Cổ Long

Thiết Huyết Đại Kỳ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 1

Cờ bay trước gió

Đêm càng về khuya, trên nền trời không một ánh trăng sao, trong đám cỏ khô tiếng côn trùng như rên rỉ, nỉ non khiến cho cảnh vật nơi đây đã thê lương ảm đạm lại càng ảm đạm thê lương hơn.

Từ trong bóng đêm một bóng người xuất hiện với thân pháp nhẹ nhàng nhanh như điện chớp. Vừa thấy lá đại kỳ, hán tử vội vàng cởi áo, tháo chiếc mũ trùm đầu rồi từ từ đến quì dưới ngọn huyết kỳ đang phất phơ theo gió nhẹ, thần sắc của hán tử không giấu được nét u uất đau buồn. Chàng lặng lẽ quì dưới ngọn cờ chẳng khác nào một tượng đá, trong cảnh tịch mịch ấy, bỗng từ xa vọng lại tiếng vó ngựa dập dồn, tiếp theo là một tiếng hét của một lão nhân:

- Tới rồi sao ?

- Tới rồi !

Hai hàng người ngựa còn in dấu bụi đường cũng vừa đến. Phía bên trái là ba hán tử, một hán tử thân hình cao to, dưới cằm lấm tấm râu tuổi trạc chừng bốn mươi, một thiếu nên người thấp bé có đôi mắt sáng, người thứ ba là một gã mặt đen, toàn thân trang phục một màu đen, đầu cũng trùm một chiếc mũ đen chỉ chừa lại đôi mắt long lanh, bên hông gã đeo cây trường kiếm, trong bóng đêm đôi mắt gã lại

sáng hơn, từ trên mình ngựa gã chỉ cần vung tay một cái đã nhẹ nhàng đứng dưới ngọn cờ.

Chàng thiếu niên nhỏ bé cũng nhanh như chớp, thoắt một cái đã nhảy xuống cầm cương ngựa cho hán tử áo đen, liền đó, cũng trong bóng đêm dày xuất hiện một lão hán tóc bạc phơ cùng với một cô gái áo xanh.

Chừng như không chú ý đến cảnh vật chung quanh, hán tử mình trần vẫn im lặng quì dưới ngọn đại kỳ. Thấy vậy lão hán khẩn trương nắm chặt hai tay quyền mặt đầy sát khí.

Sau lưng lão hán là hắc y thiếu niên và thanh y thiếu nữ đứng như trời trồng, không ai nói với ai một lời. Trong tiếng gió gầm, cả một khoảng trời đất sặc mùi sát khí.

Bỗng nhiên lão hán hét lên một tiếng rồi phóng chưởng về phía hán tử mình trần. Cùng lúc ấy bỗng xuất hiện một bóng người:

- Đại ca ! Hãy khoan tay !

Một trung niên hán tử nhẹ nhàng nắm tay lão hán, bị trung niên hán tử nắm tay, lão hán nổi cơn thịnh nộ:

- Ngươi muốn làm gì đây ?

Trung niên hán tử trầm tĩnh can:

- Bảy năm đã trôi qua, xin đại ca chờ thêm một lát nữa thì có ngại gì đâu.

Cơn thịnh nộ của lão hán chưa nguôi, nhưng cũng đành buông tay trầm giọng hỏi:

- Ngựa gia hình đã chuẩn bị chưa ?

Vừa thoáng nghe ba tiếng ngựa gia hìh, hán tử mình trần mặt biến sắc. Thanh y thiếu nữ chợt lên tiếng:

- Tam thúc và tứ đệ đều đã thắng trận, đệ tử đã đưa tên Thiên Võ

tiêu cục tổng tiêu đầu Ô Vân cái tuyết đến rồi. Tam đệ và Ma thúc cũng về cùng một lúc tại sao đến bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi.
Trung niên hán tử tiếp lời:
- Đệ bắt tên Tử Lưu của Thịnh gia trang còn tứ điệt đánh với Lạc Nhựt Mục Trường Ngọc Đế Châu Long, cả hai tên này đều thắng khá dễ dàng, tất nhiên là sẽ về ngay.
Ba thớt ngựa đã được buộc lỏng dây cương vào một thân cây gần đó, tiếng lá tùng xào xạc pha lẫn tiếng ngựa hí cũng không xua nổi cái không khí trầm lặng.
Thanh y thiếu nữ nhìn tới thanh niên mình trần đang quì, vội quay mặt đi vì không nỡ, bỗng chợt như nhận ra người thân thốt:
- Ma thúc đã tới rồi.
Một cơn gió mạnh thổi qua, cùng lúc ấy một thiết hán cũng vừa có mặt, hai cánh tay của thiết hán gân cốt nổi lên cuồn cuộn mặt đầy mồ hôi, chàng hét lớn:
- Đón lấy !
Thiếu niên áo đen và thiếu niên có đôi mắt sáng phản xạ kịp thời, một người nắm hai chân trước, một người nắm hai chân sau thuận đà đặt con ngựa xuống đất thật nhẹ nhàng. Thiếu niên áo đen vỗ vào bờm ngựa, con hoa mã hí lên một tiếng dài như muốn chạy thoát nhưng nó liền bị thiếu niên áo đen nắm chặt bờm, con hoa mã càng giận dữ nhưng hai chân trước đã bị thiếu niên áo đen khóa chặt không thể nào nhảy được bước nào.
Xích túc thiết hán vừa lau những dấu máu vừa nói:
- Cả hai ta phải hết sức mới chế phục được nó. Suýt nữa mỗ đã trở thành tên què rồi.
Thiết hán vừa nhìn quanh một vòng mặt biến sắc hỏi dồn dập:

- Tiểu lão tam đâu ? Vẫn chưa về sao ?
Trung niên hán tử lắc đầu, xích túc thiết hán dậm chân lo lắng:
- Ta biết trước mà, Hàn Phong Bảo canh phòng rất nghiêm mật, tên thất phu Linh lão cũng không dễ gì đối phó thế mà hắn cứ nằng nặc đòi đi.
Hán tử mình trần đang quì dưới ngọn cờ bỗng nhiên mặt đổi sắc nói:
- Tam đệ đã đến Hàn Phong Bảo trộm con Linh long câu rồi sao ?
Nghe vậy lão hán hét to:
- Im mồm ! Mi là một tên tham luyến nữ sắc, khinh sư diệt tổ, Vân Dực ta không có đứa con như mi, Vân lão tam cũng không có người anh như mi, Vân lão tam dù có bỏ mạng tại Hàn Phong Bảo cũng chẳng liên quan gì đến mi. Tại sao mi còn gọi hắn là tam đệ, ta phải chặt thây mi thành trăm khúc cho hả giân.
Hàn tử mình trần cúi mình lễ phép:
- Gia gia, hài nhi đã biết mình tội nặng vốn mạng sống của hài nhi không còn đến bây giờ.
- Mi đã biết tội trạng tại sao lại còn hành động vô sỉ như thế ? Hàn Phong Bảo với họ Vân nhà ta thù hận suốt đời, thật khó để mi nói là không biết.
Nói đến đây, lão hán dang rộng hai tay ngửa mặt mình trời giọng bi thảm:
- Vân Dực này suốt đời là một kẻ anh hùng nào ngờ đâu lại sanh ra một đứa con bất trung bất hiếu như thế này !
Tiếng lão hán thở dài nghe não ruột như tiếng vượn khóc.
Thấy vậy, trung niên hán tử nói như van xin:
- Hán đã biết sai trái, đại ca chỉ cần chặt hai chân hắn khiến hắn trọn đời phải chịu tàn phế ?

Hàn tử mình trần vẫn sắc mặt bình tĩnh nói:
- Vân Kiên này đã phạm trọng tội giới xin cam chịu hình phạt năm ngựa phanh thây để giữ thanh danh cho phái Đại Kỳ chúng ta.
Nghe xong, Xích túc thiết hán chỉ về phía hán tử mình trần nói lớn:
- Hay lắm ! Như vậy mới đúng là ngôn ngữ của kẻ môn hạ phái đại kỳ !
Vân Kiên vẫn trầm tĩnh hướng về Vân Dực:
- Hài nhi chết không tiếc, chỉ xin phụ thân một điều là phụ thân hãy cho Linh Thanh Sương một con đường sống, nàng không liên can gì đến việc này, chỉ một mình hài nhi có tội mà thôi.
Nói đến đây, trên hai khóe mắt của Vân Kiên long lanh hai giọt nước mắt, chàng nói tiếp giọng nghẹn ngào:
- Hà huống trong bụng nàng dang mang giọt máu của nhà họ Vân.
Vân Dực biến sắc, xa xa vọng lại tiếng vó ngựa, rồi một thớt ngựa trắng xuất hiên, trên lưng ngựa không có người. Trung niên hán tử nhíu đôi mày lo lắng:
- Tranh nhi đâu ?
Nói chưa dứt, bỗng nhiên từ dưới bụng người hai hán tử áo trắng xuất hiện, chỉ trong chớp mắt đã ngồi gọn trên lưng ngựa cười ha hả:
- Con long câu đã bị ta thu phục rồi !
Chưa dứt tiếng cười, con bạch mã đã phi tới đứng bất động dưới đại kỳ, một thiếu niên áo trắng thoát một cái dùng thế cân đẩu phiên thân xuống ngựa, vừa thoáng thấy người đang quì dưới ngọn đại kỳ chàng vừa mừng vừa sợ gọi:
- Đại ca ! Cuối cùng đại ca cũng trở về !
Vân Dực như không chú ý, giọng trầm hùng ra lệnh:
- Tam đệ hãy tuyên đọc tội trạng rồi lập tức thi hành hình phạt !

Trung niên hán tử cúi đầu trân trọng tuyên bố:
- Đệ tử Vân Cửu Tiêu là chưởng quản hình sự của Thiết Huyết Đại Kỳ môn xin thay mặt tổ sư chấp lệnh tuyên phán môn đồ Vân Kiên đã phạm tội trọng sắc khinh sư ngầm thông với kẻ địch xứng nhận hình phạt năm ngựa phanh thây.
Nghe xong sắc mặt của Vân Tranh bỗng nhiên thay đổi, chàng nói như hét:
- Thì ra các người bảo ta đi trộm ngựa là để gia hại đại ca. Hầu hết các người đều biết tại sao lại giấu Vân Tranh này ! Đại ca đã phạm tội gì ? Để phải chịu khổ hình đó ?
Chẳng qua đại ca chỉ yêu một cô gái họ Linh mà thôi.
Nói xong Vân Tranh vội vã quì xuống đất:
- Gia gia ! Xin gia gia tha cho đại ca một lần. Dầu sao đại ca cũng là hài tử của gia gia....
Sắc mặt của Vân Dực vẫn lạnh như tiền, thấy vậy thanh y thiếu nữ và chàng thiếu niên mắt sáng vội vàng nhất tề quì xuống. Còn Vân Tranh thì ôm Vân Dực năn nỉ:
- Xin gia gia tha cho đại ca một lần này thôi.
Bỗng nhiên Vân Kiên hét lên một tiếng đứng phắt dậy:
- Nhị đệ, tam đệ, tứ đệ, ngũ muội, ta đã phạm tội, các đệ muội không nên nhiều lời mà hãy hết lòng hiếu thảo với gia gia, đã sinh ra làm con cháu họ Vân thì không thể đi thương một người nào của Hàn Phong Bảo.
Chàng hướng về Vân Dực:
- Gia gia, con là kẻ bất hiếu làm ô uế cho Thiết Huyết Đại Kỳ chỉ còn biết lấy giọt máu tươi may ra mới tẩy sạch !
Nói chưa dứt, chàng đã phản thủ tự đánh một chưởng vào huyệt

thiên linh cái, một tiếng thét thê thảm, máu tươi phụt ra xối xả. Vân Tranh vội càng chạy đến, Vân Cửu Tiên thì ngoảnh mặt đi hướng khác còn hai mắt Xích túc thiết hán thì trợn tròn nhìn chầm chập lên ngọn Thiết Huyết Đại Kỳ đang phất nhẹ theo gió.

Sắc mặt của Vân Dực vẫn lạnh lùng đanh thép, nhưng thân hình vạm vỡ cao lớn của lão hơi rung rung, lão hán đứng như trời trồng như ngây như dại trong một lát, bỗng nhiên trở tay nắm cán Thiết Huyết Đại Kỳ rồi hô to nghe thật thê thảm:

- Xin trời xanh hãy chứng giám. máu của môn hạ Thiết Huyết Đại Kỳ đã đổ, từng giọt từng giọt máu đã thấm vào đất, tất cả không phải là vô cớ, phàm là kẻ nam nhi của Thiết Huyết ta đều không được quên lời giáo huấn của ngày hôm nay, lại càng không được quên huyết thề của tiền nhân, xin trời xanh chứng giám đây là ngày phục thù của gia đình ta cũng là bắt đầu từ giây phút này.

Tiếng hô của lão hán thật là bi thảm, âm thanh bi thảm ấy xông thẳng lên tận trời cao và trên khóe mắt của lão hán đang long lanh hai giọt lệ.

Đêm càng khuya, ngọn đại kỳ phất phơ nhè nhẹ theo cơn gió thu, cả một khoảng trời đất mênh mông đều sặc mùi chém giết.

Vân Dực ngửng mặt cử ngọn đại kỳ, lão hán trầm giọng:

- Thiết Trung Đường ở lại để thi hành hình phạt, tất cả người khác đều theo ta !

Tiếng "đi" vừa rời khỏi miệng lão hán, ngọn đại kỳ cũng vừa tung gió, như một trận cuồng phong thân hình lão hán đã cách xa ngoài ba trượng.

Vân Tranh hét một tiếng lớn rồi đứng dậy nói:

- Xương máu của nhà họ Vân tại sao lại để người khác họ thi hành

hình phạt ?
Chòm râu bạc của Vân Dực phất phơ, lão hán từ từ chuyển mình rồi dằn từng tiếng một:
- Bất cứ ai, khi đã gia nhập vào Đại Kỳ môn đều trở thành cốt nhục, người nào còn dám nhắc đến bốn chữ "người ngoài tộc họ" thì hãy nhìn tảng đá này !
Tiếng nói chưa dứt, ngọn đại kỳ như rũ xuống, mọi người chỉ nghe một tiếng "bình", đó là chưởng "hỏa tinh phi kích" tảng đá lớn nằm cách đó ba thước lập tức nát ra như cám.
Vân Cửu Tiêu chỉ nói một tiếng "đi !" rồi thân hình chuyển động ôm Vân Tranh đi như bay.
Thanh y thiếu nữ buồn rầu liếc nhìn hắc y thiếu niên rồi cả hai chỉ trong chớp mắt biến mình trong bóng tối mênh mông.
Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đều hòa với bóng tối, hắc y thiếu niên một mình đứng như trời trồng giữa cánh đồng hoang, trong tiếng gió lạnh pha lẫn với tiếng ngựa hí như chẳng bao giờ chấm dứt, chàng đứng như vậy đã khá lâu, đôi mắt chàng nhìn đăm đăm vào ánh sáng của những vì sao giữa khung trời bao la.
Một tiếng sét rền trời, mưa đổ xuống như trút nước.
Năm con tuấn mã đứng hàng ngang cùng hí lên một tiếng dài rồi nhắm phía trước cất vó, chỉ trong chốc lát năm con ngựa đã đi về năm hướng khác nhau, sau đuôi ngựa đều vấy máu nhưng những giọt mưa vừa qua đã rửa sạch.
Hắc y thiếu niên Thiết Trung Đường tay cầm cán cờ đứng thẳng mình dưới cơn mưa to mặt chàng đẫm nước mưa, từng giọt nhỏ xuống, chàng cũng không biết đây là những giọt nước mưa hay là những giọt lệ.

Giống ngựa rất giỏi nhớ đường, năm con tuấn mã phân ra năm hướng khác nhau, con nào cũng tự đi tìm chủ của nó, riêng con linh long câu vừa qua đã thuần phục dưới tay Vân Tranh, trong giây phút này nó phóng nhanh như thiên mã, trong màn mưa chỉ thấy 1 vệt trắng băng qua chứ không tài nào phân biệt được hình dạng của nó. Trên nền trời, những đám mây đen bắt đầu tan dần, phía trời đông ánh mặt trời cũng bắt đầu le lói. Dưới chân rặng núi xa thoang thoáng một dãy trang viện đang còn trong giấc ngủ, đó là trang viện Hàn Phong Bảo nổi tiếng trong thiên hạ. Con Linh Long câu hí lên một tiếng thật dài, bốn vó càng chạy nhanh lên rồi xông thẳng vào rừng rập, bỗng một tiếng huýt sáo, một bóng người từ trên cây phóng xuống, khi vừa nhảy xuống thì con long câu đã vượt qua chỉ trong tích tắc, người ấy liền dùng thế lăng không cân đẩu rồi dùng tay nắm được đuôi long câu, cứ thế bám đuôi ngựa như người bay giữa hư không, chàng lấy chân khí huýt một tiếng dài đã chễm chệ trên lưng con ngựa quí nhẹ nhàng vỗ vào bờm nói:

- Mã nhi, mày không nhớ chủ mày sao ?

Trong bóng tối, chỉ thấy người ấy có cặp lông mày như kiếm, hai mắt sáng như sao, gương mặt đầy bi phẫn, người ấy không ai khác hơn là Vân Tranh.

Con Long câu cúi đầu hí một tiếng bốn vó liền dừng lại. Vân Tranh vô cùng khẩn trương, chàng dịch thân ra phía đuôi ngựa chỉ thấy hai sợi dây thừng buộc từ cổ ngựa ra sau với vết máu và vết bùn nhưng thi hài của Vân Kiên không thấy đâu cả. Chàng nghĩ thầm:

- Hay bị thất lạc đâu rồi ?

Máu trong người chàng như sôi lên sùng sục, chàng bất giác ôm lấy mặt. Đúng lúc ấy bỗng nhiên một tiếng hét rồi hàng chục đại hán tay

cầm đao bén từ trong rừng xông ra vây chặt Vân Tranh. Thấy vậy, Vân Tranh vẫn bình tĩnh ngửa mặt cười ha hả:

- Bọn chúng bay lại đây, lại đây tất cả ta cũng muốn lấy máu tươi của các ngươi để phục hận cho đại ca ta !

Tiếng thét vừa dứt đã có bốn đại hán mình mặc áo chẽn xông ra chặn ngang đường, một lão hán vóc dáng cần cỗi, mình mặc áo bào trắng, đầu đội nón trúc từ từ bước tới, từng giọt mưa từ trên nón trúc tiếp nối nhau nhỏ xuống, chỉ thấy thân hình lão hán dong dỏng cao, đôi mắt sắc bén, với sóng mũi của lão như mỏ chim ưng, bộ râu dê dưới cằm, đầu tóc đã bạc phơ, lạnh lùng hỏi Vân Tranh:

- Ai là đại ca của ngươi ? Hàn Phong bảo với đại ca ngươi có thù oán gì ? Hay ngươi là môn đệ của Thiết Huyết đại kỳ ?

Nghe xong Vân Tranh lại cười như điên cuồng:

- Linh Nhứt Phong ngoại trừ môn hạ của Thiết Huyết đại kỳ, có ai lại dám gây chuyện với Hàn Phong bảo.

Lão già có chiếc mũi chim ưng chính là Linh Nhứt Phong chủ nhân Hàn Phong bảo, lão trầm giọng:

- Thì ra ngươi chính là kẻ ăn trộm con linh long câu của ta, gan ngươi quả là không nhỏ.

Mưa càng lớn, nước mưa từ trên chiếc nón của lão chảy ròng ròng nên không nhận rõ thần sắc của lão trong thời điểm này như thế nào, chỉ thấy hai cánh tay của lão run run. Thấy vậy, Vân Tranh cười tự hào:

- Kẻ khác thì nhìn Hàn Phong bảo như tường đồng vách sắt còn thiếu gia đây có xem ra gì, muốn tới thì tới, muốn lui thì lui làm gì lại chẳng được.

Linh Nhứt Phong đột nhiên hỏi:

- Người vừa bị Đại Kỳ môn thực hiện hình phạt có phải là Vân Kiên không ?

Vân Tranh hét lên giận dữ:

- Người thứ hai chính là ngươi !

Chàng vừa chuyển động thân hình, liền bị ba đại hán chặn lại. Linh Nhứt Phong ngửa mặt cười như điên:

- Vân Dực, lão phu rất cảm kích ngươi, nam tử của ngươi đã khéo dụ dỗ nữ tử của ta, ai ngờ ngươi đã thay ta báo thù !

Tiếng cười của Linh Nhứt Phong vừa dứt, lão liền trầm giọng:

- Dừng tay, tha cho hắn trở về.

Ba đại hán liền dừng lại thối lui ba bước, Linh Nhứt Phong nói chậm rãi:

- Tên họ Vân kia, lão phu niệm tình ngươi là một hán tử, hôm nay lão phu cho ngươi một con đường sống, lần sau nếu ngươi còn bén mảng đến Hàn Phong bảo thì ngươi sẽ có đi không có về.

Vân Tranh nghe xong nổi giận:

- Tên già hôi hám, ai muốn ngươi giả giọng thương người, hôm nay thiết gia quyết cùng ngươi tranh cao thấp.

Nói xong thiết chưởng phóng ra, năm ngón tay như năm cái móc sắt đánh vào mũi đao của một đại hán làm cho tên đại hán này bị chấn động rớt cây trường đao thối lui.(....) Thân hình của Linh Nhứt Phong vẫn không nhúc nhích lão nói lạnh lùng:

- Người thiết niên chí khí, nhưng ngươi thử nhìn xem trong giây phút này liệu trốn thoát được sao ?

Ngoài bốn đại hán cầm trường đao còn có vô số cung thủ, tay cung tay tên chỉ chờ hiệu lệnh là hàng trăm mũi tên nhắm vào Vân Tranh mà bắn.

Linh Nhứt Phong đưa tay chỉ:

- Ngươi thấy rõ chưa ?

- Ngươi tưởng rằng lấy cái chết để đe dọa ta thế là ngươi lầm rồi, ngươi cứ ra lệnh đi xem ra có rụng một sợi tóc nào không ?

Linh Nhứt Phong vẫn bình tĩnh nói:

- Chuyện sống chết tuy ngươi xem thường, nhưng Đại kỳ môn đã suy vi cho tới ngày nay, phụ thân ngươi đã ẩn nhẫn ở chốn biên thùy đến hai mươi năm rồi, nay chỉ huy mấy tên đệ tử chỉ vì muốn trùng chấn oai phong của Đại Kỳ môn, nếu hôm nay ngươi chết há không tiếc lắm sao ?

Vân Tranh nghe xong, cười lớn đáp:

- Anh tài của Đại kỳ môn tiếp nhau kế thừa, hôm nay nếu ta phải chết bởi tay ngươi chắc chắn sẽ có vô số người tìm ngươi để phục thù liệu tánh mạng của ngươi có được an toàn không.

Linh Nhứt Phong thở dài, phất nhẹ tay. Cung nỏ bốn mặt đều nhắm vào Vân Tranh mà bắn, tên bay như ong, mấy tên đại hán cầm trường đao vây hãm Vân Tranh, hầu hết đều muốn tìm cách trốn thoát, chỉ còn lại hai gã chậm chân, bị trúng tên vào ngực. Vân Tranh tay cầm trường đao múa thành vòng tròn che kín toàn thân, chàng gạt tất cả tên rơi xuống đất. Linh Nhứt Phong nôn nóng ra lệnh:

- Bây giờ ta không thể để cho ngươi trốn thoát, bắt sống ngươi không được thì giết.

Trong hàng cổ thụ cành lá sum xê bỗng nhiên thấy một thiết nữ ăm mặc sang trọng vạch lá bước ra. Sau lưng thiếu nữ ấy là cành lá um tùm chỉ nghe một giọng nói trầm trầm:

- Linh Nhứt Phong, ngươi có muốn mạng sống của nữ nhi ngươi được an toàn hay không ?

Linh Nhứt Phong mặt biến sắc:

- Ngươi là ai ? Mau thả con gái ta ra !

Nghe tiếng nói lạnh lùng vọng ra:

- Muốn ta thả nữ nhi ngươi nào có khó gì, chỉ cần ngươi đưa thiếu niên họ Vân ra khỏi rừng ta đảm bảo nữ nhi của ngươi sẽ không hề hấn gì !

Linh Nhứt Phong nghe thế cười nhạt:

- Thì ra môn đệ của Đại kỳ môn lại hành động nhỏ nhen như vậy ! Đến nay lão phu đã được mở mắt.

Vân Tranh hét lớn:

- Ai bảo hắn là môn hạ của Thiết Huyết đại kỳ ?

- Hắn không phải thì làm sao có hành động như vậy để cứu ngươi ?

Vân Tranh bỗng nổi cơn thịnh nộ quay vào rừng hỏi:

- Ngươi là ai vậy ?

- Sau khi ngươi thoát ra khỏi rừng tự nhiên sẽ biết ta.

- Vân Tranh này thà chịu chết chứ không bao giờ chấp nhận người cứu ta bằng thủ đoạn như thế !

Chỉ nghe sau đám lá tiếng cười nhạt:

- Quả như ta muốn cứu ngươi thì ngươi sẽ làm gì ?

Linh Nhứt Phong cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên lấy chiếc nón trúc trên đầu liệng xuống đất:

- Một đời lão phu chưa hề bị ai chế phục, hôm nay lại bị con a đầu này hại rồi.

Chỉ nghe một tiếng "lui" trong chớp mắt bọn đại hán đều rút sạch, Linh Nhứt Phong hô to:

- Sau chưa chịu tha nhi nữ ta ?

- Tên họ Vân chưa đi mà.

Vân Tranh nói lớn:

- Ngươi có thể dùng thủ đoạn ấy để bức bách hắn chứ không thể bức bách ta, ta nhất định không đi, ngươi làm gì được ta ?

- Nếu ngươi không chịu đi thì ta cũng nhất định không thả cô ta, nếu ngươi còn đứng đó một ngày thì ta không thả một ngày, ngươi đứng mười ngày thì ta cũng giữ cô ta mười này. Chí khí của ngươi tuy mạnh thật, để ta xem ngươi trì kéo với ta được bao lâu cho biết.

Sắc mặt Vân Tranh giận quá chuyển thành màu xanh, người ta có hảo ý cứu chàng thế mà chàng nhất mực không chịu rồi còn hét to:

- Ta muốn ngươi trả tự do cho cô ấy.

Vân Tranh định xông vào rừng, chàng vừa chuyển mình thì thiên chưởng của Linh Nhứt Phong đã đánh vào hậu tâm chàng. Vân Tranh nổi giận:

- Thiếu gia muốn cứu mạng nữ nhi của ngươi, sao ngươi lại ám toán thiếu gia ?

Thấy vậy, nữ nhi trong rừng cũng cười lớn, nói:

- Ta muốn cứu ngươi sao ngươi lại muốn đối phó ta ?

Câu nói này khiến cho Vân Tranh hết đường nói năng. Bỗng nhiên, nghe tiếng gọi phía mé rừng:

- Bào đệ của Vân Kiên đang ở đâu ?

Dưới cơn mưa, một nữ nhân vận bạch y che chiếc dù từ trong rừng phóng ra, chăm chú nhìn Vân Tranh hỏi:

- Ngươi đúng là Vân Tranh ?

- Cô nương là Linh Thanh Sương ?

- Đúng vậy !

Vân Tranh đột nhiên nổi cơn giận dữ:

- Ngươi đã giết hại đại ca ta, bây giờ còn mặt mũi nào đến gặp ta ?

Chàng liền phóng hai quyền nhắm mặt Linh Thanh Sương. Linh Thanh Sương lắc nhẹ thân mình tránh khỏi nói:

- Ngươi dám vô lễ với đại tẩu ?

Vân Tranh vừa tức lại vừa giận:

- Ai là đại tẩu ?

Vừa nói chàng vừa phóng quyền, chỉ nghe Linh Thanh Sương nói:

- Trong bụng ta còn mang hạt máu của đại ca ngươi, ngươi dám ra tay thử xem ?

Nghe vậy, Vân Tranh vội vã thu quyền nhảy lùi ba bước đứng như trời trồng, sắc mặt chàng chợt trắng chợt xanh, miệng như bị ai điểm huyệt không nói được một lời.

Linh Thanh Sương thở dài buồn bã:

- Đại ca của ngươi đã chết rồi, bây giờ ngươi hãy nghe lời đại tẩu của ngươi, ngươi hãy đi đi, đại tẩu của ngươi là một con người rất đau khổ.

Trên đôi mắt nàng hai hạt lệ tuôn chảy. Vân Tranh thấy thế rồi lại thấy thiếu nữ đang bị trói trên cây chàng lặng lẽ bước nhanh. Bỗng nhiên hàng chục đường ngân quang công vào chàng chẳng khác nào mưa sa bão táp. Vân Tranh vội dùng thế lăng không chuyển người né tránh đồng thời đánh ra hai chưởng, chưởng phong đẩy hầu hết ngân châm rơi xuống đất.

Linh Nhứt Phong và Linh Thanh Sương biến sắc. Người bí mật trong rừng thấy vậy cũng nổi giận. Linh Thanh Sương vội nói:

- Các người nhầm rồi, tất cả ám khí vừa rồi không phải của Hàn Phong bảo.

Vân Tranh tức giận:

- Ngươi còn chối cãi sao ?

Linh Nhứt Phong nói:
- Ám khí thiên nữ châm trong giới võ lâm chỉ có thủ pháp "Linh Xà diệu thủ, tam tán thiên hoa" đúng là trong thiên hạ chỉ có một.... xin Thịnh đại tẩu hãy ra mau, nếu không thì điệt nữ của đại tẩu sẽ mất mạng !
Sau cây đại thụ bỗng vang lên tiếng cười trong trẻo như một thiếu nữ. Một lão bà tóc bạc phơ, tay chống gậy bước ra. Mặt bà ta tím hồng, mũi sư tử, miệng rộng, bên cạnh có một gã đại hán tay cầm dù che mưa cho lão bà tóc bạc, toàn thân hắn đều ướt sũng. Lão bà cất tiếng nói:
- Ba nàng dâu của ta đều kế tiếp nhau chết trong tay của Đại Kỳ môn, khiến con ta đã hơn mười năm qua không chịu tái giá, nay đứa con họ Vân đã đến Hàn phong bảo thì làm sao để cho hắn thoát, dù ngươi có mất đi một đứa con gái cũng không quan hệ gì.
Tiếng cười của kẻ bí mật ở trong rừng vọng ra:
- Vị mới đến phải chăng là nữ chủ nhân Thịnh gia trang lâu nay được gọi "Tản Hoa huyền nữ" Thịnh đại nương, người ở sau là Tử Tâm kiếm khách Thịnh thiếu bang chủ, vô cùng hân hạnh được gặp.
Thịnh đại nương lạnh lùng quay vào rừng nói:
- Ngươi muốn lấy mạng Linh Thanh Bình thì cứ xuống tay, có mặt ta ở đây thì gã họ Vân không thể nào thoát được.
Linh Nhứt Phong hết sức lo lắng:
- Vân Tranh sao ngươi không đi ?
Vân Tranh dựa vào một thân cây mắt chàng nhìn quanh bốn phía xem chừng rồi nói lớn:
- Thiếu gia này, muốn tới thì tới muốn đi thì đi, ai ngăn trở được thiếu gia.

Thịnh đại nương hỏi sẵng:
- Thật có đúng không ? Linh lão đệ, ngươi có nghe thấy gì không ? Người ta vào Hàn Phong bảo của lão đệ như vào chỗ không người, lão đệ có chấp nhận được không?
Linh Nhứt Phong chưa kịp đáp, đã nghe tiếng thở dài của Linh Thanh Sương:
- Đại bá đừng miệt thị gia gia, tiểu muội của điệt nữ đang nằm trong tay kẻ khác, biết làm sao đây !
Thịnh đại nương cướp lời:
- Đại điệt nữ, ngươi đừng nói gì khác hơn, ta vừa nghe Đại kỳ môn thực hiện hình phạt năm ngựa phanh thây, rồi lại đến trộm hoa mã nên ta vội vàng đến đây chỉ vì mong muốn mọi người được an toàn. Đại kỳ môn đã lãnh mặt từ nhiều năm nay, lần này lại tái xuất giang hồ để báo thù với mưu đồ giết sạch thù nhân, nếu ngươi không giết bọn họ thì bọn họ cũng giết ngươi nhưng người của chúng ta người đông bọn chúng ít, cứ một chọi một cuối cùng chúng ta sẽ thắng.
Vân Tranh bỗng nhiên phá lên cười:
- Người nào theo ngươi để mà đánh. Còn thiếu gia đi đây !
Trong tiếng cười thoắt một cái Vân Tranh đã phóng mình về phía cánh rừng rậm, chẳng ai ngờ được khi nãy muốn buông cho chàng đi chàng lại không đi bây giờ không muốn chàng đi, chàng lại thừa cơ cao chạy xa bay.
Thịnh đại nương nói như ra lệnh:
- Tồn Hiếu hãy mau cản hắn !
Tử tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu vừa chuyển động thân mình, bỗng nghe từ trên cây có tiếng của Vân Tranh:
- Thì ra là ngươi !

Kế đó là tiếng la thất thanh của Linh Thanh Bình từ trên cây rơi xuống. Linh Nhứt Phong vội vàng lấy tay đỡ nàng. Chỉ trong chớp mắt, Tử tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu rút nhẹ cây trường kiếm mang sau lưng, cả người lẫn kiếm quang nhất tề bay lên, chỉ nghe một tiếng "sạt" cả một khoảng cành lá bị lưỡi kiếm bén của Tồn Hiếu chặt đứt, hai bõng người ở trên cây vội vàng nhảy xuống. Lãnh Hương viên trao Linh Thanh Bình cho Linh Thanh Sương nói:

- Đưa về đi !

Linh Thanh Sương vừa thối lui nhưng đôi mắt nàng chăm chăm nhìn phía trước.

Chỉ thấy hai bóng người từ trên cây nhảy xuống, một người toàn thân màu đen, sau lưng mang trường kiếm, hai bàn chân của người này vừa đặt xuống đất thì liền bị chưởng phong của Linh Nhứt Phong đánh tới.

Hán tử áo đen không nói một lời rút trường kiếm phóng một kiếm vào hai mắt của Linh Nhứt Phong, kiếm pháp của người này nhanh như điện chớp. Linh Nhứt Phong vội dùng song chưởng định bắt thân kiếm của hán tử áo đen, nào ngờ trường kiếm của hán tử áo đen đã chuyển hướng chớp mắt đã phóng ra năm đường kiếm, kiếm pháp mới nhìn vào chỉ thấy bình thường nhưng lại vô cùng xảo diệu, bản thân Linh Nhứt Phong cũng chưa hề gặp trong giới giang hồ trong mười năm gần đây. Cũng trong thời khắc ấy Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu nói với Linh Nhứt Phong:

- Linh đại thúc, nhường cho tiểu điệt lãnh hội ít chiêu với vị thiếu niên kiếm khách ấy.

Thịnh gia trang là một trong những danh gia nổi tiếng dùng ám khí trong giới giang hồ nhưng Thịnh Tồn Hiếu thì nhờ kiếm pháp mà nổi

tiếng, vừa rồi y thấy kiếm pháp của hắc y thiếu niên nhanh đến như vậy nên trong lòng mong được đấu một trận với hắc y thiếu niên.
Linh Nhứt Phong trầm giọng:
- Kiếm pháp của tên này rất nhanh, tay hắn linh hoạt không ai bằng, nếu tiểu điệt muốn đấu với hắn thì hãy chú ý đề phòng.
- Điệt nhi biết.
Thịnh Tồn Hiếu đã đối diện với hắc y thiếu niên. Cả hai người đưa ngang ngọn kiếm nhìn nhau chầm chập, cả hai đều có lông mày kiếm, mũi sư tử, thần khí trầm ổn và đều là danh gia kiếm khách. Vân Tranh lại đấu với Linh Nhứt Phong thêm mấy chiêu, Linh Nhứt Phong phát hiện Vân Tranh nhìn hắc y thiếu niên đầy giận dữ. Thịnh đại nương đón lấy chiếc nón trúc do Thịnh Tồn Hiếu liệng qua, cười mỉm:
- Linh lão đệ, ngươi không cần đấu nữ, tên họ Vân không thể nào trốn thoát, lão đệ hãy nhìn người đằng kia, tuổi tác cùng vóc dáng so với Thịnh Tồn Hiếu chẳng khác nào anh em.
Vân Tranh liền gọi:
- Thiết Trung Đường, sao chẳng ra tay hay là ngươi muốn kết bạn với hắn ?
Hắc y thiếu niên chính là Thiết Trung Đường, môn hạ của Thuyết Huyết Đại kỳ môn. Thiết Trung Đường vốn là đứa trẻ mò côi nên từng mang ân nặng đối với sư môn hằng ngày xem Vân Tranh như là huynh đệ. Rất ít khi chàng ra tay nhưng mỗi khi ra tay là nhanh như điện chớp, lúc này song phương cùng hét, hai đạo kiếm quang quấn chặt vào nhau. Cả hai ngọn kiếm cùng múa như tuyết rụng hoa rơi, vừa chạm nhau lại cách phân, chỉ trong nháy mắt mỗi bên đã phóng ra hơi mười kiếm, trong lòng người này thầm cảm phục người kia.

Thịnh đại nương chợt cười lớn:

- Hay lắm !

Vân Tranh nổi giận mắng:

- Hay cái nỗi gì ?

Tiếng cười của Thịnh đại nương như tiếng chuông:

- Lúc mà Đại kỳ môn phục thù thì hôm nay may mắn có ba tên đang nằm trong tay ta há lại không hay sao ?

Nghe xong Linh Nhứt Phong lấy làm lạ hỏi:

- Ba người ở nơi nào ?

- Linh lão đệ, trong bụng của nữ nhi lão đệ còn có một người nữa lão đệ quên rồi sao ?

- Đại tẩu định làm gì hắn ?

- Chỉ cần ba kẻ thuộc Đại kỳ môn nằm gọn trong tay ta thì đừng có nghĩ đến chuyện sống sót.

Linh Nhứt Phong vội nhảy đến trước mặt tỷ muội Linh Thanh Sương nói với nàng:

- Hai ngươi hãy lui mau !

Thấy vậy Thịnh đại nương cười hắc hắc:

- Linh lão đệ, lão đệ sợ gì ? Thịnh đại nương này Thiên Nữ châm mấy khi ra tay, nhưng khi ta ra tay thì con của lão đệ cũng không phải là đối tượng.

Cũng trong lúc ấy, hơn mười thớt ngựa từ mé rừng xông tới, trên đầu ngựa có nón sắt, mình ngựa mặc thiết giáp. Hơn mười hắc y hán tử nằm rạp dưới bụng ngựa, trong rừng cây cối dày đặc chỉ có vài con đường mòn nhỏ hẹp thế mà hầu hết kỵ sĩ thiết mã đều tỏ ra thật tài tình, chạy trong rừng rậm còn nhanh hơn chạy trên đường bằng phẳng. Đoàn người ngựa ấy vừa phóng vào rừng thì những người

đang có mặt ở đó đều tản ra, chỉ nghe có tiếng người trên ngựa nói:
- Đại kỳ môn hãy lui nhanh !
Cùng với tiếng hô liền có mấy chục ám khí từ trong tay các kỵ sĩ phóng ra, phân đánh Thịnh đại nương, Linh Nhứt Phong. Hai người nhảy lên để hai con ngựa không chạy vào, Thiết Trung Đường vội múa trường kiếm nhảy lên lưng ngựa.
Vân Tranh cũng tung người nhảy lên lưng con ngựa còn lại, thuận tay đánh một chưởng vào đít ngựa. Bầy ngựa khi đến tuy đã nhanh, nhưng khi rời khỏi lại càng nhanh hơn. Chỉ nghe tiếng ngựa hí, cả đoàn người ngựa đã vượt ra khỏi cánh rừng. Thịnh đại nương sẵn sàng ám khí, bà định thần một lát rồi ra lệnh:
- Đuổi theo !
Tất cả mọi người đều rượt theo, duy chỉ có tỷ muộ họ Linh vẫn đứng bất động.
Bỗng nghe tiếng thở dài của Linh Thanh Bình, nàng nói nhỏ:
- Xin cầu nguyện cho hai người không bị họ bắt kịp.
Linh Thanh Sương nghe vậy nhíu mày hỏi:
- Hắn đối với muội như thế nào, tại sao muội lại mong cho hắn trốn thoát ?
Nét mặt của Linh Thanh Bình buồn buồn:
- Người ấy với muội chẳng là gì cả, chẳng là gì cả.
Tiếng nói của Linh Thanh Bình rất dịu dàng, thân hình của nàng quá mong manh.
So với Linh Thanh Sương lúc nào cũng tỏ ra cao ngạo quật cường, tỷ muội của họ hoàn toàn khác nhau xa. Linh Thanh Sương nhìn em, nàng không giữ được tiếng thở dài:
- Nhị muội, hay là muội đã yêu một người của Đại kỳ môn ? Muội hãy

nhìn hoàn cảnh của tỷ đây.

Linh Thanh Bình chỉ biết cúi đầu rất lâu, rất lâu, nhưng không nói một lời nào.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 2
Nụ cười của Tư Đồ Tiếu

Thiết Trung Đường và Vân Tranh đều là những hảo thủ cỡi ngựa. Hai con ngựa này được khéo chọn trong số hàng ngàn con mới có. Chỉ trong một thời gian ngắn, hai người đã bỏ lại đằng sau hơn chục người. Những người cỡi thiết mã phía sau hô to:
- Hai huynh đệ hãy vượt nhanh lên, chúng tôi sẽ chặn đánh truy binh.
Toán người ngựa phía sau kìm cương ngựa đi chậm lại.
Linh Nhứt Phong và Thịnh đại nương đã đuổi kịp một thiết mã đi sau cùng. Linh Nhứt Phong dùng thế lăng không phóng chưởng nhằm đánh sau lưng kỵ sĩ, chưởng lực của Linh Nhứt Phong tuy không uy mãnh cho lắm, nhưng thế chưởng từ trên bổ xuống vô cùng nguy hiểm. Tay phải của Thịnh đại nương cũng sẵn sàng ngân châm, tay trái Thịnh đại nương phóng gậy đánh vào "linh đài" của kỵ sĩ. Cả hai người hai phía giáp công, uy thế vô cùng mãnh liệt, ai ngờ kỵ sĩ chỉ mỉm cười lộn người núp dưới bụng ngựa, thân pháp vừa nhẹ nhàng vừa nhanh nhẹn, nếu lấy thuật cỡi ngựa mà luận bàn thì cả võ lâm Trung Nguyên thật hiếm thấy. Thấy vậy, Thịnh đại nương nạt:
- Chạy đi đâu !
Nói vừa xong, Thịnh đại nương khua trượng đánh vào đầu ngựa, cây trượng trong tay đúc tại Nam Hải, chỉ cần trúng trượng là cả người lẫn ngựa đều không thể chịu nổi.
- Thịnh đại thư, xin hãy lưu tình !
Nghe vậy, Thịnh đại nương dùng thế "Huyền nhai lắc mã" triệt hồi sức mạnh từ trên cây trượng trở về. Thiết trượng trúng vào yên cương, chỉ rất nhẹ, kỵ sĩ từ dưới bụng ngựa liền nhảy lên yên, một tay cầm dây cương, con tuấn mã hí lên thật dài rồi dừng lại.
Cả Linh Nhứt Phong và Thịnh đại nương đều biến sắc:
- Tư Đồ Tiếu, thì ra là ngươi !
Con người này gương mặt như trăng tròn, suốt ngày miệng cứ như mỉm cười, người này cũng là một trong những kẻ thù lớn của Đại kỳ

môn, là nhân vật có tiếng trong võ lâm, một tay cự phú trong giang hồ, Lạc Nhựt mục trường trường chủ Tư Đồ Tiếu.
Thịnh đại nương tức giận hỏi:
- Như vậy là ngươi có ý gì ? Hay là ngươi đã phản bội lời thề, qui hàng Đại kỳ môn rồi sao ?
- Dù Tư Đồ Tiếu này có cái tâm như thế, thì bọn chúng cũng không tha đâu.
- Thế thì ngươi điên rồi sao ?
- Đây là một tuyệt kế. Nếu hai vị chưa rõ thì hãy tìm một nơi trú mưa, tiểu đệ sẽ trình bày cặn kẽ.
Chỗ trú mưa gần nhất chính là Hàn Phong bảo, chỗ trú mưa tốt nhất cũng là Hàn Phong Bảo. Khi mọi người đều đã ngồi trong hoa sảnh, Tư Đồ Tiếu liền giải thích:
- Thiết Huyết Đại kỳ môn là kẻ thù của võ lâm, các môn phái trong thiên hạ đều kinh sợ, nhờ vào võ công mà họ đã một thời lừng lẫy, lại nữa hành tung của chúng nay đây mai dó. Những năm gần đay tuy chúng đã lánh mặt tận biên thùy, nhưng chúng ta chưa hề có một ngày không lo sợ.
Tư Đồ Tiếu lại cười nói tiếp:
- Lần này Thiết Huyết Đại kỳ môn trở lại Trung Nguyên, chủ yếu là đối phó với Ngũ thế gia chúng ta, nếu chúng ta so sánh lực lượng đôi bên ai thua ai thắng các vị đã hiểu rồi.
Nghe xong, Linh Nhứt Phong và Thịnh đại nương chỉ còn ngậm miệng không nói một lời nào.
- Thực lực của Đại kỳ môn tuy rất khó đánh giá, nhưng môn hạ đệ tử của chúng không có nhiều, chắc chắn là quả bất địch chúng. Nếu cả năm nhà chúng ta cùng một lòng một dạ, chắc chắn bọn chúng phải chịu chết. Còn như mỗi nhà tranh phong với chúng thì chúng ta nhất định phải chết.
Linh Nhứt Phong cười nhạt:
- Trừ phi có kẻ phản bạn làm nội tuyến, còn không thì cả Ngũ đại thế gia tất nhiên là đoàn kết một lòng sống chết có nhau.
Nụ cười của Tư Đồ Tiếu vẫn rất thản nhiên:
- Khoảng cách của chúng ta gần nhất cũng ngoài mười dặm, bình thường thì không ngại gì, chỉ sợ khi nguy cấp thì khó mà cứu nhau kịp, bọn Đại kỳ môn đến, đi như cơn gió, nếu không thắng bọn chúng rút lui tức khắc. Nếu chúng thắng thì biết làm như thế nào đây ? Hà huống chúng ta dù đánh được bọn chúng, chỉ cần chúng ta mất đi một người bị chúng bắt, thử hỏi khi đó chúng ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

Thiết Huyết Đại kỳ môn đều là những con người cao ngạo dù có chết cũng không mất quyết tâm ?
Mỗi người đều tỏ ra lo lắng, đều thoáng trong lòng những sự kiện xa xưa dở khóc dở cười.
Một hồi lâu, Thịnh đại nương mới hỏi:
- Theo ý tiểu đệ thì phải làm thế nào ?
- Tập họp toàn lực để tru diệt Thiết Huyết Đại kỳ môn.
- Bọn chúng ở trong tối, ta ở ngoài sáng, suốt ngày năm gia đình chúng ta ở một chỗ chờ bọn chúng đến, nhưng chúng lại không, khi chúng ta không hợp lại một nơi bọn chúng lại đến. Do vậy nên chúng ta đành vô kế khả thi.
- Tại sao lại vô kế khả thi, bọn cúng không đến tìm chúng ta thì chúng ta tìm đến bọn chúng.
Linh Nhứt Phong cchuyện:
- Nếu chúng ta có khả năng tìm bọn chúng thì hai mươi năm trước đã tìm rồi, hôm nay cần gì đến Tư đồ huynh chỉ điểm.
Tư Đồ Tiếu cười lớn:
- Hai mươi năm trước tìm bọn chúng không được, nhưng hôm nay lại tìm được.
- Nói như vậy là thế nào ?
- Đó chính là kế tìm tung tích bọn chúng, vừa rồi tuy đệ để cho người của Đại kỳ môn trở về yên ổn, nhưng dưới bàn chân hai con người ấy đệ đã gắn vào một thứ dược vật có mùi rất mạnh, tuy chúng ta không ngửi được nhưng không giấu được mũi chó....
Thịnh đại nương cười lớn:
- Quả là kế hay, hèn gì trong võ lâm giang hồ đều cho rằng Tư Đồ huynh đệ là linh lung thất xảo !
Rồi đột nhiên nói:
- Linh Thanh Sương, ngươi nghe đã đầy đủ chưa ? Sao chưa bước ra cho rồi ?
Từ sau bức bình phong, Linh Thanh Sương vừa cười vừa từ từ bước ra. Nụ cười của nàng thật duyên dáng, hai làn thu ba nhìn quanh một vòng nói:
- Tư Đồ đại thúc hay quá !
Tư Đồ Tiếu cũng cười cười:
- Hay thì có hay, nhưng hai lỗ tai của ta không được thính cho lắm, điệt nhi đứng ở sau bình phong thế mà ta không hề hay biết.
Thịnh đại nương cười nhạt:
- Bây giờ Thịnh đại bá có thể không tha thứ cho ngươi, nếu không thì ngươi sẽ đi báo cho bọn chúng.

Sắc mặt của Linh Thanh Sương trầm xuống:
- Đại bá nói sao, điệt nữ chưa hiểu, đây là nhà của điệt nữ, sự có mặt của điệt nữ không được hay sao ?
- Sương nhi ! Linh Nhứt Phong mắng nhẹ:
- Qúi vị trưởng bối đang họp ở đây, con hãy lui về phòng.
Thịnh đại nương cười nhạt rồi níu với giọng chua cay:
- Nó ở lại đây cũng tốt thôi !
Gương mặt Linh Nhứt Phong buồn buồn hỏi Thịnh đại nương:
- Phải chăng đại tẩu sợ Sương nhi đi báo tin này ?
- Không thể nào không lo lắng.
Linh Nhứt Phong đột nhiên giận dữ:
- Người của Hàn Phong Bảo không bao giờ ăn cơm nhà vác thẻ ngà cho quan.
Thịnh đại nương mỉa mai:
- Chỉ sợ hiện nay hắn không còn là người của họ Linh.
Cũng trong lúc ấy, Linh Thanh Bình đang có mặt cách Hàn Phong Bảo mười dăm.
Thanh Bình tuy quanh năm chỉ ở trong phòng khuê, nhưng nàng lại mơ tưởng được cỡi ngựa tung hoành ngang dọc. Khi cưỡi ngựa trong rừng sâu, khi thì trên một cánh đồng mênh mang ở bên cạnh một chàng thiếu niên kỵ sĩ mà nàng mơ ước.
Đêm hôm qua, nàng nghe nói có chàng thiếu niên vô cùng cam dảm, đang đêm dám đến Hàn Phong Bảo. Nàng định lén nhìn thân thủ của chàng thiếu niên ấy.
Và trong cơn mù mịt, nàng đã nhìn rõ đôi mắt sáng như sao của chàng thiếu niên mặc áo đen, thế là bốn mắt nhìn nhau, nàng như cảm nhận được rằng ảo tưởng trong quá khứ bây giờ đã thành hiện thực. Chàng thiếu niên áo đen có đôi mắt trong sáng, gương mặt tuấn tú, phong tư thì phiêu lãng cương nghị, chính là con người mà nàng đã ao ước trong những giấc mơ. Trong cơn mưa đêm mịt mùng, bỗng nhiên chàng thiếu niên áo đen Thiết Trung Đường phát hiện ra có một cô gái đẹp tuyệt vời, bắt gặp đôi mắt như si như dại của nàng. Thiết Trung Đường cũng không tránh khỏi xao xuyến trong lòng, nhưng chàng vẫn lo lắng đến sự an nguy của Vân Tranh, vì thế Thiết Trung Đường nắm tay Thanh Bình trầm giọng hòi:
- Cô nương là ai ?
- Muội tên là Linh Thanh Bình.
- Cô nương với Linh Nhứt Phong quan hệ như thế nào ?
- Là phụ thân của muội.
Thanh Bình cảm thấy mình như là người thuộc về Thiết Trung

Đường, nàng không hề gợn lên một chút oán hận đối với chàng. Đó là lần gặp gỡ vô cùng lạ lùng, đó cũng là thứ tình cảm thật truyền kỳ, đó cũng là thứ tình cảm bột phát của người con gái sống trong phong khuê lâu ngày hôm nay mới có được một lần kỳ ngộ với một chàng trai tuấn tú, hiên ngang.
Sau khi Thanh Bình nghe được âm mưu của Tư Đồ Tiếu, lòng nàng gợn lên một ý tưởng, phải cứu được càng thiếu niên kỵ sĩ này. Nàng lén ra khỏi Hàn Phong Bảo, chỉ mang theo hai con chó bắt đầu cuộc phong ba giữa cánh đồng hoang.
Địa thế vùng này thật hoang sơ, phút chốc Thanh Bình đã tới một núi sâu.
Lấp ló sau cánh rừng cây, nàng có thấy một ngôi nhà, khi hai con chó đến đó, chúng càng sủa lớn. Linh Thanh Bình liền cùng với hai con chó đi thẳng tới.
Nàng chọn một cành cây cao, lá um tùm rồi phi thân lên đó. Nàng chăm chú theo dõi, thấy phía sau ngôi miếu cổ có hơn mười thớt kiện mã, ngoài số này Linh Thanh Bình không thấy có dáng người hay âm thanh nào cả. Thậm chí đoàn ngựa hình như cũng không dám hí.
Linh Thanh Bình nhíu đôi lông mày suy nghĩ một lát, nàng liền lấy cây kim cung cùng với mấy viên đạn bạc lắp vào. Tiếng dây cung vừa phát ra, hơn mười viên đạn xé gió bay tới đàn ngựa. Tất nhiên là mấy viên đạn bạc rơi đúng mục tiêu. Mấy con ngựa hí vang trời. Những người trong miếu ngạc nhiên chạy ra xem xét nhưng không thấy ai cả. Linh Thanh Bình đã liều lĩnh phi thân vào, nàng không có thì giờ chú ý đến pho tượng đã cũ kỹ trên bàn thờ, nàng lắc mình một cái đã có mặt tại căn phòng thứ hai, nàng liền thấy thiếu niên mặc áo đen.
Một ngọn đèn lờ mờ đặt trên chiếc bàn cũ kỹ, trong ánh đèn lờ mờ ấy, trước mặt ngọn đại kỳ có một hán tử mặc áo đen lưng mang kiếm đang quì. Trước con mắt của Thanh Bình, hán tử ấy như quen quen, trong khoảng thời gian vừa vội vàng vừa lo sợ, bây giờ bắt gặp người mà nàng đã biết, trong lòng nàng bỗng gợn một thứ tình cảm vốn nàng không thể ngăn chặn nổi.
- Ôi chà !
Thiết Trung Đường hoắc nhiên chuyển thân, chàng không ngờ trong giây phút này lại gặp thiên kim tiểu thơ, con gái của Hàn Phong bảo chủ. Chàng vừa vụt đứng dậy, nhưng lại quì xuống:
- Đi, hãy đi mau ! Nếu chậm chân sẽ không còn tính mạng !
Với một Linh Thanh Bình diễm lệ lại mẫn cảm, nàng nghe trong tiếng

nói ấy có một cái gì đó thân thiết, chỉ có điều là chàng chưa biểu lộ tình cảm mà thôi. Tại sao lại bảo nàng chạy mau ? Tiếng nói của Thanh Bình như líu lại, nàng nôn nóng:
- Muội đến đây để báo cho huynh biết một nguồn tin khẩn cấp. Bọn ho.....bọn họ sắp đến đây !
- Bọn chúng, bọn chúng là ai ?
- Là phụ thân.. phụ thân của muội, ngoài ra còn có.... còn có Tư Đồ Tiếu và Thịnh đại nương.
- Tại sao bọn chúng biết chỗ này ?
- Họ nghe theo kế của Tư Đồ Tiếu.
Đột nhiên có tiếng hỏi:
- Trung Đường, bên trong có động tĩnh gì không ?
Tiếng nói tuy từ xa nhưng khi lọt vào tai thì rõ mồn một.
Toàn thân Thiết Trung Đường như bị chấn động, Thanh Bình đã áp sát bên chàng:
- Huynh ! Muội tất cả chỉ vì huynh.... chỉ vì huynh....
Giọng nói run run không che đậy mối chân tình của nàng. Đôi mắt của Thiết Trung Đường từ bình thường vụt sáng lên, rồi lại trầm xuống trong lòng chàng ngổn ngang bao tình cảm. Thiết Trung Đường không nói một lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm chiếc bàn thờ, Thanh Bình hiểu ý chàng, nàng vột lòn vào dưới án thờ, bốn mặt đều có khăn bàn che kín, vừa trải qua những giây phút hồi hộp, bây giờ Thiết Trung Đường mới trở lại tâm lý bình thường. Chàng sẽ hành động như thế nào đây ? Chàng có nên hi sinh tất cả cho Thanh Bình như nàng đã hi sinh cho chàng ? Trong giây phút chàng đang bối rối ấy, thì bên ngoài song cửa thấp thoáng một bóng người.
Vì đã trải qua thời gian dài luyện tập, bên cạnh đó trời phú cho Thiết Trung Đường cái bản năng nhạy bén, thông minh, nên chàng lập tức ngoảnh mặt lại, nào ngờ bóng người vừa thấp thoáng ngoài song cửa chính là Vân Cửu Tiêu, chưởng chấp hình của Thiết Huyết Đại kỳ môn.
- Trung Đường, ta biết hiện nay trong lòng tiểu điệt đang có nhiều tâm sự, thậm chí ngươi còn có một chút bất bình, nhưng lần này Đại kỳ môn chúng ta tái xuất giang hồ, thành hay bại cũng chỉ trong lần này, sự kiện đại sư huynh đã xử lý đối với môn hạ đệ tử của Thiết huyết đại kỳ tuy nghiêm khắc, nhưng ngươi cũng cần hiểu rõ mà thông cảm phần nào.
- Điệt nhi hiểu thấu.
- Có thể nói ngươi là người nhanh lẹ, tháo vát, Vân Tranh mỗi khi hành động thường không như ngươi. Như vậy cũng đủ biết rằng

ngươi sẽ trưởng thành mau chóng, tại sao ngươi lại để dấu vết không được tốt ?
- Tất cả điều đó lỗi đều do tiểu điệt, tiểu điệt hiểu rõ.
Bên ngoài song cửa bỗng nghe một tiếng hét, ngoảnh mặt lại thì Vân Tranh đã đứng một bên lớn tiếng:
- Đã là kẻ hảo hán, không trốn tránh hậu quả của hành động, tại sao ngươi thay ta nhận lỗi lầm.
Áo quần của Vân Tranh tuy không được gọn gàng nhưng thần sắc của chàng vẫn còn sức mạnh bức bách kẻ khác. Thấy thái độ của Vân Tranh, Vân Cửu Tiêu vội trầm giọng:
- Sao lại rống lên, ngươi nói nhỏ có được không.
Bình thường, đôi mắt của Vân Cửu Tiêu lúc nào cũng biểu lộ bản chất trầm tư, nhưng một khi bất bình, đôi lông mày ông nhíu lại tức khắc có đủ sức mạnh khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng vào mặt. Thế là Vân Tranh phải cúi đầu, tiếng nói cũng nhỏ dần:
- Vốn là do tiểu điệt buộc hắn phải trở về trước.
Liền đó một lão hán mặt hồng hào, chính là Vân Dực chợt đến, nhìn trừng trừng Vân Tranh hỏi xẵng:
- Thì ra mi buộc hắn trở về ?
Vân Tranh vội vã quì xuống:
- Dạ.
- Ai cho mi ngựa ? Mi có biết không ?
- Dạ không biết !
Vân Dực nhảy tới phía trước đôi mắt lão hán sắc như điện chớp:
- Mi có biết người ta cứu mi là dùng kế cầm cố không ?
Thấy tình hình có phần khẩn trương, Thiết Trung Đường cúi đầu thưa :
- Tam đệ tuổi còn trẻ, chưa biết suy nghĩ chín chắn, việc ấy hoàn toàn do sai lầm của tiểu điệt, xin đừng trách mắng tam đệ.
Vân Tranh hét lên một tiếng rồi nói:
- Đó là lỗi của Vân Tranh này, ngươi không thể thay ta. Ngươi còn nhớ Vân Tranh này đã từng kêu ngươi trở về Vân Dực chợt hỏi:
- Hăn nói như vậy có đúng không ?
- Hắn nói chỉ sợ trúng kế cầm cố.
- Hắn đã trình bày, tại sao mi lại muốn Trung Đường trở về ? Làm sao mi thoát được trong hoàn cảnh khẩn cấp như vậy ?
Vân Tranh ngửng mặt lên:
- Con không hề sợ chết, con chỉ tức hắn mà thôi.
Thấy vậy, Vân Cửu Tiêu thở một tiếng dài để che tiếng nói của Vân Tranh:

- Có phải người ta đã ngầm để lại nơi mình ngựa một thứ thuốc có mùi lạ. Còn chẳng hề biết lai lịch của con ngựa ấy.
Vân Dực cười nhạt:
- Lai lịch gì ? Chẳng qua đó chí là kế độc của Tư Đồ Tiếu mà thôi.
Tất cả môn hạ đệ tử của Đại kỳ môn đều đã về đủ, người vào trước là Xích Túc Thiết Hán nói lớn:
- Chạy mau ! Không hề thấy một bóng người.
Vân Dực cười nhạt rồi mở hai bàn tay, có ba viên đạn bạc đang óng ánh.
Chỉ nghe tiếng nói của Vân Dực:
- Nếu ám khí này được sử dụng bằng tay thì phải dùng nhiều sức mạnh, nếu bằng cung thì nhẹ nhàng hơn, nhìn qua đây chỉ là vật giải trí của nữ nhân trong giới võ lâm, nhưng cũng cảm thấy lạ lùng.
- Lạ lùng ở chỗ nào ?
- Với quỷ kế của Tư Đồ Tiếu, biết sào huyệt của chúng ta, hắn sẽ tập họp sức mạnh của Hàn Phong Bảo, Lạc Nhựt Mục Trường cùng với năm thế gia nhổ cỏ tận gốc Đại kỳ môn chúng ta. Nhưng sự việc có kẻ bắn đạn bạc vào bầy ngựa là việc chẳng khác nào đả thảo kinh xà, đó có phải lạ lùng ?
- Đúng !
- Nếu những viên đạn ấy do nữ nhân bắn ra thì chắc chắn không ai khác hơn là một trong hai nữ tử của Hàn Phong bảo đến để thông tin, đó cũng là một việc làm kỳ lạ khó có thể giải thích được.
Bên dưới án thờ Linh Thanh Bình mồ hôi lạnh toát ra như tắm, gương mặt của Thiết Trung Đường cũng biến sắc, Vân Dực nhìn Thiết Trung Đường đột nhiên hỏi:
- Mọi người đều đi tìm tung tích của kẻ thù, tại sao ngươi lại không đi ?
- Đệ tử đang mang tội nên không dám vọng động !
- Ngươi ở đây liệu thấy được gì !
Toàn thân Thiết Trung Đường chấn động, nhưng vẫn im lặng, thấy vậy Vân Dực nổi cơn thịnh nộ:
- Nói mau !
Thiết Trung Đường không thể nói và chàng cũng không dám nói ra.
Bỗng dưới án thờ có tiếng nói vọng:
- Ta sẽ nói !
Vân Dực liền đá một cước khiến án thờ nghiêng xuống, lộ rõ gương mặt xanh xao, sợ hãi của Linh Thanh Bình.
Thấy vậy, mọi người đều thất kinh, Vân Dực thét to:
- Ngươi có phải là con của Linh Nhứt Phong ?

Linh Thanh Bình không dám nói thẳng, Vân Dực như muốn ra tay, lão phóng chưởng đẩy Thiết Trung Đường tới một góc tường, cước của Vân Dực hướng về phía Thiết Trung Đường phóng tới, chàng chỉ có chờ chết mà thôi ! Ai nấy thấy vậy mặt đều biến sắc, không ai dám ra tay ngăn cản, chỉ mỗi Linh Thanh Bình liều mạng phóng tới ôm Vân Dực nàng nói như thét:
- Lão tiền bối muốn giết thì xin giết tiện nữ, việc này không liên quan gì đến huynh ấy !
Nghe vậy, tóc và râu của Vân Dực dựng đứng, lão hán nạt:
- Ra ngay !
Thiết chưởng của Vân Dực đã đưa cao, nhưng rồi ông không nỡ xuống tay đối với một nữ nhân. Linh Thanh Bình khóc nức nở, giọng nàng run run:
- Tiện nữ đến đây, không dám nghĩ rằng mình sẽ được sống sót, nhưng xin lão tiền bối hãy nghe những gì mà tiện nữ sắp nói ra.
Linh Thanh Bình vẫn ôm Vân Dực nhưng đôi mắt nàng thì lại nhìn về phía Thiết Trung Đường:
- Tiện nữ đến đây chỉ vì muốn quí vị hãy rời khỏi nơi đây, chứ không hề có một chút ác ý, tiện nữ làm như vậy, chắc phụ thân của tiểu nữ không thể tha thứ, nếu lão tiền bối muốn giết tiện nữ, tiện nữ vẫn cam tâm chịu, chỉ xin hãy thông cảm cho nỗi khổ tâm của tiện nữ sau khi tiện nữ chết rồi thì đừng làm khó dễ đối với chàng.
Hai chưởng của Vân Dực từ từ buông xuống nhưng ông vẫn lớn tiếng hỏi:
- Ngươi với Thiết Trung Đường biết nhau từ khi nào ?
Linh Thanh Bình chỉ mỉm cười nói:
- Huynh ấy tên là Thiết Trung Đường sao ? Cho đến bây giờ tiện nữ mới biết tên của huynh ấy.
Bỗng Xích túc thiết hán lớn tiếng hỏi:
- Đại ca ! Cuối cùng đại ca định đối xử với cô ấy như thế nào ?
Đôi mắt của Vân Dực nhìn chầm chập lên đám mây trắng bay lững lờ, môi lão hán mím chặt không nói một lời nào. Xích túc thiết hán nói:
- Cả một đời này của Xích túc thiết hán chưa từng nghe, chưa từng thấy ai có chân tình đến như vậy, đại ca, đại ca hãy tha cho cô ấy.
- Tha cô ta ?
Tiếng nói chưa dứt từ dưới đất, Vân Tranh đã nhảy tới hét:
- Vân Tranh này không bằng lòng.
Sắc mặt Vân Cửu Tiêu nghiêm túc nói:
- Không cần ngươi phải nhiều lời !

Vân Tranh la toáng lên:
- Nếu thả cô ta, thế thì cái chết của đại ca quá oan uổng, các ngươi không tha mạng cho đại ca, tại sao lại tha mạng cho hắn ?
Với một thiếu niên nhiệt tình xung động như Vân Tranh, trong lòng chàng lúc nào cũng chỉ biết đến Vân Kiên, chàng biết rằng đại ca chàng đã chịu chết, ngoài ra đối với người khác cũng như bao nhiêu việc khác chàng không hề quan tâm.
Song quyền của Xích Túc Thiết Hán sẵn sàng, mặt nổi gân xanh chằng chịt:
- Ngươi với Vân Kiên là huynh đệ, đối với Thiết Trung Đường không phải là huynh đệ sao ?
Vân Tranh ngửa mặt nhìn trời hô lên thảm thiết:
- Bởi vì hắn ra tay giết đại ca. Vân Tranh này dù có chết cũng không bao giờ tha hắn !
Gương mặt của Vân Dực khi xanh khi trắng, ông nạt:
- Thiết Trung Đường, ngươi còn muốn nói gì ?
- Đệ tử không có gì để nói !
Vân Cửu Tiêu trầm giọng:
- Trung Đường không có gì để nói, nhưng tiểu đệ có, việc này định đoạt như thế nào đều tùy thuộc đại ca, nhưng trong thời điểm này và tại đên chưa phải là lúc, là nơi bàn luận.
- Vì sao ?
- Nhân vì trong thời điểm này nên quyết định số phận của Đại kỳ môn, nơi này đã bị địch phát hiện, chỉ cần trong giây lát người của chúng sẽ kéo đến, chúng ta có nên cùng với bọn chúng một trận sống mái hay là tạm tránh mũi nhọn của chúng xin đại ca sớm quyết định nếu để chậm ắt trở tay không kịp.
Tiếng nói của Vân Cửu Tiêu tuy ngắn gọn nhưng lại có sức mạnh. Cửu Tiêu vừa nói xong ai nấy đều cảm thấy tình hình nghiêm trọng, họ đều im lặng chờ Vân Dực mở miệng. Trong không khí nghiêm trọng ấy chỉ nghe vị chưởng môn của họ nói chậm rãi:
- Kể từ khi Thiết Huyết Đại kỳ môn đặt gót hành hiệp giang hồ, từ thỉ tổ khai sơn cho đến các vị thiết lão tiền bối hai ngựa tung hoành, vô địch trong thiên hạ, ngọn đại kỳ đến đâu, quần hào không ai không tòng mệnh.
Đổi sang sắc bi phẫn tiếp:
- Lúc bấy giờ Hàn Phong Bảo, Lạc Nhựt Mục Trường, Thịnh gia trang, Thiên Võ tiêu cục, kể cả Tích Lịch Dương đều là những người thân tín của Đại kỳ môn. Ai ngờ sau khi khai sơn thỉ tổ và Thiết lão tiền nhân tiếp nhau chết, năm gia đình ấy lại dùng gian kế giết vị

chưởng môn đời thứ hai của Thiết Huyết đại kỳ cùng với mười bảy vị tiền bối khiến cho tiếng tăm của Đại kỳ môn cũng từ đấy suy giảm. Đã bốn mươi năm rồi, Đại kỳ môn chúng ta đã bị chúng bức bách không còn đất dung thân, hai lần trước đây ta muốn phục thì nhưng không làm chúng si xuyển, vì vậy cả hai mươi năm qua, Đại kỳ môn lại phải ẩn lánh chốn biên thùy, ra sức khổ luyện cho đệ tử đến hôm nay, ta thấy con cháu đời thứ bốn của hai tộc Vân, Thiết đã trưởng thành nên trong lòng tự thấy vui mong có ngày phục hận.
Đột nhiên Vân Dực phản chưởng đánh vào mình rồi tiếp:
- Ai ngờ Vân Kiên vừa tới Trung Nguyên đã nghịch phản sư môn, sự việc của Vân Tranh và Thiết Trung Đường lại càng làm cho ta suy nghĩ. Hai mươi năm nằm gai nếm mật, hôm nay chỉ thấy tất cả hóa thành dòng nước trôi, tuổi ta nay đã gần cái tuổi "cổ hy" làm sao ta có thể chờ đợi thêm hai mươi năm nữa ?
Mọi người đều cúi đầu, không ai dám nhìn vào đôi mắt đầy phẫn hận của Vân Dực, chỉ nghe vị chưởng môn đột nhiên tuyên bố:
- Thiết Trung Đường, Vân Tranh có thiện cảm với kẻ thù, ngầm vi phạm sư lệnh, từ bây giờ trục xuất ra khỏi Đại kỳ môn, tất cả còn lại ở đây với ta quyết một trận sống mái với kẻ thù.
Mọi người nghe xong đều chấn động, Thiết Trung Đường mặt biến sắc, còn Vân Tranh thì hô to:
- Đệ tử thà chịu chết tại đây chứ không chịu bị trục xuất !
Cửu Tiêu từ từ chuyển thân hướng về Vân Dực:
- Đại ca, xin đại ca hãy suy nghĩ thật kỹ càng, nếu chúng ta hành động như thế hóa ra là trúng kế của Tư Đồ Tiếu, đại ca, sao lại nhẫn tâm để cơ nghiệp tiền nhân phải trải qua nhiều gian khổ mới còn lại như ngày nay, chỉ trong giây phút đã không tránh khỏi tan tành ?
Gương mặt Vân Dực lạnh như tiền:
- Lệnh xuất thủ sơn, không được thay đổi.
- Tiểu đệ là người chưởng hình của Đại kỳ môn, căn cứ vào môn qui, có quyền thay đổi lệnh của chưởng môn.
- Ngươi muốn như thế nào ?
- Vân Tranh và Thiết Trung Đường tuy có lầm lỗi nhưng không nghiêm trọng nên chỉ trục xuất ra khỏi môn đường trong ba năm, trong thời gian ấy nếu không tái phạm mà lại có công tích thì cho phục hồi, toàn thể môn hạ đệ tử Đại kỳ môn hãy trở lại biên thùy tạm lánh nhuệ khí, ba năm sau hãy trở lại phục thù.
Ngừng một chút tiếp:
- Ba năm cũng chẳng bao lâu nhưng bảo tồn được sức mạnh của Đại kỳ môn chúng ta. Đại ca ! Đại ca không thể nói ráng chờ không

được.
Vân Dực đứng sững một hồi lâu quyết định:
- Theo ý của ngươi !
Vân Cửu Tiêu cả mừng:
- Nếu đại ca bằng lòng như vậy thì tiểu đệ sẽ thay mặt đại ca truyền lệnh.
Cửu Tiêu vẫy tay một cái rồi nghiêm giọng:
- Thiết Thanh Thụ chuẩn bị ngựa rồi mang con ngựa mà Thiết Trung Đường cưỡi về xử lý đi.
Chàng thiếu niên ứng lệnh, Cửu Tiêu lại nói:
- Vân Ninh Ninh thu thập hành lý chuẩn bị lương khô, cứ mỗi thớt ngựa đều có một bầu rượu chống lạnh.
Nàng thiếu nữ áo xanh lau khô ngấn nước mắt cúi mình:
- Đệ tử xin lãnh mạng !
Vân Cửu Tiêu chuyển qua Xích Túc Thiết Hán:
- Tứ đệ hãy bảo vệ Đại kỳ !
Xích Túc hán cười lớn:
- Tam ca chớ lo lắng, dù tiểu đệ có thịt nát xương tan, quyết một lòng hộ tống ngọn đại kỳ về đến nơi, ngày nào đó tiểu đệ lại hộ tống trở lại.
Nghe vậy, Vân Cửu Tiêu cũng cười lớn:
-Tốt ! Chờ đến lúc ngọn Đại kỳ trở lại Trung Nguyên, khi đó huynh đệ ta quyết phục thù rửa hận, đó là lúc chúng ta tung hoành ngang dọc cho phỉ chí.
Vân Tranh nhảy lên nói:
- Tam thúc, tiểu điệt có bầu nhiệt huyết hai tay khỏe mạnh, tiểu điệt sẵn sàng theo sự phân công của tam thúc.
Sắc mặt của Vân Cửu Tiêu bỗng xịu xuống:
- Kể từ bây giờ ngươi không còn là người của bản môn, bổn môn cũng chỉ đối xử với ngươi như vậy, mong trong ba năm tới ngươi đừng phụ mong ước của chúng ta, chắc chắn sau ba năm ngươi sẽ trở lại như một đệ tử của Đại kỳ môn này. Thiết Trung Đường, những gì ta nói với Vân Tranh cũng là nói với ngươi, ngươi có hiểu không ?
Thiết Trung Đường chỉ cúi đầu không nói, ngược lại Vân Tranh thì không tự chủ được.
Linh Thanh Bình từ từ đứng dậy hỏi:
- Còn tiện nữ thì sao ?
- Chưởng môn nhân đã cho ngươi đi, ngươi hãy trở về đi.
Linh Thanh Bình cười khổ, nàng chỉnh lại y phục nói:
- Trở về, tiện nữ trở về nơi nào ?

Nàng chậm rãi chuyển mình, nhìn chăm chăm Thiết Trung Đường một hồi thật lâu rồi thở dài một tiếng, nói:
- Huynh hãy bảo trọng !
Thiết Trung Đường vẫn cúi đầu không nhìn Linh Thanh Bình.
Linh Thanh Bình quấn lại mái tóc, cố gượng cười rồi từng bước, từng bước ra khỏi cửa. Ngoài trời mưa vẫn rơi, nàng ngửa mặt nhìn trời cao, bỗng nhiên lấy hai tay ôm mặt chạy như người điên, chỉ trong chốc lát sương mù và làn mưa bay che kín nàng.
Thiết Trung Đường không dám ngửng đầu chàng chỉ thầm chúc:
- Cô nương cũng cần bảo trọng !
Một cô gái ở trong phòng khuê lâu ngày nhưng bây giờ không có một mái nhà để quay về mà lại muốn một mình lưu lãng giang hồ, con đường phía trước mặt Linh Thanh Bình chẳng khác gì làn mưa bay trứơc cửa.
Xích Túc hán dậm chân than thở:
- Tại sao ông trời già lại trớ trêu, một nữ nhân tốt bụng như thế lại là con của tên Linh Nhứt Phong ?
Trong tiếng nói còn nghe vọng lại tiếng ngựa hí vang trời. Vân Cửu Tiêu gật đầu:
- Hai con ngựa ấy đã bị xử lý rồi.
Cùng lúc ấy thiếu nữ áo xanh Ninh Ninh cũng vào bẩm báo:
- Sư thúc, hành trang đã chuẩn bị xong.
Vân Dực hét to một tiếng:
- Đi !
Vân Dực bước từng bước, lão hán không ngoảnh lại nhìn đứa học trò đáng thương cùng đứa con chính mình đẻ ra. Nhưng trong trái tim của lão hán đầu đã bạc phơ không che giấu được nét đau thương buồn khổ.
Xích túc hán hăng hái vác ngọn đại kỳ giục ngựa lên đường:
- Hai tiểu tử hãy cố gắng lên, ba năm sau chúng ta sẽ tái ngộ.
Trong cơn mưa gió, lá đại kỳ màu máu bỗng dưng phe phẩy rồi phất mạnh dưới cơn mưa gió.
Vân Tranh cũng muốn rời bước, thấy vậy Thiết Trung Đường hỏi:
- Tam đệ, tam đệ định đi về đâu ?
- Ngươi không quản ta được.
Thiết Trung Đường tung chân, chớp mắt đã bay như mũi tên phóng ra cản đường Vân Tranh.
Vân Tranh nổi giận lôi đình:
- Ngươi định làm gì đây ?
- Chỉ trong giây lát kẻ thù của chúng ta đã đến đây, tam đệ có muốn

theo ta đấu với bọn chúng một trận không ?
Vân Tranh ưỡn ngực chỉ nói có một tiếng:
- Được !
Chỉ có Vân Tranh và Thiết Trung Đường đối đầu với Hàn Phong bảo và Thịnh gia trang thật vô cùng khó khăn, họ cũng biết rõ như vậy.
Vân Tranh hỏi ngay:
- Tại sao chưa thấy bọn chúng ? Như thế này thì chúng ta đợi đến khi nào ?
Chàng tiếp:
- Ngươi ẩn mình ở đây còn ta chiến đấu !
Thiết Trung Đường hơi biến sắc:
- Đón đánh, đón đánh để mà chết à !
- Sớm muộn gì cũng chết, đánh một trận dù có chết cũng sướng !
- Ai bảo sớm muộn gì rồi cũng chết, năm sau tam đệ cũng như Thiết Trung Đường này sẽ trở lại sư môn, tại sao tam đệ chóng quên ?
Vân Tranh cười nhạt:
- Ngươi muốn ta ở lại đây ngăn cản bọn chúng còn ngươi thì nghĩ đến chuyện sống ?
Thiết Trung Đường nghiêm túc:
- Cả hai ta ở lại đây, chẳng qua cũng chỉ ngăn cản bọn chúng, làm chậm trễ bước tiến của chúng mà thôi chứ hoàn toàn không phải ở lại đây để chờ chết ! Cả hai ta đều phải giữ gìn mạng sống, để còn tiếp tục là kẻ thù của Ngũ thế gia, tại sao lại chịu chết?
Vân Tranh chuyển thân đối diện với Thiết Trung Đường, bốn mắt nhìn nhau, một bên thì kiên định trầm tĩnh, một bên thì nhiệt tình xung động, nhưng cả hai đều là những hán tử đầy dũng khí, chưa hề biết sợ hãi.
Xua đi không khí nặng nề, Vân Tranh nói:
- Ngoài cách dùng tính mạng để ngăn trở bọn chúng còn có cách nào khác hơn ?
Thiết Trung Đường chỉ nói gọn:
- Bây giờ thì không, nếu cần sẽ có ngay.
Trong tiếng nói Thiết Trung Đường mang đầy tự tin, nhờ lòng tự tin nên gặp bất cứ một hoàn cảnh khó khăn nào đối với chàng cũng trở nên đơn giản, ngay cả trong gian khổ, chàng đều khắc phục được cả. Chàng nhanh nhẹn bước ra phía trước miếu, mở hai cánh cửa, châm mấy ngọn đèn chiếu ánh sáng khắp nơi. Sau đó, chàng dập tắt hết đốm ở phía sau miếu rồi kiếm mấy cái thùng thiết chất đầy đá dùng dây buộc dọc theo con đường vào miếu. Nơi đây là chỗ của Đại kỳ môn ẩn thân đã lâu nên mọi thứ cần dùng đều có đủ. Thấy vậy,

Vân Tranh lấy làm lạ:
- Ngươi làm gì thế ?
Thiết Trung Đường vẫn im lặng, chàng rút cây đoản đao dưới thắt lưng rồi nhảy lên mái điện chặt nửa vời cây xà nhà rồi nhảy xuống, thuận tay xé một số dây vải, mỗi đoạn cách nhau chừng hai trượng, chàng buộc đá vào rồi tung chúng lên tấm rèm, gom một số ngói chất vào một góc kín. Vân Tranh thấy vậy, không nhịn được lại hỏi:
- Ngươi lại muốn chơi trò cút bắt với bọn chúng sao ?
- Đúng vậy !
- Sống chết là việc lớn, ngươi bày trò đùa, nếu ngươi muốn chơi trò cút bắt với chúng thì Vân Tranh này quyết không theo đâu.
- Tam đệ, hôm nay quả là chơi trò cút bắt, đây là thủ đoạn đùa bỡn, nhưng là việc lớn quan trọng đấy.
Vân Tranh nổi nóng:
- Ngươi làm di, còn Vân Tranh này đi đấu với bọn chúng đây.
Thiết Trung Đường vội nắm chặt tay Vân Tranh xa xa vọng lại tiếng chó sủa.
Trong tiếng chó sủa, có tiếng người:
- Tới rồi !
Thiết Trung Đường kéo Vân Tranh ra phía sau điện rồi nghiêm giọng:
- Tam đệ, việc này liên quan đến sự sống chết, dẫu như thế nào đi nữa tam đệ cần phải nghe lời Trung Đường này một lần.
Vân Tranh nghiến hai hàm răng:
- Được ! Nhưng chỉ lần này thôi !
Mưa gió đan chen, ánh lửa chập chùng bốn bề sặc mùi chém giết. Phía bên ngoài ngôi miếu cổ nghe như có tiếng áo chắn gió kêu phành phạch đồng thời cũng xuất hiện hàng chục bóng người, thân pháp của họ đều nhanh nhẹn đang cố ẩn mình trong cánh rừng rậm. Linh Nhứt Phong mặc chiếc áo màu tím trên đầu che kín, Tư Đồ Tiếu cũng phục trang như vậy.
Đèn trong ngôi miếu cổ vẫn sáng, cửa miếu mở rộng như chẳng có điều gì xảy ra.
Tư Đồ Tiếu thấp giọng:
- Linh huynh có cái gì là lạ ?
Linh Nhứt Phong gật đầu.
Thịnh đại nương cùng hài tử Thịnh Tồn Hiếu đứng sau lưng họ, ngoài mấy người này còn có một hán tử tuổi chừng bốn mươi, sau lưng mang một thứ binh khí thật kỳ dị.
Thịnh đại nương nói lạnh lùng:
- Nhất định là con a đầu Linh Thanh Bình chưa đến đây, vì vậy bọn

chúng hầu như chưa hay biết gì cả.
Hán tử trung niên lắc đầu nói:
- Thanh Bình tuy vắng mặt ở Hàn Phong bảo nhưng không phải vì thế mà khẳng quyết nó tới đây báo tin tức.
Linh Nhứt Phong tỏ ra cảm kích lời nói của hán tử trung niên, còn Thịnh đại nương thì lại mắng:
- Bạch Tinh Võ, ngươi hiểu rõ chứ ! Hắc Tinh Thiên không đến, ngươi đến để làm gì ?
Tư Đồ Tiếu vẫn nụ cười trên môi:
- Hắc huynh ở cách đây hơn ngàn dặm làm sao về kịp. Bằng vào sức mạnh của chúng ta cũng đã đủ rồi chỉ còn sợ những gì ở trong miếu hoang này đều là giả trá.
- Bất luận có trá hay không, chúng ta một khi đã đến đây thì không thể mang tay không mà trở về.
Bạch Tinh Võ tiếp lời:
- Nếu như Đại kỳ môn đã nghe được tin tức, thì có thể tại đây chờ đánh nhau, hoặc giả đây là kế không thành của bọn chúng.
- Kế không thành là kế gì ?
Bạch Tinh Võ trình bày:
- Bọn chúng vẫn thắp đèn trong ngôi miếu hoang như đang có người để chúng ta nghi ngờ không dám xông vào, sự thật thì bọn chúng đã cao chạy xa bay, đây chẳng qua chì là ngôi miếu trống.
Tư Đồ Tiếu trầm ngâm một lát rồi nói:
- Tuy có khả năng bọn Đại kỳ thực hiện kế ấy nhưng chúng ta cũng chẳng cần phải quan tâm, tốt nhất, chúng ta lưu một nửa lực lượng bố trí ở bên ngoài rồi sẽ xông vào.
Thịnh đại nương ra lệnh:
- Linh lão đệ, Bạch lão đệ, Hiếu nhi chúng ta cùng nhau xông vào, số còn lại bố trí ở bên ngoài.
Thịnh đại nương triển động thân hình chẳng khác nào mây bay xông vào bên trong ngôi miếu cổ. Tử tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu không rời mẫu thân một bước.
Linh Nhứt Phong và Bạch Tinh Võ thấy vậy cũng phóng mình theo.
Tư Đồ Tiếu thì vẫy tay tập hợp mười người ra lệnh:
- Mỗi người hãy lãnh năm tay cung nỏ thủ, tự tìm chỗ ẩn thân, bao vây cả bốn mặt bất luận người nào ra vào nếu không nói "ngũ phước" là mật hiệu thì cứ bắn chết cho ta.
Thịnh đại nương tay cầm ngang gậy đi đầu, bà ta tự thị sức mạnh của số đông xăng xái tiến vào ngôi miếu hoang:
- Vân Dực hãy ra mà chịu chết !

Tiếng nói thật sắc bén chứng tỏ còn đầy nội lực. Trong ánh sáng lờ mờ ở đại điện âm thanh dội lại hai tiếng:
- Chịu chết..... chịu chết....
Trong đại điện hoang tàn bây giờ chỉ còn lại mùi chém giết.
Linh Nhứt Phong, btv cũng như hai mẫu tử Thịnh đại nương đều là những tay cao thủ trong giới võ lâm, từng trải qua những cơn nguy biến nhưng trong thời khắc này cũng không trấn áp được tâm lý sợ hãi. Cả bốn người đều chậm bước, song chưởng của Linh Nhứt Phong bảo vệ trước ngực. Thịnh đại nương thì nắm chặt cây thiết trượng còn Thịnh Tồn Hiếu thì rút cây trường kiếm ở sau lưng. btv cũng rút binh khí kỳ dị ra. Thứ binh khí này được chế tạo rất đặc biệt, chiều dìa bốn thước bảy tấc, mũi như một bàn tay, ngón cái, ngón vô danh và ngón út hơi cong, hai ngón còn lại chỉ thẳng theo thế "tiên ông chỉ lộ", giữa bàn tay có quả cầu bằng đồng, tất nhiên quả cầu bằng đồng có diệu dụng của nó. Cả bốn người sẵn sàng chiếu đấu đang hùng hùng hổ hổ, chợt nghe có tiếng gió, từ bên ngoài Tư Đồ Tiếu phi thân vào nghiêm giọng:
- Tại hạ đến dẫn đường !
Phía sau điện đèn vẫn chiếu sáng, ngoài trời mưa vẫn mịt mùng, cả một khoảng trời đất mênh mông chìm trong bóng tối. Thịnh đại nương lo lắng:
- Quả nhiên là kế "không thành" bọn chúng đã cao chạy xa bay !
Tiếng nói chưa dứt thì trong bóng tối vang lên tiếng cười nhạt rồi "đùng đùng đùng" vô số đạo hào quang từ trên không bay xuống nhằm vào Tư Đồ Tiếu và cả bọn mà đánh, có tiếng người nạt:
- Lui mau !
Cả Linh Nhứt Phong, Thịnh đại nương cùng tất cả vô cùng hoang mang, không biết kẻ địch gồm bao nhiêu người, bọn họ cũng không biết đó là loại ám khí gì nên mọi người đều kinh sợ vội vàng thối lui khỏi đại điện. Trong tình huống ấy, Thịnh đại nương tức giận mắng:
- Ai bảo rằng ở đây không có người ? Ai bảo đây là kế "không thành". Bạch Tinh Võ, tất cả đều do ngươi cả !
Nghe vậy, mặt của Bạch Tinh Võ biến sắc, chỉ có Tư Đồ Tiếu lại cười lớn:
- Tên tiểu tử họ Vân kia, chúng bay bày trò này có tác dụng gì, ngược lại Đại kỳ môn chúng bay đừng có nghĩ đến việc trốn thoát, dù chỉ một tên.
Bỗng nhiên một tảng đá lớn từ sau điện bay ra, chỉ nghe một tiếng "bình" tảng đá đánh vào nóc điện. Cây xà nhà vốn đã được Thiết Trung Đường chặt nửa vời, bây giờ bị khối đá đánh vào nên gãy làm

hai đoạn. Cả một mái điện do lâu ngày không được Tào Ưng bổ liền sập xuống. Bọn Linh Nhứt Phong đều kinh hãi chạy tứ tán. Lúc ấy mấy ngọn đèn tắt ngấm, đá gạch bay tới tấp, cát bụi mù mịt, toàn đại điện sập đổ. Trong cảnh hỗn loạn ấy, Thiết Trung Đường ẩn thân ở một góc phòng chàng điều khiển mấy chiếc thùng đầy đá đánh thêm một đòn nữa. Thiết Trung Đường cũng không quên giữ chặt Vân Tranh. Sau đó, chỉ thấy một bóng người tay cầm trường kiếm cúi mình phóng ra và một bóng người từ trên nóc điện nhảy xuống. Người cầm kiếm miệng nạt, tay quét một kiếm, người kia thì nói ngay mật hiệu "ngũ phước". Người cầm kiếm thu về:
- Thì ra là Linh đại thúc !
- Tồn Hiếu, ở phía sau hình như không có người, ngươi ở đó có phát hiện được gì không ?
Thịnh Tồn Hiếu lắc đầu, Thiết Trung Đường theo dõi nghe được hai tiếng "ngũ phước", chàng nghĩ:
Hai tiếng này ắt là ám hiệu của bọn chúng ? Thiết Trung Đường sử dụng những sợi dây và bao tải đá tiếp tục đánh, hành động này khiến cho bọn Linh Nhứt Phong cứ tưởng đâu cũng có người.
Linh Nhứt Phong nạt một tiếng rồi dùng thế "nhứt kế xung thiên" chém rơi bức màn che, Thịnh đại nương, Tư Đồ Tiếu và Bạch Tinh Võ cũng phóng tới quan sát bốn bề nhưng vẫn không tìm ra một bóng người, từ trên nóc điện Thiết Trung Đường phóng hỏa đốt, lửa cháy ngất trời. Bọn Tư Đồ Tiếu xông ngay vào nơi có lửa cháy nhưng Thiết Trung Đường đã phóng ra từ hồi nào, chàng thuận tay bốc mấy viên đá liệng quanh bốn phía. Linh Nhứt Phong vội nhảy vào phòng, chỉ còn lại một đống lửa, trong đống lửa hình như có một thứ thuốc gì đó nên khói xông lên mù mịt. Linh Nhứt Phong xông vào trước tiên hít khí ấy vào, liền ho liên tục mặt biến sắc:
- Không xong rồi ! Trong khói có độc !
Thịnh đại nương hít vào mấy hơi cười nhạt:
- Chẳng độc gì cả, đây chỉ là phân ngựa mà thôi.
Linh Nhứt Phong má ửng đỏ vì mắc cỡ.
Nghe xa xa như có tiếng chân người di chuyển, Linh Nhứt Phong nói:
- Đó chỉ là tiếng gạch rơi xuống đất.
Tiếng nói chưa dứt thì từ ba mặt nam tây bắc lại phát ra ba tiếng nữa.
Thịnh đại nương vẫn nghi ngờ:
- Ta vẫn chưa tin.
Thịnh Tồn Hiếu nhận xét:
- Âm thanh loãng ra chứ không tụ lại chứng tỏ không phải tiếng chân

người.
Thịnh đại nương mắng:
- Ngươi kinh nhiệm được bao nhiêu, trước mặt già này ngươi dám khoe tài !
Thực ra Thịnh đại nương không mắng con mình mà mắng khéo Linh Nhứt Phong.
Tư Đồ Tiếu thở dài:
- Không thấy bóng kẻ thù, còn phía chúng ta rối loạn, chi bằng hãy rút lui để tránh tình trạng bắn chim không chết ngược lại bị chim ưng mổ vào mắt.
Thịnh đại nương cũng như Linh Nhứt Phong không nói một lời, nhưng trong lòng họ càng tức giận.
Thiết Trung Đường đoán rắng Vân Tranh đã ở thế thượng phong nên chỉ thoắt một cái đã rút lui, chẳng nhảy lên một cành cây, đây là chỗ hẹn với Vân Tranh sau khi đắc thắng. Trong đại điện lửa vẫn cháy ngất trời, Thịnh đại nương tức giận mắng:
- Chắc là bọn chúng đã đi rồi !
Tư Đồ Tiếu thì bình tĩnh nhận định:
- Vừa rồi, bọn chúng ở đây, hiện giờ cả bốn mặt đều bị vây hãm nhưng chẳng thấy một dấu hiệu gì cho biết bọn chúng đã thoát thân.
Bạch Tinh Võ nói:
- Nếu chúng ta muốn tìm bọn môn hạ đệ tử của Đại kỳ môn thì chỉ có mỗi một cách thôi.
- Biện pháp gì ?
- Đó là kế khích tướng, chúng ta hãy mắng chửi bọn chúng một trận, chắc chắn bọn chúng sẽ không chịu nổi buộc phải xuất đầu lộ diện.
- Hiếu nhi, con hãy thay mẫu thân mắng chửi đi !
Thịnh Tồn Hiếu nghe lời, tằng hắng mấy tiếng rồi lớn giọng:
- Môn hạ đệ tử Đại kỳ môn hãy lắng tai nghe đây, đừng trốn trong bóng tối nữa, hãy ra mà chịu chết.
- Như vậy mà gọi là mạ lỵ ?
- Con không quen nặng lời.
Thịnh đại nương nổi giận mắng:
- Đồ ngu xuẩn.
Hai mắt bà quét một vòng, không người nào mở miệng. Nên biết rằng mấy người này đều có tiếng tăm trong giới võ lâm thì làm sao họ có thể nặng lời mạ lỵ người khác?
- Đại trượng phu nam tử hán, ngay cả mắng chửi còn không được thì làm được việc gì lớn.
Đoạn lớn tiếng:

- Cái thằng họ Vân kia, mi là một kẻ nói thì hay lắm mà lại nhát gan như thỏ, mi dám ra mặt đối diện với đại nương không ?
Trên cành cây, Thiết Trung Đường rất lo sợ bởi Vân Tranh là người rất nóng nảy, Thịnh đại nương lại kêu tên họ hắn ra chửi mắng. Tuy Vân Tranh không xuất đầu lộ diện nhưng cũng không thấy chàng trở về chỗ hẹn, Thiết Trung Đường càng lo hơn.
Tử tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu thấy mẫu thân càng mắng chửi càng khó nghe, gương mặt hắn chuyển từ tím sang hồng nhợt:
- Mắng chửi cũng không được gì ?
- Mi nói sao ?
Hai mắt Tư Đồ Tiếu vừa liếc nhìn, bỗng nhiên lão ta ngửa mặt cười như điên:
- Ai ngờ Đại kỳ môn lấy hình phạt năm ngựa phanh thây giết con mình, còn việc khác thì như cái thùng trống.
Thiết Trung Đường ở trên cành cây ngầm lo:
"Không xong rồi" Cùng lúc ấy quả nhiên chàng nghe một tiếng nạt, tiếp đó là tiếng gạch liệng tới.
Từ trong bóng tối một bóng người phi thân đến. Vừa nhác thấy, Thịnh đại nương liền hô:
- Đánh !
Bà đưa tay phóng ra một mớ ám khí. Bóng người ấy chính là Vân Tranh, chàng nhẫn nhục suốt nửa ngày trời, bây giờ nộ khí đầy bụng chàng không thể chịu nổi, không cần suy nghĩ đến sự sống chết. Khi đạo ngân quang vừa phóng ra, Vân Tranh phóng tay liệng một viên ngói, miếng ngói quá thông thường làm sao cự nổi ám khí tối độc tối diệu thiên nữ châm. Nhưng chỉ nghe hai loại ám khí va chạm vào nhau một tiếng, toàn bộ Thiên nữ châm đều rớt xuống đất.
Do Vân Tranh quá tức giận nên chàng đã dùng hết mười thành công lực, chỉ là miếng ngói, nhờ sức mạnh của chàng nên đã biến thành sức mạnh vô hình.
Tư Đồ Tiếu liền lăng không xông tới, Vân Tranh phóng ra một chưởng buộc Tư Đồ Tiếu phải thoái lui xuống đất, như ảnh theo hình, tấn công tới tấp bằng cả song chưởng, một tay đánh vào ngực, tay phải đánh vào đầu, chưởng phong vô cùng hùng mạnh.
Tư Đồ Tiếu không dám chống trả, chân hắn đảo bộ thất tinh, cùng một lúc lùi bảy bước. Vân Tranh phóng chưởng ba lần không trúng, lại phóng chưởng thêm, lần này không còn hung hãn như trước. Tư Đồ Tiếu tả quyền, hữu chưởng phóng tới. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã xáp vào trận.
Tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ đứng lược trận, tuy thấy Tư Đồ Tiếu ưu

thế hơn nhưng sau hai mươi chiêu thì thế thượng phong mất dần.
Vân Tranh như mãnh hõ, quyền cước phóng ra như tiếng gió ào ào khiến kẻ địch phải lo sợ, càng chiến đấu sức mạnh càng tăng.
Thế đánh của Tư Đồ Tiếu hơi chậm lại, trong bụng hắn ngầm sợ võ công của Vân Tranh, nhưng Tư Đồ Tiếu vẫn tỉnh táo, cứ mỗi chiêu đánh ra lại giữ lại một phần.
Thiết Trung Đường ngầm theo dõi trận đánh, nhưng chàng không trông rõ nên lòng thầm lo. Trung Đường tính lui tính tới vẫn chưa tìm ra kế vạn toàn.
Dưới ánh sáng ngọn lửa, Thiết Trung Đường thấy Vân Tranh đang bị hai người vây kín. Bạch Tinh Võ thấy Tư Đồ Tiếu đã lâu không hạ nổi đối thủ nên xông vào trợ sức.
Chưởng thế Tư Đồ Tiếu chậm lại, mỉm cười nói:
- Bạch huynh sợ tiểu đệ không thắng nổi hắn chứ gì ?
Tiên nhân chưởng trong tay btv múa tít như bão táp mưa sa, quả cầu phát ra tiếng nghe rất chói tai vây Vân Tranh.
- Tiểu đệ nghĩ là phải tốc chiến tốc thắng mà thôi.
Chỉ xong câu nói hắn đã tung ra bảy chiêu.
Vân Tranh nghiến hai hàm răng. trên trán đã lấm tấm mồ hồi. Nghe tiếng Thịnh đại nương ở bên ngoài:
- Bốn bề không thấy bóng dáng kẻ thù. Có lý nào Đại kỳ môn chỉ lưu lại một thằng nhãi con ?
Nghe vậy, máu nóng trong Vân Tranh như xông lên cổ họng:
- Một mình thiếu gia cũng đủ sức đấu với bọn chúng bay !
Chàng lấy hết sức để tấn công, không nghĩ đến bất kỳ điều gì, nhờ thế nên đã tự cứu được mình. Tư Đồ Tiếu vẫn tỏ thái độ xem thường:
- Ngươi là con thú bị giam giữ, bất quá cũng chỉ từng ấy mà thôi.
Bỗng nghe btv hét lên một tiếng:
- Trúng !
Một vệt sáng xẹt tới đánh trúng vào đầu Vân Tranh, một dòng máu tuôn chảy.
Ở trên cây, Thiết Trung Đường biết rằng Vân Tranh đã bị thương, chàng vô cùng lo lắng, trong lúc ấy, thân hình Vân Tranh đầy máu, nhưng chiêu thức vẫn không rối loạn, sức mạnh càng gia tăng không lộ một chút khiếp sợ.
Thấy thế Tư Đồ Tiếu cười mỉa mai:
- Đúng là một tên tiểu tử có sức mạnh. Có lý nào Đại kỳ môn để lại một mình ngươi chịu chết ?
- Người khác đã đi rồi. Tiểu tử ngươi hãy chờ đó ! Ngươi đã thấy vừa

rồi thủ đoạn phục thù của Đại kỳ môn chưa ?
Thiết Trung Đường nghe tiếng la, chàng liền nghĩ ra một kế. Chàng phi thân quá nhanh khiến mấy cành cây bị gãy. Thiết Trung Đường cởi chiếc áo ngoài cột vào cành cây rồi dùng hết sức liệng. Miệng chàng hét lên một tiếng, phóng vào trong đại điện.
Chiếc áo được cột vào cành cây, trông chẳng khác nào bóng người phi thân. Vừa trông thấy, Thịnh đại nương đã hét:
- Chạy đi đâu ?
Bà chống cây trượng lập tức phu thân theo, Thịnh Tồn Hiếu cũng theo sát.
Tư Đồ Tiếu nói với btv:
- Tên tiểu tử này bị trọng thương, một mình tiểu đệ cũng đủ đối phó rồi, Bạch huynh hãy theo bắt kẻ địch.
Thế là Bạch Tinh Võ cũng phi thân theo.
Tư Đồ Tiếu phóng thêm một chưởng nữa, nói:
- Nếu ngươi nói ra nơi ở của đồng bọn, ta sẽ tha cho toàn mạng.
Nguyên là Tư Đồ Tiếu có mưu đồ riêng, trước hết hắn hỏi nơi chốn của Đại kỳ môn để hắn tạo quyền thé giữa Thịnh đại nương và Linh Nhứt Phong. Do vậy hắn thúc giục Bạch Tinh Võ truy lùng kẻ địch.
Nào ngờ mưu mô của hắn lại trúng ý Thiết Trung Đường.
Trong nháy mắt, một khối lửa từ trên không bay xuống, Tư Đồ Tiếu vội lách mình né tránh. Ai ngờ khối lửa ấy như một người sống phóng theo hắn. Tư Đồ Tiếu vừa la lên một tiếng thì trên mình hắn đã bắt lửa, buộc hắn phải nhào lộn xuống đất. Trong khi ấy từ trong khối lửa một bóng người phóng ra kẹp Vân Tranh chạy thoát.
Đến khi Tư Đồ Tiếu dập hết lửa trên thân mình vọt dậy, thì trước mắt đã không còn bóng dáng Vân Tranh đâu nữa.
Bên ngoài ngôi miếu cổ thấp thoáng bóng người sẵn sàng cung tên, một người nói nhỏ:
- Người nào đấy ?
Thiết Trung Đường chợt nhớ mật hiệu chàng nói ngay:
- Ngũ phước.
Hai tên trong số người mai phục vừa ngẩn người đi một chốc, thì Thiết Trung Đường đã phóng qua vòng vây. Trung Đường cúi xuống nhìn thấy mặt Vân Tranh không còn chút máu, hai mắt nhắm nghiền, chàng nôn nóng gọi:
- Tam đệ !
Vân Tranh vẫn không hề có phản ứng. Vì chàng mất máu quá nhiều nên bây giờ vẫn mê man chưa tỉnh.
Thiết Trung Đường nhíu mày lo lắng, cứ nhắm vào dãy núi sâu mà

rảo bước. Thiết Trung Đường không biết mình đi đã bao lâu, chàng chỉ cảm nhận rằng thể lực của chàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Mỗi bước đi thở dài có cảm tưởng như có khối nặng ngàn cân dưới chân. Chàng hít mạnh mấy hơi, trong bóng đêm chàng đã tìm ra một hang đá, đặt Vân Tranh xuống thì cổ họng chàng khô rát, toàn thân đau đớn, chiếc áo ngoài của Thiết Trung Đường bị lửa cháy loang từng mảnh, hai bàn tay chàng cũng bị lửa đốt đen phồng, cơn đau thấm vào tim.
Thiết Trung Đường không dám đi tìm nước uống. Chàng cũng không nghĩ đến những vết bỏng trên mình, trước hết đỡ Vân Tranh dậy, xé một mảnh áo lau sạch máu trên người Vân Tranh.
Thiết Trung Đường phát hiện vết thương sau lưng Vân Tranh sâu đến một tấc tựa hộ như thấy cả xương. Ngoài ra còn một vết cạn hơn nhưng ở bụng coi bộ còn nguy hiểm hơn.
Thiết Trung Đường ngồi xuống lấy chân khí bởi chàng biết những vết thương của Vân Tranh khá nghiêm trọng nếu không cứu kịp thì tánh mạng của Vân Tranh sẽ bị đe dọa đến chín phần.
Khốn nỗi ở đây làm gì có thuốc thang, thậm chí một giọt nước tẩy sạch vết thương cũng không có. Trừ phi chàng còn sức tìm cách thoát ra khỏi vùng hoang sơn này,nếu không Vân Tranh sẽ bỏ mạng. Thế là chàng nghiến hai hàm răng cố sức bồng Vân Tranh nhắm phía trước mà đi.
Tuy thể lực của Thiết Trung Đường quá yếu, nhưng tinh thần của chàng lại mạnh hơn bao giờ hết. Ý chí của chàng càng kiên định, chàng tự hỏi:
- Không biết chúng biết ta đã đào thoát, chẳng rõ còn giờ trò gì nữa không ?
Khi Tư Đồ Tiếu chồm dậy không thấy Vân Tranh, trong tâm hắn vừa sợ lại vừa giận. Trong ánh lửa có một bóng người phóng tới như gió:
- Bốn phía đều không thấy kẻ địch, may mắn là thằng nhãi họ Vân đã bị Tư Đồ Tiếu bắt được rồi.
Người đó chính là Linh Nhứt Phong. Nguyên Linh Nhứt Phong đã thấy rõ nhưng lão cố ý ẩn mình thầm nói:
"Tư Đồ Tiếu lúc nào cũng khoe khoang tài năng. Lần này để xem ngươi nói thế nào ?" Bản chất Linh Nhứt Phong hẹp hòi nham hiểm. Thấy Tư Đồ Tiếu ở thế ưu, miệng không nói nhưng trong lòng rất bực bội. Hơn nữa, bốn mặt đều là thuộc hạ của Hàn Phong bảo, lão đánh giá hai người không thể thoát khỏi, cho nên cố ké khoe môn cân đẩu của lão để từ nay Tư Đồ Tiếu không còn dám khoe khoang.
Nào ngờ sự tình biến chuyển bên ngoài tính toán của lão, Thiết

Trung Đường và Vân Tranh đã chạy mất rồi.
Tư Đồ Tiếu bị lão chết nhạo nhưng cũng phải ngậm miệng không nói được lời nào.
Linh Nhứt Phong còn giả bộ sợ hãi:
- Tên tiểu tử ấy đâu rồi ?
- Chạy mất rồi.
- Nó chỉ là một kẻ tiểu bối, thế mà thoát khỏi tay một Tư Đồ Tiếu ?
Tư Đồ Tiếu cũng chẳng vừa:
- May thay cả bốn mặt đều có người của Hàn Phong bảo mai phục, làm sao chúng thoát được.
Gương mặt Linh Nhứt Phong đổi sắc vì lão trông thấy hai hán tử đến thưa:
- Vừa rồi có hai thiếu niên chạy ra, chẳng biết họ là ai ?
Tư Đồ Tiếu nổi giận:
- Bọn chúng bay chết cả rồi sao mà để chúng chạy thoát ?
Nghe xong hai hán tử thất kinh:
- Bọn chúng đáp đúng ám hiệu làm sao chúng con dám ngăn cản ?
Tư Đồ Tiếu vừa dậm chân vừa hô:
- Đuổi theo chúng !
Thịnh đại nương nói mỉa mai:
- Số người đông như vậy vẫn để cho chúng chạy thoát, nay lại đuổi theo sợ không đuổi kịp.
- Không phải thế, hồi nãy tiểu tử họ Vân bị đánh trọng thương, người đến cửa hắn chắc phải tự liệu cho hắn. Dù có thuốc chữa trị thì cũng phải cần nước sạch rửa vết thương, bây giờ đang đêm lại là vùng núi tìm chúng không dễ gì. chúng ta chỉ cần tìm đến các nguồn nước bố trí mai phục chờ chúng.
- Có lý lắm - Bọn chúng đang chạy trốn nên không dám di chuyển trên các con đường chính.
chúng ta chỉ cần men theo những còn đường mòn rồi chặn các lối ra, trừ phi chúng mọc cánh mới thoát được.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 3
Sống khó, chết dễ

Thân hình Thiết Trung Đường càng di chuyển chậm hơn, nhưng chàng vẫn giữ gìn từng bước chân không để phát ra tiếng động.

Chàng chọn những con đường mòn cây lá rậm rạp vừa lòn vừa đi. Trong tiếng gió thu, Thiết Trung Đường bỗng nghe như tiếng suối chảy từ xa vọng lại nghe róc rách, chàng cảm thấy vui mừng như được thuốc tiên, tinh thần trở nên phấn chấn. Thế là chàng cứ men theo tiếng suối mà đi tới. Tiếng suối chảy mỗi lúc một gần, xem chừng như chỉ mấy bước nữa là tới nơi "Không xong rồi" Thiết Trung Đường lập tức dừng lại, tự hỏi:
"Nếu mình là bọn chúng, muốn truy bắt hai kẻ một người mệt mỏi, một người trọng thương chắc chắn mình đã cho mai phục ở các nguồn nứơc ?" Vừa nghĩ đến đó, tiếng nước chảy êm tai thích thú chừng nào đã biến thành thuốc độc. Thiết Trung Đường không màng gì đến chuyện tìm nguồn nước, chàng vội vàng chuyển hướng. Tiếng nước chảy vẫn vọng lại, chàng cảm tháy cổ họng khô nóng như bị lửa đốt, chàng nghiến răng hạ quyết tâm dùng hết nghị lực để chống trả sự quyến rũ của nó. chàng tìm mấy ngọn lá bỏ vào miệng để qua cơn khát.
Trong thời khắc ấy, thấp thoáng hai bóng người đang theo dấu chân của chàng là Bạch Tinh Võ và Linh Nhứt Phong.
Gió thu xào xạc khắp rừng, địa hình càng quanh co u ám.
Thiết Trung Đường lại cảnh giác:
"Không xong, nếu mình là người truy lùng, chắc chắn mình tìm đến những nơi thế này Thế thì mình không thể bị rơi vào dự tính của kẻ khác".
Chàng chỉ thấy một con đường mòn rộng chừng ba tấc từ trên núi dẫn xuống dưới rất khó đi, đúng là đường núi cheo leo.
Chỉ có mạo hiểm mới ra ngoài dự tính của kẻ khác, thế là chàng không còn trì nghi nữa chuyển mình theo con đường dốc núi mà xuống.
Thiết Trung Đường vừa gạt những giọt mồ hôi trên trán, đột nhiên nghe có tiếng cười gần con đường dốc núi:
- Chỉ tiếc rằng trong số các đối thủ của ngươi lại có một Tư Đồ Tiếu !
Tư Đồ Tiếu mỉm cười nói tiếp:
- Ta biết ngươi sẽ đến đây, trong giây phút này sức ngươi đã kiệt, bất luận thế nào ngươi cũng thuộc về tay ta.
- Hãy khoan - Ngươi còn muốn nói gì ?
- Các hạ với ta không oán không cừu, tại sao các hạ lại bức bách ta như vậy ?
- Ngươi và ta không thù oán nhưng ngươi đã bái làm môn hạ của Vân lão nhi.
- Ai bảo ta là đệ tử của Đại kỳ môn, cả hai chúng ta đều bị trục xuất,

nếu ngươi giết chúng ta thì được gì ?
- Ngươi là đứa hoa ngôn xảo ngữ, qua mặt người khác. làm sao qua mặt được Tư Đồ Tiếu này.
- Nếu ngươi giết chúng ta thì hóa ra ngươi đã đáp ứng tâm nguyện của Đại kỳ môn, sau này mỗi khi họ nói ra điều này, giới võ lâm không khỏi cười ngươi vì Đại kỳ môn mà trừ hai môn đồ mà chúng đã bỏ.
- Nếu ta không giết ngươi thì phải làm thế nào ?
- Nếu hôm nay ngươi tha ta, ngày sau ta sẽ dẫn ngươi vào sào huyệt của Đại kỳ môn. Khi ấy mặc sức ngươi khoe tài, còn ta cũng trút được nỗi oán.
Chỉ cần câu nói ấy đã đánh động tâm lý của Tư Đồ Tiếu.
Tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng tim hắn đang nhảy mạnh, Tư Đồ Tiếu nói:
- Ngươi muốn ta tha, trừ phi ngươi chịu bái ta.
Thiết Trung Đường tự nghĩ:
"Hắn muốn tử thành ý của mình, xưa kia Hàn Tín cũng chịu nhục mà thành bá thiên hạ. Câu Tiễn gặp tên giữ ngựa mắng nhiếc mà tuyết hận phục quốc. Mình còn muốn lưu lại tính mạng để mong báo thù rửa hận. Hôm nay bái hắn một bái nào có ăn thua gì ?" Thiết Trung Đường cảm thấy khí giận như xông tới cổ họng, nhưng gương mặt của chàng không hề biểu lộ, chàng lạy một lạy.
Tư Đồ Tiếu nhìn lên trời vừa cười vừa nói:
- Tốt lắm ! Còn hắn thì sao ?
- Hiện hắn đang mê man, chờ sau khi hắn tỉnh sẽ hay.
Nói chưa dứt câu bỗng nghe giọng nói run run của Vân Tranh:
- Đồ vô sỉ, ngươi tưởng rằng ta không nhìn thấy hay sao, ta sống thì làm đệ tử của Đại kỳ môn, chết thì làm quỷ Đại kỳ môn.
Vân Tranh tỉnh lại trong chốc lát đúng lúc nhìn thấy Thiết Trung Đường lạy xuống.
Tư Đồ Tiếu cười nhạt:
- Nếu ngươi muốn ta tin, trước hết ngươi hãy đánh chết nó, còn không thì ngươi đành cùng nó..... Đó là kế tuyệt hộ rất thâm độc của Tư Đồ Tiếu, hắn chỉ cần Thiết Trung Đường do dự một chút là sẽ phóng chưởng đánh chết chàng ngay tức khắc.
Ai ngờ Thiết Trung Đường không một chút do dự, hoắc nhiên chàng chuyển mặt hướng về Vân Tranh hét to:
- Đại kỳ môn đã đoạn tuyệt ân nghĩa đối với ngươi, thế mà ngươi còn trung nghĩa với chúng, ngươi là con người chấp mê, ta thanh toán ngươi !

Thiết Trung Đường từ từ đưa tay nhằm đầu Vân Tranh mà hạ xuống. Thấy vậy Tư Đồ Tiếu ngầm cười.
Chỉ thấy thủ chưởng Thiết Trung Đường sắp đánh vào đầu Vân Tranh, chỉ trong nháy mắt bỗng nhiên tung thân xoay người phóng quyền dánh vào ngực, chân phải đá phía sau khiến Tư Đồ Tiếu bay đi một đoạn.
Thiết Trung Đường ám tóan thành công, chàng không nhìn lại vội bồng Vân Tranh chạy như bay. Thiết Trung Đường không theo đường dốc núi nữa, chàng trở lại con đường rậm rạp. Phóng vào chỗ mà kẻ khác đang chăng lưới. Chàng bỗng nhiên phát giác ra sai lầm của mình nhưng không còn kịp nữa.
Thiết Trung Đường chỉ nghe một tiếng sạt thì ba mũi tên nhọn đã bay tới, chàng vội nằm xuống để tránh mấy mũi tên, thuận tay chàng bốc một nắm bùn liệng qua phía trái rồi chàng theo hướng phải mà chạy.
Thiết Trung Đường quan sát tứ phía, thấy một cây đại thụ cành lá um tùm liền không do dự nhảy lên cành cây. Chàng vừa đặt mình lên cành cây thì lại nghe có tiếng gió, nếu chàng chỉ cần chậm một bước thì chắc chắn sẽ bị phát hiện. Hai bóng người lướt tới, chính là Linh Nhứt Phong và Bạch Tinh Võ.
Linh Nhứt Phong quan sát một vòng rồi chắc lưỡi:
- Rõ ràng đã thấy nó đi hướng này tại sao bây giờ chẳng thấy tăm hơi ?
Bạch Tinh Võ dừng chân cười nhạt:
- Thằng nhãi ấy tuy tay chân nhanh nhẹn, nhưng không thể chui xuống đất tại sao đột nhiên mất hút, hay là Linh huynh thấy lầm.
Linh Nhứt Phong nổi giận:
- Lão phu mà.. Bỗng thấy Bạch Tinh Võ dùng mắt ra dấu:
- Vừa rồi tiểu đệ nghe có tiếng động ở phía trái hay là chúng ta đến đó xem sao.
Thế là cả hai người phóng nhanh qua mé trái. Thiết Trung Đường thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ chàng lại nghe hai tiếng cười ở phía sau vọng đến:
- Ta cứ tưởng ngươi bay lên trời hoặc chui xuống đất, thì ra ngươi chỉ trốn trên cành cây.
Thiết Trung Đường nhảy vội xuống, dưới cây đã có Linh Nhứt Phong đứng chờ.
Linh Nhứt Phong song quyền một đánh Thiết Trung Đường một đánh Vân Tranh.
Tay trái Thiết Trung Đường ôm Vân Tranh, chàng trở bộ phóng một cước vào bụng Linh Nhứt Phong. Linh Nhứt Phong vội thủ chưởng

về che thân, lão đánh vào cổ chân của Thiết Trung Đường. Bạch Tinh Võ cũng phi thân xuống, binh khí xé gió nhằm quét ngang bụng Thiết Trung Đường. Thiết Trung Đường vừa tránh khỏi một chiêu, Linh Nhứt Phong và Bạch Tinh Võ như hai con cọp đói vồ mồi phóng chiêu tới tấp. Trong giây phút sinh tử ấy, chàng đột nhiên hét to một tiếng, đồng thời lao đầu vào ngực Linh Nhứt Phong, đó là chiêu thức trí mạng của chàng. Linh Nhứt Phong với nhiều kinh nghiệm nhưng lão chưa từng thấy chiêu thức như thế, thất kinh lách mình tránh đông thời phóng chưởng quét ngang trán Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường nghiến răng thừa thế bỏ chạy nhưng Bạch Tinh Võ và Linh Nhứt Phong cười nhạt:
- Này chạy đi đâu ?
Cả hai đuổi theo, bỗng nhiên Thiết Trung Đường quay đầu hét:
- Trúng !
Linh Nhứt Phong và Bạch Tinh Võ không biết Trung Đường đã phóng ra loại ám khí gì liền rẽ ngang. Không ngờ đấy chỉ là hư chiêu, Linh Nhứt Phong và Bạch Tinh Võ lắng nghe một hồi nhưng không thấy gì cả, nhờ vậy Thiết Trung Đường chạy thoát.
Mưu kế mà Thiết Trung Đường vừa vận dụng không xa lạ gì đối với người giang hồ trong thiên hạ nhưng cũng không ít tay hảo thủ bị trúng kế.
Thiết Trung Đường chạy được mấy chục trượng, chàng không dám chạy tiếp mà từ từ di chuyển, chàng không dám gây ra tiếng động. Thiết Trung Đường quyết định đổi hướng, chàng càng lưu ý quan sát cẩn thận đi quanh co, quả nhiên trải qua mấy chục trượng nữa không hề bị phát hiện.
Chỉ còn một chặng đường nữa là sẽ thoát ra khỏi vùng rừng núi. Chợt một tiếng cười vang lên trên đầu chàng:
- Đi cẩn thận, không thì bị dây quật ngã.
Thiết Trung Đường thất kinh, chàng chẳng dám nhìn lên cắm đầu chạy. Vừa nghe tiếng gió ở trên đầu hai người phi thân xuống, một người đi trước, một người đi sau ngăn cản là Thịnh đại nương và Thịnh Tồn Hiếu.
Thịnh đại nương với nụ cười tự đắc, bà chưa kịp mở miệng thì Thiết Trung Đường vừa thở dài vừa nói:
- Rất tốt !
Nói xong thế là Thiết Trung Đường tỉnh táo ngồi xuống tựa hồ như gặp được người thân.
Thịnh đại nương hỏi:
- Tốt nỗi gì, ngươi gặp được lão nương mà còn tốt ?

Thiết Trung Đường lại thở dài nói:
- Trung Đường này đã hết sức tìm quí vị bây giờ mới gặp, thật là trời xanh có mắt không để Trung Đường này về không.
Thịnh đại nương lấy làm lạ hỏi:
- Ngươi muốn gặp lão nương để làm gì ?
Bản chất của Thịnh Tồn Hiếu vốn ít nói, hắn cầm kiếm đứng yên chăm chú nhìn vào Thiết Trung Đường, bất chợt Thiết Trung Đường ngã lăn ôm bụng kêu đau.
- Việc gì thế ? Đại nương hỏi.
Thiết Trung Đường run giọng:
- Ám khí ! Có.. người.. Thịnh đại nương nạt:
- Trước mặt lão nương ngươi còn đùa, lão nương không tha cho ngươi đâu, Miệng tuy nói vậy nhưng bà cũng muốn biết đó là loại ám khí gì. Bà từ từ cúi xuống, Thiết Trung Đường liếc mắt nhìn, đúng lúc ấy lấy hết sức liệng một nắm đất đồng thời chàng vùng ngay dậy dùng thế song phi đá vào mặt Thịnh đại nương.
- Tồn Hiếu đừng để nó thoát !
Thịnh Tồn Hiếu phóng tới giơ kiếm chém vào lưng Thiết Trung Đường nhỏ giọng nói:
- Ta thương ngươi là một hán tử, hãy chạy nhanh lên Thiết Trung Đường biết rõ Thịnh Tồn Hiếu còn chút lưu tình, chàng vừa chạy được mấy bước đã thấy đau ở mông, thì ra Thiết Trung Đường đã trúng phải ba mũi ám khí Thiên nữ châm.
Cơn đau thấu xương, hai chân của Thiết Trung Đường bắt đầu lạng quạng không thể nào cất chân lên được, dẫu vậy chàng cũng yên tâm bởi chàng biết ám khí không có độc. Nếu trên mũi kim có độc thì vết thương không đau đớn. Thịnh đại nương chỉ muốn bắt sống nên không sử dụng kim tẩm độc.
Thiết Trung Đường lấy hết sức đánh vào mấy vết thương khiến mấy mũi kim phải lòi ra, đoạn chàng dùng hai ngón tay kéo mấy mũi ám khí rồi tung mình chạy.
- Chạy đi đâu !
Lại bốn gã hán tử xuất hiện, nhanh như chớp vây kín cả bốn mặt. Một người cầm trường đao, còn lại nắm cung tên.
Giá như Thiết Trung Đường chỉ một mình, khí lực còn sung mãn thì chàng chẳng sợ gì cả. Trong giây phúc này khắp người đều bị thương, trước bụng còn bồng Vân Tranh dở sống dở chết thì chỉ cần một hán tử tầm thường phóng một quyền cũng đủ đánh gục chàng, hà huống chung quanh chàng đến bốn năm đại hán vạm vỡ, đặc biệt gã cầm trường đao có tài khinh công nhanh nhẹn chừng như cũng là

một cao thủ. Trong chớp mắt Thiết Trung Đường có cảm giác không còn chút hi vọng, niềm tin cuối cùng tan thành mây khỏi.
Bốn gã đại hán siết chặt vòng vây, họ lo sợ Thiết Trung Đường ra tay phản kháng nên sắc diện người nào cũng trầm trọng. Thấy thế, Thiết Trung Đường ngửa mặt cười ha hả:
- Có gì mà phải khẩn trương ! Chỉ cần các ngươi cử động Thiết thiếu gia này sẽ thành toàn cho các ngươi.
Đại hán cầm đao cười nhạt rồi vẫy tay ra hiệu:
- Chỉ cần bắt sống, không được xâm phạm tính mạng vì bảo chủ cần tra hỏi hắn.
Ba ga còn lại răm rắp nghe lệnh.
Thiết Trung Đường vẫn đứng ngang nhiên, môi chàng vẫn nở nụ cười nhưng trong lòng chàng thật cay đắng.
Tay phải đại hán cầm đao, tay trái của hắn như có ám khí, trên gương mặt như lộ xuất tâm lý bị kích động bất an, khi ba gã kia tới gần Thiết Trung Đường đại hán cầm đao nạt:
- Dừng lại.
Gã phóng tới. Thấy vậy ba gã kia rất ngạc nhiên, tay phải gã đại hán đưa lên, lưỡi đao đã chặt đại hán bên trái đầu rời khỏi cổ, ám khí ném trúng ngực gã đại hán bên phải. Gã đại hán còn lại la thất thanh, tiếng la chưa dứt một đao đã đâm xuyên qua bụng.
Thiết Trung Đường ngơ ngác nhìn gã đại hán cầm đao. Đại hán này rút cây đao còn vấy máu rồi nói vội vàng:
- Nơi này không phải là nơi dài dòng, công tử mau trốn thoát.
Thiết Trung Đường vẫn ngạc nhiên:
- Huynh đệ, vì sao.. Lúng túng một lát chàng lại nói:
- Nếu các hạ không nói rõ, tại hạ không dám chạy theo các hạ ?
Đại hán cầm đao thở dài:
- Hai chục năm trước, Thiết lão tiền bối đã dung tình tha mạng một gã thiếu niên là Triệu Kỳ Cương, tuy Triệu Kỳ Cương này là người thô lỗ, nhưng suốt hai mươi năm qua chưa hề quên ơn của Thiết lão tiền bối, chỉ biết giúp cho Thiết công tử một phần tâm huyết. Phía trứơc mặt không xa lắm có con đường ra khỏi núi, xin công tử hãy nằm trên lưng may ra Triệu Kỳ Cương báo đáp thâm ân trong muôn một.
Thiết Trung Đường lắc đầu, sắc mặt đau khổ:
- Triệu huynh ! Triệu huynh mau cõng người huynh đệ của đệ trốn thoát, còn đệ....
- Triệu công tử muốn sao ?
- Đệ sẽ không đi, sức của Triệu huynh không thể nào cùng một lúc

cõng hai người chạy trốn.. - Tại sao không nỗi ? Dù có mất mạng cũng phải cứu....
- Nếu như thế thì có thể chết cả ba thôio, đệ sẽ ở đây ngăn chặn may ra hi vọng Triệu huynh thoát được.
- Công tử, công tử nói như vậy là sao, nếu công tử không trốn thì Triệu mỗ quyết ở lại đây.
Thiết Trung Đường nghiêm giọng:
- Triệu huynh, huynh là một trang nam tử hán ân oán phân minh, tại sao lại muốn đệ đi làm cái việc bất nhân bất nghĩa. Đệ đã mang ơn lớn của họ Vân, nếu để Vân Tranh ở lại đây còn mình thì chạy trốn, há không bằng loài cầm thú, nếu huynh không chịu nghe chỉ còn cách Thiết Trung Đường này tự sát mà thôi.
Triệu Kỳ Cương nghiến răng dậm chân:
- Ai ngờ trên cuộc đời này lại còn một nam tử mang giòng máu họ Thiết....
Triệu Kỳ Cương liền cúi mình cõng Vân Tranh hướng phía ngoài rừng mà đi.
Thiết Trung Đường cứ nhìn theo bóng Triệu Kỳ Cương khuất dần trong sương mù.
Trên môi chàng bất giác mỉm cười đau khổ. Chàng thì thầm:
- Vĩnh biệt tam đệ !
Bỗng nhiên thấy Triệu Kỳ Cương quay trở lại quì trước mặt chàng gằn từng tiếng:
- Triệu Kỳ Cương này là một nam tử hán không biết cúi mình, Hôm nay Triệu mỗ hành động như thế này như là hành động của một trang hảo hán đầu đội trời chân đạp đất chỉ nhân vì Thiết công tử là hạt máu cuối cùng của Thiết tiền bối.
Thấy vậy Thiết Trung Đường cũng quì xuống nói:
- Tiểu đệ không biết nói gì hơn, chỉ hận một điều cho đến giây phút này mới gặp được một con người có lòng tốt như Triệu huynh !
Chàng ngửng mặt lên nói tiếp:
- Mạng sống của hai huynh đệ trong thời điểm này đều nằm trong tay Triệu huynh, xin Triệu huynh hãy đi mau.
Triệu Kỳ Cương đành phải chuyển mình nhắm theo con đường ra khỏi núi, chỉ nghe vọng lại âm thanh đau khổ của từng bước đi của Triệu Kỳ Cương, hình ảnh của Triệu Kỳ Cương khuất dần sau màn sương mai dày đặc.
Thiết Trung Đường uể oải ngồi xuống, bên cạnh chàng là những vũng máu cùng thi thể của ba đại hán nằm cứng đơ như ba khúc gỗ.
- Còn tìm gì nữa, thằng nhãi ấy đã bị trọng thương, chín phần mười

không thể sống sót.
Rồi có tiếng người khác:
- Hắn mà chết đi là may, chứ hắn sống mới đáng sợ.
- Có khi thấy cái chết quá dễ dàng hơn cái sống, nếu ta mà như hắn thì đã tự sát từ lâu rồi, như thế mà còn nhẹ nhàng hơn nhiều.
Trong cảnh núi rừng cô tịch, tiếng nói tuy nhỏ nhưng lại rõ ràng.
Trong lòng Thiết Trung Đường chợt vọng tiếng:
- Sống thì khó, chết quá nhẹ nhàng.
Chàng thầm nhủ:
- Thiết Trung Đường ta không thể trốn tránh trách nhiệm, ngươi không thể chết, chỉ cần hé ra một con đường sống, mi phải hết sức phấn đấu tranh thủ. Cổ kim xưa nay rất hiếm kẻ chọn cái chết để trốn tránh trách nhiệm, và còn ai hiểu cho rằng phấn đấu cho sự sống còn dễ dàng hơn nhiều so với quyết tâm chọn cái chết.
Chàng nghe bước chân như đến gần, rồi nghe tiếng ngươi nói:
- Triệu sư phụ, ở đây cây cối um tùm có động tĩnh gì đâu ? Bảo chủ căn dặn chúng tôi tới chỗ đằng kia....
Tiếng nói chưa dứt thì từ trong màn sương mù dày đặc một mũi tên bay tới, cắm vào ngực hắn, lại một hán tử nữa thất thanh bỏ chạy.
Hắn vừa chạy chưa được mấy bước, một mũi tên đã cắm vào lưng, hắn cố gượng vừa la lối vừa chạy.
Thiết Trung Đường nghe tiếng la lối xa dần, chàng liệng ngay cung tên, lột áo của người chết thay vào. Lại cắt đầu xác chết chôn kín, rồi trét bùn đất đầy mặt.
Chừng một lát sau Linh Nhứt Phong và Bạch Tinh Võ từ hai hướng phóng tới:
- Hắn lại chạy rồi !
- Hãy đuổi theo !
Bỗng nhiên Linh Nhứt Phong gọi Bạch Tinh Võ:
- Lão đệ nhìn đây !
Một xác chết không đầu áo đen nằm ngửa dưới đất, cả hai người quan sát một hồi nhưng vẫn còn nghi ngờ:
- Chính hắn sao ?
Rồi cả hai đều lắc đầu:
- Tuyệt đối là không phải !
Đột nhiên Linh Nhứt Phong hoảng hốt:
- Không xong rồi ! Lão phu biết cái xác không đầu ấy là ai rồi !
- Ai vậy ?
Linh Nhứt Phong không trả lời mà ngửa đầu than:
- Triệu Kỳ Cương, ta thương cho ngươi chỉ một lòng trung thành thế

mà đến lúc chết không được toàn thây.
(thiếu một đoạn ngắn) Bạch Tinh Võ nói:
- Linh huynh chỉ cần lưu lại mấy người lo việc mai táng xác chết để tránh mưa gió phũ phàng.
Linh Nhứt Phong ra lệnh cho mấy tên cung nỏ mai táng thi hài rồi vỗ nhẹ vào vai Bạch Tinh Võ:
- Thôi đi, chúng ta hãy xem phía kia phát hiện được gì.
Cả hai cùng tung mình phóng đi như bay.
Cả hai đã dừng lại trong thời gian không ngắn, cả hai đều chăm chú nhìn cái tử thi rồi quay lưng đi.
Đấy là nhược điểm của con người. Con người khi muốn tìm một cái gì đó trong lúc nổi nóng thì chỉ tìm ở những nơi thầm kín mà bỏ qua những chỗ sờ sờ trước mắt.
Thiết Trung Đường nín thở, chàng không dám nhúc nhích, lúc ấy chàng liên hồi kêu khổ:
- Nếu bọn chúng chôn ta ngay coi bộ càng tốt hơn ?
Tuy Thiết Trung Đường đã vận dụng cơ mưu và khả năng dũng cảm để vượt qua bao nhiêu gian nguy tưởng chừng như mất mạng, nhưng một khi những nguy hiểm ấy tưởng như qua rồi, chàng lại gặp hoàn cảnh càng nguy hiểm hơn.
Chỉ nghe một tên nói:
- Cách đây không xa, có một hố nhỏ, chẳng biết sâu bao nhiêu, chúng ta cứ mang tử thi này liệng xuống há lại chẳng khỏe hơn sao ?
Mọi người đều nhất trí, một lát sau, Thiết Trung Đường liền bị chúng khiêng đi, cuối cùng nghe một người nói:
- Tới rồi !
Kế đó bọn chúng liệng chàng xuống hố. Thiết Trung Đường cảm thấy như chàng đang bay bổng chỉ nghe tiếng gió vèo vèo bên tai rồi một tiếng "bình" vọng rất xa chứng tỏ hố này rất sâu.
Thiết Trung Đường chỉ cần nghe tiếng gió cũng biết tốc độ rơi xuống thật nhanh, bỗng nhiên trong chớp mắt chàng duỗi tay nắm được cái gì đó. Trong thời khắc ấy, Thiết Trung Đường hoàn toàn không biết cái đang ở trong tay là vật gì nhưng chàng quyết không thể nào buông tay, chàng bị rơi xuống thêm một đoạn nữa mới dừng rơi.
Tính mạng chàng lúc này như chỉ mành treo chuông, với tâm tưởng của Thiết Trung Đường trong thời khắc ấy làm sao mà bình tĩnh để nghĩ đến bất cứ việc gì.
Hai bàn tay của chàng đau buốt đến tâm can, chàng chỉ còn nghiến hai hàm răng chịu đựng cơn đau đớn.
Có rất nhiều trường hợp nếu người khác thì không thể chịu đựng nổi

nhưng với Thiết Trung Đường đều chịu được. Thiết Trung Đường cắn răng nghĩ, mình đã chịu đựng được rất nhiều việc rồi nay chỉ còn một việc lại không chịu được sao ?
Một hồi lâu, Thiết Trung Đường mới dám cử động, hai chân chàng đã tìm ra một chỗ đặt chân rồi buông một tay chộp được một sợi dây rừng nữa.
Bỗng nghe một tiếng khô khan, chân chàng vụt mất trọng tâm, chàng rơi xuống, sợi dây rừng chàng bám bị đứt ngang, tính mạng chàng chỉ còn gửi vào sợi dây rừng còn lại. Thiết Trung Đường biết rox trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc này chỉ cần tâm thần rối loạn trong một khắc lập tức thân mạng chàng sẽ nát như cám.
Đột nhiên Thiết Trung Đường nghe có tiếng khò khò từ trong đám lá, một con mãng xà đang bò ra rồi nó dừng lại gần đầu chàng. Hai con mắt như hai ngọn đèn pin nhìn chàng chằm chặp như sắp mổ vào đầu chàng.
Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh.
Con mãng xa phả mùi hôi hám chỉ ngửi thôi cũng muốn nôn mửa.
Thiết Trung Đường không dám cử động, thậm chí đôi mắt chàng cũng không dám nhấp nháy cứ mặt cho mồ hôi và bùn đất trên trán rơi xuống.
Hai con mắt của mãng xà cứ nhìn trừng trừng Thiết Trung Đường tựa hồ nó cũng lấy làm lạ. Con mãng xà không động, Thiết Trung Đường lại càng không, cả người và rắn tuồng như thách đố nhau.
Bỗng đâu, Thiết Trung Đường nghe có tiếng người vọng lại:
- Thiết công tử, Triệu mỗ đến hơi chậm nên không thấy mặt công tử lần cuối cùng.
Tiếng kêu thật bi thương lọt vào tai Thiết Trung Đường, chàng biết đó là của Triệu Kỳ Cương, nhưng chàng không thể lên tiếng. Chỉ cần chàng có bất cứ động tác gì trong lúc này không tránh được sự kinh động đối với con mãng xà.
Phía trên vọng xuống tiếng khóc than, rồi đột nhiên nghe tiếng nạt:
- Triệu Kỳ Cương, ngươi ở đây.
Rồi lại nghe một tiếng la thảm. Sau đó im bặt hoàn toàn.
Thiết Trung Đường ngầm cầu nguyện hi vọng tiếng hô thảm ấy không phải Triệu Kỳ Cương, mong sao Triệu huynh rời khỏi đây an toàn.
Còn bản thân Thiết Trung Đường thì sao ? Chàng chỉ còn biết nghe theo số mệnh của trời.
Hai con đường sống và chết, trong giây phút này chàng không thể chọn được.

Sợi dây rừng lỏng dần, con mãng xà phóng qua đầu tt, thần kinh chàng căng thẳng từ từ dịu lại.
Đúng lúc ấy một sợi dây dài từ phía dưới bỗng phóng lên quấn vào thân chàng kế đến là tiếng của ai như ra lệnh:
- Xuống đi !
Thiết Trung Đường thất kinh nhưng chẳng còn cách nào chống cự. Thế là chàng bị rơi xuống. Thiết Trung Đường cảm giác như mê man không còn hay biết bất cứ một việc gì nữa. Trải qua nhiều gian khổ và đấu tranh cuối cùng chàng cũng được an nghỉ.
Cũng lúc ấy Vân Tranh cũng từ từ tỉnh lại, chàng có cảm giác như tứ chi tê liệt, chàng cố gắng mở mắt liền phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng nhỏ.
- Đây là nơi nào, phải chăng mình đã bị tên Thiết Trung Đường bán rẻ ?
Đúng lúc này một cô gái áo xanh bước vào bưng một khay gỗ còn bốc khói, Vân Tranh quát lên:
- Hãy bưng ra đi, ai uống thuốc của các ngươi !
Thiếu nữ áo xanh thoáng nét lo lắng, nhưng nàng vẫn k nói một tiếng nào, Vân Tranh cố hất chén thuốc nhưng vì vết thương quá nặng nên chẳng mảy may khí lực, thiếu nữ thừa thế đỡ cứng Vân Tranh đồng thời lấy chén thuốc đổ vào miệng chàng.
Vân Tranh tuy giận dữ nhưng không thể cự nổi thế là chàng cứ uống hết chén thuốc đắng, Vân Tranh định mắng tiếp nhưng thiếu nữ áo xanh đã phóng mình ra ngoài.
Bên ngoài cũng là một phòng lớn, khi thiếu nữ áo xanh ra, một hán tử đang đập sắt ngoảnh đầu nói:
- Hắn đã uống thuốc chưa ?
Thiếu nữ áo xanh gật đầu, trung niên hán tử thở phào.
- Chàng thiếu niên ấy do nghĩa phụ của con hết lời gởi gấm, con cố gắng chăm sóc, đừng có đối xử lạnh nhạt, khiến người ta cho rằng con có ác ý.
Một thiếu niên đại hán quay đầu nói:
- Sư phụ ,thầy hãy nghỉ ngơi một lát, mấy thứ ám khí ấy cũng không khó khăn gì, hà tất sư phụ phải ra tay.
Trung niên đại hán nói:
- Những thứ ấy tuy không khó nhưng số lượng quá nhiều. Hàn Phong bảo lại thúc dục nếu ta không ra tay thì nhỡ công việc của Hàn Phong bảo. Chúng ta đã qua lại với Hàn Phong bảo nhiều năm rồi chưa một lần sai hẹn, nhờ vậy Triệu nhị thúc của con mới còn mặt mũi chứ.

Vân Tranh nằm trong phòng ngưng thần nghe động tĩnh, chỉ nghe bên ngoài có tiếng vọng lại:
- Hàn Phong Bảo.. thúc hối quá.... ra tay.. Vân Tranh giật mình:
- Quả nhiên như vậy, chỉ chờ khi sức khỏe mình hồi phục thì bọn chúng sẽ tra khảo mình.
Vân Tranh cố ngồi dậy tâm ý đầy thù hận:
- Ta có chết cũng chẳng tiếc thân, nhưng không bao giờ để cho bọn chúng nhục mạ, lại càng không để cho bọn chúng biết chỗ ở của gia gia, vả lại còn một tên nữa là Thiết Trung Đường, mi là một đứa phản đồ, dù chết đi ta cũng tìm theo mi.
Chàng đâu biết khí tức cùng với tách thuốc dã giúp chàng khí lực.
Vân Tranh cố gắng bước xuống đất thì mới phát hiện các vết thương đã được băng bó. Nhưng chàng tuyệt nhiên không tin là do thiếu nữ lạnh lùng băng bó.
Chàng cố bước ra khỏi cửa, phóng tầm mắt nhìn quanh chỉ thấy chung quanh là một cánh đồng, Vân Tranh cố lê mấy bước liền ngồi xuống thở dốc:
- May mắn là bọn chúng cho mình đang bị thương trầm trọng, không thể nào trốn nên chúng không cắt người canh gác, đây là trời xanh còn có mắt giúp mình thoát khỏi bàn tay ma quỷ.
Thủy chung, Vân Tranh chưa hề có một ý tưởng đúng đắn, nếu quả như Hàn Phong bảo muốn tra khảo chàng, tại sao lại mang chàng đến nơi hẻo lánh thế này ?
Nhưng Vân Tranh nào có biết, tính mạng chàng còn sống sót là nhờ Thiết Trung Đường đánh đổi bằng chính tính mạng mình. Sau khi Triệu Kỳ Cương cõng Vân Tranh ra khỏi rừng liền đưa chàng đến một nhà thợ rèn đã kết nghĩa huynh đệ, bời hơn ai hết, Triệu Kỳ Cương biết rõ tính tình và bản chất của người huynh đệ kết nghĩa. Tuyệt đối có khả năng bảo vệ an toàn cho Vân Tranh, cho nên gởi xong thì đi ngay. Triệu Kỳ Cương chỉ sơ xuất một điều là không biết tính tình của Vân Tranh, ai ngờ chỉ một sơ suất nhỏ lại dẫn đến một trận phong ba.
Vân Tranh cố bò ra mặt đường, vừa hay có một chiếc xe ngựa đi đến phía chàng.
Người điều khiển xe là một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn, mười lăm tuổi.
Vân Tranh vội nhảy ra cản xe lại, thiếu nữ cầm roi ngựa kềm dây cương trừng mắt hỏi:
- Ngươi muốn chết hả ?
Vân Tranh dang hai tay nghiêm giọng:

- Sự việc quá khẩn cấp, hãy cho ta lên xe hãy nói, nhưng cô nương cứ yên tâm, Vân mỗ không phải phường cướp bóc.
- Ngươi nói ngươi không phải ăn cướp thì cũùng là ăn trộm, hãy lánh ra ta sẽ đánh bằng roi đây.
Câu nói chưa dứt đã thấy từ tấm màn phía sau lộ ra ánh mắt trong sáng nhìn chầm chập Vân Tranh rồi chợt nói:
- Mẫn nhi, hãy cho hắn lên xe !
Thiếu nữ tên Mẫn nhi đánh xe nguýt dài Vân Tranh một cái, trên đôi môi nở một nụ cười thần bí.
Trong xe ngát tỏa một mùi thơm ngây ngất, xe được trang trí vô cùng sang trọng.
Một phụ nhân trên mái tóc đầy châu ngọc nhan sắc đẹp lạ lùng, nghiêng nghiêng dựa vào chiếc cẩm đôn miệng như mỉm cười nhìn Vân Tranh đang bối rối vụng về.
Phong thái ôn nhu đẹp đẽ cùng với hai làn thu ba quyến rũ như có ma lực hấp dẫn người khác, với dáng dấp và nhan sắc của bà ta thật dễ dàng quyến rũ các chàng thanh niên vừa đương độ.
Vân Tranh cảm thấy có cái gì đó bất an, lập tức cúi đầu nói:
- Phu nhân....
- Hãy gọi ta là cô nương.
Vân Tranh thẹn đến đỏ mặt:
- Xin cô nương tha cho cái tội thất lễ, do tại hạ đang bị kẻ thù truy đuổi, tình thế quá khẩn cấp nên mới mạo muội lên xe.
- Chẳng quan hệ gì, ta tuy không trói nổi con gà nhưng lại được giới giang hồ hiệp sĩ kính nể, Mỹ phụ chỉ dùng nụ cười duyên dáng cùng với nét thu ba thay thế cho lời nói, đoạn hướng ra ngoài căn dặn:
- Mẫn nhi, cho xe chạy chậm chậm Vân công tử đang bị trọng thương không chịu nổi dằn xốc.
Đầu óc Vân Tranh như chấn động, chàng lớn tiếng hỏi:
- Sao cô nương biết tại hạ họ Vân ? Cô nương là ai vậy ?
- Ta chỉ là một nữ nhân như bao người khác thế thôi !
Vân Tranh vẫn còn thấy bất an:
- Tại hạ bị thương nặng chưa lành, kẻ thù thì tệ hại....
- Ngươi không cần nói ra, ta biết hết cả rồi, ngươi chỉ cần lo dưỡng thương kẻ thù của ngươi không thể nào tìm đến ta.
Vân Tranh nghe tiếng nhu hòa ấy:
- Ngươi hãy ngủ đi một chút, lúc nào tới nhà tự nhiên thiếp sẽ đánh thức.
Vân Tranh cảm thấy tâm hồn như mê mẩn, chẳng mấy chốc chàng đã ngủ say, Vân Tranh ngáy khò khò, sắc mặt của mỹ phụ trên xe

bỗng nhiên thay đổi, hai con mắt dịu dàng quyến rũ biến thành sắc bén lạnh lùng. Nhanh như cắt, mỹ phụ lấy trong mình một cái bao lụa chụp vào mũi Vân Tranh.
- Mẫn nhi, mau lên ! Không biết chủ nhân đã về chưa ?
Hai thớt ngựa bắt đầu chạy nhanh trên con đường trải đá, nhưng Vân Tranh vẫn ngủ say như chết, nguyên chàng đã bị mỹ phụ trên xe chụp vào mũi một thứ thuốc mê rất lợi hại.
Mỹ phụ vô cùng nhanh nhẹn lục soát trong người Vân Tranh, quả nhiên bà ta tìm thấy có một cái thẻ bằng trúc, trên thẻ trúc có khắc một lá đại kỳ.
Mỹ phụ cười nhạt:
- Tên họ Vân này, trời đất xui ngươi rơi vào tay ta. Ngươi đừng nghĩ đến chuyện trốn thoát.
Chiếc xe ngựa vẫn chạy đều, chừng uống xong một tách trà rồi dừng lại ở trước một trang viện, bốn thiếu nữ ăn mặc đẹp từ trong trang viện vội vàng ra đón.
- Mang hắn vào, mang vào phòng kín.
Mỹ phụ đi vào trước, Mẫn nhi cũng vội vã đi một bên hỏi nhỏ:
- Hôm nay chủ nhân có đến đây không ?
- Ta đoán là sẽ tới đây.
Mẫn nhi hơi ngập ngừng:
- Thế thì.. tên ấy....
- Ta sẽ có cách.
Đi xuyên qua sảnh đường và một dẫy hành lang rồi bước vào một khuê phòng được trang trí đẹp hơn xe ngựa cả ngàn lần.
Trong phòng thơm phức, bốn mặt đều có rèm hoa, bên trên đèn đóm sáng trưng Trên chiếc giường nệm có một thiếu niên anh tuấn đang nằm nghiêng, vừa thấy mỹ phụ vội vã vùng dậy:
- Muội đã về, huynh chờ muội đã lâu mong gặp muội vô cùng.
Mỹ phụ vừa liếc mắt đưa tình vừa sà vào ngực chàng thiếu niên nũng nịu:
- Muội vừa đi có nửa ngày, huynh đã nhớ muội rồi.
Mỹ phụ nhõng nhẽo:
- Hai ta mới biết nhau chỉ ba hôm nhưng huynh nhớ muội đến thế, còn sau này thì sao ?
- Lần sau và mãi mãi chẳng bao giờ huynh để muội rời khỏi. Đại Đại, huynh rất yêu muội, trước khi chưa gặp muội, ta chưa hề biết lạc thú trên đời.
Với thân hình hấp dẫn của Ôn Đại Đại, thừa lúc ấy nàng liền đặt làn môi sát bên tai chàng thiếu niên:

- Có thật huynh yêu muội không ?
- Đại Đại, hãy tin huynh, Ta yêu muội đến nỗi tình nguyện chết vì muội.
- Thật không ?
Thủ chưởng của mỹ phụ di chuyển từ lưng lên tới huyệt ngọc chẩm trên đầu chàng thiếu niên rồi ngón tay ngà ngọc nhè nhẹ ấn xuống..
Chàng thiếu niên vẫn ôm mỹ phụ hổn hển nói:
- Thực đấy, thực đấy. Đại Đại để chúng ta....
Bỗng nhiên chàng thiếu niên hét một tiếng toàn thân mềm nhũn ngã xuống đất.
Hai con mắt chàng thiếu niên như còn sợ hãi, tựa hồ chẳng bao giờ tin được. Thời gian hoan lạc chỉ trong ba hôm mà lại đổi bằng mạng sống của một thiếu niên tuổi còn đương độ.
Thứ hoan lạc đến rất nhanh lại càng đi nhanh hơn, hắn trợn mắt nhìn trừng trừng Đại Đại, giọng run rẩy:
- Ngươi....ngươi quá..ác....
Thế rồi nỗi kinh sợ với niềm hoan lạc đều theo chàng thiếu niên đi cùng một thể.
Một bên tấm kiếng có một cánh cửa, bên trong cánh cửa ấy có một cái hồ nước, nước trong hồ xanh như ngọc.
Mỹ phụ nhảy xuống tắm, kỳ cọ khắp thân mình. Mỗi khi mỹ phụ hưởng thụ những ngày ngắn ngủi với tình lang, Đại Đại cảm thấy người sảng khoái khi xuống hò rửa sạch tất cả. Sau khi Đại Đại lên khỏi hồ có cảm giác bây giờ nàng như một người mới, tội ác với hoang dâm của Đại Đại tựa hồ như đã được nước trong hồ rửa sạch.
Đại Đại đứng trên bờ hồ, mặt nàng nhìn vào tấm kiếng, gương mặt của Đại Đại càng giống như gương mặt của một cô gái ngây thơ trinh khiết- thuần khiết như một em bé mới sinh. Nghe tiếng chân vội vàng rồi nghe tiếng Mẫn nhi gọi:
- Phu nhân !
Ôn Đại Đại chuyển mình cười hỏi:
- Mẫn nhi, muội nhìn ta, có đẹp không ? Đến ôm ta đi !
Mẫn nhi biết rõ cá tính của Đại Đại rất kỳ quặc nhưng trên khuôn mặt không giấu được thẹn thùng thưa:
- Chủ nhân đã trở về và đã bị thương.
Mặt Ôn Đại Đại biến sắc:
- Thật không ? Đưa đến đây !
Đại Đại vừa khoát chiếc khăn lụa mỏng vào mình thì hai gã đại hán đã khiêng một chiếc giường nệm vào. Hai gã đại hán vừa liếc nhìn tấm thân quyến rũ của Đại Đại, mắt đều sáng lên.

Đại Đại không cần chỉnh y phục mà chỉ hỏi:
- Vết thương của lão gia có nặng không ?
Một gã đại hán thưa:
- Con đưa.. con đưa....lão nhân gia uống....uống một viên thuốc an thần của Bạch nhị gia, bây giờ đang ngủ say.
Hắn có cảm giác miệng khô lưỡi nóng như lửa, nói mãi một câu cũng không hết.
Ôn Đại Đại với nụ cười hấp dẫn mắng khéo:
- Đồ ngốc, các ngươi đã lần nào thấy nữ nhân chưa ? Cứ nhìn tự nhiên đi.
Đại Đại ưỡn ngực.
Hai gã đại hán cảm thấy như bầu máu nóng xông lên, bốn cái chân không thể nào tự chủ, cứ đánh vào nhau cũng như hai cặp mắt của gã cũng không tự chủ cứ trân trân nhìn vào ngực của Đại Đại.
Ôn Đại Đại cười duyên hỏi tự nhiên:
- Các ngươi nhìn vừa chưa ?
Hai gã đại hán đỏ mặt tía tai:
- Tiểu nhân.... tiểu nhân....
Nụ cười trên môi Ôn Đại Đại chợt ngưng nàng từ từ mặc áo nói lạnh lùng:
- Các ngươi nhìn vào thân hình ta nếu lão gia biết được thì....
Hai gã đại hán quá sợ hãi vội vàng quì xuống giọng run run:
- Tiểu nhân.. đáng tội chết, xin phu nhân tha.. tha mạng.
Đôi mắt Đại Đại nhìn quanh một lượt rồi chuyển qua sắc mặt vui vẻ:
- Đi mau, ta tha cho các ngươi, nhưng từ nay trở về sau trong Mục trường này có việc gì đừng có quên bẩm báo cho ta.
Hai gã đại hán được tha tội miệng dạ dạ liên hồi, chân bước vội vàng, đầu ướt đẫm mồ hôi.
Ôn Đại Đại nhìn theo hai gã đại hán mỉm cười:
- Nam nhân, nam nhân ! Qúi giá nhất trên cuộc đời này là nam nhân, ta bảo chúng sang bên đông các ngươi nào dám sang bên tây !
Nàng vừa chuyển mình đến bên giường, người nam nhân đang nằm trên giường chính là Tư Đồ Tiếu.
Đại Đại chăm chú nhìn Tư Đồ Tiếu như là một người xa lạ, một lát sau sắc mặt lộ nét vui vẻ, còn Tư Đồ Tiếu vẫn còn đang ngủ mê man.
Tư Đồ Tiếu vừa bị Thiết Trung Đường ám toán, nhưng vết thương không nặng lắm.
Bạch Tinh Võ đã chẩn trị nên lúc này có thể nói năng được chỉ mất hết khí lực mà thôi.

Ôn Đại Đại ngồi xuống một bên Tư Đồ Tiếu sắc mặt nàng tỏ ra lo lắng, nàng nhẹ nhàng kê đầu vào ngực Tư Đồ Tiếu:
- Nghe nói các ngươi vây bắt người của Đại kỳ môn, thiếp thật lo lắng, quả nhiên chàng bị thương.
- Vết thương tuy không nặng, nhưng lại khiến người khác tức giận ?
- Sao lại vậy ? Hay là đã để Đại kỳ môn tầu thoát được một hai người rồi, không túm được toàn bộ ?
- Chẳng những không túm được toàn bộ, chỉ một tên cũng không túm được, ta còn bị một gã thiếu niên ám toán.
- Bọn chúng thoát cả sao ? Úi chà, thế thì biết làm thế nào, bắt được một hai tên thì còn được.. Nói đến đó, nàng nhấp nháy làm thu ba nói tiếp:
- Quả như có tên, thiếp giao nó cho chàng thì chàng nghĩ sao ?
- Ta sẽ chia hai gia tài....
Đại Đại vuốt ve Tư Đồ Tiếu nói dịu dàng:
- Thiếp không cần nửa gia tài của chàng đâu, nhưng điều thiếp cần là chàng hãy giết mụ vợ già của chàng rồi lấy thiếp làm phu nhân khi ấy mới là thực sự yêu thiếp.
- Nhưng mụ ta đâu dễ thanh toán nổi ?
- Thiếp tin tưởng chàng sẽ có cách.
- Nếu nàng tra vấn tên Đại kỳ môn để cho hắn nói nơi ẩn náu của bọn chúng thì ta sẽ theo lời nàng.
Nghe vậy, Đại Đại rất mừng:
- Điều đó khó khăn gì, thiếp đi đây..... - Khoan đã !
Tư Đồ Tiếu nói vọng theo.
- Nàng định lấy khẩu cung hắn như thế nào ?
- Hiện tại thiếp đã giữ hắn ở trong phòng tra vấn, chỉ cần cho hắn nếm mùi vị một vài hình cụ còn sợ gì hắn không cúi đầu nói ra ?
- Không nên, môn hạ đệ tử của Đại kỳ môn tuy không phải xương đồng da sắt nhưng đều có tinh thần như sắt thép, dù nàng có đánh nát thây hắn cũng không nói ra một tiếng.
- Thế thì phải làm sao ?
- Ta muốn nàng dùng mỹ nhân kế.
Nghe xong, mặt Ôn Đại Đại nghiêm túc rồi nổi giận:
- Chàng xem ta là hạng người nào, sao ta lại đi đối xử với một nam nhân như vậy, từ sau khi theo chàng, chỉ một lòng yêu chàng, chàng.... bây giờ....chàng lại muốn thiếp.... đi....
Ôn Đại Đại vừa nói vừa lấy hai tay ôm mặt khóc nức nở.
Tư Đồ Tiếu thở dài một tiếng:
- Đại Đại ! Ta biết nàng là một nữ nhân đoan trang, đây chỉ là một

việc bất đắc dĩ, nàng hãy hi sinh cho ta một lần thôi có được không ?
Bỗng nhiên Ôn Đại Đại lao vòng lòng Tư Đồ Tiếu khóc òa.
Tư Đồ Tiếu vuốt nhẹ mái tóc Đại Đại nói:
- Đại Đại, nàng đừng khóc nữa.. thực ra ta cũng không muốn thế nhưng mà....
- Thiếp biết rõ.. thiếp nguyện hi sinh chỉ vì chàng, bất cứ việc gì thiếp cũng hi sinh vì chàng....
Tư Đồ Tiếu ghé miệng vào tai Ôn Đại Đại nói gì đó rất lâu rồi nói tiếp:
- Sau khi việc thành, nàng cứ giết nó !
Ôn Đại Đại vẫn thút thít khóc một hồi vừa bước đi vừa nói:
- Thiếp nghe lời chàng, tất cả đều nghe theo lời chàng.
Đại Đại gạt nước mắt rồi chuyển mình phóng ra ngoài.
Tư Đồ Tiếu thấy Đại Đại đã đi rồi, bước ra khỏi phòng đột nhiên cười nhạt nói thầm:
"Đúng là một con tiện nhân giỏi đóng kịch, đừng tưởng qua được mắt ta, chỉ vì ta chưa hưởng trọn những gì ta muốn nên ta chưa nỡ xuống tay giết mi thôi" Ôn Đại Đại vừa ra khỏi phòng đã ngưng khóc, trên khóe mắt nàng hiện lên nét tươi vui:
- Mẫn nhi !
- Phu nhân căn dặn.
- Tên thiếu niên vừa rồi....
- Con đã đưa hắn đến phòng.
Ôn Đại Đại vuốt ve má Mẫn nhi khen:
- Quỉ a dầu chỉ có ngươi mới hiểu ý ta, chờ hai ngày sau chắc chắn ngươi cũng....
Mẫn nhi thẹn thùng che kín tai:
- Con không nghe.. con không nghe....
Ôn Đại Đại mắng:
- Tiểu a đầu, sau một năm ta không nói ngươi cũng năn nỉ ta nói.
Vân Tranh từ từ tỉnh lại chàng có cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng, trên trán đầy mồ hôi chàng nhìn Đại Đại rồi mỉm cười tỏ vẻ an tâm tin tưởng.
Ôn Đại Đại nói ngọt ngào:
- Chàng ngủ có ngon không ?
Nàng rút một chiếc khăn lụa lau mồ hôi cho Vân Tranh. Thấy thế Vân Tranh cảm động:
- Đa tạ cô nương, tại hạ đã đỡ nhiều.
Vân Tranh định ngồi dậy nhưng Đại Đại đã cản nhẹ:
- Không nên loạn động, hãy chú ý đến vết thương.
- Tại hạ và cô nương tuy chưa hề quen biết nhưng cô nương đã ra

tay giúp đỡ tại hạ vô cùng cảm kích, tại hạ không dám làm phiền cô nương.
Ôn Đại Đại vẫn ngọt ngào:
- Chàng chỉ lo dưỡng thương không nên nói nhiều cũng không cần phải suy nghĩ lung tung nếu chàng không nghe lời ta sẽ giận đấy.
Vừa nói Đại Đại vừa sửa lại tấm trải giường, Mẫn nhi cũng bưng vào một cái khay, trên khay có một chén thuốc.
Thấy thế, trong lòng Vân Tranh rất cảm động bởi chàng sinh ra trong hoàn cảnh gian khổ, lúc lớn lên phải chịu cây roi nghiêm khắc của phụ thân, chưa có lúc nào được sống trong sự âu yếm nuông chiều. Phương chi bên cạnh chàng lại là một nữ nhân đẹp đẽ duyên dáng có một tấm lòng lương thiện, đối với một người chưa quen biết lại hết lòng chăm sóc.
Bầu nhiệt huyết trong một trang thiếu niên khiến chàng không thể dằn lòng được thì làm sao Vân Tranh còn tỉnh táo để đề phòng. Quả nhiên chàng rất an tâm dưỡng thương tại đó. Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 4
Không Cốc U Lan

Cùng một thời điểm ấy, Thiết Trung Đường đang gặp cơn phong ba bão táp.
Thiết Trung Đường bị rơi xuống vực thẳm khiến mắt hoa đầu váng, bên tai chàng như vọng lại tiếng hát.
Tiếng hát dịu dàng trong trẻo:
- Chàng tên gì ? Người thuộc phương nào ? Tại sao chàng lại hôn mê, mong sao cho chàng tỉnh lại, chàng hiểu cho rằng lòng ta rất nôn nao chờ đợi !
Một thiếu nữ tóc dài đang ngồi một bên Thiết Trung Đường, nàng ngửa mặt ngắm nhìn khoảng trời xanh mênh mông, rồi tiếp tục cất tiếng hát.
Thiết Trung Đường phóng tầm mắt nhìn từ dưới lên trên nhưng chàng không nhìn rõ gương mặt của nàng, chỉ thấy trên mình thiếu nữ mặc chiếc áo vải rất thô sơ rồi chàng gối đầu lên đùi nàng. Thiếu nữ ấy tạm dừng tiếng hát cúi mặt xuống.
Tiếng hát của nàng thật trong trẻo ngọt ngào nhưng mặt nàng hình

như đã lâu ngày không rửa chỉ còn lại đôi mắt trong sáng.
Thiết Trung Đường cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ai dè thiếu nữ lại cất tiếng hát:
- Chàng tên chi và người ở nơi nào ?
Thiết Trung Đường càng thấy kỳ dị hơn, chàng nhìn sửng vào nữ nhân ấy, tiếng hát lại vang lên:
- Ta xin hỏi chàng, tại sao chàng không trả lời ta, có lý nào chàng không nói được, có lý nào chàng là người câm.
Thiết Trung Đường nghe xong chàng cảm thấy lạ lùng lại vừa buồn cười:
- Cô nương đang nói chuyện hay là đương hát, tại hạ vốn chưa nhận ra.
Thiếu nữ ấy mỉm cười:
- Điều ta muốn nói chính là ca xướng, nếu chàng không đáp lời ta, ta sẽ mang chàng lên vách núi.
Tiếng cười của thiếu nữ trong như tiếng chuông ngân rồi nàng bồng Thiết Trung Đường dậy.
Thấy dáng dấp của nữ nhân. Thiếu Trung Đường nói ngay:
- Tại hạ họ Đường tên Trung.
Thiết Trung Đường vốn là người cẩn thận nên trong lúc này chàng không dám nói ra tên thật.
Thiếu nữ ấy nghe xong cười khanh khách rồi hát tiếp:
- Ta tên là Thủy Linh Quang, từ nhỏ được sinh ra ở chốn này.
Đó là một cái hang sâu, chung quanh toàn dãy núi và cỏ cây, kiếm từng giọt nước họ mới sống còn đến hôm nay. Ở đây, không ai lại chọn làm nơi sinh sống.
Đôi mắt thiếu nữ hiện rõ nét u uẩn hát:
- Suốt ngày ta đứng trên tảng đá núi, nào biết chi đến thế giới bên ngoài, nếu em được nhìn thấy một lần dù có chết cũng yên lòng.
Lời ca thật ai oán khiến người nghe cũng thấy thương cho nàng.
Thiết Trung Đường cũng không sao tránh được nổi lòng trắc ẩn, chẳng biết nàng sống như thế nào trong cái cảnh hoang sơ như thế này.
Thiếu thốn vật chất thì đương nhiên. Đời sống tinh thần thì thật là cô đơn đáng thương.
Trải qua hơn mười năm nàng đã sống trong cái cảnh khốn cùng ấy, làm cho nàng trông thoáng vẻ ngây thơ đến khờ dại, muốn nói chuyện với ai chỉ cất tiếng hát.
Thiết Trung Đường không dằn nổi, hỏi:
- Chỉ một mình cô nương sống ở đây ?

Thiếu nữ Thủy Linh Quang thở dài rồi hát:
- Từ tấm bé ta chỉ có mẫu thân, không có phụ thân và cũng không biết tại sao lại đến nơi này.
Hát vừa xong trên đôi mắt Thủy Linh Quang cũng vừa rơi hai giọt lệ.
Thiết Trung Đường nhìn quanh thấy hai bên là vách đá cao hơn một trăm trượng, phía dưới toàn rêu xanh chim cũng khó mà bay qua.
Ở đây không có một con đường nào, có lý nào ta cũng ở đây suốt cuộc đời như Linh Quang ?
Vừa nghĩ tới đó, Trung Đường cảm thấy lo sợ. Chàng thấy Linh Quang đứng dậy mới biết rằng toàn thân nàng đầy bùn dơ.
Thủy Linh Quang vươn hai tay dáng dấp bi thương được thay vào nụ cười rồi vỗ tay hát:
- Một con heo mập cắm vào cây sắt, rồi lấy cành cây mà quay nó. Ôi mỡ chảy tràn ra, và da nó một màu vàng, ta sẽ dùng dao cắt một miếng mời chàng ăn.
Thủy Linh Quang vừa cười vừa làm bộ như có miếng thịt heo quay trao cho Trung Đường, nàng lại hát:
- Xin mời chàng thử một miếng.
Hát xong mặt nàng chợt buồn, chợt vui trong lòng Thiết Trung Đường vừa lấy làm lạ vừa không nhịn được cười.
Thủy Linh Quang thấy Trung Đường cười, nàng rất vui mừng, nàng lại cười lại hát:
- Mẫu thân muội từng căn dặn con người đừng quá bi thương, mỗi ngày muội chỉ buồn chừng một khắc, qua khắc ấy muội lại ca hát !
Rồi nàng nhảy xung quanh Thiết Trung Đường:
- Thịt heo quay muội chưa bao giờ được ăn, mỗi ngày muội chỉ hướng ánh mặt trời, muội cố ảo tưởng rằng trong ánh dương quang ấy có thịt heo quay, xin lòng chàng đừng quá đau buồn.
Nghe vậy, Thiết Trung Đường than thở:
- Con người sống ở đây nếu không biến chuyển nỗi khổ thành niềm vui thì suốt ngày làm sao chịu nổi, nhưng mẫu tử nàng tại sao lại đến đây ?
Chàng đoán chắc mẫu tử Thủy Linh Quang đều là những người có võ công. Nếu là người không có võ công thì làm sao dám sống ở chốn này, hay là họ vì trốn lánh kẻ thù nên tới đây ?
- Kẻ thù của họ là ai ? Lai lịch của họ như thế nào ?
Những câu hỏi ấy vừa thoáng qua trong đầu óc Thiết Trung Đường thì xa xa vọng lại tiếng gọi:
- Linh nhi, sao con chưa về lo cơm nước ?
Tiếng nói thật trầm, nhỏ nhưng khi lọt vào tai thì nghe rõ mồn một.

Đó là tiếng nói của những hảo thủ có nội công thâm hậu khiến Trung Đường thất kinh, lúc này Thủy Linh Quang đã cúi mình nói:
- Đi … đi … mang huynh … đi … đến … thăm má má !
Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng Thủy Linh Quang nói thật lâu cứ cà lăm cà cập.
Nghe xong, tự nhiên Thiết Trung Đường chợt hiểu:
- Thì ra Thủy Linh Quang bị cà lăm, hèn gì cô nàng không muốn nói. Nếu có mười người bị cà lăm trong đó có đến chín người khi hát khi ca thì chẳng bị cà lăm. Đó là chuyện Trung Đường đã nghe. Bây giờ chứng kiến quả không sai chút nào. Mới chuyển mình, chàng đã bị Thủy Linh Quang cõng đi.
- Muội … rất hiếm có … người chơi … với muội, muội nói … nói … sở dĩ … không được ! Huynh đừng cười … - Tại hạ đâu dám cười, từ nay tại hạ sẽ thường xuyên chuyện trò với cô nương, bệnh cà lăm của cô nương chắc chắn sẽ hết.
Thủy Linh Quang nhướng mày nói:
- Huynh … huynh tốt quá !
Thân pháp của Thủy Linh Quang thật nhẹ nhàng trông nàng chẳng khác gì chim hải yến, điều đó chứng tỏ võ công của mẫu thân nàng phải thuộc hàng cao thủ.
Nàng chạy nhảy giữa đám cây cỏ hang khe nhưng chẳng thấy mệt nhọc, Thiết Trung Đường tự nghĩ nếu chàng không bị trọng thương cũng không có khinh công được như nàng.
Phái Đại Kỳ huấn luyện đệ tử rất nghiêm khắc. Chàng được luyện võ từ tấm bé nên võ công của Thiết Trung Đường cũng có hạng trong giới võ lâm giang hồ.
Nhưng Thủy Linh Quang chỉ từng ấy tuổi thế mà võ công của nàng còn cao hơn cả Thiết Trung Đường, đó là điều lạ lùng. Trung Đường nghĩ không biết nàng đã học võ công như thế nào.
Trung Đường chỉ thấy một tảng đá cao chừng bốn trượng, trên mặt tảng đá rất sạch, so với bốn phía thì khác xa.
Vừa đến đó, Thủy Linh Quang chậm bước, nàng đi bước thấp bước cao lên vùng cây cỏ bùn lầy xem chừng như võ công của Thủy Linh Quang giảm đi chín phần.
Khi đến đây Thủy Linh Quang giả bộ thở hổn hển. Thấy thế Trung Đường cảm thấy lạ lùng hơn.
Có lý nào Thủy Linh Quang lại không học võ công của mình với mẫu thân. Vậy thì võ công ấy nàng đã học được ở đâu ?
Nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường không chịu nổi, hỏi:
- Võ công của cô nương… Trung Đường chưa hỏi hết câu, Thủy Linh

Quang đã vội lấy tay bụm miệng chàng, gương mặt nàng tỏ ra sợ hãi, cúi đầu ghé tai Trung Đường nói nhỏ:
- Đừng … đừng nói … Thật khó mà giải thích những nghi ngờ của Thiết Trung Đường, chỉ thấy Thủy Linh Quang đi qua tảng đá xanh. Phía sau tảng đá ấy là một thạch động, tảng đá màu xanh được dùng như bức bình phong của thạch động. Thạch động hẹp mà sâu, cảnh u ám cỏ cây như thế nhưng lại được dọn dẹp quang đãng.
Từ ngoài cửa động, Thủy Linh Quang đã lau sạch bùn trên đôi hài dệt bằng vỏ cây, nàng dáng dấp thật cung kính bước từng bước vào, chừng hơn hai chục bước, thấy nàng rẽ về bên trái một đoạn, tại đây hang động rất lớn và quang đãng hơn. Một cái hang chừng bốn năm trượng vuông, bốn mặt dây leo, một số đã khô và có cả cây thuốc tự sinh. Trên một sợi dây cột ba con chim đã khô. Bên mé đông có đặt một cái thau chứa nước từ trên nham thạch từng giọt nhỏ xuống nghe thánh thót xua tan cảnh lặng lẽ của thạch động. Bên cạnh thau nước có một cái lò bằng đá.
Dưới ánh sáng yếu ớt thấy có một chiếc giường bằng gỗ lót lá làm nệm, có một lão phụ tóc bạc khô cằn mặc chiếc áo vỏ cây. Lão bà ốm đến nỗi chỉ còn da bọc xương, hai lưỡng quyền cao nhưng đôi mắt thì trong xanh sâu hút, chiếu tia nhìn chẳng khác gì của loài dã thú, cảnh tượng ấy đập vào mắt Thiết Trung Đường chẳng khác nào một hồn nơi địa ngục.
Một điều đáng sợ là hai con mắt của lão bà tỏ ra thù hận với người đời. Lão bà chợt hỏi:
- Người này từ đâu đến ?
Thiết Trung Đường như bị chấn động, không ngờ một lão bà ốm tong teo như thế lại có tiếng nói đầy lực làm rung cả thạch động.
Thủy Linh Quang cũng phát run:
- Người … người này … từ trên núi … Thủy Linh Quang vốn đã cà lăm, bây giờ vì sợ hãi lại nói không ra lời.
Trông Thủy Linh Quang, Thiết Trung Đường cũng không ngờ nàng lại sợ mẫu thân đến thế. Vừa nghĩ đến đấy, Trung Đường vội đứng lên:
- Tại hạ bị trọng thương, bị rơi từ trên núi xuống, may nhờ cô nương đây cứu nên mới bảo toàn tính mạng.
Lão bà nhìn Thiết Trung Đường từ đầu xuống chân rồi hỏi:
- Ngươi là ai ? Tại sao lại bị thương ?
- Tại hạ họ Đường tên Trung bị kẻ thù bức bách, một mình không thể cự với số đông.
- Đường Trung, ngươi có phải là con cháu họ Đường ở Tứ Xuyên ?

Kẻ thù của ngươi là ai ?
Thiết Trung Đường vội vàng phủ nhận:
- Tại hạ là đệ tử của Hình Ý môn, kẻ thù của tại hạ là Ngũ Độc bang ở Tây Hà.
Thiết Trung Đường đinh ninh rằng bà ta ở đây lâu ngày sẽ không biết gì những chuyện của giang hồ nên chàng bịa ra cái tên Ngũ Độc bang để che giấu lai lịch của chàng.
Lão bà nói tiếp:
- Ngươi đã đến đây, sau này ngươi sẽ làm như thế nào ?
- Tại hạ bị kẻ thù gia hại, vết thương hơi nặng đâu dám nghĩ gì nữa. Đến khi vết thương lành rồi sẽ hay.
Chàng chưa dứt lời đột nhiên lão bà hét như điên:
- Lương thực ở đây hai mẫu tử còn chưa đủ, chỉ một việc nước trong đã rất quí, ngươi nghĩ đến chuyện ở lại để dưỡng thương, có phải ngươi đang nằm mộng.
Nghe lão bà nói ậy, Thiết Trung Đường thấy lạnh người, còn Thủy Linh Quang cũng lo sợ.
Nàng bước nhanh tới đỡ Trung Đường rồi đứng trước chàng thưa với mẫu thân:
- Phần của … con … nhường … cho người này.
Thái độ của Thủy Linh Quang như một thiếu nữ ngây thơ chứ hoàn toàn không hề biểu lộ một mảy may tình dục, nàng chỉ biết gã thanh niên này do nàng cứu nên bảo vệ chàng, đó chỉ là bản năng của một nữ nhân có từ khi còn ở trong bụng mẹ.
- Có phải mi muốn nhường một phần thức ăn và nước cho hắn ?
Thủy Linh Quang mở rộng hai mắt gật đầu.
Lão bà vỗ tay vào vách giận dữ:
- Còn mi thì sao ?
- Con … con không … cần lắm.
Thủy Linh Quang nói chưa dứt thì bà lão đã nhanh như điện chớp phi thân đến tát vào mặt Linh Quang hai cái rồi cũng nhanh như chớp phi thân trở lại giường.
Thủy Linh Quang cứ cúi đầu đứng yên chỉ nghe lão phụ mắng:
- Tốt ghê ! Mi không ăn cũng không uống, thế là mi tình nguyện chết đói thay hắn. Mi muốn con mụ già này phải làm gì đây ?
Một lão bà tàn phế mà lại có thân thủ nhanh như gió. Chợt bà quay mặt nhìn trừng trừng vào Thiết Trung Đường :
- Nữ nhi ta muốn nhường thức ăn cho ngươi, còn hắn chịu chết. Ngươi có nghe không ?
- Hảo ý của Thủy cô nương, tại ha rất cảm kích nhưng tại hạ không

thể nhận.
- Dĩ nhiên là không thể nhận, nhưng ngươi phải chết mau chóng!
Thủy Linh Quang thất sắc la to:
- Mẫu thân … mẫu thân nhẫn … tâm.
- Tại sao lại không nhẫn tâm ? Trên đời này huynh đệ tương tàn, nam nhân giết vợ cũng rất nhiều, hà huống hắn với ta nào có quan hệ gì, hắn có chết thì quan hệ gì đến ta.
Thủy Linh Quang rất kinh hoàng, nàng chưa kịp nói thì Thiết Trung Đường đã nói trước:
- Vết thương của tại hạ không nặng chẳng qua vì quá mệt, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ làm việc được. Khi ấy tại hạ sẽ tìm thức ăn hoàn lại cho tiền bối.
- Ngươi tưởng dễ dàng lắm sao ? Ngươi nên biết thức ăn ở đây quí hơn cả vàng ngọc.
Rồi bà nói tiếp:
- Thức ăn đã khó nhưng còn tìm được, khó khăn nhất là nước … nước … ngươi hãy nhìn xem từng giọt nước rỉ xuống, từng ấy nước liệu có đủ cho ba người không ?
Từng giọt nước nhỏ vào bồn trông chẳng khác gì từng giọt nước mắt, thậm chí còn ít hơn giọt nước mắt.
- Không có nước mưa sao ?
Thiết Trung Đường thở dài nhìn về Thủy Linh Quang, chàng mới hiểu vì sao cô ấy để dơ đến thế.
- Đã như vậy rồi thì thôi !
- Mẫu thân … chỉ cần mẫu thân …đừng rửa mặt … người này dùng một ít.
- A ! Con a đầu thối tha ! Mi không cho già này rửa mặt để lấy nước cho tiểu tử thối tha ? Mi … mi là một đứa a đầu bất hiếu, tại sao mi lại học phụ thân mi. Phụ thân mi vì mẫu thân mà đành lòng giết vợ ?
Trong chớp mắt, trong đầu óc Thiết Trung Đường thoáng ý tưởng, chàng không cần phải do dự hét lớn:
- Thịnh đại ca, đại ca đâu rồi ?
Quả nhiên lão bà giọng run run:
- Ngươi nói gì vậy ?
Thiết Trung Đường thầm mừng. Thì ra mình phán đoán có phần đúng.
Chàng cố ý lắc đâu:
- Dạ không có gì.
- Ngươi có nói không ?
- Tại hạ đoán như vậy, chỉ sợ rằng không đúng.

- Nói mau, nói mau, đúng hay sai cũng chẳng hề gì.
- Miệng tại hạ khát nước quá, không thể nói được.
Thủy Linh Quang vô cùng ngạc nhiên, chàng thiếu niên này chỉ một câu nói đã đánh động lương tâm của mẫu thân mình. Nàng chạy đến chỗ bồn nước lấy một gáo nước cho Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường cười mỉm:
- Xin mời cô nương uống trước.
Lão bà giục:
- Uống đi !
Thủy Linh Quang uống một hơi cạn, nàng múc gáo khác cho Thiết Trung Đường.
Tuy nàng không nói nhưng trong đôi mắt nàng thoáng chút tình ý đối với Thiết Trung Đường.
Chờ khi Trung Đường uống xong, mẫu thân Thủy Linh Quang lại nhắc:
- Cho hắn một chút gì ăn để ta hỏi chuyện.
Có được cái ăn, Thiết Trung Đường phục hồi sức khỏe mau chóng.
- Bây giờ ngươi nói được chưa ?
- Tiền bối vốn là người nữ nhân ôn nhu, dịu dàng, ngày nay đã biến thành như vậy, chắc chắn tiền bối đã trải qua nhiều đau khổ.
- Làm sao ngươi biết chuyện của ta ?
- Tại hạ chỉ đoán mò nhưng … - Đoán mò à ! Hãy nói thật đi, ngươi có phải là người của Thái Bà phái đến đây tìm kiếm mẫu tử ta ?
Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh:
- Tiền bối vừa mới nói đến Thái Bà phải chăng là Thịnh đại nương ?
- Ngươi thật là đáo để ?
Bà chỉ vừa nghe ba tiếng “Thịnh đại nương” tựa hồ như bà quá sợ hãi, người lão bà run rẩy.
- Tiền bối chớ lo. Thịnh đại nương là kẻ thù của tại hạ, gặp được tiền bối thật là ý hợp.
- Ta có gặp ai đâu, tại sao ngươi biết ta gặp gỡ ?
- Trước kia trong giới võ lâm có một vị nữ kiếm khách danh truyền là Nhu tình thủ Thủy Nhu Tụng ắt chính là lão tiền bối.
Lão bà đầu bạc giật mình:
- Thủy Nhu Tụng … Thủy Nhu Tụng.. Chợt bà vung song chưởng vùng dậy.
Thiết Trung Đường chỉ thấy như đóa hoa trước mặt chàng đã bị bà lão nắm áo.
Thủy Linh Quang không hiểu họ đã nói những gì. Nàng thấy mẫu thân như vậy thất sắc, giọng run run gọi:

- Mẫu thân … mẫu thân … mẫu thân … - Hãy nói mau, tại sao ngươi biết ta là Thủy Nhu Tụng ?
Hai chân của Thủy Nhu Tụng không nhúc nhích được, trong lúc ấy bà ta té xuống đất nhưng chưởng phong của bà ta thật kinh hồn xé rách áo của Thiết Trung Đường. Ba ngón tay của Thủy Nhu Tụng nắm chặt vào hung cốt của Thiết Trung Đường, chỉ cần bà ta nhấn mấy ngón tay thì ngực của Thiết Trung Đường bị dập ngay.
Ai ngờ Thiết Trung Đường vẫn bình thản:
- Tiền bối cứ bức bách như vầy, tại hạ thở còn chưa được thì làm sao mà nói tiếp?
- Ngươi nên biết chỉ vì ta muốn nghe nên cố ý hành động như thế.
- Quả nhiên tiền bối biết ý của người khác.
Thủy Nhu Tụng nhìn trừng trừng Thiết Trung Đường một lát bà mới nới tay:
- Nói nhanh, nếu ngươi không chịu nói rõ ràng ta sẽ đập ngươi ra thành tan thành mấy mảnh.
- Tâm lý của tại hạ không được thích ứng nên chưa muốn nói.
Chàng liếc nhìn Thủy Nhu Tụng thấy bà dùng hai tay ôm ngực như để dằn cơn tức giận, bà nói miễn cưỡng:
- Được, được, ngươi nói nhanh lên.
Thủy Linh Quang đứng cạnh thấy thế nàng hết sức lạ lùng. Nàng có ngờ đâu mẫu thân mình lại có ngày nhẫn nhịn với một người khác như vậy, nàng lại càng khâm phục Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường kể:
- Việc ấy nói ra cũng chẳng lạ lùng gì. Tử tâm kiếm khách Thịnh Tồn Hiếu lúc mới mười bảy tuổi, trước sau đã có ba người vợ kế tiếp nhau chết. Theo lời đồn đãi trong giới giang hồ về Thịnh đại nương. Nói rằng ba bà Thịnh phu nhân đều chết bởi Đại Kỳ môn, nhưng gia sư vô cùng giận dữ bởi ông ta cùng đệ tử Đại Kỳ môn tuyệt nhiên không hạ thủ ba vị phu nhân.
Gương mặt Thủy Nhu Tụng nhăn nhó:
- Tiên Lập Sách, Hoa Hướng Minh là không phải do Đại Kỳ môn giết ?
- Đại Kỳ môn mấy lần vào Trung Nguyên nhưng chưa được rửa hận khốn đốn, trong giới giang hồ có không ít bọn võ lâm đạo chích, bọn chúng biết rằng Đại Kỳ mỗi lần đánh không trúng kẻ thù thì rút lui an toàn, thế là bọn chúng lấy chuyện xấu xa đổ lên đầu Đại Kỳ môn.
Chàng tiếp:
- Lúc ấy gia sư đã nghi ngờ mọi chuyện đều do Thịnh đại nương cả, suốt đời bà ta chỉ sợ nàng dâu cướp mất tình thương của con thế là

bà hạ độc thủ giết chết nàng dâu của mình, bàn tay thủ đoạn gian ác của Thịnh đại nương chẳng qua chỉ che mắt thiên hạ chứ làm sao che mắt của Thịnh Tồn Hiếu.
- Hèn gì cho tới nay hắn vẫn không cưới vợ khác. Hắn thật là một người con có hiếu.
Thủy Nhu Tụng cúi đầu:
- Xưa nay Thịnh Tồn Hiếu vẫn không tục huyền … Bỗng nhiên bà hỏi:
- Nhưng tại sao ngươi lại biết ta là Thủy Nhu Tụng ?
- Cô ấy họ Thủy, tại hạ lại thấy tiền bối tất có điều gì đau khổ, nhờ linh cơ nên tại hạ thử hô "Thịnh đại ca" quả nhiên thấy sắc mặt tiền bối thay đổI, chỉ còn một vấn đề duy nhất. Ban đầu tại hạ cứ tưởng tiền bối tuổi rất cao nhưng sau đó tại hạ nghĩ lại do gian khổ tháng năm, tâm tình thù hận tự nhiên làm cho con người chóng già, khi ấy tại hạ mới đoán rằng ngươi bị Thịnh đại nương ám hại chính là Nhu tình thủ Thủy Nhu Tụng.
Dưới ánh sáng mờ ảo, thấy sắc mặt củ Nhu tình thủ Thủy Nhu Tụng buồn bã ngồi xuống đất đầy bi phẫn.
Thủy Linh Quang mở hai mắt nhìn Thiết Trung Đường rồi lại nhìn sang mẫu thân, nàng bỗng ngồi xuống ôm mặt khóc.
Một hồi lâu Thủy Nhu Tụng từ từ hỏi:
- Ai ngờ ngươi lại thông mình như thế, ngươi … ngươi đoán đều không sai.
Bà nghiến răng giận dữ:
- Hai mươi năm trước cũng trên đỉnh núi này, năm gia đình ta cùng với Thiết Kỳ môn đã khổ đấu mấy ngày, ta hơn chân ở thế thượng phong, nhưng lúc đó người đã mệt mỏi hết sức, vả lại đang mang thai nên mới cầu Thịnh đại nương đưa ta về trước, ai ngờ sau khi mụ nghe ta nói mụ cười. Mụ tuyệt đối không để ta sinh con đoạt tình thương của con mụ, ta vừa giựt mình thì mụ đã liệng ta xuống hang sâu, tuy ta không bị chết, nhưng hai chân đã … Gương mặt Thủy Nhu nhăn nhó, bỗng nhiên bà ngưng nói, trong ánh mắt tỏa ra tia nhìn thù hận.
- Tiền bối ở trong hoàn cảnh gian khổ nhưng vẫn sống, vãn bối xin bội phục vô cùng.
Thủy Nhu Tụng nói với giọng hận thù:
- Đúng là một giai đoạn mà người khác không thể chịu đựng nổi, nó đã khiến cho ta nông nỗi này nhưng chắc chắn ta sẽ sống.
Rồi đôi mắt hận thù ấy nhìn vào Thiết Trung Đường, bà nói tiếp:
- Lúc đó, ta cũng như ngươi bây giờ, mệt mỏi, bị thương mà lại bị

trọng thương.
Thủy Nhu Tụng nở nụ cười ác độc hướng về Thiết Trung Đường :
- Nhưng ta chỉ là người nữ nhân, bụng mang dạ chửa lại bị tàn phế, tình huống tuyệt vọng hơn ngươi rất nhiều. Ở trong hoàn cảnh cô đơn mà vẫn tồn tại. Còn ngươi là một nam tử hán. Sao lại không tồn tại được ?
- Ý của tiền bối … Thủy Nhu Tụng nói to:
- Tuy ta không giết ngươi nhưng ta cũng không muốn ngươi, ngươi hãy mau đi ra, còn không … ta chỉ có ra tay Thủy Nhu Tụng bay về giường và không thèm nhìn Thiết Trung Đường, con Thủy Linh Quang cứ ngồi xuống đất mà khóc, nàng cũng không có ý ngăn trở.
Thiết Trung Đường sửng sờ một lúc, chàng đã vận dụng hết trí tuệ, tưởng rằng đánh động được tâm lý của Thủy Nhu Tụng. Nhưng bây giờ chàng tự biết là hoàn toàn tuyệt vọng. Thiết Trung Đường nắm chắc song quyền, cố đứng dậy đi ra, chàng vừa ra khỏi động thì té ngay.
Chỉ vì mạng sống của chàng còn có ích nên chàng lấy hết sức mạnh và trí tuệ mà phấn đấu. Nhưng chàng tuyệt đối không cầu khẩn van xin.
Được ăn uống nên khí lực của chàng được phục hồi, chỉ một đoạn đường từ trong động ra cũng đủ tiêu hao khí lực.
Thiết Trung Đường nằm ngửa xuống đất, duỗi tay chân thoải mái, rồi chàng tập trung tinh thần điều hòa hơi thở.
Chàng ngửa mặt nhìn trời, ánh hoàng hôn sắp buông xuống, lại một giai đoạn phấn đấu sắp mở đầu. Phấn đấu để sinh tồn, chẳng những gian khổ mà còn tàn khốc.
Chàng biết rõ trước khi màn đêm buông xuống chàng phải có một chỗ gửi thân để tránh rắn rết, sài lang.
Mặt trời đã khuất sau rặng núi, từng đám sương mù bắt đầu xông lên. Thiết Trung Đường tìm mấy sợi dây rừng cột vào bụng, lấy lại hơi thở, quan sát một vùng để tìm đường. Chàng rất cẩn thận không để sơ suất một chút nào. Trên nền trời xanh thẳm, mặt trăng bắt đầu ló dạng.
Sương mù dày đặt, khiến trời như tối hơn phía trước, không trông rõ đường.
Thiết Trung Đường thở dài nhìn quanh rồi ngồi xuống vũng nước.
Bây giờ Thiết Trung Đường không còn cách nào nữa. Đúng là chàng đang ở nơi sơn cùng thủy tận.
Chàng nghe có tiếng gió từ đàng sau tạt tới, thì ra Thủy Linh Quang đã đứng trước mặt chàng, nàng không nói một lời bước tới đỡ

chàng. Trong thời khắc ấy, tâm tư của Thiết Trung Đường cũng không nhận ra cảm giác gì chỉ nói:
- Thủy cô nương, cô nương … Thủy Linh Quang lắc đầu nên Thiết Trung Đường cũng ngưng nói.
Đang ở cái chỗ sơn cùng thủy tận mà lại có người giúp đỡ, nếu không phải là một người trong cảnh ngộ ấy thì không thể hiểu nổi tâm tư chàng hiện tại như thế nào.
Thiết Trung Đường nghĩ rằng Nhu Tình thủ Thủy Nhu Tụng đã đổi ý, ai ngờ Thủy Linh Quang đưa chàng đi hướng khác. Trung Đường hỏi:
- Đến chỗ nào ?
Thủy Linh Quang mỉm cười, lấy tay che mắt Thiết Trung Đường rồi cất tiếng hát:
- Ta để chàng đoán thử, chàng cứ suy nghĩ, nhưng chàng sẽ không bao giờ đoán đúng bây giờ ta đưa chàng đến nơi nào.
Trong phút giây ấy, Thiết Trung Đường nghe tiếng hát ngọt ngào làm sao. Chàng chỉ thấy mình như bay bổng bởi vì Thủy Linh Quang đã cõng chàng.
Đi một chặng nữa, Thủy Linh Quang vẫn cõng chàng, một tay nàng che mắt Trung Đường tiếp tục đi. Chợt Thủy Linh Quang nói:
- Không nên nhìn, nhất định ta sẽ đưa chàng đến một nơi thần kỳ.
Tiếng hát sao mà thân thiết, với một Thiết Trung Đường đầy bão táp, tiếng hát ấy như có chút ngọt ngào nhưng cũng hàm một chút khổ tâm.
Thiết Trung Đường biết rằng ở cái chốn hoang sơ này làm gì có một nơi thần kỳ, chàng nghe như càng đi càng có mùi ẩm thấp, địa hình cũng càng lúc càng lạ lùng, rồi lại thấy Thủy Linh Quang vào một thạch động chỉ nghe toàn tiếng gió. Khi tiếng gió nhẹ dần, Thủy Linh Quang mới lấy tay xuống. Nhưng Thiết Trung Đường vẫn không dám mở mắt mà chỉ nghe nàng hát:
- Chàng hãy mở mắt mà nhìn xem đâu là chốn nào ?
Thiết Trung Đường vừa mở mắt nhìn, chàng liền thất kinh. Chỉ vì Trung Đường nhìn thấy ở đây có vô số ngọc ngà châu báu mà người đời thật khó thấy, rất nhiều viên ngọc chiếu vào mắt chàng khiến đôi mắt chàng như có hoa đốm.
Ở mỗi góc đều có một cây san hô cao mấy thước. Trên cây san hô lại có vô số mã não, ngọc xanh, trân châu trắng cùng với nhiều báu vật mà Trung Đường chưa hề thấy.
Ở một góc xa có một chiếc giường nệm, tuy hơi cũ nhưng rất đẹp, một bên có nhiều vò mỹ tửu. Chàng mở to đôi mắt nhưng chàng

không thể nào ngờ đến. Ở cái chỗ như địa ngục, tại sao lại có một nơi như thiên đường, một nơi quá thần kỳ.
Đôi mắt Thủy Linh Quang như có nét vui mừng đặt Trung Đường vào giường rồi cười:
- Lạ … lùng không ?
Thiết Trung Đường sững sờ trong giây lát rồi thở dài:
- Quả thật quá lạ lùng !
Thủy Linh Quang cười nhẹ rồi phóng mình chạy ra. Phía sau động này còn có một cái thạch động nữa, nghe có tiếng nước chảy từ sau vọng lại nghe thật vui tai.
Thiết Trung Đường đứng tựa vào giường, chàng có cảm giác tất cả những gì chàng đã thấy ở nơi đây chẳng khác gì trong mộng, bản thân chàng cũng không tin nổi.
Sau một hồi ngạc nhiên, Thiết Trung Đường lấy lại bình tĩnh để phán đoán:
- Đây có lẽ là nơi Thủy Linh Quang luyện võ. Có lẽ Thủy Nhu Tụng không bằng lòng cho nàng học võ và nàng cũng không dám chống ý của mẹ, nên nàng không dám nói ra.
Còn bao nhiêu việc nữa, Thiết Trung Đường không thể nghĩ ra.
Chỗ này thuộc của ai ? Người ấy còn sống hay đã chết ? Những thứ báu vật ấy từ đâu đưa đến đây ? Do nguyên nhân nào mà Thủy Linh Quang lại đến nơi này ? Những ý tưởng này chợt đến trong đầu Thiết Trung Đường thì tiếng hát từ sau vọng lại:
- Xin chàng hãy nhắm mắt, còn có một sự kiện nữa em muốn để chàng ngạc nhiên.
Thiết Trung Đường vội nhắm mắt. Trên cuộc đời này điều mà có thể đánh động được chàng là tình cảm thân thiết và thuần chân. Chàng nghe có mùi thơm kỳ lạ, sau đó là một âm thanh ngọt ngào của Thủy Linh Quang.
- Được rồi !
Thiết Trung Đường từ từ mở mắt, nhưng bị ngợp choáng. Đầy động toàn là hào quang lấp lánh của các thứ báu vật, người đứng trước mắt là một cô gái tuyệt đẹp với làn da trắng như tuyết, trên mình cô gái đeo đầy châu báu, mình mặt chiếc áo thật sang, trong ánh hào quang lấy lánh của ngọc ngà trông chẳng khác gì là một tiên nữ, khiến Thiết Trung Đường không tin vào đôi mắt của mình. Chàng không tin người đẹp đang đứng trước mặt chàng chính là Thủy Linh Quang trước đó đầy dơ dáy, nhưng sự thật vẫn là sự thật.
Thiết Trung Đường cho rằng Thủy Linh Quang cũng như hạt ngọc quí ở trong bùn lâu ngày nên bị che kín cả vẻ đẹp, một khi đã lau

sạch lớp bùn thì vẻ đẹp sẽ lộ ra.
Thiết Trung Đường như ngơ như ngẩn, bỗng nghe Thủy Linh Quang hỏi dịu dàng:
- So … với người khác … muội xấu … hay không xấu ?
- Có lý nào cô nương không tự biết ?
Thủy Linh Quang lắc đầu:
- Dáng dấp của muội hiện giờ … xưa nay chưa có ai nhìn qua, cho đến hôm nay.
Thiết Trung Đường gật đầu. Một hồi lâu Trung Đường mới khen:
- Đẹp lắm … Nghe Trung Đường khen mình đẹp, Thủy Linh Quang tỏ thái độ rất mừng, nàng uốn éo thân mình nói:
- Muội đẹp thật à ?
- Tự nhiên là đẹp thật !
Thủy Linh Quang chạy đến ôm Thiết Trung Đường vui mừng:
- Cám ơn đại ca. Đại ca là người tốt.
Câu nói này Thủy Linh Quang nói rất rõ ràng, chứ không lắp bắp như trước.
- Bệnh cà lăm của cô nương đã qua rồi ?
- Đúng vậy !
- Thủy cô nương, cô nương chỉ cần giữ tâm lý đừng để khẩn trương, tại hạ xác tín thế nào bệnh của cô nương cũng khỏi.
Thủy Linh Quang ngồi xuống bên mé giường, nàng cúi đầu một lát rồi chợt than:
- Nếu mẫu thân … thấy dáng … dấp của muội thì … tốt biết bao nhiêu … - Tại sao cô nương lại không muốn bà nhìn thấy ? Rốt lại nơi này thuộc về ai ?
Thủy Linh Quang nhớ lại một quá khứ đau thương, nàng lại cất tiếng hát:
- Vào một đêm, lúc muội còn bé, trong ánh trăng vàng lồng lộng …
Thiết Trung Đường cắt ngang tiếng hát:
- Tại hạ mong cô nương kể hết những gì đã xảy ra trong thời gian ấy, mà không cần phải hát có được không ?
- Muội … nói … không được.
- Nói từ từ, đừng ngại, không có ai cười đâu.
Thủy Linh Quang nhìn đôi mắt của Thiết Trung Đường như an ủi, khích lệ nàng nên nàng rất tự tin. Chỉ có niềm tự tin của bản thân cùng với sự khích lệ của người khác là vị thuốc hay chữa trị được chứng cà lăm. Thế là Thủy Linh Quang bắt đầu kể lại những sự kiện thật lạ lùng trong quá khứ.
Thuở nhỏ nàng rất ốm yếu, khi còn ở trong bụng mẫu thân đã bị

chấn động. Đến lúc Thủy Linh Quang lên bảy tám tuổi mà vẫn chưa biết nói.
Thủy Như Tụng thì vô cùng thù hận Thịnh đại nương nên bà cũng chẳng yêu thương gì đến giọt máu của họ Thịnh. Chẳng những Thủy Nhu Tụng hận Thịnh đại nương, hận đứa con gái, hận cả chính mình, thậm chí bà hận cả cuộc đời.
Nàng lớn lên trong lạnh nhạt và hận thù. Từ bé Thủy Linh Quang đã học được nhẫn nhục và cô đơn. Suốt ngày nàng đi tìm một nơi thật vắng vẻ ngồi khóc một mình.
Khi ấy nàng vừa bảy tuổi, cũng trong thời gian này nàng gặp một cuộc kỳ ngộ.
Một đêm dưới trăng vằng vặc, Thủy Linh Quang trốn vào thạch động ngồi khóc bỗng đâu nàng thấy hai luồng nhỡn quang như hai luồng điện đang nhìn nàng. Thế là cũng từ đó trở về sau mỗi khi nàng đến đó để khóc thì hai luồng nhãn quang lại nhìn nàng.
Vào một hôm, bất chợt nàng phát hiện một lão nhân tàn phế đang đứng trước mặt nàng.
Hai chân của lão nhân bị cụt tới háng, cánh tay trái cũng bị tàn phế. Toàn thân lão nhân chỉ còn lại một cánh tay phải mà thôi. Hình dung thật đáng sợ, nhưng người đó thì lại rất nhân hậu nên Thủy Linh Quang không còn sợ hãi nữa, ngược lại lão nhân tàn phế hết sức thương nàng. Rồi từ đó, mỗi ngày nàng dành thời gian đến bầu bạn với lão. Hơn mươi ngày sau, lão nhân tàn phế đưa nàng đến hang động thần kỳ.
Thủy Linh Quang tôn thủ lời dặn của lão nhân không bao giờ được kể cho mẫu thân nàng, chỉ vì lão nhân ấy chỉ thương nàng.
Ông lão ra sức truyền kiến thức và võ công cho nàng. Dạy cho Thủy Linh Quang học chữ. Mẫu thân nàng khống chế thức ăn và nước uống thì nàng đến đó bổ sung.
Thủy Linh Quang chỉ sợ mẫu thân nàng phát hiện, nên nàng không dám lấy nước ở đây tắm. Bởi nước ở đây rất đầy đủ nhưng thức ăn cũng rất hiếm.
Ba năm sau, cuối cùng lão nhân tàn phế đã kết thúc cuộc đời đau khổ. Trước khi chết lão nhân có nhiều điều muốn nói với Thủy Linh Quang, nhưng ông chỉ nói được có nửa câu mà thôi:
- Tai họa ở trong hộp là … Rồi tắt thở.
Lão nhân chết rất đau đớn. Tuy Thủy Linh Quang còn nhỏ tuổi, nhưng nàng cũng thấy được. Nàng hiểu rằng chắc chắn lão nhân đã có một quá khứ đau khổ, hận thù nhưng không nói được.
Khi lão còn sống, thấy nàng còn nhỏ cho nên chờ khi Thủy Linh

Quang lớn lên thì nói ra. Nào ngờ lão nhân không thể chờ bởi cái chết đã đến.
Vừa kể đến đó, hai má Thủy Linh Quang nước mắt chảy ràn rụa. Nhìn Thủy Linh Quang, Thiết Trung Đường cũng không tránh được nỗi buồn.
Chàng cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu mới cất giọng hỏi:
- Lão nhân ấy tên họ gì ?
- Muội … muội không rõ ?
- Còn ba chữ "hộp tai họa" là ý như thế nào ? Cô nương cũng không hiểu à ?
Thiết Trung Đường không ngờ Thủy Linh Quang vui vẻ nói:
- Muội biết.
Thủy Linh Quang vừa nói xong liền quày quả bước ra. Chỉ trong chốc lát nàng ôm ra hai chiếc hộp, bề cao chừng một thước, vuông vức mỗi cạnh chừng hai thước na ná như hộp son phấn của nữ giới.
Cả hai hộp đều giống nhau nhưng trang trí và màu sắc thì lại khác nhau.
Bên trong của một hộp chứa đầy trân châu, đá quí lóng lánh hào quang. Hộp còn lại thì màu đen, trên nắp hộp không có trang trí và cũng không rõ chế tạo bằng thứ gì lại rất nặng.
Thủy Linh Quang mang hai chiếc hộp đặt trên giường, nàng mở chiếc hộp đầy báu vật. Thấy thế, Thiết Trung Đường hỏi:
- Đây là chiếc hộp tai họa ?
Nàng lắc đầu:
- Đá quí bảy màu tỏa hào quang là chiếc hộp hạnh phúc.
Thấy trong chiếc hộp này có mấy mảnh lụa đầy chữ, hai chiếc bình bằng ngọc và một củ nhân sâm ngàn năm. Thiết Trung Đường vừa trông thấy, chàng hiểu ngay rằng chắc chắn mấy báu vật trong giới võ lâm giang hồ đều mong mỏi được làm chủ, bởi đó không khác gì là "bí kíp và linh dược" nhất là thiên niên sâm là một báu vật của thế gian. Chàng nhìn qua chiếc hộp đen với lòng hiếu kỳ, chàng đoán rằng đó là bí mật của sự tàn phế suốt đời của ông lão.
- Chắc chắn đây là chiếc hộp "tai họa" Chàng vừa muốn mở nắp chiếc hộp đen thì Thủy Linh Quang liền ngăn lại:
- Không, không được động đến !
- Chiếc hộp này từ trước đến nay chưa hề mở nắp hay sao ?
- Tất cả báu vật ở trong thạch động đều có thể rờ mó, duy chỉ có chiếc hộp này thì không được động tới bởi chiếc hộp này một khi mở nắp thì tai họa sẽ đến ngay, chúng ta không thể đương nổi. Đã trải qua mười ba năm rồi, chưa lần nào muội dám mở nắp.

Gương mặt Thủy Linh Quang thoáng vẻ kinh hoàng, tiếng hát của nàng cũng trở nên thận trọng lạ thường.
Thiết Trung Đường đành rút tay trở lại. Thủy Linh Quang liền nở nụ cười tươi:
- Linh dược ở trong chiếc hộp may mắn có thể chữa trăm bệnh. Thiên niên sâm rất thần diệu nếu uống vào thần khí gia tăng khác thường và không còn lo lắng gì về bệnh tình.
Thủy Linh Quang nài ép Thiết Trung Đường nên uống ngay. Thấy nàng rất thành ý, nên Trung Đường không hề từ chối. Thế là Thủy Linh Quang lau sạch vết thương, rồi đặt linh dược vào, nàng lại lấy một ít thiên niên sâm chưng ép Trung Đường uống. Chờ một lát sau, Trung Đường đã ngủ say, nàng đứng bên giường nhìn Trung Đường, chợt nàng cúi mình xuống hôn nhẹ vào trán Trung Đường. Sau đó, Thủy Linh Quang mặc chiếc áo dơ, bôi bùn khắp mình, miệng mỉm cười phi thân như gió.
Khi Thiết Trung Đường tỉnh dậy, không thấy nàng đâu cả, chàng cảm thấy hình như sức khỏe được phục hồi, tinh thần phấn chấn hơn xưa. Chiếc hộp may mắn còn để lại, nhưng chiếc hộp tai họa thì Thủy Linh Quang đã mang đi, có một mảnh lụa trắng đề mấy chữ: "Đại ca chỉ cần ngủ hai ngày hai đêm, muội trở về hầu hạ mẫu thân muội. Khi nào đại ca tỉnh dậy thì hãy đọc những dòng chữ trên mảnh lụa trắng trong chiếc hộp may mắn.".
Nét chữ của Thủy Linh Quang tuy không đẹp lắm nhưng rất nghiêm túc, mỗi nét mỗi chữ như mang tình cảm của nàng đối với chàng trai họ Thiết.
Tình ý chân thành như thế, bút tích chân thành như thế, báu vật hình như cũng thành thật tỏa hào quang óng ánh khiến chàng có cảm giác như người trong mộng.
Sau một thời gian Thiết Trung Đường bị nguy khốn thập tử nhất sinh, rồi lại tiếp đến chàng gặp những sự kiện cũng như những báu vật mà bất cứ người nào cũng mơ ước, bí kíp, linh dược, người đẹp và giàu sang.
Số phận thay đổi quá lớn lao, sự gặp gỡ cũng là một việc hết sức kỳ lạ. Trung Đường không khỏi thở dài suy nghĩ, rồi đây ông trời sẽ an bài những gì cho chàng nữa.
Thiết Trung Đường lật một mảnh lụa dưới hào quang của báu vật, chàng đọc ở trang đầu ghi lại phần công phu cơ bản nhập môn của một chính phái. Chàng càng đọc càng kinh hãi, mồ hôi toát ra như tắm. Võ công được ghi trên mảnh lụa chính là võ công của phái Đại Kỳ môn, nhưng lại tinh diệu hơn nhiều.

Có những chỗ thường ngày chàng tập luyện nhưng vẫn còn mối nghi ngờ, ngay đến sư phụ của chàng cũng không giải thích nổi, thì ở đây đều có đáp án.
Phải chăng lão nhân tàn phế có liên quan đến Đại Kỳ môn ? Phải chăng lão là một trong các vị tiền bối của Đại Kỳ môn ?
Trung Đường nhớ lại những gì mà sư phụ đã nói, phái Đại Kỳ môn đã một thời xưng hùng trong thiên hạ, có cả một kho tàng châu báu còn để lại ở Trung Nguyên.
Khi Đại Kỳ môn bị kẻ thù gia hại. Vị chưởng môn bấy giờ cùng tất cả các vị chấp sự đều chết sạch. Thế là cả một kho tàng báu vật không còn một tí gì ở chỗ cất giấu.
Đã mấy chục năm nay, đệ tử của Đại Kỳ môn không ngớt tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy. Trung Đường cũng nhớ lại những gì mà sư phụ đã nói với chàng :
- Phụ thân của con là một kỳ tài, người đã tìm thấy một chút tông tích về kho tàng ấy, chỉ tiếc rằng người cũng bị giết chết.
Những ý tưởng ấy vừa thoáng qua trong óc chàng, bầu máu nóng trong Thiết Trung Đường như sôi lên sùng sục, chàng không thể tự chủ, vội vùng dậy đi tìm chiếc hộp tai họa. Trung Đường tin tưởng những bí mật trong chiếc hộp này sẽ là lời giải thích. Không cần nghĩ đến tai họa có thể đến, nhất định chàng phải nhìn thấy tận mắt.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 5
Kho tàng thần chết

Thạch động ở phía sau là một kho chứa bảo vật vĩ đại, chung quanh bốn hướng treo la liệt vàng ngọc, bảo chân.
Một dòng nước phun ra từ miệng đầu rồng bằng ngọc rồi chảy vào trong hồ nước đầy, tựa hồ như ở bên trong có đường ra.
Một bên hồ nước có một chiếc rương gấm, áo quần sang trọng mà Thủy Linh Quang vừa mặc cũng ở tại đây. Thiết Trung Đường cứ than thở mãi, chàng biết rằng số bảo vật này đã trải qua biết bao gian khổ các vị tiền nhân mới có được. Chỉ có điều chàng chưa tìm thấy chiếc hộp tai họa. Trung Đường cúi đầu xuống định uống một hớp nước, thì có ngờ đâu chàng thấy chiếc hộp ấy ở dưới đáy hồ.
Thiết Trung Đường không một chút do dự, chàng vớt chiếc hộp ngay, bỗng nhiên chàng nghe một tiếng nổ thật lớn, bốn bề rung động,

chiếc hộp lại rơi vào đáy hồ. Âm thanh dội lại chẳng khác gì long trời lở đất khiến chàng cũng phải hoảng sợ.
“Thì ra chiếc hộp tai họa này đúng là có ma lực rất kỳ diệu” Thiết Trung Đường thử thò tay xuống nước một lần nữa. Nào ngờ một tiếng chấn động từ trong lòng núi. Trung Đường kinh hoảng nhảy lùi ba bước.
Sự chấn động vừa rồi quá mạnh khiến cho bảo vật bị rơi xuống nằm lăn lóc trên mặt đất, nước trong hồ cũng ngừng chảy ra.
Tiếng vang dội không còn nữa, vạn vật trở nên im ắng, Trung Đường nghe như có tiếng vọng lại từ trong lòng núi, tiếng búa đập vào đá càng lâu càng gần. Chàng biết rằng có người tới phá núi.
Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường lập tức tìm kiếm bốn phía tìm một nơi ẩn mình, nhưng bốn mặt đều trống trải.
Tiếng búa, tiếng khoan vừa ngừng thì có tiếng nói:
- Có đúng hướng không ?
Tiếng nói nghe thật gần, hình như chỉ ngăn cách một bức tường.
- Huynh đài chớ lo, đệ đã phí sức lực bao nhiêu năm nay, chắc chắn không uổng công.
- Tốt ! huynh đệ hãy đào tiếp.
Liền đó nghe tiếng búa, tiếng khoan.
Hoàn cảnh quá cấp bách, Thiết Trung Đường không còn thời gian suy nghĩ, trước hết chàng giấu áo quần và chiếc hộp may mắn rồi phi thân ra khỏi động.
Vết thương của Thiết Trung Đường chưa hẳn bình phục, nhưng tinh thần lại rất phấn chấn, khí lực sung mãn, chàng quan sát kỹ không hề thấy dấu vết gì, chàng liền chung vào dưới chiếc nệm.
Chỉ trong giây lát, Trung Đường nghe tiếng:
- Quả nhiên là chỗ này !
Hai bóng người từ lỗ hổng được đập phá chui ra. Thiết Trung Đường lấy hơi thở, chàng trộm nhìn thấy một trong hai người mặc áo lam dài phong thái như là một văn nhân, còn người kia giống như đạo sĩ râu tóc bạc phơ. Tuy ở trong tình huống vui mừng như thế, nhưng không tỏ lộ vui mừng, toàn thân cả đất bụi chứng tỏ hắn là một con người thâm trầm.
Khi cả hai vừa đặt chân vào động, thì mắt họ bị hấp dẫn bởi báu vật.
Trong lúc ấy, sau vách núi một chàng thiếu niên nhảy ra, mình mặc áo ngắn, mày rậm, mắt tròn và một gã đại hán đầy râu.
Chàng thiếu niên ấy như mừng rỡ quá độ nên khi nhảy ra đầu bị va vào vách núi chảy máu ròng ròng nhưng hắn không tỏ vẻ đau đớn gì cả.

Châu báu đầy động khiến đôi mắt của mỗi người đều lộ nét hung hãn như con dã thú.
Một hồi lâu, lão tóc bạc mới nói:
- Hơn mười năm khổ tâm lao lý, đầu đã bạc phau, hôm nay quả được đền bù.
Lão nắm một cây bảo kiếm nói:
- Huynh có biết không, đệ chỉ vì huynh nên đã mất nhiều tâm huyết.
Bỗng nhiên người mặc áo nho nhã phóng một chưởng đánh rơi ngân kiếm trong tay lão già, mặt biến sắc:
- Các hạ đã quên giao ước giữa chúng ta rồi sao ? Chủ quyền trước khi chia không ai có quyền chiếm bất cứ một vật gì trong động. Các hạ và tại hạ chỉ nhìn cho biết mà thôi.
Người mặt áo nho nhã nói xong, hắn không cần chú ý đến đạo nhân, chạy đến hồ uống nước.
Đạo nhân tóc bạc nhảy lùi hai bước, hỏi chàng thiếu niên áo gấm:
- Huynh đệ xuất thân ở trong một gia đình giàu sang, nhưng có lần nào huynh đệ thấy báu vật nhiều như ở đây không ?
- Dù có nằm mơ cũng không thấy được.
Người mặc áo văn sĩ uống nước xong quay lại hỏi:
- Kho báu đã tìm ra, các hạ dự tính như thế nào ?
- Kho báu này dù tại hạ phí công mà tìm ra, nhưng nếu không có các hạ thì cũng uổng công mà thôi.
Người mặc áo nho nhã nói:
- Chẳng những mất mất công mà có lẽ chẳng bao giờ tìm thấy chỗ này.
- Nếu tại hạ không vì lòng tham thì kho báu này sẽ chia làm hai phần. Mỗi người một phần … Đạo nhân thở dài một tiếng tiếp:
- Sau đó tại hạ sẽ tìm một nơi vắng vẻ để hưởng thụ phước lộc là hơn.
Đại hán có râu nổi giận:
- Chia hai phần thôi à ? Có lý nào ngươi đưa chúng ta đến chỗ chết ? Trong giới giang hồ hiện nay, ngoại trừ môn hạ của phái Tích Lịch, ngoài Tiểu Lôi Thần mỗ còn có ai biết dùng thuốc nổ phá núi ?
Đạo nhân tóc bạc nói:
- Công lao dùng thuốc nổ ta sẽ tính cho ngươi.
- Ngươi nói gì ?
Lão già tóc bạc cười nhạt rồi bước đến hồ hớp một ngụm nước.
Thiết Trung Đường nghĩ thầm:
- Nếu mình như lão ta, trước khi uống cần phải cẩn thận xem trong nước có độc hay không.

Trong lúc ấy lão đạo sĩ tóc bạc đổ nước trở lại, miệng nói lia:
- Không xong rồi ! Không xong rồi.
Thấy vậy, người mặc áo nho nhã ngửa mặt nhìn trời trăng mây nước như không nghe, không thấy.
Đạo sĩ tóc bạc cũng không màng gì đến hắn. Lão rút chiếc trâm cài trên đầu quậy một vòng trong nước hồ, màu bạc ở đầu trâm liền trở thành màu đen.
Lão nhanh tay cài trâm lên đầu rồi nhìn người mặc áo lam nho nhã nói:
- Hắc Tinh Thiên, quả là cái tâm của ngươi càng đen hơn nhiều.
Lúc này sắc mặt của Hắn Tinh Thiên không một mảy may thay đổi.
Đạo nhân tóc bạc lại hỏi:
- Thì ra ngươi chỉ muốn nuốt một mình ?
- Đúng như vậy !
Hắc Tinh Thiên chậm rãi nói:
- Thực ra thuốc độc ở trong nước không phải vì ngươi mà chuẩn bị. Nếu ta muốn giết ngươi có cần gì phải bỏ thuốc độc ở trong nước.
Hắn quay qua dặn dò chàng thiếu niên:
- Gọi chúng vào !
Thiếu niên áo gấm vội vã bước vào trong núi, chưa bao lâu có tám đại hán tay cầm khí giới theo chàng thiếu niên đi ra.
Hắc Tinh Thiên gọi chúng:
- Các vị đã nhiều gian khổ, nên ta cho mỗi người một ngụm nước giải lao.
Nghe xong, đại hán mặc áo chẽn cúi đầu:
- Tổng phiêu đầu quá khách khí !
Miệng hắn tuy đang nói nhưng cả mười sáu con mắt đều chăm chú nhìn vào kho báu.
Hắc Tinh Thiên vẫn nở nụ cười ôn hòa:
- Hãy uống nước giải lao, một lát sẽ có trọng thưởng.
Đại hán áo chẽn tranh đi trước tới hồ uống nước.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
- Quả là một tên cực độc.
Cả đạo nhân tóc bạc và Tiểu Lôi Thần cũng biến sắc.
Tám gã đại hán đều uống nước xong, một trong bọn chúng còn quẹt môi nói:
- Nước ngọt quá chẳng khác chi nước đường.
Mấy tiếng sau cùng không còn một chút khí lực, cho đến tiếng cuối cùng đều ngã ra mà chết, không có một tên nào kịp thét dù chỉ một tiếng.

Đại hán có râu Tiểu Lôi Thần cũng bĩu môi nói:
- Thuốc độc quá lợi hại !
Hắn cúi mình banh hai mắt của một đại hán, thấy mắt hắn trở thành màu xanh rất thê thảm.
Hắc Tinh Thiên mỉm cười, chuyển mắt nhìn quanh một lượt:
- Trong ánh hào quang của báu vật, còn có cả tử thi quả thật là hay.
Vừa nói hắn vừa di chuyển đến lão nhân tóc bạc. Thấy thế, đạo nhân tóc bạc lo sợ:
- Ngươi định làm gì vậy ?
- Trước hết ta hỏi ngươi, cái bản đồ kho báu này từ đâu mà ngươi có ?
- Điều đó tại hạ đã nói rồi !
- Ngươi nói rằng bản đồ kho báu ngươi lấy từ xác chết của môn đệ Đại Kỳ môn có đúng không ?
Đạo nhân tóc bạc đáp:
- Đúng … - Điều đó ngươi chỉ qua mặt lũ trẻ, may ra chúng còn tin, còn ta thì xác chết của đệ tử Đại Kỳ ta đã thấy nhiều lần rồi. Trong vòng hai mươi năm qua, bất cứ lúc nào có đệ tử của Đại Kỳ chết ta đều chứng kiến tận mắt.
Đạo nhân tóc bạc lúng túng:
- Điều đó … điều đó … - Phương chi cái kho báu lớn như thế này, chắc chắn môn đệ Đại Kỳ môn luôn luôn xem trọng, do vậy, người giữ bản đồ phải là người đầu não. Xác chết của bọn chúng trước khi lâm chung, ta đều lục soát nhưng đều không thấy, tại sao ngươi lại phát hiện.
Đạo nhân tóc bạc sững sờ một lát rồi lớn tiếng:
- Không cần phải biết vì sao ta biết kho tàng, tất cả chẳng quan hệ gì đến ngươi, ngươi đã hứa chia kho báu cho ta một phần.
- Đúng thế, nhưng ta nghi ngờ lai lịch của ngươi.
- Nghi ngờ gì ?
- Ta nghi ngờ ngươi là đệ tử của Đại Kỳ môn. Ngươi được nghe từ cửa miệng đại sư trưởng những gì liên quan đến kho báu, thế là lòng tham của ngươi bị đánh động nên phản bội sư môn có phải không ?
Đạo nhân tóc bạc toàn thân chấn động, lão nhảy lui ba bước giọng run run:
- Ngươi … ngươi điên rồi sao, nếu ta là môn đệ của Đại Kỳ môn tại sao ta lại tìm đến ngươi ?
- Trong giới giang hồ ngoại trừ Hắc Tinh Thiên này thì còn ai biết môn phá núi.
Ngoài trừ Tích Lịch đường thì còn ai biết dùng thuốc nổ ?

Gương mặt của đạo nhân tóc bạc lúc xanh mét, lúc trắng bệch đúng ngẩn ngơ như trời trồng, rồi lão thở dài:
- Đúng rồi ! Chỉ vì kho báu này mà tại hạ phản bội sư môn.
Tiểu Lôi Thần nạt một tiếng:
- Thì ra ngươi là môn đồ của Đại Kỳ môn, ta không giết ngươi không được.
Hắn liền vận nội công tay chân nghe răn rắc phóng tới trước mặt đạo nhân tóc bạc tung quyền. Thực ra mới nhìn qua thì chiêu thức của hắn không có gì ảo diệu nhưng lại mạnh vô cùng, đó chính là Tích Lịch quyền của Tích Lịch đường truyền lại.
Đạo nhân đảo thân mình, thân mình của lão bay tà tà qua phía bên kia hồ, miệng lão nói lớn:
- Hắc Tinh Thiên, tại hạ có điều muốn nói, các hạ có muốn nghe hay không ?
Tiểu Lôi Thần lại nạt:
- Còn nói gì nữa !
Đoạn như bóng với hình cũng phóng theo lão.
Thấy thế, Hắc Tinh Thiên nghiêm giọng:
- Lôi hiền điệt hãy dừng tay.
- Hắc đại thúc, lão già ấy là đệ tử của Đại Kỳ môn, kẻ thù của năm gia đình ta, tại sao lại tha hắn ?
- Ai bảo tha hắn, chờ nghe hắn nói xong cũng không muộn.
- Chỉ cần các ngươi dành đường sống cho ta, ta không nghĩ đến kho báu.
Một bên lão đạo nhân là chàng thanh niên, một bên là Tiểu Lôi Thần ngáng đường ra, tuy Hắc Tinh Thiên đứng yên nhưng đôi mắt của hắn sắc như kiếm đã khống chế toàn bộ, buộc lão đạo nhân phải nói ra:
- Tuy tại hạ từng là đệ tử của Đại Kỳ môn nhưng chưa bao giờ làm thương hại bất cứ người nào trong năm gia đình các hạ, tại hạ … năm xưa là đệ tử của Đại Kỳ môn chưởng hình sự Thiết Nghị. Tên họ là Tiền Không.
Nghe vậy Thiết Trung Đường giật mình bởi Thiết Nghị là phụ thân của chàng.
Bỗng nghe Hắc Tinh Thiên lạnh nhạt nói:
- Tiền Không, trong Đại Kỳ môn chưa bao giờ thu đệ tử chưa ghi tội, cũng không thu nhận bất cứ ai ngoài hai dòng họ Vân, Thiết, ngươi còn qua mặt ta sao ?
Mặt lão đạo nhân xám ngắt, bỗng nhiên lão quì xuống giọng buồn rầu:

- Vô luận tại hạ là ai, nhưng tại hạ chẳng màng đến lương tâm, cướp trên tay Thiết Nghị bản đồ kho báu, lại mang cả mười năm tâm huyết mới tìm ra mặt ngữ trong bản đồ dẫn các người đến đây … Tựa hồ như lão muốn rơi nước mắt nói tiếp:
- Hai chục năm sau tại hạ đã trải qua nhiều gian khổ, ngay cả mái tóc cũng bị bạc, hôm nay các hạ còn nhẫn tâm giết tại hạ sao ?
- Thiết Nghị là một con người có võ công thiên hạ vô địch, làm sao ngươi lại lấy được vật báu trong tay của hắn, phải chăng ngươi và Thiết Nghị là đồng phụ khác mẫu với hắn.
- Quả đúng như vậy, tại hạ chính là Thiết Thanh Tràng, nếu tại hạ không lén chém cánh tay trái của Thiết Nghị thì ngươi làm sao thắng được hắn.
Thiết Trung Đường nghe xong chàng tức giận vô cùng, cả toàn thân chàng run lên.
Hắc Tình Thiên mỉm cười:
- Đúng vậy, nếu không có ngươi lén chặt tay phải của hắn thì cả năm nhà chúng ta không có ai là địch thủ của hắn. Chỉ từng ấy cũng đủ để ta tha cho ngươi … chỉ tiếc …nếu ngươi không phải là họ Thiết, bây giờ chính ngươi là họ Thiết thì ta không thể tha ngươi.
Vừa nói đến đó Hắc Tinh Thiên liền hét:
- Ra tay !
Thiết Thanh Trảng gượng cười rũ, ngửa mặt nhìn trời than:
- Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, hối cũng không kịp nữa. Đại ca, đệ đã không tốt với đại ca … đệ … đệ … Bỗng nhiên hắn ưỡn ngực:
- Các ngươi hãy mau ra tay ! Ta sẽ không hề phản kháng.
- Dù ngươi có phản kháng cũng không được rồi.
Hắc Tinh Thiên phóng một chưởng vào ngực Thiết Thành Trảng, Thanh Trảng chỉ còn hét lên một tiếng, máu tươi tuôn ra theo tiếng hét, văng tung tóe ngoài ba thước.
Tiểu Lôi Thần thấy thế, hắn phóng ngay tới đặt tay vào mũi Thiết Thanh Trảng nói:
- Hắn chết rồi !
Hắc Tinh Thiên tự phụ:
- Làm sao sống sót dưới chưởng lực của ta. Chỉ tiếc một điều là đã cho hắn chết mau chóng.
Tiểu Lôi Thần tiếc rẻ:
- Ta đoán là hắn không dám phản kháng.
Hắc Tinh Thiên nhìn quanh một vòng rồi ra lệnh:
- Hai đứa bay hãy mau tập trung báu vật lại một nơi !
Cả Tiểu Lôi Thần và gã thiếu niên đều ứng lệnh làm ngay.

Hắc Tinh Thiên từ từ đi tới chiếc giường mở nắp rương nói thầm:
- Loại áo quần này không thể dùng được.
Rồi hắn đạp chiếc rương bay về chỗ cũ:
- Có được chừng này báu vật sẽ giàu sang có thể hơn cả một quốc gia. Chỉ là ba chúng ta làm sao mang đi hết được ?
Tiểu Lôi Thần đưa hai cánh tay vạm vỡ cười nói:
- Không ngại gì, bằng hai cánh tay của Lôi Thần mỗ, cho dù bằng hai như thế mỗ cũng khiêng sạch.
Bỗng nghe một tiếng "úi chà" của Hắc Tinh Thiên bởi hắn phát hiện chiếc hộp đen ở dưới đáy hồ, hắn nói thì thầm:
- Trong chiếc hộp này ắt có điều lạ nhưng ta lại không biết cách mở hộp.
Tiểu Lôi Thần oang oang:
- Để mỗ xem thử !
Hắn tiếp nhận chiếc hộp đen một hồi rồi nói:
- Trong chiếc hộp này còn có gì nữa đâu, chẳng cần nhìn làm gì !
Hắn liệng chiếc hộp xuống đất.
- Ngươi biết gì, có thể vật đựng trong hộp còn có giá trị hơn cả châu báu.
Tiểu Lôi Thần vội hỏi:
- Có thực không ?
Hắn cúi xuống nhặt chiếc hộp lên, bỗng nghe có tiếng người ở bên ngoài, một bóng người phóng vào như bay.
Cả ba người đều nhất tề:
- Ai đấy ?
Một thiếu nữ, thân mình đều lấm bùn, tay chống nạnh đứng ở cửa động hỏi to:
- Các ngươi … là ai … đến đây … có việc gì ?
Thiếu nữ ấy chính là Thủy Linh Quang.
Tiểu Lôi Thần cười tóe lên rồi sấn bước tiến đến bên Thủy Linh Quang :
- A ! Cô nương cà lăm, cô nương là ai đây, là chỗ của cô nương ?
- Đương … nhiên !
- Nhưng hiện nay chỗ này đã thay đổi chủ nhân ! Nếu cô nương rửa ráy sạch sẽ đại gia này sẽ mang cô nương cùng đi.
Thủy Linh Quang nhìn vội một vòng, nàng không thấy xác của Thiết Trung Đường, nàng tin tưởng là Trung Đường đã ẩn mình một nơi nào đó, nàng thở phào nhẹ nhõm:
- Đúng … đúng … ngươi muốn … mang ta ra ngoài ?
Tiểu Lôi Thần ngoài miệng cười hi hi, tay hắn định sờ vào Thủy Linh

Quang, đột nhiên Hắc Tinh Thiên phóng chưởng đẩy hắn lùi mấy bước.
- Hắc đại thúc … đại thúc … Hắc Tinh Thiên không màng chú ý đến Tiểu Lôi Thần. Hắn bước tới trước mặt Thủy Linh Quang cúi mình thi lễ:
- Xin cô nương đừng để tâm thái độ vô lễ của hắn.
Chủ ý của Thủy Linh Quang như thay đổi nàng vui vẻ lắc đầu.
- Cô nương là chủ nhân ở đây, thế nào cô nương cũng biết cách mở chiếc hộp này, chỉ cần cô nương mở ra cho chúng tôi nhìn cho biết, lập tức chúng tôi đi ngay không phiền nhiễu gì cô nương nữa.
Thủy Linh Quang nhấp nháy hai môi, nàng vừa cười vừa nói:
- Muốn mở chiếc hộp này cũng không khó ? Chỉ cần xoay về phía trái thì nắp hộp tự mở !
Tiếng nàng nói cà lăm, một câu nói nàng Thủy Linh Quang cứ lắp bắp hoài.
Tiểu Lôi Thần hỏi kỹ:
- Chiếc hộp này hình vuông làm sao mà xoay được ?
- Bên ngoài tuy vuông, biết đâu ở bên trong thì tròn.
Hắc Tinh Thiên nhận định.
Tiểu Lôi Thần nghe xong hắn như tỉnh ngộ:
- Đúng rồi, đúng rồi, bên ngoài thì vuông bên trong chắc là tròn, người chế tạo chiếc hộp này quả là tinh xảo.
Hắc Tinh Thiên nhặt chiếc hộp lên đưa trước mặt Thủy Linh Quang:
- Đây là vật của cô nương, dám phiền cô nương mở cho.
Thủy Linh Quang lắp bắp:
- Chiếc hộp … này … đã khóa rồi … ta không … đủ khí lực để … mở nó ra … Nghe vậy, Tiểu Lôi Thần lấy chiếc hộp rồi cười lớn:
- Việc bán sức lực, xin để cho Lôi Chấn Viễn này đảm nhận.
Tay phải hắn nắm hộp, tay trái hắn quay về bên trái, quả nhiên nắp hộp chuyển động, Tiểu lôi thần Lôi Chấn Viễn cười tự hào:
- Đại thúc xem đây … Nói chưa dứt lời, hắn thét lên một tiếng thê thảm máu trong ngực phun ra, chiếc hộp rơi xuống đất, cái thân vạm vỡ của hắn cũng ngã theo.
Nguyên do khi nắp hộp vừa chuyển động, ba mũi kim bay ra cắm vào ngực hắn.
Thấy thế, Hắc Tinh Thiên thất sắc, cúi xuống xem xét, gã thiếu niên sợ hãi hét:
- Lôi đại ca, đại ca … Gã thiếu niên giận dữ bước tới trước mặt Thủy Linh Quang :
- Mi phải chết !

- Ta … ta cũng không biết.
Hắc Tinh Thiên hòa hoãn giải thích:
- Đó chỉ vì lỗi của Lôi Chấn Viễn, làm sao lại đổ lỗi cho cô nương ? Bây giờ chiếc hộp đã mở hãy xem những gì có trong đó ?
Gã thiếu niên đứng ngây người, hắn thầm trách sư phụ hắn quá tàn khốc.
Hắc Tinh Thiên dùng móc liêm cạy nắp hộp, bên trong chỉ có mấy cuốn sách.
Thấy chỉ có thế, gã thiếu niên cảm thấy tuyệt vọng. Ngược lại Hắc Tinh Thiên thì rất mừng, hắn cười lớn:
- Võ công bí truyền của Đại Kỳ môn chắc chắn là ở đây.
Hắn cười như điên cuồng rồi ngoảnh mặt giục:
- Lấy ra !
Gã thiếu niên lắc đầu thối lui hai bước.
- Ngươi không lấy ?
- Đệ tử không dám.
- Được, ngươi dám chống lại mệnh lệnh ?
Hai mắt hắn nhìn Thủy Linh Quang, nàng không chờ hắn mở miệng đã cúi mình:
- Ta đi !
Thủy Linh Quang vừa uốn mình bất ngờ nàng phóng song chưởng lấy hết sức đánh vào ngực Hắc Tinh Thiên.
- Ta biết trước thế nào ngươi cũng hành động như vậy.
Hắn liền nhảy lên đá vào Thủy Linh Quang. Hắn triệt chiêu biến thức nhanh như gió. Hai chưởng của hắn chặn đường rút lui của Thủy Linh Quang. Do vừa rồi nàng dùng sức mạnh quá nên bây giờ không thể tránh được.
Ai ngờ trong chớp mắt ấy thân hình nàng bỗng nhiên bay lên.
Hắc Tinh Thiên tấm tắc khen:
- Khinh công giỏi lắm !
Thân hình nàng bước về phía sau ba bước. Trong thế ấy nếu Thủy Linh Quang thừa cơ truy kích chắc chắn là nàng ở thế thượng phong. Võ công của nàng tuy cao nhưng chưa hề có kinh nghiệm nên khi ấy nàng đã không biết truy kích.
Hắc Tinh Thiên mừng thầm, hắn tung chưởng nhào tới.
Sau mấy chiêu quả nhiên chiêu thức của Thủy Linh Quang yếu dần. Nên biết rằng chính nàng cũng không biết võ công của mình cao hay thấp, vì thế khi chiến đấu nàng rất dễ sanh tâm sợ hãi, Thiết Trung Đường ở dưới giường nôn nóng, chàng muốn phóng ra thì cùng lúc ấy xác Thiết Thanh Trảng cũng vừa nhúc nhích.

Thủy Linh Quang nhẹ nhàng bay tới bay lui chẳng khác nào con bướm vờn hoa.
Nàng phóng song chưởng vào Hắc Tinh Thiên.
Hắc Tinh Thiên cười thầm:
- Quả nhiên võ công của Đại Kỳ môn không biết lợi dụng tài khinh công mà lại chỉ dùng sức mạnh của chiêu thức.
Hắn liền chuyển lùi ba bước vừa tới trước xác của Thiết Thanh Trảng. Đột nhiên Thiết Thanh Trảng hét một tiếng phóng mình dậy ôm chặt hai chân của Hắc Tinh Thiên.
Gã thiếu niên thấy thế thất kinh:
- Hắn … hắn sống lại !
Hắc Tinh Thiên cũng hồn bất phụ thể bị Thiết Thanh Trảng quật nhào xuống đất, hắn nghe như đôi chân bị tê buốt, dĩ nhiên là hắn đã bị điểm huyệt.
Gã thiếu niên thấy vậy vùng bỏ chạy.
Hắc Tinh Thiên la lối:
- Đừng chạy, hãy mau tới giúp ta một tay.
Thiết Thanh Trảng cười nhạt:
- Đồ đệ của ngươi đã chạy rồi, còn gọi cái nỗi gì.
Nói chưa dứt lời hắn đã phóng thủ hướng đánh cùng lúc vào hai huyệt lớn ở hông của Hắc Tinh Thiên:
- Ngươi … ngươi sao lại … - Ngươi nghĩ là ta đã chết ?
- Chính tay ta đã xem tâm mạch của ngươi.
- Ta chỉ dùng công lực ngưng thở, bị một chưởng của ngươi ta liền bế khí giả chết.
Ta biết rằng ngươi tự thị vào chưởng lực, nên không chú ý. Ha ha … Hắc Tinh Thiên, ngươi là kẻ quỉ kế đa đoan tại sao lại không phát hiện ta đã giả chết.
- Được, ta đã rơi vào tay ngươi, muốn giết thì cứ giết đừng nói nhiều.
Thiết Thanh Trảng nhắc lại:
- Muốn giết thì cứ giết ? Đâu dễ dàng như vậy.
Thiết Thanh Trảng nhìn Thủy Linh Quang vừa cười vừa nói:
- Cô nương đừng ngại, cô nương muốn giết hắn như thế nào tại hạ sẵn sàng nghe theo.
Thủy Linh Quang mở lớn đôi mắt nói:
- Tùy … tùy tiện.
Thiết Thanh Trảng hỏi:
- Mùi vị thịt người, cô nương đã nếm qua chưa ?
- Ta chưa hề ăn … ăn rồi … cũng chưa ăn !
- Thế thì tại hạ ăn một mình, một chưởng vừa qua bị mất nhiều chân

khí, bây giờ cần bồi dưỡng.
Hắn rút cây dao trủy thủ ở gót giầy ra mài.
Thấy thế Hắc Tinh Thiên hết sức sợ hãi:
- Ngươi giết ta là được rồi, tại sao ngươi lại còn muốn hành hạ ta.
Thiết Thanh Trảng không chú ý đến Hắc Tinh Thiên, một mặt hắn mài dao, mắt hắn nhìn chầm chập vào Thủy Linh Quang :
- Cô nương đã có mặt ở đây vì tại hạ mà giữ báu vật, tại hạ cảm kích vô cùng.
Thủy Linh Quang nổi giận:
- Ngươi.. báu vật của ngươi ?
- Kho báu này vốn là vật sở hữu của Đại Kỳ môn, vừa rồi thấy võ công của cô nương tựa hồ như cùng một gốc với Đại Kỳ môn.
- Đại Kỳ … môn nào …ta …không biết.
Thiết Thanh Trảng vừa muốn nói thêm, bỗng nghe phía sau có tiếng:
- Ta biết !
Bỗng nhiên từ dưới giường phóng ra một thiếu niên da mặt ngâm đen, hai lông mày như hai lưỡi kiếm, hai con mắt sáng như sao.
Thiết Thanh Trảng vừa nhìn thấy gương mặt của thiếu niên ấy, toàn thân hắn run lên cầm cập, chẳng khác nào hắn thấy quỉ sứ:
- Ngươi … ngươi là ai ?
Thiết Trung Đường hỏi lại:
- Ngươi không nhận ra ta ? Nhưng ta lại nhận ra ngươi !
Hai mắt chàng lạnh như băng chăm chú nhìn hắn.
Thủy Linh Quang chứng kiến tận mắt nhưng nàng không hiểu một tí gì, nàng chỉ nghĩ rằng chắc có mối quan hệ thần bí gì đó giữa hai người, nhưng nàng vẫn im lặng.
- Sao các hạ lại nhận ra tại hạ ?
Thiết Thanh Trảng vừa thấy Thiết Trung Đường liền sợ hãi nên không dám ra tay.
- Ngươi xem ta giống người nào ?
Thiết Thanh Trảng nhìn một lát, càng nhìn hắn càng sợ.
Giọng Thiết Trung Đường vẫn lạnh lùng:
- Ngươi hãy nhìn kỹ nhớ lại thật kỹ xem thử !
Trong ánh sáng của vàng ngọc, đột nhiên Thiết Thanh Trảng nhớ đến một người, hắn run run:
- Ngươi … ngươi … - Ngươi nhớ lại ta là ai ?
- Ngươi là gì đối với đại ca Thiết Nghị.
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường đứng dậy hét to:
- Ngươi còn mặt mũi nào gọi phụ thân ta là đại ca. Chỉ vì của cải, ngươi đã nhẫn tâm hạ độc ám toán phụ thân ta, khiến người thành

kẻ tàn phế. Nếu không vì ngươi thì phụ thân ta không chết ở trong tay kẻ khác … Sắc mặt Thiết Thanh Trảng xám như đất:
- Ngươi … sai rồi … ta … Thiết Trung Đường giận dữ hét:
- Sai rồi ? Hừ … Chính miệng ngươi nói ra sao bây giờ lại phủ nhận ?
Đột nhiên Thiết Thanh Trảng ôm ngực nói:
- Đúng rồi, ta khẳng định chính ta hạ độc ám toán hắn, từ nhỏ đến lớn, ta thường xuyên sống trong sự khống chế của hắn, tựa hồ như ngạt thở. Khi ta có cơ hội, ta tự muốn phản kháng. Nhưng ta không hề giết hắn. Chỉ vì … - Tuy ngươi không trực tiếp giết phụ thân ta, nhưng phụ thân ta cũng vì ngươi mà chết … Ta muốn giết ngươi để báo thù cho tiên phụ !
- Ai cũng nhắm vào ta mà ra tay, còn ngươi thì nhất định không thể ?
- Tại sao ta lại không thể ?
- Ngươi quên rồi sao, ta vốn là sư thúc của ngươi. Ngươi là đệ tử của Đại Kỳ môn sao dám nghịch luân phạm thượng.
Thiết Trung Đường nghe xong chàng cảm thấy khó xử. Nên biết rằng trong Đại Kỳ môn, giới điều nghiêm khắc nhất là “Không được theo kẻ thù phản thầy, không được nghịch luân phạm thượng!” Thiết Thanh Trảng chăm chú nhìn thần sắc của Thiết Trung Đường, trên môi hắn nở một nụ cười nham hiểm, chợt hắn thấy Thủy Linh Quang đứng ngay trước mặt, nàng nói:
- Ta … ta giết ngươi được không ?
Thiết Thanh Trảng cười nhạt:
- Tự nhiên là cô nương giết được, nhưng cô nương đâu phải là địch thủ của ta, cô không tin thì cứ ra tay !
Hắn nói chưa dứt lời, bỗng nghe phía ngoài động có tiếng nói khàn khàn:
- Ta đến thử trước!
Chưa dứt câu nói, Thủy Linh Quang bỗng nhiên thất sắc, nàng run cầm cập.
Thiết Thanh Trảng và cả Thiết Trung Đường cũng không khỏi thất kinh. Kế đến là mấy tiếng “binh binh”.
Sắc mặt của Thủy Linh Quang trắng như tờ giấy.
Một bà già xấu xí, cằn cỗi, tay chống hai gậy trúc, vừa chống gậy xuống đất là là lăng không bay vào, mới nhìn chẳng khác chi một con diều hâu. Thủy Linh Quang run giọng gọi:
- Mẫu thân … Thủy Nhu Tụng hỏi lạnh lùng:
- Ngươi còn nhớ già này không ?
Bà liếc mắt nhìn Thiết Trung Đường, rồi lại nhìn sang Thiết Thanh

Trảng, gằn từng tiếng:
- Thiết Thanh Trảng, ngươi còn nhớ ra ta ?
Thiết Thanh Trảng lắc đầu:
- Tại hạ không nhận ra.
- Người bạn cũ hai mươi năm trước, ngươi quên hết rồi sao ?
Thực ra, suốt đời hắn chưa bao giờ thấy một bà già nào xấu xí như vậy.
- Ngươi còn nhớ hai mươi năm trước, trong một đêm mưa gió tại vườn đào hoa, giữa cái cảnh lá rụng hoa rơi … - Bà … bà là Thủy Nhu Tụng ?
- Ngươi vẫn còn nhớ ?
Thủy Nhu Tụng không cười thì còn dễ nhìn, một khi bà ta cười trông quá xấu xí.
Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang mặt nhìn nhau, không ngờ Thiết Thanh Trảng lại nhận ra Thủy Nhu Tụng. Thiết Trung Đường càng lạ lùng hơn khi thấy ánh mắt của Thủy Nhu Tụng trong lúc này. Đôi mắt bà ta như nhìn về quá khứ, thương tâm như sám hối, hận thù như khắc vào xương tủy.
Đôi mắt ấy cứ nhìn chầm chập vào Thiết Thanh Trảng rồi từ từ nói:
- Ta biết ngươi vẫn còn nhớ ta, nếu ngược lại không nhận ra ta thì sao ?
- Tại hạ … tại hạ … - Hai mươi năm trước, ngươi từng quì trước mặt ta nói ta là một người con gái duyên dáng, đẹp đẽ, rất nhu hòa. Bà nhắm đôi mắt như đang trở về quá khứ một thời mà bà đã hấp dẫn bao nhiêu kẻ khác.
Bỗng nhiên Thủy Nhu Tụng mở lớn đôi mắt cười như điên cuồng:
- Nhưng hiện nay ta đã trở thành người đàn bà xấu xí nhất nhân loại, tự nhiên là ngươi không nhận ra ta.
Hai tay Thủy Nhu Tụng chống hai cây gậy trúc run cầm cập, bà lại cười như điên:
- Hai mươi năm, không chưa đầy hai chục năm, cuộc đời thay đổi quá lớn. Hai chục năm trước, khi sinh mạng của ngươi nằm trong tay ta, chỉ tiếc là ta đã nhẹ dạ nghe hoa ngôn xảo ngữ của ngươi nên ta đã tha mạng và cũng tại vườn đào hoa, ta đã tiếp ngươi trong hai hôm. Hôm nay là ngày hai mươi năm sau, ngươi lại rơi vào tay ta, ngươi còn hoa ngôn xảo ngữ nữa không ?
Sắc mặt Thiết Thanh Trảng buồn khổ, Hắc Tinh Tiên chợt lên tiếng:
- Thì ra Thịnh đại nương đang ở đây.
Thủy Nhu Tụng nạt:
- Hắc Tinh Thiên ngươi hãy im mồm.

- Thịnh đại tẩu. Thịnh đại ca lúc nào cũng tưởng nhớ đến đại tẩu, sao đại tẩu không giết hắn rồi cùng với tiểu đệ về gặp đại ca!
Thiết Thanh Trảng vội quì xuống:
- Nhu Tụng, ta cũng không lúc nào quên nàng, tuy dung nhan của nàng đã thay đổi, nhưng lòng thủy chung của Thanh Trảng này không thay đổi.
Nghe vậy, Hắc Tinh Thiên nói lớn:
- Thịnh đại tẩu, hắn giả vờ đấy. Hắn… - Im mồm!
Thủy Nhu Tụng nạt.
Đôi mắt Thủy Nhu Tụng nhìn từ Thiết Trung Đường, Thiết Thanh Trảng rồi đến Hắc Tinh Thiên đoạn cười nhạt:
- Lối hoa ngôn xảo ngữ của nam nhân các ngươi, Thủy Nhu Tụng này đã nghe nhiều quá.
Bà lấy gậy trúc chỉ Hắc Tinh Thiên:
- Tất cả đều do ngươi, năm xưa ngươi vốn biết Thịnh Tồn Hiếu không thể sinh con, rồi nghĩ đến chuyện qua lại với ta, không qua mặt được ngươi lại tâu với Thịnh đại nương, mấy cái màn này ta đều nhớ rõ, hôm nay ta không thể tha ngươi !
Chữ “ngươi” vừa ra khỏi cửa miệng Thủy Nhu Tụng đã điểm gậy phóng tới người Hắc Tinh Thiên, hắn chưa kịp hét lên một tiếng chết tại chỗ. Sau dó bà nhìn Thiết Trung Đường :
- Ngươi, ngươi qua mặt mẫu tử ta cũng chẳng hề gì, nhưng ngươi là người mưu đồ ta cũng giết ngươi !
Thủy Linh Quang gọi:
- Mẫu thân !
Gậy trúc của bà lại hướng về Thiết Thanh Trảng:
- Còn ngươi … ngươi qua mặt ta, làm cho ta phải ra nông nỗi này, ta giết ngươi cũng không hết giận.
- Ngươi giết ta thì nữ nhi ta cũng không tha ngươi.
- Ai là nữ nhi của ngươi ?
Đột nhiên Thiết Linh Trảng chỉ về phía Thủy Linh Quang rồi nói:
- Chính nó !
Nghe xong Thủy Linh Quang hét lên một tiếng, thối lui mấy bước dựa vào vách đá.
Thiết Trung Đường không tránh khỏi bối rối bởi vì tất cả thay đổi quá lạ lùng, mỗi sự kiện phát sinh đều nằm ngoài liệu định của chàng.
Thiết Thanh Trảng nói tiếp:
- Thịnh Tồn Hiếu vô sinh, nên đứa con này tự nhiên là của ta, chúng ta đã có một đêm phu thê cũng bằng ân tình ngàn đêm, nay nàng nỡ nào giết ta ?

Nghe xong, Thiết Trung Đường như hiểu ra:
- Hèn gì Thịnh đại nương biết Thủy Nhu Tụng đang có thai nên hạ tâm giết nàng.
Hèn gì Thủy Nhu Tụng lạnh nhạt với Thủy Linh Quang. Do vì Thủy Nhu Tụng rất hận Thiết Thanh Trảng, chính bà cũng sám hối những gì trong quá khứ, nên bà lấy tội trọng của đời trước trút xuống cho đời sau.
Đôi mắt Thủy Nhu Tụng nhắm lại, bà nói:
- Bây giờ thực ra ta không nhẫn tâm giết ngươi ! Hi hi hãy qua đây đỡ ta dậy, ta muốn đến giường nghĩ ngơi.
Mừng quá, Thiết Thanh Trảng vội vàng chạy tới giả vờ cười nói dịu dàng, đỡ Thủy Nhu Tụng, nói nhẹ nhàng:
- Nhu Tụng, chúng ta sẽ có những ngày hạnh phúc, số châu báu …
Nói chưa hết bỗng nhiên thấy hắn ngã ngửa ra.
Thủy Nhu Tụng cười như điên cuồng:
- Của cải, ngươi là một tên nam nhân sợ chết nhưng lại tham tài !
Bà dùng gậy trúc múa tít dồn hết báu vật lên người Thiết Thanh Trảng.
- Hôm nay ta cho ngươi chết trên đống ngọc ngà này Thủy Linh Quang thấy thế nằm khóc òa, cái thiên tính của nữ nhân khiến nàng không thể kiềm chế nỗi buồn thương.
Thủy Linh Quang gọi toáng lên:
- Mẫu thân … mẫu thân Nàng ngã xuống nằm trên thi thể Thiết Thanh Trảng.
Tiếng cười như điên cuồng và tiếng khóc thương cảm đều chấm dứt. Những ngọc vàng óng ánh, cằn cỗi xấu xa và tàn phế của Thủy Nhu Tụng. Đôi mắt Thủy Nhu Tụng biến sang màu đỏ, nhưng nét mặt của bà ta vẫn lạnh lùng. Thủy Như Tụng có cảm giác như sức sống của mình bị mất hết và trở thành con người xấu xa.
Thiết Trung Đường chăm chú nhìn Thủy Như Tụng, tâm lý chàng không biết nên hận hay nên thương. Đối với cái xác của Thiết Thanh Trảng, chàng cũng không biết nên thương hay nên hận.
Giữa họ đã nãy sinh ân oán tình thù, tất cả đều kết thúc theo cái chết, họ đã dấy đầy âm mưu, tham dục đối với của cải cũng chung cuộc theo cái chết.
Bỗng nhiên đôi mắt Thủy Nhu Tụng nhìn Thiết Trung Đường với khuôn mặt thoáng nụ cười :
- Hảo tiểu tử, ngươi gạt nữ nhi ta, nếu ta không theo đến đây, ắt nó đã chết đói rồi.
- Phu nhân nên tốt với cô ấy, đừng lấy tội tình của đời trước trút lên

đầu con cái đời sau, thì tự nhiên cô ấy phải hiếu thuận với phu nhân.
- Đồ thối tha, ngươi đừng xem thường ta là kẻ tàn phế, hôm nay ta cho ngươi nếm mùi tàn phế !
Thủy Nhu Tụng vừa mắng vừa điểm nhẹ cây gậy trúc, thân hình bà bay bổng.
Thiết Trung Đường thấy mái tóc của Thủy Nhu Tụng rối bời, hai con mắt đỏ như lửa, trông bà chẳng khác gì một ác ma đang nhe răng múa vuốt để ăn tươi nuốt sống mình, hai cây gậy trúc của Thủy Nhu Tụng nhắm đánh vào ngực chàng. Thiết Trung Đường thất kinh bởi vì Thiết Trung Đường chưa biết võ công và nội lực của chàng đã được phục hồi hay chưa thì làm sao chàng có thể trực diện đấu với Thủy Nhu Tụng.
Thiết Trung Đường nhíu mày tung thân tránh khỏi:
- Mi chạy được sao ?
Hai gậy trúc múa tít tấn công chàng như vũ bão. Hai chân của Thủy Nhu Tụng tuy tàn phế nhưng Thủy Nhu Tụng dùng hai tay để thế chân, thân bà ta vẫn nhanh nhẹn lạ thường.
Trải qua chục chiêu, rõ ràng là Thiết Trung Đường không thể chịu nổi. May thay chàng vớ được cây bảo kiếm phóng ngay một chiêu. Thiết Trung Đường biết rõ trong giây phút này đối với Thủy Nhu Tụng chẳng còn gì để nói nên chàng quyết tâm liều mạng.
Vừa thoáng nghĩ như thế, Thiết Trung Đường múa bảo kiếm không nhắm đánh vào người Thủy Nhu Tụng nhưng chỉ khắc chế hai cây gậy của bà ta. Binh thư gọi đó là “Muốn bắn người, trước hết phải bắn ngựa”. Kiếm và gậy va vào nhau nghe một tiếng “chát”. Thế mà hai cây gậy ở trong tay Thủy Nhu Tụng vẫn không hề hấn gì. Nên biết rằng bà ta đã tập trung nội lực vào hai cây gậy dù cho kiếm bén cũng khó mà chặt đứt.
Hai cánh tay Trung Đường tê buốt, đầu óc choáng váng, chàng phóng thêm một chiêu nữa.
- Hay lắm.
Nhu Tụng hét lớn, bảo kiếm trong tay Thiết Trung Đường rơi xuống đất. Trong thời khắc ấy chàng không còn kịp suy nghĩ, cây gậy của Thủy Nhu Tụng một bên trái, một bên phải điểm tới nhanh như chớp. Thiết Trung Đường liều nhào xuống đất rồi từ mặt đất chàng phi thân tới mé hồ. Thủy Nhu Tụng dùng thế lăng không bay tới mé hồ nạt:
- Tới đây nạp mạng !
Cây gậy trúc vẫn nhắm vào ngực Trung Đường phóng tới. Bỗng nghe một tiếng “rắc”, cây gậy trúc đánh vào bờ hồ bị gãy, bị mất trọng tâm bà liền rơi vào nước.

Nguyên vừa rồi, Thiết Trung Đường chém vào gậy trúc, bây giờ Thủy Như Tụng dồn sức vào gậy nên chúng gãy làm hai. Nhờ Thiết Trung Đường được uống thiên niên sâm, tuy vết thương chưa thật lành nhưng nội lực của chàng thì gia tăng. Những gì vừa xảy ra, chính chàng cũng không hiểu. Về phía Thủy Nhu Tụng thì đánh giá chàng thấp nên bà ta trở tay không kịp.
Thiết Trung Đường thở phào một hơi, chàng đứng dậy lùi tới vách đá để điều hòa chân khí chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo.
Nào ngờ, đã lâu nhưng mặt hồ vẫn không có động tịnh gì. Thủy Nhu Tụng nằm ngửa trên mặt nước chẳng khác nào một người chết đuối.
Thiết Trung Đường nhìn sững sờ một lát, bỗng nhiên chàng hốt hoảng:
- Trong nước có độc, chắc chắn là Thủy Nhu Tụng đã uống nước có độc mà chết.
Một lát sau, thân hình Thủy Nhu Tụng khô cằn co rúm lại, mái tóc xòa ra trông thật đáng sợ.
Cũng trong thời khắc ấy từ trong động vọng ra tiếng khóc của Thủy Linh Quang, Thiết Trung Đường đứng sững như trời trồng, chàng cũng không biết phải an ủi nàng như thế nào. Chàng chỉ mong sao trên cuộc đời đừng có những kho tàng, như thế có lẽ tất cả những sự kiện đưa đến khổ đau sẽ không xảy ra.
Giàu sang thì ai cũng ưa, nhưng cùng đến với của cải thường là tham lam, keo lận, tàn khốc, âm mưu, trang đoạt và chết chóc. Nhưng khốn nỗi con người đều bị tiền tài châu báu làm hoa mắt, chỉ thấy hào quang của vật chất nhưng lại không thấy cái ám ảnh ở đằng sau ngọc ngà châu báu.
Thiết Trung Đường không vào an ủi Thủy Linh Quang bởi chàng hiểu rằng chỉ có những giọt nước mắt mới làm vơi đi nỗi đau buồn của người thiếu nữ.
Thiết Trung Đường ngồi xuống rương áo quần chàng cầm cuốn sách và tấm vải dơ ở trong chiếc hộp tai họa lên xem. Cuốn sách bằng lụa trắng, còn tấm vải dơ thì ra ai đó đã lấy máu nhuộm thành một lá cờ. Do quá lâu ngày nên màu đỏ của máu đã phai lạt, nhưng vẫn khiến cho người khác không khỏi khiếp đảm.
Thiết Trung Đường vừa lật mấy mảnh lụa, và lá cờ nhuộm máu, toàn thân chàng run lên cầm cập, hai hàng nước mắt cũng từ từ rơi xuống.
Trong thạch động này chẳng những ẩn tàng báu vật và chết chóc mà còn ẩn tàng cả một quá khứ bí ẩn.
Qúa khứ bí mật ấy có liên quan đến Thiết Trung Đường và trong nó

cũng hàm chứa chuyện ân cừu khó quên, gian khổ huyết lệ, hạnh phúc khi sống và đau khổ khi chết.
Chàng lật trang đầu thấy chữ viết trên đó rất trân trọng:
“Xưa kia tam quái, tứ hung thần, thất ma, cửu ác và thật bát khấu tàn hại giang hồ thê thảm vô song. Hết thảy giang hồ chỉ dám oán hận, nhưng không dám nói, kéo dài nhiều năm.
Cho đến khi hai vị tiên nhân Vân, Thiết hành hiệp giang hồ nào là Hoàng Sơn, Động Đình, Điểm Thương, Thái Hồ, Kỳ Liên, Côn Luân với mấy chục trận đấu lớn nhỏ. Cuối cùng bằng vào hai thanh kiếm giết sạch Tam quái, tứ hung thần, thất ma, cửu ác và thập bát khấu lấy máu tươi của bốn mươi mốt tên nhuộm thấm lá đại kỳ.
Giới giang hồ đều cảm cái ơn đó, nên Đại Kỳ đến đâu, ai nấy đều cúi đầu.
Từ đó, hai vị tổ Vân, Thiết lập ra Đại Kỳ Môn, lấy đức nghĩa lập ước, lấy đức nghĩa để thu phục người. Mong rằng môn nhân đời sau đừng bao giờ quên tám chữ Nhân, Nghĩa, Trung, Hiếu, Ái, Tín, Hòa, Bình. Giữ gìn môn qui đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, phát huy chánh nghĩa.”
Một bức có hàng chữ:
“Đại Kỳ môn đệ nhị đại Vân lão tiên nhân di mặc, Thiết Nghị cung lục”
Thiết Trung Đường đọc xong, chàng không sao cầm được nước mắt bởi trước mắt chàng là di bút của vong phụ. Chàng lật qua trang thứ hai thấy nét chữ rối loạn, ghi lại những gian khổ về nửa cuộc đời còn lại của Thiết Nghị :
“Dư Thiết Nghị, một lão nhân tàn phế, may có một đứa nam tử vẫn còn sống, chỉ sợ không được thấy mặt.
Lại còn có một đứa con khiến ta vô cùng đau khổ.
Ta vì bất hạnh, một cánh tay đã bị chặt bởi bào đệ, hai chân thì bị kẻ thù làm cho tàn phế, chỉ còn chút hơi thở, một phần sống, chín phần chết, nhưng ta vẫn tin vào hằng tâm, nghị lực và truyền thống tìm ra kho báu này.
Kho báu này do Đại Kỳ môn chôn giấu lúc lánh nạn. Trải qua nhiều năm, ta đã dựa vào một bí đồ cũ kỹ, cố ra sức suy nghĩ mới tìm ra chỗ này.
Điều làm cho ta rất vui sướng là lá đại kỳ nhuốm máu của Đại Kỳ môn kể từ khi mới khai môn không bị thất lạc. Đại Kỳ là vật chí bảo của Đại Kỳ môn.
****missing page - ****
Vừa than thở xong thi chàng nghe có tiếng thở dài ở phía sau. Thủy Linh Quang cũng rơi nước mắt:
- Lão … nhân gia … là phụ thân của chàng ?

Thiết Trung Đường im lặng gật đầu.
Thủy Linh Quang sửng sờ một hồi, nàng hỏi:
- Còn má má … của chàng ?
- Khi tại hạ còn nhỏ thì mẫu thân đã bỏ đi.
Thủy Linh Quang không nói gì, nàng chỉ vuốt ve mái tóc Thiết Trung Đường, trong đôi mắt của Thủy Linh Quang như chan chứa tình thương yêu, thương tiếc và đồng cảm, lo lắng và an ủi.
Một cô gái thiện lương, chỉ vì nổi bất hạnh của người khác mà quên mất nổi bất hạnh của chính mình. Thực ra thân thế của nàng còn bất hạnh hơn nhiều so với bất cứ người nào.
Bốn mắt nhìn nhau đầy giọt lệ, trong lòng mỗi người đều ray rức thương tâm.
Chẳng biết bao lâu, chợt Thủy Linh Quang đứng dậy vẫy tay chào, rồi nàng phóng ra ngoài.
Thiết Trung Đường nắm chắc lá huyết kỳ và bí kíp cũng từ từ bước ra.
Một lát, Thủy Linh Quang lại dừng chân đợi Thiết Trung Đường.
Chừng khoảng xong tách trà thì chợt thấy trong hồ nước nổi lên một gò đất.
Chung quanh gò hoa nở tương đang lung lay trước gió, khiến quan cảnh hoang sơ được tô thêm vẻ đẹp.
Thủy Linh Quang dừng lại trước gò, lau mắt, nàng nhìn xuống nước mắt chảy đầm đìa.
Thiết Trung Đường như chợt hiểu:
- Đây là mộ phần … của lão nhân gia ?
Thủy Linh Quang đứng trong gió như trời trồng, nàng không nói mà chỉ gật đầu.
Thiết Trung Đường vừa khóc vừa quì xuống trước phần mộ của phụ thân chàng, lá cờ nhuộm máu, võ công bay tứ tung, ngọn gió tuy không biết chữ nhưng từ từ lật từng trang … từng trang.
Thủy Linh Quang cũng chấp tay lạy, nàng thầm khấn:
- Con đã đưa người đời sau của lão nhân gia tới đây, cầu mong lão nhân gia yên giấc ở chốn cửu tuyền.
Thủy Linh Quang vừa gạt nước mắt, mặt vừa gục đầu xuống đất buồn rầu nói:
- Phụ thân của muội đã từng không phải với phụ thân của chàng, nhưng ông ấy đã chết rồi, mong hương linh của phụ thân chàng tha thứ.
Thiết Trung Đường thật đau đớn nhưng chàng chỉ đứng khóc thầm.
Trước tình cảnh ấy Trung Đường cũng òa lên khóc, tựa hồ như Thiết

Trung Đường đã đổ hết nước mắt của một đời chàng.
Một áng mây đen che ánh mặt trời, không gian như tối sầm, mưa lất phất bay.
Thiết Trung Đường ngửa mặt nhìn trời mặc cho nước mắt giao hòa với nước mưa, chàng không muốn rời khỏi mộ phần của phụ thân.
Bình sinh Thiết Trung Đường chưa thấy mặt phụ thân chàng. Bây giờ nếu ở đây được giây phút nào hay giây phút đó.
Thủy Linh Quang an ủi Thiết Trung Đường, đối với nàng còn khốn khổ nhiều hơn, tâm sự của nàng như mớ tơ vò và tâm sự ấy Thủy Linh Quang không thể nói được.
Cơn mưa bay dừng chốc lát rồi lại tiếp, tiếp rồi lại dừng.
Thiết Trung Đường từ từ đứng dậy nắm tay Thủy Linh Quang, chàng quyết định phải đem hết sức để bảo vệ, để yêu thương nàng.
Tội nghiệp cho Thủy Linh Quang, nàng ngưng mặt hỏi:
- Chàng … chàng không hận muội chứ ?
- Không, nếu không có muội thì ta đã chết rồi. Nếu không có muội thì ai là người chôn cất phụ thân ta ? Trọn đời ta không bao giờ quên ơn muội, tại sao lại giận ?
Chàng ngửa mặt thở dài:
- Ta không hận muội, ngay cả phụ mẫu của muội, ta không còn hận họ nữa.
Thiết Trung Đường chưa dứt câu nói thì Thủy Linh Quang đã sà vào chàng.
Trời đất rộng mênh mông nhưng Thủy Linh Quang có cảm giác rằng chỉ còn Thiết Trung Đường là chỗ duy nhất để nàng nương tựa, chỉ có gục vào lòng Thiết Trung Đường nàng mới tìm được hơi ấm và niềm an ủi. Nhưng Thủy Linh Quang phải rời khỏi Thiết Trung Đường, phải rời khỏi, rời khỏi … Tại sao ? Thủy Linh Quang không thể nói được, hay đúng hơn là nàng không nhẫn tâm nói ra.
Thiết Trung Đường nắm tay Thủy Linh Quang nói dịu dàng:
- Thôi đừng khóc nữa muội, hãy theo ta. Muội đã mai táng thi hài phụ thân ta thì ta phải lo mai táng phụ mẫu của muội.
Thế là cả hai người trở về thạch động. Lá cờ nhuộm máu cũng như bí kíp võ công tuy đã được nhặt lên nhưng mặt đất còn giữ lại nỗi bi thương cùng những giọt nước mắt.
Thiết Trung Đường liếc thấy trên giường có một trường bào có ghi năm chữ:
“Ta đã từng giả chết” Thi hài của Hắc Tinh Thiên không có cánh mà bay đâu mất.
Thiết Trung Đường hơi sững một lát, chợt như chàng nghĩ ra:

- Con người này quả thật lợi hại, bị thua một trận thì phải thắng người khác một trận.
Chợt nghe tiếng khóc của Thủy Linh Quang, thì ra hai cái xác chết của Thiết Thanh Trảng và Thủy Nhu Tụng đã bị ai cắt đầu.
Châu báu đầy động cũng bị mất đi khá nhiều. Tất cả đều do Hắc Tinh Thiên mang đi chừng một phần mười báu vật.
Thiết Trung Đường chú ý đến hai thi thể của Thủy Nhu Tụng và Thiết Thanh Trảng thì thấy máu đã khô. Chàng cúi xuống đất nghe ngóng rồi nói:
- Hắn đã bỏ đi chừng một giờ, nên đã xa lắm không thể đuổi kịp.
- Nhưng còn phụ thân … muội.
Thủy Linh Quang vừa khóc vừa nói.
Thiết Trung Đường nghiêm nghị:
- Hắn tuy đã đi xa, nhưng cũng có một ngày ta sẽ túm được hắn vì muội mà báo thù, muội hãy tin ta.
Thủy Linh Quang gật đầu tin tưởng, nàng cũng ngưng tiếng khóc.
Cả hai người lo mai táng thi hài của Thiết Thanh Trảng và Thủy Nhu Tụng. Thiết Trung Đường hạ quyết tâm ở lại giữ mộ của phụ thân chàng một trăm ngày. Tự nhiên Thủy Linh Quang cũng ở lại bầu bạn với Trung Đường. Bây giờ nàng cũng không cần tránh né bất cứ ai, bất cứ việc gì. Nàng rửa ráy sạch sẽ rồi thay toàn bộ y phục.
Thiết Trung Đường biết rõ Thủy Linh Quang rất mong mỏi được thấy thế giới bên ngoài nhưng hiện giờ nàng cũng bằng lòng ở lại một bên chàng, không một chút nôn nao, không một lời oán trách.
Ba hôm sau, vết thương của Thiết Trung Đường đã hoàn toàn bình phục. Chàng mới phát hiện công hiệu của “thiên niên sâm” điều này thật khó mà tin nổi. Chàng mới tin rằng trên cuộc đời này có những sự kiện lạ lùng mà sức con người không thể giải thích được.
Thủy Linh Quang lấy lụa trắng làm áo tang, nàng khoác vào mình Trung Đường.
Trên mình được khoác chiếc áo mềm mỏng, dịu dàng khiến chàng nhìn lại từng phân, từng tấc của thân hình chàng sung mãn khí lực của một gã nam nhân.
Nỗi buồn vẫn còn đeo đẳng, nhưng Thiết Trung Đường vẫn thường xuyên luyện tập theo võ công trong bí kíp, cũng có khi chàng kể cho Thủy Linh Quang những mẩu chuyện dọc đường gió bụi.
Những ngày tháng ảm đạm, bi thương cũng qua mau.
Thiết Trung Đường bắt đầu thăm dò đường sá, lập kế hoạch để di chuyển báu vật, sau đó chàng bái biệt mộ phần phụ thân trở lại hồng trần.

Tuy chỉ trong vòng một trăm ngày ngắn ngủi, nhưng chàng có cảm tưởng bây giờ chàng như một Thiết Trung Đường khác.
Dĩ nhiên là Thủy Linh Quang cũng vô cùng hưng phấn, nhưng trong dáng dấp hưng phấn ấy pha một chút âu sâu ảm đạm, tiếc thương, tâm sự của một thiếu nữ vốn thật khó lường. Phương chi Thủy Linh Quang đã trải qua hơn mười năm sống trong cảnh khốn cùng, bây giờ thay đổi nếp sống, nên tâm tình của nàng thật phức tạp mà người khác làm sao hiểu được.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 6(a)
Thành Lạc Dương mây gió

Lạc Dương là một nơi phồn hoa đô hội, thậm chí có thể nói rằng Lạc Dương là một trong những nơi phồn hoa nhất trong thiên hạ.
Trong giai tầng thượng lưu ở thành Lạc Dương mấy ngày gần đây có lưu truyền một sự kiện lạ lùng:
có một vị phú ông giàu sang có thể địch quốc.
Tại thành Lạc Dương bấy giờ những kẻ giàu sang không thể nào đếm nổi. Những kẻ thế gia công tử từ bốn phương về đây để hưởng lạc, ngoài ra còn có nào là phú thương, doanh nhân di chuyển trên đường không ngớt.
Lại còn cả giới danh công vương thân quan, lại quí tộc che giấu thân phận đến đây để hưởng những thú vui. Còn cả danh nhân thi sĩ, kiếm khách cũng có mặt nên từng để lại thành Lạc Dương những áng văn chương thi phú nổi tiếng.
Bây giờ những thứ ấy đều bị mờ nhạt bởi một trọc phú, cũng chính câu chuyện truyền miệng về nhà trọc phú địch quốc này đã trở thành câu chuyện trung tâm ở thành Lạc Dương.
Nhà họ Lý ở phía bắc thành, chẳng những là một kho báu lớn của thành Lạc Dương mà con có thể nói rằng nhiều hơn châu báu trong cả nước. Chuyện kinh doanh bảo vật khắt thiên hạ không ai là không biết cái tên Lý Lạc Dương.
Lý Lạc Dương đã trải qua nhiều đời mua bán châu báu, chẳng những quá giàu sang mà còn có cả võ công gia truyền, vốn nổi tiếng trong giới võ lâm.
Người kinh doanh bảo vật nếu không có võ công thì chẳng khác chi con dê lùa vào bầy cọp đói vô cùng nguy hiểm, con cháu họ Lý đều

biết rõ điều này nên thường quan tâm luyện tập võ công.
Những con người cũng như những sự kiện lạ lùng gây chấn động mọi người đều xuất phát từ cửa miệng của những người phục vụ trong nhà họ Lý.
Nhà họ Lý giàu sang truyền đến nay là đời thứ mười một. Hầu hết đệ tử nhà họ Lý đều trải qua vô số chiêu loạn và đạo tặc nên học được khá nhiều thận trọng, khiêm cung.
Họ không hề bày ra cửa hàng sang trọng mà chỉ có một ngôi nhà thật kiên cố, thật lớn và cũng thật cũ kỹ ở phía bắc thành Lạc Dương để làm nơi giao dịch mua bán.
Hàng năm có mười ngày tất cả những tay giàu có trong thiên hạ đều kéo về đây bán có, mua có toàn là châu báu.
Những châu báu của những tay giàu có khắp bốn phương. Nào là danh công cự phú mang theo thê tử, tỳ thiếp, tỏ sự phiêu khách, kẻ bán người mua.
Dĩ nhiên trong số đó cũng có bọn lục lâm đạo tặc, giang hồ đại đạo. Khi họ đến đây thì rất qui củ, chúng tuyệt nhiên không dám ra tay cướp của.
Nhà họ Lý rất khai phóng, chỉ cần đến việc mua bán chứ không hề phân biệt giai cấp, bất luận người thuộc giai cấp nào, bất luận người có bao nhiêu tiền bạc, châu báu.
Trong mười ngày ấy toàn bộ nhà họ Lý đều chuẩn bị trưng bày để đón tiếp tất cả hạng người trong thiên hạ, dù người chỉ bán một viên ngọc, hay người muốn mua một thứ gì đó tặng thê tử đều được đón tiếp nồng hậu như mọi người.
Tất cả đệ tử cũng như người phục dịch đều được huấn luyện rất nghiêm túc, tất cả đều lấy cái tập quán truyền thống của họ Lý chiêu đãi người:
Nhà họ Lý có câu cách ngôn:
“Ai vào nhà họ Lý là khách của họ Lý” Tại đây không ai chú ý thân phận của ai, cũng chẳng ai tra hỏi về lai lịch, tiền tài, chỉ cần mọi hành vi phải chính đáng. Nhưng chỉ cần có một hành vi bất chính, nhỏ thì bị lăng nhục, rồi trục xuất ra khỏi nhà, nặng thì tức khắc sẽ bị cầm cố hoặc hình phạt của nhà họ Lý.
Nhiều năm trở lại đây, nhà họ Lý cũng từng bị quấy nhiễu, ví như Dực Bắc song hung thần, độc thủ Côn Luân là những tên võ công cao cường, cự đạo ma đầu đến đây để cướp bóc nhưng đều bị họ Lý chặt hay tay tống ra biên ngoại.
Võ công của nhà họ Lý khiến người khác cũng kính nể, cùng với của cải, lễ nghĩa, tập quán, truyền thống cho đến những qui củ giao dịch

đều được giang hồ kính trọng.
Thời gian giao dịch năm nay so với những năm khác lại càng nhiệt náo hơn.
Lý Lạc Dương là chủ nhân đời thứ mười một. Gương mặt trong sáng, dáng dấp cao cao, hàm râu tuy hơi bạc nhưng đôi mắt như hai vì sao sáng.
Họ Lý mặc áo bào màu sẫm thật tao nhã phong độ, cùng với cậu con trai Lý Kiếm Bạch đứng ở bậc cấp thứ hai để tiếp đón khách.
Một nữ phụ nhan sắc tuyệt đẹp cùng với một cậu thiếu niên mặc áo trắng như tuyết là hai vị khách đầu tiên của ngày đầu tiên.
Sau hai vị khác này nào là các vị tướng hồi hưu, một tướp cướp đã gác đao, những chàng trai trẻ, những lão già giàu sang nối tiếp nhau vào.
Có một lão bà áo quần lam lũ hai tay xách hai bao bố, vội vàng bước lên bậc cấp.
Thấy vậy, Lý Kiếm Bạch vừa nhanh nhẹn lại niềm nở đỡ bà lão lên thềm, chào đón rất niềm nở, và lễ độ.
Lý Lạc Dương rất bằng lòng có được một người con như vậy.
Ngày thứ nhất qua mau, ngày thứ hai mới thật đông đúc.
Vừa đến giờ ngọ, lợi dụng thời gian rảnh rỗi, Lý Lạc Dương định ngủ trưa trước cửa chính, chợt dừng lại hai chiếc xa tám ngựa trang hoàng rất hoa mỹ. Người đánh xe là hai em bé chừng bảy, tám tuổi nhưng tài đánh xe chẳng thua gì người lớn. Chỉ mới nhìn ai cũng biết rằng đó là hai nữ hài tử được huấn luyện của Phấn Cúc Hoa. Một danh kỹ Phấn Cúc Hoa đã nổi tiếng từ lâu. Khi tuổi già đã huấn luyện rất nhiều nữ hài biết ca múa để bán lại cho những nhà giàu làm nô tì. Những nô tì này lạ một điều là rất thông minh, bách nghệ đều thông. Nếu không phải là thế gia cự phú thì đừng có nghĩ tới, bởi bà ta bán với giá rất đắt. Mỗi nữ hài một vạn lượng bằng cả một gia tài của hạng bình thường.
Tất cả những người có mặt ở đó đều bị thu hút bởi hiện tượng này, ai cũng muốn nhìn người ngồi trên xe là người sang trọng như thế nào ?
Chiếc xe thứ nhất vừa thấy bức rèm cuốn lên đã thấy từ trên xe một thiếu nữ nét mặt tươi cười bước xuống, mình thiếu nữ mặc áo gấm thật sang trọng.
Mọi người đều nhìn theo dáng dấp của nàng. Ai ngờ thiếu nữ vừa bước xuống xe nàng liền cúi mình thưa:
- Xin mời cô nương xuống xe.
Từ trên xa, thấy đôi bàn tay ngọc thò ra, một nữ nhân nhẹ nhàng vịn

vào vai thiếu nữ bước xuống.
Người thiếu nữ áo gấm ấy tuy đã đẹp rồi nhưng là vẻ đẹp ở hồng trần, còn người thiếu nữ mặc cung y còn đẹp gấp bội thiếu nữ kia.
Nàng vịn vai cô gái áo gấm từ từ đến bên chiếc xe thứ hai.
Mọi con mắt đều hướng theo nàng.
Chiếc xe thứ hai vừa mở cửa, ai nấy đều chăm chú nhìn. Thì ra là một ông già da nhăn, má hóp, tóc râu đều bạc phơ.
Bước đi của ông lão không còn vững chắc, một tay ông lão che mắt, như sợ ánh mặt trời, một tay vịn vào cô gái tuyệt mỹ.
Sau khi mọi người chứng kiến, ai nấy đều thất vọng, cũng có kẻ bất bình. Một đóa hoa đẹp đẽ như thế lại cắm vào bãi phân trâu.
Cả ba người bước vào cửa, Lý Lạc Dương vội xuống thềm nghênh đón:
- Qúi khách từ xa đến, xin được biết họ tên ?
Ông lão mặc áo hoa "hừ" một tiếng, nói giọng rất kỳ lạ:
- Ta đến đây làm ăn với ông, chứ không phải ta đến đây để các người tra hỏi.
Lý Lạc Dương gượng cười :
- Xin mời vào ! Xin mời vào !
Ông già trợn đôi mắt nói:
- Tự nhiên là bước vào, nếu không vào thì ngủ ở trước cửa hay sao ?
Nghe vậy, Lý Lạc Dương rất bực mình tựa hồ như nói không ra lời.
Bình sanh Lý Lạc Dương đã thấy rất nhiều hạng người, nhưng chưa hề gặp một ông già cổ quái như vậy.
Ông già bước ngay vào đại sảnh, nhìn quanh một vòng, chợt cười khanh khách:
- Đồ giả, trong bốn bức họa có ba bức là đồ giả.
Lý Kiếm Bạch tuổi trẻ xung động, chàng vừa nghe xong định xông tới khó dễ, nhưng Lý Lạc Dương đã tằng hắn một tiếng dùng mắt ra dấu ngăn cản.
Cùng trong lúc ấy, hai nữ hài tử ôm hai cái rương vào. Trên rương đầy đủ trân châu bảo ngọc làm hoa mắt kẻ khác. Không nói đến báu vật để ở trong rương, trước hết chỉ nói đến báu vật để trên rương cũng đủ giá trị rồi. Lý Lạc Dương thấy vậy cũng lấy làm lạ.
Ông già bước tới miệng bãi bãi:
- Phòng ở tại chỗ nào ?
Nhìn bên ngoài thì ngôi nhà này không được đường hoàng, nhưng bên trong thì phòng ốc trùng điệp.
Vì chuẩn bị tiếp đón tân khách nên Lý Lạc Dương đã cho quét dọn

sạch sẽ. Họ Lý biết rằng ông già này tính khí cổ quái, nên dẫn đến một căn phòng tối tăm.
Nào ngờ vừa đặt chân vào, thiếu nữ mặc cung y đã bịt mũi, nheo mày. Còn ông già nhảy cà dật chỉ vào mặt Lý Lạc Dương mắng:
- Đây là chỗ ở của người ? Cái chuồng heo của lão phu còn sạch đẹp hơn nhiều.
Lý Kiếm Bạch nghiêm túc:
- Các hạ chê bai, sao các hạ không mang căn phòng ấy cùng theo.
Kiếm Bạch cố ý không nhìn sắc mặt của phụ thân nói khía với ông già.
Ông già chỉ cười nhạt:
- Ngươi cho là ta không làm được ?
Chỉ trong vòng vài giờ sau, căn phòng đã được trưng bày màng trướng sang trọng chẳng khác nào chỗ ở của vương công Mông Cổ.
Cách trưng bày màn trướng cũng vô cùng tinh xảo, thứ nào cũng là vật hiếm thấy ở nhân gian.
Ông già tự bày ra nhà bếp, không chịu nhận thức ăn thức uống của nhà họ Lý.
Chén bát toàn là loại sản xuất ở Tô Hãn, nghe đâu các thứ ấy đều từ trong hoàng cung mang ra.
Ông già cổ quái, cô gái cá lặn nhạn sa, gia tài địch quốc, tất cả những thứ đó đều có đủ ở một nơi, tự nhiên là khó tránh được sự dòm ngó của mọi người.
Người nào cũng có thể đoán được nhưng ông già thì không ai đoán được lai lịch của ông. Ngay như Lý Lạc Dương là người hiểu nhiều biết rộng, ngoài mặt của họ Lý vẫn giữ nét tự nhiên, nhưng trong lòng không khỏi kinh dị.
Những người vương hầu quí tộc từ kinh thành đến đều đoán chừng ông già là một đại thần ẩn cư, hoặc là một tay hào phú ở Giang Nam.
Hạng người danh công cự phú từ Giang Nam đến thì cho ông già thuộc loại vương hầu quí tộc từ kinh thành đến.
Lại còn có mấy cậu công tử đa sự pha vào những câu chuyện truyền kỳ. Nói rằng ông già là một tướng cướp nổi tiếng, nay đã dừng bước giang hồ, nên trong người ông có võ nghệ tuyệt luân.
Nhưng không một ai biết được trong tất cả phán đoán ấy có một điều đúng.
Bữa cơm tối, ông lão đặt ra một thực đơn rất sang trọng.
Mỗi ngày họ cần có một trăm con cá tươi, tám mươi con anh võ, quan trọng nhất là mỗi ngày họ cần đến tám con tuấn mã.
Bởi vì ông lão muốn ăn bao tử cá, tim của chim anh võ và gan ngựa.

Sau bữa cơm tối, ngồi nghỉ trước bậc rèm uống rượu quí, mùi rượu quí bay khắp nơi.
Người con gái tuyệt mỹ thì đâu trùm khăn sa ngồi một bên ông lão, từ đầu đến cuối không nghe nàng nói một câu, chỉ bằng đôi mắt ấy còn hơn cả ngàn câu nói.
Tại đại sảnh nhà họ Lý đèn đóm sáng như ban ngày.
Mỗi hạng người mang theo châu báu mở đầu cho cuộc mua bán.
Có thể nói rằng việc mua bán trong ngày thứ hai cũng chỉ bình thường, chỉ có một vị tướng quân về ở ẩn mua bốn đôi bích thúy mã, một đôi trân châu. Còn có một cặp khách nhân đến trước tiên, đó là một nữ nhân và một chàng thiếu niên mua một số trang sức trạm trỗ rất tinh xảo, một cây bảo kiếm.
Ông già vẫn chưa thấy xuất đầu lộ diện, một số người không chịu nổi đến phòng của ông lão nhìn lén. Người thiếu nữ tuyệt mỹ ấy chỉ nhíu đôi mày rồi bước vào trong bức trướng.
Có vài chàng thiếu niên không chịu được mở miệng mắng:
- Đóa hoa tươi đẹp lại cắm vào đống phân trâu. Ông già tám mươi đi lấy cô gái vừa đẹp vừa trẻ … Tiếng mắng chửi lọt vào phòng, cô gái tuyệt mỹ uốn mình đứng dậy:
- Huynh … huynh hóa trang như thật !
Ông già cũng đứng dậy nheo đôi mắt tựa hồ như trẻ hơn mấy chục tuổi.
Hai người hoá trang một già một trẻ ấy không ai khác hơn là Thiết Trung Đường cùng cô gái vừa đặt chân vào hồng trần, Thủy Linh Quang. Những điều phán đoán đều sai cả.
Thủy Linh Quang cười ngặc ngoẽo, rồi nàng nhíu mày:
- Nhưng muội … muội còn một … chút lo … - Mọi người tự nhiên là phải đến, nếu họ không đến thì mình tìm đến họ.
- Sau khi Hắc Tinh Thiên … trở về … chắc chắn … hắn trở lại tìm …
- Tai mắt của bọn chúng rất nhiều, hai ta mang châu báu nhiều như vậy, vô luận đi đến đâu đều bị chúng truy tìm, nhưng chúng ta chiêu dụ bọn chúng, ngược lại chúng không nghi ngờ đầu óc chúng ta, đại ca của muội đã nghĩ kỹ.
- Nhưng Hắc Tinh Thiên … đã thấy muội … - Hình dáng muội lúc ấy so với bây giờ thì cách nhau cả ngàn dặm. Dù cho Hắc Tinh Thiên đã gặp muội nhưng hắn không thể nhìn ra muội.
Thiết Trung Đường nói tiếp:
- Chỉ tiếc rằng ở đây toàn là các cậu công tử bột, còn không huynh có thể chọn được một người cho muội.
Thủy Linh Quang nghe xong thẹn đến đỏ mặt, cùng với nụ cười

duyên chợt tan biến mất. Gương mặt nàng biến thành màu xanh như không còn một hạt máu, trong đôi mắt thoáng nét ai oán.
Thiết Trung Đường không hề chú ý đến những thay đổi của cô gái ngây thơ trinh bạch ấy. Chàng chỉ thâm trầm chú ý đến cây bảo kiếm treo ở trên tường:
- Theo sự đánh giá của huynh thì nội trong sáng mai bọn chúng sẽ đến.
Sáng sớm ngày thứ ba, mặt trời chiếu khắp không gian. Trong ánh dương quang từ con lộ Ở phía bắc thành Lạc Dương hai thớt ngựa phi bôn tới.
Ngựa phi như rồng bay, bụi đường mù mịt. Tiếng vó ngựa như tiếng mưa rơi xuống cành lá. Kỵ sĩ ngôi trên ngựa có đôi mắt trầm trọng, toàn thân kỵ sĩ còn in dấu bụi đường, đôi mắt tỏa hào quang như muốn thu hồn kẻ khác, khuôn mặt kỵ sĩ cũng không biểu lộ một chút gì mệt mỏi.
Đó là Hắc Tinh Thiên tổng phiêu đầu Thiên Võ tiêu cục và phó tổng tiêu đầu tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ, cả hai tiếng tăm khắp chốn giang hồ.
Hai con tuấn mã hí dài một tiếng dừng chân trước cửa Lý Lạc Dương.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhảy xuống ngựa, cầm dây cương vừa bước vào vừa gọi:
- Lý đại ca đâu rồi ?
Lý Lạc Dương cũng vừa chải tóc rửa mặt xong rồi ra đứng trước thềm điều tức, hít thở không khí trong lành của buổi sáng.
Hắc Tinh Thiên đặt ngay câu hỏi:
- Huynh đệ tại hạ lần này đến đây nhờ đại ca nghe ngóng cho một việc.
- Xin được nghe !
- Nghe đâu trong phủ của đại ca có một vị kỳ nhân mới đến, của cải giàu có, có thể địch quốc, còn ngọc ngà châu báu đều là những vật mà người đời rất hiếm thấy.
- Hắc tổng quản thu thập tin tức thật nhanh lẹ, chỉ trong vòng một ngày, người nào đến, người nào đi các hạ đều biết rõ.
- Lần này huynh đệ tại hạ đến đây mong Lý đại ca điều tra lai lịch của người ấy.
- Tại hạ không hề biết gì về ông già ấy, thậm trí họ tên của ông ta tại hạ cũng không biết.
- Nhưng Lý đại ca … Nghe đến đây, Lý Lạc Dương tỏ vẻ không bằng lòng, họ Lý nghiêm sắc mặt:

- Dù cho tại hạ biết rõ lai lịch của ông ta cũng không thể cho hai vị biết, đó là truyền thống của nhà họ Lý mà con cháu đều phải tôn trọng, xin hai vị hiểu cho.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhìn nhau dùng mắt ra dấu. Bạch Tinh Võ dáng trầm ngâm, Hắc Tinh Thiên nói:
- Đã như vậy, chẳng biết Lý đại ca có bằng lòng cho tại hạ biết về dáng dấp châu báu mà ông ấy đem lại đây hay không ?
- Điều đó … nếu hai vị Ở đây ít hôm thì tự nhiên biết ngay. Hai vị đã không thấy thì vị tất tại hạ đã được thấy.
Lý Lạc Dương gượng cười, nói tiếp:
- Hai vị đi đường sá xa xôi ắt đã mệt mỏi, trước hết xin mời hai vị rửa ráy rồi cùng uống với tại hạ chén rượu "nghênh phong tẩy trần".
Trước sau chưa hề mở miệng nói một lời, bây giờ Tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ mới trầm giọng:
- Huynh đệ tại hạ không phải không biết đến tác phong truyền thống của Lý đại ca, nhưng … Hắn thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Việc này có quan hệ rất lớn đối với Thiên Võ tiêu cục của tại hạ và Thịnh gia trang. Hàng Phong bảo, Tích Lịch đường, và Lạc Nhựt mục trường, nếu chúng tôi không tìm ra đôi nam nữ thì hậu quả sẽ không lường được. Xin Lý đại ca nể tình tương giao đã nhiều năm giữa chúng ta cố giúp huynh đệ tại hạ một tay.
Tuy giọng nói của Bạch Tinh Võ có vẻ dịu, nhưng sắc mặt của hắn lại rất trầm trọng.
Gương mặt của Lý Lạc Dương hơi biến:
- Đôi nam nữ nào ? Có lý nào là môn hạ đệ tử của Đại Kỳ môn ?
- Đúng là đệ tử của Đại Kỳ môn.
- Đệ tử của Đại Kỳ môn hành động xuất quỉ nhập thần, họ thích ẩn mình nơi chốn hoang sơn, cùng cốc, sao hai vị lại đoán là có đến đây ?
- Việc này rất dài dòng. Nói một cách ngắn gọn là gần đây tại hạ biết đệ tử của Đại Kỳ môn vừa tìm được một số châu báu chắc chắn hắn cũng muốn tẩy đi một phần, như vậy có khả năng hắn đến đây.
- Hai vị nghi ngờ lão già cổ quái và tiểu thê của hắn là đệ tử của Đại Kỳ môn cải trang phải không ?
- Đúng vậy.
- Hai người đệ tử của Đại Kỳ môn biết rõ mình đang bị các tay cao thủ của năm gia đình truy lùng, dưới tình huống ấy bọn họ phải che đậy hành tung, lý nào chúng làm những việc cổ quái để mọi người chú ý !
Hắc Tinh Thiên thở dài:

- Nói ra thì đúng, nhưng đệ tử của Đại Kỳ môn thường làm những việc ngoài dự liệu của người khác. Nếu huynh đệ tại hạ sơ xuất thì sẽ rơi vào mưu mô của chúng.
Cả ba người vẫn ngồi trong đại sảnh chuyện trò.
Lý Lạc Dương trầm ngâm một lát:
- Dựa vào truyền thống của bản môn, tiểu đệ không thể giúp đỡ cho hai vị được, nhưng ngoài việc ấy, nếu hai vị cần gì tiểu đệ đều không chối từ.
- Tiểu đệ chỉ có mỗi một việc yêu cầu.
- Việc gì ?
- Tiểu đệ yêu cầu Lý đại ca cho huynh đệ tại hạ hai bộ quần áo của người phục dịch.
- Được thôi.
Nửa giờ sau, Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ đã cải trang, cả hai người đang bối rối trước số lượng phòng ốc của nhà họ Lý.
Chỉ nghe sau bức trướng có tiếng đàn rất hay. Trong thời khắc ấy Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều đang thực hiện quỉ kế nhưng cả hai cũng mê theo tiếng đàn.
Trong trướng màng khói trầm nghi ngút, xuân tình tràn ngập. Người thiếu nữ ngồi dưới lò trầm gảy đàn, hai hài tử hầu cũng ngồi một bên gõ trắc.
Thiết Trung Đường mỉm cười, chốc chốc lại nghiêng tai nghe. Chàng không nghe tiếng đàn nhưng lắng nghe mọi động tĩnh bên ngoài, đôi mắt hấp hem của chàng cũng có lúc tỏa ánh mắt nhìn sắc bén.
Chỉ có Thủy Linh Quang dựa vào giường như con mèo nằm queo.
Cùng lúc ấy thiếu nữ hầu ngưng tay, tiếng đàn chấm dứt.
Thủy Linh Quang khen:
- Em … em đàn rất hay.
Tiếng đàn vừa ngừng chốc lát. Thiết Trung Đường chợt vùng dậy bảo:
- Đàn tiếp đi !
Chàng liền nép mình trước tấm rèm.
Thủy Linh Quang hơi biến sắc:
- Tới … tới rồi sao ?
- Quả nhiên tới rồi.
- Làm thế nào đây ?
- Các ngươi cứ tự nhiên, còn Thanh nhi đàn tiếp.
Thiết Trung Đường nói nhanh, chàng sửa lại áo quần, tóc râu rồi lẹ làng phóng ra.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ vẫn giả vờ qua lại, bọn chúng chợt

thấy có người từ sau tấm rèm phóng ra hình dạng cổ quái hướng về bọn chúng vẫy tay.
Hai người đưa mắt nhìn nhau. Hắc Tinh Thiên nói nhỏ:
- Hắn đã chường mặt !
Bạch Tinh Võ gật đầu, rồi cả hai cùng đến.
Lão nhân cổ quái nói chậm rãi:
- Các ngươi đến đây phục vụ phải không ?
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ liền cúi mình:
- Dạ đúng ! Lão nhân gia có điều gì sai bảo, hai đứa chúng con được chủ nhân phái tới đây để hầu hạ lão nhân gia.
Thiết Trung Đường ngầm cười nhạt, nhưng sắc mặt của chàng vẫn không thay đổi, vẫy tay gọi:
- Đến đây !
Rồi lại vén tấm rèm đi vào.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ lại đưa mắt nhìn nhau cùng đi vào phòng. Trong tâm cả hai tên này đều có phòng bị, hai tay bọn chúng sẵn sàng vận nội công tập trung chân lực. Vừa bước qua khỏi tấm rèm, bọn chúng ngửi thấy mùi trầm thơm ngát, bọn chúng nhìn quanh một vòng, trong ánh sáng của ngọc ngà, hai nữ hài tử cùng cô thị tỳ đang gảy đàn không hề chú ý đến bọn chúng. Còn thiếu nữ tuyệt mỹ thì đang phe phẩy chiếc quạt lông ngồi lắng nghe đàn. Lão nhân cổ quái thì nằm trên một chiếc giường hỏi:
- Hai ngươi có phải là người phục vụ của nhà họ Lý ? Tại sao lại tùy tiện đến đây nhìn lén ?
Hắc Tinh Thiên vội thưa:
- Gia quy của chúng con rất nghiêm khắc, không bao giờ có việc ấy, lão nhân gia nghi oan cho chúng con đó thôi.
Con người này rất giảo quyệt, đường đường là một tổng phiêu đầu mà lại đến đây làm một kẻ nô dịch, chúng cải trang như hệt, ngay nói năng cũng không hề để lộ một tí gì.
Thiết Trung Đường ngầm cười :
“Để xem chúng bay che đậy đến lúc nào ?” Chàng nghiêm sắc mặt nạt:
- Sự thật rành rành ra đó thế mà chúng bay còn dám cãi ?
Bạch Tinh Võ thấy lạ lùng! Hắn nhìn lão nhân không hề giống môn hạ của Đại Kỳ môn nên hắn không khỏi ngầm lo:
“Phải chăng hắn đã biết điều gì đó nên hắn muốn ngồi trên đầu mình ?” Hắc Tinh Thiên cúi đầu thưa:
- Tiểu nhân đến đây quả thật là không … Thiết Trung Đường giả vờ giận dữ vỗ tay vào bàn:

- Lại còn nói là không ?
Chàng chỉ tay vào thiếu nữ đánh đàn nói tiếp:
- Ta đã mua cô ấy một vạn năm ngàn lượng bạc từ Phấn Cúc Hoa đưa đến đây, còn ngươi không tốn một xu nhỏ lại muốn cùng với lão nhân gia nghe đàn, như thế rõ ràng là nghe trộm, hai ngươi còn cãi, còn chối nữa không ?
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ cứng họng không nói được một lời.
Thiết Trung Đường liền nhảy từ trên giường xuống nạt:
- Các ngươi đã trộm của lão nhân gia những gì thì phải trả lại cho lão phu ?
Bạch Tinh Võ ấm ớ:
- Tiếng đàn làm sao mà hoàn lại được ?
- Ngươi hãy tới đàn một bài để lão phu nghe.
- Tiểu nhân không biết đánh đàn.
Thiết Trung Đường nổi giận vỗ bàn mắng:
- Không biết đàn cũng không xong đâu, lão phu phải báo cho chủ nhân các ngươi biết lão phu muốn … muốn … Chàng lại nằm ngay xuống giường, trông chàng như không còn hơi để nói. Mặt khác Thiết Trung Đường giả vờ ho liên tục, nữ hài hầu vội vã mang trà đến thưa:
- Xin lão gia bớt giận, rồi cô bèn ra phía sau nhẹ nhàng đấm bóp cho Trung Đường. Bạch Tinh Võ và Hắc Tinh Thiên nhìn nhau sững sờ, Thủy Linh Quang nhìn dáng dấp của chúng trong lòng cười thầm, nàng lại lo lắng sợ Hắc Tinh Thiên nhận ra mình. Nàng tằng hắng một tiếng rồi nắm cây quạt lông lên che mặt đưa mắt liếc về phía Thiết Trung Đường mỉm cười.
Thiết Trung Đường mắng lớn:
- Cút … cút mau … nếu chúng bay bị lão phu phát hiện đến đây nghe lén một lần nữa xem lão phu có đánh vào mông chó của chúng mày không.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ không dám nói một lời, lặng lẽ rút lui.
Thế là sau tấm rèm, Thủy Linh Quang không nhịn được nàng ngã lăn ra cười.
Hắc Tinh Thiên trầm ngâm:
- Tuy ta chưa nhận hắn là ai nhưng ta có cảm giác trong việc này có cái gì đó lạ lùng.
Bạch Tinh Võ nhíu mày:
- Thiếu nữ ấy có phải là người mà đại ca đã thấy trong thạch động.
Hắc Tinh Thiên lắc đầu:

- Con nhỏ ở trong động vừa xấu lại vừa dơ dáy, thiếu nữ này lại đẹp như tiên, nhưng trong sự việc này có cái gì không xứng.
- Có gì không xứng, chẳng qua vì ông già quá xấu xí còn thiếu nữ thì quá đẹp, đó là điều mà đại ca cho là không xứng ?
- Không hoàn toàn như thế, ta chỉ có cảm tưởng là không xứng nhưng cụ thể thì không nói ra được.
Bạch Tinh Võ vỗ vào vai Hắc Tinh Thiên nói:
- Đại ca qua hướng đông, đệ qua hướng tây xem xét một lần nữa may ra khám phá được chân tướng của hắn, cũng chưa biết chừng.
Hắn không chờ Hắc Tinh Thiên đáp lời đã vội rảo bước.
Hắc Tinh Thiên cứ nhíu mày suy nghĩ mãi chợt nghe từ phía ngoài viện có tiếng cười vọng lại, hắn tò mò rảo bước ra.
Căn viện này không phải dành cho người giàu sang nhưng được quét dọn sạch sẽ.
Khi ấy có một cặp phu thê tuổi chừng trung niên đang đứng trên thềm, cùng với một cặp trẻ hơn mang theo a đầu đứng một bên đang đứng xem một cậu bé tuổi chừng mười bốn, mười lăm nhảy múa ở trong viện.
Điệu nhảy của cậu bé cũng lạ kỳ, cậu nhảy thật hoạt kê, gương mặt của cậu bé thật buồn cười khiến Hắc Tinh Thiên cũng không nhịn được cười, thì ra hắn phát hiện cậu bé bị què giò. Trong lòng hắn gợn lên chút thương cảm, chẳng biết đứa nhỏ này con cái nhà ai, chợt hắn thấy tấm màn cửa sổ phòng bên hé lên. Có một lão bà tóc bạc nhìn hắn nạt lớn:
- Cười gì, cà lăm cũng hát được, thì què chân cũng nhảy múa được, có gì mà phải cười ?
Mọi người trông thấy lão bà giận dữ đều rút lui cả. Khi ấy thấy lão bà vẫy gọi:
- Bảo nhi, về thôi, bọn chúng cười nhạo con đấy, để bà bà tính cho.
Hắc Tinh Thiên cũng không dám ở lại vì hắn sợ gây họa nên cũng rút lui, trong bụng hắn cười thầm:
“Lại một bà lão cổ quái, thật là xúng một đôi với lão già kia” Hắn nghĩ tới em bé nhảy múa hắn không nhịn được cười, hắn nói nhỏ:
- Què chân lại nhảy múa, cà lăm thì hát ca.
Hắn vừa thì thầm đến đó chợt hắn nghĩ ra điều gì vui vẻ nói:
- Đúng rồi, cô gái ở trong động thì cà lăm, hèn gì cô ta không hề dám nói, thỉnh thoảng chỉ nói vài tiếng như muốn hụt hơi. Ngươi cải trang tuy khéo, nhưng không qua mắt nổi ta đâu.
Nghĩ tới đó, hắn vội vã trở lại phòng của lão già, nửa đường hắn gọi một tên bộc dịch:

- Ngươi đi tìm Bạch Tinh Võ nói với hắn đến ngay phòng của lão già. Tên nô bộc gật đầu lia lịa, thì Hắc Tinh Thiên đã cách xa một khoảng rồi.
Hắc Tinh Thiên cởi áo ngoài, bên trong vẫn là trang phục của một tên phục dịch, hắn đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến căn phòng của ông già.
Hắn thấy tấm màng còn buông phủ nhưng tiếng đàn đã ngưng tự hồi nào, chỉ ngửi thấy có mùi rượu bay ra, mùi rượu rất lạ lùng, chẳng biết người ta pha chế như thế nào. Hắc Tinh Thiên thầm mắng:
- Cái lão già này cứ mà hưởng thụ.
Hắn nép mình vào cửa sổ. Hắn chợt nghe có tiếng thiếu nữ cười trong trẻo rồi hắn nghe có một thiếu nữ nói:
- Cho.. cho muội … Đầu óc Hắc Tinh Thiên chấn động, không còn nghi ngờ gì nữa, hắn vội vén tấm rèm bước vào cười như điên cuồng:
- Gan to nhỉ, thì ra các ngươi ở đây.
Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh, thái độ tự nhiên nói:
- Ai đấy, ra ngay !
Hắc Tinh Thiên cười nhạt:
- Ta là ai, có lý nào ngươi không nhận ra ?
Thiết Trung Đường cố ý chăm chú nhìn hắn rồi cũng cười nhạt:
- Thì ra ngươi là tên phục dịch vừa rồi nghe lén không được bây giờ lại đến định ăn cướp hay sao ?
- Thôi ngươi đừng giả vờ như mắt bị cát vào, dù các ngươi có như thế nào há đại gia này không nhận ra hay sao ?
Trong lòng Thủy Linh Quang thật khẩn trương, lo lắng, nhưng Thiết Trung Đường vẫn xem như không có việc gì, chàng vẫn như bộ giận dữ vỗ vào bàn mắng:
- Ngươi là thứ gì lại dám vô lễ với lão phu, hãy cút đi mau, cút mau … Rồi chàng nắm một chén trà liệng vào Hắc Tinh Thiên.
Hắc Tinh Thiên né tránh rồi bật cười :
- Thì ra các ngươi ẩn trốn ở đây. Hãy nói thật đi, đại gia này sẽ tha tính mạng cho.
Thiết Trung Đường vẫn nạt lớn:
- Ngươi điên rồi sao ?
- Thôi đừng đóng kịch nữa, hãy nạp mạng.
Bên ngoài, Thiết Trung Đường giả vờ luống cuống nhưng bên trong chàng vận chân khí. Trong thời khắc ấy Thiết Trung Đường chưa muốn để lộ hành tung, nhưng chàng lại muốn Hắc Tinh Thiên ra tay để chàng khắc chế hắn.

Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc mỗi gần, người nào cũng thủ thế.
Trong nháy mắt chợt nghe có tiếng ngoài cửa sổ:
- Hãy khoan !
Cùng với tiếng nói, một bóng người phóng ngay vào nắm chặt cổ tay của Hắc Tinh Thiên nghiêm giọng nói:
- Đại ca, hãy khoan ra tay !
Thiết Trung Đường cũng không ngờ có Tam thủ hiệp Bạch Tinh Võ ra tay cản trở.
Hắc Tinh Thiên giận dữ:
- Buông tay ra !
- Đại ca, đại ca nhận lầm người rồi.
- Ta tin rằng hai con mắt ta không thể nào nhận lầm, thiếu nữ ấy rõ ràng là nói cà lăm, đúng là thiếu nữ ở trong thạch động.
- Trong cõi trời đất này, người cà lăm ngàn vạn. Đại ca, đại ca chỉ bằng vào đó mà đã kết luận, há không phải là võ đoán.
Rồi hắn ghé vào tai Hắc Tinh Thiên nói thì thầm:
- May là tiểu đệ tới kịp nếu không thì đại ca biết ăn nói làm sao với Lý Lạc Dương?
- Ngươi dựa vào đâu để nói rằng ta nhận lầm người ?
Hắc Tinh Thiên hỏi.
Bạch Tinh Võ kéo Hắc Tinh Thiên lùi mấy bước nói nhỏ:
- Tiểu đệ Ở sau viện vừa phát hiện tông tích của đệ tử Đại Kỳ môn.
- Đúng không, không chừng đệ nhìn lầm ?
Hắc Tinh Thiên nghi ngờ.
- Tên này đúng là ở trong rừng mới đến, tiểu đệ nhìn tận mắt rõ ràng, không thể nào nhầm lẫn được, đại ca đừng lo lắng gì cả.
Chợt thấy sắc mặt của Hắc Tinh Thiên thay đổi rồi hắn chấp hai tay lễ phép:
- Lão tiên sinh, tại hạ nhất thời lỗ mãng xin lão tiên sinh đừng quan tâm.
Thấy vậy, Thiết Trung Đường nổi giận mắng:
- Đừng quan tâm, kha kha.. nhất định lão phu để nằm lòng đấy, mãi mãi không thể nào quên, ngươi hãy cút mau !
Bạch Tinh Võ cười khổ xuống giọng:
- Thôi chúng ta đi mau, chung ta đã làm cho lão quái vật nổi giận.
Cả hai rời khỏi phòng của Thiết Trung Đường.
Thủy Linh Quang nhìn theo chúng, nàng thở phào nhẹ nhỏm:
- Thật nguy hiểm… may …may thật … Nàng liếc mắt nhìn Thiết Trung Đường, trong đôi mắt chàng lộ vẻ khẩn trương, thủ chưởng

nắm thành quyền run run:
- Muội … muội sao vậy ? Bọn chúng vừa nói gì muội có nghe rõ không ?
Thủy Linh Quang gật đầu nói:
- Nghe … rõ !
- Tên Bạch Tinh Võ rất cẩn thận, tuyệt nhiên hắn không nhận lầm đâu. Nhưng bây giờ ta thật khó hiểu là người mà hắn thấy là người nào ?
Bạch Tinh Võ kéo Hắc Tinh Thiên ra bên ngoài. Hắc Tinh Thiên nôn nao hỏi:
- Nhị đệ, việc này không phải nhỏ đâu, đệ nhìn có nhầm không ?
- Tiểu đệ chẳng những không nhìn lầm mà còn biết được tên này có một thiếu nữ đi theo, đêm qua hắn vẫn còn ở đây, phong thái của hắn rất thoáng đạt, nhưng suốt ngày hắn chỉ ở trong phòng, rất ít lộ mặt và cũng không thấy hắn giao tiếp với ai cả.
- Nếu đệ thấy như vậy, chắc chắn là hắn rồi !
Bạch Tinh Võ cười tự hào:
- Tiểu đệ khi hành động đâu để nhầm lẫn được ?
Thế là Hắc Tinh Thiên tranh bước đi trước Bạch Tinh Võ.
Một lần nữa, Bạch Tinh Võ kéo Hắc Tinh Thiên dừng lại nói:
- Bình thường đai ca làm việc rất êm ổn, tại sao hôm nay đại ca lại nôn nóng như vầy ?
- Chỉ vì việc này quan hệ đối với chúng ta rất quan trọng, ta không thể để chúng ra tay trước, cũng không để bọn Linh Nhứt Phong, Tư Đồ Tiếu phổng tay trên, nếu để chúng biết huynh đệ mình có chút hoạnh tài, thì không tránh được một phần chia cho bọn họ. Hà huống là cái chết của Tiểu Lôi Thần, ta cũng có phần trách nhiệm, nếu Tích Lịch Hỏa mà biết được lại càng không nên… - Nói thì như vậy, nhưng bây giờ đại ca ra tay thì làm sao không bị Lý Lạc Dương tra hỏi ? Với sức mạnh của huynh đệ ta liệu có chống nổi lực lượng của nhà họ Lý ?
- Thực ra, trong giây phút này ta có phần rối loạn, việc này xử lý như thế nào đệ đừng ngại cứ quyết định đi.
Bạch Tinh Võ ghé vào tai Hắc Tinh Thiên nói một hồi, chỉ thấy Hắc Tinh Thiên mỉm cười vừa gật đầu vừa vỗ tay khen:
- Được, cứ hành động như vậy.
Đêm nay, đèn đóm vừa được thắp sáng nhà họ Lý vẫn giao dịch như thường lệ.
Chung quanh đại sảnh cứ cách nhau một thước có một ngọn đèn, ánh đèn lấy lánh bảy mày tỏa ánh sáng thật huy hoàng.

Ngoài ra, mỗi bàn đều có hai ngọn bạch lạp, khăn bàn sang trọng được thay hằng ngày nên không thấy một vết dơ nào.
Bởi vì việc mua bán châu báu rất cần đầy đủ ánh sáng mới có thể phân biệt được thật hay giả để đánh giá chúng. Chung quanh mỗi bàn đều có tám ghế dựa, trên mỗi bàn đều có một thẻ gỗ, nội dung trên thẻ gỗ này được ghi số khác nhau. Con số cũng tuần tự, cứ nhìn vào tấm thẻ này thì biết nơi ở của khách nhân. Người khách ở phòng một thì ngồi vào bàn số một, nếu khách nhân ở phòng số mười thì ngồi vào bàn số mười.
Do vì mọi người tới đây đều che giấu lai lịch và họ tên nên chỉ còn cách đó mới có thể phân biệt được mà thôi.
Nhưng cũng có một số khách nhân, mà lai lịch của họ không thể che đậy, cũng giống như tờ giấy không đậy được ngọn lửa.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ cùng ngồi ở bàn số mười ba tại một góc kín, với hai cặp mắt như cú vọ chăm chú nhìn kỹ từng người lũ lượt đến. Trong số này có một bà lão mặc áo hoa, dẫn theo hai thiếu nữ đầy nhan sắc ngồi vào bàn số hai, sau lưng bà ta có một hán tử trung niên, hông đeo trường kiếm, da mặt hơi xanh, dáng dấp nhanh nhẹn giảo hoạt.
Hắc Tinh Thiên nhíu mày nói nhỏ:
- Đệ xem người nào vậy ?
- Ngọc phan an Phan Thừa Phong ! Hắn làm bảo tiêu cho Phùng Bách Vạn ở Sơn Tây ? Sao cũng đến đây ?
- Có lạ lùng gì đâu, hắn đang theo dõi Phùng Bách Vạn đấy.
Chợt có ba đoàn khách nhân đến, một đoàn là Nhị công tử Vương Tôn Kim ở Kinh Thành dẫn theo bốn nàng thiếp vừa cười cười bước vào, một đoàn là mấy vị công tử và cả nhị con nhà giàu sang ở Giang Nam, huynh đệ Âu Dương huynh, vừa phe phẩy chiếc quạt trên tay vừa nhìn người thiếu nữ đẹp. Còn một đoàn đều là thiếu nữ tuổi trạc chừng hai mươi, người nào cũng ra dáng phong tư, còn dáng dấp của họ thì rất buồn cười, cô nào cô nấy đều cúi đầu nhắm mắt.
Mọi người đang có mặt đều nhìn họ, nhưng ít người biết rõ lai lịch của họ chỉ có Hắc Tinh Thiên tủm tỉm cười nói với Tinh Võ:
- Nhị đệ, đệ có biết họ là ai ?
- Đại ca đừng xem thường cái nhìn của tiểu đệ, có lý nào đệ không nhận ra họ chính là Hoàng Giang nhứt hoa Nữ Vương Phong!
- Bọn nữ ma đầu đã đến đây thì không biết sẽ có bao nhiêu người giống con thiêu thân lao vào lưới của chúng.
Bạch Tinh Võ chú ý liền nhìn thấy mắt của Âu Dương huynh đệ nhìn họ chầm chập, hắn nói:

- Tự mình đi tìm cái chết thì đừng oán giận ai cả !
Chợt nghe phía ngoài đại sảnh có tiếng oang oang:
- Chỗ của mỗ ở đâu ?
Một gã đại hán đen thui, mình cao tám thước, trong tay hắn xách một cái bao vải, ngang nhiên bước vào.
Hắn nhìn quanh một vòng rồi chăm chú nhìn Ngọc phan an Phan Thừa Phong, miệng hắn râm râm:
- Tiểu tử ăn cơm mớm cũng đến đây.
Phan Thừa Phong cứ ngửa mặt nhìn trời xem như không nghe, không thấy.
- Không ngờ Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu cũng đến.
Hắc Tinh Thiên chắc lưỡi:
- Nhìn cái bao vải trong tay hắn, chắc hắn thu hoạch cả năm nay không ít, hắn tới đây chỉ một mình, chính ta cũng không biết hắn đã kiếm ở đâu.
Liền đó, Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu được dẫn đến bàn số bảy, nhưng hắn chưa chịu đi, nôn nóng hỏi:
- Lý đại ca, hôm nay như thế nào ?
Ở trong sảnh, phụ tử họ Lý đang bận rộn giao dịch, người mua kẻ bán, vừa nghe hỏi Lý Lạc Dương mỉm cười :
- Còn sớm mà, phố xá chưa mở cửa.
Hải Đại Thiểu ngửa mặt cười như điên cuồng, hắn nói thật lớn:
- Hôm nay mỗ tới đây thay Lý đại ca mở cửa hàng.
Một tay hắn nắm miệng bao, một tay nắm đáy bao hắn đổ vàng bạc đầy một bàn.
Hải Đại Thiểu vẫn cười ngạt ngoẻo:
- Tính mỗ rất nóng, cộng tất cả là ba mươi thứ, không nhiều nhưng cũng chẳng ít, cứ mỗi thứ năm trăm lạng bạc, muốn mua thì cứ mua.
Hắn nói chưa dứt lời đã có một số người chạy đến dành nhau chọn, thấy thế Hải Đại Thiểu hét to:
- Để mỗ ngồi yên cái đã!
Tiếng nói của hắn như sấm rền, khiến mọi người đều dừng chân.
- Như vậy thì không được rồi, chọn đồ tốt còn thứ xấu để cho ai, mỗi người thay nhau đặt tay vào bao bốc một lần, bốc nhầm cái nào thì lấy cái đó !
Hắn lại bô bô:
- Giao tiền trước thì mới được bốc, nếu người nào lạng quạng mỗ chém một đao cụt tay ngay!
Mọi người nhìn nhau rồi thối lui cả, không ai chú ý các thứ trong bao có giá trị như thế nào, cũng không ai dám thử may rủi.

Thấy vậy, Lý Lạc Dương bước đến, bên cạnh có một gã trung niên nắm tờ ngân phiếu mỉm cười nói:
- Tại hạ xin bốc trước.
- Mỗ rất tin Lý đại ca nhưng phải trao ngân phiếu trước.
- Quy củ không thể bỏ.
Lý Lạc Dương nói dõng dạc.
Họ Lý vừa đặt tấm ngân phiếu ở trên bàn, thò tay vào bao bốc được một viên ngọc màu trắng toát, không có một dấu vết gì.
Thấy thế mọi người reo vang. Lý Lạc Dương mỉm cười ra giá ngay:
- Giá trị viên ngọc này đến ba ngàn lạng bạc thế mà chỉ tốn năm trăm lạng bạc mà thôi, thật là may mắn, thật là may mắn.
Lý Lạc Dương đánh giá vàng ngọc chẳng khi nào sai cả. Tiếng nói của Lý Lạc Dương chưa dứt thì đã có một toán người chạy đến, người đầu tiên bốc được một viên ngọc chỉ được hai trăm lạng bạc.
Thấy vậy những người khác đều rút lui, chỉ còn lại một người, người mặc áo màu lam như một văn nhân bước tới:
- Ngân Toán Bàn cũng muốn thử may rủi.
Hải Đại Thiểu vừa cười vừa nói.
Văn sĩ trung niên này là một trong những tay mua bán châu báu nổi tiếng, ông ta chính là Ngân Toán Bàn, nghe tiếng Hải Đại Thiểu rồi mỉm cười :
- Tại hạ tin rằng huynh đài không để cho người khác lỗ lả.
Vật đầu tiên Ngân Toán Bàn bốc chỉ đáng giá ba bốn trăm lượng, nhưng hắn cũng không hề nôn nao, hắn bốc vật thứ hai là một con sư tử bằng ngọc trị giá đến mấy ngàn lượng.
Thấy vậy Hải Đại Thiểu hỏi:
- Ngân Toán Bàn quả là tinh minh, còn muốn bốc nữa không ?
- Được bốn ngàn lượng cũng đủ rồi, tại hạ rất biết đủ.
Lại có một hán tử không biết hắn bàn tính gì với phu nhân hắn một hồi lâu rồi nắm một tấm ngân phiếu chạy đến.
Tay hắn run run, bốc được một vật giá trị chỉ bằng hai trăm lạng, gương mặt hắn biến sắc, mồ hôi toát ra như tắm.
Phu nhân hắn cũng chạy đến giọng run run:
- Biết làm thế nào ?
- Bốc thêm một lần nữa.
Hải Đại Thiểu hét to.
Hán tử trung niên cúi đầu nói:
- Tại hạ không còn … - Đồ ngốc, mỗ bảo ngươi bốc chứ có bảo ngươi đưa tiền đâu.
Nghe vậy, đôi phu thê ấy không dám tin cứ chối mãi. Cuối cùng bốc

được một thứ trị giá cả ngàn lượng, cả hai phu thê cám ơn lia lịa.
Hắc Tinh Thiên trông thấy vậy khen:
- Thiên Sát Tinh quả không thẹn là một tay cướp hào hiệp.
Phùng Bách Vạn thấy chưa có ai đến bốc, hắn bước tới:
- Không nên bốc nữa, còn lại hai mươi bốn thứ, tại hạ mua hết.
- Hãy trao ngân phiếu đây.
Phùng Bách Vạn đưa ngân phiếu cho Phan Thừa Phong rồi nói:
- Gồm một vạn hai ngàn năm trăm lạng.
Không khí trong đại sảnh bỗng nhiên nặng nề, bởi vì trong giới giang hồ ai cũng biết giữa Ngọc Phan An và Thiên Sát Tinh có mối thù bất cộng đái thiên.
Hải Đại Thiểu cười như điên cuồng:
- Tên họ Phan cút về mau, Hải Đại Thiểu đến đây làm ăn với chủ nhân họ Lý, không cần tiền bạc của đứa nô tài.
Phan Thừa Phong dừng lại, gương mặt hắn không còn một hột máu. Tay Phan Thừa Phong đã nắm vào chuôi kiếm. Thấy vấy mọi người đều nhìn Hải Đại Thiểu với đôi mắt phẫn nộ.
Lý Lạc Dương tằng hắng một tiếng, vội nhảy tới nhận ngân phiếu của Phan Thừa Phong, lấy cái bao, trả ngân phiếu cho Hải Đại Thiểu :
- Việc làm ăn như vậy là xong !
Phan Thừa Phong giao cái bao cho Phùng Bách Vạn, hắn chưa hề nói một lời nhưng đôi mắt hắn đầy sát khí.
Hải Đại Thiểu cười hăng hắc, hắn lấy mấy lạng bạc trả tiền phòng, miệng hắn còn mắng:
- Tên nô tài ăn cơm mớm!
Hắn vừa mắng vừa đi, khi đến trước mặt Phùng Bách Vạn hắn dừng lại nói:
- Thực ra, chừng ấy chẳng đúng đáng là bao, nô tài của ông có cái mũ ngọc, hãy bán cho mỗ.
- Có mũ ngọc gì đâu !
Chợt hiểu hàm ý câu nói của Hải Đại Thiểu, đôi mắt Phùng Bách Vạn đỏ ngầu vỗ bàn đứng dậy, nhưng Hải Đại Thiểu đã đi xa rồi, hắn vừa đi vừa múa tay hát:
- “Năm hồ, bốn biển mang mang.
Ai ai cũng muốn bạc vàng đầy kho.
Xem ra thế sự lắm trò.
Chén cay múa tít kiếm thù lên cao.” Tiếng chửi thầm của Phùng Bách Vạn mỗi lúc mỗi nhỏ, còn Phan Thừa Phong thì xuôi tay đứng yên lặng.
Không khí ở trong đại sảnh bỗng im ắng, việc mua bán trở lại bình

thường, tình tự kinh ngạc và kích động cũng như những nụ cười lén và tiếng nói thì thầm đều ngưng.
Đến lúc trời vừa tối thì một số bàn đã vắng người.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nói với nhau:
- Bàn số bốn cũng vắng người.
Hai người nhìn nhau cười tỏ vẻ đắc ý :
- Còn nhớ kế hoạch không ?
- Trước hết là gây rối loạn ở đây, để mọi người không chú ý đến phía sau viện, kế đến là đốt chuồng ngựa, khiến người của họ Lý lo chữa cháy, sau đó hãy ra tay.
Vừa nói đến đó, Hắc Tinh Thiên chợ thở dài:
- Việc này nói thì dễ, nhưng chúng ta làm sao chỉ hai người mà gây rối loạn được?
Trong lúc ấy vừa thấy một bà già ăn mặc tầm thường, chống tay vào một cậu bé què chân tuổi chừng mười ba hoặc mười bốn từ từ bước vào.
Trong tay bà già nắm một cái bao rách, áo quần tuy rách cũ, nhưng phong thái chẳng khác nào một kẻ sang trọng.
Toàn thể mọi người đang có mặt đều bị bà lão thu hút.
Lão bà từ từ bước tới bàn số chín, không hề chú ý đến mọi người chung quanh, khi vừa vào chính giữa đại sảnh, thấy trong cái bao rách có rất nhiều châu báu, nghe tiếng vàng ngọc va chạm nhau như tiếng đàn tỳ bà.
Thôi thì vô số trân châu vàng ngọc nằm la liệt. Dưới ánh đèn lấp lánh, mới thoáng nhìn không biết là bao nhiêu viên.
Lão bà nói:
- Đây là châu báu của già này.
Thấy vậy Lý Kiếm Bạch vội vàng bước tới đưa hai tay nói:
- Xin quí vị chờ cho, để tại hạ nhặt lên đã.
Nên biết rằng trân châu mắt rồng nếu chỉ có một viên thì giá trị của nó càng cao.
Mọi người đều ngồi yên không ai dám vọng động.
Phần Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều bước ra ngoài, cả hai người ngửa mặt thở phào:
- Trời giúp huynh đệ ta, sự việc không thể từ từ được mà cần phải nhanh.
- Đúng phải cần nhanh.
Hắc Tinh Thiên đồng ý.
Thế là cả hai đều phóng mình đi.
Bạch Tinh Võ phân công:

- Đại ca đến phóng hỏa, còn tiểu đệ đứng giữ ở đây.
Ở trong phòng số bốn đèn sáng lờ mờ lấy ló trong song cửa có hai bóng người.
Một lát sau người nam nhân chợt đứng dậy mở cánh cửa sổ, ánh trăng bên ngoài lồng lộng soi vào gương mặt anh tuấn của chàng. Đôi mắt chàng như tỏa hào quang, cùng với sóng mũi cao, trong dáng dấp một trang anh tuấn còn pha nét thanh tú của một thư sinh. Với màu da trắng, đôi môi đỏ au lại thoáng nét của một thiếu niên quật cường thơ ngây. Chàng ngưng nhìn ánh trăng, ngực chàng như thở thật nhanh, tựa hồ như trong lòng tức giận bởi một điều gì đó.
Nàng thiếu phụ từ từ đứng dậy, từ từ ngoảnh đầu lại … Dưới ánh trăng, nét mặt đẹp của thiếu phụ làm xiêu lòng nam nhân. Đôi mắt nàng như có ma lực thu hút người khác, chỉ nghe nàng hỏi dịu dàng:
- Huynh lại giận rồi sao ?
Chàng thiếu niên anh tuấn chỉ "hừ" một tiếng không chú ý cũng không nhìn thiếu phụ. Bàn tay ngọc của thiếu phụ vịn vào vai chàng thiếu niên, đôi môi duyên dáng tựa vào tai chàng :
- Mong sao huynh đừng giận ?
Chàng thiếu niên anh tuấn thở dài:
- Ta không tức giận nhưng ta không hiểu tại sao muội lại đến đây ?
Nàng thiếu phụ cúi đầu:
- Tại sao huynh lại không bằng lòng ?
Chợt chàng thiếu niên nắm vào vai thiếu nữ:
- Muội hãy cho ta biết, muội có nhiều đau khổ, muội đang bị áp bức bởi thế lực của ác ôn, cần ta cứu, cần ta giúp muội … Thiếu phụ ngửng mặt nhìn chàng với đôi mắt u buồn:
- Huynh không bằng lòng !
- Sao ta lại không bằng lòng, đừng nói chi muội đã cứu mạng ta, mà chỉ luận tình cảm giữa chúng ta, muội bảo ta nhảy vào nước lửa, ta cũng bằng lòng ngay.
- Huynh đối với muội thật tốt, muội biết rõ.
Nàng thiếu phụ nói dịu dàng. Đôi mắt nàng như long lanh nước mắt, gục đầu lên vai chàng thiếu niên:
- Nếu huynh đối với muội không tốt, tại sao lại bằng lòng đưa muội đến đây rồi lại bằng lòng đưa muội trở về.
Chàng thiếu niên chợt đẩy thiếu phụ ra rồi nói lớn:
- Ta đã cho muội biết từ lâu, ta là một môn nhân đang có tội, nếu ta đưa muội trở về, chẳng biết phải gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm, giông tố, còn có khả năng nhận lãnh sự xử trị của môn qui.
Thiếu phụ chợt khóc:

- Muội là một thiếu phụ đáng thương, nếu muội không nương tựa vào huynh thì muội nương tựa vào chỗ nào ?
Nét tức giận của chàng thiếu niên như dịu lại:
- Đương nhiên ta phải bảo vệ muội, bất luận như thế nào ta cũng đưa muội trở về nhà, nhưng tại sao muội lại thích đến đây, vì sao không muốn về ?
Thiếu phụ vừa rưng rưng khóc vừa nói:
- Ngọc ngà châu báu huynh biết rằng rất hấp dẫn với một nữ nhân và mãi mãi không thể kháng cự nổi.
- Muội cũng cần hiểu cho rằng trong giới giang hồ, ta có nhiều kẻ thù ?
- Tại sao huynh không hóa trang ?
Chàng thiếu niên nghe xong chợt nổi giận:
- Thân thể, da tóc do phụ mẫu sanh ra, phụ mẫu đã cho ta hình dáng, tại sao ta lại giấu che nó, tại sao lại cần hóa trang ?
Thiếu phụ nhào vào lòng chàng:
- Tiểu Vân, đừng giận nữa, chúng ta hãy đi ngay, được không ? Huynh đừng lo, không có ai gia hại chàng được đâu.
Người thiếu phụ đặt bàn tay vào cửa sổ rồi nàng đóng lại, thì ra trên cửa sổ đã in vết bàn tay của nàng.
Dấu bàn tay của nàng như có lân tinh, dấu tay ấy về ban đêm phát ra áng sáng, trông giống như dấu tay của ma quỉ từ địa ngục về đây để lại dấu tích.
Đúng là địa ngục, bởi vì trong thời khắc này, trong gian phòng này chứa đầy mưu mô giảo quyệt.
Người thiếu phụ này so với quỉ sứ còn hung hiểm đáng sợ hơn nhiều.
Nàng chính là Ôn Đại Đại người tình của Lạc Nhựt mục trường chủ nhân Tư Đồ Tiếu.
Còn Đại Đại lấy vẻ đẹp của mình, thủ đoạn với tình cảm tạo thành một hố sâu đáng sợ, nàng dụ dỗ được chàng thiếu niên Vân Tranh theo nàng.
Ôn Đại Đại bày ra một câu chuyện nàng là một người nữ nhân đáng thương nhưng chẳng có ai giúp đỡ, sau đó nàng cầu Vân Tranh đưa nàng đi :
- Chàng đưa muội đi đến chân trời góc biển để chúng ta được sống bên nhau, muội muốn thoát khỏi cái thế giới xấu ác này và muội chỉ yêu chàng.
Một Vân Tranh nóng nảy, nhiệt tình quật cường và ngây thơ thì rất dễ dàng sa vào mê lưới của Ôn Đại Đại, Vân Tranh đã thề trọn đời

bảo vệ nàng, thậm chí muốn đưa nàng trở về nhà.
Vân Tranh muốn đưa Ôn Đại Đại về căn cứ địa của Đại Kỳ môn để được sự che chở. Sau ba năm chàng lưu lang sẽ được sống bên nàng dài lâu.
Kế hoạch của Vân Tranh cũng chính là hy vọng của Đại Đại.
Đại Đại đem câu chuyện của Vân Tranh báo cho Tư Đồ Tiếu.
Đi đến đâu Ôn Đại Đại đều để lại dấu tích để cho Tư Đồ Tiếu biết mà theo dõi.
Thế mà Vân Tranh nào có biết, chàng định đưa kẻ thù về căn cứ địa của Đại Kỳ.
Khi ấy, cửa sổ ụp xuống, ánh đèn lời mờ ! Trên nóc nhà đối diện một bóng người xuất hiện. Chính là Bạch Tinh Võ.
Trong bóng đêm chỉ thấy trên đôi môi hắn nở nụ cười âm hiểm, hắn thì thầm:
- Hảo tiểu tử, để xem ngươi đi tới đâu ?
Hắn nói chưa dứt lời thì phía bên kia lửa cháy ngút trời. Kế đến là tiếng hô hoán tiếng chân người chạy.
Bạch Tinh Võ nép mình xuống vừa nghe có tiếng gió, Hắc Tinh Thiên đã lao tới.
- Đệ Ở đây ! Nhìn rất rõ, vạn lần không sai.
- Có động tĩnh gì không ?
- Không ngờ tên đệ tử của Đại Kỳ môn lại đang âu yếm với một thiếu phụ, giờ này hắn ở lại.
- Thế là thế nào ?
Hắc Tinh Thiên nạt.
Bạch Tinh Võ nắm tay Hắc Tinh Thiên chỉ cho hắn nhìn dấu bàn tay nơi cửa sổ.
- Vừa rồi tiểu đệ cũng lấy làm lạ, chẳng biết người thiếu phụ ấy như thế nào, theo cái nhìn của tiểu đệ thì thiếu phụ ấy không được đàng hoàng, chỉ tiếc là chưa thể tìm ra lai lịch của người thiếu phụ này.
- Bất luận lai lịch của thiếu phụ đó như thế nào cũng cần phải hạ thủ !
Ngọn lửa càng lên cao nhưng tiếng hoảng loạn không còn nữa, đủ biết rằng những người bộc dịch của nhà họ Lý được huấn luyện rất nghiêm túc.
Trầm ngâm một lát, Hắc Tinh Thiên nắm một viên ngói định phóng đi nhưng bị Bạch Tinh Võ cản lại :
- Việc đến như vầy, chi bằng chúng ta cứ xông vào để hắn không trở tay kịp.
- Được !
Cả hai người phi thân lên nóc phòng, hai người giao hẹn chỉ dùng

mắt ra dấu, rồi kẻ trước người sau xông vào.
Ai ngờ cả hai vừa đặt chân xuống đất, từ dưới đất bay lên một vật sáng như sao rất nhanh nhưng lại không phát ra tiếng gió đánh vào đầu Hắc Tinh Thiên.
Hắn chỉ chú ý mặt sau nên không đề phòng, Bạch Tinh Võ vội nhảy lên đá vào ngực Hắc Tinh Thiên. Hắn ngầm mắng:
"Ngươi điên rồi sao ?" Hắc Tinh Thiên nhờ tránh cái đá của Bạch Tinh Võ đồng thời hắn cũng tránh được ám khí. Chỉ nghe có tiếng gió bên tai, thì ra ám khí đã xẹt ngang.
Bạch Tinh Võ đưa tay chỉ về hướng có ám khí rồi chuyển mình theo thế "Long hình" hắn nằm soài phóng như tên bay.
Bây giờ Hắc Tinh Thiên mới rõ, hắn cũng phóng theo, trên nóc nhà có bóng người, ám khí lại phóng theo. Thấy vậy Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ rất kinh sợ không nghĩ ra người ở đằng sau đánh lén là ai.
- Có lý nào bọn chúng lại có người bảo vệ ? Có lý nào ở đây lại có thêm đệ tử của Đại Kỳ ? Có lý nào hành động của chúng ta bị Lý Lạc Dương phát hiện ?
- Phải chăng hắn đã phát hiện hành tung của chúng ta, hắn cố ý như đã ngủ say ?
Bóng người ở trên nóc nhà lắc mình đã phóng tới trước mặt Hắc Tinh Thiên. Hắc Tinh Thiên sẵn sàng tay quyền tập trung chân lực, còn Bạch Tinh Võ thì phóng cước đá vào lưng bóng người ấy.
Cả hai phân tiền hậu giáp công, họ đều dùng đến tám phân chân lực, bộ vị phóng chưởng, ra cước phóng những chiêu thức chí mạng, cả hai nghĩ rằng sẽ thắng người này trong chớp mắt.
Người ấy bị tấn công cả hai mặt vẫn không rối loạn và vẫn an toàn giữa hai thế tấn công của Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ.
Thấy thế cả hai người đều lo.
"Người này có thân thủ rất nhanh".
Cả hai không nói cứ theo như bóng với hình, rồi ra chiêu cùng đánh xuống.
Chợt nghe bóng người ấy vừa cười vừa hỏi:
- Hai vị đúng là muốn hạ độc thủ ?
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ vội thu chiêu nhảy lùi nửa bước chăm chú nhìn người ấy. Thấy người ấy nằm ngửa trên mái ngói, hai tay ôm đầu, thì ra là Lạc Nhựt mục trường Tư Đồ Tiếu.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ rất kinh ngạc rồi phóng tới hỏi:
- Tại sao Tư Đồ huynh cũng đến đây ?
- Tiểu đệ biết hai vị đã đến, tự nhiên tiểu đệ phải theo sau.

- Đúng là tai mắt của Tư Đồ huynh rất thông.
Trên mặt Hắc Tinh Thiên gượng cười chứ trong lòng hắn như dầu sôi lửa bỏng, ngầm lo:
“Mình được kho tàng bí mật, có lý nào hắn cũng biết rồi.” Hắc Tinh Thiên được giang hồ gọi là Thất xảo linh lung, nếu lấy tâm trí giảo hoạt thâm trầm ra mà luận thì so với Tư Đồ Tiếu khác xa, điều này hơn ai hết hắn hiểu rất rõ.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 6(b)
Thành Lạc Dương mây gió

Tư Đồ Tiếu mỉm cười :
- Tại hạ không biết gì nhiều, chỉ tiếc rằng những việc mà hai vị biết lại ít hơn.
Tâm niệm quỉ sứ trong lòng Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ càng dâng lên, cả hai nhìn nhau ra dấu, đột nhiên sắc mặt Bạch Tinh Võ nghiêm lại:
- Huynh đệ chúng tôi xác định biết việc rất ít nên mới có một việc xin Tư Đồ huynh lãnh giáo, lãnh giáo !
Bọn chúng tại sao dùng hai chữ “lãnh giáo” ?
- Người ở trong phòng ấy là đệ tử của Đại Kỳ môn, huynh đệ ta định ra tay, chẳng dè Tư Đồ huynh ngăn cản, may mạng của tiểu đệ chưa hết. Nếu không thì vừa rồi đã chết dưới tay của Tư Đồ huynh.
- Vô luận là ai, hôm nay muốn ra tay hại tên tiểu tử họ Vân, tiểu đệ cũng lấy tính mạng để ngăn cản.
Nghe xong Hắc Tinh Thiên biến sắc:
- Nói như vậy là có ý gì ?
Bạch Tinh Võ mỉa mai:
- Có lý nào Tư Đồ huynh đã đầu Đại Kỳ môn ?
- Hai vị có biết thiếu phụ đang ở trong phòng tên họ Vân là ai không ?
- Chẳng cần biết là ai cả … - Cô ấy là ái thiếp của tiểu đệ.
- Câu chuyện như thế nào, xin Tư Đồ huynh giải thích cho.
Cả hai người kẹp Tư Đồ Tiếu vào giữa.
- Hai vị có thấy dấu tay xanh nhạt không ? Tiểu đệ thì theo dấu tay ấy mà tìm đến, có lý nào hai vị vẫn chưa rõ ?
“Thì ra hắn đến đây có mưu đồ riêng không quan hệ gì đến bí mật của chúng tạ” Vừa nghĩ đến đó, trên gương mặt Hắc Tinh Thiên nở

nụ cười :
- Tư Đồ huynh làm việc gì quỉ thần cũng không lường được, thì làm sao tiểu đệ biết được ?
- Việc ấy nói ra rất dài dòng. Ở đây không phải là nơi trò chuyện, chờ tại hạ đến nơi ở của hai vị rồi sẽ kể cho hai vị nghe.
- Tại hạ Ở tại phòng mười ba.
- Đi !
Chờ cả ba người đều đi khuất, ở chỗ bóng tối phía sau lại thấp thoáng bóng người. Có tiếng thì thầm:
- Thế là câu chuyện ra làm sao ?
Dưới ánh trăng vằng vặt, bóng người ấy toàn thân mặc áo màu đen, đầu cũng trùm khăn đen. Người này chỉ động thân là đã nằm trên nóc nhà phía có bóng tối, đó chính là Thiết Trung Đường.
Chàng nghe ở đây còn có đệ tử của Đại Kỳ môn. Thiết Trung Đường đoán chắc đến tám phần là Vân Tranh. Chỉ vì chàng hành động rất cẩn thận, chàng không ra mặt mà chỉ ở bên trong lưu ý theo dõi Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ. Chàng bám theo chúng, khi hai tên này định ra tay, chàng cũng định xuất thủ, chẳng ngờ cũng có một người nữa ngăn cản.
Chàng không ngờ người ngăn cản Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ là Tư Đồ Tiếu. Thiết Trung Đường cũng không ngờ thiếu phụ theo Vân Tranh lại là ái thiếp của Tư Đồ Tiếu.
Trong giờ khắc ấy, chàng ngửa nhìn ánh trăng, vận dụng tất cả trí tuệ. Dù Thiết Trung Đường không biết đầu đuôi câu chuyện như thế nào nhưng chàng đã thoáng nghĩ đã biết được tám phần, toàn thân Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh:
“Để tam đệ đưa mụ ấy trở về nhà thì đúng là đại họa.” Thiết Trung Đường dư biết tính tình của Vân Tranh. Một khi Vân Tranh đã quyết định làm một việc gì thì không ai có thể thay đổi chủ ý của chàng. Vừa rồi, bóng người ở trong cửa sổ Thiết Trung Đường đã nhìn rõ, thái độ thân mật giữa hai người, chàng lấy làm lo. Trường hợp Vân Tranh đổi ý chắc chắn chàng có đủ chứng cứ về những âm mưu của người mỹ phụ ấy, nắm chắc cả lai lịch nữa.
Thiết Trung Đường cũng biết rằng thiếu phụ ấy là cường địch mà xưa nay chàng chưa hề gặp. Người mỹ nữ có nhan sắc, bất cứ ai cũng thật khó đối phó. Hà huống sau lưng Đại Đại còn có cả một thế lực lớn tiếp tay, trong cuộc đấu trí và đấu sức chàng không thể thủ thắng. Thiết Trung Đường cần nắm nhược điểm của Đại Đại, nhưng nhược điểm gì ? Ma lực của châu báu thì bất cứ nữ nhân nào cũng không thể chống cự.

Thiết Trung Đường vừa nhớ câu nói của Thủy Linh Quang, bất giác chàng nở nụ cười.
Đèn hoa lại sáng, hội hè lại mở.
Đại sảnh của nhà họ Lý so với ba ngày trước thì náo nhiệt hơn. Ở trong đại sảnh nơi nào cũng rộn tiếng nói cười.
Huynh đệ Âu Dương ở Giang Nam cũng đến sớm hơn mọi ngày, áo quần cũng bảnh bao hơn, đôi mắt họ nhìn trừng trừng đến mấy cô gái ở bàn bên.
Hoành Giang nhứt oa Nữ Vương Phong hình như không chú ý đến họ. Ngược lại, một đoàn công tử ca nhi lại quá rộn ràng.
Phùng Bách Vạn ngồi ở bàn thứ hai, đôi mắt hắn thật hưng phấn, hắn hết nhìn chỗ này lại nhìn nơi khác, chẳng khác nào chó đi tìm mồi. Đủ biết rằng hôm qua hắn kiếm được không ít.
Ngọc Phan an Phan Thừa Phong vẫn yên lặng đứng sau lưng Phùng Bách Vạn, ngồi phía sau là một nàng hầu thỉnh thoảng lại đưa ta xoa vào bàn tay của Phùng Bách Vạn.
Vân Tranh và Ôn Đại Đại cũng đã đến. Vân Tranh cũng nhìn thấy Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu đang ngồi ở một góc, nhưng cả hai đều xem như không quen biết họ.
Vân Tranh thở phào:
- Nguyên do là bọn chúng không nhớ ta là ai.
Chợt nghe tiếng cười :
- Mỗ lại đến.
Hải Đại Thiểu vẫn xách một bao vải ngang nhiên bước vào. Mọi người đang mua bán bỗng ngừng để nhìn vào nhân vật truyền kỳ.
Hải Đại Thiểu liệng cái bao xuống bàn vừa cười ha hả vừa nói:
- Hôm nay mỗ quá bận, người nào muốn thứ nào trong bao này mau mau cho biết!
Chẳng cần chờ ai mở miệng, Phùng Bách Vạn vội đứng dậy đưa hai tay lên nói lớn:
- Trong bao còn bao nhiêu vật, Bách Vạn này mua tất.
Hải Đại Thiểu nghiêm giọng:
- Còn ba mươi thứ, nhưng … - Đã làm ăn thì phải công bằng, hôm qua năm trăm lạng một thứ, hôm nay cũng như vậy.
Hải Đại Thiểu xoa xoa đầu nói:
- Giống nhau sao ?
- Tự nhiên.
Phùng Bách Vạn thò tay vào túi lấy ra một ngân phiếu.
- Gồm có một vạn năm ngàn lượng không thiếu một tờ hào.
Đoạn hắn vội vàng đặt ngân phiếu trên bàn rồi xách cái bao vải trở

về.
Hôm qua hắn được nhiều lời nên bây giờ hắn sợ Hải Đại Thiểu không chịu bán.
Phùng Bách Vạn không ngoảnh mặt lại, hắn vừa đi vừa nói:
- Chuyện mua bán thế là xong, bất tất phải nói nhiều lời.
Chợt tấy Hải Đại Thiểu ngửa mặt cười như điên cuồng:
- Những thứ ở trong bao của mỗ chỉ đáng giá hai trăm lượng một thứ, ngươi lại bằng lòng mua một thứ năm trăm lượng, mỗ cũng đành chịu.
Những người chung quanh vừa lấy làm lạ vừa buồn cười. Phùng Bách Vạn là con người keo lận nổi tiếng thế mà hôm nay lại xài sang.
Thấy thế, sắc mặt của Phùng Bách Vạn xám xanh, hắn vội vàng nghiêng bao đổ ra quả nhiên những thứ trong bao không có giá trị gì, hắn vừa kinh hãi lại vừa giận, giọng nói run run:
- Ngươi gạt ta !
Hải Đại Thiểu nói nghiêm túc:
- Ai gạt ngươi, do ngươi bằng lòng mua, nếu ngươi còn nói đến một chữ “gạt” mỗ sẽ chém toạt ngực ngay.
Phùng Bách Vạn ngồi phịch xuống ghế. Hải Đại Thiểu không cần quan tâm đến Phùng Bách Vạn, hắn giao ngân phiếu cho Lý Lạc Dương :
- Lý đại ca hãy thế mỗ dùng khoản tiền này để giúp kẻ nghèo khổ, mỗ đi đây !
Hải Đại Thiểu vừa cười khoái chí vừa rời khỏi đại sảnh.
Mọi người có mặt đều hoan hô Hải Đại Thiểu, Vân Tranh cũng rất bằng lòng.
Phùng Bách Vạn nói với Phan Thừa Phong:
- Đuổi theo, buộc hắn trở lại.
Phan Thừa Phong vẫn không nhúc nhích:
- Đuổi theo cái gì ?
Phùng Bách Vạn mắng:
- Lão phu đã tốn bao nhiêu tiền của để thuê ngươi đến đây, có lý nào mời ngươi đến đây để ăn thịt ?
- Chính ngươi bằng lòng, bây giờ còn oán ai được.
Phùng Bách Vạn hét to:
- Đồ phản phúc, phản phúc.
- Im mồm đi, đại gia mỗ đã không muốn làm, vàng bạc vẫn còn nguyên phong, trả lại cho ngươi cả đấy, sau này ngươi có việc gì không liên quan gì đến mỗ.
Phùng Bách Vạn biến sắc:

- Ngươi tốt, ngươi tốt, còn ta … Phan Thừa Phong phất tay áo bỏ đi.
Thấy thế, gương mặt của hai nàng hầu ngồi một bên Phùng Bách Vạn biến sắc rồi cả hai vừa chạy theo vừa réo:
- Tiểu Phan, Tiểu Phan, chàng đi đâu hãy dừng lại.
Chẳng khác nào lửa đổ thêm dầu, Phùng Bách Vạn giận dữ mắng:
- Hai con tiện tì, trở lại mau !
Hai nàng hầu hình như không nghe, cứ chạy ra khỏi đại sảnh.
Mọi người thấy vậy đều không nhịn được cười. Phùng Bách Vạn nhìn quanh vẫn không thấy có một người đồng tình với hắn, thế là hắn cũng chạy theo.
Ai ngờ hắn vừa ra tới cửa thì có một người từ phía ngoài xông vào đụng hắn lùi lại mấy bước, hắn mắng:
- Đồ nô tài, mù mắt rồi sao ?
Người từ ngoài chạy vào cũng bị tống lùi lại mấy bước, thì ra đó là lão nhân kỳ quái.
Chỉ nghe lão nhân mắng lại:
- Ngươi mới là nô tài, con mắt cẩu của ngươi đui rồi sao ?
- Ngươi tông vào ta lại còn mắng người ta, ngươi muốn tạo phản à ?
Nói chưa dứt lời liền bị lão nhân xáng một tát tai.
- Ngươi dám đánh người hả !
Lão nhân cười mũi:
- Tiền của ngươi có ít, lão phu có nhiều, thế lực của ngươi chẳng bao nhiêu, thế lực lão phu có thừa, đánh ngươi thì có sao, ngươi muốn gì ?
Phùng Bách Vạn tự nghĩ đến thân phận mình. Tiền của thì chẳng bằng ai, tiếng tăm cũng bị giảm sút, thế rồi hắn lặng lẽ ra đi.
Trong đại sảnh lại cười rộ, ông già ưỡn ngực, đầu ngửng lên bước vào thật ngang nhiên, dáng dấp của lão nhân khiến mọi người thất vọng thay cho thiếu nữ có nhan sắc tuyệt mỹ, bây giờ không theo lão nhân mà chỉ có hai nữ hài tử.
Việc mua bán ở trong đại sảnh sau khi có mặt lão nhân, không khí trở nên rộn ràng trở lại. Một số người cho rằng mình sẽ kiếm được ít tiền từ lão nhân giàu có ấy, đặc biệt là lão có nhiều báu vật.
Lão nhân tuy vừa già lại vừa kỳ quái, nhưng chẳng biết đã hấp dẫn bao nhiêu thiếu nữ mỹ miều. Chỉ thấy lão nhân ngồi vào chiếc ghế bành của lão già mang theo.
Nhìn tựa hồ như nhắm mắt định thần, nhưng thực ra không có ai ở ngoài tầm mắt của lão.
Đêm đã về, Ngân Toán Bàn chợt đứng dậy, hắn lấy một đôi bông tai từ trong hộp da ra. Đôi bông tai này có gắn hai hột xoàng rất quí giá.

Đôi mắt Ôn Đại Đại mở lớn, tỏ lộ lòng tham lam. Đại Đại có thể hy sinh tất cả để chiếm cho kỳ được.
Chỉ còn lại Ôn Đại Đại, Kim nhị công tử và Âu Dương huynh đệ tranh nhau mặc cả từ một vạn lượng đến tới một vạn năm ngàn năm trăm lạng. Cuối cùng Ôn Đại Đại mua với giá một vạn sáu ngàn lạng. Thế là gương mặt ả ta đầy kiêu hảnh, đắc ý.
Ai ngờ ông lão kỳ dị ho mấy tiếng, rồi tuyên bố hai vạng lạng.
Ôn Đại Đại vừa kinh hãi vừa sửng sốt, lại vừa tức giận mặc cả:
- Hai vạn bốn ngàn lạng đấy.
Đấy là toàn bộ tài sản Ôn Đại Đại mang theo.
Gương mặt ông già nở nụ cười cổ quái, từ từ mở bàn tay ra.
Thấy vậy Ngân Toán Bàn vừa cười vừa nói:
- Phải chăng các hạ muốn năm vạn lượng ?
- Chắc chắn như vậy !
Lão nhân liền bảo tên đồng tử lấy ngân phiếu ra giao cho Ngân Toán Bàn.
Bị thua thiệt, Ôn Đại Đại vừa tức vừa giận lại vừa thất vọng.
Ôn Đại Đại thường dùng mọi thủ đoạn để đạt mục tiêu của mình, thậm chí Đại Đại mua được cả linh hồn, thế mà trong giây phút này, nàng không còn cách nào khác hơn.
Việc mua bán thế là dứt điểm, tiền bạc trao qua, ngọc ngà trao lại.
Tại một góc của đại sảnh, Tư Đồ Tiếu mỉm cười :
- Lần này Đại Đại đã gặp kẻ đối đầu.
- Năm vạn lạng mà chỉ mua có một đôi bông tai, ngoại trừ lão điên này, có ai lại làm như vậy.
Vân Tranh từ từ đứng dậy nói :
- Đại Đại, thôi chúng ta đi đi !
Ôn Đại Đại vẫn chăm chú nhìn vào hộp trang sức của lão nhân như bị hớp hồn.
Thấy vậy Vân Tranh thở dài cúi mình xuống nói:
- Đôi bông ấy đối với muội quan trọng đến vậy sao ?
Ôn Đại Đại lắc đầu:
- Chàng hiểu không, bất cứ việc gì muội không đạt được ý muốn, muội không chịu nổi.
Vân Tranh lại từ từ ngồi xuống.
Chợt nghe phía bên ngoài có tiếng mắng chửi om sòm, mười sáu gã đại hán nhảy xuống ngựa ngang nhiên bước vào. Trên tay mỗi gã đều có một lá cờ bằng lụa.
Cả mười sáu lá cờ đỏ có đề chữ màu đen:
“Tích Lịch đường” Cờ phân thành hai hàng, từ thềm đến cửa đại

sảnh. Còn mười sáu gã đại hán đều tỏ ra dáng hùng hùng hổ hổ. Mọi người đều xôn xao nói:
- Tích lịch hỏa đã đến.
Tư Đồ Tiếu nhìn sắc mặt của bọn chúng, hắn nhíu mày:
- Dù đến cũng không ngán gì, tại sao Hắc Tinh Thiên lại thay đổi sắc mặt.
Vừa nghĩ đến đó, chợt thấy một lão nhân râu dài, mặt hồng đi giữa hai hàng cờ vào đại sảnh. Áo quần của lão nhân rất sang trọng, bộ râu dài của lão nhân suông sẻ thần thái dương dương tự đắc.
Lý Lạc Dương chấp tay nói:
- Huynh đài quang lâm khiến cho tiện quán sáng sủa hơn… Tích Lịch Hỏa khoát khoát tay nói:
- Huynh đệ cả mà sao lại nói có vẻ khách sáo.
Đoạn liếc mắt nói:
- Lão phu đến đây chỉ muốn nói chuyện với Hắc Tinh Thiên.
Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu đều đứng dậy. Hắc Tinh Thiên cũng ôm quyền lễ phép:
- Có tiểu đệ Ở đây. Huynh đài có gì xin chỉ giáo ?
Tích Lịch Hỏa nói lớn:
- Ta biết ngươi ở đây, ta hỏi ngươi. Ngươi đã đưa đồ đệ của lão phu đi đâu, chắc chắn hắn đã gặp nguy hiểm đến tám phần.
Tích Lịch Hỏa xem như trong đại sảnh không có ai cả, lão thét lung tung.
Hắc Tinh Thiên cũng rất kinh hoảng, nhưng hắn vẫn như tự nhiên.
- Ai ! Người mà huynh đài nói có phải là Lôi Đại Liệt ? Cả tháng rồi, kể từ khi chia tay nhau, tiểu đệ chưa lần nào gặp mặt.
- Có đúng là ngươi không gặp ?
- Có lẽ nào huynh đài không tin tiểu đệ ?
- Hắn đã chết ở đâu ? Hắc lão đệ đừng lấy làm lạ, vừa rồi ta nhầm hỏi.
Lão nói xong quay mình bỏ đi.
Tích Lịch Hỏa là như sấm sét, đến cũng nhanh, mà đi lại càng nhanh hơn.
Thiết Trung Đường nhắm đôi mắt ngồi trên ghế bành như cũng bị kích động:
- Hắc Tinh Thiên đã qua mặt bọn chúng, như thế cũng tốt !
Thiết Trung Đường như có chủ ý nên chàng trở lại dáng dấp nhàn nhã. Chàng từ từ đứng dậy, hai bé đồng tử bưng hộp trang sức theo sau.
Đèn đuốc trong đại sảnh đã tắt hết, chung quanh không có một bóng

người. Thiết Trung Đường bước từng bước, một bóng người xuất hiện cản đường thì ra là Ngân Toán Bàn.
Thiết Trung Đường an ủi hắn:
- Thật là khổ cho ngươi.
Ngân Toán Bàn lấy ngân phiếu năm vạn lạng trả lại cho Thiết Trung Đường rồi nói:
- Tại sao lão nhân gia lại hành động như thế ?
Thiết Trung Đường cười hì hì vừa nói:
- Lão phu chỉ mượn việc này để trêu chọc cô nương ấy, ngươi đừng nói cho bất cứ ai biết việc này.
Ngân Toán Bàn hiểu ý gật đầu:
- Được tiền tài, thì gặp tai ương, tại hạ không mất một chút sức lực mà được ba ngàn lạng, tự nhiên phải giữ kín cho lão gia.
Hắn chấp tay chào lia lịa rồi rút lui.
Đôi mắt Thiết Trung Đường thoáng nét đắc ý. Nguyên do đôi bông tai ấy vốn là minh châu của gia đình chàng, thuê thợ nổi tiếng chế tạo thành, chàng chọn trong số người làm ăn ở đó chỉ có Ngân Toán Bàn, nên Thiết Trung Đường đã thỏa thuận với hắn, trình diễn một màn kịch để rồi dạy cho Ôn Đại Đại một bài học.
Ai ngờ trong lúc ấy có tiếng cười nhạt:
- Người ta nói càng già càng phong lưu, câu nói ấy quả thật đúng.
- Người nào !
Tuy đầu óc Thiết Trung Đường cũng bàng hoàng nhưng chàng không dám để lộ tông tích, chàng cố ý giả vò thở hổn hển đứng ra nhìn xem.
Cả một vườn hoa đang tắm gội ánh trăng vàng, trong một đám cây rậm có một cặp tình nhân đang chuyện trò ân ái. Người thiếu phụ này chính là ái thiếp của Phùng Bách Vạn, trong thời khắc ấy hơi thở của nàng nhè nhẹ, trên mình và trên mái tóc nàng đầy hoa.
Nàng ngẩng đầu nhìn Thiết Trung Đường, sắc mặt nàng không có gì hổ thẹn, ngược lại thiếu nữ còn cười duyên, hai cánh tay nàng vẫn ôm vào bụng người nam nhân. Sắc mặt người nam nhân lại trắng bệch, đúng là Phan Thừa Phong.
Tay hắn đặt lên ngực người ái thiếp nhìn Thiết Trung Đường, vừa cười vừa nói:
- Nếu các hạ dụ được một người thiếu phụ có nhan sắc cũng không ngại gì đưa đến đây để hưởng lạc thú.
Người thiếu phụ cười khanh khách:
- Ở đây tuyệt đẹp, chúng ta nhìn thấy mọi người, nhưng mọi người không nhìn thấy chúng ta, xin chàng hãy thử xem thiếp đẹp đến như

thế nào ?
Nghe thế, Thiết Trung Đường giả vờ nổi giận:
- Ngươi nói gì lão phu không hiểu.
- Tại hạ cũng là người quen cả, các hạ đã đứng trước mặt tại hạ, bất tất phải che giấu, bằng vào kinh nghiệm mấy chục năm của tại hạ, thiếu phụ đó đúng là con cá béo bở lại dễ dàng mắc câu, chỉ vì … nàng tuy bé nhưng võ công lại không kém, cũng có phần khó đối phó, nếu tâm tư của các hạ để cho nàng biết rõ … thì thật khó !
Thiết Trung Đường giả vờ nói không ra lời.
Phan Thừa Phong tiếp:
- Nếu như bên cạnh các hạ có một người như tại hạ bảo vệ, thì bất cứ tên nào cũng chỉ đưa mắt mà nhìn.
Thiết Trung Đường tự nghĩ:
- Ai ngờ hắn lại như vậy.
Chàng nói thầm trong miệng:
- Có lẽ nào ngươi định đến làm phiêu khách của ta ?
- Tại hạ nghĩ rằng mất một cái gì thì sẽ được một cái khác.
- Ngươi muốn lợi dụng ta, há ta không biết lợi dụng ngươi. Hành động thay lão phu đâu dễ dàng như thế.
- Hai bên cùng có lợi, có lý nào các hạ không đồng ý ?
- Nếu các hạ chịu làm phiêu khách của lão phu thì phải chịu sự chỉ huy của lão phu.
- Điều đó là tất nhiên.
- Thế thì các hạ đứng dậy theo ta.
Phan Thừa Phong không chút do dự, hắn đứng dậy, nhưng lại bị nữ nhân nắm áo.
- Chàng trọng người khác chứ không nghĩ gì đến muội sao ?
Phan Thừa Phong nạt:
- Buông tay !
- Không buông thì đã làm gì nào.
Thiếu phụ Ôm mông Phan Thừa Phong, ai ngờ Phan Thừa Phong đã đá vào huyệt Tương Đài trên ngực thiếu phụ.
Huyệt Tương Đài trực thông tâm mạch, và cũng là một trong những tử huyệt của con người, thiếu phụ ấy trợn mắt ngã lăn không kịp nói.
Thiết Trung Đường tự nghĩ:
“Con người này có lòng dạ hiểm độc như lang sói !” Phan Thừa Phong vẫn không thay đổi thần sắc, hắn vừa cười vừa nói:
- Hành động của tại hạ chỉ vì muốn giữ bí mật cho các hạ nên đã bịt miệng nàng.
Thấy vậy hai đứa đồng tử sợ hãi, mặt mày nhợt nhạt. Thiết Trung

Đường giả vờ giọng run:
- Các hạ dám giết người ở đây, không sợ Lý Lạc Dương biết à.
Phan Thừa Phong cười nhạt:
- Tại hạ hành động chỉ vì chủ nhân, việc này làm sao mà lộ được, nếu bị lộ thì đều do các hạ chủ trương mà thôi.
- Tại sao các hạ lại dựa vào lão phu?
- Nếu các hạ không bằng lòng thì tại hạ sẽ đem câu chuyện này nói ra.
Hắn nghĩ rằng hành động như vậy là nắm được lão nhân trong tay hắn nên trông hắn có mòi đắc ý.
Thiết Trung Đường cố nhíu mày, đang trầm ngâm:
- Thế là … thế là … Lão nhân chợt nói nhanh:
- Lợi dụng mọi người đang ở trong đại sảnh, các hạ hãy mau lén mang cái xác này liệng vào phòng kẻ khác !
- Ý tưởng rất hay !
- Cái con người đang ở phòng mười ba, dáng dấp của hắn thật đáng ghét, vả lại hắn là đứa từng mang tội với lão phu, hãy đem cái xác này liệng vào phòng của hắn.
- Rất hay, rất hay ! Tên Hắc Tinh Thiên chắc phải sợ lắm.
Phan Thừa Phong vừa ôm xác chết vừa nói:
- Trong giây lát tại hạ sẽ về ngay.
- Lão phu chờ ở trong phòng.
- Được!
Hắn vừa tung thân đã cách đó mấy trượng. Hắn tự đặt cho mình hai chữ “Thừa Phong” quả nhiên tài khinh công của hắn rất cao. Trong nháy mắt hắn đã đi xa.
Thiết Trung Đường tỏ vẻ đắc ý rảo bước trở về. Chàng đi qua chỗ ở của Phùng Bách Vạn, ở bên ngoài thấp thoáng có hai bóng người.
Thiết Trung Đường phóng tầm mắt nhìn hai người ấy. Một người tóc bạc phau, vận áo lam lũ cùng với cậu thiếu niên chân què. Từ khi Thiết Trung Đường được uống Thiên Niên Sâm, tầm nhìn của đôi mắt chàng khác xa người thường, dù ở trong bóng tối chàng vẫn nhìn thấy rõ trong lúc đó người khác không nhìn thấy chàng.
Thiết Trung Đường vội nép mình sau bức tường, hai đồng tử rất khôn ngoan cũng đi qua hướng khác.
Cả hai người vừa nghe có tiếng chân bước, khi nhìn thấy hai đồng tử đi qua nên không chú ý gì.
Một lát sau nghe thiếu niên què nói:
- Sư phụ ! Phùng lão đầu đã trở về, còn tên kia sao vẫn chưa về, đồ nhi đã chờ rất lâu.

Lão bà nói:
- Gấp gì nào. Vi sư đã đoán chắc là hắn, hắn thoát sao nổi ? Hắn chỉ còn sống nhiều lắm là mấy ngày nữa thôi.
Chàng vừa thấy thiếu niên què vùng dậy nói:
- Để đồ nhi đến phía trước xem thử tên ấy đã trở về đại sảnh chưa ?
Thân pháp của thiếu niên này rất lạ, vừa tung đi đã xa mấy trượng, nhưng chẳng thấy hắn tỏ ra tàn phế. Vả lại hắn cũng to gan, ở chỗ này mà hắn xem như chỗ không người.
Bà lão cũng không ngăn cản, hình như tin tưởng vào võ công của hắn.
Đối tượng kẻ thù mà thấy trò hắn đang cố tìm nhất định là Ngọc Phan An Phan Thừa Phong, chẳng biết bọn họ có thù hận gì ? Phía trước dãy nhà thứ hai là một hàng thảo bình, đèn đóm không tỏa sáng tới được. Bên trong cũng không có lấy một ánh đèn, bốn bề tối om.
Trong đám thảo bình lại vọng tiếng cười.
Sáu bảy cô gái cầm đèn lồng vừa cười nói đi qua. Bước đi của họ rất nhẹ nhàng, bọn họ chính là môn đồ của Hoàng Giang Nhất Oa Nữ Vương Phong, bốn bề không có bóng người nên bọn họ cũng không giữ gìn gì cả.
Một thiếu nữ người nhỏ bé, gương mặt tròn than thở:
- Lão đầu ấy thật giàu có, chỉ tiếc là quá già, còn không … Một thiếu nữ khác mình cao cười :
- Diệu muội tử chẳng những thích tiền mà còn thích cả người nữa. Ta thì chẳng thích như vậy, chỉ muốn có tiền, già trẻ gì cũng được.
- Ai mà như tỷ tỷ, cứ nghĩ tới việc tiền tiền. Muội xem ra cái anh chàng Thiên Sát Tinh đã phải lòng tỷ tỷ rồi đó.
Thiếu nữ dong dỏng cao le lưỡi:
- Ta không dám ghẹo tới người ấy.
- Có gì mà không dám ghẹo, chỉ chờ có cơ hội, muội nghĩ là sẽ hấp dẫn hắn.
Chợt nghe có tiếng cười :
- Thế thì mỗ có phước quá, người nào muốn câu dẫn mỗ thì xin mời đến Thì ra đó là Thiên Sát Tinh Hải Đại Thiểu.
Trong tay Hải Đại Thiểu đang cầm một cái hồ lô rượu, áo bày cả ngực, chân nam đá chân bắc, hắn bước tới.
Hoàng Giang Nhứt Oa Nữ Vương Phong vừa kinh hãi, vừa nhắm mắt lại vừa cười ngặc ngoẽo.
Thiếu nữ mặt áo tím, hai má bầu lấy tay che mặt, miệng nói:
- Tỷ tỷ, chính tỷ tỷ muốn câu dẫn Hải đại ca.

- Ngươi nói, ngươi dám nói nữa … - Hảo tỷ tỷ, ta không dám nói nữa đâu.
Thiếu nữ áo tím đỏ mặt:
- Ngươi chạy đâu, ngươi chạy đi đâu ?
Đột nhiên bị Hải Đại Thiểu chộp được cổ tay, thiếu nữ này bị mất thăng bằng nên sa vào lòng Hải Đại Thiểu.
Ai ngờ Hải Đại Thiểu xô thiếu nữ ra:
- Ngươi chỉ là một con a đầu làm sao câu dẫn được mỗ.
Hắn vừa cười vừa bỏ đi.
Thiếu nữ má tròn bị Hải Đại Thiểu xô té nhào xuống đất, nàng ta vừa kinh ngạc, vừa thẹn lại vừa giận, nàng mắng:
- Đồ nam nhân thối tha … Nữ Vương Phong vừa cười vừa bực, chợt nghe có tiếng hỏi:
- Các ngươi có gì mà cao hứng thế, bọn tiểu sinh chúng tôi đến góp vui có được không ?
Thì ra Âu Dương huynh đệ cũng tìm đến. Hoàng Giang Nhất Oa Nữ Vương Phong vội ngưng tiếng cười, cô nào cô nấy đều nghiêm trang, họ khôi phục lại phong thái, như những nữ nhân con nhà khuê các. Âu Dương huynh đệ phe phẩy chiếc quạt trên tay vừa bước tới.
Hải Đại Thiểu đứng đàng xa, vừa ống rượu vừa cười :
- Này các con, hãy lùi mau, đứng có đi tìm ong sẽ bị Ong châm đấy.
Một gã thiếu niên xông tới như muốn gây chuyện, nhưng một thiếu niên khác vội ngăn kịp.
Bỗng nhiên Hải Đại Thiểu nạt:
- Ai đó, trốn ở đây hả !
Thiết Trung Đường giật mình. Thì ra Hải Đạt Thiểu hướng về phía ẩn thân của lão bà.
Cũng trong lúc ấy tại căn phòng số hai bỗng nghe có tiếng thét thê thảm, Phùng Bách Vạn thì áo quần tả tơi, mặt đầy máu chạy ra.
- Lý Lạc Dương, Lý Lạc Dương ở đâu ?
Hải Đại Thiểu chạy đến ôm hắn:
- Ngươi điên rồi sao ?
Rồi đánh một chưởng nhẹ vào mặt Phùng Bách Vạn. Nhờ chưởng ấy mà Phùng Bách Vạn tỉnh lại, hắn ngơ ngác một hồi rồi nói:
- Ta đã giết người ! Ta đã giết nàng.
- Ngươi giết ai ?
- Ngân Thuyền … con tiện nhân.
Hải Đại Thiểu nổi giận:
- Chỉ là một con tiện nữ, ngươi quí lắm sao ?
Phùng Bách Vạn ngơ ngác một hồi rồi ôm mặt khóc.

Liền khi ấy, Lý Kiếm Bạch cùng với bốn gia đinh chạy tới, xa xa vẳng lại tiếng chân người rộn rã.
Thiết Trung Đường biết là đại loạn đang đến với nhà họ Lý. Đã bao năm rồi cuộc sống của gia đình giàu có này cứ lặng lẽ trôi qua, chưa hề có biến động lớn nào phát sinh.
Thiết Trung Đường vội vã đứng dậy, chàng vừa đi qua căn phòng số hai quả nhiên thấy xác người thiếu phụ dâm đảng ấy nằm sóng soài dưới đất, bên xác bà ta có một cái hộp trang súc.
Rõ ràng là do cô nàng ngoại tình, muốn có đồ tể nhuyễn nên tìm đến Phan Thừa Phong rồi bị Phùng Bách Vạn phát hiện mới tạo thành án mạng này.
Thiết Trung Đường vừa trở lại căn phòng của mình, chàng chợt thấy tấm màng rơi xuống đất. Nghe bên trong có tiếng của Phan Thừa Phong:
- Cô nương, từ nay về sau, chúng ta là người một nhà, tại sao cô nương lại đuổi tại hạ ?
Kế đến là tiếng của người nô tỳ:
- Cút mau, nếu ngươi dám vô lễ với cô nương, ngươi sẽ không toàn mạng.
Thiết Trung Đường vừa bước vào, thấy Thủy Linh Quang đang ngồi ở một góc, còn ả nô tỳ đang chắn trước mặt Linh Quang.
Nữ nhân hầu mừng rỡ.
- May quá, chủ nhân đã về.
- Cô hãy hỏi đi, có phải lão chủ muốn ta đến đây.
Thiết Trung Đường nghiêm giọng:
- Công việc hoàn thành chưa ?
- Hoàn thành rất tốt đẹp, chẳng ai nghi ngờ tại hạ cả.
- Làn sóng này yên, làn sóng khác nổi dậy. Việc này ngươi đứng ở ngoài nhưng việc khác chỉ sợ ngươi không thoát được. Phùng Bách Vạn đã vì ngươi mà giết người, hắn cũng muốn đổ lên đầu ngươi. Lại còn Hải Đại Thiểu cũng không tha ngươi.
- Việc Phùng Bách Vạn giết người có quan hệ gì đến tại hạ ? Còn họ Hải đối đầu với tại hạ nhiều năm nay, cũng chưa thấy hắn có hành động gì đối với tại hạ.
- Khá tiếc hiện nay tình huống không giống nhau, hà huống ngươi còn có một kẻ đối đầu khá lợi hại, quyết tâm lấy tính mạng của ngươi.
- Người nào ?
- Chính là bà lão và cậu thiếu niên què đó.
Phan Thừa Phong suy nghĩ một lát:

- Bọn chúng …tại hạ với họ không hề có oán cừu Hắn nói chưa hết lời, nét mặt của hắn bỗng thay đổi:
- Bà ấy … có lý nào bà ta … - Ngươi hãy nhớ lại lý lịch của bà ta ?
Phan Thừa Phong mệt mỏi lùi mấy bước rồi ngồi xuống:
- Bà ta … bà ta nói như thế nào ?
- Bà ta nói cần mạng của ngươi.
Phan Thừa Phong lấy tay vuốt má, mồ hôi theo tay hắn rơi xuống đất.
- Ngươi ở trước mặt lão phu, miệng nói như hoa rơi, lão phu tin người là một kẻ anh hùng hảo hán. Nào ngờ ngươi chỉ thấy một bà lão cùng với một thiếu niên què quặt mà lại sợ hãi đến thế, anh hùng mà như vậy, quả thật lão phu không dám lãnh giáo.
Cơn giận trong người Phan Thừa Phong như muốn bốc cháy, hắn vừa muốn đứng dậy, nhưng không được đành phải ngồi xuống.
- Đúng vậy, tại hạ xác định là sợ bà ta.
Thế rồi Phan Thừa Phong vỗ mạnh vào bàn một cái nói to:
- Ngoại trừ bà ta, nếu có ai vô lễ với tên họ Phan này, ta sẽ cắt cái đầu lâu của hắn.
Thiết Trung Đường mỉm cười :
- Bà ta là ai ? Tại sao ngươi lại sợ bà ấy ?
- Bà ta … tên của bà ta, dù có nói ra các hạ cũng không biết.
Hai môi Phan Thừa Phong không còn một hạt máu, tựa hồ như hắn nói tên họ của bà ấy thì tai họa chụp lên đầu tức khắc.
- Ngươi không dám nói.
- Tại hạ không dám nói, các hạ làm gì ?
- Ngươi nên nói nhỏ vừa đủ nghe, còn không lão bà ấy nghe được thì nguy.
Phan Thừa Phong ngơ ngác một hồi, khí giận cũng hết, hắn cúi đầu xuống.
Trung Đường nói tiếp:
- Nhưng ngươi ngồi ở đây cũng không phải là biện pháp.
- Các hạ có sợ liên lụy vì tại hạ không ? Các hạ là chủ nhân của tại hạ, nếu có việc gì tự nhiên là cùng gánh với tại hạ.
Thiết Trung Đường cố ý lo lắng:
- Thế thì nên đi, ngươi nên đi mau !
- Đi, bà ấy mà đã biết tại hạ hành động như thế này, tại hạ còn trốn sao được ?
Các hạ chưa biết bà ta là ai làm sao biết được bà ta lợi hại như thế nào ? Bà ta đã đến đây, chẳng những rủi ro cho tại hạ, mà còn sợ cho cả nhà họ Lý cũng gặp tai ương nữa.

Trong tiếng nói của hắn không có một chút sanh khí rõ ràng là trong lòng hắn rất sợ hãi. Thiết Trung Đường cũng tựa hồ như thoáng nét kinh hoàng.
Phan Thừa Phong liếc nhìn Thủy Linh Quang vừa cười vừa nói:
- Tại hạ chỉ trốn ở đây, chờ các hạ tìm ra cách rồi tại hạ sẽ đi. Còn không dù có chết tại hạ cũng theo các hạ.
Thiết Trung Đường cố giả vờ như nói không ra lời. Thủy Linh Quang biết rõ tâm trí của chàng hơn người, thế nào chàng cũng có ý nên nàng tuyệt nhiên không nói.
Một lát sau, Thiết Trung Đường mới nói:
- Người như thế thì ngươi còn có biện pháp nào nữa không ?
Phan Thừa Phong lắc đầu, Thiết Trung Đường nói:
- Lão phu có một kế hay … - Diệu kế gì ?
- Trong thời khắc này, những người trong giới võ lâm, ngoại trừ ngươi và lão họ Hải thì còn nhân vật nào hiển hách nữa ?
- Tư Đồ Tiếu, Tích Lịch Hỏa, còn có Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ, những người này cấu kết lại đã một thời xưng bá trong giới võ lâm.
- Những người đó ha … ha … lão phu chỉ thay ngươi đến trước mặt họ nói vài lời, chắc chắn họ sẽ bằng lòng giúp ngươi.
Phan Thừa Phong nghe xong, tinh thần phấn chấn hỏi:
- Thực không, nếu tại hạ được mấy người ấy giúp sức thì tình thế sẽ đổi khác, nhưng họ có muốn giúp tại hạ không ?
- Lão phu tự có diệu kế, chỉ cần ngươi nghe lời rồi thực hiện !
- Nếu các hạ quả có diệu kế, giúp cho tại hạ trong lúc này. Sau này các hạ có bất cứ việc gì, chắc chắn tại hạ sẽ hết mình.
Thiết Trung Đường đến bên chiếc bàn viết vào hai trang giấy rồi phong thật kín:
- Trước hết ngươi làm sao đó để gặp Tích Lịch Hỏa, trao cho hắn phong thư này.
Hắn đọc xong thế nào hắn cũng giúp ngươi, ngươi chờ hắn thề rồi hãy trao bức thư thứ hai.
Phan Thừa Phong nghe xong, hắn nửa tin nửa ngờ tiếp nhận hai phong thư.
Thiết Trung Đường viết tiếp hai phong thư nữa. Hai phong thư này thì trao cho Tư Đồ Tiếu cùng một phương pháp như vừa rồi.
Sau đó, bảo Tư Đồ Tiếu viết thư giao cho ngươi trao lại cho Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ.
Thiết Trung Đường nghiêm nghị:
- Ngươi nhất nhất không được làm sai. Nếu ngươi làm sai tất có họa lớn. Ngươi cũng không được nhắc tới lão phu, nếu ngươi nhắc tới ta

thì họ sẽ không giúp ngươi.
Phan Thừa Phong ngơ ngác nhìn Thiết Trung Đường, hắn có cảm giác rằng lão già này mỗi lúc mỗi thần bí. Sau đó hắn vén bức rèm quan sát động tĩnh ở bên ngoài.
Bức rèm vừa lay động thì hắn đã mất hút.
Thiết Trung Đường nhìn tấm rèm lay động, chàng nói:
- Đồ dâm dục, giảo hoạt và hiếu sắc. Tư Đồ Tiếu, Bạch Tinh Võ lần này các ngươi đều phải nhận tội.
Thủy Linh Quang than thở:
- Muội … muội ngốc quá … huynh làm … gì.. muội không hiểu một tí gì.
- Ta đã sắp đặt một diệu kế liên hoàn, muốn bọn chúng không một tên nào thoát khỏi tay ta.
- Huynh … huynh bằng lòng … cho muội biết ?
- Ta muốn bọn họ tự tàn sát nhau, khi mà lão bà đến truy tìm Phan Thừa Phong, bọn chúng đã thề thốt với nhau thì phải bảo vệ Phan Thừa Phong. Thế là lão bà thần bí ấy không tha bọn chúng. Rồi còn cái xác chết, Lý Lạc Dương và Hải Đại Thiếu cũng không thể bàng quang tọa thị, cuối cùng hình thành cái thế hỗn loạn.
Thủy Linh Quang chăm chú nhìn Thiết Trung Đường, thấy chàng cởi chiếc áo dài toàn thân chàng đều trang phục màu đen, chàng lại lấy một tấm khăn đen che mặt.
Bất luận làm việc gì, Thiết Trung Đường cũnglàm rất nhanh, dáng dấp chàng vừa kỳ dị, nhẹ nhàng và thư thả.
Thiết Trung Đường rút cây trường kiếm chàng đã giấu dưới nệm, chàng nhìn vào lưỡi kiếm, tuy trường kiếm không được trang sức nhưng kiếm quang dịu như nước hồ thu.
Thủy Linh Quang đến trước mặt chàng, nàng lấy trường kiếm cài vào hông Thiết Trung Đường. Chàng cài thanh kiếm ở vị trí mà mỗi khi cần chàng rút nó ra khỏi vỏ một cách thuận lợi rồi nói dịu dàng:
- Ta đi đây !
Thủy Linh Quang không nói chỉ gật đầu. Thiết Trung Đường đã đến trước giường.
Linh Quang nhìn chàng bằng đôi mắt u ẩn:
- Huynh … huynh muốn đi đâu … hãy nói … cho muội biết.
- Ta đi một lát rồi lại về.
- Muội … không biết có giúp … cho huynh được gì ?
- Chỉ cần ta ở đây, ta không muốn để muội mạo hiểm bất cứ việc gì.
Rồi chàng vén tấm rèm phi thân như gió.
Thiết Trung Đường nghe tiếng Thủy Linh Quang nói vọng theo:

- Huynh … huynh hãy cẩn thận.
Trong chớp mắt, Thiết Trung Đường chợt nhận ra trong chàng có một thứ linh cảm lạ lùng, cũng chẳng biết nó ngọt ngào hay cảm kích, mà chỉ có cảm nhận toàn thân chàng như nhẹ hơn trước rất nhiều.
Nhưng tình cảm ấy chỉ trong giây lát đã tan biến, bởi vì tất cả mọi việc như đã được an bài thỏa đáng, một việc khó nhất là làm sao để Vân Tranh biết được lai lịch của người đàn bà bên cạnh chàng.
Thiết Trung Đường vừa ra ngoài, đã thấy xa xa như có bóng người đi qua, tư thế của người ấy tựa hồ như liễu bay trước gió.
Thiết Trung Đường rất mừng:
- Quả nhiên bà ta đã đến.
Thiết Trung Đường vội bước lại vào phòng. Thấy thế, Thủy Linh Quang ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao huynh lại trở vào ?
Thiết Trung Đường khoác tay :
- Các ngươi hãy ra phía sau.
Chàng lấy tấm khăn đen trùm đầu xuống, nằm xuống giường, chàng đặt trường kiếm ở dưới gối rồi lấy tấm chăn đắp kín.
Cơn gió nhẹ thoảng qua, bên ngoài quả nhiên có mùi thơm thoảng vào.
Dưới ánh sáng mờ ảo, thấy thấp thoáng có bóng người. Bóng người này qua lại một lát, nhẹ nhàng hỏi:
- Bên trong có ai không ?
Trong tiếng nói ngọt ngào có pha lẫn một chút lãng mạn.
- Ở trong đó đâu phải là nấm mồ, tại sao lại không có người ?
Rồi lại nghe tiếng nói:
- Lão gia, có người muốn nói chuyện.
Thiết Trung Đường nói lớn:
- Ai bảo ta già ?
Tiếng cười quyến rũ từ phía ngoài tấm rèm:
- Lão có điều gì không vui, tuổi trẻ thì xung động, lỗ mãng, người già thì ổn định nhu hòa.
Nói chưa dứt, Ôn Đại Đại vén bức rèm lên, nàng bước vào đứng trước mặt Thủy Linh Quang nói:
- Tuổi ta lớn hơn nhiều, đáng lý ngươi phải chào ta mới phải.
Chưa dứt lời, Ôn Đại Đại liền bị Thiết Trung Đường kéo lui, thuận tay chàng phóng một chưởng vào mặt Đại Đại.
Ôn Đại Đại vừa nhảy nhót vừa hét lớn:
- Được, ngươi cứ đánh ta đi !
Thiết Trung Đường vẫn lạnh như băng, chàng phóng thêm hai

chưởng nữa.
Trong lòng chàng thương Vân Tranh bao nhiêu, chàng lại oán hận Đại Đại bấy nhiêu. Hai chưởng vừa rồi khiến đôi má đầy son phấn in dấu mười ngón tay rướm máu.
Đại Đại lồng lộn lên, liền bị hai chưởng đẩy lùi, nàng chảy nước mắt, giọng run run:
- Xin chàng đừng đánh nữa, thiếp bằng lòng bái Thủy Linh Quang.
- Bà … bà … không cần phải bái.
Thủy Linh Quang cúi mặt. Trong đôi mắt nàng hai giọt lệ chảy xuống má. Thế rồi không ai nói với ai một lời. Bỗng nghe tiếng la lối om sòm, tiếng chuông báo động vang rền. Một tên gia đinh của họ Lý vội vã chạy vào thưa :
- Gia chủ chúng con xin mời quí vị hãy mau đến tiền sảnh có việc cần bàn bạc.
Thiết Trung Đường đưa tay nói:
- Ta biết rồi !
Tên gia đinh vội vàng bước ra nhưng hắn cứ nhìn đăm đăm vào tình huống kỳ lạ Ở trong phòng.
Thiết Trung Đường căn dặn người hầu:
- Ngươi ở đây chăm sóc cô nương còn ta đưa người này đến tiền sảnh.
Thủy Linh Quang hỏi:
- Muội có cần đi không ?
Đầu óc của Thiết Trung Đường rối như tơ:
- Muội không tới thì tốt hơn.
Trong khi ấy dấu mười ngón tay trên đôi má của Ôn Đại Đại vẫn chưa tan, nhưng nàng lại mỉm cười đắc ý.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 7
Biến động kinh hoàng

Không khí trong lành của buổi ban mai, xa xa phía chân trời đông, mặt trời bắt đầu ló dạng. Dưới ánh triều dương ở trong đại sảnh của nhà họ Lý đang bao trùm không khí thật trầm trọng, khẩn trương, thậm chí hơi thở của mọi người càng nặng nề, khẩn trương.
Trên những dãy bàn, mọi người có mặt gần như đầy đủ. Hàng trăm đôi mắt chăm chú nhìn Lý Lạc Dương.

Lý Lạc Dương đang bận rộn điều khiển gia đinh, chốc chốc ông ta lại nhìn ra cửa hỏi:
- Mọi người đến đã đủ chưa ?
Trông dáng dấp của họ sáng nay như có một việc gì quan trọng sắp xảy ra, Phan Thừa Phong và Hải Đại Thiểu ngồi đối diện nhau, chỉ cần có một người nhìn lên liền gặp ánh mắt oán hận của người kia.
Chợt thấy chàng thiếu niên áo trắng sắc mặt đầy bi phẫn, y phục không được tề chỉnh, tay nắm trường kiếm hớt hãi chạy đến, hắn nhìn quanh một vòng rồi đến ngồi vào chiếc ghế mà trước đây hắn đã ngồi với dáng dấp khiêm nhường.
Tư Đồ Tiếu nhíu đôi mày:
- Hắn sao vậy ?
Đồ Tiếu nhìn bốn phía nhưng không thấy Đại Đại cùng đi theo nên rất lấy làm lạ.
Chợt nghe một tiếng "phập", Vân Tranh phóng cây bảo kiếm vào bàn rồi nói to:
- Chủ nhân hãy mang rượu, ta muốn say một chuyến.
Thấy thế, Lý Kiếm Bạch bước tới nghiêm giọng:
- Huynh đài chớ nóng.
Câu nói vừa dứt, bỗng nhiên sắc mặt của Vân Tranh thay đổi, đôi mắt chàng như tóe lửa.
Lý Kiếm Bạch nhìn sững một lát, liền phát hiện chàng thiếu niên áo trắng không bực mình mà chỉ tức giận, thì ra ông già cổ quái đang nắm tay người tình của chàng bước vào đại sảnh.
Tư Đồ Tiếu trông thấy lại càng lo sợ hơn, hắn đứng ngay dậy nhưng Ôn Đại Đại không hề chú ý đến hắn và Vân Tranh, mà chỉ nắm tay ông già đưa đến chỗ ngồi.
Đây quả là một sự quan hệ lạ lùng, những người có mặt trong đại sảnh rất ít ai hiểu rõ. Họ chỉ thấy cử chỉ thất thố của Tư Đồ Tiếu và Vân Tranh nên mọi người đều lấy làm lạ.
Tên gia đinh của Lý phủ đứng trước cửa đi vào trông thấy khách nhân đều có mặt, liền cúi mình thưa:
- Khách nhân ở các phòng viện đã tới đầy đủ.
Lý Lạc Dương vội dừng chân, nghiêm giọng:
- Sớm như thế này mà đã làm kinh động quí vị, trong lòng tại hạ quả không được yên.
Mọi người đều nghĩ rằng thế nào Lý Lạc Dương cũng nói tiếp, họ chăm chú lắng tai nhưng không nghe họ Lý tiếp lời.
Một hồi lâu, Lý Lạc Dương thưa:
- Các vị từ xa xôi đến đây, đáng lý tại hạ phải hết lòng khoản đãi,

khiến quí vị cao hứng khi trở về. Nhưng trong thời khắc này tại hạ không thể không có lời khuyên các vị nên trở về sớm.
Trong số Giang Nam Âu Dương huynh đệ có người thắc mắc hỏi:
- Kỳ hạn mười ngày chưa hết, tại sao chủ nhân lại đuổi khách ?
Lý Lạc Dương nghiêm giọng:
- Mười ngày hội tuy chưa hết, nhưng chỉ trong mấy ngày đó, chỗ này tất có sóng gió, tại hạ không nỡ để quí vị bị chìm vào sóng gió.
Nghe xong, Âu Dương thiếu niên nói lớn:
- Nếu ở đây sắp có sóng gió, huynh đệ chúng tôi lại càng không đi. Gặp gian nguy không tránh là bản sắc của chúng tôi.
Hắn tự hào về mấy câu nói vừa rồi của hắn rất nghĩa hiệp, hắn liếc nhìn Nhứt Oa Nữ Vương Phong.
Lý Lạc Dương nói tiếp:
- Các vị đang còn trẻ, làm sao biết cừu hận hung hiểm của giang hồ, một khi bị cuốn vào lửa bỏng thì đừng có nghĩ đến việc thoát ra khỏi.
Lý Lạc Dương thở nhẹ rồi tiếp:
- Hà huống kẻ đối đầu của tại hạ hết sức lợi hại, tại đây có thể xảy ra một trường huyết chiến. Nếu trong giây phút này quí vị không rời khỏi, chờ đến khi người ấy phát động. Khi đó, tại hạ khó bảo vệ cho chính mình, còn sức đâu bảo vệ cho quí vị. Con người này lòng lang dạ sói, xưa nay dưới tay hắn không có một ai sống sót. Một khi chiến trường bùng nổ, ngọc đá tan tành, khi ấy quí vị có muốn tránh ắt không còn kịp.
Thái độ của Lý Lạc Dương rất nghiêm trọng, ngôn ngữ như biểu lộ sợ hãi. Mọi người nghe xong cũng không tránh khỏi nổi lo âu. Riêng Âu Dương thiếu niên lại càng sợ hãi, hắn cúi mặt ngồi xuống không dám nhiều lời nữa.
Lý Lạc Dương ôm quyền nói:
- Xe ngựa của các vị đã sẵn sàng, các vị đi lúc nào cũng được. Đây là điều vạn bất đắc dĩ xin các vị lượng tình !
Mọi người biết rằng lời nói của Lạc Dương nặng tựa núi, những gì mà họ Lý đã nói ra đều không phải là vô duyên cớ. Do vậy, nên mọi người đều im lặng.
Thế là những người buôn bán bình thường, người ông quan cao lo sợ dính vào họa đều vội vàng rời khỏi chỗ ngồi để chuẩn bị hành trang. Có người dừng lại nói lời tạm biệt với Lý Lạc Dương, có người không kịp chào hỏi. Chỉ trong giây lát trong đại sảnh đã vắng hoe, cũng có một số người giang hồ hào sĩ thâm tình với Lý Lạc Dương, vì nghĩa khí còn ngại ngùng chưa muốn đi.
Trong đại sảnh chỉ còn lại Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Vân

Tranh với cây trường kiếm nhìn chằm chằm Ôn Đại Đại và Thiết Trung Đường.
Lý Kiếm Bạch đứng gần một bên Vân Tranh nói:
- Qúi vị không đi sao ?
- Không đi !
- Vì sao ? Phụ thân ta đã thưa chuyện rõ ràng.
Vân Tranh chỉ vào Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nói lớn:
- Họ không đi, vì sao ta lại đi ?
Miệng Vân Tranh nói, nhưng mắt chàng vẫn nhìn sang Đại Đại.
Tư Đồ Tiếu với Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ đưa mắt nhìn nhau ngầm trao đổi.
- Huynh đài đã cùng sống chết với chúng tôi, hoạn nạn cùng chia, đúng là không hổ thẹn với trang hảo hán anh hùng, trước hết tại hạ xin đa tạ.
- Việc sống chết xưa nay ta chẳng xem ra gì !
- Thật không?
Vân Tranh nổi giận:
- Ngươi có biết ta là ai không ?
Thiết Trung Đường rất lo lắng, chàng sợ thái độ xung động của Vân Tranh có thể làm lộ lai lịch.
Nên biết rằng trong thời khắc này, tình huống rất kỳ diệu, bên nào cũng giữ gìn, bên nào cũng có âm mưu, chỉ có Vân Tranh vẫn chưa biết hành tung của mình đã bị người khác khám phá. Thiết Trung Đường nói lớn:
- Chỉ cần các ngươi không đi, tuyệt đối ta không rời khỏi chỗ này. Sẽ có một ngày các ngươi sẽ biết ta là ai !
Nói xong, chàng nắm tay kiếm bước ra.
Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu lại nhìn nhau ra hiệu. Bạch Tinh Võ ôm quyền hướng về Thiết Trung Đường hỏi:
- Tình hình khẩn trương tại sao lão tiên sinh vẫn chưa đi ?
Thiết Trung Đường cười lớn:
- Lão phu đã đoạt tình nhân của hắn, nếu lão phu rời khỏi chỗ này chỉ sợ hắn tìm đến lão phu mà liều mạng.
Lúc đó về phần Lý Lạc Dương đang bận rộn điều động gia đinh bố trí cả bốn mặt.
Bên ngoài viện chỉ còn nghe tiếng hô hào truyền lệnh và tiếng chân rộn ràng.
Bình thường ở trang viện này như không có chuẩn bị gì cả. Nhưng một khi có biến loạn lập tức xuất hiện một sức mạnh vô tỉ. Bình thường tất cả gia đinh đều khiêm cung. Thì bây giờ họ đều trở thành

những tinh binh thiết hán.
Phía trước đại sảnh, tiếng xe pha lẫn tiếng ngựa hí không dứt, một số khách nhân đã rời khỏi.
Thiết Trung Đường, Bạch Tinh Võ ra phía trước xem xét động tĩnh ở bên ngoài.
Ngược lại, Tư Đồ Tiếu chẳng cần lưu ý gì ở đằng sau, hắn đến trước mặt Ôn Đại Đại trách:
- Nàng điên rồi sao ?
Ôn Đại Đại cười khanh khách vừa cố ý nói lớn:
- Tư Đồ đại hiệp, có việc gì thế ?
Tư Đồ Tiếu rất lo vì thấy Thiết Trung Đường đang bước tới. Hắn nói vội mấy tiếng:
- Không có gì, không có gì.
Hắn bước lui, nhưng trong lòng rất hận, hắn chỉ muốn bóp nát Ôn Đại Đại ngay tức khắc.
Ôn Đại Đại liền quay sang vuốt ve Thiết Trung Đường, miệng vừa cười vừa nói:
- Chúng ta trở về chứ, để tránh sự trêu ghẹo của người khác.
Nghe xong, Lý Kiếm Bạch ứng lời:
- Đúng đấy, lão tiên sinh nên trở về.
Thiết Trung Đường nghiêm sắc mặt:
- Lão phu tạm thời trở về phòng, nhưng tuyệt đối không rời chỗ này. Qúi vị có đuổi lão phu cũng không đi.
Lý Kiếm Bạch đang ngơ ngác nhìn thì Thiết Trung Đường đã bước ra khỏi đại sảnh.
Phan Thừa Phong nhìn theo Thiết Trung Đường, lắc đầu than thở:
- Con người này quả là kỳ quái, không chịu tìm con đường sống lại cứ ở đây mà chịu chết.
- May thay trên cuộc đời này hạng người tham sống sợ chết không có nhiều.
Phan Thừa Phong vỗ bàn nạt lớn:
- Ngươi nói gì ?
Hải Đại Thiểu cũng không hề sợ hãi:
- Ngươi muốn gì ?
Thấy thế Lý Lạc Dương vội can:
- Xin mời hai vị ngồi xuống, hiện giờ chúng ta chẳng khác nào chiếc thuyền đang ở trong cơn mưa gió. Nếu không đồng tâm hiệp lực thì thuyền sẽ đắm mà người cũng chết.
Hải Đại Thiểu cười lớn:
- Lý huynh đừng lo, chúng tôi chỉ đùa chơi mà thôi.

Nói xong hắn ngồi xuống chẳng thèm chú ý đến Phan Thừa Phong.
Một tráng đinh của nhà họ Lý hớt hơ hớt hãi chạy vào, thở hổn hển, dáng dấp kinh hoàng, lỗ tai phải của hắn máu chảy đầm đìa như đã bị kẻ nào cắt mất.
Thấy vậy, Lý Lạc Dương vội vàng hỏi :
- Có việc gì vậy ?
Tên gia đinh ôm lỗ tai bên trái vừa thở vừa nói:
- Con tuân lệnh đi theo xa mã, nhưng chưa đến lộ thì có người chận xe kiểm tra.
Bạch Tinh Võ trầm ngâm một lát rồi nói:
- Những điều tại hạ liệu định quả không sai. Bọn chúng đã bao vây bốn mặt không cho chúng ta thoát ra khỏi.
- Rồi sau đó như thế nào ?
Tên gia đinh vừa cố chịu cơn đau vừa nói:
- Hình như bọn chúng biết rất rõ lai lịch của mọi người ở đây. Người nào không dính líu, bọn chúng cho đi. Con thấy tình hình như vậy nên không dám đi tiếp, con định trở về báo cáo với lão gia. Không ngờ có một tên trong số đó vừa điếc lại vừa câm nhảy tới túm con. Hắn chẳng nói năng gì cả cứ cắt lỗ tai của con.
Hình như Phan Thừa Phong đã nhận ra, hắn nói to:
- Người vừa điếc vừa câm ? Không ngờ hắn cũng tới đây.
Hắc Tinh Thiên cũng biểu lộ nét lo sợ:
- Nghe đâu môn hạ đệ tử của Cửu Tử Quỉ Mẫu gồm chín người. Người nào cũng tàn phế. Người vừa điếc vừa câm là một trong số đó.
- Trong chín người đệ tử của Cửu Tử Quỉ Mẫu thì người này rất hung ác, còn có vấn đề với tiểu đệ, lần này đến … Phan Thừa Phong nói chưa dứt lời, chợt thấy môi hắn run run không nói nữa.
Hắc Tinh Thiên lắc đầu nói:
- Đã nhiều năm nay Cửu Tử Quỉ Mẫu không ra giang hồ, tại sao ngươi lại kết oán với bà ta. Như vậy há chẳng phải ngươi thò tay vào tổ ong ?
- Điều đó … Thực là một lời làm sao nói hết được!
Phan Thừa Phong có ý thanh minh.
Hải Đại Thiểu hứ một tiếng rồi nói:
- Tại sao một lời không nói hết, nếu không phải là việc quan hệ với nữ nhân thì Hải mỗ xin tự mổ bụng ngay.
Mọi người đều nghĩ rằng Phan Thừa Phong sẽ nói thêm, không ngờ hắn chỉ cúi đầu lặng lẽ. Thấy vậy, mọi người đều cho rằng câu nói của Hải Đại Thiểu là đúng.

Chợt nghe hỗn loạn ở bên ngoài, những gia đinh nhà họ Lý đang đợi xa mã di chuyển, họ chạy tứ tán.
Thấy thế, Lý Lạc Dương nạt:
- Chuyện gì thế ?
Họ Lý vội chạy ra.
Thấy một tên ăn mặc rất lạ lùng, tay dắt một con lừa đi qua. Người này dáng dấp chẳng những ngơ ngáo, ngay con lừa của hắn cũng cúi đầu, trên lưng lừa có một cái bao vừa to lại vừa nặng, con lừa bước không muốn nổi, tựa hồ như đã mấy tháng không được ăn uống, khiến ai mới nhìn vào cũng không tránh được tâm lý ngại ngùng lo lắng.
Lý Lạc Dương đang đứng trước cửa hỏi:
- Ngươi là ai ? Đến đây có việc gì ?
Người cỡi lừa vừa cười vừa nói:
- Lý tài chủ phú quí đầy nhà, phước thọ song toàn. Con tới đây chỉ xin Lý tài chủ mấy quan tiền.
Lý Lạc Dương nhíu mày rồi bỗng nhận ra, họ Lý ngửa mặt cười:
- Người bạn tốt từ xa đến, tuyệt đối Lý mỗ không để ngươi thất vọng, cầm đi.
Vừa nói, Lý Lạc Dương vừa liệng một đĩnh bạc, thế bay nhanh như mũi tên.
Tên cỡi lừa cười khanh khách:
- Xin đa tạ lão gia !
Chờ đến lúc ánh đĩnh bạc đến trước mặt hắn chỉ đưa cánh tay lên tự nhiên đĩnh bạc mất hết lực, từ từ rơi xuống bàn tay của hắn.
Thấy vậy, Lý Lạc Dương vừa biến sắc vừa khen:
- Bàn tay của người bằng hữu quả công phu, tại hạ xin lãnh giáo, lãnh giáo !
Người cỡi lừa vẫn tự nhiên:
- Tài chủ đã cho đâu dám trả lại ? Thôi được, hèn này sẽ trả lại cho tài chủ một cái gì đó.
Hắn đánh vào con lừa một chưởng, con lừa đau quá vừa kêu vừa cúi đầu, phóng tới húc Lý Lạc Dương, do đau quá nên tốc độ của con lừa thật mãnh liệt.
Lý Lạc Dương phẩy tay tránh được, nhìn lại thì người cỡi lừa đã đi đâu mất. Con lừa chạy thẳng vào trong đại sảnh. Hai tên gia đinh phóng tới nắm dây cương nhờ sức mạnh của hai gia đinh nên con lừa ngã xuống đất.
Thấy vậy, Lý Kiếm Bạch nhảy tới ra lệnh:
- Đừng đánh nó, hãy mở bao ra xem bên trong có gì không?

Mọi người đều đến vây quanh, thì ra trong cái bao có ba cái xác người trần truồng.
Da của ba xác chết đã đổi màu, có nơi da bị rúm lại rõ ràng là trước khi chết họ rất đau đớn, nhưng trên thân thể của họ không hề có thương tích gì.
Nhìn mấy xác chết nặng mùi, ai nấy đều buồn nôn, rồi không ai nói với ai, tất cả đều lùi lại mấy bước.
Lý Lạc Dương hỏi:
- Đây là xác chết của người nào ?
Mọi người chỉ nhìn nhau lắc đầu.
Trầm ngâm một lát, Lý Lạc Dương nói lớn:
- Bất luận như thế nào, trước hết là mang ba tử thi ra phía sau lấy ba cỗ quan tài để mai táng.
Hai cha con họ Lý, một người thì không cho đánh đập súc vật, một người thì quan tâm đến xác chết, đúng là hạng người nhân từ khiến mọi người kính trọng.
Mọi người đều trở về đại sảnh, chỉ có Phan Thừa Phong trầm tư một lát, gương mặt hắn chợt biến sắc:
- Không xong rồi !
Cả Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu cùng hỏi:
- Việc gì thế ?
Phan Thừa Phong biểu lộ dáng kinh hãi, hắn đưa tay chỉ ra bên ngoài, giọng run run:
- Hãy mau ! Mau đem ba cái thây ấy thiêu đi, thiêu cho thật kỹ.
Lý Lạc Dương ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao lại phải thiêu ?
- Chúng ta sơ ý nhìn chưa rõ. Tên hán tử ngơ ngáo ấy chính là Ôn Hung Thần trong số Cửu Tử Quỉ Mẫu.
- Ôn Hung Thần Quỉ Tử, nghe đâu hắn tới nơi nào thì nơi ấy bị Ôn dịch hoành hành.
- Trước đây hơn mười năm, tại đất Võ Hán, Thập Bát La Hán thế rất lớn bị hắn gieo rắc ôn dịch nên đều chết sạch, con người này rất lợi hại.
Lý Kiếm Bạch xen lời:
- Ôn dịch lưu hành là do thiên tại, chứ Ôn Hung Thần Quỉ Tử làm sao gây ra được?
Cho đến giờ Tích Lịch Hỏa mới nói:
- Ba cái tử thi có việc gì mà lại mang đi thiêu ?
Phan Thừa Phong giải thích:
- Ôn Hung Thần Quỉ Tử rất khéo dùng thuốc độc, ngoài việc bỏ độc

vào trong nước, trong thức ăn, hắn còn bỏ chất độc vào xác chết.
- Lão phu càng nghe càng lạ lùng.
Phan Thừa Phong trình bày tiếp:
- Ba thi hài ấy đều trúng độc mà chết, chỉ cần sờ mó vào tử thi lập tức bị nhiễm độc. Một truyền mười, mười truyền trăm. Chỉ trong vòng mấy hôm tất cả đều bị bệnh.
Mọi người nghe xong đều lộ vẻ lo lắng, sợ hãi.
Lý Lạc Dương vội vàng bước ra trước cửa ra lệnh cho gia đinh:
- Thiêu xong hãy đem tro tàn chôn kỹ.
Phan Thừa Phong nhấn mạnh:
- Chẳng những mang ba thi hài đi thiêu mà còn bảo mấy người đã xúc phạm vào tử thi hãy mau rời khỏi đây Lý Lạc Dương vội nhảy tới nói với Thừa Phong:
- Đuổi đi ? Có lý nào các hạ muốn đuổi gia đinh môn hạ của tại hạ đến chỗ chết.
Phan Thừa Phong vẫn nói chậm rãi:
- Nếu không đuổi chúng ra khỏi nơi đây thì chúng ta chỉ có chờ nhiễm bệnh rồi chết. Việc này cơ bản là không để bọn Cửu Tử Quỉ Mẫu tái động thủ.
Toàn thân Lý Lạc Dương ướt đẫm mồ hôi, mọi người nghe sự việc tệ hại đến như thế, ai nấy đều nhìn Lý Lạc Dương.
Lý Lạc Dương suy nghĩ một hồi rồi nói lớn:
- Dù như thế nào, tại hạ cũng không thể đưa gia đinh của tại hạ đến chỗ chết.
Điều này làm cho mọi người lo lắng hơn.
Tư Đồ Tiếu cười nhạt:
- Nói như vậy, có nghĩa là Lý huynh muốn chúng ta cùng nhiễm bệnh mà chết ?
- Sống chết có mạng, chúng ta cuối cùng rồi cũng chết. Tại hạ không thể để mang tiếng bất nhân bất nghĩa, thà rằng nhận một cái chết như một trang nam tử nghĩa hiệp.
Tư Đồ Tiếu cười nhạt, nói tiếp:
- Thích chết chứ không ưa sống, nếu Lý huynh muốn chết, thì tại hạ không thể nào theo Lý huynh được, các vị xem tiểu đệ nói như vậy có đúng không?
Cả Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Phan Thừa Phong đều nhất tề:
- Đúng là như thế !
Lý Lạc Dương nói lớn:
- Nói như vậy các hạ muốn như thế nào ?
Tư Đồ Tiếu cũng nói to:

- Nếu các hạ không truyền lệnh tức khắc thì chúng tôi sẽ thay mặt các hạ.
Nói xong, hắn dùng mắt ra dấu. Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ vây Lý Lạc Dương vào giữa.
Thấy thế Lý Lạc Dương hô to:
- Chiếm quyền chứ thay mặt cái nổi gì ? Phải chăng các vị muốn giết tại hạ.
- Tình thế như vậy rồi, chúng ta không thể không như vậy.
Cả bốn người di chuyển cước bộ siết chặt vòng vây Lý Lạc Dương.
Chợt nghe tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ. Lý Kiếm Bạch xông tới. Hải Đại Thiểu cũng vỗ bàn đứng dậy thét lớn:
- Nếu người nào chỉ cần dụng võ tới một sợi lông chân của cha con họ Lý, mỗ quyết chặt thành hai đoạn.
Phan Thừa Phong đang từ từ di chuyển, bất chợt hắn xuất chiêu nhắm vào ngực của Hải Đại Thiểu.
Hải Đại Thiểu cười như điên cuồng:
- Hảo tiểu tử, mỗ đã nghĩ chuyện thanh toán ngươi.
Hải Đại Thiểu chưa dứt tiếng cười, hắn đã phóng ra năm quyền, quyền thế rất mãnh liệt. Nhờ thân pháp nhanh nhẹn tinh xảo nên Phan Thừa Phong lách mình giữa những đường quyền của Hải Đại Thiểu. Chỉ trong chớp mắt Phan Thừa Phong cũng đánh trả năm chiêu.
Ngọc Phan An Phan Thừa Phong tuy không nổi tiếng nhưng võ công và thân pháp của hắn cũng không vừa chi, cước bộ di động rất nhanh nhẹn, linh hoạt thật là hiếm thấy.
Một bên đó, Lý Kiếm Bạch đang đấu với Bạch Tinh Võ, đường kiếm của Lý Kiếm Bạch như mưa rơi gió táp.
Bạch Tinh Võ vừa đấu được mấy chiêu trong lòng hắn lấy làm lạ. Hắn tuy có đánh giá võ công của nhà họ Lý nhưng hắn không ngờ đường kiếm của Lý Kiếm Bạch lại ảo diệu như thế.
Trước tình hình khẩn trương như vậy, Lý Lạc Dương vẫn đứng an nhiên, thần sắc không hề thay đổi, không biểu lộ một chút gì tỏ ra xung động, nhưng toàn thân Lý Lạc Dương đã tập trung chân lực.
Bên ngoài, Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu đã mấy lần định ra chiêu nhưng tiếc thấy thái độ của Lý Lạc Dương nên chẳng dám xuất thủ.
Trong giây phút cục thế khẩn trương thắng phụ chưa thể nào phân biệt. Chợt có tiếng chân người từ xa vọng lại, mười một đại hán áo đen, sắc mặt đều nghiêm trọng ngang nhiên đứng trên thềm đại sảnh.
Lý Lạc Dương liền hỏi:

- Các ngươi đến để làm gì ?
Đại hán đi trước cúi đầu lễ phép:
- Chúng tôi đã mang ba thi hài thiêu hóa và mai táng, nhưng rủi thay chúng tôi đều xúc phạm đến tử thi.
Đại hán thứ hai tiếp lời:
- Xin các vị hãy dừng tay, nghe tiểu nhân nói một lời.
Nói vừa dứt thì tất cả quyền phong kiếm ảnh cũng ngưng.
Lý Lạc Dương nghiêm giọng:
- Các ngươi nói đi rồi mau lui ra.
Đại hán đi đầu lễ phép:
- Lão gia đừng vì việc của tiểu nhân chúng con mà đánh nhau. Chúng con đã theo lão gia nhiều năm, chúng con không muốn làm phiền lão gia.
Lý Lạc Dương nhíu mày hỏi:
- Các ngươi muốn như thế nào ?
Đại hán áo đen ngửng đầu thưa:
- Trong giây phút này chúng con đã tạo thành mối họa cho mọi người, đâu còn dám sống trên cuộc đời đẻ hại đại chúng.
Lý Lạc Dương như bị kích động, nói lớn:
- Các ngươi chỉ cần lui ra, dù như thế nào đi nữa ta cũng quyết liều chết để bảo vệ các ngươi.
- Lão gia và công tử đãi chúng con to nặng như núi, chúng con …
Tiếng nói như nghẹn ngào, trên đôi mắt của đại hán từng giọt nước mắt chảy ròng.
Đại hán thứ ba nói tiếp:
- Chúng con chỉ hận không còn được sống để theo hầu lão gia và công tử.
Nghe vậy, Phan Thừa Phong khen:
- Rất đúng ! Rất đúng ! Nếu các ngươi có lòng trung đối với Lý đại ca thì không nên để Lý đại ca khó xử, hãy mau mau rời khỏi nơi này.
Lý Kiếm Bạch nạt:
- Không cần ngươi phải nhiều lời.
Đại hán thứ tư chống tay đứng dậy:
- Lão gia và công tử xin nhận một lạy sau cùng của chúng con.
Đại hán này vừa nói xong thì cả mười một người nhất tề quì xuống.
Lý Lạc Dương rất xúc động:
- Các ngươi muốn như thế nào. Chưa có lệnh của ta, các ngươi không thể chết có biết không?
- Xin lão gia tha cho chúng con cái tội chống lệnh. Chúng con chết rồi có hóa quỷ cũng ở bên cạnh lão gia.

Lý Lạc Dương dậm chân nói:
- Các ngươi hãy đứng dậy.
Chợt thấy gương mặt của một đại hán nhăn nhó, máu tươi giữa ngực bụng tuông ra, thân hình đại hán lắc lư hai cái rồi cười như điên cuồng:
- Huynh đệ Ơi ! Ta xin đi trước.
Mười đại hán còn lại nở nụ cười đau khổ:
- Lão gia, tiểu nhân cũng đi đây.
Tay người nào cũng áp vào ngực, máu tươi chảy theo cánh tay.
Thì ra cả mười một đại hán đều tự sát bằng cây song phong thất thủ giấu trong tay áo. Dù cho Lý Lạc Dương có can đến đâu cũng không thể nào cứu kịp.
Lý Kiếm Bạch không chịu nổi, chàng nhìn xác đại hán khóc nức nở.
Lý Lạc Dương thì đứng sửng như trời trồng, trên khóe mắt hai giọt lệ rơi xuống.
Tư Đồ Tiếu, Bạch Tinh Võ và Hắc Tinh Thiên cũng kinh hoàng bởi cái chết dũng cảm trung liệt của mười một đại hán, họ cũng đứng sững không nói một lời.
Chỉ nghe tiếng gió rì rào, bốn bề im lặng, bên trong viện người lại đông, một số khách hộ giàu sang muốn đi nhưng lại chưa đi, một số là gia đinh của họ Lý.
Trong số họ, có người thì mắt rưng rưng, có người thì nước mắt tuôn trào.
Thiết Trung Đường đứng vào một góc đại sảnh, tuy chàng không khóc, nhưng trong đôi mắt chàng hàm chứa nỗi khổ đau, vốn bắt nguồn từ những ân oán, nhưng chàng đã làm cho phức tạp. Có biết bao sinh mạng, cũng vì cảnh ân oán hận thù mà bỏ mạng. Tuy chàng đã đem hết tài năng, trung thành với sư môn nhưng đối với lương tâm, Thiết Trung Đường không tránh khỏi ân hận. Chàng chợt phát hiện, giang hồ cừu sát gây ra biết bao đau khổ, tàn khốc.
Cho đến khi mọi người đã đi dần, Thiết Trung Đường vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn những xác chết máu vẫn còn chảy đang di chuyển trước mắt chàng.
Chợt nghe có tiếng chuông vọng lại, tiếng chuông ngân dài xua tan cái cảnh yên lặng, chết chóc.
Tiếng chuông vừa dứt thì nghe tiếng hát thật trong trẻo của một hài tử:
- Tiếng chuông báo hiệu tử vong bắt đầu, gà chó đều bị tai ương. Lý Lạc Dương kinh sợ.
Nghe xong, Lý Kiếm Bạch nổi giận:

- Ta với các ngươi hãy đấu một trận.
Lý Kiếm Bạch múa trường kiếm định tung ra, liền bị một người giữ lại.
Thiết Trung Đường nhìn quanh, chàng thấy Phan Thừa Phong bước ra trước đại sảnh chăm chú nhìn một hồi rồi thi lễ, Thiết Trung Đường cảm thấy lòng đau khổ, từng bước từng bước chàng đi về phía sau phòng viện.
Vân Tranh thì đứng dưới cây quế phía trước viện, vừa thấy Thiết Trung Đường đi tới chàng lập tức tỏ dáng bi phẫn, cành lá rơi lả tả, Vân Tranh cũng bỏ chạy.
Thiết Trung Đường nhìn ngơ ngác một hồi, chàng lại nghe có tiếng hát:
“Một mình ngồi ở lầu tây Trăng vàng theo gió hây hây thổi vào Ngô đồng khóa nẻo trời thu Cung tên hoang loạn nỗi sầu mang mang” Đó là bài thơ trong những ngày gần đây Thủy Linh Quang đã học được, bây giờ nàng ca với âm thanh buồn như oán, âm thanh tựa hồ như hàm chứa nỗi buồn ly biệt.
Thiết Trung Đường cũng giật mình, chàng nghe trong tiếng hát ấy như dự cảm đến một điều gì đó không vui.
Thiết Trung Đường vội vã bước vào phòng thấy Ôn Đại Đại đang đứng dựa vào giường, còn Thủy Linh Quang thì đứng ở một góc phòng.
Dưới chân nàng có một bao nhỏ, trên mình Thủy Linh Quang và người hầu đã thay y phục, thậm chí mấy thứ trang sức của Thủy Linh Quang cũng đi đâu mất.
Thấy thế, Thiết Trung Đường vội hỏi:
- Các ngươi định làm gì ?
Người hầu cúi đầu lễ phép:
- Cô nương muốn đi, nên con theo hầu cô nương.
Thiết Trung Đường nhảy tới, giọng run run:
- Có đúng là muội muốn đi ?
Thủy Linh Quang không nói mà chỉ gật đầu. Người hầu nói tiếp:
- Cô nương để lại lá thư này.
Thiết Trung Đường vội nắm bức thư, nàng viết:
- Chàng không còn cô đơn nữa, muội đi đây, muội chẳng muốn làm em gái của chàng, và cũng không thể làm em gái thì muội nên đi là hơn cả.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Tại sao muội không bằng lòng làm em gái của ta ? Tại sao muội làm muốn đi ?

Thủy Linh Quang từ từ ngửng đầu lên, trên đôi mắt nàng nước mắt chảy ròng.
Thủy Linh Quang vì quá nghẹn ngào nên nàng không thể nói được, nhưng từ những giọt nước mắt ấy, Thiết Trung Đường cũng hiểu được tiếng lòng của Thủy Linh Quang đã có tình yêu sâu đậm đối với chàng.
Trước tình cảnh ấy, trái tim của Thiết Trung Đường như thắt lại, chàng lùi mấy bước rồi ngồi xuống thật nặng nề.
Đúng rồi, Thủy Linh Quang không muốn làm em gái của mình bởi vì nàng đang muốn có tình yêu, một thứ tình yêu mãnh liệt. Nhưng khốn nỗi nàng không thể nói ra, nàng cũng không thể tiếp nhận. Chính vì vậy nên Thủy Linh Quang muốn rời chàng.
Khi Thủy Linh Quang từ từ cất bước đến bên Ôn Đại Đại, nàng nói dịu dàng:
- Tỷ tỷ … tỷ tỷ hãy chăm sóc … chàng ấy !
Tiếng nói hòa với nước mắt trông thật chua xót.
Ôn Đại Đại mỉm cười:
- Muội ngoan của tỷ tỷ đừng lo, tỷ tỷ sẽ hết mình chăm sóc cho chàng.
Thủy Linh Quang cúi đầu chạy ra khỏi phòng, chỉ nghe bên ngoài có tiếng nghẹn ngào:
- Điều đó … vốn tại chàng.. Tiếng nói vừa dứt thì Thủy Linh Quang cũng mất hút.
Thiết Trung Đường cảm thấy mình là một tên tướng bại trận, toàn thân chàng rã rời, chính chàng cũng không thể miêu tả hết. Nỗi đau khổ ấy bất cứ ai cũng không thể chịu đựng nổi.
Một hồi thật lâu, Ôn Đại Đại vừa cười vừa nói:
- Người thì đã đi rồi. Thiết Trung Đường chàng còn có điều gì khó xử ?
Ba tiếng Thiết Trung Đường, Đại Đại nói thật ngọt ngào.
Nghe Đại Đại nói tên mình, Thiết Trung Đường như tiếng sét ngang tai, chàng phi thân đến bên Đại Đại hét to:
- Tại sao lại biết tên của ta ?
- Thiết Trung Đường, chàng đấu với Tử Tâm kiếm khách, nhờ kế xảo nên thoát được vòng vây, cái tên ấy nổi tiếng trong giới giang hồ, chàng không biết hay sao ?
Thiết Trung Đường nắm chặt vai Đại Đại nạt lớn:
- Ngươi nói hay không?
Nếu song chưởng của chàng nhấn xuống tức khắc vai Đại Đại sẽ nát ra. Thế mà Ôn Đại Đại vẫn cười tự nhiên.

- Trước hết chàng hãy buông tay ra thiếp mới nói.
- Ngươi dám uy hiếp ta. Ta không phải là người dễ bị uy hiếp, nếu ngươi không nói, ta sẽ giết ngươi.
Ôn Đại Đại nghe hai vai đau buốt, cả cuộc đời nàng luôn luôn tìm đủ cách để uy hiếp người khác, nàng không ngờ hôm nay có một chàng trai không chịu sự uy hiếp của nàng.
Đại Đại không thể nào cười được nữa, giọng nàng run run:
- Đó là do muội muội của chàng nói ra.
- Tại sao cô ấy nói ?
- Vừa rồi, lúc chàng rời khỏi đây, cô ấy cứ nhắc mãi cái tên Thiết Trung Đường, thiếp nghe được mới đoán chắc rằng đó là tên của chàng.
Nghe xong, Thiết Trung Đường thở dài buông hai tay.
Ôn Đại Đại tiếp:
- Vả lại thiếp nghĩ chàng không phải là một ông già.
Trời đất sinh ra một người đàn bà như Ôn Đại Đại để mê hoặc đàn ông, trong giờ phút này nàng đang tỉ tê bên tai Thiết Trung Đường, thế rồi Đại Đại nói dịu dàng.
- Thân hình chàng xưa nay như thế nào hãy cho thiếp nhìn.
Thiết Trung Đường vội vã ngăn tay Ôn Đại Đại.
- Chàng làm gì vậy ?
Thiết Trung Đường hét lớn:
- Không có ai là Thiết Trung Đường, ngươi biết không?
Ôn Đại Đại nhướng đôi mày mắng yêu:
- Chàng xuẩn quá, từ đây cho đến cuối đời thiếp một mực theo chàng để không còn ai hại được chàng?
Thiết Trung Đường vừa "hừ" một tiếng, chợt nghe có tiếng nói ở bên ngoài:
- Lão tiên sinh đang ở trong phòng phải không ? Tại hạ là Lý Kiếm Bạch có việc cần thỉnh giáo.
Thiết Trung Đường vội đẩy Ôn Đại Đại ra :
- Mời vào.
Lý Kiếm Bạch bước vào ôm quyền lễ phép:
- Tất cả khách nhân đều đi cả rồi, tại hạ theo lời gia phụ đến đây giục lão tiên sinh lên đường.
- Đó là lệnh đuổi khách phải không?
Lý Kiếm Bạch vẫn ôn tồn lễ phép nói:
- Đây là hảo ý của gia phụ, chứ không phải đuổi khách, chỉ trong chốc lát chiến cuộc sẽ bùng nổ, nếu lão tiên sinh.
- Hảo ý gì, ngươi hãy nhìn xem lão phu đâu phải là người mà các

ngươi gọi thì đến, đuổi thì đi.
Lý Kiếm Bạch vẫn ôn tồn:
- Xin lão tiên sinh chớ nói nặng lời.
Ôn Đại Đại nắm tay áo Thiết Trung Đường :
- Tại sao chàng không đi, ở đây … - Không cần ngươi lo lắng, lão phu muốn ở lại đây !
Lý Kiếm Bạch đành phải nói:
- Đi hay không đều quyền ở lão tiên sinh.
Chợt nghe tiếng chuông thứ hai vọng lại, kế đó lại tiếng hát vang lên:
- Tiếng chuông thứ hai đã gióng, chận đường lương thực, rời cửa nửa bước liền mất mạng ngay.
Nghe xong, Lý Kiếm Bạch biến sắc.
- Bây giờ lão tiên sinh có muốn đi cũng không thể đi được.
Mi phụng, mày ngài của Đại Đại cũng biến sắc:
- Làm như thế nào đây, chúng ta là khách nhân của nhà họ Lý, ngươi phải nghĩ cách bảo vệ chúng ta.
Lý Kiếm Bạch lo lắng phi thân ra ngoài. Hai đồng tử cũng từ phía sau chạy ra nói:
- Tất cả đều đi rồi.
Đại Đại nôn nóng hỏi:
- Ai đi rồi ?
- Mã phu, người đầu bếp và cả cô gái hầu đều đi cả rồi, sao lão gia chưa đi ?
Một đồng tử khác tiếp:
- Lão gia hãy nhìn xem cả mấy dãy phòng ốc đều không còn lấy một người, chung quanh sặc mùi chết chóc, khiến người nào cũng lo sợ.
Ôn Đại Đại dậm chân:
- Chàng vốn là một người thông minh, sao lại có hành động ngu ngốc đến thế, chàng chỉ cần tìm cách thoát thân, xem mọi việc như không có, rồi bàng quang tọa thị nhìn từng tên kẻ thù của chàng bỏ mạng tại đây. Khi đó, mối thù của chàng đã được báo rồi người yêu cũng có, chàng sẽ bằng lòng biết mấy.
Đại Đại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Ai ngờ chàng cứ một mực muốn ở lại đây, có lý nào chàng lại cùng chết một chỗ với kẻ thù ?
- Nếu ở đây chỉ còn lại kẻ thù của ta thì ta đã đi xa rồi, không ai giữ được ta.
- Thế thì có lý nào chàng lại là vì Lý Lạc Dương và Hải Đại Thiểu ? Như vậy càng lạ lùng hơn nữa bởi họ đâu có nặng tình với chàng ?
- Tuy không thâm tình nhưng họ đều là những con người chánh trực.

Đối với bọn ác độc, giảo hoạt, ta sẽ dùng mọi thủ đoạn, nhưng đối với những người chánh trực, ngược lại ta chỉ dùng biện pháp.
Đại Đại hỏi:
- Biện pháp gì ?
- Đó là trung thành, chánh trực đối xử với họ Ôn Đại Đại ngơ ngác một hồi, nàng buông tiếng thở dài, miệng nói thì thầm:
- Đồ ngốc, đúng là đồ ngốc !
Hai đồng tử cùng nhìn nàng chằm chằm hình như chúng cũng ngơ ngơ ngáo ngáo.
Tình thế bên ngoài cũng không được yên ổn dù chỉ giây lát. Chợt nghe ba tiếng hô, tiếp đó là tiếng chân người chạy rầm rập xen lẫn tiếng cung tên.
Rồi lại nghe có tiếng:
- Không xong rồi ! Không xong rồi ! Tất cả gia súc đều ngã lăn ra chết !
Hai đồng tử lắng tai nghe, chúng tuy thông minh hơn người, nhưng vì tuổi chúng đang còn quá nhỏ, trong lúc này chúng nghe tiếng hô hoán, chúng cũng kinh hoảng.
Ôn Đại Đại thất sắc:
- Như thế thì làm sao đây ? Các ngươi hãy thu thập châu báu để đem lên rồi thì làm sao cho kịp.
Thiết Trung Đường mỉm cười nói:
- Một khi con người đã chết rồi thì châu báu cũng chẳng dùng được gì.
Ôn Đại Đại nhìn vào mặt Thiết Trung Đường, nàng chợt ôm mặt khóc:
- Thiếp không muốn chết, thiếp không muốn chết, nhất định chàng đừng để thiếp chết … Thiết Trung Đường “hừ” một tiếng rồi đẩy Đại Đại ra.
Tiếng chuông lại ngân, tiếng hát cũng bắt đầu:
- Tiếng chuông thứ ba, thần chết đến, chuẩn bị quan tài mà mai táng.
Hai đồng tử nghe xong chúng quá sợ hãi, chạy đến ôm nhau.
Trong lúc ấy, Lý Kiếm Bạch mặc chiếc áo chẻn xông vào nghiêm giọng:
- Đại loạn sắp xảy ra, những người còn lại hãy tập trung ở trong đại sảnh để tập trung lực lượng.
Ôn Đại Đại ngưng tiếng khóc nói:
- Nếu chúng ta đi thì những thứ ở trong phòng này như thế nào.
Đúng là cái chết sắp phủ xuống đầu, thế mà Đại Đại vẫn không quên tiền tài, châu báu.

Lý Kiếm Bạch nói dứt khoát:
- Tất cả đồ đạc ở đây, tại hạ sẽ phái người canh giữ. Chỉ cần còn người còn mạng, còn của cải thì một mảy may cũng không thất thoát.
Thiết Trung Đường trầm ngâm một lát:
- Thế thì đi !
Cũng trong lúc ấy mọi người đã ra ***missing page , **** - Đúng như vậy !
Lý Lạc Dương rất cảm kích nhìn Hải Đại Thiểu rồi nói tiếp:
- Chỉ có điều trước khi vượt qua gian khổ, các vị không tránh khỏi tai tiếng.
Tích Lịch Hỏa vỗ bàn:
- Cần gì tai tiếng !
Lý Lạc Dương vùa cười vừa nói:
- Tốt lắm ! Nếu chúng ta đồng tâm hiệp lực, thắng bại như thế nào chưa biết được. Nhưng xin huynh đệ hãy ăn cái đã. Ăn thật no nê rồi hãy chờ chém giết.
Lý Lạc Dương vừa nói xong thì mấy đại hán đã vội vàng mang thức ăn đến đặt ở trên bàn.
Trải qua một ngày suy nghĩ, lo lắng, mọi người như quên ăn uống. Bây giờ nghe mùi rượu thịt lại càng cảm thấy đói bụng như không chờ kịp.
Thiết Trung Đường vừa nhìn vào thức ăn, chàng liền nói:
- Gia súc đều chết sạch, trong thức ăn và rượu nếu có độc thì chúng ta sẽ như bầy gia súc.
Lý Kiếm Bạch phân tích:
- Những thức ăn này đều giữ trong phòng kín và đã được trông coi cẩn thận trước khi chế biến, trừ phi Cửu Tử Quỉ Mẫu có tài thông thiên. Còn không thì không thể có độc.
Phan Thừa Phong phát biểu:
- Không biết Cửu Tử Quỉ Mẫu có bao nhiêu phương pháp hạ độc, phòng bệnh hơn là chữa bệnh. Chi bằng chúng ta hãy đề phòng thì tốt hơn.
Trong lúc ấy Lý Lạc Dương đã rút trong mình ra cây như ý bằng bạc, xóc xóc vào các thức ăn, chỉ trong phút chốc cây như ý đã trở thành màu đen.
Tất cả mọi người nhìn thấy đều biến sắc. Lý Lạc Dương với đôi mắt phiền trách nhìn Lý Kiếm Bạch.
Lý Kiếm Bạch cũng ngạc nhiên:
- Như thế là sao ?
Phan Thừa Phong chen vào:

- Chỉ sợ bọn chúng bỏ thuốc độc vào trong giếng.
Lý Kiếm Bạch hét to:
- Chờ tại hạ điều tra xem thử.
Vừa nói xong, hắn phi thân ra ngoài.
Mọi người đang nhìn nhau thì Lý Kiếm Bạch đã trở về, dáng dấp hoảng hốt:
- Quả đúng như vậy, cả bốn cái giếng đều bị chúng bỏ thuốc độc.
Phan Thừa Phong lưu ý:
- Thế thì trong cơm cũng có độc.
Hắc Tinh Thiên gợi ý:
- Đồ lang sói, có lý nào con mụ ấy muốn chúng ta chết đói tại đây. Lý huynh, hay là chúng ta lấy gà vịt nhưng không nấu mà chỉ đốt lửa để nướng xem như thế nào ?
Lý Kiếm Bạch cho biết:
- Trong nhà bếp từ gà vịt cho đến heo dê đều chết sạch.
Nghe xong, toàn thân Hắc Tinh Thiên chấn động, hắn không nói một lời.
Mọi người nghe mùi thơm hấp dẫn của rượu thịt, nhưng chẳng người nào dám ăn.
Họ càng thấy trong bụng cồn cào. Dù cho anh hùng hào kiệt cũng không chịu nổi cơn đói.
Gương mặt của Lý Lạc Dương vẫn lạnh như tiền, chàng suy nghĩ một hồi rồi nói như ra lệnh cho con:
- Kiếm Bạch, hãy truyền lệnh tập trung tất cả trứng gà vịt, rồi đến kho kín mang rượu ra.
Lý Kiếm Bạch vội vàng thực hiện ý của cha. Còn Hải Đại Thiểu thì vỗ bàn vừa cười vừa khen:
- Hay quá, hay quá ! Có trứng nướng lại có rượu ngon, chỉ có thần tiên cũng không hạ độc nổi, chúng ta không chết đói đâu.
Lý Lạc Dương nhìn các hán tử bên ngoài, thấy sắc mặt của họ đều trầm trọng.
Chỉ trong chốc lát, Lý Kiếm Bạch đã mang tất cả trứng và rượu đến.
Nhà họ Lý giàu có tự bao đời, tự nhiên là cất chứa nhiều rượu, sắp đầy cả nửa gian nhà, nhưng trứng gà, vịt thì chỉ có ít, thêm vào đó ít cá khô và thịt gà khô.
Thấy vậy, Lý Lạc Dương hỏi:
- Chỉ từng đó sao ?
- Tất cả thức ăn ở nhà bếp hơn một nửa là thức ăn tươi.
Lý Lạc Dương thở dài hỏi:
- Gồm bao nhiêu trứng gà ?

- Con vừa đếm được năm trăm bảy mươi hai quả.
Phan Thừa Phong nhướng mắt cười :
- Năm trăm bảy mươi hai quả cũng đủ dùng trong mấy ngày mà thôi.
- Huynh đài quên rồi sao, bên ngoài còn có một trăm hai người nữa, họ chỉ còn dựa vào số trứng gà này thôi.
Phan Thừa Phong sững sờ ngồi xuống, toàn thân hắn tựa hồ như mềm nhũn ra.
Lý Lạc Dương cho biết:
- May thay, hằng năm cứ đến ngày lễ hội, toàn thể anh chị em, a hoàn và nội quyến đều đến hành hương ở Triều Sơn. Còn không thì tình huống không thể tưởng tượng nổi.
Tư Đồ Tiếu chợt tiếp lời :
- Vừa rồi tại hạ đã tính toán, cả trong lẫn ngoài gồm có một trăm tư người. Mỗi người nếu chia đều bốn quả trứng thì chỉ còn lại mười hai quả.
Lý Lạc Dương vừa cười vừa khen:
- Huynh đài tính toán thật tinh tường … Phan Thừa Phong chợt đứng dậy nói lớn:
- Chúng ta đều là khách của nhà họ Lý, có lý nào nhận sự đãi ngộ đồng bằng với gia nhân ?
Lý Lạc Dương nghe xong trầm giọng:
- Họ cũng là người được sanh ra từ bụng mẹ, tại sao lại không đãi ngộ họ như huynh đài ?
- Tuy cùng là người cả, nhưng giai cấp thì khác nhau.
Hải Đại Thiểu nổi giận lôi đình:
- Có gì không giống nhau, chỉ sợ Lý đại ca đây đối với huynh đệ còn sâu đậm hơn cả các hạ. Nếu lấy trung nghĩa, hiệp khí ra mà luận thì các huynh đệ ấy so với các hạ còn cao hơn nhiều.
Phan Thừa Phong cười nhạt:
- Ngươi nên biết rằng trong giây phút này mọi người đều không muốn chứng kiến ta với ngươi động thủ, nên ngươi cố ý dùng lời lẽ khích bát ta.. Hải Đại Thiểu vẫn xem Phan Thừa Phong như chẳng ra gì:
- Không phải chỉ trong giây phút này, điều đó mỗ đã nói từ lâu.
Lý Lạc Dương lên tiếng:
- Xin hai vị đừng tranh cãi nữa, còn lại mười hai quả trứng, mỗi người ở đây được phân một quả nữa là xong, Hải Đại Thiểu cười ha hả:
- Mỗ không phải vì chuyện trứng gà, chỉ có điều mỗ không chịu nổi câu nói thối tha của hắn.

Liền đó, Lý Lạc Dương truyền lệnh nhóm bốn đống lửa trong đại sảnh, mang bốn vò rượu ra. Vì cả bốn cái giếng đều có độc nên luộc trứng phải lấy nước rửa mặt để nấu.
Trứng luộc xong, rõ ràng mỗi người được phân năm quả.
Hải Đại Thiểu nhận trứng xong, hắn liền mở vò rượu, miệng hớp một ngụm rượu nhai một quả trứng, chẳng mấy chốc ráo sạch.
Còn Tích Lịch Hỏa ăn đến quả trứng thứ tư, hắn dừng một lát rồi tu một hơi rượu thật dài, thế là quả trứng thứ năm cũng nuốt gọn rồi hắn kê hai cái bàn nằm xuống ngáy khò khò.
Phan Thừa Phong thì chỉ bóc một quả, hắn chia ra tám miếng. Bốn quả trứng còn lại hắn cẩn thận bỏ vào túi áo.
Có người thì ăn hai quả, có người thì ăn ba quả. Tất cả mọi người ngày thường đều ăn sơn hào hải vị, hôm nay chỉ có mấy quả trứng luộc nhưng lại ăn thật ngon miệng.
Hải Đại Thiểu liếc nhìn cười ngặt ngoẽo:
- Cho đến bây giờ mỗ mới biết rằng trứng luộc ngon đến như thế.
Chỉ có Vân Tranh cứ cúi mặt nhai trứng, đôi mắt chàng vô ý nhìn Đại Đại đang ngồi cạnh Thiết Trung Đường. Cái trứng thứ hai Vân Tranh muốn nuốt, nhưng chàng nuốt không trôi.
Chàng chỉ uống một ly rượu nhưng mặt chàng đỏ phừng, thế là Vân Tranh ngửng mặt nhìn chăm chăm vào Đại Đại không cần phải giữ ý tứ.
Đêm càng về khuya, trong đại sảnh đều im lặng, những đống lửa ở bên ngoài cũng đã cháy tàn. Bóng đêm sặc mùi tử khí lại chàng nặng nề hơn.
Mọi người ở trong đại sảnh hình như đã ngủ cả, thực ra không một ai ngủ được.
Chốc chốc, Phan Thừa Phong lại thò tay vào túi lấy trứng gà ra nhìn rồi lại bỏ vào trong túi.
Đến lúc quá nửa đêm thì Vân Tranh đã say mèm, chàng gục đầu xuống bàn, miệng nói lâm râm. Nếu nghe kỹ, thì ra Vân Tranh cứ gọi tên Ôn Đại Đại.
Thiết Trung Đường ngồi nhắm mắt ở trên ghế, lòng chàng vừa thương cảm vừa đau khổ nhìn Vân Tranh.
Lý Lạc Dương đi thật nhẹ nhàng chợt nghe tiếng Lý Kiếm Bạch hỏi:
- Gia gia, gia gia sao không chợp mắt một chút.
- Con ngủ đi, gia gia vừa ngủ được một giấc.
- Con cũng không ngủ được, chẳng biết đêm nay bọn chúng đến hay không?
Lý Lạc Dương lắc đầu bước ra phía trước thềm. Những đại hán tuần

tra đều chăm chú nhìn ra phía đầu thành.
Chợt nghe tiếng nói của Tư Đồ Tiếu ở sau lưng:
- Mong sao đêm nay bọn chúng tấn công thì huynh đệ ta còn chút ý chí. Còn không, kéo thêm vài hôm nữa, chỉ sợ … Lý Lạc Dương nói chậm rãi:
- Chờ vài ngày nữa, nếu họ không đến thì chúng ta đánh ra.
Tư Đồ Tiếu góp ý:
- Kẻ thù ở trong chỗ tối, chúng ta ở chỗ sáng, nếu đánh ắt dữ nhiều lành ít. Hà huống … Lý huynh còn cả một gia tài ở đây.
Lý Lạc Dương cúi đầu xuống một hồi lâu không nói một lời.
Mọi người quan tâm phòng bị, canh gác tuần tra suốt đêm. Trời đã bắt đầu hé sáng.
Không ai nói với ai, nhưng đều vùng dậy, trên nét mặt ai nấy đều nghiêm trang, không ai muốn chuyện trò với ai cả.
Vân Tranh vẫn chưa tỉnh rượu, đầu chàng nhức như búa bổ, chàng lại mở vò rượu tu một hơi dài.
Chỉ trong vòng một đêm nhưng dáng dấp của chàng thật là tiều tụy.
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường tới gần Phan Thừa Phong, vỗ vào vai hắn nói:
- Hãy đưa lão phu đi tản bộ một lát được không ?
Phan Thừa Phong đáp:
- Tự nhiên là được Nghe vậy, Ôn Đại Đại cũng từ từ đứng dậy nhưng Thiết Trung Đường vội nói:
- Cô nương cứ ở lại đây.
Ôn Đại Đại gật đầu rồi ngồi xuống.
Lý Lạc Dương căn dặn:
- Đi tản bộ Ở trong viện thì không hại gì nhưng các vị cũng cần quan tâm!
Ra khỏi đại sảnh, Phan Thừa Phong cười nham hiểm, hắn nói thầm:
- Lão gia gọi tại hạ ra, có xảo kế gì muốn thi triển?
Thiết Trung Đường đáp:
- Ngươi đoán trúng!
Phan Thừa Phong phấn khởi nói:
- Ở đây đông người, ra phía sau rồi hãy bàn.
- Ngươi tìm cách đưa Hải Đại Thiểu, phụ tử họ Lý và Vân Tranh ra ngoài ta sẽ cho người biết kế hay để thoát thân.
Phan Thừa Phong mừng hỏi:
- Đúng không ?
- Nếu ngươi không tin thì thôi !
- Điều đó có khó gì.

Phan Thừa Phong nói tự phụ, hắn vừa chuyển mình đi thì Hải Đại Thiểu cũng đang đứng ở trên thềm với hai phụ tử họ Lý đang chuyện trò với gia nhân. Vân Tranh cũng chân nam đá chân bắc đi tới, miệng chàng cứ lảm nhảm.
Thiết Trung Đường nghiêm giọng:
- Ngươi hãy dụ họ ra phía sau đại sảnh, rồi tìm một nơi kín đáo để xem động tỉnh ở trong đại sảnh như thế nào, còn tất cả công việc khác ta sẽ xử trí.
Phan Thừa Phong đáp:
- Được !
Quả nhiên hắn chạy tới nắm vai Vân Tranh.
Vân Tranh say mèm hất tay Thừa Phong nói:
- Ngươi muốn gì đây ?
Phan Thừa Phong ngửi sặc cả mùi rượu, nói với Vân Tranh :
- Ngươi say rồi, ta đưa ngươi đi nghỉ.
Nhưng thực ra, Phan Thừa Phong đã lẹ điểm vào á huyệt.
Vân Tranh vừa không làm chủ được thân, miệng chàng lại không nói được nên bị Phan Thừa Phong nửa đỡ, nửa kéo chàng ra phía sau đại sảnh. Hắn quay lại nhìn thì đã không thấy Thiết Trung Đường.
Phan Thừa Phong tìm được một nơi kín đáo, rồi hắn nói đủ Vân Tranh nghe:
- Hãy ở đây mà xem !
Tuy Vân Tranh không nói được nhưng trong lòng lại rất giận dữ:
- Ngươi đối xử với ta như thế này, ta không thèm nhìn.
Thế rồi Vân Tranh nhắm mắt ngủ vùi.
Phan Thừa Phong nhíu mày suy nghĩ:
“Tên thiếu niên này xem ra thật quật cường, nếu ta dùng sức mạnh, vị tất hắn chịu mở mắt ra nhìn.” Trong lòng đang khó xử, Thiết Trung Đường chợt phóng tới nghiêm giọng:
- Ngươi xem hắn say đến mở mắt không ra, còn bảo hắn nhìn cái nỗi gì?
Vân Tranh nổi giận tự nói trong lòng:
- Ai bảo ta say, ta quyết mở mắt ra nhìn cho mà xem.
Thế là Vân Tranh mở mắt quay nhìn vào bên trong.
Phan Thừa Phong thấy Thiết Trung Đường chỉ nói một câu, Vân Tranh đã mở mắt, trong lòng hắn vừa khâm phục, lại vừa buồn cười : “Tên già này biết cả tâm lý tên ma men” Nên biết rằng người say rượu không bao giờ tự nhận là đang say.
Thiết Trung Đường vỗ vào vai Phan Thừa Phong :
- Trách nhiệm của ngươi đã xong, hãy đi mau.

Phan Thừa Phong cũng nảy ý tò mò, hắn nghĩ rằng ắt trong đại sảnh có việc gì đó cần nhìn cho biết. Nhưng khi hắn thấy đôi mắt của Thiết Trung Đường, hắn đành phải đi.
Thiết Trung Đường và Vân Tranh cùng đứng trước cửa nhìn vào bên trong, thấy Ôn Đại Đại vừa đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng liền bị Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ cản đường. Đại Đại hỏi:
- Các ngươi muốn làm gì đây ?
- Tư Đồ huynh muốn nói chuyện với đại tẩu.
Đại Đại nói xẳng:
- Nói gì, ta không nhận ra hắn.
Bỗng nhiên Tư Đồ Tiếu nắm vào mạch môn của Đại Đại, rồi cười nhạt:
- Con tiện nhân, ngươi dám nói là không biết ta, ta đã nuôi ngươi cả chục năm nay. Nuôi một con chó mà nó còn biết trả ơn.
Ôn Đại Đại bị Tư Đồ Tiếu nắm ở mạch môn đau quá, thế mà vẫn cố nở nụ cười duyên dáng:
- Thiếp đã theo chàng vui vẻ, tại sao chàng lại nặng lời như thế.
Ở bên ngoài, Thiết Trung Đường vừa cười vừa suy nghĩ:
- Quả nhiên là không ra khỏi dự định của mình, chỉ cần chúng ta ra đại sảnh, Tư Đồ Tiếu sẽ không chịu nổi, tự nhiên hắn phải bức con tiện nhân này.
Liếc mắt nhìn, thấy Vân Tranh mở to mắt, mặt biểu lộ nét ngạc nhiên. Dĩ nhiên chàng đã thấy rõ tình huống đang diễn ra trong đại sảnh, thế là chàng tỉnh rượu ngay.
Chợt nghe Tư Đồ Tiếu nói:
- Ta bảo ngươi đi theo với gã thiếu niên ấy để tìm ra sào huyệt của hắn, tại sao mới nửa đường ngươi đã bỏ hắn để chạy theo cái thằng già sắp chết ?
Vừa nghe đến đó, toàn thân Vân Tranh toát mô hôi lạnh.
Thiết Trung Đường nhìn Vân Tranh, trong bụng thầm nghĩ:
“Vậy cũng đủ rồi. Nếu để cho Tư Đồ Tiếu ép hỏi nữa thì con tiện nhân ấy cũng bán cả mình như chơi.” Vừa nghĩ đến đó, chàng đẩy mạnh cánh cửa sổ bồng Vân Tranh rồi như điện chớp vượt qua cửa.
Thiết Trung Đường không chú ý đến Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ. Chàng giải huyệt đạo cho Vân Tranh rồi nghiêm giọng hỏi:
- Ngươi nghe rõ chưa ?
Vân Tranh lau mồ hôi trên trán nghiến răng nói:
- Con tiện nhân !
Thiết Trung Đường nói rất ôn hoà:

- Ngươi đã biết hắn là con tiện nhân, tại sao lại đau khổ vì hắn. Nếu ngươi còn đau khổ vì con tiện nhân ấy thì không đáng một trang nam tử hán.
Vân Tranh cúi đầu ngơ ngác một hồi, chàng thở dài một tiếng.
- Tình thế trong lúc này rất nghiêm trọng, bọn chúng đều biết ngươi là đệ tử của Đại Kỳ Môn, chắc chắn bọn chúng không dám ra tay động đến ngươi, nhưng ngươi cũng cần lưu ý không nên vọng động.
Vân Tranh gật đầu, bỗng nhiên chàng ngửng đầu lên, vừa thấy Thiết Trung Đường, chàng vội hỏi:
- Lão là ai ? Mà quá quắt đến thế ? Tại sao việc gì cũng không qua mặt được lão ?
Đôi mắt của Vân Tranh vừa biểu lộ sự kinh hoàng, vừa kính sợ. Thiết Trung Đường không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, chàng nói với Vân Tranh:
- Lão phu là ai ? Sau này tự khắc biết.
- Tại sao bây giờ lão không nói ?
- Nếu nói bây giờ thì tình hình trở nên đại biến.
Giọng nói của Thiết Trung Đường rất nghiêm trọng khiến bất cứ ai nghe xong đều không dám hỏi lại.
Chợt nghe có tiếng hét to :
- Người nào ở trong đó ?
Sau tiếng nạt là tiếng gió bay lại.
Thiết Trung Đường nghiêm giọng:
- Ngươi hãy thừa cơ mà đi, còn lão đến ứng phó.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ kẻ trước người sau, lăng không bay xuống vừa thấy Thiết Trung Đường thư thả đi tới, cả hai cùng tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Thì ra là lão.
- Chính thị lão phu, có điều gì chỉ giáo ?
Hắc Tinh Thiên nghi ngờ hỏi:
- Đại loạn sắp tới, lão ở đây để làm gì ?
Thiết Trung Đường cười nhạt rồi đi không màn gì đến chúng.
Hắc Tinh Thiên nhíu mày nói:
- Cái lão già này, ta càng nhìn càng thấy lão cổ quái !
- Tiểu đệ trông lão ta rất thần bí, thậm chí tiểu đệ còn nghi hắn là người của Đại Kỳ Môn cải trang. Nhưng khi nhìn lão ta với Vân Tranh thì tiểu đệ nghĩ rằng không phải.
Hắc Tinh Thiên trầm ngâm một lát rồi nói:
- Cũng có khi lão diễn cả hai vai ?
Bạch Tinh Võ lắc đầu nói:

- Cái tên họ Vân thì quá xung động, nhìn dáng đau khổ của hắn, chắc chắn là không giả, chỉ từng ấy tiểu đệ đủ đảm bảo.
Cả hai người này bụng dạ tuy có thâm trầm nhưng chúng cũng không thể nào thấy hết ngọn ngành, khúc chiết.
Hắc Tinh Thiên nói:
- Lão già ấy rất bí mật, chỉ cần lão ta không dính líu gì đến chúng ta, hà tất chúng ta phải quan tâm.
Trong lúc ấy cả mười hai đội gia đinh, hán tử đều bị kích động, người nào cũng sẵn sàng tư thế, tên vào cung, đao kiếm đều rút ra khỏi vỏ, tuần tra khắp bốn mặt.
Lý Kiếm Bạch chạy tới như bay rồi nghiêm sắc mặt nói:
- Gia phụ xin mời quí vị hãy vào trong đại sảnh. Còn huynh đệ thì dầu ở đâu không được vọng động.
Mọi người đi kiểm tra một vòng không phát hiện được gì thêm cũng lục tục kéo về đại sảnh.
Lý Lạc Dương đi qua đi lại trước đại sảnh, nhìn thấy mọi người đến, họ liền dừng chân nói:
- Trong giờ phút này, lực lượng của chúng ta đã tập trung, tinh thần đang phấn chấn, chúng ta không nên căn cứ vào những dự báo của bọn chúng, sẽ phân tán lực lượng, tinh thần hoảng loạn để bị đối phương lợi dụng sơ hở của ta.
Tích Lịch Hỏa nóng nảy nói lớn:
- Như thế này là cái bẩy chờ thỏ, chưa phải là biện pháp tốt nhất.
Lý Lạc Dương trầm tĩnh hỏi lại:
- Thế thì huynh đài có cao kiến gì ?
Tích Lịch Hỏa ngơ ngác một hồi, hắn mở miệng định nói gì đó nhưng không nói được.
Mặt trời đã lên cao, tâm lý của mọi người đều nôn nóng, nhưng chưa thấy hiện tượng gì khác xảy ra, lợi dụng thời điểm này họ đều lấy trứng ra ăn. Tuy là tình huynh đệ nhưng chẳng ai khách sáo với ai cả.
Hải Đại Thiểu nhìn mọi người đang no bụng, hắn lại cồn cào hơn.
Hắn vỗ vào bụng cười lớn:
- Tuy mỗ là anh hùng nhưng lại không thắng cái bị da này.
Tích Lịch Hỏa thì đang ôm vò rượu, vừa tu vừa mắng:
- Con giặc già, mùi vị của cái đợi đúng là không chịu nổi, bụng của lão phu cũng sôi lên rồn rột.
Phan Thừa Phong bóc một quả trứng, hắn cố đi qua đi về trước Hải Đại Thiểu rồi hắn cắn một miếng, thở một hơi.
Hải Đại Thiểu trợn mắt ra nhìn theo quả trứng trên tay Phan Thừa

Phong, hắn không kềm nỗi nước miếng, nhỏ dài rồi mắng toáng lên:
- Thứ trứng luộc có ngon lành gì đâu ?
Phan Thừa Phong nói mỉa mai:
- Không ngon, không ngon gì nhưng ăn vào mới biết.
Hải Đại Thiểu mắc cỡ đỏ mặt, bỗng nhiên hắn đứng phắt dậy. Phan Thừa Phong phản xạ lùi lại một bước nhưng Hải Đại Thiểu cười cười:
- Tiểu tử đừng lo, mỗ không giựt quả trứng đâu.
Thấy vậy, mọi người cười vang xua dịu phần nào không khí lặng lẽ, chết chóc ở trong đại sảnh, nét mặt của Vân Tranh cũng hé nụ cười. Tinh thần của hết thảy đại hán bị sa sút nhiều. Về võ công họ không bằng quần hào trong đại sảnh. Bị đói một ngày đầu nhức chân mềm nhũn.
Lý Lạc Dương chăm chú nhìn ra phía bên ngoài rồi thì thầm:
- Hoàng hôn, tối đa là tới hoàng hôn.
Chợt nghe một tiếng chuông nữa, kế đó là tiếng hát:
“Tiếng chuông thứ tư, đói đến phát hoảng, xin biếu thịt heo để người nếm thử ?
Tiếng hát chưa dứt đã thấy phía ngoài tường có hơn mười gậy trúc cao quá đầu tường, trên đầu mỗi gậy trúc đều có buộc vào một con heo quay mùi thơm theo gió bay vào.
Màu da heo quay vàng rộm, óng ánh dưới ánh nắng mặt trời, mùi thơm cứ hắt theo gió bay vào, những người tuy không thấy chỉ nghe nói cũng phát thèm.
Tất cả đại hán ở trong viện đều xôn xao, cứ đứng nhìn sửng sốt ra phía ngoài tường rào.
Chợt nghe tiếng mắng của một đại hán:
- Phụ mẫu ơi ! Thịt gà, thịt vịt chúng tớ đều ních cả rồi, còn thịt heo thì thật là hiếm có, huynh đệ Ơi hãy nhìn thử xem.
Đại hán này lắp tên vào cung bắn ra.
Ai ngờ khi mũi tên vừa tới mặt tường rào, bỗng nhiên mũi tên lảo đảo rơi xuống đất. Mọi người thấy bên ngoài cũng phòng bị chu đáo nên ai nấy cảm thấy tình hình nghiêm trọng hơn.
Thiết Trung Đường nhìn ra con heo quay, chàng liên tưởng tới một người thiếu nữ chưa bao giờ được ăn. Đó là thiếu nữ Thủy Linh Quang. Chàng nhớ lại tiếng hát của Thủy Linh Quang:
- … Da heo mỡ chảy ròng, quay thật vàng, muội cắt một miếng, xin mời chàng ăn, chàng ăn một miếng … Hải Đại Thiểu đi qua đi lại trong đại sảnh, nước miếng chảy ròng, hắn mắng:
- Thứ thịt heo ấy, mỗ bảo đảm rất đắng, không nên ăn vào.

Lý Lạc Dương nói:
- Chưa hẳn là đắng nhưng chắc chắn là có độc.
Nói chưa dứt đã thấy mười bóng người nhảy lên đầu gậy trúc.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 8(a)
Minh Châu buộc hồn

Trong số mười người ấy có cả nam cả nữ. Có đại hán thì cụt tay, có đại hán trọc đầu, còn có một số thiếu nữ mặc áo màu thật rực rỡ. Trong tay mỗi người đều có một cây đao thất thủ sáng như tuyết, thân pháp thật nhẹ nhàng, họ phi thân lên đầu gậy trúc, tựa hồ như họ bay theo ngọn gió.
Thấy thế, Phan Thừa Phong thất kinh:
- Những người này là Cửu Qúi Tử môn hạ của Quỉ Mẫu, đó là Thất Ma Nữ, chẳng biết bọn chúng định giở trò gì đây ?
Vừa thấy bọn chúng đứng trên đầu gậy trúc, bỗng nhiên lộn đầu rơi xuống, tựa hồ như họ đứng không vững nên bị té xuống. Chỉ trong chớp mắt, chân họ kẹp vào cây trúc, cây đao thất thủ ở trong tay múa một cái tức thì mỗi người đã cắt một miếng thịt heo quay bỏ vào miệng ăn.
Một đại hán cụt tay cười lớn:
- Đủ thấy chưa, thịt heo không hề có độc, chỉ cần các ngươi có gan thì cứ ra mà mang vào.
Lý Lạc Dương ra lệnh:
- Phóng tên !
Thế là tên bắn ra như mưa. Những người đứng trên đầu cây gậy trúc bỗng nhiên phi thân ra hứng tên. Chỉ thấy họ bay giữa hư không một hồi, tất cả mũi tên đều bị họ bắt hết. Không có một mũi tên nào rơi xuống đất.
Một lát sau không thấy bóng dáng của họ, chỉ còn lại mười con heo quay ở trên đầu gậy trúc cùng với tiếng cười chế nhạo của họ.
Tư Đồ Tiếu tấm tắc khen:
- Tài khinh công giỏi quá, thủ pháp cũng thật giỏi, chỉ sợ võ công của họ không thấp hơn huynh đệ chúng ta.
Lý Lạc Dương nhận định:
- Vừa rồi bọn chúng muốn chứng minh không có độc trong thịt heo quả để dụ chúng ta ra cướp, đồng thời bọn chúng cũng biểu diễn võ

công thị uy chúng ta.
Đột nhiên Hải Đại Thiểu phóng ra phía ngoài rút trong bụng ra một sợi dây thừng dài, cột một cái thòng lọng rồi phóng ra.
Thấy vậy, Phan Thừa Phong vừa cười vừa nói:
- Đúng là tên giặc cướp nên trong người đều có đủ dụng cụ ăn cướp.
Nói chưa dứt lời thì cái thòng lọng đã quàng vào con heo quay. Hắn lấy hết súc kéo mạnh, con heo quay rời khỏi ngọn trúc. Bỗng thấy có một bóng người ở ngoài tường rào phóng lên, tay múa đao chặt đức sợi dây thừng.
Hải Đại Thiểu nổi trận lôi đình.
- Ngươi dám !
Rồi chưởng trái đưa lên, dùng thế lăng không bay ra ngoài, chưởng phong của hắn mãnh liệt vô cùng.
Người ở ngoài thành trông dáng khô cằn, múa đao nhắm vào mạch môn của Hải Đại Thiểu, thân pháp của người này đáng khâm phục, tuy ở trên không nhưng thay đổi chiêu thức chẳng khác gì cá lội trong nước.
Tay phải của Hải Đại Thiểu giữ chặt con heo quay, tay trái phóng chiêu đoạt cây đao.
Lại nghe có tiếng nói:
- Ngươi đã ra ngoài tường rào đừng nghĩ đến chuyện trở vào ?
Một đại hán chột một mắt, như con chim ưng vồ mồi, tay trái hắn thong xuống, tay phải đánh vào ngực Hải Đại Thiểu. Hắn vừa hạ xuống liền bị Hải Đại Thiểu phóng ra một chưởng, buộc hắn phải tức khắc bay ra mấy bước, hắn liền phóng cước đá vào mặt Hải Đại Thiểu.
Hải Đại Thiểu bị tấn công cả hai mặt, chân khí không được liên tục nên phải lách mình tránh hai chiêu thì thân mình Hải Đại Thiểu đã rơi xuống phía ngoài hàng rào, hắn đang lâm vào cảnh dữ nhiều lành ít.
Quần hào ở trong đại sảnh thấy vậy đều thất kinh, tất cả đều phóng ra. Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhất tề bay ra tay họ liền phóng ám khí chia ra làm hai nhằm đánh vào hai người ở ngoài thành.
Hải Đại Thiểu hét lên một tiếng, ưỡn ngực chịu một chưởng của người khô cằn, toàn thân Hải Đại Thiểu bay lùi, thuận mình Hải Đại Thiểu dùng thế lăng không cân đẩu bay vào trong viện.
Tích Lịch Hỏa vội hỏi:
- Ngươi có bị thương không ?
Hải Đại Thiểu cười như điên:
- Cái thân hình của mỗ, một vài quyền có sao ? Chịu một quyền mà đổi một con heo béo thì cũng xứng việc mua bán rồi.

Tích Lịch Hỏa cười chế nhạo :
- Nè, quỷ con, quỷ cháu ở bên ngoài đã nghe chưa, không làm trầy da của lão gia.
Lúc ấy những người ở ngoài tường đều khuất bóng và cũng không ai đối đáp một lời.
Hải Đại Thiểu mang con heo quay vào đại sảnh, hắn rút cây đao ra rồi nói:
- Mỗi người một miếng thịt heo, chỉ có người nào vừa ăn trứng gà trước mặt mỗ thì không có !
Hắn múa đao cắt một miếng thịt heo, nói tiếp:
- Quả là thịt heo do tên ăn cướp đi cướp được, xin đừng ăn.
- Bọn chúng cắt ở chỗ không có độc, còn nơi khác lại không có độc hay sao ?
Hải Đại Thiểu mắng thầm:
- Ngươi không được ăn thịt heo, mắc cỡ đỏ mặt tía tai rồi ngươi bày chuyện hay sao ?
Bạch Tinh Võ lấy cây Kim bạc ở trong người ra xâm vào thịt, cây kim bạc trở thành màu đen. Thấy vậy, Hải Đại Thiểu giật mình, Tư Đồ Tiếu nói với Phan Thừa Phong:
- May thay quyền của hắn nhẹ, nếu không thì khốn.
Hải Đại Thiểu cũng gật gật đầu, nhưng lúc này nơi miệng Hải Đại Thiểu máu tươi chảy ra. Nguyên do đại hán chột mắt phóng một quyền từ lăng không xuống nhưng sức quyền không phải nhẹ. Hải Đại Thiểu không còn cảm hứng, hắn bấm bụng chịu đựng chỉ chờ khi mọi người ăn thịt xong rồi hãy hay, nào ngờ thịt cũng không ăn được.
Chỉ có Vân Tranh không nói năng gì cả, chàng rảo bước ra ngoài, lấy một cây cung, một ống tên của một đại hán rồi lắp tên vào bắn ra bên ngoài.
Mũi tên phóng như sao băng cắm vào đầu con heo quay. Vân Tranh bắn liên hồi, chẳng mấy chốc cả mười con heo quay đều bị chàng bắn rơi xuống.
Thấy vậy các đại hán ở trong viện vỗ tay hoan hô, bọn Tư Đồ Tiếu cũng ngầm lo lắng may chỉ có một mình Ôn Đại Đại thì chưa hề chứng kiến.
Tiếng hoan hô vừa dứt, phía ngoài đường đột nhiên có tiếng vọng vào:
- Tên nào đó, tiễn pháp hay đấy nhưng liệu có dám đứng lên đầu tường để chúng ta nhìn một chút chơi ?
Thiết Trung Đường buộc miệng:
- Không nên ra !

Chợt nghe Vân Tranh hét to:
- Thiếu gia chỉ đứng trong viện, các ngươi muốn nhìn thì cứ nhìn.
Tay trái chàng cầm cung, tay phải sẵn sang ba mũi tên.
Có tiếng phía ngoài tường:
- Ta vào nhìn đây !
Một thiếu nữ tung thân thật nhẹ nhàng, uốn éo như nàng tiên.
Vân Tranh hỏi:
- Nhìn rõ chưa ?
Nói xong phóng một lúc ba mũi tên xé gió bay ra thành chữ phẩm !
Thiếu nữ bên ngoài khen:
- Quả không sai !
Hai tay thiếu nữ bắt hai mũi tên, dùng chân đá vào mũi tên còn lại, thân pháp thiếu nữ như tiên nữ đang múa giữa trời.
Không ngờ Vân Tranh lại lắp tên nói:
- Còn nữa !
Lại ba mũi tên xé gió bay ra. Ba mũi tên khi phóng ra tuy có trước có sau, nhưng thế đều mạnh và bay ngang nhau.
Thấy vậy, tuy mọi người đều cảm thấy hưng phấn một chút, nhưng rồi ai nấy đều không chịu nổi cơn đói bụng, giống như cổ họng bị ma bóp.
Đến khi trời chiều, hầu hết đại hán đều không chịu nổi, họ đứng dựa vào tường.
Dưới ánh tịch dương nhìn dáng dấp của họ thật là tội nghiệp.
Ai nấy đều bị cơn đói hoành hành, không ai dám uống thêm rượu, không dám nói với ai một lời.
Lý Lạc Dương nhìn cảnh tiêu điều từ bên trong đến bên ngoài rồi nghiêm giọng:
- Lão phu quyết định xông ra đánh một trận, có người nào theo lão phu ?
Câu hỏi của Lý Lạc Dương như roi đánh vào người họ. Từ Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ , Vân Tranh, Tích Lịch Hỏa như bị roi đánh vào người, tất cả đều đứng dậy.
Tư Đồ Tiếu vừa cười vừa nói:
- Sống chết thành hay bại là ở lần này. Lý đại ca, trước khi đại ca quyết định xin hãy suy nghĩ thật kỹ thì tốt hơn.
- Suốt đời tại hạ lúc nào cũng hết sức cẩn thận, nhưng trong thời khắc này dồn vào cái thế không thể không quyết định.
Câu nói vừa dứt, Lý Lạc Dương nhìn trừng trừng đến mọi người rồi nói tiếp:
- Nếu chúng ta cứ để bị vây hãm ở đây, không bằng liều chết xông

ra.
- Chờ thêm hai ngày nữa, hi vọng có cứu tinh đến … - Ý tại hạ đã quyết, bất tất huynh đài nhiều lời. Nếu có người nào không muốn ra đánh thì hãy giữ chỗ này, tuyệt nhiên tại hạ không phiền trách gì.
Bình thường, Lý Lạc Dương lúc nào cũng nói năng nhu hòa dễ nghe, nhưng bây giờ họ Lý nói như đinh đóng cột, hai mắt nhìn một vòng rồi nói tiếp:
- Ai muốn ra đánh xin đưa tay lên.
Tích Lịch Hỏa, Vân Tranh liền giơ tay lên.
Bạch Tinh Võ ngập ngừng một lát rồi cũng từ từ đưa tay lên, miệng hắn nói nhỏ:
- Tư Đồ huynh, huynh … Tư Đồ Tiếu miễn cưỡng nói:
- Tiểu đệ cũng ra.
Lý Lạc Dương gật đầu:
- Từng ấy người cũng đủ rồi.
Lý Kiếm Bạch nói:
- Hải Đại Thiểu bị thương không đi được, còn lão tiên sinh thì không biết võ công, tự nhiên là ở lại đây.
Hải Đại Thiểu chợt vùng dậy la lớn:
- Ai bảo mỗ bị thương không đi được ? Các vị cứ xông ra, nhường mỗ mở đường cho, Lý Kiếm Bạch múa trường kiếm nói:
- Hãy nhường tiểu điệt mở đường.
Tích Lịch Hỏa vừa cười vừa nói; - Trách nhiệm mở đường, không ai qua mặt được lão phu.
Cả Hải Đại Thiểu và Vân Tranh đều hỏi:
- Vì sao ?
Tích Lịch Hỏa vỗ vào cái bao mang ở bụng:
- Chỉ bằng với mấy viên Tích Lịch của lão phu xông pha trong chốn thiên binh vạn mã có thể mở được đường máu.
- Nếu như vậy, có lẽ trách nhiệm mở đường xin nhờ huynh đài, còn Hải Đại Hiệp và Lý tiểu nhi giúp sức.
Kế đó Lý Lạc Dương nhìn Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ:
- Còn Hắc Bạch song tinh đoạn hậu, tại hạ và Tư Đồ huynh ở giữa để tiếp ứng.
Bất luận tình hình như thế nào, chỉ cần tiền hậu cứu nhau, không được để mất liên lạc.
Thấy không nhắc gì tới mình, Hải Đại Thiểu nổi giận:
- Còn mỗ đây, có lý nào Lý đại ca quên mỗ.
Lý Lạc Dương bước tới nói với Hải Đại Thiểu :
- Huynh đài … Đột nhiên Lý Lạc Dương phóng tay điểm vào huyệt

đạo ở trên đầu Hải Đại Thiểu rồi nói tiếp:
- Vết thương của huynh đài chưa lành, không thể vọng động.
Hải Đại Thiểu vừa tức vừa giận, nhưng không có cách nào tranh biện.
Lý Lạc Dương ra lệnh:
- Huynh đệ Ở bên ngoài sẵn sàng cung tên, bất luận như thế nào cũng không để chúng xông vào.
Phan Thừa Phong ứng lời:
- Ở đây đã có tại hạ !
Lý Kiếm Bạch cười nhạt, nhìn Phan Thừa Phong:
- Vốn không có người nào muốn các hạ xông ra.
Thế là mọi người sửa soạn y phục xem chừng binh khí. Vân Tranh múa trường kiếm, chàng chợt thở dài :
- Trong lúc này nếu có hắn ở đây thì tốt biết mấy.
Lý Kiếm Bạch hỏi:
- Người nào ?
Vân Tranh thở dài:
- Người này là sư huynh của tại hạ, người ấy khôn ngoan hơn tại hạ nhiều, tuy đang ở trong hỗn loạn nhưng vẫn trầm tĩnh, thông minh, chỉ tiếc rằng … Vân Tranh liếc nhìn Tư Đồ Tiếu rồi chàng nói giọng hận thù:
- Chỉ tiếc rằng hắn đã phản bội sư môn, nhận kẻ thù làm phụ thân, nếu tại hạ gặp hắn, chắc chắn một trận sống chết với hắn.
Thiết Trung Đường có cảm giác như hơi lạnh từ trong lòng dâng lên, chàng từ từ nhắm mắt lại.
Lý Lạc Dương cởi chiếc áo dài, mang trường kiếm thét lên:
- Mặt trời vẫn chưa tắt, đây là thời điểm tốt nhất để chiến đấu, chúng ta hãy xông ra.
Trong đại sảnh, binh khí tuốt ra khỏi vỏ, kiếm khí nghe lạnh người, không khí vô cùng hồi hộp khẩn trương.
Thiết Trung Đường vội ngửng đầu lên, nghiêm giọng:
- Tình hình đã như vậy rồi, quí vị cùng ra đánh, lão phu sẽ ở đây đánh trống trợ uy, nhưng … Chàng nhìn mọi người rồi nói tiếp:
- Chỉ trong vòng nửa giờ, nếu sự việc không thành thì hãy rút lui tức khắc để tránh sự hi sinh.
Tư Đồ Tiếu tiếp lời:
- Đúng là như vậy, trong vòng nửa giờ nếu chúng ta không thắng thì hãy rút lui, tính toán kế khác.
Lý Lạc Dương suy nghĩ một hồi cũng đồng ý như vậy.
- Lão phu lấy trống làm hiệu, cứ một tiếng trống là đến thời điểm.

Thiết Trung Đường ước hẹn.
Lúc này tinh thần của tất cả gia đinh hán tử đều phấn chấn. Mùi chết chóc bao trùm, chỉ trong chớp mắt, ngọn lửa chiến đấu như thiêu như đốt trong mỗi người.
Tích Lịch Hỏa hét lên một tiếng phóng ra ngoài viện. Vân Tranh, Lý Kiếm Bạch cũng huy động trường kiếm tiếp theo sau. Cả hai đều là những thiếu niên anh tuấn, thân thể tráng kiện. Tích Lịch Hỏa giựt dây cung tên phóng ngay lên mặt tường. Cũng khi ấy, Tích Lịch Hỏa lấy ra một nắm đạn màu xanh sẫm thi triển tài năng.
"Tích Lịch Chưởng Đạn Kim Cung" nổi tiếng trong giang hồ. Hắn bắn luôn mấy viên ra ngoài. Sau khi đạn rơi xuống đất chúng nổ như tiếng sấm, rồi cháy như con rồng lửa.
Phía ngoài tường rào là khoảng đất trống, xa xa là cánh đồng rậm. Ngọn lửa của phi đạn kéo dài thành một con đường.
Mấy gã đi tuần phòng thấy vậy, bọn chúng chạy tứ tán. Cậu bé què giò lớn tiếng:
- Muốn chết thì cứ ra, không để bất cứ tên nào trở về !
Phía trong rừng có tiếng cười như điên cuồng.
- Muốn về cũng không được !
- Đồ tiểu quỷ ! Trúng !
Lại mấy viên Tích Lịch Đạn nữa, Tích Lịch Hỏa phóng ra.
Cậu bé què vừa cười vừa ghẹo:
- Lão quỷ, lão đánh không trúng.
Hắn lắc mình một cái đã bay lùi lên đầu cây trúc, thách thức Tích Lịch Hỏa.
- Lão quỷ, ngon thì lên đây ?
Cậu bé què giò nói chưa dứt thì từ trong viện bắn tên ra như mưa, cậu bé què liền theo thế "Tử Nhân Đề" nhào xuống đất. Vân Tranh vội múa kiếm xông tới. Kiếm quang của chàng chẳng khác gì một dải lụa trắng chàng phóng luôn ba chiêu vây kín cậu bé què.
- Hảo tiểu tử, kiếm pháp hay lắm !
Cậu bé què vừa khen vừa phóng luôn ba chiêu chống trả với luồng kiếm quang của Vân Tranh. Kiếm thế của Vân Tranh càng hung hãn mãnh lực. Cậu bé què lại phóng thêm ba chiêu nữa, lần này nó không còn nụ cười chết nhạo, miệng la lớn:
- Tên tiểu tử quá lợi hại, hãy mau mau giúp một tay.
Ngay tức khắc hai bóng người, một trái một bên phải cùng xông ra. Đó là hai thiếu nữ. Một thiếu nữ mặc áo màu hồng, một cô mặc áo màu xanh. Thân pháp cả hai đều nhanh như điện xẹt. Cậu bé què vội lách mình ra khỏi kiếm quang của Vân Tranh rồi hắn cười hì hì … -

Ta không chịu nổi hắn, nhường hai tỷ tỷ vào đùa chơi với hắn.
Thiếu nữ áo hồng mắng:
- Tên tiểu quỷ, đã thoát khỏi trận lại còn nhiều lời.
Nàng ta phóng mấy chiêu đánh vào Vân Tranh. Thiếu nữ áo xanh cũng rút ra một dải lụa chừng năm thước vừa cười vừa nói với thiếu nữ áo hồng:
- Ngũ muội, muội đánh gần, còn tỷ tỷ công từ xa, xem thử tên tiểu tử này chịu được mấy chiêu.
Xưa nay Vân Tranh vốn không muốn đấu với nữ nhân, nhưng khốn nỗi chàng đang bị hai nữ nhân vây vào giữa không thoát ra được.
Bên kia thì Lý Kiếm Bạch đang múa kiếm đánh với hán tử chột mắt.
Đại hán chột mắt sử dụng song đao, một dài một ngắn. Trong đại sảnh Thiết Trung Đường đã đánh trống báo hiệu.
Chiêu thức cả hai người vừa nhanh lại vừa mạnh, binh khí va chạm vào nhau nghe rợn người.
Thân hình của đại hán chột mắt cao lớn nhưng thân thủ của hắn không vì vậy mà chậm chạp. Hai cây đao, một dài một ngắn bổ sung cho nhau bằng những chiêu thức kỳ quái.
Phần Lý Kiếm Bạch đã tiếp nhận kiếm pháp gia truyền, cùng đấu với đại hán chột mắt đầy kinh nghiệm đến hai trăm chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Bây giờ thì chiêu thức của cả hai bắt đầu chậm lại. Thấy vậy, Tích Lịch Hỏa vừa hét toáng lên vừa phóng Tích Lịch Đạn trợ chiến cho Lý Kiếm Bạch.
Chợt nghe có tiếng người từ trong rừng, kế đó là một bóng người phóng ra.
Người đó chỉ cần phất tay áo rộng, tất cả Tích Lịch Đạn đều bay ngược vào trong viện phát lên tiếng nổ long trời. Thấy tình hình khẩn trương, Lý Lạc Dương múa kiếm xông ra.
Bóng người ở trong rừng từ trên không nhẹ nhàng rơi xuống đất. Hai tay áo rộng bay theo chiều gió dịu dàng như hai cánh bướm. Đó là một đại hán vừa cao lại vừa ốm lại mù cả hai mắt.
Cậu bé què chân vừa thấy đại hán liền vỗ tay cười:
- Hay quá ! Hay quá, đại ca đã đến, thử xem các người còn bao nhiêu ám khí thì cứ tung ra.
Đầu óc của Tích Lịch Hỏa như bị chấn động, hắn hỏi ngay:
- Ngươi chính là Ngãi Thiên Phúc ?
Những người thường sử dụng ám khí trong giới giang hồ mỗi khi nghe đến cái tên Vô Mục Hung Thần Tinh Ngãi Thiên Phúc thảy đều lo lắng sợ hãi.
Tuy Ngãi Thiên Phúc không có mắt, nhưng lại rất có tài phá ám khí

của thiên hạ.
Hai lỗ tai của hắn rất tinh vi, hầu như khắp mình hắn chỗ nào cũng có con mắt.
Ngãi Thiên Phúc lạnh lùng đáp:
- Đúng vậy, có ai đến đấu với ta vài chiêu ?
Lý Lạc Dương nhảy đến trước mặt hắn nghiêm giọng:
- Thì ra các hạ là người đứng đầu của Cửu Tử Quỉ Mẫu.
Cậu bé què chân đứng sau lưng Ngãi Thiên Phúc vừa nhảy nhót vừa hét to:
- Đúng là đại sư ca của chúng ta !
- Người nào cũng tự hào vì các hạ thật là hiếm có.
- Lý tiên sinh quá khen.
- Vì sao các hạ biết tại hạ là Lý Lạc Dương ?
- Ngãi mỗ tuy không có mắt nhưng tâm của mỗ không mù. Trong lúc này, ngoài thái độ khiêm cung của Lý Lạc Dương thì còn ai khách khí đối với Ngãi mỗ.
- Ai cũng nói rằng tâm tư của Vô Mục Hung Thần Tinh rất linh mẫn ! Hôm nay được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.
Ngãi Thiên Phúc chợt ngưng tiếng cười hỏi:
- Lý tiên sinh đã hết lời khen tặng Ngãi mỗ, phải chăng định nhờ Ngãi mỗ làm gì đây ?
Những lúc Ngãi Thiên Phúc cười nhưng gương mặt của hắn không biểu lộ một chút tình cảm. Huống chi hiện giờ Ngãi Thiên Phúc nghiêm túc, sắc mặt của hắn lạnh lùng đáng sợ. Gương mặt lạnh lùng sắt đá của hắn tựa hồ như trong lòng Ngãi Thiên Phúc đã đóng băng, không có một sự việc nào trên cuộc đời này có thể đánh động được tình cảm của hắn.
- Tại hạ muốn đánh cuộc với các hạ.
- Khi nào Ngãi mỗ cũng chiếm ưu thế nên Ngãi mỗ sẽ không bao giờ đánh cuộc với ai.
- Lý Lạc Dương muốn lấy tính mạng của mình đánh cuộc với huynh đệ Ngãi Thiên Phúc.
Cậu bé què chân trêu ghẹo:
- Đánh cuộc hay không ngươi đều thua cả. Ngươi gạt ai thì gạt chứ không gạt nổi đại ca của ta.
Ngãi Thiên Phúc bình tĩnh, tự tin:
- Nếu Lý tiên sinh muốn ra tay thì tại hạ xin tiếp, nhưng trước khi ra tay xin Lý tiên sinh hãy lấy vỏ trứng gà ở dưới đế giầy để khỏi trở ngại khi đấu.
Lý Lạc Dương hết sức ngạc nhiên, nhìn xuống gót giầy quả nhiên có

mấy mãnh vỏ trứng, chính họ Lý cũng không hề hay biết.
Ngược lại Ngãi Thiên Phúc mù cả hai mắt lại thấy rõ hơn cả người sáng.
Ngãi Thiên Phúc tuy không thấy dáng dấp của Lý Lạc Dương trong lúc ấy nhưng hắn như thấy rõ tâm can của Lý Lạc Dương :
- Xin các hạ đừng lấy làm lạ gì cả, thoáng qua nghe tiếng di chuyển hai chân của các hạ, nhờ nghe rõ âm thanh nên Ngãi mỗ biết đó thôi.
Lý Lạc Dương hỏi:
- Tại sao các hạ biết là vỏ trứng ?
Ngãi Thiên Phúc vừa cười vừa nói:
- Vì tất cả thức ăn đều có độc, thế nào các vị cũng chỉ ăn trứng gà. Trong tình hình hỗn loạn này, các vị sẽ bóc vỏ trứng liện lung tung, tại hạ chỉ đoán thế thôi, may mà tại hạ đã đoán trúng.
Lý Lạc Dương tấm tắc khen:
- Ngãi Thiên Phúc quả là một nhân tài tuyệt thế.
Nên biết rằng trong thời khắc ấy, nào là tiếng gươm đao va chạm vào nhau, tiếng người la lối, tiếng trống liên hồi. Thế mà trong những âm thanh hỗn tạp ấy, Ngãi Thiên Phúc vẫn nghe rõ tiếng bàn chân di chuyển rất nhẹ nhàng của Lý Lạc Dương, hắn lại còn phân biệt âm thanh rất chính xác như vậy, ai mà chẳng sợ.
Tích Lịch Hỏa cố nén lòng đứng sau lưng Lý Lạc Dương, trực tiếp chứng kiến sự kiện, hắn không nhịn được nữa buột miệng:
- Ngãi Thiên Phúc, ngươi quả là miệng xảo tâm cũng xảo, để lão phu xem hai tay ngươi có xảo hay không ?
Tích Lịch Hỏa liền nhắm vào ngực của Ngãi Thiên Phúc bắn tới.
Cậu bé què chân vội can thiệp:
- Ngãi đại ca chỉ đấu với Lý Lạc Dương, ngươi quá đa sự ! Để tiểu gia này tiếp chiêu giải trí chơi !
Cậu vừa la vừa phóng song cước đá vào mặt Tích Lịch Hỏa. Trước tình thế ấy, buộc Tích Lịch Hỏa phải lạng mình tránh, hắn nổi giận:
- Ngươi biết rằng, bình sinh lão phu chưa bao giờ đấu với nữ nhân và trẻ con.
Cậu bé què chân cười hì hì:
- Ngươi không bằng lòng đấu với ta thì ta cũng không muốn đấu với ngươi. Thế thì ngươi còn đứng ở đây làm chi mà chưa bước qua chỗ khác cho rồi.
Trong lúc ấy Hắc Tinh Thiên và bọn Tư Đồ Tiếu cũng đang đấu với đối thủ của mình. Cả một khoảng trống đầy gươm đao và sặc mùi chém giết.
Lý Lạc Dương và Ngãi Thiên Phúc đã đến gần nhau nhưng người

nào cũng chưa ra chiêu. Cậu bé què chân thì miệng cứ cười không ngớt. Đánh một chiêu về hướng đông, đá một cước qua hướng tây rồi theo thế cân đẩu phóng vào rừng đoạn cất tiếng mừng rỡ:
- Sư phụ đã đến !
Quả nhiên Cửu Tử Quỉ Mẫu cùng với hai thiếu nữ từ từ bước ra. Bà ta mặc chiếc áo rất xoàng xĩnh. Ngược lại hai thiếu nữ thì ăn mặc rất sang trọng, màu áo hoa hòe đến chói mắt.
Vừa nhát thấy, Lý Lạc Dương vô cùng ngạc nhiên, bởi một trong hai thiếu nữ đang đứng bên cạnh Cửu Tử Quỉ Mẫu là thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ của lão nhân kỳ quái. Họ Lý không thể nào hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa bọn họ.
Không ngờ trong giây phút ấy, Ngãi Thiên Phúc đã phóng người lên, hai tay áo rộng bay theo chiều gió chẳng khác nào con chim bay bổng.
Hai tay áo rộng của hắn, một mạnh một nhẹ nhàng, trong nhu có cương cũng như hai thứ binh khí kỳ dị của hắn. Khi hai tay hắn múa lên thì kẻ địch dù mạnh đến đâu cũng khó mà xông lại gã.
Tiếng trống liên hồi, cục diện vẫn chưa có gì tiến triển. Tất cả tráng đinh ở trong viện, nghe tiếng binh đao đang giao chiến ở bên ngoài đều nhảy lên đầu tường xem cho thỏa tính tò mò.
Sắc mặt của Thiết Trung Đường lộ nét lo lắng, chàng vén hai tay áo đánh trống liên hồi. Ôn Đại Đại thì buồn rầu ngồi bên cạnh chàng không nói một lời.
Hơn mười gã đại hán đang ngồi tán ngẫu, chợt hét lên một tiếng chạy ra cổng chính đã được đóng chặt. Một đại hán trong số họ phóng trường đao chém thủng một cánh cửa, thấy vậy Phan Thừa Phong nạt:
- Các ngươi muốn làm gì ?
Tất cả đại hán cùng hô lớn:
- Xông ra !
Cùng lúc ấy tiếng trống cũng ngừng.
Tiếng trống ngưng chưa được bao lâu thì Hắc Tinh Thiên đã chạy về trên mình vấy máu, áo hở ngực, binh khí cũng rơi đâu rồi.
Phan Thừa Phong nôn nóng hỏi:
- Huynh đài đã bị thương ?
Hắc Tinh Thiên gật gật đầu:
- Ở nơi … Rồi ngã xuống đất kế tiếp là tiếng hô hoán của Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu. Cả hai phóng vào với dáng dấp đầu mỏi mệt, mồ hôi nhễ nhải.
Tuy Thiết Trung Đường không thấy rõ tình huống ở bên ngoài,

nhưng chàng thấy thần sắc của mấy người chàng biết rằng cục diện ở bên ngoài rất khốc liệt. Chàng nắm cây dùi trống chạy ra hỏi:
- Còn ai nữa không ?
Một tay của Bạch Tinh Võ lau mồ hôi, một tay chỉ ra phía ngoài viện. Chàng nghe tiếng của Lý Lạc Dương hô lớn:
- Các vị hãy mau rút lui, tại hạ đoạn hậu. Lúc này phụ tử họ Lý, Tích Lịch Hỏa và Vân Tranh đều rút vào bên trong tường rào, tất cả đều ướt đẫm mồ hôi.
Lý Lạc Dương đứng thở một hồi rồi thở dài một tiếng. Họ Lý cúi đầu bước vào đại sảnh. Tiếng thở dài của Lý Lạc Dương chứng tỏ tình hình rất cấp bách.
Tất cả gia đinh đều kéo vào đại sảnh, ai nấy đều tỏ ra lo lắng, sợ hãi. Bỗng nhiên thấy Lý Lạc Dương ra trước bậc thềm đại sảnh nghiêm giọng:
- Xin huynh đệ hãy nghe đây.
Tất cả gia đinh, đại hán vây quanh Lý Lạc Dương, bình thường toàn là những trang hán tử hùng hổ, trong giây phút này trông dáng dấp của họ thật tiều tụy. Lý Lạc Dương đau đớn nói với họ:
- Các ngươi hãy liệng vũ khí, đưa hai tay lên đầu, chỉ cần huynh đệ không đề kháng. Bọn Cửu Tử Quỉ Mẫu tuy là gian độc, nhưng không đến nổi hại tánh mạng của huynh đệ. Các vị đã theo Lý mỗ nhiều năm, hôm nay Lý Lạc Dương này không thể bảo vệ được các vị, chỉ mong các vị chớ trách Lý mỗ.
Lý Lạc Dương chưa nói xong, mọi người đã xao động. Đến khi họ Lý nói xong, toàn thể mọi người đều đồng thanh hô:
- Dù có chết chúng tôi cũng không đi.
- Các vị Ở lại đây cũng chỉ uổng mạng mà thôi.
Một gia đinh nói khẳng khái:
- Lão gia đãi ngộ chúng con như trời cao đất dày, nếu có chết chúng con xin chết một chỗ với lão gia.
Một gia đinh khác tiếp lời:
- Chúng con tuy ít học, nhưng không phải là hạng người tham sống sợ chết. Nếu lão gia buộc chúng con phải đi, chúng con xin chết tại đây.
Nghe gia đinh nói lên tấm lòng trung nghĩa, thủy chung, Lý Lạc Dương im lặng bước vào bên trong. Hai giọt lệ lóng lánh trong đôi mắt Lý Lạc Dương.
Ôn Đại Đại lo lắng hỏi:
- Phải chăng chúng ta không còn hi vọng thoát ra ?
Ả ta cứ theo sát Thiết Trung Đường không rời một bước.

Lý Lạc Dương không đáp mà chỉ gật đầu.
Bỗng nhiên Ôn Đại Đại chuyển mình chạy ra. Tư Đồ Tiếu và Vân Tranh như cũng muốn rượt theo nàng nhưng cuối cùng không ai rượt theo Ôn Đại Đại.
Lý Lạc Dương từ từ tới giải khai huyệt đạo cho Hải Đại Thiểu :
- Huynh đài đừng lấy làm lạ !
Hải Đại Thiểu ưỡn ngực hét to:
- Tại sao mỗ lại không bực Lý đại ca. Vừa rồi nghe đại ca nói những lời khí tiết tựa hồ như đánh chết mỗ.
- Chẳng phải tại hạ nói tiết khí, do vì tình huống hiện giờ dữ nhiều lành ít.
- Qúi vị nói như vậy, rốt lại chúng ta có chiến đấu nữa không ?
- Trong lúc này xin Hải huynh đừng hỏi, sau hoàng hôn, chúng ta hãy nhất tề xông ra thử.
Hải Đại Thiểu tán thành:
- Như vậy mới đúng chứ !
Lý Lạc Dương nói:
- Lần này chúng ta ra đánh, đừng ai nghĩ đến việc trở về, xông ra được thì xông ra, xông ra không được thì chấp nhận chết tại chỗ.
Hải Đại Thiểu vỗ bàn hoan nghênh.
Lý Lạc Dương chuyển mắt nhìn qua Thiết Trung Đường nói chậm rãi:
- Bất luận chúng ta xông ra được hay không thì các hạ cũng không chết được đâu.
Thiết Trung Đường chưa hiểu ý hỏi lại:
- Như vậy là sao ?
Lý Lạc Dương cười nhạt:
- Hiện giờ người thân cận với Cửu Tử Quỉ Mẫu chính là phu nhân duyên dáng mỹ miều của các hạ.
Nghe xong, Thiết Trung Đường liền biến sắc mặt.
Nói xong, Lý Lạc Dương phất tay áo bước ra ngoài. Mọi người vốn biết rằng lai lịch của Thiết Trung Đường không được rõ ràng, bây giờ ai nấy đều nghi ngờ :
- Có lý nào lão nhân này là nội ứng của Cửu Tử Quỉ Mẫu ?
Lý Lạc Dương chống tay đứng trước thềm nhìn thấy mấy gia đình đào gốc cây róc vỏ. Họ Lý cảm thấy lòng đau như dao cắt. Lý Lạc Dương ngửa mặt nhìn trời than:
- Trời xanh chứng giám, Lý Lạc Dương này đãi người không bạc tại sao hôm nay lại rơi vào tình cảnh khốn đốn như thế này ?
Hải Đại Thiểu vỗ bàn mắng:
- Lý đại ca đãi người trung thành, buồn cùng chia, vui cùng hưởng,

tại sao trong số những người ở đây lại có người làm nội gian.
Lý Kiếm Bạch nôn nóng hỏi:
- Ai là kẻ nội gian ?
Hải Đại Thiểu chỉ Thiết Trung Đường:
- Hắn !
Mọi người liên tưởng đến những gì vừa xảy ra nên đều xao động.
Tích Lịch Hỏa nói lớn:
- Đúng rồi ! Hành tung của hắn rất bí mật, chắc chắn hắn là nội gian.
Lý Lạc Dương nhìn về phía Thiết Trung Đường xem chàng có phân bua gì không, không ngờ Thiết Trung Đường vẫn yên lặng đứng một mình.
Hải Đại Thiểu dõng dạc:
- Một trận hôm nay, bất lận sống chết cũng không để tên nội gian ấy sống trên cuộc đời, trước hết cần phải giết hắn.
Mọi người nghe xong đều nhất tề đồng ý. Thế là họ xông tới Thiết Trung Đường.
Khí tức ở trong lòng họ như đầy ắp chỉ chờ giây phút này là trào ra.
Thấy thế hai tên đồng tử mặt mày tái mét, nắm vào áo Thiết Trung Đường run cầm cập. Lý Lạc Dương thở dài nói:
- Ý của mọi người như vậy, các hạ có nói gì không ?
Thiết Trung Đường ngầm than:
“Mình bày ra kế liên hoàn, nên tình thế diễn ra cục diện như vầy. Tuy là mãn nguyện, khiến cho Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và cả Tư Đồ Tiếu không còn sống sót. Nhưng không tránh được một số người khác cũng bị chết theo, mình hành động như vậy có đúng không ?”
Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường cảm thấy rất ân hận, chàng không nghĩ gì đến việc chống trả mà chỉ thở dài:
- Quả vậy, lão phu đã hại các ngươi, các ngươi hãy giết lão phu đi !
Bây giờ đến lượt mọi người ngơ ngác. Chợt nghe một người nói:
- Các ngươi muốn giết lão ấy, xin hãy giết tiện thiếp luôn thể !
Dưới ánh nắng chiều, Ôn Đại Đại từ từ đi tới.
Trên mình nàng mang đầy châu báu, ánh nắng chiếu rọi vào lấp lánh choáng ngợp cả mắt, nàng cười duyên dáng:
- Ta mang châu báu mà ta rất thích, rồi lại được chết bên cạnh người mà ta yêu thương còn sung sướng hơn các ngươi, so với cái chết của các ngươi sau khi trải qua cuộc chiến gian khổ. Các ngươi muốn ra tay thì hãy ra tay mau !
Thì ra hồi nãy Ôn Đại Đại chạy như điên về phòng lấy châu báu mang vào người.
Hải Đại Thiểu nói lớn:

- Ra tay thì ra tay nào ngán gì.
Ôn Đại Đại chạy đến đứng một bên Thiết Trung Đường thách thức:
- Ai là người ra tay ?
Mọi người nhìn nhau. Người nào cũng không muốn trước khi chết lại giết hai mạng người không hề có sức kháng cự. Thế là họ tự động rút lui hai bước.
Mặt trời đã khuất sau núi xa tự hồi nào không hay, đèn đuốc trong đại sảnh cũng không ai đốt, bóng tối mang mang lại càng tăng phần thê lương ảm đạm.
Phan Thừa Phong đã đóng chặt cửa chính, nhưng cũng không biết ai mở tự lúc nào.
Trong bóng đêm phía ngoài cửa có một bóng người mặc áo trắng từ từ đi vào chẳng khác chi một u hồn trở lại dương thế. Nhưng đến khi nhìn rõ, mọi người đều vô cùng kinh ngạc bởi người đó chính là Thủy Linh Quang.
Lý Lạc Dương biến sắc hỏi:
- Cô nương mang lệnh của Cửu Tử Quỉ Mẫu đến phải không ?
Thủy Linh Quang như không chú ý đến ai cả, nàng một mực đến trước mặt Thiết Trung Đường. Thiết Trung Đường gượng cười:
- Muội đã đi rồi, nay trở lại có việc gì ?
Thủy Linh Quang nói chậm rãi:
- Chàng sống thì muội có thể đi, nhưng nếu chàng chết thì muội không thể nào sống nổi, nên tự nhiên muội đến tìm huynh.
Những câu nói vừa rồi tuy liên hệ đến vấn đề sống chết nhưng Thủy Linh Quang nói rất bình tĩnh, biểu lộ một thứ tâm tình lạ lùng và nhờ vậy Thủy Linh Quang nói rất suông sẻ, lưu loát.
Hải Đại Thiểu nghi ngờ hỏi:
- Cả hai ngươi có phải là môn hạ của Cửu Tử Quỉ Mẫu ?
Thủy Linh Quang đáp:
- Bà ấy tuy muốn nhận ta làm học trò nhưng ta tình nguyện chết !
Nghe vậy Hải Đại Thiểu toát mồ hôi hột:
- May không thôi mỗ đã giết người tốt bụng.
Hắn trở tay tự đánh vào người hắn hai chưởng.
- Lão tiên sinh, tại hạ có tội với lão tiên sinh.
Thiết Trung Đường gượng cười:
- Trước sau rồi ai cũng phải chết. Sớm chết hay tối chết có khác nhau đâu. Thời khắc đã đến, Lý huynh hãy xông ra đi.
Thiết Trung Đường từ từ ngoảnh mặt lại nhìn Thủy Linh Quang than thở:
- Chỉ sợ muội chết quá oan uổng mà thôi !

Thủy Linh Quang hỏi:
- Huynh muốn muội sống hay sao ?
- Huynh muốn hi sinh tất cả để muội được sống.
- Thế thì huynh có muốn tất cả những người ở đây được sống hay không ?
Vừa nghe xong, Thiết Trung Đường nôn nao hỏi:
- Muội vừa nói gì ?
- Nếu huynh bằng lòng hi sinh tất cả, quên hết mọi ân oán, muội có cách để cho mọi người cùng được sống, huynh có bằng lòng không ?
Trong bóng tối dày đặt tuy không thấy rõ sắc mặt của mọi người nhưng tất cả đều xôn xao ngạc nhiên, rõ ràng là lời nói của Thủy Linh Quang đang tác động đến họ.
Toàn thân của Thiết Trung Đường như khẩn trương, chàng nôn nóng hỏi:
- Muội nói có thực không ?
Thủy Linh Quang không đáp mà chỉ gật đầu.
Nàng từ từ chuyển mình nói:
- Đi theo muội !
Thủy Linh Quang từ từ rời khỏi đại sảnh. Thiết Trung Đường không thể tự chủ, chàng cũng bước theo sau.
Thực là một thiếu nữ lạ lùng, phong thái và ngôn ngữ của nàng tựa hồ như có ma lực khiến cho bất cứ ai được nghe qua không còn nghi ngờ gì cả.
Mọi người đều nhìn theo Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang đang di chuyển trong bóng đêm dày đặt. Không một ai đặt câu hỏi và cũng không một ai ngăn cản.
Trong bóng tối kinh hoàng, mùi chết chóc như tăng thêm, bóng tối phủ xuống đại địa, mọi âm thanh tựa hồ như bị bóng tối đè nặng không thể phát ra được.
Thiết Trung Đường cứ im lặng đi sau Thủy Linh Quang vào một cánh rừng rậm, thậm chí cây cỏ núi rừng cũng không phát ra âm hưởng.
Tiếng gió cùng với tiếng côn trùng hầu như cũng bị bóng tối đè chặt.
Thiết Trung Đường cũng cảm thấy sợ hãi, bước chân của chàng càng nhẹ càng gấp. Phía trước mặt le lói ánh sáng yếu ớt.
Trong cái cảnh đèn đóm lờ mờ soi rọi cành lá xanh rì, bóng người thấp thoáng qua lại như những hồn ma về đây tụ hội.
Chợt nghe một giọng nói khàn khàn:
- Đến rồi sao ?
Thủy Linh Quang trả lời:

- Đến rồi !
Ở giữa cánh rừng rậm có một khoảng đất trống, lắc lư năm bảy ngọn đèn tỏa ánh sáng lờ mờ chẳng khác gì những con mắt của ma quỷ. Dưới ánh sáng xanh của mấy ngọn đèn, một đám người ngồi thành vòng tròn, sắc mặt của họ lại càng xanh xao hơn.
Người ngồi chính giữa chính là Cửu Tử Quỉ Mẫu nổi tiếng trong thiên hạ.
Bây giờ bà ta đã thay áo màu xanh lục, ngồi xếp bằng tròn.
Thiết Trung Đường vẫn ngang nhiên đến trước mặt bà ta.
Cửu Tử Quỉ Mẫu nhìn Thiết Trung Đường từ trên xuống dưới rồi vừa cười vừa nói:
- Đệ tử của Đại Kỳ Môn quả gan dạ hơn người!
- Tại sao tiền bối lại biết tại hạ là đệ tử của Đại Kỳ Môn.
Thủy Linh Quang xen vào:
- Muội nói !
- Hắn nói rằng ngươi có mang lá cờ nhuộm máu của Đại Kỳ môn, có đúng không?
- Cô ấy nói sai rồi.
Cửu Tử nạt:
- Hãy đưa ra ta xem !
Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn Thủy Linh Quang rồi thò tay vào bụng lấy ra lá cờ nhuốm máu, bảo vật tàng thân của chàng. Thiết Trung Đường vừa nâng lá cờ lên đã theo gió phất phơ. Vừa thấy lá cờ Cửu Tử Quỉ Mẫu vội vàng đứng dậy, hai mắt bà ta như hai ngọn đuốc nhìn chằm chập vào lá huyết kỳ trong khoảng thời gian uống xong tách trà. Cửu Tử Quỉ Mẫu không hề nhìn xuống.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Lão tiền bối nhìn rõ chưa ?
Cửu Tử Quỉ Mẫu thở dài một tiếng rồi ngồi xuống nói chậm rãi:
- Quả nhiên là lá huyết kỳ mà năm xưa đã hiệu lệnh thiên hạ !
Thủy Linh Quang nói:
- Lão nhân gia bảo rằng trong thiên hạ chỉ có lá huyết kỳ này mới có thể giải vây cho ngày hôm nay. Muội nghe được liền đi gọi huynh đến đây.
Thiết Trung Đường vội hỏi:
- Đúng không ?
Cửu Tử Quỉ Mẫu khẳng định:
- Đúng ! Năm xưa bổn môn đã từng chịu ơn lớn của lá cờ này nên đã thề rằng chỉ cần có lá cờ này, lệnh của người nắm lá cờø này, già này tức khắc chấp hành.

Thiết Trung Đường ngơ ngác một hồi, trong ký ức của chàng phản phất một chút ấn tượng, nhưng lá cờ này đã nhiều năm không xuất hiện nên hầu hết đệ tử đời sau của Đại Kỳ Môn cũng quên mất.
Cửu Tử Quỉ Mẫu nói chậm rãi:
- Năm xưa, hai vị tiền bối Vân, Thiết tuy nắm trong tay lá cờ này nhưng lại sợ phiền nhiễu cho giang hồ đồng đạo mới bày ra một qui củ.
Thiết Trung Đường không biết qui củ gì nhưng chàng không dám hỏi.
Cửu Tử Quỉ Mẫu tiếp:
- Huyết kỳ đã nhiều năm không xuất hiện giang hồ. Qui củ như thế nào ngươi tự hỏi họ hay là để lão già này nói ra ?
Thiết Trung Đường lễ phép:
- Tiền bối nổi tiếng trong võ lâm có lý nào tiền bối lại gạt người.
Cửu Tử nói:
- Người cầm cờ hãy nói tên !
- Thiết Trung Đường Cửu Tử Quỉ Mẫu thét:
- Thiết Trung Đường! Bây giờ hai tay ngươi cầm lá cờ đứng nhắm mắt. Kể từ đó những gì ngươi nói ra đều là lệnh của huyết kỳ, vì vậy phải hết sức thận trọng trong nói năng, hiểu không ?
Bà nói tiếp:
- Còn một việc nữa, ngươi cần nhớ rằng, lệnh của người cầm cờ nói ra phải liên quan đến việc sống chết của con người, nhưng không được quá mười tiếng !
Đầu óc của Thiết Trung Đường như bị chấn động, chàng thầm nghĩ: "Không được quá mười tiếng làm sao mình phát lệnh ?" Chàng nhìn quanh một vòng, mọi người đang lặng lẽ, nghiêm túc để chờ nghe.
Cửu Tử Quỉ Mẫu cũng rất trang trọng, bà ta không nói gì nữa cả.
Nên biết rằng năm xưa khi Đại Kỳ Môn lập ra môn phái, các vị tiền bối đã lấy máu của bọn ác đồ để nhuộm lá cờ, cơ bản là lấy ân nghĩa làm trọng nên lấy lá cờ ấy để hiệu lệnh giang hồ trong thiên hạ. Giới giang hồ cũng từng mang ơn, muốn có dịp đền báo nên mới lập ra qui củ bất thành văn, chỉ cần có lá cờ huyết kỳ thì tất cả mọi người đều phải nghe lệnh, nhưng hai vị tiền bối Thiết, Vân sợ rằng các đời sau lợi dụng điều đó để ra hiệu lệnh lung tung nên tự ước chế bản thân, lập ra qui củ như vậy. Nếu không phải là sự kiện tối quan trọng thì không được lấy lá cờ ra lệnh, lại càng không được quá mười tiếng. Đáng lẽ qui củ ấy được truyền từ đời này sang đời khác. Nhưng khốn nổi, thời gian sau này, Đại Kỳ Môn gặp nhiều tai biến, uy danh không còn như trước, dù có lá huyết kỳ nhưng chẳng mấy ai chịu nghe theo nó. Do vậy nên vị chưởng môn không truyền lại qui củ

ấy cho đời sau.
Hai tay Thiết Trung Đường trang trọng nâng lá huyết kỳ, nhưng đầu óc của chàng như căng thẳng, chàng tự hỏi:
- Ta nói như thế nào chỉ trong mười tiếng chứ ?
Nếu chàng nói:
- Xin các vị hãy nhường đường! Thế thì những kẻ thù của Đại Kỳ môn cũng thoát luôn. Thế là chàng đã lấy huyết kỳ của bản môn đi cứu kẻ thù của bản môn.
Nếu chàng nói:
- Chỉ tha cho huynh đệ bản môn ! Thế là chàng đưa phụ tử nhà họ Lý đến chỗ chết. Làm sao chàng lại đi giết những con người nghĩa khí, hiệp sĩ như thế ?
Nếu chàng nói:
- Thả cho huynh đệ bản môn và gia nhân họ Lý. Thế là Hải Đại Thiểu cùng những gia đinh không phải họ Lý đều phải chết tại đây.
Chàng lại càng không muốn giết những người cô thế. Thiết Trung Đường đã đứng như vậy thật lâu, nhưng không thể nào mở miệng được.
Cửu Tử Quỉ Mẫu nhắc nhở :
- Nếu không nói thì không có hiệu quả.
Bà ta nói thêm:
- Qui củ này cũng có thời gian nhất định. Tuy lão chưa đếm nhưng thời gian như đã tới rồi.
Thiết Trung Đường luống cuống hét:
- Nhường đường để đi, rút khỏi nơi đây.
Thiết Trung Đường bỏ tay xuống đứng sững như trời trồng, trên trán chàng mồ hôi chảy ròng.
Thủy Linh Quang chợt thở dài:
- Muội nghĩ là chàng sẽ không nói như vậy.
Thiết Trung Đường nôn nóng hỏi:
- Thế thì nói sao ?
Thủy Linh Quang nói ngay:
- Tha những người ta muốn tha ?
Toàn thân Thiết Trung Đường chấn động, chàng trợn tròn đôi mắt nhìn trừng trừng, chợt hét lên một tiếng thật lớn, miệng chàng hộc máu tươi xuống lá huyết kỳ.
Thấy vậy, Thủy Linh Quang hốt hoảng:
- Chàng … chàng có sao không ?
Máu và nước mắt của Thiết Trung Đường chảy hòa với nhau, chàng ân hận:

- Tại sao huynh không nói ra câu ấy ?
Thiết Trung Đường nói chưa dứt, máu tươi từ trong miệng phun ra rồi ngã nhào xuống đất.
Thủy Linh Quang vội vã tới đã, nàng vừa khóc vừa nói:
- Bất cứ ai ở trong tình thế khẩn trương cũng như thế.
Trong lúc này tình cảm của Thủy Linh Quang như lắng xuống, nên nàng trở lại cà lăm.
Ngãi Thiên Phúc ngồi bên cạnh Cửu Tử Quỉ Mẫu cười nhạt:
- Nam nhi hán, nếu muốn phục thù thì chỉ bằng vào tài năng của chính mình, còn dựa vào sức mạnh ngoại nhân thì có ra gì ?
Giọng nói của Ngãi Thiên Phúc lạnh lùng, như roi đánh vào mình.
Thiết Trung Đường cảm nhận rằng như ai đã dội trên đầu mình một thùng nước đá, chàng đứng sững một hồi rồi như cám ơn Thiên Phúc:
- Đa thừa chỉ giáo, nào dám không theo.
Ngãi Thiên Phúc hét to:
- Dùng kế gian đối phó với người gian thực sự là nên làm như thế, nhưng đại trượng phu bụng chứa đầy tài năng không nên vì việc ấy mà đau khổ, há đi làm trò cười cho mọi người hay sao ?
Thiết Trung Đường cảm phục nói:
- Lời nói vàng ngọc xin tạc ở trong lòng.
Ngãi Thiên Phúc từ từ đứng dậy nghiêm giọng:
- Tại hạ kính nể các hạ là một trang hán tử nên mới nói ra như vậy. Sư phụ, thôi chúng ta hãy đi !
Thiết Trung Đường khẩn trương hỏi:
- Xin hỏi đại đanh của các hạ ?
- Bản môn chỉ chấp hành huyết kỳ một lần này thôi, sẽ đúng với lời thề năm xưa từ nay trở về sau, chưa chắc chúng ta là bạn với nhau, không nói nhiều làm gì !
Mọi người đều đứng dậy, hết người này đến người khác đều đi qua Thiết Trung Đường, người nào cũng nhìn chàng.
Người đi sau cậu bé què chân là một hán tử thân hình cao lớn, cụt một tay, gương mặt trầm tĩnh, bước đi nhẹ nhàng.
Sau hán tử một tay là hán tử khùng khùng. Hắn nhìn Thiết Trung Đường cười hi hi rồi ôm quyền nói:
- Làm cho các hạ phải chịu đói hai ngày, tha tội, tha tội.
Sau hán tử khùng khùng là hán tử chột mắt, hắn cũng cười khanh khách nói:
- Thiết huynh, huynh hãy để cho cô ấy sống gần gũi Thiết huynh, chỉ cần chiếm được Thiết huynh thì căn bệnh cà lăm sẽ hết.

Dưới ánh sáng màu xanh, trông gương mặt của hắn đáng sợ hơn là ma quỷ.
Thiết Trung Đường luống cuống nhảy lùi một bước thì hai người ấy đã ra khỏi rừng.
Kế đó là một người hình dung cổ quái. Mắt chuột, miệng lợn, răng hô hai mắt nhìn Thiết Trung Đường chẳng khác nào con rắn độc nhìn mồi.
Thiết Trung Đường vừa nhìn người này chàng thất kinh nhảy lùi một bước nữa.
Chỉ nghe phía sau có tiếng cười hi hi:
- Huynh đài chớ nhíu mày khó chịu, hình hài chúng tôi tuy xấu xa, khó nhìn nhưng tâm địa của chúng tôi so ra còn tốt hơn những kẻ đẹp đẽ anh tuấn khác.
Người này tiếng nói như sấm rền. Sau đó là đại hán mình cao tám thước trên hai má có những vết đồng tiền màu đỏ. Đó là sáu người, thêm Ngãi Thiên Phúc và cậu bé què chân là tám người. Người nào đi qua ánh đèn xanh cũng giống như ma quỷ.
Thiết Trung Đường thấy tận mắt những đệ tử của Cửu Tử, chàng suy nghĩ:
"Những người đệ tử này, chẳng biết Cửu Tử Quỉ Mẫu tìm đâu ra, còn một người nữa, không biết hình dạng như thế nào ?" Vừa chuyển mắt nhìn đã thấy một thiếu niên mặc áo trắng, mày kiếm mắt sáng như sao, ôm quyền đi ngang qua nhìn Thiết Trung Đường mỉm cười.
Chàng thiếu niên ấy chẳng những anh tuấn mà dáng dấp tiêu xái nụ cười của chàng rất dễ mến.
Thiết Trung Đường không ngờ tới, chàng cũng ôm quyền đáp lễ:
- Huynh đài may mắn.
Chàng thiếu niên chợt lắc đầu, lấy tay chỉ vào lỗ tai và miệng. Thì ra chàng thiếu niên này tuy còn đủ tứ chi ngũ quan nhưng lại vừa điếc vừa câm.
Cả chín người ấy không cần hỏi cũng biết hành hành tung của họ trong giới giang hồ rất kỳ bí đa đoan, đó là chín người học trò của Cửu Tử Quỉ Mẫu.
Cả chín người kế tiếp nhau ra khỏi rừng. Kế đó là sáu thiếu nữ nhan sắc tuyệt đẹp, ăn mặc với nhiều màu áo khác nhau. Trong chín người đệ tử của Cửu Tử Quỉ Mẫu thì người nào cũng xấu xí, tàn phế nhưng ngược lại "Thất Ma Nữ" thì cô nào cũng đẹp lạ lùng, cô nào cũng có mái tóc như mây, đôi mắt như nước hồ thu, miệng cười duyên dáng, trông họ chẳng khác gì là những nàng tiên.
Đi đầu là một cô gái mặc áo màu tím đang yểu điệu đi qua Thiết

Trung Đường, nàng cười duyên:
- Bảy tỷ muội thiếp rất mến mộ chàng, chàng phải là một trang nam tử, chàng có bằng lòng để tỷ muội thiếp nhìn rõ mặt mày không ?
Thế là năm cô khác miệng cười duyên vây quanh Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường tò mò hỏi:
- Còn người nào là thứ bảy ?
Thiếu nữ áo tím chỉ Thủy Linh Quang :
- Chính là cô ấy.
Thiết Trung Đường sững sờ nhìn Thủy Linh Quang.
Cô gái áo tím cười khanh khách:
- Cô ấy cũng đi theo tỷ muội thiếp, xin chàng hãy nhìn kỹ một lần trước khi chia tay.
Thiết Trung Đường vội vã gọi:
- Linh Quang … muội … muội ?
Thấy vậy Cửu Tử Quỉ Mẫu vừa cười vừa nói:
- Thủy Linh Quang đã gia nhập bản môn được liệt vào hàng sau hết trong Thất Tiên Tử. Từ nay trở về sau, ngươi khó có dịp gặp hắn.
Thiết Trung Đường buộc miệng nói:
- Thất Tiên Tử !
- Đúng như thế, bảy người nữ đệ tử của già này đều là tiên tử giáng trần chiếm hết vẻ đẹp của thế gian.
Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:
- Vốn tiền bối đã có đủ Thất Ma Nữ, tại sao tiền bối lại nhận thêm cô ấy ?
- Một trong bảy nữ đệ tử của lão đã bị Phan Thừa Phong làm ô uế. Thủy Linh Quang được già này nhận điền vào chỗ trống ấy.
- Học trò của tiền bối tuy bị làm ô uế nhưng có lý nào tiền bối lại không thừa nhận cô ấy là đệ tử ?
Cửu Tử Quỉ Mẫu nói như thét:
- Tiên nữ đã nhuốm trần thì không thể còn ở vị trí tiên nữ nữa, già này cũng muốn thay hắn trả thù và đã bị già này trục xuất khỏi môn phái.
Thiết Trung Đường còn nghi ngờ hỏi:
- Vãn bối không tin là nữ đồ đệ của tiền bối hoàn toàn còn tuyết giá băng trinh ?
- Ta sẽ làm cho ngươi tin.
Cửu Tử cười lớn. Bà ta vừa cười vừa vẫy bàn tay gọi:
- Này các con, cho hắn thấy rõ đi.
Thiếu nữ mặc áo hồng cười khanh khách nói:

- Thiết tướng công, xin ngài mở mắt thật lớn mà nhìn.
Thế là những thiếu nữ đều xăn tay áo lộ rõ cánh tay cô nào cũng trắng như ngọc.
Thiết Trung Đường chăm chú nhìn vào năm cánh tay của họ, tuy đang đứng dưới những ngọn đèn màu xanh, nhưng cánh tay nào cũng trắng nõn nà, đầy đủ dấu Thủ Sa chẳng khác nào quả trứng vừa bóc vỏ.
Thiết Trung Đường tự nghĩ:
"Thất ma nữ mang tiếng ác khắp giang hồ, ai cũng nghĩ rằng họ đều là những ma nữ dâm đãng, lăng loàn, có ai ngờ họ đều là những thiếu nữ giữ thân như tuyết." Phan Thừa Phong đã dẫm đạp lên một thiếu nữ ngọc khiết băng trinh, nên không lạ gì người ta muốn tìm hắn để rửa hận.
Chỉ trong nháy mắt, có một bóng người đi vào rừng, toàn thân mặc áo trắng, tay chân khỏe mạnh, đó là Vân Tranh môn hạ của Đại Kỳ Môn.
Chàng nhìn quanh một vòng, lập tức chàng chạy đến một bên Thiết Trung Đường. Trung Đường vội vàng hỏi:
- Vân công tử, công tử đến làm gì ?
- Chỉ sợ các hạ có mệnh hệ gì nên tại hạ đến giúp một tay.
Máu trong người của Trung Đường như sôi sùng sục, chàng buộc miệng hỏi:
- Tại hạ cùng với Vân công tử chưa hề quen biết nhau, tại sao Vân công tử lại quan tâm đến tại hạ ?
- Các hạ đã cứu tại hạ thoát khỏi cái hố phấn son. Nếu không có các hạ cứu thì tại hạ mãi mãi là một đứa tội đồ của Đại Kỳ Môn. Ơn lớn như vậy, tại hạ làm sao không đền đáp ?
Thấy thế, Cửu Tử Quỉ Mẫu nghiêm giọng:
- Ngươi là đệ tử của Đại Kỳ Môn ?
Vân Tranh đứng ưỡn ngực tự hào :
- Đúng vậy, tại hạ chính là nam tử của chưởng môn Đại Kỳ Môn hiện nay tên là Vân Tranh, tiền bối cần gì ?
Cửu Tử nói lớn:
- Cả hai ngươi đều là đệ tử của Đại Kỳ Môn, tại sao lại nói chưa hề quen biết nhau trước mặt già này, các ngươi quả là đáo để.
Thiết Trung Đường thất kinh. Vân Tranh cũng không hề ngờ, chàng nhìn qua Thiết Trung Đường hỏi lớn:
- Các hạ cũng là đệ tử của Đại Kỳ Môn ? Ai bảo các hạ là đệ tử Đại Kỳ Môn ?
Cửu Tử Quỉ Mẫu cho Vân Tranh biết:

- Hắn mang trong người ngọn cờ nhuốm máu của Đại Kỳ Môn, sao lại không phải là đệ tử của Đại Kỳ Môn. Sự việc như thế nào hãy nói mau !
- Bởi tại hạ có những điều rất đau khổ.
Thấy dáng dấp của Thiết Trung Đường, Thủy Linh Quang vội chen vào:
- Sư phụ, xin lão nhân gia đừng hỏi thêm nữa.
- Trong vòng mười ngày nữa, già này sẽ triệu ngươi đến giải thích việc này, hôm nay hãy tha cho ngươi.
Thủy Linh Quang vội lạy xuống:
- Xin đa tạ sư phụ.
Chợt Cửu Tử Quỉ Mẫu kéo tay áo Thủy Linh Quang nở nụ cười rất nhân từ :
- Con được lắm, thôi chúng ta hãy đi !
Thủy Linh Quang gật đầu, nàng không nói một lời, chỉ nhìn chăm chăm Thiết Trung Đường. Bốn mắt nhìn nhau như đã nói với nhau thật nhiều, sự thật thì người nào cũng không thể nói được.
Họ chỉ nhìn nhau trong chốc lát, nhưng tình ý quả thật nhiều. Cuối cùng Thủy Linh Quang cũng dời gót ngọc chỉ còn vươn lại một mùi thơm khó tả.
Vân Tranh nhìn sừng sững vào Thiết Trung Đường, trong giây phút ấy chàng nhảy đến nắm chặt vai Thiết Trung Đường hỏi:
- Họ đã đi rồi, ngươi hãy giải thích như thế nào với ta ?
- Bây giờ tại hạ chưa thể nào giải thích.
Vân Tranh lại hét toáng lên:
- Nếu không giải thích, có nghĩa là ngươi đã mạo xưng đệ tử của Đại Kỳ Môn, nếu ngươi mạo xưng thì hôm nay không thể nào rời khỏi nơi đây.
- Tuy tại hạ mạo xưng đệ tử Đại Kỳ Môn nhưng tại hạ đã cứu được tính mạng của các vị. Bây giờ các hạ lại muốn giết tại hạ, hóa ra các hạ lấy thù oán báo ân nghĩa.
Vân Tranh cũng hét lớn:
- Ngươi đã dùng Huyết Kỳ của Đại Kỳ Môn cứu rất nhiều kẻ thù của Đại Kỳ Môn làm sao ta lại cảm kích ngươi ?
Trung Đường chậm rãi nói:
- Tuy tại hạ cứu bọn chúng, nhưng biết bao hán tử thuộc nhà họ Lý cũng được tại hạ cứu, xin các hạ đừng quên điều này.
- Bất luận như thế nào, trước hết ta hỏi ngươi. Ngươi lấy Huyết Kỳ ở đâu ?
- Điều này các hạ chẳng cần biết để làm chi ?

- Huyết Kỳ là vật báu của bản môn, tại sao ta lại không có quyền biết ?
- Các hạ tuy không cần phải biết, nhưng các hạ có quyền thu hồi.
- Huyết Kỳ ở đâu rồi ?
Thiết Trung Đường từ từ rút lá Huyết Kỳ ở trong tay áo nói nghiêm túc:
- Lá cờ này là báu vật của Đại Kỳ Môn. Người nào nắm nó, vị trí không dưới chưởng môn. Sau khi các hạ có lá cờ này, làm việc gì cũng phải cẩn thận.
Vân Tranh vừa muốn đưa tay tiếp nhận kỳ, bỗng nhiên chàng thối lùi một bước nghiêm giọng:
- Nếu các hạ không phải là đệ tử của Đại Kỳ Môn, thì cũng nên trao lá cờ ấy cho tại hạ nhưng tại sao các hạ lại hiểu rõ sự tình của bản môn ? Nếu các hạ quả thật là đệ tử của Đại Kỳ, tại sao các hạ lại tự nhận là giả, sự thật chỉ từng ấy vấn đề tại hạ chưa thông, nhưng bây giờ tại hạ đã hiểu ra.
Thiết Trung Đường buộc miệng :
- Vì sao ?
Vân Tranh dằn từng tiếng một :
- Do vì trong Đại Kỳ môn có một phản đồ không dám nhìn mặt tại hạ, hắn man trá đủ điều nên hắn hổ thẹn khi nhìn tại hạ.
Trung Đường hỏi:
- Hắn đã làm những gì ?
Đôi mắt Vân Tranh như đổ lửa :
- Khi tại hạ bị trọng thương, hắn bỏ tại hạ, nhận kẻ thù làm phụ thân.
Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh hỏi:
- Nếu như vậy, các hạ làm sao còn sống đến ngày nay ?
Tiếng nói của Vân Tranh đầy phẫn hận:
- May thay ! Lúc tại hạ bị trọng thương lại được người ta chăm sóc rất nghiêm mật chờ khi tại hạ hồi tỉnh họ sẽ khảo tra tại hạ.
- Các hạ nói như vậy có đúng không ?
Vân Tranh nổi giận:
- Tại sao lại không thực ? Đó là những gì mà tại hạ đã chứng kiến.
Thiết Trung Đường thở dài nói:
- Các hạ nhầm rồi !
Vân Tranh cười như một người điên:
- Nhầm ? Nếu nhầm thì tại sao các hạ không dám nhìn tại hạ ?
Thiết Trung Đường ngập ngừng:
- Ta … Vân Tranh hét lớn:
- Thiết Trung Đường ! Sự việc rõ đến như thế này ngươi còn nhiều

lời với ta nữa sao ? Nếu không phải là trời già có mắt, chính ta đã được nghe những gì giữa ngươi và Tư Đồ Tiếu, nếu ta không may mắn thoát thân. Ngươi là kẻ phản sư lừa bạn, những hành động vô sỉ của ngươi ai mà biết được. May mà trời đất giúp ta sống đến bây giờ để còn gặp ngươi. Ngươi còn chối cãi nữa không ? Thiết Trung Đường, đúng là ngươi tự mang mạng tới.
Thiết Trung Đường vội vàng chuyển mình lùi ba bước rồi thở dài:
- Tam đệ, tam đệ hãy xuống tay giết ta đi. Nhưng trước khi giết hãy nghe lời ta giải thích.
- Dù ngươi có nói gì đi nữa ta cũng không tin.
- Khi ấy ta chỉ nghĩ đến việc trốn thoát nên mới dùng phương pháp ấy để qua mặt Tư Đồ Tiếu, sau đó thừa kẻ hở của chúng mà chạy thoát.
Thiết Trung Đường đã không tiếc thân mạng của mình để đổi lấy mạng sống của Vân Tranh, nhưng bây giờ chính chàng lại bị Vân Tranh hiểu lầm quá sâu nặng.
Vân Tranh mỉa mai:
- Ngươi đoạt đường để chạy ?
Thiết Trung Đường gật đầu:
- Cuộc hành trình của ta lúc bấy giờ gian khổ như thế nào nói ra tam đệ vẫn không tin.
- Tự nhiên là ta không tin, điều gì thì không nói nhưng khi ấy ngươi bị trọng thương lại rơi vào tay Tư Đồ Tiếu, làm sao lại thoát được ?
- Sự thật là như thế, tam đệ muốn như thế nào mới tin ?
- Dù có giết ta, ta cũng không tin !
Tiếng nói chưa dứt, chợt nghe có tiếng cười từ trong rừng vọng ra.
Tư Đồ Tiếu nói lớn:
- Trung Đường ! Hắn đã không tin thì ngươi còn tranh luận với hắn làm gì ?
Thiết Trung Đường biến sắc:
- Đúng là con người âm độc.
Chàng biết rằng Tư Đồ Tiếu xuất hiện trong lúc này thì sự hiểu lầm này lại càng khó giải thích.
- Thiết Trung Đường, ngươi đừng giở trò. Tư Đồ Tiếu đã thừa nhận thay ngươi.
Ngươi còn muốn gì nữa ?
Thiết Trung Đường nhảy đến trước mặt Tư Đồ Tiếu.
Tư Đồ Tiếu mỉm cười nói:
- Sự việc như hôm nay, ngươi còn giấu hắn làm chi ?

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 8(b)
Minh Châu buộc hồn

Rồi hắn vẫy tay một cái, Bạch Tinh Võ, Hắc Tinh Thiên và cả Phan Thừa Phong liền xuất hiện.
Tư Đồ Tiếu nói tiếp:
- Bây giờ chúng ta đều là huynh đệ, ngươi còn sợ hắn nỗi gì ?
Bạch Tinh Võ xen lời:
- Chỉ cần giết hắn để bịt miệng, thì trên đời này không còn ai biết gì về ngươi nữa. Khi ấy ngươi vẫn là người của Đại Kỳ Môn.
Khí oan ở trong bụng Thiết Trung Đường như xông lên, chàng nổi giận, chàng hiểu rằng trong lúc này dù có nói gì cũng không ai tin nên chỉ còn nghiến răng chịu đựng.
Hai tay quyền của Vân Tranh như đã sẵn sàng, hai mắt chàng nhìn láo liêng, bỗng nhiên Vân Tranh cười như điên cuồng:
- Thiết Trung Đường ! Cho ngươi biết, ta sẽ liều mạng để thoát khỏi nơi đây.
Hắc Tinh Thiên mỉm mai:
- Đệ tử của Đại Kỳ mà cũng trốn thoát ?
Vân Tranh giải thích:
- Sở dĩ ta muốn thoát thân chỉ vì muốn đem câu chuyện của đứa phản sư bán bạn nói cho giang hồ thiên hạ biết.
Vân Tranh chưa dứt lại, chàng đã nhào tới Bạch Tinh Võ.
Tư Đồ Tiếu vội dùng mắt ra hiệu với Bạch Tinh Võ. Bạch Tinh Võ cũng dùng mắt nhìn Tư Đồ Tiếu như đã hiểu ý. Cùng lúc ấy là đường quyền của Vân Tranh đánh tới.
Bởi vì Vân Tranh quyết phá vòng vây nên quyền thế của chàng rất mãnh liệt, tai trái giữ ngực, còn tay phải nhắm vai ngực Bạch Tinh Võ. Tuy quyền chưa tới nhưng quyền phong đã tạt bay áo đối phương, Bạch Tinh Võ nghiêng người tránh.
Ai ngờ tay phải của Vân Tranh chỉ là hư chiêu. Khi chiêu thức mới nửa vời thì tay trái của Vân Tranh phóng ra chiêu “thạch phá thiên tranh” đánh vào hàm dưới của Bạch Tinh Võ.
Bạch Tinh Võ không liệu được biến chiêu của Vân Tranh nhanh đến thế nên thần sắc đã có phần hoảng loạn. Trong lúc ấy Vân Tranh phóng cước cùng lúc ba chiêu trên, giữa và dưới.
Trước tình hình ấy, Bạch Tinh Võ buộc phải lùi mấy bước, hình như

đã bị một chưởng của Vân Tranh, chân Bạch Tinh Võ không còn đứng vững, hắn đành phải nhường đường cho Vân Tranh.
Hai người ra chiêu chỉ trong chóp mắt. Vân Tranh chỉ mong phá vòng vây nên không muốn ham chiến. Toàn thân chàng bay lên rồi bung ra như điện chớp.
Cả Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên nhất tề hô:
- Đuổi theo hắn ! Chạy đi đâu ?
Cả hai tay hô như thế nhưng lại vây Thiết Trung Đường chứ không đuổi theo Vân Tranh.
Bạch Tinh Võ cười ha hả nói:
- Vừa rồi tiểu đệ giả thua, chẳng biết tiểu đệ đóng kịch đúng hay không ?
Tư Đồ Tiếu vỗ tay cười :
- Quả đúng là áo trời không vá, không sơ hở nên không tránh được.
Bạch Tinh Võ có phần hổ thẹn:
- Chẳng qua tên ấy chiêu thức quá nguy hiểm.
- Bất luận như thế nào, hắn mới ra ba chiêu mà đã thoát ra khỏi đường quyền của huynh rồi sao ?
Cả ba người cười nói vui vẻ.
Tư Đồ Tiếu ngoảnh mặt lại nói với Thiết Trung Đường :
- Các hạ nên biết rằng tại sao bọn này không giết Vân Tranh mà lại cố ý để cho hắn chạy thoát ?
Thiết Trung Đường biết rõ mưu mô của Tư Đồ Tiếu :
- Các hạ muốn phân rẽ anh em tại hạ.
- Đúng thế, lần này ta tha cho hắn cũng vì ngươi nên ta tạo ra một kẻ thù mới, suốt đời hắn sẽ không bao giờ quên ngươi.
Thiết Trung Đường nói lớn:
- Tại hạ với hắn là huynh đệ đồng môn. Tình như tay chân. Chỉ ngộ nhận nhau cần có dịp giải thích là xong.
- Thực không ? Hắn không muốn nghe bất cứ điều gì ngươi nói ra, hắn chỉ muốn giết ngươi bởi ngươi là một kẻ phản đồ thì làm sao mà giải thích được.
Khí tức trong bụng Thiết Trung Đường như muốn trào ra, chàng nổi giận mắng:
- Ngươi là tên ác đồ. Ngươi … Tư Đồ Tiếu cười mỉa mai:
- Đúng đấy ! Ta là một kẻ ác đồ, nhưng từ nay trở về sau đối với thanh danh trong giới giang hồ chỉ sợ rằng ta hơn ngươi nhiều.
- Thiết huynh, kể từ đây trở thành phản đồ của Đại Kỳ môn. Chẳng những Vân Tranh muốn giết huynh mà các vị sư trưởng cũng muốn lấy môn qui để luận tội huynh, khi đó ai cũng lên án Thiết huynh thì

còn đâu chỗ dung thân. Điều này ắt Thiết huynh đã rõ.
- Dẫu cho như vậy, cũng không quan hệ gì đến các hạ.
- Huynh đài cần hiểu rõ, với tình huống như thế này, huynh đài chỉ còn hợp tác với tại hạ may ra còn cơ hội. Còn không … Trung Đường hỏi:
- Còn không thì sao ?
Tư Đồ Tiếu vừa cười vừa nói:
- Còn không thì sao, bản thân huynh đài còn chưa hiểu à ?
Hắc Tinh Thiên chen lời:
- Huynh đài mang hết châu báu ra đây rồi cùng với huynh đệ tại hạ lập thành sự nghiệp còn hơn sống trong Đại Kỳ Môn.
Bạch Tinh Võ nói:
- Tốt nhất là huynh đệ chúng ta để cho Thiết huynh suy nghĩ.
Phan Thừa Phong cười lớn:
- Tốt nhất là huynh đệ chúng ta trở lại nhà họ Lý nhậu một chầu đã. Mọi chuyện khác để bàn tính sau.
Cả bốn người thay nhau dụ Thiết Trung Đường, kẻ lấy sức mạnh uy hiếp, người lấy tiền tài để dụ. Nhưng sắc mặt của Thiết Trung Đường vẫn không có gì thay đổi, không biểu lộ đồng tình hay không đồng tình nên không ai biết được tâm lý của chàng như thế nào.
Tư Đồ Tiếu vỗ vào vai Thiết Trung Đường :
- Huynh đài cùng đi chứ ?
Thiết Trung Đường cùng với bốn người ra khỏi rừng. Xa xa trong bóng đêm thấp thoáng một trang viện.
Trước cổng trang viện có một bóng người dáng dấp yểu điệu, tựa hồ như Ôn Đại Đại đang dựa vào cửa để xem động tĩnh ở bên ngoài.
Tư Đồ Tiếu chỉ tay về phía bóng người rồi mỉm cười nói với Trung Đường:
- Huynh đệ ta đều là người một nhà, bất cứ việc gì tiểu đệ cũng không giấu huynh đài. Huynh đài có biết Ôn Đại Đại là ai không ?
Hắn tự trả lời:
- Ôn Đại Đại vốn là tiểu thiếp, nếu như huynh đài không bằng lòng cô ta, lập tức tiểu đệ cho một đao thành hai khúc.
Tư Đồ Tiếu còn đang nói thì Ôn Đại Đại đã từ trong bóng tối xông ra, nàng thấy Thiết Trung Đường và Tư Đồ Tiếu kề vai nhau đi tới lại còn nói nói cười cười thật vui vẻ thân mật, nàng liền dừng chân. Ôn Đại Đại chỉ đứng lặng nhìn Thiết Trung Đường, cổ họng nàng như có cái gì chắn ngang không nói được một câu. Tư Đồ Tiếu gọi:
- Ôn Đại Đại, từ nay về sau Thiết huynh với ta là người một nhà, hãy vì ta nên nhiệt tình, nồng hậu với Thiết huynh cũng chẳng hề gì.

Gương mặt của Thiết Trung Đường vẫn giữ nét thản nhiên không biểu lộ tình cảm như thế nào. Bỗng nhiên Ôn Đại Đại ôm mặt vừa khóc vừa bỏ chạy vào. Chiếc áo của nàng tung bay trong bóng tối chẳng khác gì làn sóng.
Tư Đồ Tiếu ngửa mặt nhìn trời cười :
- Hay quá ! Hay quá ! Không ngờ nàng vẫn biểu lộ tình cảm với Thiết huynh, đây là một việc đáng chúc mừng.
Tiếng cười của Tư Đồ Tiếu nghe thật hào phóng, nhưng trong lòng hắn thì đầy ắp tâm lý tật đố, ganh tỵ.
Nên biết rằng Tư Đồ Tiếu không phải hoàn toàn yêu thương Đại Đại, nhưng hắn lại không muốn bị Đại Đại bỏ rơi hắn. Hắn lại càng không muốn thấy và cũng không chịu được tận mắt chứng kiến Ôn Đại Đại yêu thương người khác.
Bởi vì hắn chủ động bỏ Ôn Đại Đại nên hắn không hề đau khổ. Còn bất cứ người đàn ông nào bị người yêu ruồng bỏ cũng không thể nào chịu đựng nổi.
Ở trong trang viện đã thắp đèn đóm. Hai cho con Lý Lạc Dương đi bộ ra. Sau Lý Lạc Dương là Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiếu, người nào cũng rất khẩn trương, người cầm kiếm, kẻ cầm đao, họ không biết hay biết vòng vây ở bên ngoài đã được giải trừ.
Lý Lạc Dương liếc nhìn thấy bọn Tư Đồ Tiếu có vẻ như nhàn nhã, họ Lý cũng ngơ ngác hỏi:
- Các vị đều không việc gì ?
Tư Đồ Tiếu nói lớn:
- Nhờ có Thiết huynh nên huynh đệ tại hạ được vô sự Lý Lạc Dương nôn nóng hỏi:
- Cửu Tử Quỉ Mẫu như thế nào ?
Tư Đồ Tiếu trả lời:
- Giờ này bà ta đã cách đây nửa dặm.
Lý Lạc Dương rất muốn biết những gì đã xảy ra, nhưng Thiết Trung Đường và Tư Đồ Tiếu vẫn không nói năng gì cả. Chỉ có Bạch Tinh Võ vừa cười vừa nói:
- Cửu Tử Quỉ Mẫu bằng lòng rút lui, có nguyên nhân của nó … nhưng người thì đã đi rồi. Lý huynh còn hỏi làm chi.
Quả nhiên Lý Lạc Dương không hỏi nữa, nhưng đối với thân phận, lai lịch của Thiết Trung Đường, họ Lý càng nghi ngờ hơn, nhưng rồi họ Lý cũng niềm nở mời khách vào.
Cả một trang viện sặc mùi chết chóc, chẳng mấy chốc đã phục hồi sinh khí.
Nào là tình cảm, bi ai, thương mến đều biểu lộ trong giây phút này.

Trong nỗi sợ hãi, chết chóc tình cảm của con người đều biến thành gỗ đá. Trong giây phút này mở đầu tình bạn sanh tử đồng thời cũng bắt đầu quí trọng đối với mạng sống và tài sản của chính mình.
Đối với sức hoạt động của nhà họ Lý quả là dị thường. Chỉ trong chốc lát tất cả tử thi đều được tẩm liệm mai táng. Các thứ nhu yếu phẩm cũng mua sắm đầy đủ, thậm chí một vết máu ở cổng chính cũng đã được rửa sạch. Chỉ có những người đã chết rồi thì mãi mãi không thể trở về.
Cả Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ không rời Thiết Trung Đường nửa bước. Còn đôi mắt của Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu như mắt chim ưng nhìn Phan Thừa Phong.
Riêng Tích Lịch Hỏa vừa đứng dậy lại ngồi xuống. Cha con họ Lý tuy bận rộn tới lui nhưng nhìn sắc mặt của họ cũng biết rằng họ có nhiều tâm sự.
Hải Đại Thiểu cười nhạt rồi nói:
- Có một số người, xem ra thì thông minh, nhưng sự thật thì rất ngu xuẩn. Khi nào thì cứ đòi đi, nhưng bây giờ vẫn còn ở đây.
Phan Thừa Phong cố nhìn sang phía khác giống như không nghe gì cả.
Tích Lịch Hỏa không chịu nổi hỏi:
- Người mà huynh đài nói là ai vậy ?
- Chiến sự tuy đã qua rồi, nhưng đối với tên thường gieo họa thì mỗ quyết không để cho hắn tiêu dao.
Tích Lịch Hỏa cũng nhìn Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ rồi nói lớn:
- Đúng rồi, chiến sự đã qua rồi, nhưng vấn đề rắc rối giữa chúng ta cũng chưa được giải quyết.
Hắc Tinh Thiên nói:
- Chúng ta đều là huynh đệ, có gì mà lại không nói với nhau.
Tích Lịch Hỏa nổi giận:
- Trước hết hãy trả mạng học trò của ta rồi nói gì thì nói.
- Trong lúc này mà huynh đài với tại hạ tranh cãi nhau thì lỗ đấy.
Hắc Tinh Thiên vừa nói xong hắn cười nửa miệng, đưa mắt nhìn Tư Đồ Tiếu ra dấu rồi nói tiếp:
- Tư Đồ huynh nói như thế nào ?
Tư Đồ Tiếu mỉm cười :
- Hình như đúng !
Tích Lịch Hỏa biến sắc mặt:
- Tư Đồ huynh, huynh còn giúp hắn ?
Tư Đồ Tiếu chỉ mỉm cười không trả lời.
Gương mặt của Tư Đồ Tiếu suốt ngày lúc nào cũng hình như mỉm

cười nên không ai có thể đoán ra được hàm ý trong nụ cười của hắn. Tích Lịch Hỏa nhìn bốn phía như muốn cầu viện nhưng bộ hạ của hắn đều đi cả, còn những người khác thì chẳng có lòng dạ nào muốn dính líu đên việc của thiên hạ.
Hắn vừa thất vọng lại vừa tức giận. Chợt thấy Lý Lạc Dương bước vào niềm nở mời:
- Bất luận là vấn đề gì, xin các vị hãy ăn no rồi muốn nói gì thì nói.
Họ Lý nói tiếp:
- Lúc ấy tại hạ cũng có vấn đề cần trình bày với các vị.
Chưa được bao lâu gia đình nhà họ Lý đã mang thức ăn đầy bàn. Tuy không sơn hào hải vị nhưng cũng đủ cho mọi người ăn ngon uống say. Trong mỗi người tuy tâm sự có nhiều nhưng mỗi khi rượu thịt đã bày ra trước mắt, họ đều gác tâm sự lại một bên để cùng nhau chén tạc, chén thù. Mọi người đang chuyện trò huyên thuyên, bỗng nhiên Hắc Tinh Thiên đặt ly rượu xuống buột miệng nói:
- Không được rồi !
Mặt hắn biến sắc.. Tư Đồ Tiếu hỏi:
- Chuyện gì thế ?
Hắc Tinh Thiên nói:
- Hiện nay còn thiếu một người không có mặt trong bữa ăn này.
Lý Lạc Dương như hiểuý, nhìn Thiết Trung Đường rồi nói:
- Kiếm Bạch, tại sao con không mời vị phu nhân … Lý Lạc Dương chưa dứt lời thì Hắc Tinh Thiên đã phóng ra bên ngoài. Trông thấy thế Hải Đại Thiểu hét lớn:
- Thật lạ lùng, thê tử của người ta không đến mà hắn lại nôn nóng. Đúng là vua chưa cần nhưng thái giám lại xung xăng.
Hải Đại Thiểu chưa dứt lời thì Bạch Tinh Võ cũng cũng phóng người theo.
Tư Đồ Tiếu thì trầm tĩnh hơn, hắn vẫn ngồi yên nhưng sắc mặt của hắn thay đổi.
Cả ba người đều lo sợ Ôn Đại Đại lấy hết bảo vật trốn đi. Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu thấy cả ba người kinh hoảng rất lấy làm lạ, nhưng cả hai đều không biết do nguyên nhân nào.
Tư Đồ Tiếu tằng hắng một tiếng rồi nói vào tai Thiết Trung Đường :
- Thiết huynh, huynh đài có mang tất cả báu vật ở trong mình không ?
Thiết Trung Đường vẫn yên lặng một lát, sau mới từ từ nói:
- Nếu là các hạ, ắt các hạ mang theo trong mình ? Mang theo trong mình phải chăng là biện pháp an toàn ?
Nghe xong, Tư Đồ Tiếu giậm chân:

- Thế thì việc lớn hỏng cả rồi.
Tư Đồ Tiếu giả bộ như muốn đuổi theo, nhưng hắn lại dừng chân.
Thấy vậy, Thiết Trung Đường hiểu ý nói ngay:
- Tại hạ không có nơi nào để dung thân, các hạ bất tất phải giữ tại hạ.
Tư Đồ Tiếu và Phan Thừa Phong đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi cả hai cùng đi ra bên ngoài. Nên biết rằng bọn họ đều quan tâm đến vàng ngọc mà thôi, tất cả việc khác đối với Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều không quan trọng gì.
Lý Lạc Dương và mọi người nhìn nhau. Hải Đại Thiểu thì vỗ bàn mắng:
- Bọn chúng định giở trò gì đây khiến lão phu buồn chết được.
Thiết Trung Đường thản nhiên:
- Nếu các hạ buồn quá thì cứ ra xem thử ?
Tích Lịch Hỏa đồng ý:
- Đúng ! Lão phu cũng muốn nhìn cho biết.
Thế là Hải Đại Thiểu cũng đi theo.
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường thở dài:
- Con người ta chỉ vì tài sản mà chết, con chim vì miếng ăn mà sa bẩy. Số vàng bạc của ta cũng làm cho mấy người phải chết.
Lý Lạc Dương vội đứng dậy ngạc nhiên:
- Bao nhiêu cái chết ở đây đã đầy đủ quá rồi, lão phu quyết không để xảy ra nữa.
Kiếm Bạch hãy theo ta.
Lý Kiếm Bạch nhìn Thiết Trung Đường và Phan Thừa Phong rồi vội vã theo phụ thân. Hai cha con nói nhỏ với nhau có ý bảo rằng những người còn lại lưu ý đến họ.
Thế là trong đại sảnh chỉ còn lại hai người. Đó là Thiết Trung Đường và Phan Thừa Phong.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Phải chăng bọn họ muốn các hạ Ở lại để giám thị tại hạ ?
Phan Thừa Phong thanh minh:
- Tại hạ chỉ ở lại đây tiếp chuyện với huynh đài thôi Thiết Trung Đường phân tích cho Phan Thừa Phong:
- Bây giờ thì các hạ ra sức giúp bọn họ, đến khi mọi chuyện xong xuôi, bọn họ lại lên án các hạ. Lúc đó thì chẳng ai màng đến các hạ.
- Điều đó vị tất đã xảy ra.
Dĩ nhiên giữa Phan Thừa Phong và Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ đã tính toán với nhau rồi. Do vậy nên gương mặt của Phan Thừa Phong tỏ ra yên ổn, tin tưởng.

Thiết Trung Đường tiếp:
- Lại nữa, các hạ đừng quên Cửu Tử Quỉ Mẫu chẳng lúc nào quên các hạ. Các hạ đừng quên tại hạ còn sức để sai khiến Cửu Tử Quỉ Mẫu rút lui mà ?
Phan Thừa Phong nghe xong, hắn cúi đầu suy nghĩ, nhìn sắc mặt của hắn đã bắt đầu lo sợ. Một lúc sau hắn ngửng mặt hỏi:
- Các hạ muốn tại hạ phải làm gì ? Xin nói ra cho tại hạ được biết ?
- Nếu các hạ bằng lòng hợp tác với tại hạ, chẳng những từ nay về sau mạng sống của các hạ được bảo vệ mà còn thừa cơ thu về cả danh lẫn lợi.
Phan Thừa Phong mừng rỡ:
- Trên đời này còn được như vậy sao ? Các hạ muốn tại hạ phải hành động như thế nào ?
- Các hạ chỉ cần giữ tất cả bảo vật của tại hạ, đồng thời mặc quần áo của tại hạ, còn công việc khác thì tùy cơ ứng biến.
Phan Thừa Phong nôn nóng hỏi:
- Để làm gì ?
- Thân hình của các hạ rất giống tại hạ, chỉ cần nói lý do chứ không lột mặt nạ, chắc chắn bọn họ không nhìn ra các hạ.
- Thân hình tuy có giống, nhưng giọng nói … - Giọng nói của tại hạ lâu nay đều ngụy trang. Người nào lại không ngụy trang ?
Hà huống lâu nay tại hạ rất ít nói, các hạ cố giữ miệng đừng nói năng gì cả.
Phan Thừa Phong cười nhạt:
- Tại hạ cải trang các hạ, dù qua mặt bọn chúng thuận lợi cho các hạ đâu chưa biết, riêng tại hạ chẳng thuận lợi gì cả !
- Tại sao lại không thuận lợi ? Nếu các hạ cải trang làm tại hạ, thì chẳng thấy Phan Thừa Phong ở đây, kẻ thù của các hạ muốn truy tìm thì họ sẽ đi tìm nơi khác.
- Cũng chẳng thấy thuận lợi gì ?
- Phan Thừa Phong cải trang thành Thiết Trung Đường, bọn chúng muốn lợi dụng tại hạ, khi đó các hạ thừa cơ nước đục thả câu, nước cạn mò tôm. Việc này chắc chắn các hạ rất quen thuộc.
Nghe xong, bất giác Phan Thừa Phong mỉm cười.
Thấy cá đã cắn câu, Thiết Trung Đường tấn công:
- Trong thời gian đó, các hạ sẽ phát hiện nhiều bí mật của chúng, chẳng những các hạ uy hiếp bọn chúng mà còn có nhiều thuận lợi đối với các hạ nữa.
Tuy Phan Thừa Phong không nói gì, chỉ nhìn gương mặt của hắn đủ biết hắn đã xiêu lòng.

- Việc này trên nguyên tắc là như thế, nhưng cách vận dụng thì phải thiên biến vạn hoá. Các hạ tâm trí khôn ngoan, tinh xảo tưởng rằng khỏi cần tại hạ giải thích thêm.
Phan Thừa Phong vẫn còn thắc mắt:
- Việc này bắt đầu từ đây, nhưng đến bao giờ mới kết thúc ?
- Chỉ cần các hạ đừng tiết lộ cơ mật của tại hạ, khi sự tình đã rõ ra thì tại hạ cũng yên mà các hạ cũng thoát thân.
Phan Thừa Phong tính tới tính lui, hắn nghĩ rằng việc này đối với bản thân hắn chỉ có lợi chứ không hại gì cả. Giá như người khác có muốn hại hắn, trên cơ bản hắn cũng không hề quan tâm.
Ở trong viện tuy có nhiều đại hán lo việc tuần tra, canh phòng. Nhưng do trải qua nhiều ngày đói khát, lo sợ. Bây giờ được ăn no uống say, tự nhiên mọi người đều buồn ngủ.
Thiết Trung Đường quan sát một vòng, chàng lập tức kéo Phan Thừa Phong ra sau bức bình phong.
Chỉ trong giây lát, Thiết Trung Đường đã hiện nguyên hình đứng bên cạnh Phan Thừa Phong cải trang ông già kỳ quái. Cả hai bước ra khỏi bức bình phong.
Phan Thừa Phong ấm ớ hỏi:
- Có giống không ?
- Giọng nói hơi trầm một tí thì không ai phát hiện nổi.
Trải qua nhiều ngày cải trang khắc khổ, trầm mặc nên bây giờ dáng dấp của Thiết Trung Đường cũng có phần khô khan, da dẻ nhợt nhạt hơn nhiều.
Chỉnh đốn lại y phục, Phan Thừa Phong hỏi thêm:
- Từ nay về sau, chúng ta liên lạc với nhau như thế nào ?
Thiết Trung Đường nói ngay:
- Lấy hai chữ “hóa thân” làm ám hiệu, lấy “thất giác tinh” để làm tín. Tùy lúc tùy nơi đều có thể thông báo tin tức.
Phan Thừa Phong nói:
- Được rồi ! Các hạ có thể đi.
Thiết Trung Đường nở một nụ cười rồi lắc đầu. Đây là lần đầu tiên thấy chàng cười. Toàn thân Phan Thừa Phong như bị chấn động. Nhìn tác phong của Thiết Trung Đường rõ ràng là một trang tuấn kiệt, trông chàng như tiềm ẩn một súc mạnh không thể kháng cự. Bất giác Phan Thừa Phong tự nghĩ:
“Mình là một nam nhân nhưng nhìn nụ cười của hắn còn bị lung lạc, huống chi là nữ nhân, thì chẳng biết như thế nào.” Thiết Trung Đường nhặt một mảnh xương, liệng ra ngoài cửa rồi nói.
- Tại hạ tạm thời ở đây.

Vừa nói xong, chàng đã phóng mình lên nóc nhà.
Trang viện của Lý Lạc Dương tuy cũ kỹ nhưng rất to lớn. Chỉ ở nóc nhà cũng đủ cho mười người nép mình mà vẫn không bị người khác phát hiện.
Phan Thừa Phong đang lấy làm lạ vì sao Thiết Trung Đường không đi, hình như hắn đã bị khiếp phục bởi một Thiết Trung Đường thông minh, tháo vác và cơ trí nên yên lặng ngồi xuống. Thừa Phong trông thấy toàn thể gia đinh đi lục soát khắp nơi, họ vừa nghe có tiếng động. Chỉ trong chớp mắt đã nghe có tiếng áo cản gió nghe phần phật.
Cả Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ khẩn trương phóng tới. Cả hai tới trước mặt Phan Thừa Phong hỏi lớn:
- Ôn Đại Đại đã đi đâu rồi ?
Thiết Trung Đường ở trên nóc nhà nhìn xuống thấy Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đều xem Thừa Phong là chàng nên Thiết Trung Đường ngầm vui. Khi chàng nghe Ôn Đại Đại đã đi đâu rồi thì trong lòng chàng cũng thấy lo lắng.
Phan Thừa Phong lắc đầu:
- Cô ấy đi rồi sao ?
- Có lý nào các hạ không ước hẹn với cô ấy ?
- Tại sao tại hạ phải ước hẹn ?
Phan Thừa Phong lạnh lùng nói với âm thanh không khác gì giọng nói của Trung Đường. Trông Phan Thừa Phong chẳng khác nào một diễn viên đang diễn kịch trên sân khấu.
Hắc Tinh Thiên giậm chân giận dữ:
- Các hạ có biết tất cả ngọc ngà châu báu của các hạ đều bị con tiện nhân ấy cuỗm đi sạch ? Tại sao các hạ vẫn còn tỉnh táo ?
Phan Thừa Phong nói chậmr ãi:
- Tiền tài vốn là vật ngoại thân, tại sao tại hạ lại hoảng hốt ?
Bỗng nhiên sắc mặt Hắc Tinh Thiên biểu lộ ác tâm, hắn giận dữ:
- Ngươi nên biết rằng tất cả báu vật ấy vốn thuộc của ta, tất cả đều do ngươi làm hư việc lớn của ta.
Hắn nói xong định hạ thủ nhưng đã bị Tư Đồ Tiếu chặn lại. Hắc Tinh Thiên lục soát khắp nơi, nhưng chẳng thấy gì. Trông thần sắc của Hắc Tinh Thiên trong lúc này cũng biết rõ vì không được của cải nên đau khổ. Hắn kéo Tư Đồ Tiếu đến chỗ khác nói nhỏ :
- Ôn Đại Đại đã cuỗm hết báu vật, cái gã họ Thiết ấy dù có về với chúng ta thì có ích gì. Tại sao huynh đài còn thương hắn.
Tư Đồ Tiếu vừa cười vừa nói:
- Chẳng qua tiểu đệ cũng chỉ vì huynh mà thôi. Chứ tất cả bảo vật

đều do con tiện nhân lấy sạch cả rồi.
Tư Đồ Tiếu bình tĩnh nói tiếp:
- Hắn không chạy thoát đâu, tiểu đệ đảm bảo vì huynh mà lấy lại.
Tư Đồ Tiếu vừa nhìn quanh, hắn chợt biến sắc hỏi:
- Phan Thừa Phong biến đâu rồi ?
Phan Thừa Phong đáp:
- Hắn đi rồi !
Hải Đại Thiểu cũng vừa tới hét lớn:
- Hắn đi đâu ?
- Các vị không nhờ tại hạ giữ hắn. Bây giờ hắn đi đâu tại hạ làm sao biết được.
Tư Đồ Tiếu gượng cười :
- Tại sao có cảm giác hắn rất lạ lùng. Tại sao … Hắc Tinh Thiên xen lời:
- Nghe đâu hắn có thuật hấp dẫn đàn bà, con gái. Có thể con tiện tì Ôn Đại Đại cũng bị hắn hấp dẫn thế là cả hai cùng rủ nhau đi.
Tư Đồ Tiếu nói:
- Ôn Đại Đại tuy là một phụ nhân dâm đãng, nhưng vẫn không thèm chú ý đến Phan Thừa Phong, bởi hắn là một con người vô sỉ, ti tiện. Hắc huynh chớ lo.
Phan Thừa Phong chứng kiến bọn chúng đứng trước mặt mình lại mắng mình.
Hắn không mở miệng được, nhưng trong lòng khí giận như trào hông. Dù vậy hắn cũng giả bộ đồng ý, hắn cười khanh khách nói:
- Chửi mắng nữa đi ! Cứ mắng nữa đi !
Thiên sát tinh Hải Đại Thiểu cũng nổi giận mắng:
- Cái thằng ấy tất biết rằng mỗ không thể tha mạng hắn nên đã đào tẩu. Dù có lên trời hay xuống đất mỗ quyết tìm cho ra hắn.
Con người này tính tình nóng như lửa, nói đến là đến, nói đi là đi.
Vừa nói xong Hải Đại Thiểu đã phóng mình như bay.
Tư Đồ Tiếu nhận xét:
- Trong đêm tối như thế này, chắc là con tiện nhân ấy đi chưa bao xa, huynh đệ ta hãy đuổi theo thế nào cũng bắt kịp.
Hắc Tinh Thiên tán đồng:
- Đúng là như thế.
Tư Đồ Tiếu nhìn “Phan Thừa Phong” hỏi:
- Chẳng biết ý của Thiết huynh như thế nào ?
Phan Thừa Phong từ từ đứng dậy nói:
- Hợp nhau lại thì lợi cả hai, không hợp lại thì hại cả hai.. Nghe xong, Tư Đồ Tiếu rất mừng:

- Thiết huynh quả là người tài của thiên hạ, thấy rõ mọi việc. Hắc huynh, Bạch huynh không còn do dự gì nữa, chúng ta hãy mau mau đến cáo từ gia chủ.
Cả ba người vốn chưa mang hành trang nhưng vội vàng đến cáo từ chủ nhân. Tuy miệng Lý Lạc Dương thì mời họ lưu lại, nhưng chẳng thật lòng giữ khách.
Trên nóc nhà, Thiết Trung Đường nằm sát người nhìn xuống thấy Lý Lạc Dương vừa bước đến lại dừng một chốc rồi vội vàng tắt hết đèn đóm. Chỉ chừa lại một ngọn đèn. Dưới ánh sáng lờ mờ chỉ còn lại một mình Lý Lạc Dương. Gió lay nhẹ ngọn đèn càng tăng thêm phần thê lương tịch mịch.
Liền đó, Lý Lạc Dương mang cây đèn một mình ra đứng trước thềm một người một bóng như muốn nói lên tâm sự của mình.
Tiếng ồn ào, đùa cợt, tiếng mua bán như bị bóng đêm nuốt trọn, chỉ còn lại cảnh vắng vẻ của một trang viện vốn không ngớt tiếng ồn ào.
Thiết Trung Đường cũng bị bóng đêm gói kín, chàng nhìn thấy Lý Lạc Dương đã đi xa, chàng cũng không tránh khỏi tâm lý cô đơn.
Từ trên nóc nhà nhảy xuống, trong bóng tối thân hình chàng chẳng khác nào con mèo di chuyển nhưng đôi mắt Thiết Trung Đường thì như mắt chim ưng. Chàng không chừa một nơi nào không lục soát, tìm kiếm.
Đêm càng khuya, Thiết Trung Đường vẫn tìm kiếm, vẫn chờ đợi nhưng chẳng ai biết được chàng đang chờ đợi đang tìm kiếm những gì ?
Cuối cùng ở một góc tối tâm có tiếng động. Dù tiếng động rất nhỏ nhưng Thiết Trung Đường vẫn không bỏ qua.
Một bóng người từ trong đám cây rậm rạp thò đầu ra quan sát bốn phía.
Một lát sau thấy không có dấu hiệu gì, người đó bước ra khỏi bụi rậm. Toàn thân mặc đồ đen, đầu cũng trùm một cái bao màu đen chỉ để lộ hai con mắt.
Thiết Trung Đường nhìn kỹ thì ra người ấy là Ôn Đại Đại.
Tay trái của nàng nắm một cái rương, tay phải nắm một cái bao đi dọc theo bờ tường mấy bước. Bỗng lại dừng chân quan sát, nghe ngóng.
Ôn Đại Đại phóng mình lên nóc phòng mà Thiết Trung Đường đã tạm trú, trông nàng như một làn khói bay. Nàng ta nép mình xuống mái ngói mà thở.
Thiết Trung Đường vội chọn một nơi khả dĩ nhìn rõ Ôn Đại Đại bất cứ một cử động nào, nhưng Ôn Đại Đại không nhìn thấy chàng.

Đại Đại lấy lại sức, nàng cột bao bố trên lưng, rồi vội vàng trùm cái mũ đen lên đầu, buộc lại thắt lưng kỹ lưỡng.
Thiết Trung Đường chuẩn bị chân khí, sẵn sàng ra tay bắt giữ Đại Đại. Ôn Đại Đại thu thập xong xuôi, rồi nằm xuống mái ngói, chăm chú nhìn lên khoảng trời xanh mênh mông, hình như nàng đang ấp ủ tâm sự nào đó chưa nói ra được.
Đôi mắt Đại Đại lúc thì u oán, lúc thì phẫn nộ, rồi nàng thì thầm:
- Tư Đồ Tiếu, ngươi đã phá hoại những gì giữa ta với chàng. Tuyệt đối ta không tha cho ngươi.
Đại Đại nói nửa câu hình như sợ có ai đó nghe nên không nói nữa.
Thiết Trung Đường tính toán Ôn Đại Đại chưa dám đi xa. Chính vì vậy nên chàng ở lại để bắt. Thậm chí để giết nàng để lấy lại tài sản của chàng.
Một lát sau, bỗng nhiên Thiết Trung Đường đổi ý.
“Tất cả tài sản ở đây chỉ có một phần mười so với kho báu, tại sao mình không để cho Ôn Đại Đại mang về sống cùng với bọn Tư Đồ Tiếu. Với bản tính thông minh và lợi khẩu cộng thêm sắc đẹp của ả sẽ là đại địch của Tư Đồ Tiếu.” Nguyên do kho tàng đã được Thiết Trung Đường chia thành mười phần. Chàng lấy ra ba phần để dùng vào hiện tại. Số còn lại chàng cất giấu rất bí mật. Ngoài chàng thì không còn ai biết được.
Thiết Trung Đường đã lấy ra hai phần giao cho Vân Tranh để sử dụng trong việc phục thù. Thủy Linh Quang hai phần để tìm giữ kho báu và phụng dưỡng người mẹ già cả, tàn phế và cô đơn.
Một phần để dành cho giọt máu họ Vân trong bụng Linh Thanh Bình. Còn lại một phần cho Triệu Kỳ Cương, người đã cứu mạng chàng và Vân Tranh. Phần sau cùng để dành cho bản thân. Trong thời điểm này vì sự nghiệp phục cừu, Thiết Trung Đường cũng không phàn nàn lưu luyến, để cho Ôn Đại Đại dọn sạch.
Chỉ trong chớp mắt, từ một kẻ giàu có địch quốc biến thành vô sản nhưng Thiết Trung Đường tự thấy lòng mình thanh thản không một mảy may tiếc rẻ.
Cuối cùng Ôn Đại Đại cũng đứng dậy. Sức đề kháng và sự chịu đựng của nữ nhân lúc nào cũng mạnh hơn nam giới. Trong lúc này tuy nàng vừa đói vừa mệt, nhưng thân pháp của Ôn Đại Đại rất nhẹ nhàng. Chỉ trong chớp mắt nàng đã ra khỏi trang viện, phóng vào rừng rậm.
Thiết Trung Đường bám theo Ôn Đại Đại, chàng không hề tiếc rẻ về một số tài sản khá lớn giao cho Đại Đại, đồng thời chàng cũng giao cho Đại Đại một nhiệm vụ quan trọng. Chàng theo dõi Ôn Đại Đại sẽ

hành động như thế nào ? Nàng có đảm đương được nhiệm vụ mà chàng đã ngầm trao ?
Chừng như đã vào sâu trong rừng, Đại Đại mới đi chậm lại. Hình như nàng cũng muốn dựa vào cây để nghỉ ngơi, ai ngờ ở trên cây có người lao xuống trước mặt nàng cười hi hi …Ôn Đại Đại thất kinh nhìn người đó, thấy tay trái hắn xách một cái bao, bên trong óng ánh vàng bạc. Mắt hắn nhìn nàng như ngây như dại. Nàng định thần nhìn kỹ thì ra cậu bé què chân, đệ tử của Cửu Tử Quỉ Mẫu. Đại Đại thở phào nhẹ nhỏm:
- Các người đi hết rồi mà ? Tại sao ngươi vẫn còn ở đây ?
Cậu bé què chân miệng cười hi hi, tay chỉ vào cái bao cho biết:
- Mọi người đều đi cả, chỉ một mình đệ trở lại lấy cái bao này.
- Ngươi lấy rồi thì hãy về nhanh, tại sao lại còn ở đây, ngươi không sợ sư phụ hỏi à ?
Cậu bé què chân cứ nhìn chằm chặp vào bộ ngực căn phồng của Đại Đại.
Thấy vậy, Ôn Đại Đại “xì” một tiếng:
- Đồ tiểu quỷ ! Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi ?
Cậu bé què chân đáp:
- Mười bốn !
Đại Đại cười khanh khách:
- Mới mười bốn tuổi mà đã biết nhìn nữ nhân, ai dạy ngươi như vậy ?
Cậu bé lấy tay quẹt vào mũi rồi cười hi hi:
- Người nữ nhân đẹp nào lại không muốn người khác nhìn, việc này đâu cần ai dạy.
- Nghe nói ngươi có rất nhiều sư tỷ rất đẹp, ngươi hãy về mà nhìn họ, tại sao còn ở đây cản đường của kẻ khác.
Cậu bé què chân than thở:
- Sư tỷ thì có nhiều đấy, nhưng họ chỉ là thiếu nữ chứ chưa phải là đàn bà.
Đại Đại hỏi:
- Còn ta là đàn bà ?
Cậu bé què chân lợi dụng cơ hội này hắn nhìn Ôn Đại Đại từ dưới lên trên rồi vỗ tay reo:
- Thật đáng giá, không sai một chút nào, đúng tiêu chuẩn là một người đàn bà.
Nghe cậu bé què chân đánh giá. Ôn Đại Đại cười ngạt ngoẽo:
- Xem ra tuổi tác của ngươi tuy nhỏ nhưng lại có con mắt, chỉ tiếc rằng hiện giờ còn quá nhỏ.

Cậu bé què chân trợn mắt thét to:
- Ai bảo ta còn nhỏ, tuy tuổi ta chỉ mới mười bốn nhưng cũng bằng người khác tuổi hai mươi bốn.
Ôn Đại Đại lấy tay duyên dáng vuốt vào má cậu bé:
- Chờ đến lúc ngươi hai mươi bốn tuổi thì ta già mất. Thôi bây giờ hãy nhìn đi !
- Đúng là ưa kẻ khác nhìn mà !
Thiết Trung Đường ở trong bụi rậm thấy như vậy, chàng vừa tức lại vừa buồn cười.
Cậu bé què chân thì kỳ quái, còn Ôn Đại Đại có vừa gì. Nàng từng làm cho người khác khóc dở, cười dở.
Cậu bé nhìn một hồi rồi than:
- Chỉ tiếc là cô nương chê ta quá nhỏ còn không thì ta sẽ cưới cô nương về làm vợ.
Ôn Đại Đại cũng vừa cười vừa nói:
- Đúng là ngươi còn quá nhỏ. Nếu không ta cũng cũng muốn làm vợ ngươi.
Cậu bé què chân nôn nóng hỏi:
- Thực không ?
- Thực !
Câu bé ngơ ngác một hồi rồi như tiếc nuối :
- Chỉ hận là gặp nhau chẳng được bao lâu, ta còn nhiều điều muốn nói.
Ôn Đại Đại nở nụ cười tươi như hoa hỏi cậu bé :
- Nhìn đã vừa chưa, hãy để ta đi.
Cậu bé què chân gật đầu, từ từ chuyển mình nhưng cậu bé lại ngoảnh mặt nói:
- Vừa rồi ta có gặp Vân công tử của cô nương.
Đại Đại lo lắng hỏi:
- Công tử ở đâu ?
- Nếu cô nương cần thì ta dẫn đến gặp công tử.
- Ngươi có biết hiện giờ công tử đang ở chỗ nào ?
- Tự nhiên là biết !
- Ngươi hãy đưa ta đến gặp ?
- Điều đó … nhưng mà … - Nhưng cái gì ? Rõ ràng là ngươi muốn đưa ta đến, có lý nào bây giờ ngươi lại không dám ?
- Vì sao ta không dám đưa cô nương đi, chỉ cần cô nương cho ta … một lần, chúng ta sẽ cùng đi … Đại Đại chỉ vào cậu bé cười khanh khách:
- Tiểu quỷ … tiểu quỷ, ngươi … - Cười cái nỗi gì, không chịu thì thôi.

- Được rồi, ta sẽ nhường cho cậu em một lần.
Cậu bé vui mừng hỏi:
- Thực không ?
Ôn Đại Đại hơi nhắm đôi mắt vừa cười duyên dáng vừa nói:
- Đến đây !
Cậu bé què chân mừng rỡ, hắn liệng cái bao xuống, hắn lấy hơi rồi dang hai tay nhảy vào ôm Đại Đại. Nàng vừa cười vừa thở:
- Đồ tiểu quỷ ! Nhẹ chút … nhẹ chút.. Đột nhiên nàng đẩy hắn ra, hình như nàng mắc cỡ đỏ mặt.
Thiết Trung Đường suy nghĩ:
"Ôn Đại Đại là một người đàn bà tuyệt đẹp, đến một đứa trẻ cũng bị nàng lung lạc" Chàng có biết đâu một cậu bé tuổi dậy thì lại càng khác một người đàn bà như Đại Đại lúc nào cũng đầy dẫy sức sống.
Cậu bé què chân lùi lại mấy bước rồi đứng như trời trồng. Hai mắt hắn nhìn lên khoảng trời mênh mông chẳng khác nào như kẻ si ngô.
Ôn Đại Đại thì vuốt lại mái tóc đã bị rối bời.
Bỗng nhiên cậu bé què chân đứng dậy cười ngất, đoạn dùng thế cân đẩu nhảy luôn mấy bước rồi la lớn:
- Ta đã … với cô nàng. Cô nàng thơm phức !
Đại Đại mắng:
- Đồ tiểu quỷ ! Ngươi điên rồi sao ?
Cậu bé vừa nhảy vừa cười :
- Điên rồi, điên rồi, hoàn toàn điên rồi !
Ôn Đại Đại vỗ về:
- Nếu đệ đáp ứng cho ta một việc, ta lại để đệ … một lần nữa.
- Thực không ?
- Tiểu đệ, ta dối đệ làm gì ?
Cậu bé vừa nhảy vừa la :
- Tỷ bằng lòng để đệ …. một lần nữa, bất cứ việc gì đệ cũng bằng lòng cả.
- Nếu đệ bằng lòng đưa ta đến đó, thì từ nay về sau đừng nói cho ai biết cả.
- Dù công việc có khó hơn nữa, đệ cũng bằng lòng.
Đại Đại nhảy tới ôm cậu bé hôn vào đôi má ngây thơ mấy nụ hôn liền.
Khi Đại Đại buông tay ra thì cậu bé cũng nhào xuống đất.
Đại Đại kinh hãi hỏi:
- Đệ sao vậy ?
Ai ngờ Đại Đại chưa nói xong, cậu bé đã vùng dậy nhảy một bước theo thế cân đẩu rồi vừa cười vừa nói:

- Nếu trong vòng ba tháng mà đệ rửa mặt thì đệ là Vương Bát Đán.
Đại Đại cười khanh khách:
- Ba tháng mà đệ không rửa mặt thì hôi rình.
Cậu bé què chân hét toáng lên:
- Đã nói không rửa là không rửa.
Hắn vác cái bao lên rồi nắm tay Đại Đại nói:
- Đi nghe !
Thiết Trung Đường theo dõi mọi diễn biến, chàng vừa kinh hãi vừa giận:
"Con tiện nhân này lại muốn đi tìm tam đệ để làm gì nữa đây ? Phải chăng ả còn muốn hại Vân Tranh ? Ả đã chia tay với Tư Đồ Tiếu rồi với tam đệ. Tam đệ một mực thâm tình với ả. Lần này nếu gặp lại, với tình cảm của Vân Tranh thì mối tình cũ cũng có thể tiếp nối. Bây giờ ả có thể không gia hại tam đệ, nhưng một người đàn bà nguy hiểm như ả sớm muộn gì cũng nguy khốn cho tam đệ. Hà huống …".
Trong khi ấy thì cậu bé què chân đã kéo Đại Đại cùng đi.
Thấy vậy, Thiết Trung Đường quyết định ngay :
"Việc này ta không thể bỏ qua được." Thế là chàng phóng theo.
Cậu bé què chân dẫn Đại Đại theo con đường rừng, mỗi lúc một hoang vắng.
Chừng hơn một dặm đường, cậu bé dừng lại.
Đại Đại hỏi:
- Tới rồi sao ?
Cậu bé nhìn sững sờ rồi gật đầu:
- Mau đến ghê !
Ôn Đại Đại nhìn quanh một vòng chỉ là một vùng hoang dã, xa xa là một dãy rừng rậm không có một bóng người. Nàng nhíu mày hỏi:
- Ở đây sao ?
Cậu bé đáp:
- Phía trước mặt.
Ở trước mặt, tại sao lại không đi tiếp?
Bỗng nhiên cậu bé thở dài nói:
- Lần này chia tay, chẳng biết đến bao giờ mới được gặp tỷ tỷ ?
Đại Đại nói âu yếm:
- Đồ ngốc ! Đừng nói ngu ngốc như vậy, nếu tỷ chưa chết thì có ngày chúng ta gặp nhau.
Cậu bé lắc đầu:
- Dù được gặp lại nhưng không biết một tháng hay là một năm sau ?
- Nếu đệ muốn gặp thì cứ đến tìm tỷ bất cứ lúc nào.
- Dù ở bất cứ chỗ nào, xin tỷ tỷ cho đệ biết nghe !

Đại Đại vừa cười duyên dáng vừa gật đầu với cậu bé què chân:
- Đệ đệ, bất luận thư thư ở đâu, thư thư đều cho đệ đệ biết để đến cười đùa cho thư thư xem.
Nghe Đại Đại hứa hẹn, cậu bé phấn khởi:
- Đi !
Ai ngờ bây giờ đến lượt Đại Đại lắc đầu:
- Chờ một lát nữa.
Cậu bé lấy làm lạ :
- Tỷ mới thực là kỳ quái - Đệ không kỳ sao ?
- Đệ biết rằng tỷ tỷ vốn là một con người kỳ quái. Đã kỳ quái lại còn cô đơn và đau khổ.
Đại Đại ngửa mặt nhìn trời với đôi mắt u oán, cậu bé tiếp:
- Tỷ là người đàn bà rất đẹp, chẳng biết trên đời này đã có mấy người yêu thích tỷ. Tại sao tỷ còn lặng lẽ, cô đơn ? Đệ không hiểu nỗi!
- Ta chán ngán tất cả những người thương ta. Ngược lại, người mà ta thương lại không thích ta, cuối cùng ta vẫn cô đơn ? Vì vậy, ta cố tìm tất cả biện pháp để xóa tan cái cảnh cô đơn.
- Vân công tử rất thương tỷ mà !
- Không phải.
- Thế thì người nào ?
- Thôi đừng nhắc tới nữa, chẳng những hiện giờ ta không ưa hắn mà còn hận hắn muốn chết đi được.
- Còn có đệ là người thích tỷ mà.
- Ta cũng thích đệ. Vì vậy ta mới theo đệ tới đây. Đệ là người nam nhân thứ hai yêu thích ta.
Cậu bé mừng rỡ hỏi:
- Thực không ?
Ôn Đại Đại dịu dàng vuốt hai má cậu bé nói dịu dàng:
- Nhưng đệ chỉ là một cậu bé, còn ta thì lớn rồi, ta thích đệ cũng như em vậy, biết không cậu ngốc ?
Cậu bé què chân nhìn Đại Đại như si như ngốc. Hắn chợt hét lớn:
- Chẳng cần như thế nào, chờ đến lúc đệ trưởng thành, nếu tỷ chưa lấy ai thì đệ nhất định cưới tỷ.
Rồi hắn không nói thêm gì nữa, hắn nắm tay áo Đại Đại phóng đi như bay.
Chứng kiến mọi diễn biến giữa cậu bé và Ôn Đại Đại. Thiết Trung Đường tự hỏi:
“Con tiện nhân này quả là kỳ quái ?” Chàng ngước mắt nhìn theo thì

cả hai đã khuất bóng sau dãy rừng rậm. Chàng không do dự phóng mình đuổi theo.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 9
Tiếng thì thầm trong miếu hoang

Thấp thoáng trong rừng rậm, có một tòa miếu cổ. Ôn Đại Đại và cậu bé què chân đã dừng lại trước miếu.
Ôn Đại Đại hỏi nhỏ:
- Đệ đệ, nên nhớ rằng có một số nữ nhân, thân hình tuy xấu nhưng họ lại có trái tim trong sáng. Sở dĩ họ lại người khác bởi hạng người này không có tư cách của một nam nhân. Do vậy dù tương lai như thế nào đi nữa đệ cũng cần sống như là một nam nhân, đệ có biết không ?
Cậu bé què chân không hiểu gì cả, nhưng cứ gật đầu.
Ôn Đại Đại dụ dỗ cậu bé:
- Khi nào ta có chỗ ở nhất định, ta sẽ thông báo cho đệ biết ngay, bây giờ thì đệ hãy đi tiếp!
Cậu bé chuyển mình muốn đi tiếp, nhưng rồi hắn ngoảnh mặt lại thắc mắc:
- Tại sao tỷ lại thích đệ, đệ không hiểu nổi, tỷ có thể cho đệ biết được không ?
- Rất đơn giản, chỉ vì đệ thực sự thích tỷ, không hề có ý gì khác. Vì vậy tỷ mới thương đệ.
Cậu bé nhìn Đại Đại một hồi rồi hắn vừa hoan hô vừa cất bước.
Ôn Đại Đại thấy cậu bé đã đi xa, nàng đặt chiếc rương xuống, sửa lại áo quần.
Nàng xách chiếc rương lên rảo bước về phía ngôi miếu cổ.
Ngôi miếu này hoang phế đã lâu ngày, bên ngoài là hai cánh cửa bằng gỗ nhưng đã bị người nào lấy về làm củi đốt, phía bên trong cỏ mọc đầy, lá vàng rơi khắp đó đây. Mỗi lần có cơn gió mạnh tạo nên âm thanh thật tiêu sơ buồn bã.
Đi qua khỏi đám lá vàng cùng với cây cỏ dại là bậc thềm với rêu xanh phủ kín là chánh diện của ngôi miếu cổ. Trước mặt Đại Đại là một bàn thờ cũ kỹ khăn phủ bàn đã rách nát tự hồi nào, chẳng biết đã trải qua bao năm tháng không có người hương khói.
Từng cơn gió mạnh lùa vào song cửa, lại không có lấy một bóng

người. Đại Đại hoài nghi:
“Hay là thằng tiểu quỷ gạt mình ?” Ý tưởng ấy vừa thoáng qua, nàng đã nghe như có hơi thở nhẹ từ trong bàn thờ vọng ra. Nàng vội bước tới vén tấm khăn bàn, thì ra Vân Tranh đang nằm queo ngáy khò.
Thấy vậy, Ôn Đại Đại thầm nghĩ:
“Sư huynh thì hết sức cẩn thận, còn sư đệ thì quá vô tư. Dù cho mệt đến mấy cũng không nên ngủ tại chỗ này!” Nàng nghĩ đến Thiết Trung Đường với Vân Tranh là hai huynh đệ đồng môn, nhưng tính tình thì hoàn toàn khác nhau. Thiết Trung Đường thì lúc nào cũng thận trọng, cơ cảnh. Bất cứ trong tình huống nguy cấp nào, chẳng những chàng đã tự cứu mình mà còn cứu người khác, còn Vân Tranh thì quá kích động, sơ ý. Hắn chỉ bằng vào bầu nhiệt huyết, muốn gánh hết chuyện bất bình của cuộc đời, nhưng đối với bản thân thì hắn không biết phải sắp đặt như thế nào cho hợp tình, hợp lý. Nhưng Ôn Đại Đại không làm sao biết được giữa Thiết Trung Đường và Vân Tranh có điểm tương đồng hết sức quan trọng. Đó là một trái tim lương thiện, chân chánh và nghĩa hiệp. Khi hành xử thì thủ đoạn cũng như phương pháp đều khác nhau, nhưng mục tiêu thì chỉ có một.
Trong thời khắc ấy, Thiết Trung Đường đang ẩn mình theo dõi, trong lòng chàng cũng hết sức cảm khái:
- Tam đệ, tam đệ cũng có gan dạ và võ công như ta, nhưng với tính tình của tam đệ lại một mình trong chốn giang hồ đầy mưu mô, cạm bẫy làm sao để người khác an lòng.
Ôn Đại Đại cúi xuống vỗ nhẹ vào trán Vân Tranh. Chàng giật mình hét:
- Ai ?
Chàng vội phóng dậy nhìn chầm chập vào Đại Đại. Sau khi nhìn rõ Đại Đại, sắc mặt Vân Tranh thay đổi ngay, chàng ngạc nhiên:
- Thì ra là ngươi!
- Đúng rồi, chính muội !
Vân Tranh nổi giận:
- Người đến đây để làm gì ?
- Muội đến đây để tìm chàng.
Vân Tranh ngước mặt lên trời cười như điên cuồng:
- Không ngờ ngươi còn mặt mũi nào đến gặp ta ?
Ôn Đại Đại nhìn chàng một lát, nàng hờn dỗi quay đi.
Vân Tranh thấy Đại Đại vừa ra tới cửa, chàng vội chạy theo cản đường rồi hét to:
- Ngươi chợt đến rồi chợt đi, có điên không ?

Đại Đại nói duyên dáng:
- Muội cứ nghĩ rằng chàng không còn tình cảm đối với muội. Nhưng khi gặp chàng, nhìn dáng dấp của chàng, muội biết rằng chàng không quên tình cũ.
Vân Tranh nổi giận:
- Ai bảo ta vong tình, ta chỉ hận thấu xương tủy.
Đại Đại vẫn dịu dàng:
- Khoảng cách giữa tình yêu và hận thù chỉ bằng chân tơ kẻ tóc. Bây giờ chàng hận muội, nhưng chẳng bao lâu chàng sẽ yêu muội.
- Cô đoán được tâm sự của ta ?
Đại Đại vuốt ve Vân Tranh:
- Xin chàng hãy lắng nghe muội kể cuộc đời của muội.
Vân Tranh cười nhạt:
- Rốt lại cô là hạng người như thế nào ?
- Xin chàng hãy ngồi nghe muội kể.
Tuy sắc mặt của Vân Tranh vẫn còn giận dữ, nhưng thái độ và lời nói ngọt ngào của Đại Đại như có ma lực, chàng liền ngồi xuống.
Đại Đại đặt chiếc rương xuống rồi ngồi trên nắp rương kể từ từ:
- Từ lúc nhỏ muội là một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ. Từ đó sống với người nghĩa phụ. Ông là một người rất tốt nhưng lại bất mãn cuộc đời, ông hận tất cả mọi người nên ngày nào cũng rượu chè say sưa.
Đại Đại nhắm đôi mắt như mơ màng rồi thở dài kể tiếp:
- Nghĩa phụ của muội không có nghề nghiệp mưu sinh, võ công thì không cao lại không muốn làm bất cứ việc gì mà chỉ ngồi nói một mình.
- Bằng vào khả năng của ta, chẳng bao giờ muốn làm việc tầm thường, ta chỉ muốn làm nên nghiệp lớn.
Thế là suốt ngày ông đi chỗ này, qua chỗ khác để xây dựng nghiệp lớn. Nhưng sự nghiệp gì thì chính ông cũng không biết. Ông chỉ nói với muội rằng thế nào cũng có một ngày giàu to.
Bấy giờ muội còn quá nhỏ, đi theo ông vô vàn cực khổ. Khi thì dừng chân trong một ngôi miếu đổ nát, ăn thì chẳng no bụng, áo quần thì rách rưới.
Lúc mười lăm tuổi, muội đã trở thành một thiếu nữ. Có một tên thiếu niên vô lại, suốt ngày hắn cứ đeo đuổi, muội muốn lánh mặt hắn nhưng không thể nào lánh mặt được. Thế là … vào một ngày, mấy tên vô lại phục rượu phụ thân muội say mèm rồi xúm lại hiếp muội. Hôm sau, muội khóc lóc kể cho nghĩa phụ biết, thế là ông vác đao đi tìm bọn vô lại ấy nhưng không có kết quả. Cũng từ đó ngày nào ông

cũng nhậu nhẹt.
Say lúy túy rồi không chăm sóc muội nữa, từ đó nghĩa phụ đi ngả nào muội không hay biết.
Sau đó, muội quen với một mã sư trong Lạc Nhựt mã trường vừa có võ công lại vừa có thế lực và muội đã mê hoặc được hắn. Muội nói gì hắn cũng nghe theo. Muội bảo hắn giết tất cả những tên đã hiếp muội.
Vân Tranh cũng giận dữ:
- Mấy tên ấy đều bị giết sạch càng tốt !
Ôn Đại Đại mỉm cười kể tiếp:
- Nhưng đến khi muội gặp chủ nhân của Lạc Nhựt mã trường Tư Đồ Tiếu, muội hạ quyết tâm câu cho được con cá bự này.
Muội tìm đủ cách để gần gũi hắn. Chờ đến khi hắn chú ý đến muội, dụ dỗ muội thế là muội vừa khóc lóc nói với hắn là muội không thể nào phản bội mã sư.
Sáng ngày mai, Tư Đồ Tiếu ra lệnh cho tên mã sư cùng đi giữ ngựa với hắn khi đi thì đủ hai người, nhưng khi về thì chỉ còn lại một mình Tư Đồ Tiếu.
Tư Đồ Tiếu cho muội biết tên mã sư ấy rơi xuống ngựa rồi bị ngựa dẫm chết.
Trong lòng muội thì mừng thầm nhưng ngoài mặt muội giả bộ thương tiếc.
Trong nỗi đau buồn ấy, muội đã trở thành hầu thiếp với Tư Đồ Tiếu. Muội tự nói với lòng mình, từ nay về sau không để mình nghèo khổ nữa. Muội dùng mọi thủ đoạn để chiếm cho được trái tim của Tư Đồ Tiếu. Muội đã có một ngôi nhà cao sang, áo quần đẹp đẽ cùng với những thứ vàng ngọc châu báu, từ một thiếu nữ nghèo khổ biến thành một mệnh phụ, từ chỗ bùn dơ nay đã bay lên lầu cao. Cuối cùng muội đã thành công.
Khi Ôn Đại Đại ngưng kể thì Vân Tranh cũng không nói được một lời. Gió lạnh thổi qua khe cửa. Cả hai ngồi yên lặng một hồi lâu. Trên gương mặt nhợt nhạt của Đại Đại thoáng nụ cười, nàng kể tiếp:
- Suốt trong thời gian ấy, muội đã có đủ tất cả. Nào là đọc sách, nào là học võ không bao giờ muội để mình rơi xuống mà phải bay cao hơn.
Chờ cho đến lúc nào mà muội tự thấy mình đã có đủ sức mạnh muội sẽ mở đầu sự nghiệp phục thù. Sẽ dụ hoặc nam nhân, đùa cợt với nam nhân xong thì giết họ.
Chẳng biết bao nhiêu nam nhân đã rơi vào lưới tình của muội và đã bị muội hủy hoại không một chút hối hận.

Bỗng nhiên Vân Tranh hét lớn:
- Đừng kể nữa.
- Sở dĩ kể cho chàng nghe chỉ để chàng biết muội là hạng người như thế nào, còn đối với nam nhân thì muội hiểu quá nhiều về họ. Còn như chàng, đâu phải là hạng người để muội yêu, muội cũng mong chàng lạnh nhạt và tuyệt vọng đối với muội.
Vân Tranh nắm chặt quyền:
- Chẳng những ta tuyệt vọng mà còn … mà còn … - Chàng xem muội như một người nữ nhân đê tiện lại càng tốt.
Vân Tranh chợt đứng dậy nói:
- Đã biết như vậy, tại sao cô còn đến tìm ta ?
Đại Đại vẫn tỉnh táo cho biết:
- Hiện nay Tư Đồ Tiếu đã cấu kết với Thiết Trung Đường. Tư Đồ Tiếu hận đến xương tủy, hắn không chịu tha muội. Muội chỉ có cách là giết hắn trước. Muội rất hận Thiết Trung Đường và càng muốn giết hắn.
Vân Tranh giận dữ:
- Cả hai tên ấy đều là những người mà ta muốn giết.
Đại Đại vừa cười duyên vừa khen:
- Đúng đấy !
Vân Tranh ngước đầu lên hỏi:
- Cô có nghĩ đến việc liên hiệp với Vân Tranh này để đối phó với bọn chúng.
- Quả như vậy, nhưng bằng vào sức mạnh của hai ta thì thật khó mà thắng họ, nhưng cũng có cơ hội để chúng ta thắng họ.
- Làm sao ta có thể hợp sức với cô nương ?
- Tại sao lại không bắt tay nhau được. Chàng lợi dụng mưu trí và tài ăn nói của muội, muội thì dựa vào sức mạnh và võ công của chàng. Nhưng chàng hãy nhớ cho chúng ta chỉ lợi dụng nhau mà thôi, chứ muội không có một mảy may tình cảm nào cả.
Khi nào thành công thì đường ai nấy đi.
Vân Tranh suy nghĩ một hồi, chàng vẫn còn do dự chưa quyết.
Thấy thái độ Vân Tranh đang do dự. Đại Đại tấn công:
- Chàng còn do dự gì nữa, hay là chàng không dám ?
Nghe xong Vân Tranh liền nổi giận:
- Ta sợ ai ?
- Muội biết chàng sợ cái gì rồi ?
Vân Tranh nói tự tin:
- Chỉ cần giết Tư Đồ Tiếu. Sau đó bắt sống cái tên phản đồ Đại Kỳ môn để ta tận mắt nhìn hắn chịu cực hình của bản môn, giống …

giống như đại ca của ta. Ta chẳng biết sợ bất cứ ai và làm bất cứ việc gì.
Vân Tranh không thể nào quên hình ảnh của Vân Kiếm mà chàng đã chứng kiến năm ngựa phân thây, chính Thiết Trung Đường là người thực hiện thảm hình đó nên chàng hận Thiết Trung Đường đến xương tủy.
Đại Đại thấy Vân Tranh đã cắn câu, nàng khen:
- Như vậy mới xứng một nam tử hán.
- Cô nương muốn ta phải làm gì ?
- Rồi cũng có cơ hội. Cơ hội đã đến, chỉ còn sợ thực hiện không thành mà thôi.
Thiết Trung Đường nghe đến đó chàng chợt mỉm cười.
Trước hết, Thiết Trung Đường khẳng định rằng những gì mà chàng đã đầu tư vào Ôn Đại Đại không hoang phí. Đó là tình tiết của Ôn Đại Đại đã xem Tư Đồ Tiếu như là một kẻ thù. Thứ đến, chàng cũng không tránh được cảm kích qua thái độ của Đại Đại đối với Vân Tranh. Một Vân Tranh xung động nhưng lại có Đại Đại ở bên cạnh khiến chàng cũng bớt lo.
Còn như tình cảm của Đại Đại đối với Vân Tranh thế nào, Thiết Trung Đường cũng không muốn nghĩ tới. Thiết Trung Đường vừa nhảy xuống, chàng chợt thấy như có bóng người.
Thiết Trung Đường lo lắng. Sợ trong tình huống này bị tay chân của Tư Đồ Tiếu can thiệp vào. Chàng vội phi thân tới thì bóng người đó cũng chuyển mình. Thì ra là cậu bé què chân đồ đệ của Cửu Tử Quỉ Mẫu.
Thiết Trung Đường nhíu mày suy nghĩ:
“Thằng tiểu quỷ này cũng là một người khó tin” Chàng vội lùi ngay ra phía sau. Vừa ra khỏi bức tường của ngôi miếu cổ thì hắn cũng phóng theo, Thiết Trung Đường ngừng lại hỏi:
- Ngươi tìm ta để làm gì ?
Cậu bé nhìn chàng một lát chợt thấy hắn vẫy tay một cái, Thiết Trung Đường vừa nghe như có một mùi gì thật lạ lùng, thế là chàng thấy đầu hoa mắt vàng ngã xuống bất tỉnh nhân sự.
Cậu bé què chân lẹ làng cởi thắt lưng trói chặt Thiết Trung Đường.
Hắn nói vào tai Thiết Trung Đường :
- Nếu ngươi mách với Ôn Đại Đại ta đến dòm ngó, cô ấy sẽ không thích ta nữa, ta phải tìm cách nào để người không dám nói ra.
Hắn không tài nào đoán ra lai lịch của Thiết Trung Đường như thế nào mà lại biết chuyện giữa hắn và Đại Đại nên hắn không dám ra tay mà chỉ vác thân hình mềm nhũn Thiết Trung Đường phi thân đi

ngay.
Đây là vùng làng mạc, dọc theo cánh rừng là một cánh đồng bát ngát mênh mông.
Trên mình cậu bé què chân đang cõng Thiết Trung Đường, hắn không dám trở về gặp sư phụ, hắn đã có chủ ý nên hắn đi chậm lại. Hắn cứ tiếp tục đi một hồi lâu nhưng càng đi hắn càng nôn nóng. Hắn nhìn thấy dọc theo cánh đồng có một con đường nhỏ và có cả ba gian nhà lá. Bên trong chẳng những có ánh đèn mà còn nghe như tiếng xay bột. Hình như tại đây có bán sữa đậu nành.
Hắn tự nghĩ:
- Được rồi ! Trước hết mình hãy vào uống một ly sữa và ăn vài miếng đậu hủ rồi hãy tính toán.
Phía trước căn nhà lá có đặt vài ba cái bàn cũ kỹ, một ông lão tóc bạc phau, khoác trên mình một chiếc áo vải đang ngồi xay đậu.
Cậu bé hỏi lớn:
- Có cái gì điểm tâm không ?
Ông già hỏi:
- Có sữa đậu nành và đậu hủ, cần bao nhiêu ?
Cậu bé vừa cười vừa giục:
- Có thì hãy mang ra.
Hắn liệng Thiết Trung Đường xuống cố ý nói một mình:
- Đồ ăn trộm, chờ về nha môn rồi sẽ đánh đòn.
Ông già nhướng đôi mắt lem nhem ngạc nhiên:
- Thì ra khách quan là một vị công sai.
Cậu bé què chân nói lia lịa:
- Đúng rồi, đúng rồi, ông đoán đúng đấy.
Ông già hướng vào bên trong gọi:
- Đại nương ? Có công đại nhân đến dùng sữa, đại nương hãy mang một bình ra.
Nghe bên trong có tiếng đáp rồi một thiếu phụ đầu quấn khăn xanh, bồng một em bé mới sinh cúi đầu chạy ra.
Nàng thiếu phụ châm sữa ra đưa cho cậu bé. Cậu bé thấy người thiếu phụ vừa bồng con lại vừa làm việc, hắn cũng có cảm tình nên đứng dậy làm giúp. Chợt hắn nhớ ra là hắn đang đóng vai một "công sai" thì không nên khách khí nên hắn lại chễm chệ ngồi xuống.
Người thiếu phụ nghe nói người trước mặt là một vị "công sai" nên nàng không dám ngước mặt mà chỉ đứng trước mặt cậu bé lễ phép:
- Đại nhân có điều gì căn dặn ?
Cậu bé què chân giả bộ nghiêm giọng:
- Có đậu hủ thì mang ra hai miếng.

Thiếu phụ đến bên tai lão nhân nói mấy câu gì đó, chỉ nghe lão nhân nói lại:
- Đại nương của lão nói rằng quan nhân phải cực nhọc với công việc, đáng lẽ là phải chiêu đãi đặc biệt của nhà này khoản đãi đại nhân.
Cậu bé cười thầm:
- Không ngờ làm công sai lại được trọng vọng như thế này.
Lão nhân vội vàng mang mấy miếng đậu hủ ra rồi hỏi cậu bé :
- Quan nhân ăn đậu hủ như thế nào ?
Vừa hỏi lão nhân vừa nâng bình sữa đưa trước mặt cậu bé. Đậu nành mà lại được gia thêm hương vị, thì quả thật hấp dẫn.
Cậu bé què chân vừa cười vừa suy nghĩ:
“Họ sợ mình đến như vậy, thế thì khỏi trả tiền luôn.” Thế là hắn bưng lên ăn như rồng cuốn chẳng mấy chốc sạch trơn.
Ông già vội hỏi:
- Quan nhân thấy mùi vị như thế nào ?
- Ngon lắm, ngon lắm.
Lão nhân cho biết:
- Loại đậu hủ này cái gì cũng dùng được cả, nhưng chỉ có một điều chưa được tốt.
Cậu bé hỏi:
- Điều gì chưa tốt ?
Lão nhân nói chậm rãi:
- Người nào ăn nó vào đều phải chết.
Nghe vậy cậu bé què chân thất sắc, xô bàn đứng dậy nắm áo lão nhân nạt:
- Thì ra đây là hắc điếm ?
Ông già chỉ nhìn hắn cười mà không nói gì cả.
Cậu bé cảm thấy đầu choáng váng mắt hoa, tay chân mềm nhũn.
Lão nhân chỉ cần hất tay nhẹ một cái hắn đã ngã nhào. Rồi vừa vỗ tay vào nói:
- Ngã rồi, ngã rồi.
Ông ta ngoảnh mặt hỏi:
- Cô nương, cái thằng nhóc này là ai thế, vì sao cô nương lại hạ thuốc mê ?
Thiếu phụ nói:
- Thằng nhóc đó là ai, điệt nữ cũng không biết, nhưng người đang bị hắn trói thì điệt nữ biết, lão mau đưa cả hai người đến đây.
Dưới ánh đèn lờ mờ, người thiếu phụ ăn mặc rất đơn giản, không hề son phấn, tuy nàng chỉ mặc chiếc áo vải thô, nhưng không xóa được nhan sắc mỹ miều và phong thái thanh nhã của nàng.

Dáng dấp của lão nhân lại rất lễ độ với người thiếu phụ, ông không dám nói gì thêm, lão nhân mang Thiết Trung Đường cùng với cậu bé vào trong nhà.
Tuy da mặt của ông đã nhăn, tuổi cũng xấp xỉ bảy mươi nhưng trông vẫn còn khỏe mạnh. Lão nhân vác cả hai người mà vẫn tỉnh bơ.
Căn phòng trong trưng bày rất đơn giản nhưng không thấy một hạt bụi.
Thiếu phụ vừa bồng con vừa đi theo lão nhân vào căn phòng bên trong rồi nàng chỉ Thiết Trung Đường nói với lão nhân:
- Lão nhìn thử xem, người này hình như đã bị điểm vào huyệt đạo hay là bị thuốc mê.
Lão nhân nhận xét:
- Vị tướng công này tay chân mềm như bún xem ra chắc là bị thuốc mê.
Thiếu phụ vội đặt con vào nôi, nàng đi lấy một thau nước lã đến dội vào đầu Thiết Trung Đường. Ai ngờ Thiết Trung Đường quá mê man, thiếu phụ dội cả thau nước nhưng chàng vẫn không tỉnh.
Lão nhân nhiếu mày:
- Thuốc mê quá lợi hại !
- Người này lúc nào cũng cẩn thận, võ công lại cao cường, không ngờ lại rơi vào tay thằng bé ?
Lão nhân hỏi:
- Vị tướng công ấy là ai, tại sao nương nương lại quan tâm đến vậy ?
- Chàng ta chính là Thiết Trung Đường, môn hạ của Đại Kỳ môn.
Vừa nghe xong, ông giấ biến sắc nói:
- Chàng ta … Phải chăng chàng ta và nhị cô nương … Thiếu phụ vội dùng tay ra dấu:
- Im miệng, lại có người đến.
Thiếu phụ vừa nói hết thì bước chân như đã đến gần. Nghe tiếng người nói:
- A di đà phật, kẻ Tư Đồ Tiếu hành này cung thí chủ bố thí.
Thiếu phụ vội vã dặn ông già:
- Lão ở đây, để điệt nữ ra xem thử.
Trong bóng đêm, thấy một người đội nón lá, chân đi hài cỏ hai tay chấp vào nhau đứng bên tảng đá mài.
Hình như ông ta từ xa lại, trên mình còn bám đầy bụi cúi đầu nói:
- Xin nữ đàn việt hãy bố thí cho kẻ Tư Đồ Tiếu hành.
Thiếu phụ vội vàng mang một bình sữa, mấy miếng đậu hủ đưa cho nhà sư:
- Xin đại sư hãy dùng tạm!

Vị tu sĩ vừa cười vừa tán dương:
- Thiện tâm của nữ đàn việt ắt sẽ được bồ tát gia hộ.
- Xin cám ơn lời nói tốt đẹp của đại sư. Xin đại sư hãy dùng.
Vị tu sĩ từ từ ngồi xuống rồi nói tiếp:
- Thế nào bồ tát cũng gia hộ cho nữ đàn việt buôn may bán đắt, mãi mãi không bị ai phát hiện hành tung.
Vừa nghe xong, thiếu phụ biến sắc:
- Đại sư nói gì ? Ta thực sự không hiểu.
Vị tu sĩ nói chậm rãi:
- Linh cô nương ! Cô nương quả chưa hiểu à ?
Toàn thân thiếu phụ như bị chấn động, mặt nàng cũng biến sắc như gượng cười :
- Ai là Linh cô nương, có lẽ đại sư đã nhầm người rồi.
Đạo sĩ vừa cười vừa nói:
- Linh Thanh Sương, kể từ khi Linh cô nương bỏ nhà đi, không một ai tìm ra cô nương, ai cũng nghĩ rằng cô nương đang ẩn mình ở chốn thâm sơn cùng cốc, không ai nghĩ rằng một thiên kim tiểu thư như cô nương lại đang buôn bán ở chỗ này.
Đạo sĩ từ từ lấy chiếc nón xuống, lộ ra cặp lông mày rậm, đôi mắt sáng quắc và chiếc mũi chim ưng, tuy dưới cằm đã có râu, nhưng tuổi thì còn trẻ. Trông đạo sĩ bây giờ như một trang anh tuấn.
Thiếu phụ Linh Thanh Sương vừa liếc nhìn đã vội vàng lùi hai bước.
Hành cước đạo nhân mỉm cười :
- Linh cô nương còn nhớ tiểu đệ không ?
Nghe đạo sĩ hỏi nhẹ nhàng, Linh Thanh Sương mới nở nụ cười :
- Là Trầm đại đệ ? Làm sao tỷ không nhớ !
Linh Thanh Sương đang cười cười nói nói bỗng nhiên nàng vung mười ngón tay như mười ngọn kiếm quét vào hai mắt và yết hầu của đạo sĩ, một chân nàng đá vào huyệt đan điền với chiêu thức nhanh nhẹn, khoảng cách thì quá gần, chỉ cần mười ngón tay chạm trúng vào người đạo sĩ là cũng đủ mất mạng.
Nào ngờ hành cước tăng nhân như đã phòng bị, hắn cười khanh khách:
- May mà tiểu đệ biết rõ trong tiếng cười của cô nương ẩn tàng đao bén, nếu không thì tiểu đệ đã bỏ mạng rồi.
Vừa nói xong, hắn phi thân bỏ chạy.
Linh Thanh Sương cười nhạt:
- Phen này thì ngươi phải chết !
Như bóng theo hình, Linh Thanh Sương múa song chưởng như tuyết rụng hoa rơi đuổi theo đạo sĩ.

Đạo sĩ chống trả được mấy chiêu.
Hắn nói lớn:
- Xin cô nương dừng tay, lần này tiểu đệ đến đây không hề có ác ý.
Đồng thời hắn dùng thế "tử nhân đề" nhảy xa hơn vài trượng.
- Nếu không có ác ý tại sao lại cải trang, có lý nào cô nương của ngươi lại để cho ngươi về báo cáo ?
- Linh cô nương, xin cô nương hiểu cho, hiện giờ hoàn cảnh của tiểu đệ cũng giống như cô nương, tiểu đệ phải trốn chui trốn nhủi nên phải cải trang như thế này.
Linh Thanh Sương vẫn nghi ngờ:
- Trầm Phủ Bạch, làm sao ta có thể tin vào lời nói của ngươi được ?
Hành cước tăng nhân nói như năng nỉ:
- Nếu Linh lão tiền bối gặp cô nương, bất quá lão tiền bối cũng chỉ buộc cô nương trở về mà thôi. Ngược lại Linh lão tiền bối bắt gặp tiểu đệ thì tiểu đệ chỉ có chết !
Linh Thanh Sương thắc mắc:
- Hắc Tinh Thiên chỉ có ngươi là đệ tử duy nhất làm sao mà giết ngươi ?
- Tiểu đệ đã phản lại sư phụ !
Hành cước tăng nhân chính là chàng thiếu niên đã cùng với Hắc Tinh Thiên vào thạch động. Trong thời khắc nguy cấp, hắn đã phản bội Hắc Tinh Thiên.
Khi hắn nghe Hắc Tinh Thiên không chết trong kho tàng thạch động, hắn biết rằng Hắc Tinh Thiên sẽ không buông tha hắn, nên hắn không dám ra mặt giang hồ.
Hắn chỉ còn cách cải trang một nhà sư, nay trốn chỗ này, mai chui chỗ khác. Nào ngờ hôm nay lại gặp Linh Thanh Sương. Trong lòng hắn vốn có mưu đồ, lần này là cơ hội tốt đối với hắn. Để cho Linh Thanh Sương có cảm tình, hắn kể lại rõ ràng quá khứ của hắn. Kể đến ngang đây hắn thở dài nói tiếp:
- Vì gia sư không tha tiểu đệ nên tiểu đệ đành phải cải dạng.
- Dù ngươi có nói trời gì đi nữa cũng khó mà tin ngươi.
Dù sao Linh Thanh Sương cũng là một nữ nhân, nghe hắn kể lể cũng đáng thương, ngoài miệng Linh Thanh Sương nói như vậy nhưng trong lòng nàng lại khác.
Bỗng nhiên Trầm Phủ Bạch quì xuống:
- Nếu tại hạ nói dối thì xin trời chu đất diệt.
Thanh Sương nói lạnh lùng:
- Thề thốt có tác dụng gì đâu ?
Trầm Phủ Bạch cười đau khổ:

- Tiểu đệ đã phản bội sư môn trốn tránh giang hồ, bây giờ cô nương vẫn còn nghi ngờ, tiểu đệ chỉ còn chết trước mặt cô nương để cô nương khỏi suy nghĩ.
Linh Thanh Sương cười nhạt một tiếng rồi ngửa mặt nhìn trời.
Trầm Phủ Bạch nói như trăn trối:
- Tiểu đệ chỉ cần rửa sạch nỗi oan uổng dù có chết cũng không ngại gì. Chỉ mong cô nương chứng thật lời của tiểu đệ, rưới một tách rượu lên mộ phần của tiểu đệ là quá đủ rồi.
- Ngươi muốn chết thì cứ chết, chẳng có ai khuyên can ngươi đâu.
Nghe thế, Trầm Phủ Bạch thở dài một tiếng, hắn lẹ làng rút cây dao trủy thủ ở trong tay áo tự đâm vào yết hầu.
Hình như hắn đã thấy rõ bụng dạ của Linh Thanh Sương vốn là một người nhân hậu, thế nào nàng cũng không thể cho hắn tự vẫn trước mắt nên hắn đâm rất mạnh.
Quả đúng như Trầm Phủ Bạch dự đoán, vừa thấy hắn rút trủy thủ, Linh Thanh Sương liền nhảy tới đá vào tay cầm dao của Trầm Phủ Bạch, cây dao rơi xuống đất. Do cây trủy thủ quá bén nên cổ Trầm Phủ Bạch bị rách một đường. Máu tươi chảy xuống chiếc áo màu lam. Trầm Phủ Bạch than thở:
- Tiểu đệ đã không thủ tín với cô nương thì hãy để cho tiểu đệ chết cho rồi.
Linh Thanh Sương vẫn lo lắng hắn sẽ tự vẫn nữa. Nàng nhảy đến đá cây dao văng xa rồi nói nhỏ nhẹ:
- Thôi ta tin rồi đấy !
Trầm Phủ Bạch mừng rỡ hỏi:
- Thực không cô nương ?
- Ngươi đừng lo gì vết thương ? Hãy theo ta vào bên trong rồi ta băng bó cho.
- Tiểu đệ tự nguyện lấy cái chết để biện mình cho lòng dạ tiểu đệ, chỉ cần cô nương tin tiểu đệ là đủ rồi, dù có chết cũng không hề chi, hà huống vết thương như vầy.
Nghe xong, Linh Thanh Sương nguýt dài một cái, rõ ràng là nàng rất cảm động.
Nên biết trước rằng trước kia Trầm Phủ Bạch vốn ngầm yêu thương Linh Thanh Sương nên mỗi khi gặp nàng hắng đều nói cười vui vẻ lễ độ. Trong những năm vừa qua Linh Thanh Sương phải lưu lạc sống trong hoàn cảnh cô đơn buồn bã, trong lúc này được gặp Trầm Phủ Bạch chẳng khác nào gặp được người thân, cộng thêm vào đó thực tiễn hoàn cảnh của Trầm Phủ Bạch khiến nàng dễ tin vào lời nói của hắn.

Trầm Phủ Bạch đi theo Linh Thanh Sương, trong lòng mừng thầm: "Nàng cô đơn như thế này, lại đang mang cái tâm lý "đồng bệnh tương lân", chỉ cần mình tế nhị, công phu một chút, còn lo gì nàng không lao vào lòng mình." Hắn vừa nhìn quanh thì bắt gặp hai luồng nhãn quang sắc bén nhìn hắn chầm chập, với đôi nhãn thần lão luyện đầy kinh nghiệm, đôi mắt ấy cho Trầm Phủ Bạch biết rằng lão chưa tin lời hắn.
Trầm Phủ Bạch nhận ra lão nhân này chính là lão Linh Toàn Phúc quản gia cho Hàn Phong Bảo trước kia, hắn liền cười hỏi:
- Lão quản gia còn nhớ tại hạ không ?
Linh Toàn Phúc gật đầu, hai mắt nhìn Linh Thanh Sương, hình như lão đang lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài.
Linh Thanh Sương nhanh nhảu:
- Ngày mà ta bỏ Hàn Phong Bảo ra đi, bị Phúc gia phát giác, Phúc gia đã không ngăn cản mà lại còn bằng lòng đi theo ta.
Linh Thanh Sương thở dài rồi nói tiếp:
- Trải qua bao ngày tháng nếu không có Phúc gia chỉ sợ rằng ta đã không sống nổi đến hôm nay.
Linh Thanh Sương nhớ lại nỗi sợ hãi khi nàng bỏ trốn, sự đấu tranh để sinh tồn, nỗi tiếc thương đối với người chồng đã chết, cho đến nỗi khổ đau về sự sinh nở của nàng làm sao mà nói hết, thế là Thanh Sương không giữ nổi hai hàng nước mắt tuông trào.
Cũng trong lúc ấy Trầm Phủ Bạch chú ý đến Thiết Trung Đường và cậu bé què chân đang nằm mê man, hắn tò mò hỏi:
- Hai người nào vậy ?
- Một người là Thiết Trung Đường của Đại Kỳ môn, một người là …
Bỗng nhiên nghe Linh Toàn Phúc tằng hắng một tiếng, rõ ràng là lão ngăn cản không cho Linh Thanh Sương nói thêm.
Nàng gượng cười nói:
- Từ nay về sau Phủ Bạch là người một nhà, bất cứ việc gì cũng không giấu làm chi.
Linh Toàn Phúc nhíu mày:
- Nhưng … Linh Thanh Sương nghiêm giọng:
- Thôi đừng nói nữa !
Nghe vậy, Linh Toàn Phúc chỉ còn biết cúi đầu nghe theo, lão từ từ bước ra.
Đôi mắt sắc bén đầy kinh nghiệm của lão hình như đã thấy rõ bụng dạ của Trầm Phủ Bạch nhưng không biết lấy gì để chứng minh mà thôi.
Lão đến bên chiếc nôi cúi xuống nhìn đứa bé.

Trầm Phủ Bạch cảm thấy khó chịu vì thái độ của Linh Toàn Phúc. Hắn gượng cười nói:
- Ý kiến của Phúc gia cũng … Linh Thanh Sương thở dài:
- Cũng không thể nào kết nghi ngờ tất cả mọi người đang sống trên cuộc đời này.
Câu nói ấy, tuy Linh Thanh Sương nói với Trầm Phủ Bạch, nhưng kỳ thật nàng muốn nói cho Linh Toàn Phúc nghe nhưng Linh Toàn Phúc lại không hiểu ý.
Nàng nhìn theo dáng dấp già nua của lão Phúc, trong lòng nàng không tránh khỏi lòng thương kính. Nàng nói nhỏ nhẹ :
- Phúc gia, hôm nay chúng ta chẳng cần làm ăn gì nữa nghe ?
Linh Toàn Phúc chỉ im lặng cúi đầu.
Trầm Phủ Bạch gượng cười nói:
- Cô nương đã ẩn mình ở đây mà còn buôn bán làm ăn thì chẳng còn ai đoán ra nổi.
- Đó là chủ ý của Phúc gia.
Chợt thấy Trầm Phủ Bạch tuy đang nói với Linh Thanh Sương nhưng mắt hắn lại chú ý đến Thiết Trung Đường, nàng liền hỏi hắn.
- Ngươi nhìn gì vậy, hay là ngươi cũng biết người đó ?
Thực ra khi ấy, Trầm Phủ Bạch phát hiện trong tay áo của Thiết Trung Đường có một mảnh lụa dơ na ná như lá huyết kỳ mà hắn đã nhìn thấy khi ở trong kho tàng bảo vật. Lá huyết kỳ ấy vốn Thiết Trung Đường trao cho Vân Tranh nhưng bị Vân Tranh cự tuyệt nên chàng lại giấu vào tay áo, bây giờ bị một kẻ lòng dạ khó lường như Phủ Bạch phát hiện.
Trầm Phủ Bạch giật nảy tự nghĩ:
- Tên họ Thiết này có lá huyết kỳ chắc chắn hắn cũng có bảo vật.
Hắn giả bộ vô ý cúi xuống nhìn chầm chập một hồi dưới ánh sáng hỏa hoàng của ngọn đèn, hắn đoán chắc mãnh lụa đỏ này chính là huyết kỳ của Đại Kỳ môn.
Cũng trong lúc ấy Thiết Trung Đường mở mắt, chàng chưa nhớ kịp tất cả mọi việc đã diễn ra nhưng chàng nhớ ra khuôn mặt của người đang đứng trước mắt chàng hình như là … hình như là … Thiết Trung Đường chợt nhớ ra khuôn mặt ấy chính là chàng thiếu niên phản sư ở trong hang núi.
- Thì ra là ngươi !
Cũng trong lúc ấy, Trầm Phủ Bạch cũng quyết định không để cho Thiết Trung Đường kịp nói ra câu chuyện rất quan trọng của hắn. Hắn cũng hạ quyết tâm chiếm cho kỳ được báu vật mà Thiết Trung Đường đã lấy ở kho tàng.

Của cải đã che mờ lương tri của hắn. Hắn không cần nghĩ đến nhan sắc của Linh Thanh Sương. Chỉ trong chớp mắt hắn tung tay trái điểm vào huyệt ở hông phải của Trung Đường, tay phải hắn múa cây đao trủy thủ, thì ra lằn đao hắn phóng lại trúng vào ngực của Linh Thanh Sương.
Nàng hét lên một tiếng, dùng hai tay áp vào vết thương rồi gọi:
- Phúc gia … Linh Thanh Sương cố hết sức lùi gần chiếc nôi, tình mẫu tử thiêng liêng, tuy nàng đang bị thương nặng nhưng không quên nghĩ tới sự an toàn cho đứa con của nàng.
Tiếng thét của Linh Thanh Sương khiến đứa bé ré lên khóc.
Gương mặt của Trầm Phủ Bạch đầy sát khí. Hắn di chuyển từng bước hận thù tiến gần đến chiếc nôi.
Vì quá vội vàng, cây đèn lồng trong tay Linh Toàn Phúc và vào cửa, dầu loáng vào đôi mắt, lão đành liệng cây đèn phóng vào Trầm Phủ Bạch.
Thấy tình thế nguy cấp, Trầm Phủ Bạch vừa lách mình vừa dùng thế "Phụng hoàng xòe cánh" tay trái hắn xô Linh Thanh Sương ngã nhào, chưởng phải của hắn đẩy lùi lão Phúc.
Linh Toàn Phúc chập choạng lùi lại phía sau, mái tóc trắng phau của lão tung bay, lão hét lớn:
- Tên tặc tử, cô nương ta đối đãi rất tốt với ngươi, tại sao ngươi lại nhẫn tâm hạ thủ ?
Trầm Phủ Bạch cười nham nhở:
- Không tiểu nhân bất thành quân tử, không ác độc bất thành trượng phu. Lão thất phu, hôm nay ta dạy cho ngươi biết thủ đoạn của Trầm đại trượng phu này.
Với nụ cười nham nhở, hắn tiến gần Linh Toàn Phúc.
Linh Toàn Phúc ngửa mặt nhìn trời cười như điên như cuồng:
- Hãy lùi mau, lão phu không muốn ngươi động thủ.
Mái tóc bạc của lão rối bời, hai mắt lão rỉ máu. Bằng vào thái độ trung thành nghĩa khí của lão như tỏa ra sức mạnh ghê gớm khiến Trầm Phủ Bạch không dám bước tới.
Linh Toàn Phúc hét thê thảm:
- Cô nương ! Lão không còn đủ sức để bảo vệ cô nương, chợt nghe một tiếng "bình", lão Phúc đã lao vào vách, máu tuông ra đầm đìa.
Tấm thân già nua không còn chỗ tựa ngã xuống một góc tường.
Thấy vậy, Linh Thanh Sương cố gắng đứng dậy, máu trên ngực nàng, máu tuông xối xả. Cây đao trủy thủ cắm ngập tới cán, nàng cố lấy hết sức gọi:
- Phúc gia … con … con … Tiếng khóc của con nàng lại càng lớn

hơn.
Trầm Phủ Bạch cười nham hiểm:
- Con nào.. hay là giọt máu của tên họ Vân ?
Hắn chợt phóng tới chiếc nôi:
- Được rồi, để đại gia cho ngươi xuống cửu tuyền mà sống với phụ thân mày.
Năm ngón tay của hắn như năm cái móc sắc nhắm vào đứa trẻ nằm trong nôi mà hạ xuống.
Một tiếng thét thất thanh. Linh Thanh Sương liều mạng lao tới, nàng lấy cái thân hình đầy máu để bảo vệ đứa con của nàng.
Dưới ánh sáng hôn hoàng của ngọn đèn, nét mặt của Linh Thanh Sương trắng bệch. Nhưng đôi mắt nàng như tóe lửa uất hận nói:
- Ngươi mà động đến con ta, dẫu ta có thành quỷ cũng không tha ngươi !
Dẫu cho lòng dạ của Trầm Phủ Bạch độc ác đến nhường nào, trước tình cảnh ấy hắn cũng phát sợ.
Linh Thanh Sương vừa khóc vừa như năn nỉ Trầm Phủ Bạch :
- Ta với ngươi không oán không thù, ngươi giết ta thôi cũng được rồi, ta xin ngươi hãy tha cho đứa trẻ mồ côi này.
Tiếng khóc của Linh Thanh Sương như ai như oán, khiến người nghe cũng đứt từng khúc ruột.
Trầm Phủ Bạch nhìn lên trời cười như điên cuồng:
- Tha cho hắn, ha ha … nhổ cỏ phải nhổ cho tận gốc để sau này khỏi mang họa, đó là lời dạy của phụ thân ngươi nói với ta, nào ngờ hôm nay ứng vào cái thân của ngươi.
Nào ngờ tiếng cười của hắn chưa dứt, Linh Thanh Sương đã nhảy tới. Nàng rút cây dao trủy thủ trước ngực, một vòi máu tươi bắn vào mặt Trầm Phủ Bạch. Hai mắt hắn bị máu thấm xốn xang không chịu nổi. Hắn phải lấy tay dụi mắt thì Linh Thanh Sương cũng vừa đâm vào hắn.
Chỉ trong chớp mắt ấy, Trầm Phủ Bạch không ngờ tới vết thương của Linh Thanh Sương trầm trọng như vậy còn có thể liều mạng ra đòn chí tử khiến hắn phải ngã nhào.
Tuy lưỡi dao chưa thấu tim nhưng cũng làm cho hắn đau đớn vô cùng. CHính Linh Thanh Sương cũng không biết sức mạnh của nàng do đâu mà có được như thế. Cho hay tình mẫu tử biến thành can đảm, bi phẫn biến thành sức mạnh. Nàng đâm trúng Trầm Phủ Bạch, tay trái nàng phóng chưởng vào yếu hầu hắn. Thấy nguy cấp Trầm Phủ Bạch dùng sức mạnh hai cánh tay của hắn đẩy Thanh Sương lơ lửng giữa không trung. Phần hắn cũng cố lấy hết sức mạnh còn lại

phóng tới.
Vì vết thương quá nặng, sức lực cũng không còn nên Linh Thanh Sương nằm mê mang. Trong khi ấy, Thiết Trung Đường tuy đã bị điểm huyệt đạo nhưng trí óc của chàng vẫn tỉnh táo. Chàng chứng kiến màng thảm kịch không thể làm gì được trong lòng chàng đầy bi ai, phẫn nộ.
Cũng lúc ấy, ngọn đèn lồng mà Linh Toàn Phúc liệng lúc nãy, bây giờ lại cháy sáng bắt lửa vào ghế vào bàn, cuối cùng toàn bộ căn nhà lá đều bốc cháy.
Đứa trẻ nằm trong nôi cũng ngưng bặt tiếng khóc vì chẳng còn sức lực… Lòng dạ của Thiết Trung Đường đau như dao cắt, chàng biết rằng đứa bé ấy là giọt máu của nhà họ Vân, số phận của đứa bé thật là bi thảm. Khi chưa chào đời đã đưa đến nhiều sóng gió. Phụ thân bị chết thê thảm, mẫu thân thì giang hồ phiêu bạt.
Sau khi chào đời lại gặp phải cảnh ngộ vô cùng tàn khốc.
Thấy tình cảnh xảy ra trước mắt, Thiết Trung Đường cũng không giữ nổi hai giọt nước mắt long lanh trong khóe mắt, trong lòng chàng vô cùng bi phẫn. Chàng nhìn thấy ngọn lửa mỗi lúc mỗi cao, tất cả những người sống trong ngôi nhà này đều nằm gọn trong ngọn lửa bỏng.
Chàng mong sao Linh Thanh Sương tỉnh lại mới có thể cứu được giọt máu nhà họ Vân. Thậm chí, chàng cũng hi vọng cho cậu bé què chân tỉnh lại. Cuối cùng niềm hi vọng của chàng như bọt nước tan biến.
Người tỉnh lại trước tiên chính là Trầm Phủ Bạch. Hắn mở hai mắt nhìn ngơ ngác ngọn lửa như đã kề một bên hắn.
Hắn thất kinh chồm người dậy. Trước cảnh kinh hoàng như thế, hắn không còn thời gian nghĩ đến chuyện khác, chỉ có một điều mà hắn chẳng quên được đó là kho tàng vĩ đại. Bất cứ người nào có được một kho tàng như thế đều thay đổi hoàn toàn số phận của một đời người.
Tiếng khóc của đứa bé như đã hết hơi, ngọn lửa bùng bùng cháy.
Trầm Phủ Bạch bồng Thiết Trung Đường phóng mình ra khỏi ngọn lửa.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 10
Nước lặng lờ thuyền ngát hương

Trời tảng sáng, bốn bề cảnh vật yên ắng, từng cơn gió lạnh hiu hắt thổi về.
Ngọn lửa bập bùng cháy, soi tỏ mọi vật chung quanh, khiến cảnh trí nơi đây càng thêm ảm đạm.
Trầm Phủ Bạch vội vã mang Thiết Trung Đường tung mình chạy, trước khi trời sáng hắn vào một cổ miếu ở trong cánh rừng hoang mà Vân Tranh và Ôn Đại Đại vừa rời khỏi.
Như trời xanh đã an bài, Thiết Trung Đường phải chịu số phận hết sức tàn khốc.
Giá như Vân Tranh và Ôn Đại Đại chậm thêm một bước thì số phận của chàng chắc chắn sẽ được đổi khác.
Trong giây phút này, ngôi miếu cổ hoàn toàn vắng vẻ và lạnh lẽo.
Trầm Phủ Bạch rút cây đao trủy thủ trước ngực, băng bó vết thương, hắn liệng chiếc áo tu sĩ vấy đầy máu. Rồi khoác chiếc áo đạo sĩ màu lam sẫm.
Do vì trốn tránh tai mắt của Hắc Tinh Thiên nên lúc nào trong bao hành lý của hắn cũng có đầy đủ đồ cải trang. Hôm nay hắn cải trang một đạo sĩ. Kế đó là hắn điểm tất cả huyệt ở tứ chi, chỉ để cho miệng chàng nói được, tâm trí vẫn sáng suốt nhưng toàn bộ tay chân thì không thể cử động.
Thiết Trung Đường nhìn hắn rồi từ từ hỏi:
- Bàn tay của ngươi vấy đầy máu, chẳng qua ngươi muốn ta nói ra nơi cất giấu bảo vật phải không ?
Trầm Phủ Bạch khen:
- Ngươi rất thông minh !
- Thế thì ngươi đừng bao giờ hi vọng sẽ được nghe.
- Ngươi dám nói không biết nơi giấu kho tàng ?
- Dĩ nhiên là ta biết nhưng không bao giờ nói ra.
Trên gương mặt của Trầm Phủ Bạch thoáng nụ cười nham hiểm:
- Ngươi không sợ chết à ?
- Ngươi không dám giết ta.
Trầm Phủ Bạch cười như điên cuồng:
- Tại sao ta lại không dám giết ngươi ?
- Nếu ta còn sống trên cuộc đời này thì ngươi mới còn hi vọng một lúc nào đó ta sẽ chỉ cho ngươi nơi cất giấu báu vật. Nếu ngươi giết ta thì mãi mãi ngươi không thể nào biết kho tàng ở chốn nào.
Chàng nói xong, không hề biểu lộ nét sợ hãi. Thái độ này như đã nhiếp phục được Trầm Phủ Bạch, bởi hắn cứng họng không nói được một lời.
Thiết Trung Đường tỏ ra vẫn tỉnh bơ nói:

- Tự nhiên là ngươi sẽ sử dụng cực hình buộc ta chỉ kho tàng, nhưng ta hứa là không nói ra một chữ, chỉ cần ta còn sống trên cuộc đời, cuối cùng cũng có một ngày ta thoát ra khỏi tay ngươi, đến lúc ấy ta sẽ dùng cực hình tra tấn ngươi nặng hơn mười lần.
Nếu ngươi không tin thì cứ thử xem sao.
Thái độ của Thiết Trung Đường vẫn bình tĩnh không một chút sợ hãi. Câu nói của chàng khiến Trầm Phủ Bạch vừa tin lại vừa khiếp sợ. Hắn cười như điên cuồng:
- Những điều ngươi nói không thế đánh gục được ta đâu ? Ta sẽ thử xem ngươi làm thế nào thoát được tay ta.
- Nếu ngươi không sợ thì tại sao ngươi lại lấy tiếng cười để che giấu nỗi sợ hãi ở trong lòng ngươi ?
Trầm Phủ Bạch trở tay đánh một chưởng vào mặt Thiết Trung Đường rồi lại vung tay đánh thêm một chưởng nữa, hắn cười chết nhạo:
- Ta đánh ngươi đấy, ngươi làm gì ta ?
Thiết Trung Đường nằm yên chịu đựng:
- Ngươi đánh ta càng mạnh có nghĩa là ngươi biểu lộ nỗi lo sợ của ngươi càng nhiều.
Trầm Phủ Bạch phóng cước đá khiến Trung Đường bay xa đến ba thước rồi hắn chộp vào vai chàng nói:
- Thiết Trung Đường, ta cho ngươi biết bất luận thế nào ta cũng phải bức ngươi nói ra chỗ cất giấu kho tàng. Dù việc xảy ra như thế nào đi nữa cũng không hề ngăn cản được ta. Trước khi mặt trời lặn chiều nay, nếu ngươi vẫn không chịu nói, ta sẽ chặt cánh tay của ngươi để xem thử ngươi mạnh hay ta mạnh.
Nghe xong, Thiết Trung Đường cười nhạt, chàng nhắm mắt không nói nữa.
Bỗng nhiên Trầm Phủ Bạch đứng dậy vác Trung Đường lên vai, lợi dụng sương mù đang buông phủ hắn rời khỏi ngôi miếu cổ đi về hướng khác.
Hắn đi một chặng đường nghe có tiếng nước chảy, thì ra đã đến bờ phía nam sông Hoàng Hà.
Dọc bờ sông, sương mù dày đặt, quyện chặt hàng phi lao rì rào, ngã theo chiều gió. Hình như Trầm Phủ Bạch đang muốn tìm thuyền qua sông. Hắn dừng lại bên bờ sông lên tiếng gọi đò. Tiếng gọi của hắn thật lớn, nhưng tiếng gọi ấy hầu như không xuyên qua được màn sương mù dày đặc đang phủ lên dòng sông.
Hắn đứng thật lâu mới nghe có tiếng chèo khua nước, từ trong lớp sương mù xuất hiện một chiếc thuyền.

Trầm Phủ Bạch vội hỏi:
- Chủ thuyền có bằng lòng đưa chúng tôi qua đến Mạnh thành không ?
Ngư ông ngồi trước mui thuyền đáp:
- Được !
Sau tiếng trả lời của ngư ông thì thuyền đã cập bờ.
Trầm Phủ Bạch nhẹ nhàng nhảy lên mui thuyền, hắn vội vàng liệng Thiết Trung Đường xuống lòng thuyền rồi nói với ngư ông:
- Bằng hữu của tại hạ đang bệnh nặng, xin thuyền gia chèo nhanh có được không ?
Thuyền gia chợt cười :
- Nhanh, rất nhanh.
Tiếng cười thật trong trẻo, giọng nói rất dịu dàng, tựa hồ như tiếng nói của người thiếu nữ.
Trầm Phủ Bạch hơi biến sắc hỏi:
- Thuyền gia là nữ nhân ?
Thuyền gia hỏi ngược:
- Sao, nữ nhân không chèo thuyền được à ?
Vừa quay mặt, chỉ một mái chèo đẩy nước, chiếc thuyền đã ra giữ dòng sông.
Sông Hoàng Hà nước chảy rất mạnh, con thuyền nhỏ như thế không thể nào phản ứng.
Trầm Phủ Bạch đứng trên thuyền nhìn dòng nước chảy xiết, sóng mạnh va vào mạn thuyền, hắn có cảm tưởng như đang đứng trong mây, tiếng sấm nổ ở dưới chân, hơi lạnh như ở trên mặt hắn.
Hắn thắc mắc hỏi một lần nữa:
- Thuyền này có qua bến Mạnh thành không ?
Người chèo thuyền đáp:
- Không tới !
Trầm Phủ Bạch biến sắc:
- Không tới Mạnh thành, tại sao lại bằng lòng để chúng tôi lên thuyền ?
Người chèo thuyền cười khanh khách:
- Ngươi tự lên chứ ai mời ngươi lên!
Trầm Phủ Bạch nạt:
- Mau trở về bờ !
Người chèo thuyền cười trong trẻo rồi từ từ quay đầu lại nói dịu dàng:
- Thuyền này tuy không đến bến Mạnh thành nhưng lại có thuyền khác mà.

Qua chiếc nón nghiêng nghiêng, Trầm Phủ Bạch phát hiện người chèo thuyền có đôi mắt trong xanh, hai làn môi mọng đỏ, nụ cười tươi như hoa, thấp thoáng sau ánh sương mù trông thật đẹp.
Trầm Phủ Bạch vốn sinh ra ở phương Bắc, nên không quen sóng nước. Trông dáng dấp của hắn như đang bị say sóng. Tuy hắn nghi ngờ người chèo thuyền là một nữ nhân, nhưng hắn không có tâm vọng động mà chỉ hỏi:
- Chiếc thuyền đưa chúng tôi đến Mạnh thành đang đậu ở chỗ nào ?
Tay trái người chèo thuyền vẫy mái chèo, tay phải chỉ trước mặt:
- Đằng kia kìa !
Từ trong màn sương mù, xuất hiện một chiếc thuyền buồm, ánh đèn trên thuyền pha lẫn với màn sương biến thành màu vàng nhạt.
Người chèo thuyền gọi:
- Tam thư ! Khách qua sông đã đến rồi !
- Hãy đưa qua đây !
Tiếng nói dịu dàng, trong trẻo trên chiếc thuyền lớn vọng lại.
Trầm Phủ Bạch lại càng nghi ngờ hơn, nhưng hắn không dám nói một lời nào.
Hắn cúi mình bồng Thiết Trung Đường.
Người chèo thuyền nói với người ở thuyền bên kia :
- Hôm nay sương mù nhiều quá, tam thư hãy phóng dây thừng qua cho em.
Bên kia thuyền phóng qua không phải là sợi dây thừng mà là một chiếc thang dây.
Người chèo thuyền hỏi:
- Khách quan, có bò qua được không ?
- Xin đừng lo !
Trầm Phủ Bạch chỉ cần điểm nhẹ mười ngón chân xuống lòng thuyền, hắn đã bay qua thuyền bên kia được ngay. Hắn có ý phô trương võ công của hắn cho chủ thuyền kính sợ không dám đụng tới hắn.
Quả nhiên có tiếng dịu dàng trong trẻo ở mũi thuyền bên kia khen:
- Công phu tuyệt vời !
Một cô gái ở thuyền bên kia với dáng dấp mong manh yểu điệu đang nở nụ cười hàm tiếu nhìn Trầm Phủ Bạch. Hắn càng nhìn càng thấy cô nàng đẹp hơn.
Tất cả những thứ trần thiết trong chiếc thuyền buồm đều là những thứ sang trọng.
Ánh sáng tỏa ra từ những chiếc đèn lồng soi tỏ những chiếc ghế nệm được bọc bằng gấm quí Giang Tô, còn bình hoa bằng ngọc trông

chẳng khác nào một sảnh đường trên mặt nước.
Thiếu nữ hình như đã thấu rõ lòng dạ của Trầm Phủ Bạch, nàng không để hắn có thì giờ đặt câu hỏi mà nói ngay:
- Khách quan cần nghĩ ngơi ở đây, ta sẽ mang trà đến.
Chưa kịp dứt lời, cô gái đã phóng mình ra phía sau khoang thuyền.
Trầm Phủ Bạch quan sát một hồi hắn có cảm tưởng như bị sa vào một sào huyệt thần bí, chỗ nào trên chiếc thuyền này cũng nguy hiểm cả.
Người con gái trên thuyền nói năng thì dịu dàng, làn da thì trắng như ngọc, nhưng cười tươi như hoa, rõ ràng là không phải hạng người sinh sống bằng việc đưa khách sang sông, cũng không phải là hạng người phiêu bạt trên sống nước.
Với loại thuyền đẹp đẽ, sang trọng như thế này mà cả tại Tây Hồ, Tân Hoài cũng không thấy. Đặc biệt là nó rất thích hợp với thủy thế của con sông Hoàng Hà.
Hắn vừa lo sợ vừa nghi ngờ, chẳng biết cô gái này đối xử với hắn như thế nào nữa.
Trong lúc ấy có tiếng cười thật trong trẻo từ sau khoang thuyền vọng lại. Một cô gái mặc áo trắng, thân hình yểu điệu như cành liễu trước gió, trên tay bưng một khay trà đang bước ra. Trên khay một bộ đồ trà bằng ngọc quí.
Cô gái mời nhõng nhẽo:
- Mời khách quan dùng trà.
Mời xong cô gái lại đi ra phía sau.
Trầm Phủ Bạch nói vọng theo:
- Cô nương xin chờ một lát.
- Có điều gì xin dạy bảo ?
- Tại hạ muốn đến bến Mạnh thành, nên mới tìm thuyền … - Biết rồi !
- Nhưng … nhưng ở đây … - Ở đây có gì không hay ?
Cô gái nhìn hắn cười duyên rồi quay vào phía sau, cùng lúc ấy có tiếng nhạc du dương từ phía sau vọng ra.
Trầm Phủ Bạch rất nôn nóng, bởi hắn biết ở đây có cái gì đó rất nguy hiểm nhưng không biết sẽ xuất hiện ở chỗ nào, lúc nào. Dù hắn biết vậy, nhưng trước khi tai họa có thể xảy ra, hắn lại không dám vọng động. Hắn là một con người thâm trầm, giảo hoạt. Chẳng có việc gì hắn từ, nhưng trong hoàn cảnh trước mắt hắn không thể làm gì được.
Phía sau những tấm màn hoa lệ ấy, hắn có cảm giác như có nhiều con mắt đang theo dõi hắn khiến hắn không thấy yên tâm. Hắn nâng bình châm một tách trà, nước trà xanh, hương vị thơm phức. Hắn

vừa nâng tách trà kề vào môi, hắn lại đặt tách trà xuống.
Thấy thái độ của Trầm Phủ Bạch như vậy, có tiếng nói từ sau khoan:
- Xin khách quan chớ lo, trong bình trà không có thuốc độc đâu.
Tấm rèm vừa được vén lên, Trầm Phủ Bạch như bị hoa mắt. Một thiếu phụ ăn mặc rất sang trọng, nhan sắc tuyệt đẹp đang đứng trước hắn, miệng cười tủm tỉm. Ma lực hấp dẫn của thiếu phụ thì không thể nào nói hết, vẻ đẹp đẽ khiến ai nhìn cũng không nhận ra tuổi tác của nàng.
Trầm Phủ Bạch vừa đứng dậy, thiếu phụ đã dịu dàng nói:
- Các muội đã mời tướng công đến đây, nếu tướng công còn khách sáo thì tiện thiếp không được yên lòng.
Trầm Phủ Bạch ú ớ:
- Xin phu nhân cũng đừng khách sáo như thế này đối với người xuất gia như bần đạo. Bần đạo chỉ mong phu nhân đưa đến Mạnh thành. Còn mọi việc khác, bần đạo không dám phiền.
Thiếu phụ nhìn Trầm Phủ Bạch một lát rồi nói dịu dàng:
- Nếu tướng công là người xuất gia, thì nên chăng gọi tiện thiếp là bần ni.
Nghe thiếu phụ nói xong, Trầm Phủ Bạch lại càng lo lắng hơn. Thiếu phụ ngồi vào chiếc ghế bên cạnh hắn, vừa cười vừa nói:
- Xin tướng công chớ đa nghi, tỷ muội tiện tiếp hoàn toàn không có ác ý đối với tướng công.
Thiếu phụ tự châm trà nhấp một chút, rồi nói tiếp:
- Trong ấm trà này làm gì có thuốc độc ? Tỷ muội tiện thiếp chưa bao giờ nghĩ tới việc dùng thuốc độc hại kẻ khác, thật ra Thanh Y Tu La muội tiện thiếp ở trên sông nước cũng mong khách sang sông hưởng thú vui một chút thôi.
Với nụ cười duyên dáng cùng với đôi mắt thu buồn hun hút của thiếu phụ nhìn Trầm Phủ Bạch rồi từ từ nói:
- Tỷ muội tiện thiếp cũng mong mỏi khách sang sông tiêu xài chút đỉnh.
- Làm sao phu nhân lại biết tại hạ có tiền của để tiêu xài ? Biết đâu được tại hạ không có lấy một quan tiền thì phu nhân sẽ như thế nào ?
Thiếu phụ cười khanh khách:
- Con mắt của Bát muội rất độc, nhìn một trăm người không sai một !
- Xem ra tại hạ thật diễm phúc. Chẳng qua tại hạ cũng chỉ đùa đó thôi, tại hạ đã tới đây tại sao lại không hưởng thú vui ở đời ?
Hắn vừa nói xonng liền rút ra một đỉnh bạc liệng vào khay trà, rồi nâng tách trà một hơi uống cạn. Hắn nheo đôi mắt nhìn thiếu phụ:

- Đã như thế này, xin phu nhân cho tại hạ biết thú vui hấp dẫn đến như thế nào ?
Trầm Phủ Bạch cảm thấy rất sảng khoái, hắn liệng một đỉnh bạc mười lượng thì hắn phải thu về một thứ gì đó tương xứng.
Thiếu phụ không cần chú ý đến đỉnh bạc, nàng cười nhạt:
- Tướng công đã ân tứ, tiện thiếp xin thay mặt các a hoàn bái tạ !
Thiếu phụ vừa vỗ tay một tiếng đã thấy một em bé chừng mười hai, mười ba tuổi vừa đi vừa cười bước ra. Thiếu phụ bảo:
- Đem trà lui, đa tạ tướng công.
Bé Vạn Phúc lễ phép:
- Xin đạ tạ tướng công đã ân tứ.
Thấy thế, Trầm Phủ Bạch ngớ ngẩn không nói ra lời. Thiếu phụ lại ngoảnh đầu nói:
- Các thứ hưởng thọ trên thuyền này đều có sẵn. Tuy nhan sắc của các người ở đây chỉ tầm thường nhưng đều thành thạo ca múa.
Trầm Phủ Bạch tự nghĩ:
“Nghĩ rằng qua mặt mình một lần. Đâu dễ dàng như thế. Bây giờ cứ gọi thức nhắm và rượu ngon cùng vũ nữ. Một lát nữa là đến bờ. Ha ha ha …” Thiếu phụ vỗ tay ba tiếng tức thì tám cô thiếu nữ mặc toàn lụa là gấm vóc tươi cười bước ra.
Thôi thì từng nụ cười hấp dẫn, từng đôi mắt thu hồn, cùng với mùi nước hoa thơm phức khiến cho Phủ Bạch như si như dại, hắn quên cả thời gian khai tiệc.
Thiếu phụ hỏi:
- Tướng công thấy đã xứng đáng chưa ?
Trầm Phủ Bạch đang mê mệt nhìn các cô gái, hắn buột miệng:
- Cái gì tương xứng ?
Thiếu phụ nói nhỏ:
- Một ngàn lạng bạc !
- Cái gì ? Một ngàn lạng bạc ? Phu nhân đùa hay sao ?
Dù hắn nói vậy nhưng trong lòng hắn biết rõ đây không phải là chuyện đùa, hắn cảm thấy ở đây có muốn đùa cũng không được.
Thiếu phụ khẳng định:
- Tất cả những gì ở đây chủ yếu là tự nguyện, nếu tướng công cho rằng không xứng đáng, tiện thiếp sẽ cho dẹp tất cả.
Tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền nghe bì bạch. Trầm Phủ Bạch nhìn đôi mắt của thiếu phụ không còn nét buồn sâu như hút hồn người mà lạnh lùng đáng sợ.
Trầm Phủ Bạch gượng cười :
- Tại hạ không có ý ấy.

- Đã không có ý ấy xin tướng công hãy ân tứ.
- Khi đi, tại hạ không mang theo nhiều vàng bạc.
Thiếu phụ cười nhạt rồi nói:
- Bát muội, khách quan nói rằng không mang theo nhiều tiền.
Cô gái được gọi là "bát muội" đến nhìn Trầm Phủ Bạch một hồi, rồi nói:
- Tuổi của tướng công tuy còn nhỏ nhưng lại có đôi mắt trong sáng, sắc bén, bước đi tuy nhẹ nhàng mà vững chắc, rõ ràng là võ công không thấp, có nghĩa là tướng công từng được danh sư chỉ điểm. Còn phong thái và cử chỉ của tướng công thường tỏ ra tự mãn, rõ ràng là gia thế của tướng công không vừa gì. Hiện nay, tướng công cải trang làm đạo sĩ nhưng dáng dấp có vẻ lo lắng không yên. Chắc chắn là đang trên đường trốn tránh, chuẩn bị lưu lãng giang hồ. Cứ lấy gia thế và sư môn của tướng công mà nói.
Tuy đang đào vong bên ngoài, nhưng không chịu khổ sở. Do vậy, trước khi bỏ trốn đã nghĩ mưu tính kế kiếm một mớ vàng bạc đem theo bên mình, phải không tướng công ?
Những điều mà cô gái "Bát muội" đoán như điểm vào huyệt đạo Trầm Phủ Bạch, khiến hắn ngơ ngác một hồi lâu và không nói một lời nào. Cô gái "bát muội" nói xong chăm chú nhìn hắn rồi hỏi dồn:
- Đúng không ? Đúng không ?
Trầm Phủ Bạch thở dài một tiếng:
- Xin phu nhân cho dọn dẹp tiệc tùng, tại hạ chỉ mong được tới bến Mạnh thành là đủ rồi.
Nghe xong, cô gái áo tím cười khanh khách:
- Xin chớ buồn. Tất cả những gì ta đều biết cả, chỉ có điều chưa thấy thái độ của tướng công bây giờ.
Nói xong, nàng làm bộ như hờn dỗi:
- Thôi, các tỷ ơi ! Người ta xem tỷ muội mình chẳng ra gì thì chúng ta còn ngồi ở đây làm gì ?
Thế là tất cả đều rút lui. Thiếu phụ vẫn ngọt ngào:
- Tướng công chỉ dùng trà thì tỷ muội tiện thiếp xin cáo từ.
Vừa nói xong, người thiếu phụ cũng ngoe nguẩy đi ra phía sau, chỉ còn lại một mình Trầm Phủ Bạch đứng như trời trồng với tâm sự lo lắng, kinh hoàng. Hắn đã thấy võ công của cô gái áo tím, hắn nghĩ rằng thế nào cô ta cũng có thái độ. Ngược lại bọn họ không hề tỏ thái độ bất bình, cũng không ai tỏ thái độ bức hiếp hắn. Hắn thở phào nhẹ nhỏm.
Trầm Phủ Bạch nhìn lại chiếc bàn thấy rượu ngon và thức nhấm còn ngổn ngang, mùi thơm hấp dẫn. Hắn tự nhủ:

“Bọn chúng không có thái độ gì, ta cũng không động đến bàn tiệc này thì bọn chúng có lý do gì để lấy tiền của ta ?” Hắn suy nghĩ tiếp: “Những cô gái này cho rằng mình là con cái danh gia vọng tộc nên không dám làm khó dễ. Úi chà ! Các cô gái này đều mặt hoa da phấn, nếu hiện giờ mình không bận bịu thì dễ gì mình buông tha cho họ ?”.
Hắn nhìn qua Thiết Trung Đường rồi tự nhủ:
“Khi mình đến Mạnh thành, mình sẽ mượn thuyền rồi thuận dòng xuôi về hướng đông, mình sẽ tìm cách tra hỏi hắn, nhưng chỉ sợ hắn không chịu nói cho mình biết chỗ giấu kho tàng.” Trầm Phủ Bạch suy nghĩ lung tung, hắn nghĩ rằng khi mà hắn chiếm lĩnh được kho báu thì cuộc đời của hắn lên hương biết chừng nào ? Hắn càng hình dung càng khoái chí, hắn cũng không biết đã bao lâu thời gian rồi.
Hắn nghe bụng sôi lên một tiếng mới biết là từ sáng tới giờ hắn chưa ăn một miếng lót dạ. Ý tưởng này không đến thì thôi, chứ nó đã đến rồi, hắn càng cảm thấy bụng đói cồn cào đến không chịu nổi.
Hắn nhớ lại ngày thường có khi hắn đã nhịn đói một ngày nhưng không đến nổi như thế này. Tại sao hôm nay lại tệ hại như vầy ? Hắn nhìn qua chiếc bàn với đầy đủ rượu thịt, bây giờ thì hắn không cần suy nghĩ gì nữa.
Người ta bảo nhìn mơ hết khát nước, nhưng tại sao bây giờ hắn nhìn mâm thức ăn mà không hết cơn đói. Hắn lại suy nghĩ:
“Bây giờ cứ mỗi thức mình chỉ cần gắp một đũa thì mấy cô gái này không phát hiện được.” Thế là hắn bắt đầu cầm đũa.
Hắn chợt nghe có tiếng cười sau tấm rèm:
- Tiền bạc của cái tên này chỉ độ nấu ra mà uống hay sao ? Đói bụng đến như vầy thế mà hắn vẫn không chịu móc tiền ra.
Nghe tiếng của người khác nói:
- Muội nhìn hắn không chịu nổi cơn đói, chỉ cần hắn gắp lên một đũa thôi. Khi ấy dù có sự việc lớn bằng trời cũng không thể nào không móc tiền ra.
Hắn nghe xong đành không dám thò đũa vào.
- Chuyện gì thì muốn không cần biết đến. Chỉ có việc hắn đang còn quá trẻ mà keo lận quá chừng.
Một cô gái khác nói:
- Hắn đã uống “trà cào ruột” của chúng mình, muội không tin hắn sẽ chịu nổi, muội muốn nhìn thái độ của hắn khi móc tiền ra.
Trầm Phủ Bạch nghiến răng chịu đựng. Hắn tự nghĩ:
“Hèn gì mình chịu không nổi cơn đói thì ra tách trà mình uống đang tác oai tác quái trong bụng.” Tiếng cười ở sau tấm rèm mỗi lúc một

đông hơn. Hắn nghe có tiếng nói:
- Diệu tứ muội ! Âu Dương lão gia trở về, muội nôn nóng không ?
- Tỷ chớ ghẹo muội, muội hỏi tỷ ngay bây giờ tỷ có nóng lòng không ? Tỷ muội mình xem hắn sẽ mang vật quí giá gì đến ?
- Hai đứa mi, một đứa thì vì con người, còn một đứa thì vì tiền. Đứa nào cũng dễ động lòng. Chỉ có Dương bát muội thì gặp bất cứ người nào, bất cứ việc gì cũng khó mà động lòng.
Mấy câu nói trước đó, Trầm Phủ Bạch đều nghe rõ ràng. Bây giờ cơn đói hoành hành hắn, hắn không còn nghe được gì cả. Hắn không chịu đựng được nữa hét toáng lên:
- Xem thử các cô hơn được không ?
Tiếng hét của Trầm Phủ Bạch chưa dứt đã thấy các cô gái bước ra vừa tươi cười vừa nói:
- Hay quá ! Con gà họ Thiết đã duỗi tay được rồi.
Trầm Phủ Bạch bây giờ không còn một chút khí lực, thế mà hắn vẫn thò tay vào bụng móc ra một đĩnh bạc giao cho thiếu nữ. Hắn cười gượng:
- Trà xúc ruột của các cô tệ hại quá.
Thấy vậy, một thiếu nữ khác vỗ tay reo:
- Nhìn đạo sĩ, hãy nhìn đạo sĩ các tỷ ơi, tay đạo sĩ cứ run lên như thế thì trong dạ đạo sĩ khổ biết chừng nào.
Dương bát muội còn nói chua cay:
- Trong giới võ lâm giang hồ, người keo lận như đạo sĩ rất hiếm thấy.
Cô ta lại vỗ tay nói:
- Thu Cô, hãy mang rượu thịt đi hâm nóng.
Phủ Bạch nói ngay:
- Khỏi cần nóng !
Dầu vậy, thiếu nữ nấu bếp cứ thu dọn thức ăn rồi cúi đầu mang xuống bếp.
Trầm Phủ Bạch cứ đưa mắt nhìn theo mâm tiệc mà tiếc rẻ. Một thiếu nữ nói với Trầm Phủ Bạch:
- Đạo sĩ tung tiền nhiều nhưng chưa ăn được gì, thôi để ta ca một bài để đạo sĩ thưởng thức nha !
Nói xong, cô ta cầm cây đàn tì bà vừa đàn vừa ca:
“Canh ba trời lạnh biết chừng nào “Má thắm môi hồng chưa hé nhụy “Tình lang, tình lang ở nơi đâu “Sao chàng chẳng biết, nhảy tường vào” Cô ta vừa hát xong liền lao vào lòng Trầm Phủ Bạch. Nhìn nụ cười và dáng dấp của cô ta thì thật nết na, thuần khiết nhưng cử chỉ và thái độ thì quá yêu tinh dâm đãng. Đang đứng trước bao nhiêu con mắt thế mà cô ta không một chút e thẹn, cô ta xem hành động

của mình chỉ là công việc tự nhiên.
Các thiếu nữ khác thì chạy đến vây quanh Trầm Phủ Bạch cười nói vui vẻ như là những thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ. Nhưng cử chỉ của họ thì rất dâm đãng, mất nết khiến Trầm Phủ Bạch rất sợ hãi.
Một thiếu nữ khác nhắc thiếu nữ gảy tì bà:
- Diệu tứ muội, muội hãy đàn nhanh một chút nữa.
- Lý nhị thư lại muốn biểu diễn nữa rồi.
Thế là năm ngón tay của cô gái gảy vào dây đàn từ khoan đến nhặt. Tiếng đàn bắt đầu nhanh, thiếu nữ trong lòng Trầm Phủ Bạch cởi cúc áo trước ngực, cứ thế theo tiếng đàn mà rung chuyển thân hình. Trước những thiếu nữ khêu gợi, những cử chỉ đầy dục tính, Trầm Phủ Bạch làm sao chống cự nổi ngọn lửa tình dục đang thiêu đốt hắn. Bất giác hắn như si như dại.
Chợt nghe phía bên ngoài có một tiếng động, tấm rèm bị kéo xuống, một đại hán vạm vỡ, vừa cười vừa ngang nhiên bước vào.
- Cao hứng nhỉ ! Xem ra mỗ đến cũng đúng lúc.
Thiếu nữ đang nằm trong lòng Trầm Phủ Bạch vội vàng đứng dậy, trợn mắt nhìn đại hán hỏi:
- Thiên sát tinh ! Đến đây để làm gì ?
Hải Đại Thiểu vẫn khoan thai đến ngồi vào chiếc ghế, hắn gác chân chữ ngũ hỏi lại:
- Tại sao các cô chưa trở về ?
Một cô gái từng bị Hải Đại Thiểu hạ nhục cười nhạt:
- Chúng tôi chưa về, ngươi làm gì ?
Hải Đại Thiểu cười ha hả:
- Nhứt oa dã mã phong từng hoành hành một dãi Trường Giang, sao bây giờ lại đến sông Hoàng Hà, hay là bị thiếu nữ Tô Châu đuổi nên không có đất dung thân chứ gì ?
Diệu tứ muội nói lớn:
- Điều đó cũng không cần ngươi phải bận tâm !
- Mỗ cũng chẳng cần đến cô, tại sao cô nương lại hận mỗ, lo mà thay đổi tâm tính đi may ra mỗ sẽ thích cô đấy.
Diệu tứ muội cười ngặt ngoẻo rồi nạt:
- Tên râu xồm, ngươi muốn chết hay sao ?
Thuận tay nắm cây đàn tì bà liệng vào đầu Hải Đại Thiểu. Ai ngờ có một bàn tay phóng ra ngăn chặn.
Diệu tứ muội chưa hết cơn tức giận, nàng dậm chân nói:
- Đại thư ! Tỷ không thấy tên râu xồm ấy đáng giận chừng nào à, tỷ hãy giúp muội ra tay đi.
Người thiếu phụ không chú ý gì đến Diệu tứ muội. Nàng đặt cây tì bà

xuống rồi dịu dàng nói với Hải Đại Thiểu :
- Đã nhiều năm không được gặp, không ngờ ngươi vẫn không thay đổi gì.
Hải Đại Thiểu cũng hơi lo, hắn không còn tiếng cười hào sảng, hỏi nhỏ nhẹ:
- Ai cũng nói rằng "Hoàng giang Nhứt oa Nữ Vương Phong" mà người đứng đầu là một thiếu nữ bí ẩn. Mỗ từng nghe đến đại danh, nhưng không ngờ người ấy chính là cô nương.
Giọng nói của Hải Đại Thiểu rất tỉnh táo nghiêm túc. Một người thô lỗ như Hải Đại Thiểu bỗng nhiên nói năng nghiêm túc như vậy cũng đủ biết rằng hắn nể nang như thế nào.
Tất cả mấy thiếu nữ cứ mắt nhìn mắt, chẳng những họ ngạc nhiên Đại thư của họ quen biết với Hải Đại Thiểu mà còn là bằng hữu cũ của hắn.
Đến bây giờ Trầm Phủ Bạch mới biết họ là Nhứt Oa Nữ Vương Phong, hắn tự kêu khổ mãi, lần này hắn đã bắt nhằm tổ ong rồi.
Trong lúc ấy, thiếu nữ nấu bếp vừa đặt mâm tiệc xuống bàn lại vội vã cúi đầu bước lui, đôi mắt của nàng ta cũng không dám liếc nhìn. Bất luận chuyện gì xảy ra ở trong thuyền, nàng ta đều chẳng hề chú ý.
Hải Đại Thiểu kéo mâm thức ăn đến trước mặt rồi cứ cúi đầu mà ăn như rồn cuốn. Trầm Phủ Bạch cứ nhìn hắn ăn mà phát thèm nhưng không dám cử động.
Nhứt Oa Nữ Vương Phong hỏi Hải Đại Thiểu:
- Ngươi đến thăm ta sao chưa nghe nói gì cả ?
Hải Đại Thiểu lấy tay quẹt mép rồi cười khanh khách:
- Mỗ đến thăm Nhức Oa, sao lại đến thăm Nhứt Oa … Hải Đại Thiểu vùng đứng dậy, nói tiếp:
- Mỗ đến đây chỉ vì muốn lưu ý với cô nương, huynh đệ Âu Dương đều là những con người trung hậu nổi tiếng ở Giang Nam. Chủ nhân Âu Dương Lễ đường đường là một trưởng giả, các cô nhất thiết không nên gia hại huynh đệ nhà họ Âu Dương.
Diệu tứ muội cười nhạt:
- Bọn hắn cứ đóng cửa, can hệ gì đến chúng ta ?
- Đúng là họ đam mê nhan sắc, nhưng các cô tiền bạc thì cứ lấy, đừng hại tính mạng của người ta.
Nhứ Oa Nữ Vương Phong nghe Hải Đại Thiểu quan tâm đến Âu Dương huynh đệ, bà ta mỉm cười:
- Không ngờ thời gian gần đây đại đạo Thiên Sát Tinh nổi tiếng trong giang hồ mà lại có lòng từ bi đến thế.
Nghe vậy, Hải Đại Thiểu liền nổi giận:

- Mỗ đã nói hết lời khuyên can, nếu các cô không nghe thì đừng có ăn năn, còn ân nghĩa giữa chúng ta đã dứt khoát rồi. Thôi chẳng cần nói thêm gì nữa !
Hải Đại Thiểu vừa muốn bỏ đi thì Trầm Phủ Bạch đã gọi:
- Hãy khoan !
- Tiểu tử, ngươi gọi ta để làm gì ?
- Tại hạ cũng muốn đi theo thuyền của đại hiệp.
- Đi à ?
Thấy vậy, Nhứt Oa Nữ Vương Phong mỉm cười hỏi:
- Ai muốn đi ?
Hải Đại Thiểu trợn mắt hỏi ngược như thách thức:
- Ngươi muốn gì ?
- Khách nhân của tỷ muội ta không ai được mang đi. Huống chi ngươi đã tìm đến, ta cũng muốn giữ chân để chuyện trò.
Hải Đại Thiểu giận dữ thách thức:
- Mỗ muốn đem hắn đi, người nào dám cản trở, muốn cản trở cũng không được.
Nhứt Oa Nữ Vương vẫn dịu dàng:
- Nếu ta không ra tay, có lý nào ngươi lại nhẫn tâm động thủ ?
Hải Đại Thiểu cười như điên, bỗng nhiên hắn phóng một chưởng vào yết hầu của Nhứt Oa. Như là chuẩn bị từ trước, Nhứt Oa lẹ làng lách mình tránh chưởng của Hải Đại Thiểu.
Hải Đại Thiểu liền tung cả hai chưởng, chỉ chớp mắt hắn đã tung ra bảy chưởng vừa mạnh lại vừa nhanh. Nhứt Oa vẫn bình tĩnh:
- Xem võ công của ngươi thay đổi như thế nào ?
Nhứt Oa vừa nói, thân hình uốn éo giững đường chưởng của Hải Đại Thiểu, hai chân của nàng vẫn trụ một chỗ mà vẫn tránh né được cả bảy chưởng của Thiên Sát Tinh Hải Đại Thiểu.
Chứng kiến tận mắt, Trầm Phủ Bạch hết sức lo sợ, ý chừng muốn nhân cơ hội này trốn thoát, nhưng một thiếu nữ nói nhỏ vào tai hắn:
- Ngươi không thoát được đâu, tốt nhất là hãy ngồi xuống.
Chợt nghe Hải Đại Thiểu hét lên một tiếng rồi phóng một lần hai chưởng.
Thế chưởng của hắn biến thành quyền, chiêu thức cũng thay đổi. Hai chưởng của Hải Đại Thiểu phóng ra đều là những thế đá lỡ trời kinh, tất cả những tấm rèm bay phần phật.
Nhứt Oa vẫn điềm tĩnh:
- Úi chà ! Ngươi muốn liều mạng để đánh ta ?
Nhứt Oa theo chưởng phong rút lui ra phía sau. Hải Đại Thiểu vừa muốn rượt theo thì trước mắt hắn một người phóng nhẹ nhàng như

chiếc lá rơi, Nhứt Oa vừa cười vừa hỏi gặn:
- Nhiều năm rồi không gặp nhau, nhưng tính tình không thay đổi chút nào.
Hai tay Nhứt Oa phóng ra như muốn đánh vào mặt Hải Đại Thiểu.
Chiêu thức của Hải Đại Thiểu như đã sẵn sàng phóng ra, nhưng hướng chưởng phóng của hắn nếu phóng ra trong lúc này đều nhắm vào bộ ngực no tròn của Nhứt Oa.
Hắn nghĩ như vậy nên chưa kịp phóng chiêu thì đã có tiếng ở phía sau:
- Sao ngươi lại cứ muốn nhảy vào lòng ta như thế ?
Vừa nói xong, hai thiếu nữ đã tung chiêu đánh vào hai mặt Hải Đại Thiểu, chiêu thức của hai thiếu nữ này tuy nhanh nhưng lại nhẹ, hình như họ đang đùa với Hải Đại Thiểu.
Hải Đại Thiểu trở tay chớp mấy tách trà trên bàn liệng tứ phía khiến cho cô nào cô nấy không khỏi bị nước đơ thấm vào áo.
Diệu Tứ Nương hét lên:
- Hắn làm dơ áo của chúng ta, hãy bắt hắn thường.
Thế là cả mấy thiếu nữ nhất tề xông tới. Chưởng phải của Hải Đại Thiểu đánh rơi một cây đèn, tay trái hắn xách chiếc bàn múa tròn như chong chóng, miệng hắn hét lớn:
- Cậu thiếu niên, ngươi muốn trốn tại sao lại không ra tay giúp ta.
Trầm Phủ Bạch vừa như muốn ra tay nhưng hắn lại ngưng, lùi lại đàng sau.
Thấy vậy Hải Đại Thiểu mắng không ngớt:
- Đồ chó chết, đồ miệng hùm gan sứa, mỗ đánh nhau là vì ngươi thế mà ngươi cứ đưa cái mặt ngu ra.
Trầm Phủ Bạch vẫn chống tay đứng gần Thiết Trung Đường, xem như chẳng có việc gì xảy ra, thái độ của hắn cũng như mắng vào mặt Hải Đại Thiểu.
Cũng lúc ấy từ sau khoan thuyền bảy thiếu nữ bảy màu áo xuất hiện.
Nhứt Oa nói với họ:
- Các ngươi không được đả thương hắn, sớm muộn gì hắn cũng ngã lăn ra cho mà xem.
Nghe vậy, Hải Đại Thiểu thầm lo:
- Thế thì trong nước trà có độc rồi !
Hải Đại Thiểu phóng ra khỏi vòng vây, phóng tới Nhứt Oa Nữ Vương Phong.
Nhứ Oa vẫn bình tĩnh hỏi:
- Ngươi muốn liều mạng hay sao ?
- Hôm nay nếu ngươi giết mỗ tại đây … Tuy Hải Đại Thiểu vẫn cố

dồn hết sức để tấn công, nhưng hắn cảm thấy như đang buồn ngủ.
Nhứt Oa chống cự với hắn thêm mấy chiêu nữa rồi bỗng nhiên cười:
- Thuốc đã ngấm vào hắn rồi, các muội đến đây!
Thế là mấy con ong trên sóng nước nhảy tới quật cái thân hình to lớn của Hải Đại Thiểu nhào xuống.
Diệu Tứ muội cười mỉa mai:
- Tên râu xồm, lần này xem ngươi còn hung hãn nữa không ? Ta phải cạo sạch râu của ngươi mới được.
Nhứt Oa vội cản:
- Các ngươi đừng động tới hắn. Trước hết mang hắn xuống phòng ta.
Diệu Tứ muội đưa mắt nhìn Dương bát muội rồi mỉm cười vừa nói:
- Thì ra Đại thư coi bộ bằng lòng với cái lão râu xồm rồi !
- Đồ tiểu quỷ … Nhứt Oa mắng nhẹ. Vừa nhìn sang Trầm Phủ Bạch, Nhứt Oa liền hỏi Bát muội:
- Bát muội, ngươi đoán thử trong mình tướng công này có cái gì nhiều tiền nhất ?
Bát muội chậm rãi:
- Hắn bảo hắn mang theo bệnh nhân, nhưng bệnh nhân ấy rõ ràng là đã bị hắn điểm vào huyệt đạo. Nếu để ý thì thấy hắn lúc nào cũng chú ý tới bệnh nhân, hình như hắn sợ người ấy tỉnh dậy. Vì vậy muội cho là … Bát muội nói chưa hết, nàng chỉ nhìn cái bộ mặt đang lo âu của Trầm Phủ Bạch rồi lại chỉ vào Thiết Trung Đường đang nằm trên ghế, nàng nói tiếp:
- Hắn mang vật quí giá nhất chính là bệnh nhân này.
Nhứt Oa liền khen:
- Bát muội rất thông minh.
Cùng lúc ấy cả mấy thiếu nữ khiêng Hải Đại Thiểu đi. Nhứt Oa cũng đi theo.
Lòng thuyền đang rộn ràng, bây giờ chỉ còn lại Diệu tứ muội và Dương bát muội.
Bỗng nhiên Dương bát muội hỏi Phủ Bạch:
- Ngươi đang lẫn trốn, tại sao lại xem người này tối quan trọng, như vậy là có ý gì ?
Bị câu hỏi vừa đột ngột vừa hóc búa nên Trầm Phủ Bạch cứ ấm ớ:
- Điều đó, điều đó … - Ngươi đừng lo, tỷ muội ta sẽ không hỏi hắn đâu, chỉ cần ngươi biết nghe lời.
- Ý tỷ tỷ như thế nào ?
- Đúng thế, hiện giờ ngươi thuộc vào hai tỷ muội chúng ta nên chỉ cần nghe lời là được.

Dương bát muội gợi ý:
- Ở đây lộn xộn quá, chúng ta đưa ngươi xuống phòng dưới nghe.
- Nhưng … nhưng … đã sắp tới bến Mạnh thành chưa ?
Diệu tứ muội đáp:
- Thuyền này không gặp bến Mạnh thành.
Trầm Phủ Bạch hỏi:
- Thế thì đến đâu ?
- Đâu mà chẳng đến.
Đầu óc của Trầm Phủ Bạch như vỡ tung, nhưng hắn vẫn gượng cười :
- Xin cô nương chớ đùa.
- Ai đùa với ngươi !
- Thuyền này ở xa nhìn là một chiếc thuyền, ở gần nhìn cũng là thuyền, nhưng không di chuyển một bước nào.
Thấy Dương bát muội cười nắc nẻ như con nít. Trầm Phủ Bạch cũng muốn gượng cười nhưng không thể cười nổi. Hắn gượng nói :
- Nói như vậy là có ý gì ?
Dương bát muội cho biết:
- Sông Hoàng Hà nước chảy mạnh, chỉ có thuyền nhỏ mới có thể qua sông được, còn thuyền lớn như thế này mới chèo được ít trượng là mắc cạn ngay.
- Chính vì vậy nên thuyền này không di chuyển mà chỉ đậu một chỗ.
Trầm Phủ Bạch thắc mắc:
- Thuyền này không di chuyển được thì từ đâu mà lại đến đây ?
- Thuyền này vốn của lão gia tỷ muội ta ở sông Trường Giang. Tỉ muội ta chèo đến sông Hoàng Hà rồi không thể di chuyển tiếp. Tưởng cũng nên vận chuyển nó theo đường bộ.
- Tại sao không chế tạo một chiếc khác cũng như thế này, chứ vận chuyển nó thì khó khăn vô cùng.
- Đâu có tùy tiện được.
Diệu tứ muội nói:
- Ngươi cứ xuống nhìn thì rõ ngay.
Trầm Phủ Bạch không còn tự chủ được, hắn bồng Thiết Trung Đường lên, hai thiếu nữ áp tống hai bên rồi đưa hắn xuống phòng dưới.
Căn phòng này mới nhìn chẳng khác gì một thư viện. Chung quanh toàn là giá sách với đầy đủ các loại như Kinh sử, Thơ văn, Ca phú đều đủ.
Dương bát muội nâng chiếc giá sách ở bức tường phía trái, lộ ra một con đường.

Dưới địa đạo có khá nhiều phòng nhưng không biết là bao nhiêu phòng. Phòng nào cũng được xây dựng công phu. Cửa phòng đều đóng chặt. Chốc chốc lại nghe có tiếng cười duyên dáng từ bên trong. Diệu tứ muội kéo tay áo Trầm Phủ Bạch vào phòng thứ tư. Trong phòng trang trí rất mỹ thuật, có giường, có bàn tròn, có cẩm đôn cùng với nhiều thứ gia dụng rất sang trọng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.
Trầm Phủ Bạch ở trong căn phòng này chừng nửa giờ sau bỗng nghe có tiếng chuông reo ở phòng bên kia truyền sang.
Dương bát muội và Diệu tứ muội vội vàng chạy ra trước cửa khoan.
Diệu tứ muội quay lại nói với Trầm Phủ Bạch :
- Ngươi chờ ở đây, không được loạn động.
Nói chưa dứt lời, cả hai đã mất dạng.
Trầm Phủ Bạch tự nhủ thầm:
- Trông họ có vẻ lo sợ, chẳng biết việc gì đã xảy ra.
Hắn chợt nghe có tiếng gõ cửa. Hắn không thể nào đoán được người gõ cửa là ai nhưng hắn cũng cứ nói:
- Cứ vào !
Thì ra thiếu nữ nấu bếp mang vào một mâm thức ăn. Cô ta một mực cúi đầu đặt mâm thức ăn vào chiếc bàn tròn, rồi lại cúi đầu bước lui.
Trông thấy thức ăn, Trầm Phủ Bạch hết sức vui mừng rồi tiếc thầm: "Chỉ tiếc là mình chưa thấy mặt cô ta. Chẳng biết cô ta đẹp hay xấu. Nếu cô ta có nhan sắc thì cũng có ngày mình đền ơn cho nàng." Chỉ trong chốc lát, hắn ăn như cọp, cả một mâm thức ăn không còn một miếng.
Nhưng hồ rượu thì hắn không uống một giọt. Cuộc đời hắn thường lấy làm tự hào là không khi nào hắn uống một giọt rượu.
Một là hắn cho rằng uống rượu vào sẽ làm rối loạn tâm trí.
Hai là uống rượu chẳng có mùi vị gì.
Tuy hắn không uống một giọt rượu, nhưng khi hắn vừa bỏ đũa xuống thì đầu hắn đã thấy ngây ngây. Hắn vừa vùng đứng dậy thì đã ngã nhào xuống đất. Thì ra trong trà có độc, điều mà hắn không nghĩ tới.
Hắn vừa ngã xuống trong thời gian uống xong tách trà thì thiếu nữ nấu bếp cũng vừa tới đẩy cửa khoan bước vào.
Bây giờ thì nàng ngước đầu lên, trong nhà bếp không hề có ánh mặt trời. Dưới ánh sáng của ngọn đèn soi tỏ sáng mặt của cô nàng, nàng có gương mặt rất đẹp. Bên cạnh vẻ đẹp của nàng còn có đôi mắt buồn u uất.
Cô ta vừa xuống khoan thuyền liền vội vã chạy đến giải khai huyệt đạo cho Thiết Trung Đường.

Rõ ràng cô ta có nhiều kinh nghiệm trong việc giải khai huyệt đạo. Trạng thái của người ngủ mê vừa mới tỉnh phải có một khoảng thời gian để đầu óc tỉnh táo. Nhưng trường hợp các huyệt đạo được mở thì tỉnh ngay. Thiết Trung Đường mở to hai mắt. Người đang đứng trước mặt chàng vừa rất đẹp lại là người quen biết. Đó là Linh Thanh Bình.
Thiết Trung Đường rất ngạc nhiên, chàng vùng dậy nhìn chầm chập vào Linh Thanh Bình nghẹn ngào.
Linh Thanh Bình cũng nhìn chàng không nói một lời. Nàng vội kéo tay Thiết Trung Đường khẩn trương rời phòng.
Tiếng nói cười ở dưới khoan thuyền không ngớt vọng lên. Linh Thanh Bình lẹ làng xuyên qua hành lang nhỏ hẹp lại vắng vẻ về nhà bếp ở phía sau đuôi thuyền, nàng nhảy xuống một chiếc tiểu thuyền. Lúc ấy đã quá ngọ, trên nền trời mây đen đã che kín ánh mặt trời, từng con sóng cao tiếp nối nhau vỗ vào mạn thuyền.
Thiết Trung Đường nhảy lên thuyền mà có cảm giác như nhảy lên mây kể từ sau khi bị cậu bé què chân bỏ thuốc mê. Những sự kiện trải qua chẳng khác gì một giấc mơ.
Linh Thanh Bình tháo sợi dây thừng, thuyền nhẹ sóng lớn. Nàng lấy hai mái chèo cùng chèo với Trung Đường nhắm bờ bên kia mà hướng thuyền vào.
Linh Thanh Bình vẫn lặng thinh, cũng có thể nàng không muốn nói, cả hai người ngồi kẻ ở mui, người ở lái, không nói với nhau một lời mà cứ đẩy nhẹ mái chèo. Mái chèo khua nước, nước tung toé vào người Thiết Trung Đường. Chàng nhìn thân hình Linh Thanh Bình mới nhận ra nàng ốm hơn trước nhiều. Một lát sau chàng mới hỏi:
- Linh cô nương khỏe chứ ?
Linh Thanh Bình vẫn không ngoảnh mặt lại mà chỉ gật đầu.
Thiết Trung Đường cứ nhìn vào người thiếu nữ si tình đã hai lần cứu chàng, cứ ngỡ rằng nàng sẽ hân hoan khi gặp chàng. Khiến chàng liên tưởng đến mối hận thù truyền kiếp giữa nhà họ Linh với bản thân chàng.
Một hồi lâu, Thiết Trung Đường không chịu nổi cảnh yên lặng, chàng hỏi:
- Tại sao cô nương lại hành động như thế này ?
Linh Thanh Bình vẫn không quay đầu:
- Ta là một thiếu nữ đã bị người đời ruồng bỏ. Không làm như thế này thì bảo ta làm gì ?
Thì ra nàng tự nguyện làm những công việc như thế may ra với bớt nỗi khổ đau, nhưng nàng không bao giờ chấp nhận cuộc sống nô

dịch với nam nhân.
Kể từ ngày Linh Thanh Bình rời khỏi ngôi miếu cổ, tạm biệt Thiết Trung Đường, nàng đi khắp bốn phương, tình cờ gặp Nhứt Oa Nữ Vương Phong, nàng xin gia nhập vào tổ ong này.
Mấy con ong này thường xuyên độc ác với nam nhân. Ngược lại họ rất thương người cùng giới, nhất là đối với những hoàn cảnh linh đinh cơ khổ như Linh Thanh Bình. Nếu nàng không gặp lại Thiết Trung Đường có thể là nàng cứ sống như vậy cho hết đời.
Trong lúc này, nàng không dám ngoảnh mặt, bởi đôi mắt nàng nước mắt đang ràn rụa.
Thiết Trung Đường thấy một thiếu nữ đẹp như Linh Thanh Sương nhưng bây giờ lại xanh xao đến như vậy, chàng không khỏi thương tâm hỏi:
- Linh cô nương, từ nay về sau cô nương có những dự định gì ?
- Huynh đừng lo, ta biết cuộc đời của huynh cũng khổ lắm, ta không dám theo huynh chỉ sợ lụy cho huynh mà thôi.
Vừa nghe xong, đầu óc Thiết Trung Đường như bị kích động, hai cánh tay chàng run run những muốn ôm vào đôi vai nàng. Chỉ cần hai tay của Thiết Trung Đường vừa chạm vào vai nàng chắc chắn nàng sẽ lao vào lòng Thiết Trung Đường ngay. Nhưng khốn thay hai tay Thiết Trung Đường vừa duỗi ra chàng lại co về. Chàng ngước mắt nhìn quanh chỉ toàn sóng nước mênh mông chưa thấy đâu là bờ bến.
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường thò tay vào túi lấy hai chiếc chìa khóa ra, chàng lấy một chìa rồi nói:
- Tại cửa hàng Quảng Nguyên ở Khai Phong, tại hạ có mua chiếc hộp kẽm này và tặng cô nương. Cô nương hãy mở chiếc hộp ấy để cuộc sống không còn lưu lãng nữa.
Linh Thanh Bình cúi đầu nói dịu dàng:
- Vì sao huynh không trao cho tỷ ấy ? Đã lâu lắm rồi, muội không được gặp tỷ ấy.
Một lần nữa, nỗi đau trong Thiết Trung Đường như bị đánh thức dậy.
- Linh thư, Linh thư, nàng … Linh Thanh Bình vội quay đầu lại hỏi:
- Tỷ ấy như thế nào ?
Thiết Trung Đường thở dài một tiếng, chàng chưa kịp trả lời thì đã thấy xa xa có một chiếc thuyền đang rẽ sóng đến.
Linh Thanh Bình lo lắng, nàng thấy trên chiếc thuyền ấy thấp thoáng bốn năm người toàn là thiếu nữ. Trong chớp mắt, hai chiếc thuyền đã xáp lại gần nhau, Linh Thanh Bình giục Thiết Trung Đường :
- Huynh bỏ thuyền trốn đi, để muội ngăn cản họ.

Thiết Trung Đường tự nhủ:
“Lần này bất luận như thế nào mình cũng không thể để cho nàng phải khó xử” Chiếc thuyền kia đã đến gần, Thiết Trung Đường nhìn rõ mấy thiếu nữ đều có mặt trong Hoàng giang Nhứt Oa Nữ Vương Phong, nhưng họ lại không nhận ra chàng.
Nghe tiếng Diệu tứ muội mắng:
- Thu cô ! Tỷ muội ta thương ngươi vì ngươi khổ nên mới thu nhận ngươi, thế mà ngươi lại phản bội tỷ muội chúng ta. Ngươi không muốn sống à ?
Nói xong, Diệu tứ muội phóng luôn ba ám khí. Linh Thanh Bình chẳng hề có vũ khí, nàng dùng cây chèo lên đỡ nhưng ba luồng ám khí đã bị Thiết Trung Đường phóng chưởng phong đẩy chúng rơi xuống nước.
Dương bát muội từ sau song thủ phóng ra như điện chớp đánh vào cây chèo của Thanh Bình gãy làm hai.
Linh Thanh Bình bị mất trọng tâm, thêm vào đó, thuyền thì nhỏ sóng gió lại mạnh, nàng không thể đứng vững nên phải ráng hết sức để nhảy lùi mấy thước.
Dương bát muội cười nhạt:
- Như vậy là ngươi tìm cái chết đấy !
Nàng phóng một sợi dây định trói hai chân Linh Thanh Bình. Tội nghiệp cho nàng, một thiếu nữ ốm yếu, mong manh, thích lặng lẽ, không thích ồn ào. Với tâm tính như vậy rõ ràng không thích hợp với con nhà võ. Chỉ vì nàng được sinh ra trong một gia đình võ lâm nhưng võ công chưa được cao cường.
Lúc ấy, Linh Thanh Bình phải ráng hết sức phóng mình lên không. Nàng trông thấy sợi dây thừng bay tới, tâm lý hoang mang. May thay, Linh Thanh Bình tránh được sợi dây thừng, nàng nhìn xuống bên dưới thì sóng nước dữ dội không có chỗ tựa chân.
Trong lúc ấy thì Thiết Trung Đường đang đấu với Diệu tứ muội đã mấy chục chiêu.
Nước chảy xiết, sóng dâng cao, thuyền chòng chành nên chiêu thức và bộ vị đều không chuẩn xác. Hơn thế nữa, Thiết Trung Đường được sinh trưởng ở vùng biên hán không quen với sóng nước, lúc ấy chàng bị say sóng nên võ công của chàng chỉ thi triển được ba phần.
Lý nhị thư thì dùng móc xích móc chiếc thuyền gỗ của Linh Thanh Bình rồi hỏi Diệu tứ muội:
- Tứ muội, xem ra chiêu thức của hắn nhanh nhẹn, cần ta giúp không.
- Không cần !

Diệu tứ muội nói với Thiết Trung Đường :
- Tỷ muội chúng ta không có ác ý với ngươi, tại sao ngươi không theo tỷ muội chúng ta trở về ?
Thiết Trung Đường không trả lời, chợt nghe một tiếng “bõm”, thì ra Linh Thanh Bình rơi xuống nước. Chàng không chú ý đến đối phương mà chỉ nghĩ cách cứu Linh Thanh Bình. Ai ngờ chàng vừa muốn lao mình qua thì hai đạo ngân quang đang nhắm chàng lao tới với tốc độ rất nhanh. Thiết Trung Đường không cần tránh né mà phóng chưởng chặn lại. Hai đạo ngân quang như biết ý chuyển ngay phương hướng nhằm bụng dưới của chàng mà lao tới. Chàng bị hai mặt tấn công nên không dám bay người lên. Tay trái Thiết Trung Đường phóng chưởng đón chiêu thức của Diệu tứ muội ở phía sau. Chiêu này tuy chàng phóng ra sau Diệu tứ muội nhưng chưởng phong của chàng lại đến trước.
Diệu tứ muội không ngờ tay chân của Thiết Trung Đường linh hoạt đến như vậy, chiêu thức thay đổi quá nhanh, nàng không thu về kịp đành cứ để chạm vào chưởng phong của Thiết Trung Đường.
Diệu tứ muội không chịu nổi với chưởng phong của Thiết Trung Đường, nàng đứng không vững buộc phải lùi lại, may mà có Lý nhị thư ở phía sau đỡ vào lưng, còn không thì Diệu tứ muội chắc chắn phải ngã xuống, tay phải của Thiết Trung Đường phóng chưởng, chặn hai luồng ngân quang. Hai đạo ngân quang chạm vào nhau rẽ thành hai mà lao tới. Loại ám khí này rất nhỏ và phóng rất nhanh nên không thấy rõ chúng thuộc loại ám khí gì.
Nguyên do ám khí này do Dương bát muội phóng ra. Thế ám khí này rất nguy hiểm, chúng được giữ trong bàn tay, có khi thì dùng chúng như “Lưu tinh chùy” có khi thì sử dụng như “Luyện tử phi trảo”, chúng thuộc loại binh khí ngoại môn phóng ra để hạ địch thủ.
Thiết Trung Đường nhìn thấy hoa mắt. Trong lúc ấy hai đạo ngân quang bay đến, hai đạo ngân quang rẽ ra làm hai nhắm vào hai huyệt thái dương của chàng bay tới.
Thiết Trung Đường xuống bộ ngửa mặt đưa hai tay chống đỡ.
Không ngờ, chàng vừa thay đổi chiêu thức thì hai đạo ngân quang cũng thay lối, từ hai phía nhập làm một theo thế “Cầu vồng ôm mặt trời” đánh tới.
Dù đang bị lâm nguy nhưngThiết Trung Đường vẫn bình tĩnh, chàng vội thu hai tay thành thế “Đồng tử bái Quan Âm” chàng lấy hết can đảm dùng chiêu thức thô thiển này để chụp hai đạo ngân quang.
Thiết Trung Đường cũng không kịp nghĩ tới là chàng đang đứng trên chiếc thuyền nhỏ, sóng nước dồn dập khác với đất liền. Trong tình

thế ấy, Thiết Trung Đường không còn cách nào để né tránh. Chàng đã ra chiêu biến chiêu nhiều lần. Hai mắt của chàng như sáng hơn. Trong thời điểm này khoảng cách giữa Thiết Trung Đường và Linh Thanh Bình không còn bao xa.
Diệu tứ muội bị chàng đẩy té nhào vào lòng Lý nhị thư. Tay trái của Lý nhị thư đỡ Diệu tứ muội nên sức lực của cánh tay phải của nàng có phần nhẹ nên khi nàng phóng dây thừng qua bị sóng đưa ra ngoài.
Hai đạo ngân quang thì đang áp tới Thiết Trung Đường, sóng lớn cũng đang bổ đến. Khi hai đạo ngân quang chạm vào chàng thì Dương bát muội cũng bị đẩy ra. Thời điểm mà hai đạo ngân quang chạm vào áo của Thiết Trung Đường cũng không còn sức đẩy nên không việc gì xảy ra chỉ làm cho Thiết Trung Đường một phen toát mồ hôi lạnh mà thôi.
Linh Thanh Bình đang bị dòng nước cuốn trôi. Do nàng cũng không quen với sóng nước nên bị sóng đẩy nàng cách xa mạn thuyền. Một phần gió lớn, phần sóng to, Linh Thanh Bình không còn khả năng tự chủ. Nàng buộc miệng kêu cứu, tiếng kêu của nàng pha lẫn với tiếng sóng gió nghe thật ai oán.
Thiết Trung Đường vừa thoát khỏi hai đạo ám khí của Dương bát muội. Chàng không nghĩ gì khác hơn là nhảy tới cứu Linh Thanh Bình. Nhưng Lý nhị thư, Dương bát muội và Diệu tứ muội vây chặt Thiết Trung Đường. Chàng thấy võ công của các Phong nữ chưa phải là địch thủ của chàng. Thiết Trung Đường tính tới tính lui chỉ cần năm ba chiêu là đẩy cả ba người rơi xuống nước. Nhưng lúc này dù cho chàng có ra chiêu thì cũng chỉ còn là hình thức bởi một phần do tinh thần của chàng đang hoang mang số phận của Linh Thanh Bình, phần khác là bộ vị, thời gian và khí lực khác hơn bình thường.
Nên biết rằng, dù sức mạnh vác nổi cả ngàn cân nhưng bị say sóng thì mười cân cũng không vác nổi.
Thiết Trung Đường tự thấy “lực bất tòng tâm”, chàng vừa khẩn trương lại vừa tức giận.
Thấy vậy, Diệu tử muội cười nhạt:
- Nếu ngươi thề đáp ứng yêu cầu của chúng ta, theo chúng ta trở về thì tỷ muội chúng ta sẽ cứu mạng cho cô ấy.
Thiết Trung Đường nghiến răng, lấy hết sức phóng luôn ba chiêu. Trong tiếng gió mạnh, sóng to, tiếng kêu cứu của Linh Thanh Bình như nhỏ dần.
Dương bát muội cười mỉa mai:
- Đấy là do ngươi thấy người chết không cứu chứ không phải tỷ muội

chúng ta thấy người sắp chết không cứu.
Cô ta lại phóng ám khí.
Diệu tứ muội mỉm cười nói:
- Đúng đấy, chỉ cần ngươi đáp ứng, chỉ cần Dương bát muội phóng tay ra là cứu cô ấy được ngay. Thực ra tỷ muội chúng ta đối với ngươi cũng không … Bỗng nhiên Thiết Trung Đường hét lên một tiếng:
- Được !
Diệu tử muội hỏi:
- Ngươi đã bằng lòng ?
Thiết Trung Đường đáp:
- Bằng lòng !
Thiết Trung Đường vừa buông tay xuống thì ba mũi ngân quang bay tới ba huyệt Khổng tuyền, Tương đài, Kỳ môn của chàng.
Thiết Trung Đường chỉ vì muốn cứu Linh Thanh Bình, mấy cô Phong nữ dù có đưa chàng đến chỗ chết chàng cũng cam chịu. Nhưng cần hiểu rằng, đầu óc của Thiết Trung Đường vẫn còn sáng suốt, thâm trầm. Quyết định của chàng không phải chỉ vì một lúc vội vàng xung động. Nếu như chàng không hạ quyết tâm thì tất cả hậu quả không thể nào lường được.
Diệu tứ muội liếc mắt nhìn Linh Thanh Bình rồi cười nhạt:
- Cái con Thu Cô kiểu ong tay áo ấy chúng ta cứu hắn làm gì ? Chẳng bằng cứ để cho hắn chết chìm là xong.
Dương bát muội nhắc nhở:
- Nhưng chúng ta đã hứa với hắn rồi mà.
- Dù có hứa cũng không cứu ?
Rồi liếc mắt nhìn Thiết Trung Đường, thấy hai mắt chàng nhắm lại dáng lạnh lùng.
Gương mặt kiên nghị, thế đứng vững như tượng đá của Thiết Trung Đường như có một sức mạnh vô hình. Thấy vậy, Diệu tứ muội không ngờ đến trong giây phút này mà chàng vẫn không tỏ nét giận dữ. Nàng có biết đâu cũng trong thời khắc ấy Thiết Trung Đường tự thấy không còn cách nào để cứu người yêu. Nỗi thất vọng ấy đã ngăn chận cơn giận dữ của chàng.
Trông dáng dấp của Thiết Trung Đường vẫn lạnh lùng sắt đá, Diệu tứ muội đổi ý:
- Thôi được rồi, hãy cứu cô ấy, vừa rồi ta chỉ đùa thôi. Điều gì mà chúng ta đã hứa thì làm ngay chứ không phải như người khác chỉ hứa suông.
Nói chưa dứt lời thì Dương bát muội đã liệng sợi dây tới. Khi ấy toàn

thân của Linh Thanh Bình như bị chìm trong nước, người nàng chỉ còn nổi trên mặt nước chừng vài tấc, hai bàn tay nàng vẫy vẫy trên mặt nước trông thật thê thảm.
Sợi dây thừng vừa bay tới, hai tay Linh Thanh Bình liền nắm cứng. Thế là Dương bát muội kéo về Linh Thanh Bình lên khỏi mặt nước. Linh Thanh Bình đang bất tỉnh nhân sự, hai hàm răng nghiến chặt, mặt nàng như tờ giấy màu vàng. Dương bát muội đưa Linh Thanh Bình lên ghe.
Diệu tứ muội vừa giữ thuyền lại vừa nhìn Thiết Trung Đường như thiếu nữ si tình.
Rồi nàng hỏi Thiết Trung Đường :
- Ngươi tên gì ?
Thiết Trung Đường chỉ nhắm hai mắt không trả lời một tiếng.
- Tại sao ngươi không nói gì cả, Diệu tứ muội hỏi, ta cũng chưa hề điểm huyệt á khẩu mà !
Đột nhiên Diệu tứ muội phóng tới nói:
- Nếu ngươi không màng đến ta, phải chăng ngươi xem thường ta ? Nếu ngươi vẫn không chịu nói năng ta sẽ đá cô ấy xuống sông.
Thiết Trung Đường chợt quắc mắt, hai mắt chàng nhìn Diệu tứ muội như tóe lửa.
Diệu tứ muội lại hỏi:
- Ngươi muốn gì cứ nói ra ?
Thiết Trung Đường chỉ thở dài nói:
- Tại hạ là Thiết Trung Đường. Cô nương còn muốn gì nữa ?
Diệu tứ muội mở tròn đôi mắt đám đuối nhìn Thiết Trung Đường, dịu dàng nói với chàng :
- Ta há ! Ta muốn chàng … Lý nhị thư cười khanh khách:
- Nè lão tứ, sao lão ít nói thế, hãy lấy sức đi, đại thư đang chờ đấy !
Tay chèo của Diệu tứ muội quả nhiên càng nhanh hơn. Diệu tứ muội chợt đưa tay vuốt vào người Thiết Trung Đường.
Thấy thế Lý nhị thư cười :
- Cái con ả đầu này, ngươi hãy xem cái bệnh si tình của ngươi đến bao giờ mới hết !
Diệu tứ muội cứ nghiến răng bặm môi chịu trận.
Dương bát muội vẫn nghiêm trang nhìn về phía trước, tuổi nàng tuy còn trẻ nhưng hầu hết “phong nữ” đều nể nang kính trọng nàng.
Khi ấy, Dương bát muội mới quay đầu lại nói:
- Đến rồi !

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 11
Phong nữ bay tứ tung

Thấp thoáng trong màn sương mù dày đặc đã xuất hiện chiếc thuyền lớn của Nhứt Oa Nữ Vương Phong. Cũng trong màn sương mù ấy đèn đóm trên thuyền chiếu sáng, lóng lánh trên mặt nước sông Hoàng Hà.
Phía mũi thuyền có bóng người đang nhìn về phía xa xa. Vừa thấy bóng chiếc thuyền nhỏ đã vội và quay vào khoan thuyền.
Chiếc thuyền nhỏ vừa cập mạn thuyền lớn, Diệu tứ muội đã vội vàng ôm Thiết Trung Đường nhảy qua. Nàng ôm Thiết Trung Đường chặt đến nổi chàng chỉ còn thở dài nhắm mắt.
Bóng người trong thuyền lớn đã rõ ràng, nhưng vẫn không nghe một tiếng động.
Diệu tứ muội ghé vào tai Thiết Trung Đường nói nhỏ:
- Trước hết để muội giải khai hai huyệt đạo để chàng tự di chuyển.
Rồi nàng hôn vào má Thiết Trung Đường một nụ hôn ngọt ngào rồi mắng yêu:
- Đồ tiểu quỷ, chàng hãy nhìn muội thương chàng biết mấy !
Diệu tứ muội trở tay mở hai huyệt đạo cho Trung Đường.
Tâm lý của Thiết Trung Đường trong hoàn cảnh này cũng không biết nên cười hay nên giận. Hai chân chàng tuy chấm đất, nhưng hai tay không cử động được, còn thân hình chàng như không còn lấy một chút khí lực. Lúc ấy thì Diệu tứ muội sửa lại áo quần, quấn lại mái tóc bước vào.
Thiết Trung Đường thấy Diệu tứ muội chuyển qua dáng dấp nghiêm trọng. Chàng tự nhủ:
“Con nữ ma này bây giờ làm bộ đứng đắn, phải chăng trong khoan thuyền còn người nào vai vế trên hắn ?” Diệu tứ muội đến cửa khoan thuyền, hé rèm nghiêm giọng:
- Đại thư, hắn đã bị chúng muội bắt trở về, tỷ đồng ý cho hắn vào bây giờ hay chưa ?
Có tiếng nói từ trong khoan thuyền:
- Mang hắn vào đây !
Diệu tứ muội quay mặt lại vẫy tay về phía Thiết Trung Đường :
- Vào đi !
T Thiết Trung Đường ngần ngại đi từng bước. Chàng đoán rằng trong khoan thuyền có người nào mới đến nhưng không biết người đó là ai.

Diệu tứ muội giả vờ nạt:
- Vào đi !
Nàng vội cuốn rèm lên.
Dưới ánh sáng của mấy ngọn đèn, soi tỏ một Thiết Trung Đường khiên nghị hiên ngang không hề biết sợ hãi. Bao nhiên con mắt duyên dáng từ trong khoan thuyền đều đổ về Thiết Trung Đường.
Hai mắt chàng vẫn lạnh lùng, nhưng không biết đã còn bao nhiêu tiềm lực ở trong đôi mắt ấy.
Đôi mắt Thiết Trung Đường tuy không hề di động nhưng từng chỗ ở trong khoan thuyền, từng khuôn mặt, từng động tác đều không ra khỏi đôi mắt của chàng.
Đó cũng là nơi từng bị Hải Đại Thiểu đánh phá tơi bời. Bây giờ đã được sửa sang sắp xếp chỉnh tề.
Tất cả "phong nữ" đều vây quanh một thiếu phụ nhan sắc tuyệt trần.
Họ chia làm hai phía. Phía phải khoang thuyền gồm ba thiếu nữ với phong thái thật yêu kiều, ngồi vào ba chiếc cẩm đôn.
Thiết Trung Đường không ngờ trong ba thiếu nữ lại có mặt Thủy Linh Quang.
Trong sát na, bốn mắt nhìn nhau. Khiến gương mặt lạnh lùng của chàng cũng phải thay đổi nhưng rất kín đáo. Do vậy nên người ngoài khó mà nhận ra. Nhưng Thủy Linh Quang hình như quá kinh ngạc, nàng nôn nao đứng dậy.
Dẫu cho Thủy Linh Quang đã hết sức tự chế, nhưng vẫn không che nổi gương mặt của nàng vừa mừng lại vừa lo.
Hoàng Phong Nhứt Oa hỏi:
- Người mà các cô nương nhắc tới chính là hắn ?
Thủy Linh Quang gật đầu. Ba "phong nữ" ngồi ở phía trái nàng cũng mỉm cười :
- Hoa Đại Cô ! Không ngờ đại cô lại thật thà như thế. Đúng rồi, người mà tỷ muội chúng ta cần chính là hắn.
Thì ra thiếu nữ mặc áo gấm chính là người đứng đầu thất ma nữ môn hạ của Cửu Tử Quỷ Mẫu.
Nàng cười :
- Dị Băng Mai của chúng tôi nói quấy đấy, bây giờ các vị để chúng tôi mang hắn về, tất cả những gì xảy ra giữa chúng ta đều bỏ qua hết.
Hoàng Phong Nhứt Oa Hoa Đại Cô nói ngay:
- Các muội, hình như ta có nói rằng, chúng ta đến đây chỉ lấy tư cách cá nhân, chứ chưa hề đề cập đến trường hợp tha hắn phải không ?
Nghe thế, sắc mặt của Dị Băng Mai hơi biến sắc. Nhưng Hoa Đại Cô không chú ý đến nàng, mỉm cười nói:

- Dị cô nương là người càn quấy đó thôi. Nhưng ta mỗi khi làm việc gì đều không muốn lấy bùn liệng vào nước. Quỉ mẫu tiền bối hỏi đến thế chúng tôi phải tức khắc đưa hắn tới. Nhưng lai lịch của tên thiếu niên này rất kỳ lạ, người nào cũng xem hắn như một báu vật, vì vậy mấy cô em của ta cũng không thể nào để hắn thoát, nếu ta đáp ứng yêu cầu của Dị cô nương thì còn mặt mũi nào nhìn họ ?
Nghe xong, Thủy Linh Quang trợn tròn mắt ngạc nhiên:
- Thế … thế thì … Mỗi khi hoàn cảnh khẩn trương, nàng lại nói không ra lời.
Hoa Đại Cô cười :
- Muội muội thương mến của ta, muội nói không được, hãy để cho Dị cô nương nói cho.
Thủy Linh Quang tức bực ngồi xuống, xem chừng như muốn khóc. Từ thuở nhỏ, nàng rất khéo chịu đựng mỗi khi gặp nghịch cảnh. Ngược lại mỗi khi Thủy Linh Quang tức giận thì nàng không thể chịu được, nhưng trường hợp này, nàng phải cố gắn chịu đựng.
Dị Băng Mai xịu mặt xuống không nói năng gì, chỉ có một ma nữ khác mỉm cười đứng dậy. Cô nàng trước sau vẫn không nói mà chỉ mỉm cười. Trong lúc này mới mở miệng:
- Hoa Đại Cô, nếu không thả hắn thì chúng tôi nói như thế nào với gia sư ? Mong người hãy tha cho hắn.
Hoa Đại Cô gật đầu:
- Người ta nói so với Cúc Hoa thì Dị Thanh Cúc đẹp hơn nhiều, ngay Hoa Đại Cô tôi đây cũng phải nể lời cô nương.
Dị Thanh Cúc cười ngọt ngào:
- Thế thì Đại cô bằng lòng tha hắn ?
- Nếu ta tha hắn thì mấy muội muội ta trách móc, trường hợp ta không tha hắn thì các cô sẽ hận ta, biết làm sao đây.
Bỗng dưng Diệu tứ muội chạy ra chen lời:
- Đại thư, chi bằng để chúng muội tiếp cô nương vài ba chiêu, nếu chúng muội thắng thì hãy nhường vị công tử ấy cho chúng tôi ?
Dị Thanh Cúc hỏi vặng:
- Còn cô nương thua thì sao ?
Diệu tứ muội cười khanh khách:
- Nếu tứ muội này thua thì nhường lại cho tỷ muội khác sẽ tiếp chiêu cùng Dị cô nương.
Dị Thanh Cúc mỉa mai:
- Cô nương hay nhỉ ! Các cô sao lại thông minh như thế. Nói như vậy có nghĩa là các cô nương chiếm hết tiện nghi ?
Diệu tứ muội cười ranh mãnh:

- Hảo thư thư, bọn muội còn quá nhỏ xin nhường cho một chuyến mà !
Dị Thanh Cúc cười như bướm liệng hoa rung:
- Như vậy không thể được.
Diệu tứ muội hỏi:
- Có gì không được ?
Lý nhị thư đang đứng sau lưng Thiết Trung Đường, nói nhỏ với Dương bát muội:
- Nếu tỷ muội mình không có Diệu tứ muội thì có ai đối phó nổi với Dị Thanh Cúc.
- Nếu không có Diệu tứ muội thì không còn ai đối phó nổi !
Nghe vậy Dị Thanh Cúc cười dịu dàng rồi nói:
- Thôi được, chúng ta thử một lần, nhưng chúng ta đấu ở đâu ?
Diệu tứ muội nghe xong, nàng cũng vừa cười vừa nói:
- Đấu ở chỗ nào cũng thế thôi ? Ở đầu thuyền được không ?
Không chờ đáp lời, Diệu tứ muội đã nhẹ nhàng bước ra cửa khoan thuyền. Khi đi ngang Thiết Trung Đường, nàng không quên vuốt vào mình chàng.
Mui thuyền vuông vức chừng năm trượng vuông. Diệu tứ muội lấy phấn kẽ một hình tròn chừng một trượng năm thước.
Thấy vậy, Dị Băng Mai dặn dò Dị Thanh Cúc:
- Con nhỏ ấy khôn ngoan lắm, muội hãy đề phòng.
Thủy Linh Quang đến trước mặt Thiết Trung Đường, hình như nàng định nói gì đó. Khi đến gần thì Thủy Linh Quang không nói được, chỉ mỉm cười. Nàng cố hết sức mới mở miệng:
- Huynh đừng lo … Rồi vội vàng đi theo mấy người kia.
Diệu tứ muội gõ vào viên phấn trong tay, ngoảnh mặt lại nói:
- Tỷ muội chúng tôi đứng trong vòng tròn này chịu hai chiêu, ai ra khỏi vòng tròn thì thua.
Hoa Đại Cô mừng thầm:
“Tứ muội quả là thông minh, hắn biết các ma nữ học trò của Quỉ mẫu, người nào cũng ác độc, nên vẽ một vòng tròn, nếu không địch nổi thì chỉ cần một bước nhảy là ra khỏi vòng tròn, nên đối phương không thể đả thương, hoặc làm phương hại đến tính mạng. Thêm vào đó, với vũ khí trong tay nếu ra tay tức thì chiếm tiện nghị” Diệu tứ muội hỏi:
- Dị thư thư, thư thư không dùng binh khí ?
Dị Thanh Cúc nói:
- Muội tốt quá, muội cứ sử dụng đi.
Diệu tứ muội cúi mình lễ phép:

- Đa tạ thư thư !
Nói chưa dứt lời, Diệu tứ muội liền phóng hai đạo ngân quang xé không khí bay tới. Một đạo ngân quang nhằm vào trán Dị Thanh Cúc, luồng ngân quang phía dưới nhằm vào hông của Dị Băng Mai.
Loại binh khí của các "phong nữ" là một sợi dây dài, đầu dây có một cái móc, riêng vũ khí của Diệu tứ muội thì đầu dây có hai cái ngân câu.
Loại binh khí này có thể công từ xa, khi thu về gần để thủ, có ám khí khi tung dây dài, khi thu ngắn thì không có ám khí. Trong lúc này nàng phóng một chiêu gồm hai cách, nhanh như điện chớp.
Dị Thanh Cúc cười:
- Tiểu phong tử (Con ong nhỏ) rất lợi hại, nói đánh là đánh ngay, ta nhường ngươi ba chiêu.
Hoa Đại Cô thầm mừng:
"Nếu cô ấy xáp lại gần mà công thì binh khí của Diệu tứ muội không thể phát huy tác dụng. Lần này nếu cô ta bị Diệu tứ muội phóng chiêu thức thế nào cũng bức cô ấy ra khỏi vòng tròn".
Chỉ thấy Diệu tứ muội uốn mình một cái ngân quang quay về. Luồng trái là chiêu "Tuyết phủ mai vàng", luồng phải là chiêu "Mai vàng hé nhụy", luồng phía dưới chiêu "Cánh én mừng xuân" và "hoa đào lả tả". Sau hai chiêu ấy thì hai ngân câu mới bắt đầu thi triển. Nên biết rằng loại binh khí ngoại môn này không dễ gì phát huy tác dụng ở khoảng cách gần và trong trường hợp cấp thiết. Lần này Dị Thanh Cúc hứa nhường ba chiêu rất phù hợp với ý đồ của Diệu tứ muội, nàng rất mừng rỡ nên cứ việc thi triển.
Ai ngờ Dị Thanh Cúc lại đổi ý:
- Không thể nhường ba chiêu mà chỉ nhường hai chiêu thôi. Nàng vừa cười vừa nói lại vừa lách khỏi các luồng ngân quang xông vào.
Trong khi ấy chiêu "Mai vàng hé nhụy" của Diệu tứ muội đã hết đà, còn chiêu "cánh én mừng xuân" vẫn chưa phóng ra. Lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh nên chỉ là trống không.
Diệu tứ muội giật mình thì Dị Thanh Cúc đã lợi dụng khoảng trống không ấy xông vào.
Loại ngân phi câu chỉ đánh xa chứ không đánh gần được, tay trái của Dị Thanh Cúc phóng ra nắm chặt đoạn giữa của sợi dây, còn tay phải của nàng đánh vào ngực Diệu tứ muội.
Bên trong thì Diệu tứ muội rất sợ hãi, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ sắc mặt bình thường, miệng vẫn cười, phóng cước đá vào cổ tay của Dị Thanh Cúc.
Tay trái của Dị Thanh Cúc bắt cổ chân của Diệu tứ muội, tay phải

nàng giật nửa sợi dây, chợt nghe phía sau có gió, thì ra đó là ngân câu từ phía sau lưng Dị Thanh Cúc được Diệu tứ muội thu về. Đó là chiêu "Uyên ương song phi". Chân phải trụ xuống, chân trái Diệu tứ muội phóng ra một chiêu gồm ba thức giáp kích Dị Thanh Cúc.
Tinh thần của Dị Thanh Cúc vẫn không rối loạn, nàng cũng không quay đầu mà lại cúi mình về phía trước, tay phải nàng nắm chân trái của Diệu tứ muội, đầu nàng húc vào ngân câu.
Trong thời khắc ấy, Dị Thanh Cúc chỉ cần đẩy nhẹ cánh tay thì Diệu tứ muội bị nhào xuống ngay. Nhưng Diệu tứ muội đã thu ngân câu bay trở về, bốn ngón tay nàng xáp nhập với Ngân hộ thủ, còn ngón tay cái bám vào ngón tay giữa rồi nàng trở bàn tay đánh vào cổ Dị Thanh Cúc. Trước tình thế ấy, nếu Dị Thanh Cúc dùng tay đỡ chiêu thức của Diệu tứ muội chắc chắn là nàng sẽ bị ngân câu gây trọng thương.
Cả hai người đều là những thiếu nữ có nhan sắc, thân hình lại yểu điệu nhưng chiêu thức của họ chẳng những nhanh nhẹn mà còn chuẩn xác và rất thâm độc, chỉ trong chớp mắt, mỗi bên đã ra mấy chiêu.
Những người chung quanh chứng kiến cuộc so tài đều như bị hoa mắt. Không ai ngờ cuộc so tài đã trở thành cục diện nguy hiểm. Bỗng nghe một tiếng "chát" một bóng người bay lơ lửng giữa không trung. Do vì tình thế đang diễn ra như ngàn cây treo sợi tóc. Khi chiếc ngân câu của Diệu tứ muội chưa rơi xuống, Dị Thanh Cúc nhanh nhẹn trở tay phóng nửa sợi dây có một chiếc ngân câu khác mà nàng đã chiếm được từ tay Diệu tứ muội, lợi dụng trong lúc ấy nàng nghiêng mình về phía phải. Cùng lúc ấy ngân câu trong tay phải của Diệu tứ muội cũng vừa rơi xuống. Hai chiếc ngân câu chạm vào nhau phát ra âm thanh nghe chát chúa.
Toàn thân Diệu tứ muội bị chấn động buộc nàng phải phóng người lên cao đến ba trượng và không thể nào thu trở về được, nhìn xuống phía dưới sóng nước muôn trùng.
Mọi người chứng kiến đều rất lo sợ. Trong lúc ấy Dương bát muội phóng tức khắc một đạo ngân quang bay tới móc vào chiếc ngân câu của Diệu tứ muội, lợi dụng trường hợp này, Diệu tứ muội liền mượn thế lộn nhào, đầu xuống dưới, hai chân lên trời bay trở về chẳng khác nào một con chim én.
Mặc dù Diệu tứ muội bại trận nhưng nàng đã biểu diễn chiêu thức vừa nhanh lại vừa đẹp mắt khiến những người đang chứng kiến đều tấm tắc cổ vũ.
Thủy Linh Quang không nhịn nổi, nàng buộc miệng khen:

- Hay quá !
Ai ngờ Diệu tứ muội vừa đặt hai chân xuống mui thuyền, thấy nàng lảo đảo.
Dương bát muội đã lao tới đỡ nàng. Dương bát muội lo lắng hỏi:
- Tứ thư, thư thư có sao không ?
Sắc mặt của Diệu tứ muội nhợt nhạt, mồ hôi lạnh đổ ra như tắm, giọng run run:
- Chỉ sợ … chân ta không còn đi được nữa !
Dương bát muội thất kinh cúi đầu xuống nhìn xem, thấy máu chảy ra ướt đẫm mũi giày gấm của Diệu tứ muội, hình như ngón chân cái của nàng đã bị gãy xương.
Toàn thể tỷ muội phong nữ đều lo lắng, riêng Dị Thanh Cúc vẫn đứng yên một chỗ xem như chưa có điều gì xảy ra. Nàng cười hì hì:
- Phải chăng ta đã đánh muội trọng thương ?
Dị Thanh Cúc tự đánh vào tay của nàng như ân hận:
- Cái tay của ta thật đáng tội chết, ngay cả nặng hay nhẹ cũng không biết, may mà chỉ bị thương ở ngón chân chứ chưa phải bị thương ở trên đôi má đẹp như hoa của muội.
Hoa Đại Cô vùng dậy cười gượng:
- Tuy cô nương không đánh vào má của nó nhưng đường đường một thiếu nữ mỹ miều mà lại bị què chân thì từ nay về sau còn ai để ý đến chớ ?
Dị Thanh Cúc cười khanh khách:
- Điều đó có quan hệ gì, đứa em thứ chín của Dị Thanh Cúc này cũng bị què giò.
Nếu Diệu tứ muội cùng bị què thì xứng một đôi với Cửu đệ đệ, chứ có sao đâu ?
Dị Băng Mai đứng một bên chen lời:
- Chân của Cửu đệ đệ tuy què nhưng trí óc thì rất linh xảo, nếu không có hắn thì tỷ muội chúng tôi làm sao biết mà đến đây.
Thiết Trung Đường đang đứng như trời trồng ở trước cửa thuyền với nhiều tâm sự ngổn ngang:
- Thì ra cũng chính vì chàng nên thất ma nữ mới biết mà tìm đến. Nếu chàng chưa chết thì Linh Thanh Sương cũng chưa chết.
Ý tưởng ấy vừa thoáng qua trong đầu óc Thiết Trung Đường thì cũng là lúc tình thế ở trên thuyền đã thay đổi.
Lúc này tỷ muội phong nữ kéo cả ra vây chặt tỷ muội họ Dị.
Dị Thanh Cúc vẫn tươi cười thản nhiên:
- Sao ? Những thiếu nữ mặt hoa da phần cũng muốn quần đấu hay sao ? Hoa Đại Cô, phải chăng cô nương bảo họ hành động như vậy

?
Hoa Đại Cô mỉm cười :
- Ai bảo cô nương đánh Diệu tứ muội của họ bị thương, bây giờ họ muốn lâm trận. Dù ai cũng không biết cách nào mà ngăn cản ?
Diệu tứ muội lấy tay áo lau mồ hôi lạnh ở trên trán, nàng vừa cười vừa nói:
- Thư thư, các ngươi đừng nghĩ tới chuyện này, hãy bỏ đi, hãy thường ngón chân cho ta !
- Được, ta thường cho !
Dị Thanh Cúc liếc mắt ra dấu cho Thủy Linh Quang, hai tay Dị Thanh Cúc phóng luôn hai chưởng chia làm hai đánh vào sáu huyệt đạo của ba cô phong nữ.
Thủy Linh Quang nhảy tới trước mặt Thiết Trung Đường, đồng thời nàng phóng luôn mấy chiêu đẩy lùi Lý nhị thư miệng hỏi nhanh:
- Huynh bị thương ở chỗ nào … Ở huyệt đạo nào ?
Thiết Trung Đường đáp nhanh:
- Huyệt Tương môn … Miệng Thủy Linh Quang nói nhưng hai bàn tay nàng không ngừng ra chiêu thức nguy hiểm nhằm dồn Lý nhị thư.
Tay phải Thủy Linh Quang giải huyệt đạo cho Thiết Trung Đường.
Không ngờ Thiết Trung Đường chợt thấy hai luồng gió mạnh đang ụp tới sau lưng của Thủy Linh Quang. Chàng vừa hét to:
- Thủy Linh Quang tránh mau !
Nào ngờ, Thủy Linh Quang chấp nhận bị thương miễn sao nàng giải được huyệt đạo cho Thiết Trung Đường, nên nàng không nhảy tránh, thủ chưởng của nàng vẫn phóng ra. Bản tính của Thủy Linh Quang thì yếu đuối nhưng đối với tình yêu thì nàng là một thiếu nữ si tình cố chấp.
Trước tình thế kinh hoàng ấy, bỗng nhiên Thiết Trung Đường ngồi phịch xuống.
Công lực của chàng tuy bị mất nhưng kinh nghiệm của chàng mỗi khi lâm trận thì sự phán đoán của chàng về chiêu thức của kẻ địch không sai một ly.
Do vậy, thủ chưởng của Thủy Linh Quang mất tự chủ cũng đưa xuống theo, thân mình nàng cũng cúi về phía trước, nên hai đạo ngân quang chỉ bay qua đầu nàng. Còn Thiết Trung Đường chỉ bị Lý nhị thư kéo ra. Thế rồi hai đạo ngân quang bay trở lại vây kín Thủy Linh Quang. Nàng tả xung hữu đột về hướng Thiết Trung Đường, nhưng nàng không thể nào thoát được.
Gần đó Dị Thanh Cúc vẫn một mình tung hoành giữa đám binh khí của các “phong nữ” Khoảng trống trên mũi thuyền chỉ có hạn nên các

phong nữ lo sợ chính binh khí của họ chạm vào nhau nên họ không dám phóng dây dài có mang ngân câu. Trong lúc ấy gồm có hai trường kiếm, một cặp ngân câu điểm huyệt, một cặp ngân quang đang vây kín Dị Thanh Cúc nên chỉ còn nghe tiếng binh khí kêu ring rang chẳng khác nào một khúc nhạc tiên.
Tình thế khá nguy cấp, Dị Băng Mai bức cận Hoa Đại Cô, đôi mắt nàng nhìn chầm chập vào Hoa Đại Cô rồi nói:
- Thôi cứ để bọn họ đấu với nhau, chúng ta hãy cùng vào trong khoan !
Hoa Đại Cô quay đầu nhìn rồi cũng cười :
- Ở tại đây cũng không ngại gì !
Dị Băng Mai lo ngại:
- Cô nương với ta ra tay thì sẽ có người khác tiếp sức.
- Còn có ai nữa đâu mà giúp sức.
Ngoài Diệu tứ muội đang bị thương. Lý nhị thư đang giữ Thiết Trung Đường, còn các phong nữ khác đều vào vòng chiến.
Dị Băng Mai không nói năng gì nữa, nàng cứ bước tới gần Hoa Đại Cô.
Thấy thế, Hoa Đại Cô nói:
- Cô nương cũng như ta đều là đại tỷ nên mọi người nhìn chúng ta là người lớn nếu lại cứ quyền đánh, cước đá đều làm trò cười mà thôi.
Dị Băng Mai hỏi:
- Thế thì chúng ta đấu bằng cách nào xin cứ nói ra ?
Hoa Đại Cô vừa cười vừa hô:
- Tới!
Thân hình của Hoa Đại Cô phóng lên đứng trên cây về phía trái cột buồm. Dị Băng Mai vừa nhíu đôi mày, nàng cũng lăng không bay lên đứng vào cây xà ngang phía phải cột buồm.
Ai ngước mắt nhìn đều thấy cả hai người cùng đứng cạnh cánh buồm giữa trời mây và sóng nước chẳng khác nào hai tiên nữ, tà áo bay trước gió chẳng khác gì họ đang bay.
Lá buồm bắt đầu lộng gió, nhưng cả hai người thì đứng yên.
Dị Băng Mai hỏi:
- Cuộc đấu như thế nào ?
Hoa Đại Cô chỉ lên chóp cột buồm cho biết:
- Hai chúng ta, người nào phóng lên chóp cột buồm là người đó thắng.
- Nếu có người lộn nhào xuống thì sao ?
- Người nào còn sống thì người đó thắng.
Dị Băng Mai hỏi:

- Bắt đầu lúc nào ?
- Cô nương với ta chạy đến chính giữa cùng vỗ tay một cái là bắt đầu.
- Nếu một chưởng của Băng Mai này làm cho cô nương chấn động mà chết thì bất tất phải so sánh làm gì !
Hoa Đại Cô cười khanh khách:
- Dị cô nương quả là thông minh.
Với cách so tài rất mạo hiểm, cả hai người đều liễu yếu đào tơ họ trao đổi với nhau như em bé đang đùa giỡn. Cuối cùng họ đã đồng ý với nhau.
Nên biết rằng cách so tài này xem ra thật ly kỳ hấp dẫn, nhưng thật ra là trò sống chết. Cả hai người đều quyết dùng toàn bộ võ công, trí tuệ và tiềm lực. Chỉ cần một trong hai người mà nội lực khinh công quyền kiếm chưởng pháp thủ pháp ám khí thua đối phương, chỉ một phần thôi cũng đủ không còn mặt mũi nào mà thách thức người khác.
Cả hai người đều từng bước một di chuyển. Gương mặt của hai người đều thoáng tươi cười. Nhưng cặp mắt của họ như định thần. Cứ mỗi bước họ xích lại gần nhau hơn, trong sự chú tâm của mỗi người đủ biết cuộc so tài rất quan trọng.
Cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn hai thước. Lúc ấy bất luận là ai, chỉ cần đưa tay ra làm chạm vào đối phương. Cả hai người đều tan biến nụ cười trên đôi môi.
Dị Băng Mai từ từ đưa tay ra, dĩ nhiên là nàng đã vận dụng hết sức mạnh của mình. Hoa Đại Cô chăm chú nhìn vào thủ chưởng của Dị Băng Mai, bỗng nhiên Hoa Đại Cô cười rồi khen:
- Đôi tay đẹp quá !
Rồi cũng phóng thủ chưởng nhanh như điện chớp.
Thật ra hai chữ “điện chớp” cũng không thể nào miêu tả hết tốc độ nhanh khi họ xuất thủ.
Ngón trỏ, ngón giữa và ngón út của Hoa Đại Cô vừa chạm vào đầu ngón áp út của Dị Băng Mai đã phát lên một tiếng “bốp” thân hình nàng cũng bay lên không trung.
Dị Băng Mai đã ngưng tụ chân lực nhưng chưa dùng đến. Nên biết rằng ngón áp út luôn luôn yếu thế hơn, chờ khi Dị Băng Mai sắp phóng chân lực thì toàn thân của Hoa Đại Cô đã nhảy xa mấy thước. Mới nhìn qua cứ tưởng là cô ta nhảy lên cột buồm.
Đúng là đầu óc của người đứng đầu Hoàng giang nhất oa nữ Vương Phong hơn người khác đến ba phần. Hoa Đại Cô biết rằng Dị Băng Mai muốn lấy chưởng lực ra so tài với nàng nên Hoa Đại Cô phải sử

dụng nhu thế tránh sức mạnh.
Trên nóc thuyền chỉ có một mình Thiết Trung Đường chứng kiến. Khi ấy chàng chứng kiến tình huống như vậy, chàng không tránh được tâm lý hồi hộp ngầm lo:
- Hoa Đại Cô quả lợi hại, nếu bây giờ Dị Băng Mai muốn không thất bại thì chỉ còn một cách.
Trong đầu óc Thiết Trung Đường vừa thoáng ý tưởng ấy, chỉ trong chớp mắt chàng thấy Dị Băng Mai chuyển ngay thế đánh vào cột buồm.
Chưởng này Dị Băng Mai đã dùng hết sức mạnh phóng ra nên lực đạo quả thật kinh người. Cây cột buồm lớn như thế đã bị đánh gãy. Chưởng phong của Dị Băng Mai còn tác dụng hơn một trượng khiến cây cột buồm bay xa đến mấy thước, từ giữ không trung nàng từ từ rơi xuống rồi bám vào nóc thuyền.
Toàn thân của Hoa Đại Cô đang ở trên không, khi vừa đến đỉnh cột buồm thì cột buồm đã gãy khiến nàng mất mục đích và cũng không chỗ đặt chân, tự nhiên toàn thân nàng mất sức mạnh, chỉ còn cách từ trên không rơi xuống, trong lòng Hoa Đại Cô không thể không ngầm ca ngợi:
“Không ngờ chỉ trong chớp mắt mà cô ta lại nghĩ ra phương pháp duy nhất này.
Nếu chỉ cần chậm lại một tích tắc là đủ thua rồi !” Dị Băng Mai không chờ thân hình Hoa Đại Cô rơi xuống, nàng phóng luôn cả hai chưởng mạnh như bão táp đánh vào Hoa Đại Cô.
Ngược lại Hoa Đại Cô đang ở trên không nên không có chỗ tựa lại bị một lúc hai chưởng của Dị Băng Mai nên phải chịu rơi xuống nước.
Dị Băng Mai không cần chú ý đến Hoa Đại Cô, nàng phóng mình lên nóc thuyền.
Hoa Đại Cô chỉ còn nói được mấy tiếng:
- Không xong rồi !
Bỗng nhiên nàng phóng một chân vào ngọn buồm, mấy ngón chân của nàng móc vào ngọn buồm. Khi ấy như mấy ngón chân móc vào cánh buồm làm trọng tâm khiến thân hình nàng quay như chiếc chong chóng. Nàng mượn cái đà ấy lao mình qua Dị Băng Mai.
Thân hình của Dị Băng Mai chưa kịp rơi xuống thì Hoa Đại Cô đã bay tới. Nàng thất kinh vội vàng thu chưởng.
Nhưng không kịp nữa, hai luồng chưởng phong chạm vào nhau phát lên một tiếng “bình” cả hai đều phải văng lên không.
Lần này Hoa Đại Cô nương lực mà phóng tới trong khi đó Dị Băng Mai trên đà rơi xuống. Dị Băng Mai bị chưởng lực của Hoa Đại Cô

nên phải bay tà tà lui.
Hoa Đại Cô không cần chú ý đến Dị Băng Mai, nàng phóng mình lên phần cột buồm còn lại.
Ai ngờ Hoa Đại Cô chưa kịp thực hiện ý định của nàng thì trước mắt đã thấy năm đạo ngân quang bay tới.
Nguyên do là trong tay áo của Dị Băng Mai lúc nào cũng có ám khí, khi thân hình nàng bay tà tà liền lợi dụng phóng ám khí.
Hoa Đại Cô vung tay đánh rơi cả năm đạo ngân quang, nàng cũng không vừa gì cùng một lúc trả lời Dị Băng Mai cũng bằng năm đạo ngân quang ám khí bay tới. Trong tình thế nguy cấp ấy, Dị Băng Mai cũng tung ra hai ám khí tuy không chuẩn lắm nhưng để chặn đà bay của Hoa Đại Cô.
Tuy là Hoa Đại Cô đánh rơi dễ dàng ám khí của Dị Băng Mai, nhưng nàng chờ cho năm ám khí ấy hoàn toàn rơi xuốgn nước thì Dị Băng Mai đã thối lui đồng thời phóng cả hai chưởng tấn công.
Chỉ trong chớp mắt cả hai người đã thi triển hơn mười chiêu.
Chưởng pháp của hai người đều nguy hiểm và rất nhanh. Bàn chân của họ không hẹn nhưng cùng một lúc chạm xuống cây cột buồm.
Nếu biết rằng về võ công thì hai người cũng tương đương, còn khả năng thông minh, tinh tế cũng là kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lưỡng tài.
Cả hai người đều biết rằng dù cho cây cột buồm đã bị gãy nhưng người nào đặt chân trước vào đỉnh của đoạn còn lại thì cũng xem như là đã thắng cuộc. Do vậy nên chẳng ai nhường ai một bước.
Thiết Trung Đường nhìn không chớp mắt, đúng là trận so tài kinh thiên động địa.
Chàng tuy có nhiều kinh ngiệm trong giao đấu nhưng chưa bao giờ chàng chứng kiến tận mắt một cuộc so tài như vậy.
Trong thời gian chưa nói hết một câu, cả hai người đều không biết ai thắng ai.
Mỗi người đã phóng mình bao nhiêu lần, khoảng cách thắng phụ trong mỗi lần cũng như bóng ngựa qua cửa sổ.
Chưởng ảnh của Hoa Đại Cô chẳng khác nào cuồng phong. Nàng phóng chiêu “năm chim chầu phụng”, “cuồng ong đùa nhụy” và “cánh én mừng xuân”.
Ba chiêu này Hoa Đại Cô phóng ra liên miên và đều là những chiêu thức linh xảo.
Sau ba chiêu ấy, Hoa Đại Cô liền phóng song chưởng với chưởng lực rất mãnh liệt nhưng thanh âm lại dịu dàng như tiếng suối reo rồi cũng âm thanh ấy chợt biến thành như núi lở đất long.

Chỉ có một chiêu trong ba chiêu ấy là mãnh liệt. Thực ra, Hoa Đại Cô tại thế để lùi, lùi nhưng lại tiến công, nàng chỉ chờ thân hình của Dị Băng Mai né tránh, thế là nàng phóng ngay lên cột buồm.
Ai ngờ Dị Băng Mai lại vận dụng sức tấn công để chống lại thế tấn công, khi chưởng phong của nàng xuyên vào một chiêu, Dị Băng Mai liền sử dụng ngón tay trỏ nhọn như mũi kiếm điểm vào bụng dưới của Hoa Đại Cô.
Chiêu thức này Dị Băng Mai cho là chiêu thức tối nguy hiểm. Chỉ khi nào đấu với người cùng giới nàng mới sử dụng còn đối với hào kiệt trên giang hồ nếu không phải là tình thế ngay cấp thì nàng cũng không dùng nó.
Hoa Đại Cô cũng ít khi đấu với người cùng giới, tự nhiên gặp phải chiêu thức này, đầu óc nàng hơi hoang mang, vả lại nàng cũng không biết tai hại của chiêu thức này như thế nào.
Trong nháy mắt tâm trí nàng rỗng không. Hoa Đại Cô cũng không muốn cả hai đều bị thương nên hạ thế chưởng xuống đón lấy. Chợt Hoa Đại Cô phát hiện chiêu thức ấy đối phương đã dùng sức mạnh kinh người. Thủ chưởng của nàng vừa chạm phải chưởng phong của Dị Băng Mai liền bị chưởng phong hút chặt. Hoa Đại Cô thất kinh:
- Thì ra cô ta dùng toàn lực để đấu với mình ?
Hoa Đại Cô không còn cách nào khác là vận toàn công lực để kháng cự với chưởng phong của đối thủ.
Cần hiểu rằng, lấy nội lực chống với nội lực quả rất nguy hiểm, một khi đã dùng tới cách này phần nhiều là một trong hai người sẽ bị tử thương. Nếu không chết thì cũng gần như chết bởi nội lực bị tiêu hao trầm trọng. Trong giới giang hồ, nếu chưa phải là kẻ thù không đội trời chung thì không ai sử dụng cách này cả.
Thiết Trung Đường chứng kiến một tình huống như vậy, chàng không tránh được nỗi lo âu. Bởi vì Thiết Trung Đường biết rõ Dị Băng Mai là một con người luôn luôn kiêu ngạo và hiếu thắng. Chàng cũng biết rằng, bây giờ hai người đấu nội lực, không thể trong một giờ hay một phút mà biết được kẻ thắng người thua. Cùng lúc ấy Thiết Trung Đường nhìn sang trận đấu phía bên kia thấy mấy đạo ngân quang đã tách trận đấu ra làm hai. Dị Thanh Cúc, một mình đấu với bốn địch thủ, nàng đang tả xung hữu đột, lách tránh giữa tám thứ vũ khí ngoại môn. Xem chừng như Dị Thanh Cúc không còn nhanh nhạy như trước. Bốn “phong nữ” đang vây khốn nàng, họ vừa đánh vừa cười hi hi như cầm chắc phần thắng:
- Tỷ muội ơi ! Đừng đánh chết ả, chỉ cần làm cho ả què chân là đủ rồi !

Diệu tứ muội băng bó vết thương xong, nàng đứng bên ngoài châm vào :
- Cần phải lời hơn, phải đánh cho ả mất hai ngón chân.
Dị Thanh Cúc cười khanh khách:
- Các cô không sợ chư huynh muội chúng ta đến đây đòi lời sao ?
Nàng vừa phóng chưởng chỉ điểm, trong trong chớp mắt Dị Thanh Cúc đã phóng ra bảy chiêu.
Thấy thế, các "phong nữ" không còn cuộc đùa nữa. Họ cứ tưởng rằng đến đây họ có thể chiến thắng, nhưng kết quả không như họ nghĩ nên họ có phần hoang mang.
Riêng, Thủy Linh Quang thì đang đấu với hai "phong nữ", cả hai bên đã thi triển gần một trăm chiêu. Nàng càng ra chiêu càng tỏ ra tinh luyện. Thân hình Thủy Linh Quang lẹ làng qua lại như điện xẹt. Bỗng nhiên nàng phóng ra một chiêu vừa lạ lùng vừa nguy hiểm.
May mà chiêu thức của Thủy Linh Quang tuy có lạ lùng nhưng không ác độc, tuy thế cũng đủ dồn song phong nữ ở vào thế hạ phong.
Nên biết rằng, Thủy Linh Quang sinh trưởng ở một nơi sơn cùng thủy tận. Nàng ở trong một cái ao đầm rộng lớn, nên thường mong được vượt qua. Do vậy, nàng mới dồn sức luyện tập khinh công. Nhờ vậy mà khả năng khinh công của nàng không thể lường được. Chỉ có một điều là Thủy Linh Quang chưa có nhiều kinh nghiệm trong giao đấu.
Tuy vậy, nhờ tài khinh công của nàng nên đối phương không dễ gì tiếp cận, chiêu thức của nàng tuy không mãnh liệt nhưng cũng đủ để thắng.
Thiết Trung Đường cứ chăm chú theo dõi trận đấu, chàng vừa mừng lại vừa không ngớt khen thầm.
Sau ba trăm chiêu, hai phong nữ coi bộ không thắng nổi nên một người gọi:
- Hãy tăng cường đến đây một người nữa để trợ sức.
Thế là Dương bát muội bỏ Dị Thanh Cúc nhảy qua.
Phần so tài giữa Hoa Đại Cô và Dị Băng Mai thì bốn chưởng chạm vào nhau, người nào cũng đang toát mồ hôi lạnh.
Bốn mắt họ trợn lên nhìn nhau, dưới chân họ nghe răn rắc. May mà mui thuyền kiên cố, còn không thì ít nhất những chỗ dưới bàn chân của họ cũng bị thủng.
Trong thời điểm ấy, người nào cũng tập trung toàn bộ tư thế để thắng đối phương, làm thế nào để chiếm trước đỉnh cột buồm còn lại.
Thiết Trung Đường đứng nhìn trận đấu ở trên mui thuyền, tuy sắc mặt của chàng không hề biểu lộ nét vui mừng hay lo lắng nhưng

trong lòng chàng như bị kích động, tất cả những người này vốn không có ân oán gì với nhau, nhưng trong giây phút này lại dốc hết toàn lực để chiến thắng. Chẳng qua bên nào cũng vì chàng. Kết quả như thế nào, người nào thắng, kẻ nào thua cũng khó mà liệu trước. Nhưng bất luận như thế nào, Thiết Trung Đường đều gánh tất cả hậu quả, chàng và tất cả mọi người vốn chưa hề ân oán, ngoại trừ Thủy Linh Quang.
Cũng trong lúc ấy, Thủy Linh Quang đang rơi vào thế hạ phong, với chiêu thức trầm ổn của Dương bát muội, với vũ khí ngoại môn của nàng lúc gần lúc xa, chừng như chiêu thức của nàng xuất sắc hơn cả trong số phong nữ, với thân hình và thân pháp của Dương bát muội đã dồn Thủy Linh Quang ở giữ bốn thứ binh khí đều có ngân câu ấy. Tuy Thủy Linh Quang đã vượt qua nhiều nguy cơ, vả lại chiêu thức của nàng nhẹ quá, khiến Thủy Linh Quang đang ở trong tình huống rất nguy hiểm.
Lúc này, Thiết Trung Đường mới lộ nét lo sợ. Chàng không nhìn nơi nào khác mà chỉ nhìn theo thân pháp của Thủy Linh Quang. Cứ mỗi lần có một chiêu thức đánh tới nàng, Thiết Trung Đường đều tỏ dáng lo sợ. Ngược lại mỗi khi Thủy Linh Quang có phần thắng thế thì chàng tỏ ra vui mừng. Tình cảm của Thiết Trung Đường đối với Thủy Linh Quang thật vô cùng sâu nặng. Nhưng chàng chỉ ôm ấp ở trong lòng, trong giây phút này tình cảm ấy mới bộc lộ ra bên ngoài. Khốn nổi, công lực của chàng đang bị chế phục, trước mắt chàng không có cách nào để giải cứu cho nàng như nàng đã giải cứu cho Thiết Trung Đường trong những trường hợp nguy nan. Nếu không có Thủy Linh Quang thì chàng đã bỏ mạng trong cái đầm bùn dơ nước đọng.
Thiết Trung Đường hít vào một hơi thật dài, chàng tự nhủ :
- Mình cần phải tìm cách … phải tìm cách … nhưng trong tình thế như vậy chỉ có trời sai thiên tướng thiên binh xuống mà thôi làm gì có biện pháp nào khác ?
Lý nhị thư đang chăm chú theo dõi cả ba trận đấu.
Tiếng gió và tiếng sóng dồn pha lẫn với tiếng binh khí thành một âm thanh rất lạ lùng. Thêm vào đó tiếng nước chảy nghe ra thật là náo nhiệt, tê tái.
Bỗng nhiên cước bộ của Thiết Trung Đường di chuyển về phía mạn thuyền.
Chàng như vừa nghĩ ra một điều gì đó, nên nét mặt của chàng tự nhiên sáng ra.
Chợt nghe một tiếng sóng đánh vào mạn thuyền. Lý nhị thư nhìn về phía ấy. Khi nhìn lại đã không thấy Thiết Trung Đường. Lý nhị thư

thất kinh vội đi tìm. Mạn thuyền kề cận với mặt nước nên sóng vỗ liên tục. Thiết Trung Đường liền nhảy xuống sông.
Lý nhị thư sợ quá, chỉ biết la lớn:
- Không xong rồi, hắn đã bỏ trốn.
Tất cả "phong nữ" nghe tiếng của Lý nhị thư đều giật mình hỏi:
- Người nào ?
- Cái tên … Thiết … Lý nhị thư líu lưỡi không nói được.
Lý nhị thư nói chưa dứt thì tất cả binh khí của phong nữ đều dừng lại cả. Dị Thanh Cúc và Thủy Linh Quang cùng với năm phong nữ chạy đến mạn thuyền. Rõ ràng là bọn họ không ra khỏi tính toán của Thiết Trung Đường vì tất cả đã ngưng trận đấu.
Chàng nghĩ rằng chỉ có cách này mới giải cứu được Thủy Linh Quang chính vì vậy, chàng chấp nhận hi sinh thân mạng của chàng lao xuống giòng sông.
Nước chảy xiết, các phong nữ tuy quen với thủy tính nhưng không một ai dám nhảy xuống sông. Còn Thiết Trung Đường đến giờ vẫn chưa thấy nổi lên.
Thủy Linh Quang quá lo sợ cho tính mạng của Thiết Trung Đường. Nàng hét lên:
- Chàng … các ngươi … Các phong nữ quay đầu nhìn Thủy Linh Quang nhưng vẫn không ai có cử động nào cả.
Thủy Linh Quang chợt nhào tới và có ý định nhảy xuống sông, liền bị Dị Thanh Cúc ôm chặt rồi nghiêm giọng:
- Muội đâu quen với sống nước ?
Thủy Linh Quang nghiến răng bặm môi, đôi mắt nàng trợn trừng lắc lắc đầu.
Dị Thanh Cúc dậm chân nói:
- Muội ngu quá ! Không quen sóng nước thì làm sao mà cứu hắn được ?
Hai giòng nước mắt từ từ lăn xuống đôi má của Thủy Linh Quang, nàng run run nói:
- Muội, muội không thể chứng kiến tận mắt nhìn huynh ấy … huynh ấy chết một mình mà muội không thể cứu được.
Dị Thanh Cúc cứ nắm chặt vai của Thủy Linh Quang rồi tỏ lời oán hận các phong nữ:
- Các cô chết cả rồi sao ? Tại sao lại không nhảy xuống cứu người ?
Chợt nghe có tiếng nói:
- Chúng tôi với hắn đâu có thâm tình gì. Vì sao phải liều mạng đi cứu hắn.
Dị Thanh Cúc không biết có ai vừa nói, nàng mắng toáng lên:

- Đồ nữ nhân ác độc, ngươi, các ngươi lại nhẫn tâm thấy người chết mà dương dương không cứu.
Nghe Lý nhị thư nói:
- Nếu hắn không quen thủy tính thì nhảy xuống là chết tức thì. Bây giờ chúng ta dù có nhảy xuống thì chẳng qua là để vớt xác hắn mà thôi.
Thủy Linh Quang vừa khóc sướt mướt vừa cố nói:
- Huynh ấy không chết … huynh ấy không thể chết… Huynh ấy mãi mãi sẽ chẳng bao giờ chết.
Chợt thấy Dương bát muội chạy đến mạn thuyền. Thấy vậy Lý nhị thư hỏi:
- Muội định làm gì ?
Bát muội đáp gọn:
- Cứu hắn !
- Muội điên rồi sao ? Tuy quen với thủy tính nhưng sông Hoàng Hà này không phải như sông Trường Giang, tại sao muội lại phải hy sinh … Dương bát muội không chú ý đến Lý nhị thư, nàng vẫn yên lặng lao mình xuống nước.
Hai chân của Thủy Linh Quang mềm nhũn, nàng quỳ xuống sàn thuyền cầu nguyện:
- Xin trời xanh hãy che chở cho chàng. Huynh ấy … là một con người tốt nên không thể chết.. Dị Thanh Cúc vẫn nắm chặt Thủy Linh Quang đến nổi năm ngón tay của nàng trắng bệch. Nhìn thấy Dương bát muội nhảy xuống nước, Thủy Linh Quang vừa khóc vừa khen:
- Tỷ ấy là một người tốt. Cô nương cứu được huynh ấy hay không muội cũng nhớ ơn cô nương mãi mãi.
Chỉ còn hai người, đó là Dị Băng Mai và Hoa Đại Cô đang chuẩn bị đối chưởng, người nào cũng biết tình hình đang diễn ra. Khốn đốn nhưng chẳng một ai chịu buông tay. Do vì trong giây phút này họ đưa hết công lực tập trung vào thế chưởng, một là để giữ thân, một là để tấn công đối phương không ai chịu thu nội lực của mình, trừ phi cả hai người cùng một lần rút nội lực, nhưng chẳng người nào dám mạo hiểm như vậy. Dù tình thế rất nguy cấp mà người nào cũng biết rõ nhưng họ chú tâm định thần. Trong lúc ấy chợt có một cơn gió mạnh đang ào ào ụp đến. Trong tiếng gió xuất hiện một chấm đen đánh vào cột buồm rồi bốc cháy.
Thấy thế, Hoa Đại Cô và Dị Băng Mai đều hoảng hốt. Nhờ vậy mà chưởng thế của họ tách ra làm hai hướng. Trong lúc này, chẳng những thế chưởng của họ tách nhau mà nội lực cũng yếu đi bởi vì người nào cũng vừa trải qua tâm lý kinh hoảng. Dần dần không

người nào còn nội lực. Một khi thế chưởng đã tách rời, nội lực sẽ không còn.
Họ dùng thân hình để tránh cây cột buồm, nhưng cột buồm thì đang cháy.
Cả hai người đều sửng sốt. Gió thổi mạnh, ngọn lửa càng bùng cao.
Cả hai không hẹn nhau nhưng cùng có một hành động giống nhau là phóng chưởng phong đẩy cây cột buồm ngã xuống nước.
Hoa Đại Cô vừa gượng cười nói:
- Hai chúng ta đã phí mất nửa ngày trời so tài mà chẳng ai chiếm được cột buồm.
Dị Băng Mai chỉ thở dài không nói.
Cũng trong lúc ấy phía hạ lưu sông Hoàng Hà xuất hiện một chiếc thuyền đang lướt tới.
Một đại hán mình cao lớn đang đứng trên mũi thuyền hét lớn:
- Hãy mau mau thả Hải Đại Thiếu, nhược bằng không thì Tích Lịch đạn của lão phu sẽ phá nát thuyền các ngươi.
Tiếng thét theo gió bay đến chẳng khác gì tiếng chuông đồng.
Hoa Đại Cô nhíu mày :
- Tích Lịch Hỏa lại đến nữa rồi.
Tích Lịch Hỏa mặt chiếc áo chẻn màu đen, đầu tóc và râu đều bạc phau, trên tay lão nắm sẵn cung tên, bên hông tòn teng một cái bao da báo, uy phong lẫm lẫm.
Lúc ấy Dị Băng Mai đang bận giữ Thủy Linh Quang, Hoa Đại Cô nhảy xuống nghe Thiết Trung Đường đã nhảy xuống sông, nàng cũng nhíu mày lo lắng. Nàng tranh thủ hỏi Diệu tứ muội vài câu, rồi lập tức đứng vào mũi thuyền hỏi lớn:
- Phải chăng người ở trước mặt là Tích Lịch lão tiền bối.
Tích Lịch Hỏa đáp:
- Ngoài lão phu thì còn ai ?
Hoa Đại Cô vui cười hỏi:
- Phải chăng lão tiền bối tìm tỷ muội chúng tôi để giải khuây ?
Tích Lịch Hỏa nổi cơn thịnh nộ :
- Đồ thối tha ! Sao ngươi không nói lão phu sẽ đánh đắm thuyền.
Nói xong, tay trái Tích Lịch Hỏa đưa cung lên, tay phải kéo dây cung khiến cây cung uốn cong thành hình nửa mặt trăng.
Hoa Đại Cô cười khanh khách:
- Lão gia, lão gia muốn đốt thì cứ đốt. Nếu lão gia đốt thuyền thì Hoa Đại Cô này sẽ đưa tất cả tỷ muội đến nhà lão gia để kiếm ăn đấy.
Nghe xong, Tích Lịch Hỏa ngớ ngẩn một hồi. Xưa nay lão chưa hề gặp một người đàn bà như Hoa Đại Cô và lão cũng không biết sẽ cư

xử như thế nào với người đàn bà như thế.
Hoa Đại Cô nhìn quanh một vòng rồi nói tiếp:
- Lão gia, nếu lão gia không có việc gì thì xin mời lên thuyền nghỉ ngơi. Tỷ muội chúng tôi lúc nào cũng có sẵn rượu thịt, lại còn có cả … Tiếng cười của Hoa Đại Cô trong như chuông reo, nàng chợt xuống giọng:
- Nếu lão gia không bằng lòng vẻ đẹp của tỷ muội này thì tại đây đang có mặt mấy nữ đồ đệ của Quỉ mẫu … Tích Lịch Hỏa nghe xong, lão vừa tức vừa giận nhưng lão không biết phải làm gì thì cũng vừa lúc thuyền nhẹ của lão đã đến gần.
Kể từ khi Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu chia tay nhau tại nhà Lý Lạc Dương, mỗi người một ngã. Giữa bước lưu lãng giang hồ hai người lại gặp nhau, họ cảm thấy ý hợp tâm đầu nên đã kết bạn với nhau. Khi Hải Đại Thiểu đến gặp Nhất Oa Nữ Vương Phong có hẹn với Tích Lịch Hỏa ngồi trên thuyền chờ.
Cái tên Tích Lịch Hỏa đúng là như sấm sét, lão không thể nào ngồi yên để chờ đợi. Lão mới ngồi chờ được một lát thì nóng ruột chèo thuyền tới tìm.
Nhưng khi lão tới thì thấy trên thuyền toàn là nữ nhân.
Hoa Đại Cô nhìn Tích Lịch Hỏa giận dữ như thế nhưng xưa nay nàng chẳng bao giờ để tình cảm lộ trên gương mặt mà chỉ ở trong tiếng cười. Trong lúc này ai nhìn vào sắc mặt của Hoa Đại Cô cũng không thể nào ngờ tới tình hình nguy khốn vừa diễn ra trên thuyền.
Hoa Đại Cô vừa mỉm cười vừa hỏi:
- Lão gia, lão gia có đồng ý lên thuyền hay không ?
Cơn giận dữ của Tích Lịch Hỏa như có phần nguôi, nhưng rồi lão vẫn hét:
- Tại sao ngươi không phải là một gã đàn ông. Nếu ngươi là một gã đàn ông, ha ha ha … Hoa Đại Cô nở nụ cười duyên dáng:
- Xin lỗi lão gia, chỉ hận là mẫu thân thiếp sinh ra thiếp là một người con gái, dù có muốn cũng không được nữa rồi.
Tích Lịch Hỏa vẫn nổi giận:
- Nếu ngươi hại Hải Đại Thiểu thì lão phu sẽ … - Thiên sát tinh nổi tiếng trong giang hồ, võ công lại cao hơn tỷ muội tiện thiếp thì làm sao mà hại được lão ta. Hà huống… Hoa Đại Cô nhấp nháy đôi mắt nói tiếp:
- Với dáng dấp của lão ta hiên ngang, đường đường là một nam tử hán, tỷ muội tiện thiếp không đủ ưa hay sao mà còn nghĩ đến việc hại lão ta.
Tích Lịch Hỏa hỏi:

- Hắn đến đây rõ ràng như thế, tại sao bây giờ chẳng thấy ?
- Lão gia, lão gia nói năng đã kỳ chưa ? Hải tiền bối đường đường là một gã đàn ông chứ đâu phải là một đứa trẻ con, tiện thiếp cũng không phải là mẫu thân của hắn.
Hắn đi đâu, làm sao thiếp biết được. Lão gia, tiện thiếp nghĩ rằng lão gia chẳng cần tìm hắn làm gì mà hãy lên thuyền uống một chút gì cái đã. Lão gia cũng không phải là phụ thân của hắn thì hà tất phải nhọc sức đi tìm hắn ?
Hoa Đại Cô cứ nhõng nhẽo nói mãi. Tích Lịch Hỏa cứ nghĩ lui nghĩ tới xem chừng như đối phương nói cũng có lý.
Lão suy nghĩ một hồi, rồi lão gật đầu tự nhủ :
- Đúng rồi, chỉ sợ hắn đi đâu đó thì mình chưa biết, nhưng điều giữa hắn với mấy cô nàng này cũng không có thù hận gì, ắt bọn chúng không hại hắn làm gì ?
Hoa Đại Cô khen ngay:
- Lão gia nói như vậy là phải lắm, sao lão gia không nhảy qua thuyền với tỷ muội thiếp ?
- Thôi khỏi cần, ta đến đây là để tìm Hải Đại Thiểu. Bây giờ hắn …
Chợt Tích Lịch Hỏa hét lên một tiếng chỉ tay nói:
- Hắn đây rồi !
Hoa Đại Cô giật mình nhìn theo ngón tay của Tích Lịch Hỏa, thì ra người đứng trước cửa thuyền không ai khác hơn là Hải Đại Thiểu, một Hải Đại Thiểu đã bị nàng điểm vào ba huyệt đạo.
Hải Đại Thiểu đứng chống nạnh, hai mắt hắn tỏa hào quang như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ địch.
Tích Lịch Hỏa mừng quá, lão nhảy ngay lên thuyền nóng lòng hỏi:
- Hải huynh đệ, có việc gì không ?
Hải Đại Thiểu đáp:
- Chẳng có việc gì.
- Không có việc gì thì tốt quá, thôi chúng ta hãy đi !
Hải Đại Thiểu ngưng tiếng cười nạt:
- Hãy chờ mỗ tính toán cái đã rồi sẽ đi.
Hoa Đại Cô cười nhạt:
- Ngươi muốn tìm ta để thanh toán thì rất dễ, nhưng ngươi cần phải hiểu rằng, ai là người đã ra tay cứu ngươi.
Tuy lúc này Hoa Đại Cô vẫn tủm tỉm cười, nhưng có phần gượng gạo.
Nàng đã tự tay điểm huyệt Hải Đại Thiểu rồi đưa lão xuống phòng kín. Đến bây giờ Hoa Đại Cô cũng không biết người nào đã giải huyệt đạo cho hắn.

- Ngươi muốn biết ai đã giải khai huyệt đạo cho Hải mỗ tưởng cũng không khó.
Hải Đại Thiểu liền tránh ra một bên nói:
- Ở trong khoang thuyền.
Nghe vậy Hoa Đại Cô hết hồn, sắc mặt của nàng trắng bệch. Một lát sau nàng cười gượng:
- Hay để ta xem hắn có phải là ba đầu sáu tay hay không ?
Nàng vừa nói vừa đi tới khoang thuyền. Hải Đại Thiểu lại vội vàng ngăn lại nạt:
- Khoan đã !
Hoa Đại Cô thở dài một tiếng, ngửa mặt nhìn Hải Đại Thiểu xuống giọng:
- Có lý nào ngươi quên hết quá khứ giữa chúng ta để rồi hôm nay ngươi lại hành động như thế này ?
Hải Đại Thiểu không nói một lời, chỉ nhìn Hoa Đại Cô với hai con mắt lạnh lùng.
Hoa Đại Cô cúi mặt giọng nói buồn buồn:
- Hôm nay chẳng biết có bao nhiêu người muốn hại thiếp, chàng đã không giúp thiếp thì thôi, tại sao lại tiếp tay với kẻ khác ?
Hải Đại Thiểu tuy không nói năng gì, nhưng sắc mặt lạnh lùng của lão đã nói lên được tất cả.
Đôi mi dài của Hoa Đại Cô cụp xuống che kín tia nhìn của nàng. Chỉ nghe giọng nói nhỏ nhẹ của nàng :
- Dù thế nào đi nữa, chúng ta đã thân thiết với nhau đã lâu ngày, thậm chí thân nhau đã nhiều năm… Nếu quả như chàng muốn thanh toán thiếp nào có gấp gì trong ngày hôm nay ?
Hải Đại Thiểu hét một tiếng:
- Được ! Nếu sau này … Hoa Đại Cô vẫn đôi mắt buồn u ẩn:
- Ngày sau hãy thanh toán, chỉ cần hôm nay thiếp còn sống.
Tay phải của Hải Đại Thiểu dùng chưởng phong nâng người khai giải huyệt đạo của lão lên trước mặt Hoa Đại Cô rồi lớn tiếng:
- Ngươi đã bằng lòng bán hắn cho Hải mỗ. Hôm nay Hải mỗ mang hắn cùng đi.
Hoa Đại Cô chỉ còn thở dài:
- Muốn mang thì cứ mang theo.
- Đi !
Hải Đại Thiểu chỉ nói một tiếng.
Vừa nói xong, Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa từ mũi thuyền nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ. Lúc ấy mọi người mới chứng kiến tài khinh công của một Thiên sát tinh khét tiếng trên giang hồ.

Với cái thân hình to lớn của Hải Đại Thiểu, nhưng khi lão nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ như thế nhưng thuyền không hề bị chòng chành.
Tích Lịch Hỏa vừa lắc đầu vừa nói:
- Người huynh đệ, đúng là tì vị của chúng ta dù chết cũng không đổi được. Chỉ muốn ăn thứ mềm chứ không thích loại thức ăn cứng, chỉ cần một vài câu nói nhẹ nhàng là xuống nước tức khắc.
Hải Đại Thiểu hỏi:
- Huynh đệ có biết cô nàng ấy là ai không ?
- Phải chăng cô ấy là đại tỷ của Hoàng giang Nữ Vương Phong ? Một con người vừa cứng rắn lại vừa mềm mỏng. Thực ra lão phu khi gặp cô nàng cũng không có cách gì.
Hải Đại Thiểu nói:
- Hôm nay nàng đang đứng đầu "Phong nữ" nhưng ngày trước …
Tích Lịch Hỏa hỏi:
- Ngày trước thì sao ?
Hải Đại Thiểu dùng chưởng phong nâng người trong khoang thuyền đặt vào lòng thuyền rồi nghiến răng nói:
- Ngày xưa cô nàng là thê tử của mỗ.
Nghe xong, Tích Lịch Hỏa ngơ ngác:
- Cô ấy … cô ấy … Hải Đại Thiểu ngửa mặt nhìn trời rồi chậm rãi nói:
- Quanh năm mỗ phiêu lãng khắp bốn phương. Cô ấy … Kẻ đại trượng phu nếu thê tử không hiền, con không hiếu thì giữ để làm gì ?
Cả hai người đều cúi đầu, tâm tình của họ đều thoáng nỗi buồn.
Trong lúc ấy, trong khoang thuyền có tiếng rên rỉ vọng ra.
Hoa Đại Cô đang đứng trên mũi thuyền bên, nàng hít một hơi dài rồi đi vào khoang. Các "phong nữ" khác thấy tình thế diễn ra không mấy thuận lợi cùng tiếp gót theo nàng.
Khi ấy Thủy Linh Quang vẫn còn khóc. Dị Băng Mai và Dị Thanh Cúc thì đang hồi hộp, còn Dương bát muội thì đang lội đi tìm, thấy cô ta ngoi lên mặt nước để thở, nhưng Hoa Đại Cô vén bức rèm bước vào khoang, Khi Hoa Đại Cô đặt chân vào khoang thuyền thì đèn đóm đều tắt sạch, duy chỉ còn lại một ngọn đèn tỏa ánh sáng hôn hoàng quạnh quẽ, không có một bóng người.
Nàng ngơ ngác tự nhủ:
"Phải chăng Hải Đại Thiểu đã gạt mình ?" Vừa thoáng ý tưởng ấy thì từ phía sau vọng lại âm thanh thật khó nghe:
- Ở đây !
Hoa Đại Cô giật mình bước qua một bên.
Gần cửa khoang trên một chiếc ghế gỗ có một người đang ngồi chễm chệ. Dưới ánh sáng hôn hoàng của ngọn đèn, mới nhìn chẳng

khác nào một bóng ma.
Hai tay người này đặt trên tay ghế, hai ống tay áo vừa rộng lại vừa dài tiếp giáp với lòng thuyền.
Với khuôn mặt tròn, hai lông mày như hai lưỡi kiếm, nhưng hai con mắt sâu như hai cái hang nhỏ cứ nhìn về phía trước không hề nhấp nháy.
Khuôn mặt của người này rất trầm tĩnh tựa hồ như lúc nào cũng lạnh lùng. Mái tóc dài che kín cả đôi mi, thêm vào đó hình như tỏa ra một thứ ma lực thần bí.
Sau lưng người này có một người con gái sắc mặt xanh xao, thân hình mong manh yểu điệu nhưng lại rất đẹp. Hai mắt người con gái này thì lại buồn man mác như đang u ẩn một tâm sự gì đó chưa nói được … Cô ấy chính là Linh Thanh Bình đã được các "phong nữ" cứu từ lòng sông lên.
Trong trường hợp này, Hoa Đại Cô cũng phải ngơ ngác một hồi, nhưng nàng trấn tỉnh ngay lập tức. Nàng cố ý không quan tâm gì đến người ngồi trên ghế, mà lại hướng về Linh Thanh Bình hỏi:
- Muội tỉnh rồi à, muội đã khỏe chưa ?
Linh Thanh Bình cũng sửng sốt, nàng không ngờ Hoa Đại Cô lại còn cư xử với nàng nhu hòa đến như vậy, đôi môi nàng mấp máy nhưng không nói một lời nào.
Hoa Đại Cô than thở:
- Tuy muội đã đối xử với tỷ vô tình đến như thế, nhưng tỷ tỷ vẫn quan tâm đến muội. Muội hãy thay áo quần nhé ! Kẻo áo quần của muội vừa bị ướt sạch rồi bệnh chết.
Hoa Đại Cô nhẹ nhàng bước tới, nàng vẫn không hề chú ý đến người đang ngồi chễm chệ trên ghế. Miệng vẫn mỉm cười :
- Muội hãy xem, tỷ tỷ chăm sóc muội mà thôi mà quên mất người bạn của muội.
Nàng nói tiếp:
- Thực ra mà nói, người bạn của muội là ai thế ? Hãy giới thiệu với tỷ tỷ đi muội.
Linh Thanh Bình vốn còn quá trẻ, tính tình cũng còn hay nhẹ dạ. Nghe Hoa Đại Cô nói năng thân mật, không hề tỏ ra giận hờn, lại thêm thủ đoạn của Hoa Đại Cô làm bộ như chân thành.
Bỗng Hoa Đại Cô quắc mắt xem chừng như ngạc nhiên hỏi:
- Nếu người ấy không phải là bạn của muội thì tại sao lại ngồi trong khoang thuyền của tỷ ?
Linh Thanh Bình vừa lắc đầu vừa đưa mắt ra dấu xem chừng như nàng không muốn nói.

Hoa Đại Cô cứ tảng lờ như không trông thấy hỏi tiếp:
- Bạn bè không được mời lại tự vào, nếu có việc gì thì cứ nói với chủ nhân này ?
Người ngồi trên ghế chỉ lạnh lùng nói mấy tiếng:
- Tại hạ là Ngãi Thiên Phúc.
Chủ yếu là nói rõ ba tiếng "Ngãi Thiên Phúc".
Quả nhiên, Hoa Đại Cô giật mình. Nàng chưa kịp nói gì thì đã nghe có tiếng khóc từ bên ngoài vọng vào. Tiếng khóc của Thủy Linh Quang cùng với tiếng hỏi dồn dập.
- Tìm không thấy sao ?
Kế đến là tiếng thở dồn dập của Dương bát muội :
- Ta cố tìm nhưng không thấy, nhưng … quả như hắn đã chết thì thi hài phải nổi lên.
Thủy Linh Quang lại vừa khóc vừa gọi:
- Thiết Trung Đường … Trung Đường, chàng chết sao mà khốn khổ như vầy … Sắc mặt Linh Thanh Bình tái mét, toàn thân nàng run cầm cập, nàng lùi lại mấy bước rồi ngã lăn xuống sàn thuyền.
Nghe tiếng ngã, Hoa Đại Cô chuyển mắt nhìn qua.
Khi nhìn lại thì không thấy Ngãi Thiên Phúc đâu nữa, chỉ còn tấm rèm phe phất trước cửa.
Rồi Linh Thanh Bình cũng đột ngột phóng ra.
Hoa Đại Cô chạy ra trước bức rèm, nàng khựng lại rồi nhíu mày suy nghĩ một hồi, rồi vội vàng chạy đến một góc ở phía trái.
Bốn mặt khoang thuyền đều có rèm che, nàng vén rèm thò tay vào xem chừng.
Một bên vách khoang bỗng xuất hiện một lỗ trống có mảnh kính để nhìn. Từ bên trong nhìn ra chẳng những trông rõ cảnh vật bên ngoài mà cảnh vật còn được phóng đại.
Linh Thanh Bình, Dị Băng Mai, Dị Thanh Cúc và Thủy Linh Quang đều bị Ngãi Thiên Phúc đứng chặn phía sau một bên thì Dương bát muội ướt như chuột lột đứng trước các "phong nữ" Hình như họ đang tranh luận, nhưng không biết họ đang nói gì ?
Xa xa trên dòng sông như xuất hiện mấy chiếc bè.
Hoa Đại Cô nhủ thầm:
"Người ta bảo rằng thế lực của Cửu Tử Quỉ Mẫu không ai dám xem thường, bây giờ mình mới thật tin." Hoa Đại Cô vội vã xuống khoang dưới. Vừa đến căn phòng kín của nàng thì cánh cửa rất kiên cố của nàng đã bị ai dùng chưởng đập phá.
Hoa Đại Cô sợ quá, nàng nghiến răng:
- Ngãi Thiên Phúc, chưởng lực của ngươi ghê gớm thật !

Nhìn quanh một vòng thì nào nệm nào gối văng tứ tung. Thế mà nàng cũng mỉm cười, cố hết sức thu dọn đồ đạc cùng với chiếc giường chạm trỗ. Phía dưới giường lại xuất hiện một lỗ hổng chừng ba tấc.
Trong hầm nhỏ ấy có mấy chiếc bao gai lấp lánh báu vật ở bên trong. Nàng vội vã lấy hết mấy cái bao gai, trên gương mặt đẹp đẽ ấy luôn luôn nở nụ cười tươi, bây giờ thì lộ nét độc ác. Hoa Đại Cô chỉ trù trừ trong giây phút, nàng nghiến răng đứng nép một bên rồi đẩy tấm ván ra, tức thì nước sông tuôn vào. Chẳng mấy chốc đã đầy hang kín ấy. Rồi nước tràn vào, trong thời gian ngắn chiếc thuyền chìm nghỉm trong dòng nước.
Hoa Đại Cô đành phải nói lời tạm biệt:
- Tạm biệt tất cả tỷ muội, tạm biệt thuyền yêu dấu.
Nàng mang hành lý phóng mình ra ngoài.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 12
Ân cừu xin hỏi trời xanh

Trong thời điểm ấy, Trầm Phủ Bạch đang bị Hải Đại Thiểu giữ trên thuyền.

Hải Đại Thiểu phát hiện trong khoang thuyền có người đang nằm queo, nước thì đang tràn vào. Hình như người này vừa được ai vớt từ dưới nước, hắn đang còn mê man, nhưng Hải Đại Thiểu không nhận ra hắn là ai, ngay cả Tích Lịch Hỏa là người cứu hắn cũng không biết hắn là ai, giá như Tích Lịch Hỏa biết hắn thì Tích Lịch Hỏa không bao giờ vớt hắn lên. Ngược lại Trầm Phủ Bạch thì nhận ra Tích Lịch Hỏa.

Lúc ấy Trầm Phủ Bạch bị Hải Đại Thiểu kéo, hắn trở mình rên rỉ. Hải Đại Thiểu vừa muốn hỏi người ở trên thuyền là ai. Chợt nghe Tích Lịch Hỏa hét:

- Thì ra là ngươi !

Hải Đại Thiểu quay lại nhìn thì thấy Tích Lịch Hỏa nhíu mày chỉ vào người ở trên thuyền, có ý nghi ngờ:

- Hình như hắn là Trầm Phủ Bạch, có lý nào lại như thế này ?

Hải Đại Thiểu cũng nhíu mày hỏi:

- Huynh đệ biết hắn ?

Tích Lịch Hỏa gật đầu:

- Tự nhiên là biết hắn. Hắn chính là đồ đệ của Hắc Tinh Thiên, tại sao hắn lại xúc phạm đến huynh đệ mới lạ chứ !

Vừa nghe xong, Hải Đại Thiểu nổi cơn thịnh nộ mắng:

- Hắn là con người khi gặp nguy nan liền bán rẻ bằng hữu, đúng là một con người nguy hiểm. Nếu để hắn còn sống trên cuộc đời này là một mối tai họa.

Tích Lịch Hỏa ngơ ngác một hồi rồi nói:

- Nói như vậy có nghĩa là hắn với huynh đệ không có oan cừu gì nhau.

- Hắn làm sao dám kết oán cừu với mỗ ?

Tích Lịch Hỏa cười lớn:

- Đúng lắm, lão Tích này kết bằng hữu với Thiên sát tinh là một kẻ nổi tiếng trong giang hồ mà.

Tích Lịch Hỏa ngưng tiếng cười nói tiếp:

- Nhưng hắn với mỗ hình như có đôi chút nguồn gốc gì đây.

Hải Đại Thiểu nôn nóng hỏi:
- Nguồn gốc như thế nào ?
- Đúng rồi, hắn chạy đến Tích Lịch đường để báo tin, lão phu mới biết thằng học trò bất tài của lão phu đã bị Hắc Tinh Thiên đuổi đi.
- Như vậy sao ?
- Ban đầu hắn bảo là hắn không biết nhưng rồi hắn cho biết chính hắn cũng muốn thoát thân đang gặp khốn đốn nên mỗ lại cho hắn một khoảng tiền.
Hải Đại Thiểu cười :
- Hắn nói nhăng nói cuội để gạt huynh đệ mà lấy tiền. Như vậy cũng nói là có quan hệ sao ?
- Nhưng lão phu không muốn nhìn hắn bị giết … Hải Đại Thiểu gật đầu:
- Thôi được rồi ! Tha cho tội chết, nhưng phải trị tội sống là giam hắn lại !
Nói xong Hải Đại Thiểu phóng cước đá Trầm Phủ Bạch rơi xuống thuyền:
- Chết hay sống thì coi vào tạo hóa của ngươi.
Tích Lịch Hỏa vừa đẩy Trầm Phủ Bạch tới mé thuyền, hắn liền tung mình đi ngay. Quay lại phía Hải Đại Thiểu, lão nói tiếp:
- Huynh đệ đã tha mạng cho hắn.
Hải Đại Thiểu cười :
- Tự nhiên, bị rơi xuống nước chẳng phải là chết đó sao. Trong khoang thuyền phải chăng còn một người mà huynh đệ đã cứu hắn ?
Tích Lịch Hỏa như chợt nhớ ra, lão vỗ vào vai Hải Đại Thiểu :
- Ừ nhỉ ! Chúng ta hãy vào xem hắn sống chết như thế nào ?
Thiết Trung Đường ở trong khoang thuyền cũng vừa tỉnh lại. Chàng nghe thoang thoáng có đồ đệ của Hắc Tinh Thiên ở phía ngoài khoang, chàng giật mình kinh hãi.
Sau đó Thiết Trung Đường lại nghe có tiếng mạ lỵ, rồi lại nghe tiếng nước chảy, tự nhiên chàng nhận ra hai người này, nhưng họ lại không nhận ra chàng.
Tích Lịch Hỏa vừa bước vào đã buộc miệng:
- Chưa chết mà lại tỉnh rồi.
Hải Đại Thiểu tấm tắc khen:
- Mỗ không ngờ huynh đệ lại thương người như thế, đây không phải là lần đầu tiên người huynh đệ cứu người, còn không thì người huynh đệ đâu có cao hứng như vầy.
Tích Lịch Hỏa tỏ ra tự đại:
- Lần đầu tiên lão Hải đoán đúng, lão phu luôn luôn làm điều tốt.

Những người đã được lão phu cứu mạng cũng khá nhiều.
Lão cúi xuống vỗ vào vai Thiết Trung Đường :
- Người huynh đệ đã ói hết nước trong bụng chưa ?
Thiết Trung Đường vui vẻ:
- Đa tạ lão trượng …ơn lớn … Chàng không ngờ tính mạng của chàng lại được chính kẻ thù cứu, chàng không thể nào hiểu nổi thực tiễn lại diễn ra như thế.
Với giọng nói ôn hòa của Tích Lịch Hỏa :
- Ngươi đã uống nhiều nước, bây giờ nên ít nói thì hơn.
Thiết Trung Đường nhắm mắt không nói gì thêm, nhưng trong lòng chàng rõ ràng là đang rối như tơ vò.
Hải Đại Thiểu chỉ đứng cười. Còn Tích Lịch Hỏa lại đang lăng xăng đi lấy một tách nước hòa với mấy viên thuốc. Lão nâng Thiết Trung Đường dậy, trao ly thuốc để Trung Đường uống rồi ân cần nhắc nhở:
- Nếu thiếu niên huynh đệ từ nay về sau mỗi khi làm việc gì cần thận trọng, nếu không lại bị rơi xuống nước một lần nữa đấy !
Thiết Trung Đường im lặng. Vốn chàng không có ý uống thuốc, nhưng với ơn cứu mạng thì còn có lý do nào để bây giờ từ chối ly thuốc ?
Tích Lịch Hỏa nhìn thần sắc của Thiết Trung Đường nhíu mày hỏi:
- Xem người huynh đệ cứ thở ngắn than dài hoài, trong bụng người huynh đệ có điều gì chưa tiện nói ra ?
Thiết Trung Đường lại im lặng thở dài.
- Xem ra ngươi đang còn trẻ, có việc gì thì cứ nói sạch ra, hay là người huynh đệ lại đau khổ vì tình ? Đừng có lo gì, như lão phu đây rồi cũng có năm thê bảy thiếp huống hồ người huynh đệ tuổi còn quá trẻ, đứa nữ nhân nào mà không chạy theo người huynh đệ, chắc chắn là vì cô ta mù mắt. Lão phu sẽ làm mai cho người huynh đệ năm bảy cô nàng đẹp hơn người yêu của người huynh đệ.
Thiết Trung Đường cười khổ:
- Lão trượng nhầm rồi. Tại hạ.. - Không đúng sao, để lão phu thử đoán xem, nếu người huynh đệ không đau khổ vì tình thì cũng vì tiền tài ?
Tích Lịch Hỏa lại vỗ vai Thiết Trung Đường nhiệt tình:
- Cũng không lo gì, người huynh đệ rất phong lưu khẳng khái thì có ăn thua gì ?
Rồi lão chỉ vào Hải Đại Thiểu cười lớn:
- Người huynh đệ hãy nhìn cái lão ấy, trong túi lúc nào cũng đầy vàng bạc, cần bao nhiêu chỉ cần nói ra tức thì có ngay.
Hải Đại Thiểu cười :

- So bụng ta ra bụng người.
- Nếu hắn không cho thì mỗ cũng có đây.
Trung Đường thở dài:
- Lão trượng… - Hay là người huynh đệ đang giận ai, để mỗ trả thù cho.. Thiết Trung Đường nói khác đi:
- Thực ra tại hạ vì quá say nên sa chân xuống sông mà thôi.
- Thế thì tốt quá ! Vì say mà sa chân, Hải lão huynh nghe rõ chưa.
Thì ra người huynh đệ này cũng như chúng mình cũng là một bợm rượu.
- Chốc nữa sẽ cùng tạc thù một trận với người bạn trẻ.
Thiết Trung Đường ngồi dậy nói:
- Không dám giấu lão trượng. Lão trượng đã quá thương, tại hạ chỉ là một con người quá tầm thường, vì quá thương sư mẫu nên lỡ chén.
Chàng cố ý cúi đầu nói tiếp:
- Điều này vốn tại hạ không muốn nói ra. Chỉ vì lão trượng nghĩ đến tại hạ quá nhiều nên tại hạ phải nói ra mà thôi.
Tích Lịch Hỏa nheo mày nói:
- Không sợ gì cả, tuổi trẻ làm sao tránh khỏi sai sót. Huống gì lại nhìn nhận lỗi lầm. Biết nhận lỗi lầm mới đáng mặt trượng phu.
Thiết Trung Đường thấy Tích Lịch Hỏa hết sức quan tâm đến mình, chàng tự nhủ:
- Chi bằng mình cứ nói thật ra để kích lão giận mình. Một khi lão đã nổi giận, biết đâu lão lại đá mình rơi xuống sông còn hay hơn.
Ai ngờ, Thiết Trung Đường nói gì thì nói lão cứ luôn miệng “không sợ, không sợ” khiến Thiết Trung Đường cũng phải bó tay.
Hải Đại Thiểu thì cứ nhìn Tích Lịch Hỏa cười mãi không thôi.
Nhác thấy Hải Đại Thiểu cười mình, Tích Lịch Hỏa nạt:
- Cái lão này, cười cái gì thế ?
- Mỗ cười là ngày thường người huynh đệ nóng như lửa, hôm nay lại khác xa.
Thiết Trung Đường chợt nổi giận:
- Ta đã nói với lão chuyện xấu của bản thân, thế mà lão cứ nói “chẳng sợ gì”. Rõ ràng lão là một con người không tốt.
Thiết Trung Đường xét thấy không còn cách nào ngoài cách giả giận dữ và nặng lời, chỉ cần Tích Lịch Hỏa nổi giận hoặc là hắn mắng nhiếc, hoặc là ra tay thế là chàng sẽ lợi dụng cơ hội để cao chạy xa bay.
Không ngờ Tích Lịch Hỏa đã không nổi giận mà còn cười ha ha:
- Người bạn trẻ tốt lắm, giống hệt cái tính ngay thẳng của lão phu khi

còn trẻ.
Rồi lão vỗ vai Thiết Trung Đường :
- Lão phu nghe người bạn trẻ nói như vậy, lão phu không giận gì cả. Có điều là lão phu chưa tin người bạn trẻ sai sót như thế. Dù có sai sót như vậy chắc chắn là có lý do đáng được bỏ qua.
Máu nóng trong người Thiết Trung Đường như sôi lên, chàng cúi đầu:
- Vì sao lão trượng lại quá tốt với … Thiết Trung Đường vốn là một thanh niên lúc nào cũng tỉnh táo trước tình cảm.
Thế mà bây giờ chàng có cảm tưởng như có cái gì đang chận trong cổ họng.
Nên biết rằng, sau khi Tích Lịch Hỏa cứu chàng, Tích Lịch Hỏa không muốn chàng phải cảm kích ơn nghĩa. Thiết Trung Đường cũng hiểu rằng, Tích Lịch Hỏa cứu người là cứu chứ không nghĩ đến điều gì khác hơn.
Đến khi thấy Tích Lịch Hỏa hết lòng vì chàng, Thiết Trung Đường mới cảm thấy khó xử.
Cảm động hơn cả là Tích Lịch Hỏa tin tưởng chàng. Chính Thiết Trung Đường tự nói cái xấu của chàng nhưng Tích Lịch Hỏa vẫn không tin rồi còn nói chắc là phải có lý do đáng được tha thứ.
Thiết Trung Đường vốn có một trái tim lạnh lùng, nhưng trong giây phút này chàng cũng không tránh được sự cảm động.
Tích Lịch Hỏa vuốt nhẹ mái tóc Thiết Trung Đường tỏ bày tâm sự:
- Thực ra mà nói thì cũng lạ kỳ, chính bản thân lão phu cũng không biết do đâu lại có thiện cảm với người bạn trẻ.
Thiết Trung Đường từ từ nhắm mắt, chàng nghĩ thầm:
“Thịnh gia trang, Hàn Phong bảo và Tích Lịch đường có mối thâm thù như biển, nhưng mình làm sao quên được tình cảm của Thịnh Tôn Hiếu cho đến Linh Thanh Sương và Linh Thanh Bình hết sức yêu thương đến mình và Vân Tranh, sống chết cũng theo … Trong giây phút này mình lại chịu ơn cứu mạng của Tích Lịch Hỏa.
Bỏ tất cả những chuyện khác, chỉ nói tới ơn cứu mạng, tình yêu thương và sự hy sinh cũng đủ cho một kẻ nam nhi phải đền đáp.
Như hàng ngàn đời vẫn như thế, đâu chỉ có một Thiết Trung Đường.
Trong một giây phút nào ơn, nào thù hận đang lẫn lộn trong đầu óc Thiết Trung Đường, chàng chỉ còn ngầm hỏi trời xanh:
- Trời xanh chứng giám. Xin trời xanh hãy chỉ cho Thiết Trung Đường này phải như thế nào cho phải đạo lý ?
Chợt nghe Hải Đại Thiểu nói:
- Tâm lý người huynh đệ quả lạ lùng, mỗ không kỳ quái như thế.

Tích Lịch Hỏa trách:
- Câu nói chẳng có đầu có đuôi, lão phu nghe không hiểu gì cả.
- Người huynh đệ không biết vì sao lại đối xử với hắn như vậy, nhưng mỗ thì biết.
Tích Lịch Hỏa cười lớn:
- Được, được, nếu người huynh đệ nói đúng, lão phu sẽ mời người huynh đệ … uống ba trăm chén.
- Chỉ vì người huynh đệ suốt đời không vợ không con, nên muốn có một đứa con nuôi chứ gì.
Hải Đại Thiểu vỗ vào vai Thiết Trung Đường nói tiếp:
- Tính mạng của cậu thiếu niên này tự tay người huynh đệ kéo từ âm phủ lên nên người ta thường nói:
"Ơn cứu mạng sống cũng như phụ mẫu sanh lần thứ hai vậy".
Người ta nghĩ gì thì không hiểu, còn người huynh đệ đã cứu mạng cho hắn cũng như người tái sinh mà.
Tích Lịch Hỏa nhíu mày:
- Con cái được tạo ra, khó nghe quá, người huynh đệ sao bữa nay ăn nói văn vẻ ghê ?
Rồi lão như đắc ý cười ha hả.
Nghe hai lão già chuyện trò qua lại, trong lòng Thiết Trung Đường cảm thấy dở khóc dở cười.
- Đã như vậy, mỗ nhận thấy người huynh đệ nên nhận hắn làm con nuôi, mỗ sẽ uống một chén chúc mừng.
- Lão già này, lúc nào cũng rượu chứ không thấy nói gì khác.
- Ngoài miệng người huynh đệ cứ mỗ đây, nhưng trong lòng thì khoái trá đúng không ?
- Đúng là lão phu hết sức cảm kích !
Thiết Trung Đường nghe hai người đối đáp, chàng chỉ biết kêu khổ mà thôi.
Hải Đại Thiểu vỗ vai Thiết Trung Đường rồi cười vui vẻ:
- Nếu muốn người bạn trẻ gọi lão ấy là nghĩa phụ thì cũng không đơn giản. Lão thấy tuổi ngươi đang còn trẻ, đúng là lứa tuổi đi vào võ nghệ. Lão Tích hiện giờ đang thiếu đệ tử, chi bằng bái ông ta làm sư phụ thì đẹp biết mấy.
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường nói lớn:
- Xin hai vị thứ lỗi cho tại hạ, tại hạ không thể nào bái lão trượng làm sư phụ.
Nghe vậy, Tích Lịch Hỏa biến sắc hỏi:
- Vì sao ?
Hải Đại Thiểu cũng lo lắng:

- Ngươi nên hiểu rằng Tích Lịch đường hiện nay đang nổi tiếng trong giới võ lâm.
- Tự nhiên tại hạ biết như vậy.
- Đã biết như vậy, tại sao lại không bằng lòng. Phải chăng … Tích Lịch Hỏa nổi giận:
- Phải chăng, không thích ba chữ Tích Lịch đường của ta gây nhục nhã cho ngươi.
- Tại hạ không dám có ý đó. Chỉ vì … - Chỉ vì sao, cứ nói cho lão phu nghe.
Thiết Trung Đường như nghĩ ra được điều gì đó, chàng tươi cười:
- Tại hạ được gặp hai vị tiền bối thật là duyên may, chỉ xin làm một người hầu rượu, chứ làm người đệ tử thì tại hạ thế hệ đi sau nên bị câu thúc vào nói năng hành động, thì từ nay về sau có nâng ly cùng với hai vị cũng không thấy sảng khoái gì.
Hải Đại Thiểu suy nghĩ một lát rồi khen:
- Đúng vậy, đúng vậy.
Tích Lịch Hỏa cũng tán đồng:
- Có lý lắm, có lý lắm. Thay vì là lão phu cũng không muốn từ bằng hữu lại chuyển thành tình sư đệ.
- Như vậy các hạ tuy thiếu một đệ tử nhưng lại nhiều bạn nhậu. Hay quá ! Hay quá !
Tiếng cười chưa dứt thì thuyền đã cặp bờ.
Ở đây không phải là bến đò, cũng không phải là làng mạc hay thị trấn mà chỉ là một vùng đất rộng mênh mông.
Tích Lịch Hỏa nhíu mày nhìn người chèo đò nói:
- Lão phu đi uống rượu, tại sao ngươi lại dừng ở đây ?
Người đưa đò hình như cũng là một tay giang hồ, nghe lão nói như vậy cười:
- Nước chảy mạnh, thuyền lại chở nhiều người. Nếu đến đằng kia thì các vị sẽ không có rượu mà uống. Neo thuyền ở đây, nước chảy nhẹ lại vừa có rượu ngon.
Tích Lịch Hỏa khen:
- Mồm mép ghê nhỉ ! Sớm biết ngươi lợi khẩu như vầy, lão phu đã mướn thuyền gấp đôi quá !
Người chèo thuyền cười hi hi:
- Trên sông Hoàng Hà này ai lại không biết Trương Tam miệng nhanh, thuyền cũng nhanh.
Hải Đại Thiểu nói với Trương Tam:
- Nè Trương Tam, trông ngươi ta vừa ý lắm, mau mau lấy tiểu túc đi mua rượu chiêu đãi lão, sau này cần gì thì cứ tìm lão.

Miệng thì nói như vậy, nhưng Hải Đại Thiểu đã liệng cho hắn mấy đĩnh bạch.
Trương Tam nhận tiền nhưng không chú ý hai lão hán, ngược lại hắn nói với Thiết Trung Đường:
- Hai vị ấy cho rằng Trương Tam này hợp nhãn của họ, nhưng ta thấy ông bạn rất hợp ý. Sau này trên sông Hoàng Hà này muốn việc gì thì cứ đi tìm Trương Tam.
Thiết Trung Đường chỉ biết ôm quyền tạm biệt Trương Tam. Còn Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu thì đang tìm hướng có quán nhậu. Hoàng Hà từ xưa đến nay rất hiếm đường dẫn nước nên hai bờ chỉ là một vùng đất hoang không có người. Phóng tầm mắt chỉ là cánh đồng hoang không có một bóng người thấp thoáng.
Hải Đại Thiểu nhíu mày:
- Sớm biết như thế này.
Nói chưa hết lời thì đã nghe có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Vừa nghe rõ tiếng ngựa thì trước mặt đã thấy một đoàn người ngựa đang lao tới. Nhìn cho kỹ thì trên lưng ngựa toàn là những trang thiếu niên ăn mặc rất lộng lẫy.
Những trang thiếu niên này phóng ngựa thật nhanh dọc theo sông Hoàng Hà như thế này ắt là phải có việc gì khẩn cấp. Ý chừng như người nào cũng đang muốn tìm thuyền.
Nghe nói thoang thoáng:
- Lạ nhỉ ! Tại sao lại không thấy chiếc thuyền buồm ?
Lại có tiếng người nói:
- Lão tam, đừng nôn nóng, biến tàu đang ở phía trước.
Khi đoàn người ngựa đến nơi thì ra họ là Âu Dương huynh đệ tử Giang Nam.
Hải Đại Thiểu nhíu mày nạt:
- Bọn tiểu tử, đi đâu vậy ?
Âu Dương huynh đệ thấy Hải Đại Thiểu, họ vội vã ôm quyền, thay vì nhảy xuống ngựa, họ lại ra roi chi ngựa phi nước đại.
Thấy vậy, Tích Lịch Hỏa nổi giận:
- Bọng chúng là ai thế ? Tại sao lại vô lễ như thế ?
- Còn ai nữa ? Chính là huynh đệ Âu Dương không biết trời cao đất dầy, chẳng qua bọn chúng đi tìm “tổ ong cái” đấy. May mà thuyền của các “phong nữ” đã bị đắm, còn không chắc bọn chúng cũng xuống thuyền du hí với mấy con “ong cái” - Bọn chúng đã có tiền lại nhàn nhã đam mê tửu sắc, nếu là lão phu thì lão phu cũng không chịu nổi vô tích sự như thế.
- Sự thật thì dòng họ Âu Dương giàu sang, người đẹp ở trong phủ

thiếu gì, thế mà mỗ cũng không hiểu tại sao họ còn muốn tìm đến mấy con ong cái độc địa ấy.
Tích Lịch Hỏa phân bua:
- Hải lão đệ, sao điều đó mà lão đệ lại không hiểu, người ta thường nói "Mùi hoa nhà không bằng mùi của hoa dại". Bọn chúng đã thấy nữ nhân đẹp quá nhiều nhưng không đủ kích thích, tự nhiên chúng muốn đi tìm loài hoa dại để thay đổi khẩu vị, tìm kiếm khó chừng nào bọn chúng lại thú vị chừng ấy.
Hải Đại Thiểu khen:
- Xem ra lão huynh có nhiều kinh nghiệm.
Tích Lịch Hỏa cười:
- Trong giới giang hồ, giống như lão đệ không gần gũi nữ sắc chỉ có Lỗ Nam tử chứ dễ gì có mấy ai.
Cả ba người kề vai nhau mà đi. Thì ra hướng đi của họ cũng là hướng đoàn người ngựa vừa tới.
Tuy miệng họ nói muốn nhậu nhẹt, nhưng trong lòng họ hoàn toàn vô sự. Họ cứ đi, cùng nói nói cười cười. Mới nhìn thì thấy họ rảo bước nhưng thực ra họ chưa hề thi triển tài khinh công.
Trong lúc ấy, Thiết Trung Đường cứ lặng lẽ đi theo. Chàng chợt nghe có tiếng dây cung. Ba mũi tên sắt cắm xuống đất trước mặt Hải Đại Thiểu. Đây là những mũi tên mà trong giới lục lâm thường dùng.
Hải Đại Thiểu vừa nhìn thấy mấy mũi tên vừa mắng:
- Đúng là bọn giặc không có mắt, dám động đến gia gia.
Cũng trong lúc ấy có hai bóng người xăm xăm đi tới. Hải Đại Thiểu khoác tay nói:
- Hai vị chớ có kinh động, chờ mỗ đi giải sầu một chốc đã.
Hai người này đều cầm cương đao, đầu chít khăn đen, mình mặc áo rất sang trọng.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
"Vùng Hoàng Hà này là nơi hẻo lánh, tại sao bọn đạo tặc lại ăn mặc hoa lệ như thế này ?" Vừa nghĩ đến đó thì hai đại hán cũng đến gần. Họ cầm đao chặn đường ba người.
Người phía trái nói:
- Ba vị muốn đi, xin hãy nạp tiền mãi lộ.
Thấy vậy, Hải Đại Thiểu xông lên phía trước giả bộ kinh hoảng, giọng run run:
- Thưa lão gia, khi chúng tôi ra đi không mang theo tiền bạc gì cả.
Một đại hán nạt:
- Ai cần tiền bạc, hãy đi mau !
Hải Đại Thiểu ngạc nhiên:

- Không cần tiền bạc thì cản để làm gì ?
- Tai của ngươi điếc rồi sao ? Chúng ta chỉ cần các ngươi đừng đi tới phía trước là được rồi.
Tích Lịch Hỏa ghé vào tai Thiết Trung Đường nói nhỏ:
- Hình như là bọn chúng.
Hải Đại Thiểu gãi đầu vừa cười hi hi vừa nói:
- Không dám giấu hai vị, trong mình mỗ cũng có mang theo vàng bạc.
- Ngươi có vàng bạc cũng tốt, hãy mang vàng bạc đi mau.
Hải Đại Thiểu nói như năn nỉ:
- Trong mình mỗ chẳng những có vàng bạc mà lại có rất nhiều. Nếu hai vị cần thì cứ lấy.
Một đại hán thấy thái độ của Hải Đại Thiểu, hắn trợn mắt nhìn rồi thầm nghĩ:
"Phải chăng lão già này điên ?" Đại hán ở bên phải lắc đầu:
- Ngươi như thế này cũng rất hiếm gặp, nhân gia đừng lấy vàng bạc mà để cho hắn tự cống nạp.
Nói chưa dứt lời đã thấy Hải Đại Thiểu rút trong túi ra một mớ giấy, toàn là ngân phiếu. Hải Đại Thiểu nắm mớ ngân phiếu trong tay rồi nói:
- Nếu hai vị cần thì cứ lấy, tuyệt nhiên tại hạ không dám chống trả.
Hán tử bên phải nói:
- Tôn lão nhị, hắn đã muốn chúng ta ra tay, thì chúng ta cũng không phụ lòng hắn.
Tôn lão nhị ấm ớ:
- Nhưng … lão gia … - Đây là do hắn tự dâng, chứ chúng ta đâu có ra tay cướp bóc, chắc rằng lão gia cũng không trách móc chúng ta.
Hắn vừa nói vừa duỗi tay nắm xấp ngân phiếu:
Bỗng nghe Hải Đại Thiểu hét lên một tiếng:
- Đồ tiểu tử, quả là cường đạo, dám cướp của đại gia, đúng là phường không mắt.
Đại hán mặc áo gấm hét:
- Ta tưởng rằng ngươi là thằng điên, ai ngờ ngươi lại giả vờ.
Hải Đại Thiểu cười như điên cuồng rồi xòe năm ngón tay nhắm ngực đại hán chụp xuống.
Thấy vậy, gã đại hán cũng nổi cơn thịnh nộ, tay đánh chân đá.
Chỉ trong vài chiêu Hải Đại Thiểu đã quật đại hán nằm sóng soài.
Tôn lão nhị thấy võ công của Hải Đại Thiểu, hắn không dám ra tay.
Hắn vừa chạy một đoạn còn quay đầu lại mắng:
- Tên tiểu tử, hãy chờ đó.

Ai ngờ hắn liền bị Hải Đại Thiểu túm đầu. Hải Đại Thiểu bốc một nắm bùn nhét vào miệng hắn, Tôn lão nhị chỉ muốn ói nhưng ói không được.
Tích Lịch Hỏa có ý trách:
- Lão đệ có phần khắc bạc quá !
- Lão huynh, mỗ có khắc bạc với ai đâu.
- Tại sao lão đệ lại bức hắn lấy tiền của lão đệ ?
- Thế là sai rồi. Hai tên này vốn là muốn chúng ta đi đường khác vì mục đích gì thì chưa biết, lão huynh không thấy được hay sao ?
Tích Lịch Hỏa suy nghĩ một hồi rồi vỗ tay:
- Đúng rồi, thế thì bọn chúng đang mưu đồ gì ở phía trước nên không muốn chúng ta phát hiện.
Hải Đại Thiểu nói thêm:
- Hai tên này không muốn cướp vàng bạc của mỗ, chẳng qua bọn chúng nhận lệnh không được cướp bóc. Vì việc nhỏ để hư việc lớn.
- Đúng rồi, không vì việc nhỏ để hư việc lớn, bọn chúng quả là khôn ngoan.
- Bọn cường đạo này chẳng những khôn ngoan mà còn lệnh truyền như sơn. Rõ ràng là chúng có tổ chức nghiêm mật.
Nghe Hải Đại Thiểu phân tích chí lý, Tích Lịch Hỏa khen:
- Tay chân của lão đệ thì thô pháp nhưng đầu óc lại sáng suốt. Đã như vậy, chúng ta phải nhanh chân tới đó xem sự việc cụ thể như thế nào ?
Hải Đại Thiểu lấy sợi thắt lưng của Tôn lão nhị trói chặt hai tên này rồi nói:
- Vì lão phu nghĩ đến thái độ khách khí của chúng bay lúc đầu nên tha mạng đấy!
Tích Lịch Hỏa không thể chờ thêm một phút, lão kéo Thiết Trung Đường đi trước.
Hoàng hôn buông phủ, từng cơn gió nhẹ thổi về lay động cỏ cây. Trên bầu trời từng áng mâu đen kéo đến. Mây bay bay khiến cảnh vật nơi đây trông thêm phần tiêu điều. Ba người vừa đi chừng mấy trượng, xa xa vọng lại tiếng la hét xen lẫn với tiếng gió mưa.
Thiết Trung Đường buột miệng nói:
- Đúng rồi.
Hải Đại Thiểu hỏi:
- Đúng cái gì ?
Thiết Trung Đường không thể không nói tiếp:
- Âu Dương huynh đệ đang bị bọn giặc cỏ chặn đường. Nếu chúng ta đón đầu, chắc chắn sẽ bắt được bọn chúng.

- Đúng … Hải Đại Thiểu vừa khen vừa phóng mình như mũi tên rời khỏi dây cung.
Tích Lịch Hỏa hỏi Trung Đường:
- Tiểu hỏa tử, ngươi rượt kịp lão phu ?
Nghe hỏi vậy, Thiết Trung Đường cười thầm. Chàng biết rằng lão đang nóng lòng muốn biết điều gì đang xảy ra.
- Tại hạ không giỏi khinh công, nên không thể nào bắt kịp lão trượng.
Nói chưa dứt lời thì Tích Lịch Hỏa đã phóng mình như tên bắn.
Hải Đại Thiểu rất quan tâm đến sự an nguy của Âu Dương huynh đệ. Chỉ trong phút chốc Hải Đại Thiểu đã thấy rõ bọn họ đang đánh nhau dưới trời mưa gió.
Hải Đại Thiểu biết rõ huynh đệ Âu Dương con nhà giàu có nên suốt ngày chỉ biết đến tửu sắc, thi phú chứ không hết lòng học tập võ công. Trên mình thì lúc nào cũng mang kiếm báu nhưng kiếm pháp thì chẳng tới đâu, vả lại họ cũng không lăn lộn giang hồ, chẳng có kinh nghiệm chiến đấu. Vì vậy họ đâu phải là địch thủ của giới võ lâm giang hồ. Đang còn một khoảng xa, thế mà Hải Đại Thiểu đã hét lớn:
- Thiên Sát Tinh có mặt, tên nào dám động thủ ở đây !
Tiếng hét của Hải Đại Thiểu vang dội đến bờ bên kia.
Nghe tiếng hét của lão, bọn chúng liền dừng tay. Hai tay lão che ngực, rồi dùng thế lăng không bay vào giữa rừng đao kiếm.
Những người bị hơn mười đại hán cầm trường đao vây ở giữa quả không ngoài dự đoán của Thiết Trung Đường. Đúng là Âu Dương huynh đệ.
Người nào cũng múa trường kiếm nhưng hơi thở của Âu Dương huynh đệ coi bộ đã mệt nhoài, khó mà chịu nổi thêm mấy chiêu. Ngược lại, những đại hán che mặt thì rất tỉnh táo nhanh nhẹn, như vậy việc thắng phụ đã quá rõ ràng.
Âu Dương huynh đệ thấy Hải Đại Thiểu xuất hiện, họ vui mừng hoan hô:
- Hải đại thúc đến rồi ! Xem thử bọn tặc tử này còn dám làm gì nữa không ?
Tiếng nói chưa dứt thì Hải Đại Thiểu đã trở tay phóng ra một chưởng vào một người trong bọn Âu Dương rồi mắng:
- Đến bây giờ chúng bay mới nhận ra Hải đại thúc ? Còn lúc nãy chúng bay mù mắt hay sao ?
Huynh đệ Âu Dương vừa mếu máo vừa nói trông thật thảm hại:
- Trước đây … trước đây … - Đồ bọn vô dụng, không có một chút tài năng lại dám đi chơi xa.
Bọn Âu Dương huynh đệ chỉ còn biết cúi đầu không dám nói một lời.

Hải Đại Thiểu chợt vung tay đối diện với một đại hán mặc áo đen mắng:
- Mỗ đã đến đây rồi các ngươi còn làm được nỗi gì. Hãy đi mau cho khuất mắt lão.
Đại hán áo đen đứng sững sờ.
- Sao không đi, hay lại đứng đợi ta ra tay ?
Chợt nghe tiếng một người khác nói:
- Hắn sợ quá nên không dám đi !
Giọng nói trong trẻo nhưng không hề biểu lộ một chút tình cảm.
Mấy đại hán áo đen trông thấy thiếu nữ này đều buông tay, đó là một thiếu nữ áo xanh.
Âu Dương huynh đệ chỉ vào cái bao ở trong tay thiếu nữ rồi cùng nói:
- Hải đại thúc ! Cái bao trong tay cô ta là bảo vật của chúng cháu mang theo.
Hải Đại Thiểu nạt:
- Đứng ra một bên, không được nhiều lời.
Thiếu nữ áo xanh từ từ đặt chiếc bao xuống đất rồi nói:
- Đúng đấy, bao này của các ngươi hãy lấy lại đi.
Hải Đại Thiểu nói chắc nịch:
- Bọn hắn không lấy được thì người khác lấy.
Thiếu nữ áo xanh cười nhạt:
- Bảo vật này, bọn chúng vốn muốn đem tặng cho người khác, tại sao lại muốn đòi lui ?
Một trong huynh đệ Âu Dương đứng sau lưng Hải Đại Thiểu bước ra nói:
- Dù muốn cho ai thì quyền của bọn ta chứ không phải cho ngươi …
Hắn nói chưa hết câu đã bị Hải Đại Thiểu kéo lui.
Khi ấy Tích Lịch Hỏa và Thiết Trung Đường cũng vừa đến. Tích Lịch Hỏa hét to:
- Hải lão đệ, muốn đánh thì đánh đi, có lão phu ở đây.
Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Thiết Trung Đường. Chàng có cảm giác cái nhìn của cô ta thật lạnh lùng.
Như nghĩ ra điều gì đó, Hải Đại Thiểu ngửa mặt cười như điên khùng:
- Đúng rồi, bao châu báu này bọn Âu Dương huynh đệ vốn mang theo để tặng cho tỷ muội phong tử thì không nên lấy lại.
Thiếu nữ áo xanh trầm tĩnh nói:
- Thế thì thiếp xin thay mặt tất cả để cám ơn.
Hải Đại Thiểu nạt ngay:
- Bọn chúng không lấy được thì cũng chưa phải của ngươi, cái bao

này thuộc về lão phu.
Thiếu nữ áo xanh từ từ nói:
- Lão cứ hỏi cái bao xem nó có bằng lòng không ?
Hải Đại Thiểu ngửa mặt nhìn trời rồi cười ba tiếng. Lão vội cúi mình trước cái bao, vỗ nhẹ vào bao hỏi:
- Nè con, con có nghe mỗ nói gì không ?
Thấy vậy, Thiết Trung Đường cười thầm:
"Lão ta tính nóng như lửa, thế mà bất cứ việc gì lão cũng pha trò đùa cợt" Hải Đại Thiểu giả vờ một lát, chợt đứng dậy vừa cười vừa nói:
- Quả nhiên nó bằng lòng, các người đã nghe rõ chưa ?
Thấy thái độ của Hải Đại Thiểu không nhịn được cười, Tích Lịch Hỏa nói ngay:
- Nghe rõ, nghe rõ, nghe rất rõ.
Hải Đại Thiểu nói móc:
- Ai cũng nghe rõ, chỉ có mấy người điếc mới không nghe.
Thiếu nữ áo xanh vẫn không thay đổi thái độ, nhìn Hải Đại Thiểu rồi cũng nói:
- Thiếp cũng nghe rõ, nhưng là nó nói rằng muốn đi theo thiếp, lão có lấy nó cũng không theo.
Hải Đại Thiểu nạt:
- Nói hồ đồ … Thiếu nữ áo xanh vẫn tự nhiên:
- Nó nói rõ ràng như thế, chỉ có mấy thằng ngốc nghe nhầm mà thôi.
Tích Lịch Hỏa giận quá nạt:
- Biến đi, biến đi, tất cả nữ nhân trong giang hồ đều lợi hại hơn nam nhân rất nhiều.
- Như vậy có nghĩa là cô nương muốn mỗ ra tay ?
Thiếu nữ áo xanh cười nhạt:
- Suốt đời thiếp chưa bao giờ đấu với nam nhân !
- Ta cũng không bao giờ muốn đấu với nữ nhân.
Hải Đại Thiểu chỉ vào mấy đại hán áo đen nạt:
- Phải chăng các ngươi muốn xa luân đại chiến thì cứ ra tay ?
Thiếu nữ áo xanh vẫn thản nhiên nói:
- Thiên Sát Tinh nổi tiếng trong giang hồ mà lại đấu với hạng vô danh tiểu tốt đương nhiên là thắng nhưng còn mặt mũi nào để lấy cái bao ấy !
Tích Lịch Hỏa không nhịn được chen vào:
- Cái cô này mới lạ chứ, hắn không chịu ra tay cũng không muốn Hải Đại Thiểu đấu với người khác.
Hải Đại Thiểu vừa cười vừa nói:
- Thế là muốn mỗ tự đánh mỗ hay sao ?

Chợt thiếu nữ áo xanh nói:
- Người sắp đấu với Thiên Sát Tinh đã đến kia kìa !
Thấy xa xa có hai gã đại hán đang chạy tới. Cả hai người đều mặc áo chẽn, che mặt. Tuy không nhìn rõ mặt mũi nhưng trông họ đều dũng mãnh. Một trong hai người lấy chiếc khăn che mặt xuống lộ rõ mái tóc và hàm râu, một người tóc còn xanh, rõ ràng là một già, một trẻ. Cả hai người đều nắm cây thiết chùy tám cạnh. Gã trung niên đại hán lớn tiếng:
- Người nào lại dám đến đây gây sự ?
Hải Đại Thiểu bước tới cười ha hả:
- Quả là một tên hán tử, có chịu nổi vài quyền của mỗ ?
Trung niên đại hán cũng nhìn Hải Đại Thiểu nói:
- Đúng là một tên hán tử, hèn gì lại dám đến đây gây sự.
Hải Đại Thiểu xăng tay áo cười nhạt:
- Nhưng trước khi ra tay với Thiên Sát Tinh này, người đã chuẩn bị thuốc men chưa ?
Trung niên đại hán nghe xong cười như điên:
- Từng nghe Thiên Sát Tinh là một tên trộm gà, bắt chó nên không biết dưới trời này còn có mỗ. Ngươi chịu nổi ba chùy của ta không ?
Liền đó hắn nói với chàng thiếu niên:
- Bôn nhi hãy cho hắn một chùy !
Hải Đại Thiểu vẫn tự phụ:
- Ta tay không tiếp được rồi, hãy phóng chùy mau !
Thấy thế trung niên đại hán cười ha hả nói:
- Ngươi với ta đều là những trang nam tử hán ngang tàng với mình cao bảy thước, nếu muốn đấu với ta, trước hết hãy chịu hắn mấy chùy.
- Đã từ lâu mỗ cũng không gặp được địch thủ, hôm nay mỗ đã toại nguyện. Hãy phóng chùy mau !
Chàng thiếu niên vừa bước tới vừa nạt:
- Đỡ chùy … Hắn vung tay một cái thì cây chùy trong tay hắn đã bay tới.
Hải Đại Thiểu chăm chú nhìn vào thế chùy đang bay tới, lão hét một tiếng đã thấy cây chùy nằm gọn trong tay lão.
Thấy vậy, trung niên đại hán nạt:
- Hãy lui ra !
Thế là tất cả đại hán áo chẽn đều tháo lui cả. Âu Dương huynh đệ cũng tháo lui.
Trung niên đại hán nạt:
- Đón lấy !

Hắn vừa nạt vừa vung tay phóng chùy theo thế thái sơn áp đỉnh.
Hải Đại Thiểu cũng múa chùy tiếp đòn. Hai cây chùy chạm vào nhau, khiến cả hai phải lùi lại mấy bước. Hải Đại Thiểu khua chùy xông tới. Lại một lần nữa hai cây chùy chạm vào nhau khiến mọi người đều giật mình.
Hải Đại Thiểu cười khoái chí:
- Hảo tiểu tử, chỉ có ngươi mới chịu nổi chùy của ta.
Vừa nói lão múa cây chùy như gió táp mưa sa tấn công trung niên đại hán.
Hai chân của trung niên đại hán bị dồn vào vũng bùn vẫn ưỡn ngực đón đường chùy của Hải Đại Thiểu.
Năm tiếng chùy va chạm vào nhau nghe như mưa dồn sấm dội, huynh đệ Âu Dương đều run như cầy sấy.
Thấy vậy Thiết Trung Đường cũng có phần lo lắng, tên đại hán này tuy thân pháp chưa cao lắm, nhưng sức mạnh của hai cánh tay thật đáng gờm.
Cả hai người trợn mắt nhìn nhau, còn tay của họ đều buông xuống. Rõ ràng là cả hai đang bị buốt tay nhưng người nào cũng không chịu lùi dù chỉ nửa bước.
Trung niên đại hán hít một hơi dài rồi cười lớn:
- Lão họ Hải kia, có cần thêm mấy chùy nữa không ?
- Đến.
Hải Đại Thiểu vừa hô thì trung niên đại hán phóng ra một chùy.
Thiếu nữ áo xanh thấy vậy bèn nạt lớn:
- Thôi đủ rồi !
- Thắng bại chưa phân, ai bảo đủ rồi ?
Hải Đại Thiểu chưa chịu dừng.
Thiếu nữ áo xanh bình tĩnh nói với Hải Đại Thiểu :
- Ta nghĩ đến tài năng của ngươi đã chịu nổi tám chùy của đại thúc, báu vật đó ngươi cứ lấy đi !
- Ta chỉ cần phân tài cao thấp với hắn, còn báu vật không cần thiết.
Trung niên đại hán ngửa mặt nhắp mấy hạt nước mưa rồi hô:
- Tới, tới đấu nữa.
Hải Đại Thiểu cũng hét lớn:
- Thêm mười chùy nữa !
Một tiếng chạm vào nhau, cả hai cây chùy đều rơi xuống đất.
Mọi người trông thấy đều giật mình kinh hãi. Hải Đại Thiểu ngơ ngác một hồi rồi ngửa mặt cười khoái chí:
- Hay, hay, hay lắm, đấu với ngươi mấy chùy. Mỗ không cần trân bảo nữa.

Trung niên đại hán nạt:
- Ta cũng không cần !
Mấy huynh đệ Âu Dương thấy vậy họ chen lời:
- Cả hai vị đều không cần, thôi thì giao cho … Hắn vừa nói vừa bò tới nhưng liền bị Tích Lịch Hỏa đẩy lùi, lão nói với Hải Đại Thiểu :
- Hải lão đệ, đừng lạ gì lão phu. Lão phu trông hắn mà nổi giận.
Hải Đại Thiểu xoay mình nói với trung niên đại hán:
- Nếu ngươi không cần, thì cho huynh đệ của mình uống rượu cũng được.
Trung niên đại hán trợn mắt nhìn Hải Đại Thiểu một hồi rồi cười ha hả:
- Tốt !
Tay hắn vừa duỗi ra vừa nói:
- Các huynh đệ, hãy cám ơn Hải Đại Thiểu, chúng ta hãy lui.
Tích Lịch Hỏa liền nạt lớn:
- Hãy khoan.
Trung niên đại hán nghiêm giọng hỏi:
- Còn gì nữa ?
Tích Lịch Hỏa nói:
- Lão phu muốn so tài.
Nghe vậy, chàng thiếu niên vội bước tới nhặt cây chùy dưới đất rồi cũng cười như điên:
- Để thiếu gia này trị cho !
Tích Lịch Hỏa nhìn trung niên đại hán nói với hắn:
- Hắn có lẽ là đệ tử của ngươi ? Hải lão đệ đã giao thủ với ngươi, tại sao lại bảo học trò của ngươi đấu với lão phu.
Nói đến đó, Tích Lịch Hỏa trợn mắt nhìn trung niên đại hán đầy vẻ kinh ngạc.
Thấy thế, Hải Đại Thiểu vội hỏi:
- Lão huynh sao vậy ?
Tích Lịch Hỏa chỉ trung niên đại hán rồi cười ha hả:
- Lão phu nhận ra ngươi rồi, lão phu nhận ra ngươi rồi.
Trung niên đại hán giật mình lấy chiếc mũ đen che kín.
- Đừng che nữa, đừng che nữa, dù có che cũng không còn kịp nữa rồi.
Trung niên đại hán nghiêm giọng:
- Chỉ sợ các hạ nhìn lầm.
Tích Lịch Hỏa khẳng quyết:
- Nếu lão phu nhìn lầm thì xin để cho ngươi móc hai con mắt. Có phải ngươi là người thợ rèn Vô lão đại ở gần Hàn Phong bảo ?

Lão cười ha hả rồi nói tiếp:
- Hèn gì hai tay của ngươi mạnh kinh hồn. Bởi ngày nào cũng đập sắt chỉ có cải trang lão phu mới không nhận ra.
Trung niên đại hán bị Tích Lịch Hỏa phát hiện lai lịch nhất thời cũng tỏ ra hoảng hốt.
Thiếu nữ áo xanh xen lời:
- Thợ rèn cải trang thì đã sao, cũng vì mấy vị nên phải cải trang như thế này.
Nói chưa dứt, đã thấy hai đại hán áo đen đang bế một thiếu niên chạy tới trên mình người thiếu niên tuy không thấy máu nhưng lại mê man, sắc mặt trắng bệch rõ ràng là đang bị trọng thương.
Trung niên đại hán biến sắc:
- Vừa rồi còn địch nổi sao bây giờ lại thế ?
Thiếu nữ áo xanh và trung niên đại hán đến xem xét vết thương, tức giận quát:
- Thật là tội ác, hắn dùng thủ pháp quá nặng!
Thấy tình cảnh như vậy, Hải Đại Thiểu nói với Tích Lịch Hỏa :
- Chúng ta với họ không có oán cừu gì, trong lúc này người ta đang gặp khó khăn chúng ta không nên gây thêm khó khăn cho họ.
- Lão phu cũng không muốn tạo thêm khó khăn cho họ.
Hải Đại Thiểu nói với Âu Dương huynh đệ :
- Sao các ngươi không đi cho rồi !
Thế là tất cả bọn họ đều rút lui, chỉ còn lại một cậu bé thiếu niên ốm yếu ở lại.
Hải Đại Thiểu nạt:
- Ngươi còn đứng đó để làm gì ?
Cậu thiếu niên ấy cúi mình lễ phép:
- Tiểu điệt xin cảm tạ lão đại thúc.
Hải Đại Thiểu nhìn cậu thiếu niên một lúc rồi có ý trách:
- Khuê nhi, ta trông ngươi là một người đàng hoàng, tại sao lại kết bạn với bọn họ ?
Cậu thiếu niên lễ phép:
- Đã là huynh đệ thì không thể không chia sẻ ngọt bùi.
Hải Đại Thiểu khen:
- Được lắm, mau về đi, nhớ nói lại ta có lời hỏi thăm mẫu thân nghe.
Cậu thiếu niên ấy vừa cúi mình chào, Hải Đại Thiểu gọi giật lại:
- Còn nữa, ngươi nhớ bảo cho huynh đệ biết là chiếc thuyền của Nữ Vương Phong đã bị chìm rồi để bọn chúng đừng có nghĩ tới nữa.
Cậu thiếu niên vội cúi mình chào.
Hải Đại Thiểu khen:

- Trong số huynh đệ Âu Dương chỉ có được một mình Âu Dương Khuê. Sản nghiệp của Âu Dương Cát sau này sẽ có người bảo quản.
Hải Đại Thiểu hướng hướng về Tích Lịch Hỏa và Thiết Trung Đường :
- Thôi chúng ta đi !
Trung niên đại hán vội ôm quyền:
- Chúng tôi đang có việc cần đi hướng khác, có nhiều chuyện nhưng chưa nói được. Nhưng từ nay về sau Võ Chấn Hùng này chẳng bao giờ quên tình cảm của Hải Đại Thiểu.
Hải Đại Thiểu cũng tươi cười :
- Xin Võ huynh cứ tự liệu.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 13
Anh hùng rèn kiếm

Chợt nghe trong tiếng mưa gió xen lẫn tiếng binh đao va chạm vào nhau.
Nghe có tiếng của một nữ nhân:
- Hiếu nhi, trói hắn lại nhưng đừng hại tính mạng hắn, mà chỉ cần hắn cho biết do nguyên nhân gì hắn lại quen với Thiết Trung Đường. Và hiện giờ Thiết Trung Đường đang ở chỗ nào. Ngoài ra, ngươi không được gây khó khăn cho hắn.
Nghe thế, Thiết Trung Đường giật mình vội vàng nép sau lưng Hải Đại Thiểu.
Dưới cơn mưa, có hai bóng người đang vội vã đi tới cùng với một người đang di động theo kiếm khí. Cho đến khi người này đến gần mới thấy rõ là một đại hán áo tím tay cầm trường kiếm cùng với một người tay trái cầm đao, tay phải vịn vào một đại hán mặc áo đen che kín mặt.
Đứng ngoài cuộc chiến của họ là một bà già tóc bạc tay chống gậy.
Đường kiếm của đại hán áo tím rất nhanh nhẹn, trầm ổn, không một chút sơ xuất.
Chàng đang thi triển những đường kiếm quang mình chính đại, rõ ràng là kiếm thuật chánh tông. Đường kiếm của chàng múa tít che kín toàn thân, không một giọt mưa nào có thể lọt vào.
Đường đao của đại hán áo đen tuy cũng độc hại nhưng hai chân của anh ta hình như bị què mất một chân, đao pháp của tay trái cũng

chưa tinh luyện. Hình như anh ta mới tập cầm đao tay trái chưa được bao lâu nên trong thời khắc này đã bị đường kiếm của đại hán áo tím vây hãm. Nếu đại hán áo tím không nới tay ắt là đại hán áo đen sẽ bị nguy khốn dưới đường kiếm.
Thấy thế nguy, trung niên đại hán và thiếu nữ áo xanh vừa muốn xông vào cứu viện thì đã nghe Tích Lịch Hỏa nạt:
- Thịnh đại nương hãy ra lệnh cho Tôn Hiếu dừng tay.
Mọi người đều ngơ ngác, trung niên đại hán cũng dừng bước.
Thì ra bà già tóc bạc và đại hán áo tím chính là mẫu tử Thịnh đại nương và Thịnh Tôn Hiếu.
Thịnh đại nương nhìn Tích Lịch Hỏa rồi nói:
- Tại sao lão cũng có mặt ở đây, hãy chờ ta bức tên này khai chỗ ở hiện giờ của tên họ Thiết rồi sẽ chuyện trò với lão đệ.
Tích Lịch Hỏa nói lớn:
- Bất tất phải hỏi, tiểu đệ biết chỗ ở của Thiết Trung Đường.
Nghe xong, đại hán áo đen giật mình nên chiêu thức bị sơ hở, nếu Thịnh Tôn Hiếu không nương tay thì đại hán áo đen ắt nguy mạng rồi. Nghe vậy, Thịnh Đại nương ngạc nhiên hỏi:
- Lão đệ biết hắn ở đâu ?
Tích Lịch Hỏa cho biết:
- Hắn đang bị con hồ ly Tư Đồ Tiếu tán tỉnh, bằng lòng phản bội Đại Kỳ môn.
Hiện giờ hắn đang ở một nơi với Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ.
Thịnh đại nương lấy làm lạ:
- Thực như thế không ?
- Có bao giờ tiểu đệ gạt Thịnh đại nương, chính mắt tiểu đệ nhìn thấy hắn với Tư Đồ Tiếu kề vai nhau nói nói cười cười, bây giờ bọn chúng có lẽ đang có mặt tại Lạc Nhựt mục trường.
Nghe xong, Thịnh đại nương ngơ ngác một hồi, bà lắc đầu nói:
- Già này mới ra ngoài một chuyến, không ngờ lại biết được một chuyện kỳ thú.
Hiếu con, hãy dừng tay.
Nghe lời mẫu thân, Thịnh Tôn Hiếu vội vàng thu kiếm về đồng thời chàng nhảy lùi ba bước, hình như chàng đang tiếc rẻ, chàng cũng tiếc thay cho Thiết Trung Đường tại sao lại phản sư ?
Thiết Trung Đường đang nép sau lưng Hải Đại Thiểu, thấy thái độ của Thịnh Tôn Hiếu, chàng vô cùng cảm khái.
Mưa càng nặng, màn đêm cũng sắp buông phủ, tình hình tại đây đang hỗn loạn.

Tuy mắt của mẫu tử Thịnh Tôn Hiếu rất sắc bén nhưng lại không phát hiện được Thiết Trung Đường.
Đại hán áo đen che mặt buông đao xuống, tuy không thấy rõ mặt nhưng với thái độ của chàng không thấy có vẻ thương tiếc một cái gì đó đang bị mất.
Thịnh đại nương hướng về đại hán áo đen khen:
- Xem ra sức lực của ngươi cũng không phải vừa. Vì nể mặt lão đệ Tích Lịch Hỏa, ta cho ngươi đi !
Cô gái áo xanh vội đến một bên đại hán áo đen cười nhạt:
- Được, ta cũng nể mặt lão hán nên bằng lòng để cho hai mẫu tử bà đi !
Thấy ngôn ngữ của thiếu nữ áo xanh có phần ngạo mạn, Thịnh đại nương mắng:
- Ngươi nói gì ?
- Tuy ta không muốn đấu với nam nhân, nhưng bất hạnh cho bà là người cùng giới.
Đôi mắt nàng đã lạnh lùng mà ngôn ngữ cũng vô cùng sắc bén.
Bỗng nhiên Thịnh đại nương cười khanh khách:
- Thiếu nữ nhỏ kia ơi, nói như vậy có nghĩa là ngươi muốn ra tay với Thịnh đại nương này phải không ?
Thiếu nữ áo xanh mỉa mai :
- Bà già quả là thông minh, hiểu được câu nói của ta.
- Đừng có miệng lưỡi, ắt là công phu của ngươi cũng như miệng lưỡi của ngươi mà thôi. Chỉ tiếc là … Rồi bà ta vừa tươi cười vừa bước tới gần thiếu nữ áo xanh.
Tích Lịch Hỏa cùng tất cả mọi người đều biết rõ dã tâm của Thịnh đại nương, lo lắng cho thiếu nữ áo xanh, nhưng không thể nào khuyên can gì được. Thì Thịnh đại nương đã nói tiếp:
- Chỉ tiếc rằng tay chân của ngươi trắng trẻo như vậy làm sao mà đấu với người khác ?
Bà ta vừa nói vừa vung thủ chưởng bắt cổ tay thiếu nữ áo xanh.
Thiếu nữ áo xanh không hề tránh né mà lại trở tay bắt cổ tay của Thịnh đại nương rồi cười nhạt:
- Tay của ngươi thô cằn quá !
Thế là hai chưởng bắt vào nhau, Thịnh đại nương vừa cười vừa nói:
- Tay của ngươi … Bà ta nói chưa dứt lời đã bị chấn động toàn thân, sắc mặt Thịnh đại nương nhợt nhạt.
Thiếu nữ áo xanh thấy thế tươi cười nói:
- Tay ta trắng quá ha ?
Rồi từ từ buông tay ra.

Thịnh đại nương chỉ nguýt thiếu nữ áo xanh một cái nhưng chẳng nói gì cả, vội chuyển mình thối lui. Bà nghiêm giọng:
- Hiếu nhi, đi theo ta !
Vừa nói tiếng "đi" thân hình bà đã cách đó hơn ba trượng.
Mọi người trông thấy đều vô cùng ngạc nhiên, không biết vì duyên cớ gì mà thái độ bà ta như thế. Nếu bảo rằng võ công của thiếu nữ áo xanh lại đẩy lùi một Thịnh đại nương khét tiếng trong giang hồ, thì thật khó tin.
Thịnh Tôn Hiếu cũng ngạc nhiên hỏi:
- Mẫu thân không chờ Điền huynh sao ?
Thịnh đại nương vừa đi vội vã vừa nói:
- Hắn không thấy mẫu tử ta, tức nhiên là hắn cũng quay trở về.
Thịnh Tôn Hiếu vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng đành ôm quyền chào Tích Lịch Hỏa cùng mọi người rồi vội vã chạy theo Thịnh đại nương.
Khi quay mình đi, Thịnh Tôn Hiếu giả bộ vô ý đánh rơi một cái bao nhỏ bằng lụa. Tích Lịch Hỏa vội nhặt cái bao này lên thì Thịnh Tôn Hiếu đã đi rất xa. Tích Lịch Hỏa không khỏi tò mò mở cái bao ra xem thì ra bên trong có một viên thuốc. Tích Lịch Hỏa biết rằng đấy là viên thuốc độc môn của Thịnh đại nương dùng điều trị ám khí "thiên nữ châm".
Tích Lịch Hỏa vô cùng ngạc nhiên tự nhủ thầm:
"Lạ nhỉ, xưa nay mỗi khi hành động, Thịnh Tôn Hiếu rất cẩn thận, tại sao bây giờ hắn lại vô ý đánh rơi viên thuốc này ?" Nên biết rằng, thuốc chữa trị độc châm ám khí xưa nay vẫn là thứ quí giá trong giang hồ, tất cả môn hạ đệ tử của các môn phái luôn luôn cẩn thận đâu dám để rơi rớt như vậy. Vừa liếc nhìn thiếu nữ áo xanh thì tay trái cô ta đang ôm vào lòng, sắc mặt hơi thay đổi, toàn thân nàng bắt đầu giật giật. Chắc chắn là bị trúng "thiên nữ châm" Tích Lịch Hỏa liền hiểu ngay rằng Thịnh Tôn Hiếu biết rõ thiếu nữ áo xanh đã bị "thiên nữ châm" của mẫu thân. Khi hai chưởng chạm vào nhau, Thịnh đại nương cũng bị chấn động, trong lúc ấy thiếu nữ áo xanh đã bị độc thủ "thiên nữ châm". Thịnh Tôn Hiếu không nỡ để thiếu nữ áo xanh bỏ mạng nên cố ý đánh rơi viên thuốc giải. Việc làm nhân từ của Thịnh Tôn Hiếu không những cứu mạng thiếu nữ áo xanh mà còn cứu cả Thịnh đại nương.
Đại hán què và Võ Chấn Hùng cũng vừa thấy dị trạng của thiếu nữ áo xanh vội vàng nhào tới quan sát.
Thiếu nữ áo xanh nhăn nhó:
- Quả là độc thủ, tiện nữ chỉ sợ … chỉ sợ không còn cứu nổi.
Đại hán què chân và Võ Chấn Hùng đều hốt hoảng. Chợt nghe Tích

Lịch Hỏa hét to:
- Đừng có hốt hoảng, thuốc giải đang có trong tay lão phu.
Đại hán áo đen vừa sợ vừa mừng, giọng nói run run hỏi:
- Thực … thực không ? Thiên nữ châm là ám khí độc môn của Thịnh đại nương, tại sao lão bối lại có thuốc giải ?
- Sở dĩ lão phu có là nhờ Thịnh Tôn Hiếu để lại.
Đại hán què chân mừng rỡ, đưa tay nhận thuốc giải thì thiếu nữ áo xanh cũng mở mắt hỏi:
- Tại sao hắn lại cứu tiện nữ ?
Tích Lịch Hỏa khen:
- Thịnh đại nương thì lòng dạ rất độc ác thế mà có một đứa con rất nhân hậu hiếm gặp trong giang hồ.
Đại hán què chân cũng tấm tắc khen:
- Nếu gặp người khác thì tại hạ đã mất mạng rồi.
Hải Đại Thiểu đưa ngón tay cái lên nói:
- Không ngờ Tử Tâm Kiếm Khách cũng là một hán tử như vậy, bất luận như thế nào mỗ cũng kết giao với hắn.
Thiếu nữ áo xanh vừa đưa tay nhận viên thuốc, đồng thời cô ta cũng lấy trong người ra một vật trao cho Tích Lịch Hỏa:
- Đây cũng là viên thuốc trị thương của tiện nữ, xin lão tiền bối trao cho hắn ngay!
Tích Lịch Hỏa nhận chiếc hộp gỗ từ tay thiếu nữ áo xanh lão cũng ngơ ngác, rồi lão thở dài cảm kích:
- Người ta thường nói rằng “cứu người tức là cứu mình” thật chẳng sai một chút nào.
Thấy dáng ngơ ngác của Tích Lịch Hỏa, Hải Đại Thiểu vội giục:
- Tuy Thịnh đại nương gieo gió thì gặt bão nhưng nể mặt Thịnh Tôn Hiếu, lão huynh nên đi ngay chứ đừng ngơ ngác như vậy để làm gì ?
- Đúng như vậy !
Tích Lịch Hỏa vừa nói xong, lão định bước đi nhưng lại dừng lại nhìn Hải Đại Thiểu nói:
- Thịnh đại nương đi đâu mỗ nào có biết ?
- Điều đó lão huynh muốn làm như thế nào thì tùy ý nhưng lão huynh để chậm chỉ sợ không còn kịp đâu.
Nói chưa dứt lời thì đã thấy có hai người đang vội vã đi tới. Người đi trước là một thiếu niên mặc áo chẽn đen, cái mũ che mặt bị lệch xuống đang thở hổn hển. Phía sau là một chàng bạch diện thư sinh, người đi trước dừng lại, thiếu niên đi sau cũng dừng theo.
Khi đến gần, chàng thiếu niên nói:
- Thật là nguy hiểm, may mà tiểu điệt thoát được.

Nghe vậy, Võ Chấn Hùng biến sắc rồi trầm giọng hỏi:
- Một mình ngươi trở về hay sao ?
Thiếu niên áo đen cười đắc ý:
- Dĩ nhiên là một mình.
Mọi người đều thấy có hai người, tại sao chàng thiếu niên ấy chỉ nói có một mình, ai nấy đều lo lắng. Người giả trang là một thiếu niên cũng có tài khinh công rất cao.
Võ Chấn Hùng ngửa mặt cười rồi hét lớn:
- Thân pháp của công tử giỏi lắm.
Thiếu niên áo đen giật mình vội vàng di chuyển, bạch diện thiếu niên cũng như bóng theo hình bước tới sau lưng thiếu niên áo đen. Thân pháp thật nhanh nhẹn.
Võ Chấn Hùng hét:
- Nằm xuống !
Thiếu niên áo đen vội ngã xuống đất, vừa ngước mắt nhìn thì mới thấy chàng thiếu niên bạch diện thư sinh, hắn mới biết là người này đã đi theo hắn, hai bàn tay thiếu niên áo đen toát mồ hôi lạnh.
Tuy trên người bạch diện thư sinh bị ướt pha lẫn một ít bùn dơ nhưng áo quần của chàng vẫn nghiêm chỉnh. Hải Đại Thiểu nhìn thiếu niên bạch diện cũng là trang anh tuấn nhưng lại pha một chút tự mãn, tự kiêu. Tích Lịch Hỏa phụ họa:
- Đồ thối tha !
Mọi người chứng kiến võ công của thiếu niên bạch diện thư sinh đều tấm tắc khen. Nhưng lại thấy Hải Đại Thiểu đối đáp với Tích Lịch Hỏa, ai nấy đều không nhịn được cười.
Trong lúc đó, Thiết Trung Đường đang nép ở sau lưng đại hán mặc áo chẽn. Trong lúc này chỉ có chàng là người đang lo lắng. Thấy tài khinh công của thiếu niên bạch diện thư sinh như thế thì Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa chưa phải là địch thủ của hắn. Chàng thiếu niên bạch diện thư sinh nhìn hai người như muốn ra tay. Bỗng nhiên hắn cười :
- Điền mỗ luôn luôn nhớ lời sư phụ đã răn dạy là không bao giờ ra tay trước kẻ khác.
Hắn lại tươi cười nói tiếp:
- Chẳng biết hai vị có dám ra tay với Điền mỗ này không ?
Đột nhiên Hải Đại Thiểu giật chiếc hộp gỗ trong tay Tích Lịch Hỏa liệng xuống đất rồi bắt chước giọng nói của thiếu niên bạch diện:
- Cái hộp gỗ này cũng không bao giờ ra tay trước. Chẳng biết ngươi dám động tới nó không ?
Giọng nói của Hải Đại Thiểu vốn lúc nào cũng oang oang rõ ràng

nhưng bây giờ lão cố ý nói the thé. Mọi người đều cười rộ.
Thiếu niên bạch diện giả giọng như là một văn nhân thi sĩ nhưng rồi càng nổi giận:
- Ta sẽ đập nát nó, xem nó làm gì !
Hắn vừa hét vừa phóng chưởng nhắm tới chiếc hộp gỗ nhưng hắn lại sợ bên trong có chất độc nên không dám ra tay mạnh.
Thấy vậy Hải Đại Thiểu cười :
- Trong hộp gỗ chẳng có gì lạ, chỉ có viên thuốc giải dùng để cứu mạng của Thịnh đại nương. Nếu đập nát nó thì Thịnh đại nương cũng mất mạng.
Chưởng lực của thiếu niên bạch diện vừa chạm đến chiếc hộp gỗ. Nghe vậy chàng vội vàng thu hồi chưởng lực.
Chàng vừa thu hồi chưởng lực vừa dùng sức hút của chưởng lực kéo chiếc hộp gỗ vào lòng bàn tay.
Thiết Trung Đường nhận thấy chàng thiếu niên bạch diện thu phát chưởng rất tự nhiên, hình như hắn lấy tâm ý làm chủ nên rất lo lắng, chàng cố đoán lai lịch của thiếu niên bạch diện.
Hải Đại Thiểu cười hăng hắc:
- Ta tưởng hắn đang còn đủ hai tay thế mà chiếc hộp nhỏ này hắn cũng không dám đánh.
Tích Lịch Hỏa than:
- Dáng mạo của người con người như thế này trên cuộc đời không ít.
Thiếu niên bạch diện họ Điền giả vờ như không nghe, không thấy.
Chàng mở nắp hộp ngửi mấy cái, mặt biến sắc:
- Thì ra đây là Chiêm hoa sương, như vậy có nghĩa là Thịnh đại nương đang bị thương ở nội phủ ngũ tạng rồi sao ?
Đôi mắt thiếu niên bạch diện quét một vòng rồi hỏi:
- Trong số các ngươi, ai là kẻ đã gây chấn thương nội phủ của Thịnh đại nương, cho Điền mỗ được thấy. Chứ các vị đều không phải là người đã gây chấn thương.
Hải Đại Thiểu cười châm biếm.
Thiếu niên bạch diện từ tốn nói:
- Ta thấy hai vị như là hai con rù đen.
Hắn luôn luôn tỏ thái độ lịch thiệp, bỗng nhiên lại dùng hai chữ “rùa đen” khiến mọi người giật mình.
Tuy thế, Hải Đại Thiểu vẫn không tỏ vẻ giận dữ. Lão vừa muốn nói trêu nữa nhưng Tích Lịch Hỏa đã nóng nảy hét toáng:
- Đồ tiểu tử, ngươi không dám động thủ với lão phu ?
Thiếu niên bạch diện thản nhiên nói:
- Nếu lão mà ra tay thì đừng nghĩ đến chuyện sống sót.

Tích Lịch Hỏa giận quá, lão vận dụng tay chân nghe răng rắc bước tới. Chàng thiếu niên bạch diện cũng chăm chú nhìn Tích Lịch Hỏa với đôi mắt đầy sát khí.
Thấy tình hình khá trầm trọng, Thiết Trung Đường lo sợ rằng Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu đã nhiều năm nổi tiếng trong giới giang hồ. Bây giờ chỉ trong một lúc bị chôn vùi bởi thiếu niên bạch diện này thì không còn thể thống gì nữa.
Cùng trong lúc ấy, cô gái áo xanh vốn ngồi tĩnh tọa điều khí bỗng đứng phắt dậy, chẳng biết nàng sử dụng động tác gì mà đã thấy đứng ngang trước mặt Tích Lịch Hỏa.
Chàng thiếu niên bạch diện thấy thân pháp quá nhanh của cô gái áo xanh, chàng cũng kinh hoảng.
Tích Lịch Hỏa nghiêm giọng:
- Cô nương hãy tránh ra !
Cô gái áo xanh nói:
- Người này là kẻ thù của gia đình tiện nữ. Thịnh đại nương đã bị tiện nữ gây chấn thương, tại sao các hạ lại bảo tiện nữ tránh ra ?
Cô gái áo xanh không chú ý gì đến Tích Lịch Hỏa. Ngược lại, Tích Lịch Hỏa cũng ngơ ngác trước câu nói của nàng, chỉ còn dằn cơn tức giận rút lui.
Chàng thiếu niên bạch diện chăm chú nhìn cô gái áo xanh từ trên xuống dưới, chàng không khỏi ngạc nhiên hỏi:
- Thì ra cô nương là người gây chấn thương cho Thịnh đại nương ?
Cô gái áo xanh nói thách thức:
- Ngươi không tin thì cứ thử xem !
Thiếu niên bạch diện nhìn nàng một lát rồi phá lên cười :
- Vốn tại hạ cũng muốn thử chiêu nhưng nhìn đôi mắt cô nương chẳng khác gì mặt nước hồ thu nên không nỡ xuống tay đó thôi.
Nghe vậy, Hải Đại Thiểu mắng:
- Không ngờ hắn có vẻ tao nhã như vậy mà lại nói giọng điệu như thế.
Tích Lịch Hỏa chêm vào:
- Thì hắn chỉ là một đứa mê gái chứ gì ?
Chàng thiếu niên bạch diện như không chú ý gì đến lời mắng nhiếc của hai người mà chỉ chăm chú nhìn cô gái áo xanh.
Cô gái áo xanh cũng cười nhạt:
- Đã như thế này, chi bằng ngươi hãy mau mau mang thuốc giải về. Nếu để chậm ắt “sinh đại nương” sẽ trở thành “tử đại nương” mất.
Thiếu niên bạch diện cũng cười :
- Chỉ vì tại hạ muốn lịch sự với người bè bạn của Đại Kỳ. Còn mọi

việc khác, kể cả việc sống sót của bà ta nào có dính líu gì.
Thiết Trung Đường vừa lo lắng vừa tự nghĩ:
"Nếu hắn đối đầu với Đại Kỳ môn quả là kình địch".
Chàng nghĩ tới nghĩ lui trong Đại Kỳ môn dĩ nhiên cũng có người địch thủ của hắn, nhưng cỡ như sư phụ hắn thì ai là người đối địch ?
Chàng càng suy nghĩ càng lo. Chỉ không sao biết được Thịnh đại nương tìm hắn ở nơi nào nên chàng không nghe rõ những điều khác.
Cô gái áo xanh nhìn thiếu niên rồi nói dịu dàng:
- Như vậy có nghĩa là ngươi không muốn đi ?
- Đúng đấy, tạm thời tại hạ chưa muốn đi.
- Ngươi muốn gì ?
Thiếu niên bạch diện cười như điên cuồng:
- Tại hạ chỉ muốn nhìn cô nương miệng thì độc, nhưng tay chân quả có thương người !
- Ngươi muốn sao thì muốn có quan hệ gì đến ta ! Nhưng để xem ngươi nhẫn nại cứ đứng đây đến bao giờ cho biết.
Thiếu niên bạch diện lại cười :
- Trước mặt cô nương thì tại hạ có thể nhường đôi câu. Nếu lấy võ công mà luận thì tại hạ không thua sút đâu.
Cô gái áo xanh nói:
- Như vậy có nghĩa là ngươi rất tự thị vào võ công ?
- Cũng có thể nói như vậy - Thế thì ta sẽ biểu diễn võ công để người xem, nếu ngươi cũng làm giống như ta thì mọi chuyện đều do ngươi định đoạt.
Thiếu niên bạch diện vừa cười vừa nhắc lại:
- Mọi chuyện đều do ta định đoạt ?
- Đúng vậy !
Lập tức nàng rút một dải lụa vung tay một cái đã thấy dải lụa tung ra.
Thấy vậy, thiếu niên bạch diện cười :
- Như vậy nào có khó khăn gì, để xem cô nương có chịu mọi việc do tại hạ định đoạt không ?
Bỗng nhiên chàng thiếu niên bạch diện ngưng hẳn tiếng cười. Thật ra bây giờ dù muốn cười chàng cũng không cười được. Nguyên do là trong giây phút này Cô gái áo xanh vừa đẩy dải lụa một cái, dải lụa rời khỏi tay bung ra, còn thân hình cô ta thì bay lên như một làn khói theo dải lụa đang lơ lửng trên không. Khi dải lụa sắp từ từ rơi xuống, nàng đã trở tay bắt nó cùng rơi xuống rồi tự hào :
- Dễ há ! Ngươi thử làm xem.
Cô gái áo xanh trao dải lụa cho thiếu niên bạch diện. Chàng thiếu niên họ Điền sửng sốt không dám đưa tay tiếp nhận.

Cả Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa đều vừa kinh ngạc vừa tấm tắc khen. Họ đều là những lão hán chưa hề biết phục ai, nhưng chứng kiến thân pháp khinh công của Cô gái áo xanh chẳng những miệng phục mà tâm của họ cũng phục. Chàng thiếu niên họ Điền nhìn dải lụa trước mắt Thiết Trung Đường mà toát mồ hôi lạnh.
Cô gái áo xanh như cố ý thách:
- Một việc dễ dàng như thế, ngươi không dám thử xem ?
Chàng thiếu niên họ Điền lau mấy giọt mồ hôi trên trán rồi cười gượng:
- Thân pháp khinh công của cô nương đã luyện đến mức thượng thừa, thân hình biến thành mây khói. Tại cánh đầm trong rừng sâu ở Trung Nguyên, tại hạ được biết có một cô gái cũng thân pháp như cô nương, khiến cho Điền mỗ không thể lường được.
Cô gái áo xanh cười nhạt:
- Nói cho ngươi rõ trong cánh đầm ấy vốn là nơi rồng cọp, chẳng có kẻ nào dám lộn xộn, nếu ngươi không dám thử thì hãy đi đi.
Thiếu niên họ Điền trù trừ:
- Nhưng tại hạ mong được biết lai lịch của cô nương !
- Ngươi biết lai lịch của ta để làm gì ?
- Trong thiên hạ hiện nay, người đạt được võ công như cô nương cũng chỉ vài người mà thôi.
Thiếu niên áo đen nghe hắn nói như vậy vội vung quyền xông tới hét to:
- Ngươi còn muốn nói dóc gì nữa, hãy ngưng mau !
Vừa hét, tay hắn đã vung quyền như gió táp. Chỉ nháy mắt hắn đã phóng ra năm quyền, tuy quyền thế chưa được tinh diệu nhưng lại hùng hùng hổ hổ, sức mạnh đến cả ngàn cân. Thiếu niên họ Điền lẹ làng tránh được năm đường quyền rồi nói tiếp:
- Tại hạ có biết chút đỉnh về hai nhân vật tiêu biểu cho Nam Bắc ấy.
Hình như thiếu niên áo đen đang nôn nóng, thế quyền vô cùng mãnh liệt, miệng thì không ngớt la hét làm ác mất tiếng nói của chàng thiếu niên họ Điền.
Thiếu nữ áo xanh nói:
- Đại ca, để cho hắn nói.
Tiếng nói của Thiếu nữ áo xanh tuy nhẹ nhàng nhưng lại có sức mạnh. Thiếu niên áo đen lập tức rút lui nhưng trên gương mặt chàng thoáng nét bi phẫn.
Bọn Hải Đại Thiểu chứng kiến đều rất lấy làm lạ, chẳng biết bên trong còn có điều gì bí ẩn ? Liếc mắt nhìn Võ Chấn Hùng và đại hán què chân cũng không kém phần khẩn trương, còn đôi mắt Thiếu nữ

áo xanh cũng rất dị dạng, cô nàng nghiêm giọng hỏi:
- Hai người đó là ai ?
Chàng thiếu niên họ Điền đáp:
- Tiếng tăm của hai vị ấy người đời làm sao biết được, nhưng với võ công của cô nương thì tại sao cô nương cũng không biết hai vị ấy ?
Thiếu nữ áo xanh nhíu mày suy nghĩ.
Chàng thiếu niên họ Điền nói tiếp:
- Bất luận cô nương là môn đồ của một trong hai vị kỳ nhân ấy đều rất gần gũi với tại hạ. Cô nương còn ngại gì mà không chịu nói lai lịch cho tại hạ biết.
Thiếu nữ áo xanh vẫn suy nghĩ nhưng đôi mắt của cô ta như đang mơ màng.
Bỗng nhiên chàng thiếu niên họ Điền như thoáng nét vui mừng, hắn nhìn trừng trừng vào Thiếu nữ áo xanh miệng hắn nói thì thầm:
- Lôi Thần Lạc Tinh Vũ, Phong Lăng Đoạn Nguyệt Hồn … Thiếu nữ áo xanh cũng thì thầm:
- Lôi Thần … Phong Lăng … Chàng thiếu niên họ Điền nói lớn:
- Hai vị ấy, cô nương cũng không biết à ?
Thiếu nữ áo xanh không nói mà chỉ lắc đầu. Lắng tai nghe thì rõ ràng mọi người đều đang nhắc lại hai cái tên ấy nhưng chẳng ai hiểu gì cả.
Chàng thiếu niên họ Điền cũng ngơ ngác một hồi rồi lắc đầu thở dài:
- Nếu bảo rằng cô nương không phải là môn hạ của một trong hai vị ấy quả là tại hạ không thể tin.
Bỗng nhiên nghe Thiếu nữ áo xanh nói lớn:
- Phong Lăng, Lôi Thần nào, xưa nay ta chưa hề nghe tới, ngươi hãy đi mau.
- Nhưng võ công của cô nương … Chàng thiếu niên họ Điền chưa nói hết thì thiếu nữ đã vội xua tay :
- Hãy đi mau, đi mau, ta không muốn nghe những gì ngươi nói.
Chàng thiếu niên họ Điền ngơ ngác một hồi. Cuối cùng thở dài một tiếng rồi nói lớn:
- Đã như vậy thì nội trong một năm nữa tại hạ sẽ xin lãnh giáo !
Vừa nói chàng vừa phất tay áo dùng thế lăng không, chỉ trong chớp mắt chàng thiếu niên họ Điền đã xuyên màn mưa mất hút.
Trong đôi mắt Thiếu nữ áo xanh long lanh nước mắt, nàng quay mình vừa khóc vừa nhìn mọi người như đang u ẩn một tâm sự đau thương nào đó trong quá khứ.
Võ Chấn Hùng nói với thiếu niên áo đen:
- Ma nhi, sao con lại không đến an ủi Hà thư … Thiếu niên áo đen cúi

đầu lễ phép:
- Hà Thư cứ tưởng rằng sẽ biết được lai lịch của mình nên muốn rời khỏi chúng ta, dù hài nhi có khuyên lơn cũng không có tác dụng gì.
Võ Chấn Hùng nạt:
- Đừng nói hồ đồ !
Thoạt thấy Thiếu nữ áo xanh chuyển mình nói thật lớn:
- Hài nhi đã chịu ơn cứu mạng của nghĩa phụ và đại thúc, tự biết thân phận của hài nhi nên không hề nghĩ đến chuyện rời khỏi nghĩa phụ và đại thúc.
Thấy vậy, đại hán tàn phế nói:
- Con đừng nghe hắn nói hồ đồ, hắn … hắn.
Thiếu nữ áo xanh tiếp:
- Hà huống … hài nhi chỉ sợ mãi mãi cũng không nhớ nổi việc đã xảy trong quá khứ … Nàng vội ôm mặt khóc.
Thiếu niên áo đen nhìn thiếu nữ Hà Thư rồi cũng rơm rớm nước mắt.
Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa cũng rất ngạc nhiên. Một thiếu nữ có võ công như vậy mà cũng không hay biết lai lịch của chính bản thân.
Võ Chấn Hùng tằng hắng một tiếng rồi ôm quyền nói:
- Hai vị đã vì việc nghĩa mà giúp đỡ chẳng biết hai vị có bằng lòng đến tệ xá để tại hạ mời vài ba ly rượu gọi là chút lễ.
Tích Lịch Hỏa nhìn Hải Đại Thiểu như dò ý, Hải Đại Thiểu nói ngay:
- Huynh đệ chúng ta từ kẻ thù trở thành bằng hữu đúng là nên uống cạn mấy chén chúc mừng.
Võ Chấn Hùng hết sức vui mừng:
- Từng nghe đến đại danh Thiên Sát Tinh quả là một hán tử hào sảng.
Tích Lịch Hỏa xốn xang hỏi:
- Còn lão phu không phải hào sảng hay sao ? Thôi ta đi mau. Hôm nay lão phu quyết nhìn cho biết ai là kẻ say trước.
Thế là lão hô toáng lên:
- Huynh đệ Ơi … huynh đệ Ơi … Bỗng lão giật mình hỏi Hải Đại Thiểu :
- Hải lão đệ, người bạn trẻ của chúng ta đâu rồi ? Tại sao lại không thấy ?
Quả đúng như vậy, Thiết Trung Đường đã mất hút dưới trời mưa gió, chẳng ai biết chàng đi tự lúc nào và sẽ đến nơi nào, vừa rồi ai nấy đều chăm chú theo dõi võ công của thiếu nữ nên chẳng ai chú ý đến Thiết Trung Đường.
Tích Lịch Hỏa dậm chân mắng:
- Cái thằng tiểu tử vong ân bội nghĩa, lão phu đã cứu mạng cho hắn

thế mà hắn không nói một tiếng trước khi đi.
Thấy vậy Hải Đại Thiểu cười :
- Lão huynh chỉ nóng nảy đó thôi, mỗ xem ra con người đó không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa, ắt có việc gì cần thiết nên đi trước mà thôi.
Hải Đại Thiểu nắm vai Tích Lịch Hỏa :
- Thôi chúng ta trước hết là nhậu mấy chén cho đã đời ông địa, nếu hắn quên ơn không tìm đến lão huynh thì mỗ sẽ thay lão huynh tìm hắn.
Miệng Tích Lịch Hỏa thì cứ mắng Thiết Trung Đường nhưng hai chân của lão thì cứ bước theo Hải Đại Thiểu.
Võ Chấn Hùng cùng với người tàn phế trở về trước chuẩn bị.
Chàng thiếu niên áo đen bước tới một bên Thiếu nữ áo xanh cúi đầu nói:
- Hà Thư vừa rồi đệ nói không phải, xin đừng giận đệ nghe!
Thiếu nữ áo xanh liền gật gật đầu, bỗng nhiên nàng nắm tay của thiếu niên nói dịu dàng:
- Đệ là đệ của ta, sao ta lại giận đệ ?
Nghe vậy, chàng thiếu niên áo đen vui mừng rõ nét. Hải Đại Thiểu nhìn hai chị em rồi cười nói:
- Lão ca, lão ca có nhìn thấy hai đứa ấy không, xem ra cậu thiếu niên này đã yêu thiếu nữ nên hắn sợ cô ta bỏ đi.
Tích Lịch Hỏa cũng cười :
- Chú ý gì đến việc của thiên hạ, thôi ta hãy đi nhậu.
Trong đêm mưa gió, đường sá thật khó di chuyển.
Mọi người đi được nửa giờ. Xa xa phía trước mặt đã thấp thoáng ánh đèn. Nơi đây chỉ là một thôn nhỏ, ở đầu thôn có treo một tấm gỗ có đề ba chữ “THÔN THỢ RÈN” Võ Chấn Hùng vừa cười vừa nói:
- Đây là tệ xá của tại hạ. Xin hai vị chớ hiềm giản lậu, nghèo khổ.
Hai mắt Tích Lịch Hỏa mở tròn hình như lão định nói gì nhưng lại thôi.
Nhà cửa trong thôn này khá chỉnh tề, hình như cái gì ở đây cũng vừa xây dựng.
Trước cửa nhà nào cũng có đàn bà con nít xúm xít như đang chờ chồng và người cha trở về. Chàng thiếu niên áo đen vừa đến đó thì hướng về Võ Chấn Hùng và hán tử tàn phế cáo biệt, hắn bước đến người đàn bà và mấy đứa trẻ đang tựa cửa cười cười nói nói. Người đàn bà phủi những hạt mưa trên mình hắn.
Tích Lịch Hỏa càng nhìn càng thấy lạ, lão buộc miệng:
- Lạ quá, lạ quá !

Võ Chấn Hùng nói:
- Hai vị thấy chỗ này như chỗ ở của một cường đạo ?
Tích Lịch Hỏa nói:
- Chưa hẳn là giống hệt nhưng lão phu thấy rất lạ.
Võ Chấn Hùng gật đầu:
- Tuy huynh đệ tại hạ sống bằng nghề lục lâm nhưng tiền bạc cướp được đều làm tế bần cả chứ không đụng đến một tơ hào.
Tích Lịch Hỏa hỏi:
- Bình thường các hạ sinh sống bằng nghề gì ?
- Sống bằng nghề thợ rèn. Huynh đệ tại hạ đều là những tay thợ rèn nổi tiếng, tuy ở đây hẻo lánh nhưng sống cũng qua ngày. Lúc nào biết được mấy con dê mập đi qua, hắn mang theo tiền bạc phi nghĩa, thế là huynh đệ tại hạ mặc áo đen, lấy mũ trùm đầu từ những người thợ rèn biến thành những tên hảo hán lục lâm.
Tích Lịch Hỏa nghe kể đến đấy, lão sung sướng:
- Hay quá, hay quá, cường đạo như thế thì trên giang hồ cũng hiếm thấy, cướp được càng nhiều càng tốt !
Hải Đại Thiểu cũng cười :
- Thế thì cái danh cường đạo của lão từ đây xin tặng lại cho các hạ.
Đang cười cười nói nói thì đã đến một căn nhà gạch. Căn nhà gạch này chỉ xây dựng rất đơn giản, trước cửa cũng treo một tấm bảng đề mấy chữ “Thần thủ đả thiết” chuyên chế tạo các loại binh khí.
Gần cửa đi vào là một căn phòng rộng chừng mấy trượng, chứa đầy các thứ sắt thép và sản phẩm đã chế tạo, từ đao kiếm cho đến các loại binh khí khác, loại nào cũng có trong mười tám thứ binh khí. Qua khỏi căn phòng này là phòng khác, phòng ốc rất đơn giản, nhưng bốn phía đều có đủ thứ rượu.
Hải Đại Thiểu tươi cười :
- Úi chà, chỗ này hợp với tì vị của mỗ.
Tích Lịch Hỏa cũng chen lời:
- Đã đặt chân tới đây rồi, lão phu không còn nghĩ đến chuyện đi nơi khác.
Võ Chấn Hùng mang một bình trà nóng và dẫn cậu thiếu niên áo đen đến mời khách:
- Đây là khuyển tử Võ Bằng vừa ngu vừa dốt xin hai vị chỉ giáo.
Tích Lịch Hỏa thấy cậu thiếu niên mắt lớn mày rậm trong sáng rất anh tuấn, thân hình trông cứng như sắt, lắc đầu nói:
- Nếu lão phu có được một đứa con như thế này thì vui biết mấy. Lão đã già nhưng chẳng con cái gì, mỗi khi thấy con người ta lòng lão rất cảm khái.

Hải Đại Thiểu hỏi:
- Vừa rồi còn có một huynh đài, tại sao bây giờ không thấy ?
Tích Lịch Hỏa chen lời:
- Còn có Thiếu nữ áo xanh nữa, lão phu hết sức khâm phục cô nàng.
Võ Chấn Hùng cười khổ:
- Lai lịch của Liễu cô nương rất đặc biệt, tính tình cũng khác người. Nhưng cô ta … Bỗng nhiên Võ Chấn Hùng thở dài không nói nữa.
Khi ấy hán tử tàn phế cũng có mặt, thân hình hắn có rất nhiều vết thương khiến người khác không dám nhìn.
Võ Chấn Hùng dẫn ra chào Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa. Chẳng biết vô tình hay cố ý. Chấn Hùng chỉ vào người tàn phế gọi là Triệu đại ca chứ không nói rõ tên họ.
Họ đã uống với nhau ba tuần rượu, ngoài song mưa gió càng mạnh.
Bỗng nhiên Triệu đại ca hỏi:
- Vừa rồi có nghe hai vị nói có một người tên Thiết Trung Đường đã gia nhập vào Lạc Nhựt mục trường có đúng không ?
Tích Lịch Hỏa gật đầu:
- Lão phu thấy tận mắt, hiển nhiên là đúng như vậy.
Triệu đại ca ngơ ngác một hơi rồi hỏi:
- Thực không ? Vì sao lại đúng ?
Tích Lịch Hỏa vội vã hỏi:
- Phải chăng huynh đài quen biết với Thiết Trung Đường ?
Triệu đại ca vừa cười vừa nói lãng:
- Tại hạ chỉ nghe tên chứ không quen biết.
Tích Lịch Hỏa chăm chú nhìn Triệu đại ca một hồi. Lão vỗ bàn nói:
- Lão phu nhìn huynh đài quen quen, không biết đã gặp đâu một lần.
Thấy Triệu đại ca giật mình. Võ Chấn Hùng liền nâng ly mời.
Trong lúc ấy bỗng nghe có tiếng ngựa hí, hình như đã dừng trước cửa. Nghe có tiếng đàn ông hỏi:
- Bên trong có chủ nhà không ? Có Ân phu nhân và công tử đến muốn đặt một ít mặt hàng đây.
Võ Chấn Hùng vội vàng xin lỗi khách:
- Tại hạ xin phép.
Hải Đại Thiểu ngạc nhiên:
- Đêm mưa gió như thế này mà cũng có người đến đặt hàng. Võ huynh làm ăn cũng khấm khá đấy chứ.
Võ Chấn Hùng vừa vén tấm màn lên, quả nhiên có một cỗ xe ngựa đang dừng trước cửa. Trông hai con ngựa đều thuộc loại tuấn mã, chỉ có những người giàu có mới mua nổi.
Người đánh xe đứng gần cửa ra vào hỏi:

- Đại ca là chủ tiệm ?
Võ Chấn Hùng tươi cười hỏi:
- Qúi khách muốn đặt hàng gì ?
- Đại ca chờ cho một lát. Người đánh xe vội vàng bước ra mở cửa xe. Thấy trên xe bước xuống một đôi nam nữ ăn mặc rất sang trọng. Trong khi ấy, ở trong phòng khách, Võ Bằng đang bồi tiếp Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa.
Chợt nghe có tiếng nữ nhân nói:
- Ở đây có sản xuất loại kiếm quí không ? Chúng tôi nghe tiếng nên tìm đến, ông đừng pha vật liệu xấu vào.
Tích Lịch Hỏa nói thầm thì:
- Đàn bà cũng muốn chơi kiếm, hết trò chơi rồi sao ?
Nghe tiếng của Võ Chấn Hùng :
- Phu nhân muốn chế tạo như thế nào, chỉ cần nói thước tấc và hình dạng là đủ rồi. Còn sắt thép, xin phu nhân chớ quan tâm.
Người đàn bà lại hỏi:
- Cũng chẳng có gì, chỉ một đôi thứ đơn giản. Trước hết ông lấy giấy bút để ghi thước tấc hầu khỏi quên.
Người đàn bà nói kích thước:
- Trước hết, chết tạo cho tiện thiếp một cặp Thư Hùng kiếm. Chiều dài ba thước ba tấc. Rộng một tấc bảy phân. Một cây nặng chín cân rưỡi, một cây nặng tám cân.
Ngoài ra đều giống nhau. Riêng hai cán kiếm đều có hình dạng như “Hộ thủ câu” và có thể dùng đựng máu. Cán kiếm bộng bên trong có thể chứa hai cái Hoa châm … Ông ghi thật rõ ràng nhé.
Tích Lịch Hỏa nhận xét:
- Nghe giọng nói của bà ta như là một thương nhân.
Khi ấy lại nghe tiếng của Chấn Hùng:
- Tại hạ đã ghi kỹ, phu nhân còn cần gì nữa không ?
- Còn muốn đặt một số Mai Hoa châm. Kiểu mẫu theo bản vẽ đây, cũng cần nói để các hạ rõ. Tuy loại này không phải là loại ám khí của riêng ai, nhưng các hạ không được dựa vào bản vẽ này để chết tạo cho người khác.
Võ Chấn Hùng nói:
- Tại hạ không khi nào bỏ phế qui củ.
Nghe người đàn bà khen:
- Tốt, Đại đệ, ngươi cần gì thì tự nói với chủ tiệm.
Kế đó là tiếng nói của người đàn ông:
- Kiếm, một cây kiếm chỉ cần nặng ba mươi bảy cân, dài ba thước chín tấc, ngoài ra không cần thiết.

Tiếng nói của người đàn bà ngọt ngào chừng nào thì tiếng nói của người đàn ông lại nặng nề chừng đó.
Bên trong, Hải Đại Thiếu hứ lên một tiếng:
- Kiếm quá nặng, xem ra người đàn ông này cũng là một tay hảo hán, để mỗ nhìn hình dáng của hắn như thế nào.
Võ Bằng nói:
- Phía sau túi rượu có chỗ nhìn.
Võ Bằng vừa nói vừa lấy cái túi đựng rượu, quả nhiên bày ra song cửa sổ, phía ngoài có trên một số đồ sắt. Từ bên ngoài nhìn vào thì chẳng thấy rõ bên trong, nhưng từ bên trong nhìn ra thì lại thấy rõ mồn một.
Cả Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa đều ghé mắt để nhìn. Thấy Võ Chấn Hùng đang ghi chép, Chấn Hùng buộc miệng nói:
- Loại kiếm nặng hơn ba mươi bảy cân, tai hạ chưa từng chế tạo, không sợ quá nặng sao ?
Thấy một thiếu niên ăn mặc sang trọng đang đứng một bên Võ Chấn Hùng nghiêm giọng:
- Rất cần nặng!
Hình như hắn nói thì thầm:
- Nếu không sử dụng loại kiếm nặng thì làm sao thắng nổi một bọn mà tay của chúng nhanh như cắt.
Hải Đại Thiếu thầm nghĩ:
- Lấy nặng để thắng nhanh, lấy mạnh để thắng xảo, không ngờ hắn lại cao mưu đến thế, nhưng chẳng biết hắn là ai ?
Trong khi ấy người đàn bà từ từ quay mặt qua. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, rõ ràng nụ cười của cô ta tươi như hoa, đôi mắt như mặt nước hồ thu, tất cả đều như có ma lực không thể so sánh.
Khi Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa trông thấy người đàn bà tuyệt mỹ ấy. Cả hai đều thất kinh muốn hét to. Người đàn bà ấy chính là Ôn Đại Đại.
Ôn Đại Đại tươi cười nói:
- Thiếp nghĩ rằng ở đây có chế tạo binh khí, bây giờ quả đúng như vậy. Đại đệ, đệ cần gì nữa thì nói.
Chàng thiếu niên vẫn không quay mặt lại mà chỉ nghiêm giọng:
- Còn mấy cái còng nữa, càng nặng càng tốt. Chế tạo bằng thép tốt để không bị gãy.
Võ Chấn Hùng giật mình ngước mặt hỏi:
- Còng tay ? Còng chân ?
- Đúng để mà còng.
Trong tiếng cười của hắn hàm chứa oán độc. Hắn quay lưng đi ra với

những bước đi nhẹ nhàng đến nỗi không nghe tiếng động.
Võ Chấn Hùng chợt hỏi:
- Xin cho biết quí tính đại danh của khách nhân ? Lúc nào thì lấy hàng ?
Chàng thiếu niên ấy đột nhiên quay mặt lại nhìn Võ Chấn Hùng chầm chập, rồi hắn dằn từng tiếng một :
- Ngươi bất tất phải hỏi tên ta, xong càng nhanh càng tốt.
Dưới ánh đèn thấy đôi mắt của hắn như hai vì sao, nhưng đôi mày như hai lưỡi kiếm, dáng dấp anh tuấn. Vả lại, trong đôi mắt ấy hình như đang mang một nỗi u uất, bi phẫn bên cạnh sức hấp dẫn của một chàng thanh niên.
Võ Chấn Hùng thầm nghĩ:
"Đúng là một thanh niên đẹp trai ?" Riêng Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa vừa trông thấy mặt chàng thanh niên đều buộc miệng:
- Thì ra là hắn !
Chàng thanh niên này không ai khác hơn là Vân Tranh.
Cả hai người không nhìn rõ Triệu đại ca lại càng kinh hoảng hơn.
Vì Triệu đại ca cũng là Triệu Kỳ Cương, một hán tử đầy nghĩa khí.
Khi ấy Triệu Kỳ Cương mới nhìn rõ chàng thanh niên này do chính Kỳ Cương liều mạng sống để cứu hắn thoát khỏi rừng.
Sau khi Triệu Kỳ Cương cứu Vân Tranh, chàng mang Vân Tranh đến người huynh đệ chí thiết. Ai ngờ Vân Tranh cho rằng mình thông minh nên đã lỡ mọi việc, rồi Vân Tranh thoát mất. Lúc đó, Triệu Kỳ Cương đứng bên miệng hố khóc thương cho Thiết Trung Đường đang gặp hoạn nạn chín phần chết, một phần sống. Cũng nghe được tiếng khóc của chàng.
Cũng lúc ấy, Triệu Kỳ Cương lại gặp bọn tay chân của Hàn Phong bảo buộc phải chiến đấu với bọn chúng và đã bị trọng thương.
Đến lúc Triệu Kỳ Cương cố phấn đấu trở lại nhà Võ Chấn Hùng thì Vân Tranh đã tự ý bỏ đi. Triệu Kỳ Cương biết rằng không thể tiếp tục ở đây rồi cùng với Võ Chấn Hùng di chuyển đến ngôi làng này.
Họ chiêu tập đệ tử, xây dựng nhà cửa cùng sinh sống ở cái chốn hoang sơ này.
Với một Triệu Kỳ Cương đầy hùng tâm, cố tập luyện chiêu thức "Đao Trung giáp quải" để bổ sung với thực tiễn tàn phế của mình.
Rồi một thời gian, vết thương của Triệu Kỳ Cương cũng bình phục. Muốn dùng thời gian còn lại cướp kẻ giàu giúp cho kẻ nghèo khổ. Từ đó, Kỳ Cương và Võ Chấn Hùng lập nên sự nghiệp ngày hôm nay.
Khi ấy, Triệu Kỳ Cương vừa thấy Vân Tranh, ước chừng như muốn xông ra ngay để giải thích mọi việc cho người thanh niên xung động

Vân Tranh biết rõ Thiết Trung Đường đã liều mạng cứu chàng. Triệu Kỳ Cương những muốn kể mọi chuyện, nhất là những nỗi oan khúc của Thiết Trung Đường. Nhưng Triệu Kỳ Cương thấy hai mắt như nổi lửa của Tích Lịch Hỏa, sợ lão sẽ hại Vân Tranh nên Triệu Kỳ Cương đành bấm bụng. Vả lại Triệu Kỳ Cương biết rõ thân phận của mình, nên thầm nghĩ:
" Chỉ cần Vân Tranh rời khỏi, mình sẽ chạy theo sau." Khi ấy, Ôn Đại Đại cười duyên dáng đến một bên Võ Chấn Hùng nói:
- Đệ đệ ta nóng nảy, các hạ đừng chấp. Chỉ cần các hạ chế tạo thật tốt, thiếp không để lỗ lã cho các hạ đâu.
Ôn Đại Đại vừa cười duyên dáng vừa vỗ nhẹ vào vai Võ Chấn Hùng nói tiếp:
- Các hạ chất phát quá, chắc là vợ các hạ rất hạnh phúc.
Nghe thế, Võ Chấn Hùng cũng thẹn đỏ mặt.
Gương mặt của Vân Tranh thì quá nặng nề, hắn cố ý không nhìn Ôn Đại Đại nhưng hắn đưa tay đẩy nàng ra một bên.
Ôn Đại Đại nguýt dài hỏi:
- Ngươi làm gì thế ?
Vân Tranh cũng không thèm nhìn nàng chỉ nghiêm giọng:
- Nè lão thợ rèn, ghi rõ ràng chưa, trên mỗi chiếc còng đều có khắc tên họ.
Võ Chấn Hùng hỏi:
- Tên họ gì ?
Vân Tranh nói lớn:
- Cái thứ nhất khắc ba chữ "Thiết Trung Đường", cái còng này làm thật nặng và thật chắc chắn để hắn không trốn nổi.
Võ Chấn Hùng lấy bút ghi nhưng run tay không ghi được. Vân Tranh không chú ý, hắn dặn tiếp:
- Sáu cái còng còn lại khắc sáu tên:
Linh Nhứt Phong, Bạch Tinh Võ, Hắc Tinh Thiên, Tư Đồ Tiếu, Thịnh Tôn Hiếu và … Tích Lịch Hỏa.
Anh hùng hảo hán trên giang hồ đều chỉ biết đến ba chữ Tích Lịch Hỏa chứ không ai biết rõ tên thật là gì. Nên khi sắp nói đến tên Tích Lịch Hỏa, Vân Tranh hơi do dự.
Những người ở trong phòng đều giật mình kinh sợ. Tích Lịch Hỏa càng nổi giận.
Lão định vung quyền đánh ra nhưng Hải Đại Thiểu đã nắm được tay lão.
Tích Lịch Hỏa giận dữ:
- Lão đệ đừng … Tích Lịch Hỏa mới nói được từng ấy. Hải Đại Thiểu

liền bịt miệng lão:
- Không phải mỗ nhiều chuyện, mỗ thấy oan cừu của lão đệ với Đại Kỳ môn nên giải khai là tốt hơn cả.
Tích Lịch Hỏa vẫn chưa nguôi cơn thịnh nộ:
- Nhưng cái thằng tiểu tử ấy lại chuẩn bị cho lão phu một chiếc còng, hắn khinh người quá lắm !
Bỗng nhiên Hải Đại Thiểu chuyển sang việc khác:
- Lão huynh thấy người nào đang tới kìa, chuyện của lão huynh thôi để khi khác hãy nói.
Tích Lịch Hỏa cũng khen:
- Được, được … Lão đệ đúng là ma tinh của lão phu. Cứ buông tay ra, lão phu không làm gì đâu !
Lúc ấy lão nhìn ra bên ngoài mọi chuyện đã thay đổi.
Vân Tranh vừa muốn nói ra tên của sáu người thì Ôn Đại Đại đã nở nụ cười hấp dẫn nhìn Võ Chấn Hùng đang di động ngòi bút.
Phía ngoài cửa chợt nghe một tiếng hét, một bóng người đang sử dụng thế lăng không cân đẩu bay tới, hắn vừa cười toe toét vừa nói:
- Gớm, gớm, quả nhiên là ở đây.
Ôn Đại Đại chưa kịp xoay mình thì bóng người đã bay tới một bên nàng, hắn nắm tay Đại Đại, thì ra cậu bé què chân.
Thấy thế Vân Tranh nhíu mày khó chịu, còn Đại Đại thì vẫn cười duyên.
Đại Đại đưa cánh tay trắng nõn vuốt vào mặt câu bé què chân rồi mắng yêu:
- Tiểu quỷ, tại sao lại biết ta ở đây ?
Cậu bé què chân háy một cái rồi hắn hít một hơi dài, hắn nắm tay Ôn Đại Đại khen:
- Úi chà, tỷ mỗi lúc mỗi thơm hơn, mỗi ngày mỗi đẹp hơn, đệ hận là chưa thân mật với tỷ một lần nữa.
Ôn Đại Đại tát yêu một cái, vừa tươi cười vừa nói với hắn:
- Để ta hỏi đệ, đệ nghe rõ không ? Đệ đến đây để làm gì ?
Cậu bé què chân nói:
- Có người mách với đệ mà !
Ôn Đại Đại mở to mắt hỏi ngay:
- Người nào ?
- Một người đệ gặp trên đường đi, người ấy còn nhờ đệ trao cái này cho cái gã si tình.
Ôn Đại Đại hỏi dồn dập:
- Cuối cùng là ai ? Ai si tình ?
Cậu bé què chân rút ra một phong thư rồi chỉ vào Vân Tranh cười hì

hì. Còn Vân Tranh thì không khỏi biến sắc.
Cậu bé què chân trao bức thư cho Vân Tranh vừa cười chứ không nói gì.
Vân Tranh nổi giận, chàng không nhận.
Thấy thế, Ôn Đại Đại tươi cười :
- Đệ không nhận thì ta nhận rồi đọc thay cho đệ !
Đại Đại mở phong thư ra xem, nàng không khỏi mừng rơn:
- Mười lăm vạn lạng bạc.
Trong phong thư còn có một ngân phiếu.
Rõ ràng là ghi một trăm năm mươi ngàn lạng.
Những người đang có mặt ở trong phòng đều là những hào kiệt xem vàng bạc như cỏ rác, nhưng khi thấy một số tiền nhiều như vậy cũng rúng động.
Cậu bé què chân trề môi, trợn mắt:
- Nếu biết như vậy, mình chiếm lấy thì tốt biết mấy.
Ôn Đại Đại cười :
- Thay vì ta, ta cũng không trao cho ai cả, tiểu quỷ, đệ nói rõ ra đi số tiền bạc này trao cho tỷ hay trao cho người khác ?
Cậu bé què chân vừa cười vừa xoa hai tay:
- Nếu quả là của đệ thì đệ sẽ trao cho tỷ ngay !
Ôn Đại Đại nhìn Vân Tranh rồi cười khanh khách hỏi chàng :
- Còn đệ thì sao ? Có trao cho tỷ không ?
Vân Tranh trầm giọng:
- Dù là nhiều tiền bạc nhưng không rõ xuất xứ, Vân mỗ không cần !
- Nếu đệ không cần thì ta cần… Nhưng … tấm ngân phiếu lại trao cho đệ.
Đại Đại trao tờ giấy màu vàng cho Vân Tranh.
Trong tấm ngân phiếu ghi:
- Mười lăm vạn lạng giao cho Đại Kỳ môn để lo việc báo thù, trùng chấn cơ nghiệp, không nên hỏi từ đây. Vân Tranh các hạ hãy cẩn thận.
Vân Tranh biến sắc hỏi:
- Người nào trao cho ngươi ?
Cậu bé què chân nói mỉa mai:
- Xin đừng hỏi nhiều, nếu ngươi cần thì lấy, nếu không cần … hi hi thì tự nhiên sẽ có người khác cần.
Vân Tranh đang ngơ ngác thì Ôn Đại Đại đã gọi nhỏ:
- Tiểu quỷ, hãy kề tai vào tỷ, ta cần hỏi đệ mấy câu.
Cậu bé vừa cười hì hì vừa lao vào lòng Đại Đại.
Đại Đại nói như dỗ dành:

- Đệ cứ thật mà nói ra. Tấm ngân phiếu này có phải của … hắn. Thiết Trung Đường nhờ đệ mang lại cho hắn ?
Cậu bé què chân đáp:
- Đúng, tỷ đoán rất đúng.
Đại Đại hứ một tiếng rồi than:
- Người đó thật là cổ quái.
Bây giờ đến lượt cậu bé yêu cầu:
- Tỷ ghé tai vào đệ, đệ cũng có điều muốn hỏi nhỏ.
Đại Đại cúi mình xuống, cậu bé đặt miệng vào sát tai Đại Đại hôn một cái rồi khen:
- Tỷ hãy nói thật đi, tại sao tỷ lại thơm như vậy ?
Đại Đại vỗ vào đầu cậu bé mắng:
- Đồ tiểu quỷ !
Chợt thấy Vân Tranh phóng tới như một làn chớp nắm tay cậu bé què chân nạt:
- Ngươi vừa nói gì ?
Cậu bé la lớn:
- Việc gì ngươi lại rớ vào.
Hắn cố vùng vẫy nhưng năm ngón tay của Vân Tranh như năm cái móc sắt, làm sao cậu bé gở nổi ?
Vân Tranh giận dữ::
- Việc này có liên hệ đến ta thì tự nhiên ta phải can thiệp.
Cậu bé la lối:
- Hãy buông ta ra.
Vân Tranh nói lớn:
- Nếu ngươi là người lớn thì hôm nay ta quyết không tha. Nếu ngươi không chịu nói thì đừng nghĩ tới việc thoát khỏi tay ta.
Cậu bé tuy toát mồ hôi lạnh nhưng hắn vẫn cười như điên:
- Tuổi của ta tuy nhỏ nhưng vẫn hơn ngươi nhiều. Không phải như ngươi là một kẻ si tình.
Vân Tranh nạt:
- Im cái mồm của ngươi.
- Ngươi thả tay ra không ?
Vân Tranh cười nhạt chưa kịp nói thì cậu bé què chân đã reo mừng:
- Đại ca, hãy mau chân, có một người đang ăn hiếp đệ đây !
Tiếng reo của cậu bé chưa dứt thì tất cả đèn đóm trong nhà như tắt cả, bởi có một làn gió nhẹ thổi vào. Đèn đóm trở lại sáng, thì trước cửa lại xuất hiện một đại hán áo đen.
Hai tay áo phe phẩy, người này đứng như trời trồng, hai mắt như tượng đá tuy không có tia nhìn nhưng lại có sức mạnh khiến người

khác phải sợ hãi.
Đầu óc Vân Tranh như rúng động. Lợi dụng lúc này cậu bé vùng khỏi bàn tay chàng rồi lớn tiếng thách thức:
- Nếu ngươi có ngon thì đấu với đại ca ta, ngươi dám không ?
Hắn lách mình một cái đã đến nép sau Ngãi Thiên Phúc.
Vân Tranh nói:
- Đại đệ tử của Quỉ Mẫu, Vân mỗ cũng muốn lãnh giáo.
Ngãi Thiên Phúc nói:
- Đánh nhau ư ! Ta nhường ngươi ba chiêu.
Thiên Phúc bao giờ cũng nói ngắn gọn.
Cùng lúc ấy, Ôn Đại Đại đã xông vào tách hai người ra. Nàng ngăn cản Ngãi Thiên Phúc, nói nhu hòa:
- Chuyện của trẻ con thì cứ để cho trẻ con giải quyết liệu có tốt hơn không ?
Chúng ta đều là người lớn quan tâm đến làm gì !
Ngãi Thiên Phúc vẫn lạnh lùng không hề biểu lộ gì cả.
Đại Đại cười duyên nói:
- Thực ra cũng không có việc gì, thôi các người hãy cùng đi, thiếp có thịt dê nướng và rượu ngon xin được mời quí vị năm ba chén.
Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc vung tay áo nạt:
- Tránh ra ! Sức gió phát từ hai tay áo của y khiến đèn đóm như muốn tắt. Đại Đại cũng không đứng vững phải lùi mấy bước nhưng miệng của nàng vẫn cười nói:
- Mong các hạ nể tình thiếp, hãy nghe lời thiếp nói.
Ngãi Thiên Phúc nói lạnh lùng:
- Ỷ người lớn hiếp trẻ con, lại nhờ vào một người đàn bà che chở. Nam nhân như ngươi thật quá thất vọng.
Chợt Thiên Phúc hét:
- Sao không ra tay ?
Ôn Đại Đại vừa muốn nói thêm nhưng Vân Tranh đã phóng ra:
- Muốn động thủ hãy ra đây.
Tiếng hét chưa dứt, Vân Tranh đã phóng người xuyên làn mưa gió.
Ngãi Thiên Phúc chỉ phất nhẹ hai tay áo. Ý đã nhẹ nhàng bay ra như một làn khói.
Đại Đại vội gọi cậu bé:
- Tiểu quỷ, sao không khuyên đại ca của đệ ?
- Tại sao đệ lại khuyên đại ca, đại ca giết tên tiểu tử ấy lại càng tốt, để tấm ngân phiếu thuộc về đệ.
Ôn Đại Đại dậm chân:
- Nếu đại ca của đệ giết hắn thì ta sẽ mãi mãi không màng tới đệ

đâu.
- Thì ra tỷ vẫn thích hắn.
- Không phải, đệ không biết đó thôi và mãi mãi đệ vẫn không thể nào biết.
- A ! Đệ biết rồi. Bởi hắn là huynh đệ với Thiết Trung Đường nên tỷ có vẻ lo sợ hốt hoảng chứ gì.
Đại Đại vỗ tay vào nhau rồi nói:
- Được, người họ Thiết tỷ nhìn cũng vừa mắt lắm. Vì nể hắn nên ta muốn đại ca của đệ nương tay.
Thế rồi cả hai đều phóng mình ra ngoài. Thấy vậy, Võ Chấn Hùng, Hải Đại Thiểu, Tích Lịch Hỏa, Triệu Kỳ Cương và Võ Bằng đều nhất tề xông ra.
Triệu Kỳ Cương dậm chân thầm nghĩ:
"Lần này hắn đi rồi thì biết tới bao giờ mới gặp được Vân Tranh mà phân bua, giải thích mọi chuyện" Cũng nghe tiếng dậm chân than của Tích Lịch Hỏa :
- Rất tiếc, rất tiếc!
Hải Đại Thiểu hỏi:
- Tiếc gì ?
- Tiểu tử ấy chưa phải là địch thủ của Ngãi Thiên Phúc. Nếu hắn chết vì tay Ngãi Thiên Phúc thì cơn tức của ta làm sao mà trào ra được.
Triệu Kỳ Cương cũng giật mình hỏi:
- Người đó … là Ngãi Thiên Phúc ?
- Đúng ! Hắn là con người rất thủ đoạn, lão phu biết hắn từ lâu.
Đột nhiên Triệu Kỳ Cương gọi lớn:
- Hà nhi ! Hà nhi !
Thiếu nữ áo xanh vừa nghe gọi đã vội vàng chạy ra với vẻ mặt lạnh lùng.
Triệu Kỳ Cương giục:
- Hãy mau theo ta !
Triệu Kỳ Cương nắm tay thiếu nữ áo xanh chạy ra ngoài.
Võ Chấn Hùng thấy vậy cũng nhào ra luôn.
Võ Bằng cùng tiếp theo phụ thân.
Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu nhìn nhau, Tích Lịch Hỏa lắc đầu:
- Thằng nhỏ … Hải Đại Thiểu nghi ngờ:
- Có lẽ Triệu đại ca có liên hệ gì với Đại Kỳ môn nên khi nghe chàng thiếu niên gặp nguy liền chạy ra cứu viện.
Tích Lịch Hỏa nhíu mày:
- Công phu của cô nương ấy xứng tay với Ngãi Thiên Phúc. Lão phu cũng muốn ra ngoài xem sao.

Hải Đại Thiểu cũng đồng ý rằng đây là một trận đấu rất kịch liệt.
Hải Đại Thiểu phóng mình ra vỗ vào vai người đánh xe bảo hắn:
- Ngươi đứng đây trông hàng.
Tên đánh xe vội vàng thưa:
- Xin tuân mệnh.
Thấy Hải Đại Thiểu đã đi xa, hắn liệng chiếc mũ xuống đất mắng:
- Người ta nhờ hắn, hắn lại sai mình, thực là một thằng già mất nết.
Chợt thấy một bóng người phóng lên xe đưa cây roi đánh vào lưng ngựa.
Tên xa phu lại mắng:
- Đúng là tên cường đạo, dám ăn cướp ngựa.
Hắn vừa la vừa ôm mặt, hai con tuấn mã hí dài một tiếng cất vó chạy như bay.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 14
Người đẹp si tình

Máu nóng trong Vân Tranh như trào lên, chàng phóng mình chạy dưới mưa gió, bên tai chàng nghe tiếng gió phần phật, như cánh chim ưng đang đập. Đó là tiếng gió xuất phát từ hai tay áo rộng của Ngãi Thiên Phúc.
Vân Tranh sợ Ôn Đại Đại đến ngăn cản nên chàng chạy ra phía ngoài thôn mới dừng lại.
Ngãi Thiên Phúc cũng đến ngay lạnh lùng hỏi:
- Đánh nhau ở đây ?
- Đúng như vậy.
Bỗng nhiên Vân Tranh lấy cây trủy thủ trong tay áo vẽ một vòng tròn đường kính ba trượng.
Ngãi Thiên Phúc nói ngay:
- Nhường ngươi ba chiêu, hãy ra tay đi.
Vân Tranh cười như điên:
- Vân mỗ này không thể ra tay trước với một người mù mắt.
Chợt nghe toàn thân Ngãi Thiên Phúc run rẫy. Thiên Phúc đứng như tượng gỗ, dưới cơn mưa nhìn y chẳng khác nào một bóng ma.
Cậu bé què chân cũng vừa đến, nghe tiếng cười như điên của Vân Tranh, hắn có phần lo lắng dậm chân:
- Nguy rồi, lần này ta không cứu nổi hắn.

Ôn Đại Đại thất sắc hỏi:
- Vì sao ?
Cậu bé què chân cho biết:
- Xưa nay chưa có người nào đứng trước mặt đại ca mắng là người đui cả. Nếu người nào nói như vậy thì không thể sống sót.
Ôn Đại Đại cũng lo sợ. Nàng nhìn gương mặt đáng sợ của Ngãi Thiên Phúc, rồi chẳng nói được gì.
Chợt nghe tiếng thét của Vân Tranh:
- Hôm nay, nếu có người nào nhảy vào vòng này giúp ta dù chỉ một chiêu ta sẽ chết ngay trước mạt người đó.
Ngãi Thiên Phúc đồng ý:
- Rất tốt !
Ôn Đại Đại tru tréo:
- Các ngươi là nam nhân sao lại kỳ quái như thế. Không hề thù nhận nhau tại sao lại thề thốt nặng lời ?
- Đại ca, chỉ cần đánh hắn vài quyền đừng làm hại tánh mạng hắn ?
Hắn … Hắn không hề khinh thường đệ.
- Ngươi không được nhiều lời, nếu nhiều lời ta sẽ cắt lưỡi ngươi.
Cậu bé què chân sợ quá không dám nói gì thêm.
Ngãi Thiên Phúc và Vân Tranh đứng nhìn nhau dưới trời mưa, người nào cũng ướt đẫm. Cả hai đều đang chờ đối phương ra tay. Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, tư thế đã sẵn sàng.
Nghe tiếng chân chạy đến, thì ra Triệu Kỳ Cương và thiếu nữ áo xanh cũng vừa có mặt.
Thiếu nữ áo xanh hỏi:
- Đại gia muốn con giúp chàng thiếu niên ?
Kỳ Cương giục:
- Hãy mau đến cứu hắn.
Thiếu nữ áo xanh nói một mình:
- Tuy ta không muốn đấu với nam nhân, nhưng đại gia đã muốn, mình cũng phải nghe.
Nàng từ từ tiến vào trong vòng tròn.
Thấy vậy Ôn Đại Đại chạy đến ngăn nàng:
- Nếu cô nương giúp hắn, hắn sẽ tự vẫn tức khắc. Tính tình của hắn ta biết rõ.
Điều gì hắn đã nói ra thì không thể đổi được.
Thiếu nữ áo xanh nghe xong, nàng quay lại nhìn Triệu Kỳ Cương, nhưng Kỳ Cương cứ đứng như trời trồng thật lâu không nói một lời.
Ôn Đại Đại giục cậu bé:
- Tiểu quỷ, đệ không có cách nào khác à ?

Cậu bé đáp:
- Biện pháp duy nhất là làm sao Vân Tranh không ra chiêu trước, bởi đại ca xưa nay chưa hề ra chiêu trước đối với bất cứ ai cả.
Hắn nói chưa dứt lời đã thấy Vân Tranh múa chưởng đánh tới.
Ôn Đại Đại dậm chân:
- Ngươi đừng nói thì hắn không ra chiêu, ngươi đã nói ra tất hắn nhất định ra tay trước.
- Đệ làm sao biết được tính tình của hắn ?
Chỉ chớp mắt Vân Tranh đã tấn công ba chiêu. Ngãi Thiên Phúc vẫn đứng chờ sau ba chiêu, hai tay áo của Thiên Phúc mới bắt đầu lay động.
Cậu bé cũng cười:
- Đại ca của đệ cũng vậy, điều gì đã nói ra không bao giờ thay đổi. Đại ca hứa nhường ba chiêu là nhường đủ ba chiêu.
Hai tay của Thiên Phúc nằm kín trong hai tay áo. Hai tay áo của Thiên Phúc chẳng khác nào như hai con rồng biến hóa vô cùng, chỉ nháy mắt phóng ra ba chiêu.
Ba chiêu này rất lợi hại, nhưng hai tay Vân Tranh đặt vào hông rồi lách mình tránh. Sau ba chiêu, Vân Tranh lại hét:
- Ta cũng nhường ba chiêu !
Cậu bé què chân ngơ ngác, còn Đại Đại thì nhìn Vân Tranh mỉm cười.
Chợt nghe Ngãi Thiên Phúc nạt:
- Ta nhường thêm ba chiêu nữa !
Quả nhiên Thiên Phúc đứng chờ ba chiêu của Vân Tranh. Vân Tranh nổi giận:
- Không cần ngươi phải nhường, ta nhường ngươi ba chiêu nữa.
Vừa dứt lời Ngãi Thiên Phúc phóng ra ngay ba chiêu “Hằng Nga bôn nguyệt”, “Phong động lưu vân” và “Vân phá nhựt lai”. Ba chiêu vừa dứt tiếp ba chiêu liên hoàn nữa “Nguyệt di tính hoán”, “Kim luân phá vụ”, và “Trường hồng quán nhựt”.
Sau khi phóng chiêu “Vân phá nhựt lai”, Ngãi Thiên Phúc không ra chiêu tiếp mà như nhường cho Vân Tranh ra chiêu.
Quả thực, Vân Tranh hoa quyền đánh phía trên nhằm vào mắt và mặt Thiên Phúc, phía dưới đánh vào ngực bụng. Quyền phong của chàng như gió rít khiến cho áo của Thiên Phúc bay phấp phới.
Võ công của Ngãi Thiên Phúc tuy cao nhưng ba chiêu của Vân Tranh đã đẩy hắn lùi mấy bước.
Ngãi Thiên Phúc vốn có gương mặt lạnh như tiền thế mà lần này nổi giận nạt:

- Hãy tiếp thêm ba chiêu !
Hai ống tay áo phóng chiêu ra như gió. Công thế của ba chiêu này cũng rất lợi hại, nhưng hắn cố ý chừa khoảng trống giữa hai chiêu. Còn chiêu thứ ba Thiên Phúc dang rộng hai cánh tay để hở ngực như hứng chưởng của đối phương.
Ai ngờ Vân Tranh hiểu ý, chàng không nhân khoảng trống để ra chiêu. Vân Tranh chờ qua ba chiêu mới rút tay về. Khi ra chiêu Vân Tranh đã dùng hết sức mạnh không chừa lại một chút lực nào cả.
Tuy Ngãi Thiên Phúc rất giận dữ nhưng với một Vân Tranh cũng rất quật cường, hắn chưa biết phải làm gì để hạ chàng.
Tuy võ công của Thiên Phúc cao hơn Vân Tranh, nhưng vì ra chiêu liên tiếp nên sức cũng đã giảm sút. Trong lúc đó Vân Tranh thì có sức mạnh vô song.
Nên biết rằng tính tình của Vân Tranh rất nóng nảy, bình thường khi chiến đấu chàng lưu lại rất ít lực. Động thủ lần này cả hai người qua qua lại lại chưa phân rõ thắng bại.
Cậu bé què chân theo dõi trận đấu đến sửng sốt:
- Cái thằng hôi hám này, xưa nay ta chưa thấy.
Ôn Đại Đại cười :
- Hôm nay ngươi đã thấy rõ chưa, còn cũng mở rộng kiến thức phần nào.
Tuy trên mặt thì Ôn Đại Đại vẫn tươi cười, nhưng trong lòng nàng vô cùng khẩn trương.
Ba chiêu của Ngãi Thiên Phúc với công thế khó chống đỡ. Vân Tranh phải vận dụng thân pháp may mà tránh được, nhưng trên trán chàng đã lấm tấm mồ hôi.
Cả Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu cũng có mặt. Họ sửng sốt theo dõi trận đấu.
Chợt nghe Ngãi Thiên Phúc huýt một tiếng dài rồi thủ chưởng vốn ở trong hai tay áo phóng luôn ba chưởng nhanh như điện chớp. Chẳng những chiêu thức của Ngãi Thiên Phúc lợi hại mà chưởng phong vừa mãnh liệt lại biến hóa khó lường. Vân Tranh lách mình tránh được chưởng thứ nhất, chưởng thứ hai chưa tới toàn thân Vân Tranh như bay lên khỏi mặt đất. Trong lúc ấy Ngãi Thiên Phúc chưa phóng chưởng thứ ba, hắn cố ý để trống. Trường hợp này Vân Tranh thừa thế bay xuống đánh tuy chưa rõ thắng nhưng cũng chiếm được thượng phong.
Vân Tranh nghiến chặt răng, quyết không nhường Thiên Phúc một chiêu. Nhưng khi Vân Tranh rơi xuống đất, chân khí không được ổn. Chờ lúc ấy Ngãi Thiên Phúc phóng cả song chưởng ra chiêu “Bài

sơn đảo hải” đánh vào bụng Vân Tranh.
Vân Tranh chờ đứng vững, nhưng với công thế quá mãnh liệt của Thiên Phúc đâu để cho Vân Tranh có thì giờ trở tay. Đến khi bị một chưởng rất mạnh của Thiên Phúc chàng bị chấn động nhào xuống đất.
Thấy tình hình diễn ra của trận đấu, những người bàng quang đều buộc miệng la to. Hai chân Ngãi Thiên Phúc như muốn di động thì đã nghe tiếng của Đại Đại:
- Nhào tới hắn.
Ngãi Thiên Phúc cười nhạt, hắn dừng lại. Còn Vân Tranh thì phóng người lên.
Tuy chàng đã nghiến răng nhưng ở khóe miệng đã có vệt máu.
Thấy vậy, Hải Đại Thiểu biến sắc:
- Một thiếu niên quật cường.
Tích Lịch Hỏa cũng lắc đầu khen:
- Không ngờ Đại Kỳ môn lại có một hán tử như vậy, xem ra hắn còn cương cường hơn là lão phu.
Cậu bé què chân nói:
- Đã bao nhiêu năm rồi, đại ca ta chưa hề dùng đến song chưởng. Lần này bị hắn bức bách nên đại ca mới dùng tới, tuy là hắn thua nhưng cũng thật vinh dự.
Ôn Đại Đại trừng hắn:
- Thua thì nói thua, tại sao lại bảo là vinh dự ?
Hai con mắt của Vân Tranh đỏ ngầu, chàng bước từng bước tới Ngãi Thiên Phúc tay trái chàng buông xuống, tay phải đưa lên, rõ ràng là vết thương không nhẹ. Nhưng nhuệ khí của Vân Tranh không suy giảm chút nào. Khi gần đến Ngãi Thiên Phúc, chàng hét lớn:
- Ngươi hãy lưu ý !
Rồi phóng chưởng đánh tới.
Chưởng này tuy Vân Tranh đã lấy toàn lực nhưng không đầy đủ. Dĩ nhiên Ngãi Thiên Phúc rất dễ dàng tránh khỏi ba chiêu của chàng.
Hải Đại Thiểu hét to:
- Phía dưới ba chiêu, các hạ chưa xuất thủ ?
Ngãi Thiên Phúc vẫn thản nhiên.
Hải Đại Thiểu mắng:
- Tên thất phu hãy đấu với mỗ một trận.
Lão vừa muốn chuyển động thân hình thì Vân Tranh đã quay đầu lại hét lớn:
- Nếu các hạ giúp tại hạ, tại hạ sẽ đập đầu chết trước mặt.
Hải Đại Thiểu hốt hoảng nói:

- Nhưng ba chiêu của hắn các hạ làm sao tránh khỏi ?
Vân Tranh cười như điên cuồng:
- Các hạ đã biết tại hạ không tránh nổi.Cho dù là không tránh được thì cũng không liên quan gì đến các hạ.
Chàng ưỡn ngực hét:
- Tên họ Ngãi, đến mau !
Ngãi Thiên Phúc cười nhạt:
- Ngươi đúng là một hán tử, ta sẽ cho ngươi có thì giờ mà thở.
Vân Tranh trợn mắt định nói nhưng Đại Đại vội xen lời:
- Vân đệ đệ, đệ đệ không thể chết, bởi đệ còn mười lăm vạn lạng ở nơi ta. Đệ đệ còn quá trẻ. Đệ nên để cho người khác giúp một tay ? Từ nay về sau nhất định ta sẽ đối xử tốt với … Tiếng nói của Đại Đại như van lơn, như cầu khẩn, nhưng Vân Tranh vẫn không chú ý gì đến nàng.
- Có lý … có lý nào "đệ" không thích ta. Ta thì rất thích "đệ". Nếu đệ chết thì ta biết làm như thế nào đây ?
Trong tiếng gió tiếng mưa hòa lẫn tiếng than thở của Ôn Đại Đại khiến người nghe bất giác cũng chạnh lòng.
Trên gương mặt nhợt nhạt của Vân Tranh, thình lình chàng mửa ra một ngụm máu, thế mà miệng Vân Tranh vẫn nói:
- Ta đã điều khí xong, tại sao ngươi không động thủ ?
Ngãi Thiên Phúc từ từ hỏi:
- Vừa rồi ngươi có nói hai tiếng "mù mắt", ngươi mắng ta phải không ?
Đại Đại nhanh miệng:
- Không phải, không phải, người mà hắn mắng không phải là các hạ.
Đại Đại nói chưa dứt lời, Vân Tranh đã hét:
- Ngươi vốn là một lão mù, ta nói là nói ngươi chứ còn ai !
Gương mặt Ngãi Thiên Phúc xịu xuống rồi nghiêm giọng:
- Bây giờ ngươi có thể thu lại ?
Vân Tranh càng nói lớn:
- Chưa bao giờ ta nói sai sự thật, ngươi vốn là một tên mù.
Chàng trở tay vỗ vào ngực nói tiếp:
- Đại trượng phu, một lời đã nói ra dù chết cũng không rút lại !
Ngãi Thiên Phúc ưỡn ngực hít một hơi dài:
- Tốt lắm !
Rồi từ từ đưa thủ chưởng lên.
Thấy thế Ôn Đại Đại như muốn khóc, nàng dậm chân:
- Đệ …Tại sao đệ lại ngốc đến thế. Nếu đệ chịu rút lại lời nói thì hắn không đả thương đệ.

Bỗng nhiên Vân Tranh ngửa mặt nhìn trời cười điên cuồng:
- Kẻ đại trượng phu sống không hổ thẹn thì chết có sợ gì ! Hôm nay ta thấy nước mắt của nàng, ta vô cùng cao hứng.
Ngãi Thiên Phúc cũng đã đến trước mặt.
Trong chớp mắt hắn đã công ba chiêu. Nghe một tiếng "bình", cánh tay phải của Vân Tranh đã bị đánh trúng, chưởng thế này khiến Vân Tranh ngã xuống đất lăn mấy vòng. Những người bàng quang đều che mắt không dám nhìn.
Thế mà Vân Tranh cũng gắng gượng bò dậy lê tới trước mặt Ngãi Thiên Phúc.
Bộ mặt của Ngãi Thiên Phúc lúc nào cũng lạnh lùng. Thế mà trong trường hợp này hắn cũng biến sắc hỏi:
- Ngươi còn muốn tái chiến ?
Vân Tranh vừa thở vừa nói:
- Môn hạ của Đại Kỳ môn không bao giờ xin người khác tha mạng !
Vân Tranh phóng ra chiêu "Thần long thám trảo", nhưng vì hai tay chàng đã bị thương không thể nào đưa tay lên nổi. Chưởng thế này làm sao Vân Tranh có thể đánh trúng đối phương. Mọi người trông thấy đều thương hại chàng. Tay Vân Tranh không cất lên được nên ba chiêu này như không phóng ra nổi. Thế mà tay của Vân Tranh vẫn từ từ đưa lên, lên từng tấc một và từng tấc từng tấc tiếp cận với Ngãi Thiên Phúc.
Bất chợt nghe một tiếng gió nhẹ. Thì ra chưởng này Vân Tranh đã đánh trúng vào trán Ngãi Thiên Phúc.
Nên biết rằng, hai mắt của Ngãi Thiên Phúc đều bị chột, bình thường hắn chỉ nghe tiếng gió chẳng khác nào hắn có mắt. Nhưng chưởng này của Vân Tranh vì quá yếu và quá chậm không hề có tiếng gió. Ngãi Thiên Phúc cứ đinh ninh là tay của Vân Tranh không thể đưa lên được nên Thiên Phúc không hề phòng bị, không cảnh giác. Thêm vào đó, trong lòng hắn cũng thật sự khó xử.
Chỉ trong chớp mắt, mọi người bàng quang cũng không thể ngờ nổi. Chính Vân Tranh cũng ngơ ngác một hồi, chàng cười lên như điên nói lớn:
- Ngãi Thiên Phúc, ngươi còn mặt mũi nào để ra chưởng với thiên hạ ?
Nhưng Ngãi Thiên Phúc vẫn đứng sững như trời trồng như không nghe gì cả.
Gương mặt đầy vết sẹo của Triệu Kỳ Cương như thế mà vẫn thấy đỏ, nhìn qua thiếu nữ áo xanh nói:
- Chàng thiếu niên này quả thật xứng để ra tay ?

Thiếu nữ áo xanh vốn lúc nào nét mặt cũng lạnh lùng. Thế mà trong giây phút này nàng cũng đỏ mặt, nàng vụt nói lớn:
- Ngãi Thiên Phúc, ngươi còn dám đấu vài chiêu với Liễu Hà Y này không ?
Tích Lịch Hỏa cũng nạt dồn:
- Lão phu tuy là kẻ thù của Đại Kỳ môn, hôm nay cũng khoái chí chứng kiến trận đấu của ngươi !
Ngãi Thiên Phúc vẫn đứng trơ như tượng đá, những làn mưa tạt vào má hắn, hắn vẫn không chú ý. Nét mặt vẫn lạnh lùng, hình như hắn đang tự thấy xấu hổ.
Cậu bé què chân nhìn dáng dấp của đại ca hắn thật đáng sợ, hắn cũng cảm thấy rất sợ hãi. Hắn không dằn được buộc miệng gọi:
- Đại ca … Ngãi Thiên Phúc đưa cánh tay lên vẫy hắn lại nói nhỏ nhẹ:
- Đệ lại đây !
Cậu bé què chân vừa bước đến vừa nói với giọng run run:
- Đại ca … Nếu đại ca muốn ra tay với bọn họ, tiểu đệ sẽ thay đại ca để ứng chiến.
Ngãi Thiên Phúc chỉ mỉm cười :
- Không nói gì nữa, hãy đến trước mặt ta.
Ngãi Thiên Phúc sửa lại áo quần nghiêm chỉnh, chợt hắn cúi mình xuống lạy cậu bé.
Cậu bé què chân vừa ngạc nhiên vừa ngơ ngác. Hắn cũng cúi lạy nước mắt chảy xuống gương mặt thơ ngây của cậu bé, giọng run run hỏi:
- Đại ca, như thế này là sao ?
- Một lạy này của ta, vì muốn đệ thay ta về lạy sư phụ, thưa với sư phụ đệ tử Ngãi Thiên Phúc không thể nào đền đáp ân nặng của sư phụ.
- Đại ca … đại ca … Cậu bé lại càng ngơ ngác hơn.
Ngãi Thiên Phúc cười chua chát:
- Suốt đời Ngãi Thiên Phúc này dọc ngang, hôm nay bị một chưởng của người khác thì còn mặt mũi nào để sống trên cuộc đời ?
Cậu bé nhắc lại:
- Nhưng đại ca đã đánh trúng người ta trước mà !
Ngãi Thiên Phúc đứng dậy hét to:
- Ý ta đã quyết ngươi không được nhiều lời, hãy thay ta thăm hỏi tất cả chư huynh đệ và nói lời cáo biệt của ta.
Cậu bé què chân chỉ còn biết ôm mặt khóc. Mọi người cũng cảm thấy động lòng… Trong lúc ấy bỗng nhiên xuất hiện một bóng người. Hắn

dừng chân ở chỗ bóng tối nhưng không ai phát hiện.
Ngãi Thiên Phúc ngửa mặt nhìn trời cười như điên cuồng.
- Vân mỗ đã đặt việc sống chết ra ngoài thì Ngãi Thiên Phúc cũng làm được thôi.
- Cửu đệ, đệ chớ quên một trang nam tử dù phải chết thì nên chết như một kẻ anh hùng.
Nói xong Ngãi Thiên Phúc trở tay đánh vào Thiên linh cái.
Nhưng cậu bé đã lao vào ôm bụng Ngãi Thiên Phúc, khiến hắn phải lùi mấy bước. Cậu bé vừa khóc vừa van xin:
- Đại ca, đại ca không thể chết … Hải Đại Thiểu cũng hét to:
- Chết như vậy đâu có phải anh hùng ! Nếu có can đảm thì tiếp tục sống, chứ không biết còn bao nhiêu người đang muốn đấu với ngươi !
Ngãi Thiên Phúc nắm chặt vào hai vai cậu bé nạt:
- Cửu đệ, buông tay ra ! Nhưng cậu bé vẫn ôm cứng dù phải chết.
Trong lúc này bỗng nhiên vẳng lại tiếng cười nhạt, có tiếng nói thật trầm hùng:
- Các vị hà tất phải khuyên hắn, hắn là một tên chột mắt có sống trên cuộc đời này cũng vô vị, chi bằng cứ để cho hắn chết là xong chuyện.
Mọi người đều lo lắng. Ngãi Thiên Phúc cũng giật mình rồi hét lớn:
- Người nào lại dám nhục mạ ta ?
Cách đó chừng mấy trượng, lại có tiếng cười :
- Mắng ngươi thì sao ? Chẳng qua ngươi muốn chết bởi ngươi là một tên chột mắt.
Vì bóng đêm dầy nên không ai thấy rõ người đó là ai ?
Toàn thân Ngãi Thiên Phúc run cầm cập:
- Ngươi hãy đến đây, dĩ nhiên là ta đang muốn chết, nhưng trước khi chết ta phải giết ngươi !
Nghe tiếng cười hắc hắc của người ấy:
- Nếu ngươi không giết được ta thì như thế nào ?
- Một ngày chưa giết được ngươi. Ngãi mỗ sẽ sống thêm một ngày !
Thiên Phúc vung hai tay áo nhắm đến phía người ấy mà lao tới.
Lại nghe người ấy nói:
- Ngươi làm sao mà giết được ta !
Nói đến tiếng cuối cùng thì hắn đã tung mình di xa rồi. Như bóng theo hình, Ngãi Thiên Phúc phóng mình đuổi theo.
Cậu bé vội gọi:
- Đại ca … đại ca … Rồi hắn cũng phóng theo.
Hải Đại Thiểu tấm tắc khen:

- Người này không biết là ai, nhưng rõ ràng thật cao minh, chỉ trong vài câu nói mà đã cứu được mạng sống Ngãi Thiên Phúc.
Tích Lịch Hỏa phát biểu:
- Nên đuổi theo xem thử.
Hải Đại Thiểu cúi đầu:
- Đuổi theo không kịp nữa đâu.
Ôn Đại Đại thì chạy đến bồng Vân Tranh vào lòng rảo bước trở lại nhà thợ rèn.
Mọi người đều yên lặng đi theo nàng, trong lòng ai nấy đều cảm thấy nặng nề.
Vừa đến nhà thợ rèn thì không còn thấy bóng dáng ngựa xe. Tên đánh xe thấy sự việc chẳng lành nên hắn sợ bỏ trốn về.
Võ Chấn Hùng mời:
- Hay là mời cô nương ở lại đây một đêm.
Cô gái áo xanh Liễu Hà Y cũng nói:
- Chờ ta xem vết thương của huynh ấy.
Ôn Đại Đại nhìn xuống thấy người nằm trong lòng mình vẫn mê mang, sắc mặt vàng như nghệ, xem chừng như không còn sinh khí.
Nàng cảm thấy rất đau khổ không cầm được nước mắt. Những giọt nước mắt của Đại Đại nhỏ xuống hai mắt đang nhắm nghiền của Vân Tranh.
Ai ngờ Vân Tranh rên mấy tiếng rồi mở mắt. Chàng thấy hình ảnh như mờ mờ ảo ảo rồi rõ dần rõ dần.
Trong lúc ấy Liễu Hà Y đang đứng trước mặt chàng xem xét vết thương.
Vân Tranh vừa thấy rõ thiếu nữ áo xanh chàng vội hét lên:
- Chính cô ấy, cô ấy là người của Hàn Phong bảo. Đại Đại, mau …. chúng ta hãy chạy mau.
Gương mặt tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng của Liễu Hà Y làm sao Vân Tranh quên được. Chàng cứ đinh ninh rằng thiếu nữ này là người của Hàn Phong bảo đưa đến bức hỏi chàng.
Thấy thế Triệu Kỳ Cương vội vã nói:
- Công tử nhầm rồi ! Ngày ấy … Tuy Vân Tranh đang bị trọng thương, thần trí mơ mơ hồ hồ đang nằm trong lòng Đại Đại vẫn cố nói:
- Được … Được, ta với Hàn Phong bảo cứ liều mạng … liều mạng đánh nhau một trận.
Tay chàng đánh, chân đá lung tung tựa hồ như muốn vùng dậy.
Ôn Đại Đại vội ôm chặt chàng, rơi nước mắt:
- Được, chúng ta đi … chúng ta đi.

Nàng chuyển mình đi dưới trời mưa gió.
Triệu Kỳ Cương dậm chân:
- Hà nhi … đuổi theo đi con.
Liễu Hà Y nhìn theo bóng dáng hai người đã khuất sau dãy cây xanh rồi nói:
- Đại gia đừng lo gì, người ấy không chết đâu.
Nói xong, nàng quay vào phòng.
Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa nhìn nhau rồi ngửa mặt nhìn trời than thở.
Đêm dài rồi cũng qua, ánh sáng bắt đầu hiện, tiếng gà gáy xa xa vọng lại. Một đêm mưa gió bời bời rồi cũng kết thúc trong mưa gió. Ngoài trời vẫn mưa gió, tiếng gà gáy không dứt.
Ôn Đại Đại vẫn bồng Vân Tranh cố hết sức mà chạy. Cứ một lát, nàng cúi nhìn người nam nhân đang nằm trong lòng vẫn mê man. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của Đại Đại phát hiện người nam nhân đang ở trong lòng nàng là một thiết hán.
Trong một lúc, lòng nàng vừa cảm thấy đau khổ vừa ân hận. Trước đây nàng đã phụ thâm tình của Vân Tranh, không biết sau này nàng có đền bù lại được không.
Đại Đại vừa cố sức chạy chừng nửa giờ thì phương đông đã thấp thoáng ánh mặt trời nhưng bốn bề vẫn thê lương. Nàng đã cảm thấy đuối sức.
Đã bao nhiêu năm trường, nàng sống trên tiền bạc sang trọng nên bây giờ làm sao nàng không mỏi mệt. Nhưng nàng vẫn không dừng bước. Nàng cố cho mau về nhà để còn trị liệu vết thương cho Vân Tranh. Nếu cứu được Vân Tranh thì Đại Đại không còn lo ngại gì nữa.
Chẳng mấy chốc đã đặt chân đến vùng cao, băng qua một ngọn đồi, xa xa đã ẩn hiện ánh đèn. Đại Đại càng rảo bước vào một cánh rừng rậm.
Trong cánh rừng này hình như Đại Đại đã chọn một ngôi tự đường rồi sửa sang lại thành một căn nhà và chọn nơi này để ẩn thân để khó có người phát hiện.
Đại Đại đã không những cơ trí hơn người mà còn có cả nghị lực. Chỉ trong một thời gian ngắn, nàng đã chọn chỗ này sửa sang thành một nơi đầy tiện nghi. Nàng còn mướn hai ả a đầu thật thà hiền lành. Nhưng nàng mến nhất vẫn là tên đánh xe … Nàng nhát thấy người đánh xe đang đứng trước cửa, thầm nghĩ:
“Thì ra hắn không chờ nổi nên đánh xe về trước. Lúc ấy nàng không kịp gọi cửa cứ phóng vào” Bên trong vẫn có ánh đèn, Đại Đại lên

tiếng gọi hai ả a đầu:
- Oanh nhi ! Yến nhi ! Các muội vẫn chưa ngủ à ? Mau chuẩn bị nước nóng… Vừa nói đến đó, Đại Đại như muốn nhảy thót bởi hai đứa a đầu đang nằm sóng soài dưới ánh đèn.
Đồ đạt ở trong phòng vẫn ngăn nắp, trên mặt đất có mấy giọt máu vừa khô chứng tỏ sự việc cũng vừa diễn ra không bao lâu.
Toàn thân Đại Đại run lên.
- Phải chăng là Tư Đồ Tiếu đã tìm đến ?
Phía sau lưng nghe một tiếng "bình" cánh cửa được mở ra. Hai tay Đại Đại toát mồ hôi lạnh, nàng không dám quay lại. Nghe có tiếng thở ở sau lưng. Nàng vụt phóng mình tới phía trước mới quay lại nhìn, thấy một thiếu niên áo quần xốc xếch, tay cầm một cây đao đứng ở cửa, sắc mặt hắn rất kinh hoàng.
Bốn mắt nhìn nhau, người nào cũng gật mình rồi cùng buộc miệng:
- Thì ra là ngươi !
Đại Đại nhận ra chàng thiếu niên. Ngược lại, hắn cũng nhận ra Đại Đại. Chàng thiếu niên ấy chính là Trầm Phủ Bạch !
Khi hắn bị Hải Đại Thiểu đá nhào xuống sông, nhưng số mạng hắn chưa đến nỗi gì, hắn tìm cách lội vào bờ. Thế là hắn chẳng khác nào con chim sợ cung, thấy cây cong cũng sợ.
Trước hết hắn muốn tìm một ngôi nhà nào đó xin áo quần để thay, kiếm chút gì đỡ lòng. Hắn cứ chăm chú đi, thì ra hắn đã tới làng thợ rèn. Hắn tìm đến một căn nhà, hắn sợ hãi vô cùng.
Bởi hắn thấy Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa đang nhậu nên hắn đành nép trong bóng tối.
Sau đó hắn thấy Đại Đại đến. Họ nói với nhau những gì hắn đều nghe rõ, cả khi nghe Đại Đại với người huynh đệ của Thiết Trung Đường cùng đi, hắn rất ngạc nhiên cho đến khi mọi người đều phóng ra xem trận đấu, hắn liền xuất hiện đoạt xe ngựa, đẩy lùi tên đánh xe, ra roi cho ngựa chạy.
Trong lúc này hắn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi lại vừa đói vừa lạnh. Xe vừa chạy một quảng đường hắn liền mê man bất tỉnh.
Hai con ngựa vốn loại tuấn mã, tự nhiên là chúng nhớ đường cứ thế là tự chạy về ngôi nhà của Đại Đại.
Khi hắn tỉnh dậy thì đã đến trước cửa.
Hắn không còn biết đi về đâu, nên cứ mạnh dạn bước vào, thì ra hắn đã vào phòng của hai ả a hoàn. Hai cô a hoàn vội la toáng lên. Hắn sợ quá đành ra tay giết cả hai. Hắn không ngờ Đại Đại cũng vừa tới. Đại Đại không ngờ đứa học trò của Hắc Tinh Thiên cũng có ở đây.
Nàng vội nghiêm giọng:

- Sao ngươi lại đến đây rồi giết cả hai a hoàn của ta.
Trầm Phủ Bạch cười giả lả:
- Tiểu điệt đâu dám giết a hoàn của bá nương. Khi tiểu điệt đến đây cũng không hiểu vì sao chúng đã chết.
Đại Đại biết rõ hắn quá, nhưng nàng vẫn giữ thái độ tự nhiên, nhẹ nhàng đặt Vân Tranh xuống. Nàng mỉm cười đi về hướng Trầm Phủ Bạch :
- Xem ra áo quần của ngươi thốc thếch quá, để bá nương lấy áo quần khác ngươi thay nghe ?
Trầm Phủ Bạch cũng cười. Hắn tự nhủ:
- Nụ cười của người đàn bà này có hàm chứa lưỡi dao bén, bây giờ ắt muốn giữ mình.
Nên biết rằng Tư Đồ Tiếu xây dựng phòng kín, tuy để tránh tai mắt của vợ con.
Nhưng hắn thường thường đưa bọn Hắc Tinh Thiên đến chỗ Đại Đại uống rượu. Trầm Phủ Bạch cũng thường đi theo, tai nghe mắt thấy, biết rõ tánh tình người yêu của Tư Đồ Tiếu như thế nào. Vì vậy, khi đó hắn không để Đại Đại đến gần vội lùi mấy bước cúi mình nói:
- Đệ tử theo lời thầy đến đây vấn an bá nương, không dám phiền bá nương.
Đại Đại cũng giật mình nhưng không biểu lộ trên khuôn mặt. Vừa cười vừa nói:
- Sư phụ ngươi sai ngươi đến thăm hỏi ? Tại sao sư phụ ngươi không đến ? Hay là sợ Tư Đồ Tiếu ?
Tuy Đại Đại là người nhanh trí nhưng nàng vẫn chưa biết Trầm Phủ Bạch đã phản sư, tuy nàng đang tươi cười nhưng tim nàng đang đập thình thịch.
Trầm Phủ Bạch cũng rất hồi hộp nhưng hắn cũng mỉm cười :
- Gia sư sai tiểu điệt đến thăm hỏi bá nương, chắc cũng chẳng bao lâu gia sư cũng tìm đến.
Hắn nói láo như vậy là để Ôn Đại Đại không dám hại hắn.
Hai làn thu ba nhấp nháy, Đại Đại cười duyên dáng:
- Ở đây cũng thuận tiện, ngươi trở về nói sư phụ ngươi đến nghe ?
Trầm Phủ Bạch thầm nghĩ:
- Ta chỉ sợ vừa dời gót, ả cũng đi theo. Ngươi tuy thông minh nhưng Trầm Phủ Bạch này đâu có ngu, bỏ qua một cơ hội ngàn năm không có !" Rồi hắn cười hì hì nói:
- Nhưng điệt nhi thấy bá nương ở đây không thuận tiện lắm, tiểu điệt làm sao về báo với sư phụ ?
Đại Đại hỏi liền:

- Có gì đâu mà không tiện ?
Trầm Phủ Bạch nhìn vào chàng thiếu niên đang mê man nằm trên ghế:
- Vị này là cao đồ của Đại Kỳ môn tiểu điệt biết hắn. Khi đã thấy tiểu điệt không thể không nói lại.
Ôn Đại Đại cười khanh khách:
- Ngươi cứ về nói với Hắc Tinh Thiên là người này bá nương đã đùa cợt cũng đang muốn giao hắn cho họ đấy.
Trầm Phủ Bạch vội hỏi:
- Thực không ?
- Có gì mà thực với giả ? Gã nam nhân nào mới nhìn bá nương, bá nương liền biết rõ tâm tư của hắn ngay.
Phủ Bạch hỏi:
- Thực không ?
- Thầy của ngươi cũng thường mê mệt ta. Lần này hắn cho ngươi đi dò đường cũng chỉ vì … việc ấy cả.
- Xem bá nương đẹp đẽ như vậy, bất luận là nam nhân nào cũng phải ưa thích.
Ôn Đại Đại ưỡn bộ ngực căn phồng tủm tỉm cười nói:
- Còn ngươi ? Ngươi thích không ?
Áo quần của Đại Đại ướt mèm, những đường nét hấp dẫn của nàng, từng tấc từng phân đều lộ rõ dưới ánh đèn. Trầm Phủ Bạch liếc mắt nhìn Đại Đại miệng nhỏ nước bọt, hắn cúi đầu nói:
- Tiểu điệt cũng là nam nhân, sao lại không muốn, tiểu điệt chỉ không dám nghĩ tới mà thôi.
Hai làn thu ba của nàng không nhìn Trầm Phủ Bạch mà lại như mơ màng, nàng từ từ mở một cúc áo, rồi hai cúc áo.
Nàng làm rất tự nhiên, người khác không thấy bàn tay của nàng di động mà chỉ nhìn sửng vào nơi mà áo của nàng đã để hở.
Chợt nàng tháo hết áo quần, để bày cả tấm thân trắng nõn nà trước mắt Trầm Phủ Bạch. Đại Đại nói nho nhỏ:
- Bây giờ, ngươi cũng không dám à ?
Trầm Phủ Bạch nhìn như si như dại.
Ôn Đại Đại dịu dàng gọi hắn:
- Đến đây, còn chờ gì nữa ?
Trầm Phủ Bạch không còn cách nào để dằn nổi dục tính đang trào lên, hắn từ từ bước đến phía Đại Đại.
Ôn Đại Đại vẫn tươi cười mê lòng người, nàng cứ để hắn bước đến một bước … rồi hai bước.
Trầm Phủ Bạch chân vừa bước mắt hắn nhìn như mê như dại. Hắn

bước một bước rồi hai bước, hắn lùi một bước cười hắc hắc nói thầm:
“Ôn Đại Đại, với dáng dấu của bá nương có thể dụ dỗ người khác nhưng lại không dụ dỗ được ta. Bá nương vẫn chưa dám ra tay, rồi tìm cách dụ dỗ ta chỉ vì khí lực của bá nương chưa ổn định có đúng không ? Bà tưởng ta sẽ lao vào mạng lưới. Thực ra ta đang tương kế tựu kế.” Hắn nhìn thân hình nõn nà của Đại Đại thêm một lần nữa rồi nhảy lùi một bước còn lại.
Thiết Trung Đường chứng kiến võ công của thiếu nữ áo xanh. Chàng ẩn mình một nơi kín đáo nên mọi người không phát hiện được, nhưng chàng thì vẫn nhìn mọi người rõ.
Cho đến khi mọi người đi vào làng thợ rèn, chàng vẫn trông rõ ràng. Chỉ có khi Ôn Đại Đại cùng với Vân Tranh xuất hiện mới ngoài sự dự liệu của chàng. Thiết Trung Đường cũng nhận ra đại hán tàn phế chính là Triệu Kỳ Cương, nhưng chàng sợ trước mặt Tích Lịch Hỏa, Triệu Kỳ Cương sẽ biết rõ lai lịch của chàng nên chàng mới quyết định ẩn mình.
Cũng chính vì muốn đi tìm Triệu Kỳ Cương nên Thiết Trung Đường mới đi theo Hải Đại Thiẩu. Hiện giờ thì chàng đã bớt lo lắng, bởi vì biết rõ Triệu Kỳ Cương và thiếu nữ áo xanh cũng có mặt ở đây, Vân Tranh sẽ không dám làm gì.
Cũng khi ấy, Thiết Trung Đường phát hiện có hai người đang di chuyển ở mé rừng, chàng vội phóng theo. Thì ra đó là Ngãi Thiên Phúc và cậu bé què chân. Thiết Trung Đường vội vàng đón họ lại. Cậu bé mới rõ là chàng chưa chết. Hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Hắn cho Thiết Trung Đường biết rằng hai tỷ muội họ Linh rất thương nhớ đến chàng. Nghe xong, Thiết Trung Đường cũng cảm thấy lòng chàng bị kích động liền, muốn đi tìm hai tỷ muội. Chàng hỏi rõ nơi chốn rồi trao ngân phiếu cho cậu bé què chân nhờ trao lại cho Vân Tranh.
Sau khi cậu bé đi tìm Ôn Đại Đại, chàng cũng muốn đi tìm Thủy Linh Quang.
Dẫu sao, Thiết Trung Đường cũng không thể không quan tâm đến Vân Tranh. Vừa đi được một đoạn chàng lại quay lại thì cũng là lúc mà Ngãi Thiên Phúc muốn chết. Thế là Thiết Trung Đường dùng kế khích tướng khiến Ngãi Thiên Phúc nổi giận.
Thiết Trung Đường nghĩ rằng chỉ cần ở ngoài sự truy tìm của Ngãi Thiên Phúc nhưng Ngãi Thiên Phúc vốn chưa biết kẻ nào đang chọc giận hắn và Ngãi Thiên Phúc chẳng có cách nào giết được người đó nên hắn vẫn cứ sống.

Không ngờ thân pháp của Ngãi Thiên Phúc quá nhanh, tay hắn cũng vô cùng tinh vi, ngoài dự liệu của Thiết Trung Đường. Chàng đã sử dụng hết thân pháp nhưng không thoát khỏi Ngãi Thiên Phúc Bất luận Thiết Trung Đường chạy về phương nào, Ngãi Thiên Phúc với hai tay áo rộng vẫn đuổi theo kịp, chàng không dám ngoảnh mặt và cũng không dám giảm tốc độ.
Một người chạy, một người đuổi theo. Cả hai chạy chừng một giờ toàn thân chàng mồ hôi ướt đầm. Lúc ấy cả hai người đã vào trong rặng núi. Thiết Trung Đường cũng phát hiện căn nhà của Đại Đại. Chàng không còn kịp chọn lựa, phóng vào trong căn nhà ấy để Ngãi Thiên Phúc không còn nghe tiếng gió thì mới thoát khỏi sự rượt theo của hắn.
Cũng trong lúc ấy, chàng vừa chứng kiến Trầm Phủ Bạch vừa nhảy lui bước cuối cùng.
Chỉ trong chớp mắt, căn nhà tối om, một cơn gió lùa vào, một bóng người cũng phóng vào ngay.
Cả Trầm Phủ Bạch và Ôn Đại Đại đều thất kinh lùi lại mấy bước. Cả hai người đều nhìn vào Thiết Trung Đường rồi họ buộc miệng la lớn.
Làm sao Thiết Trung Đường không lo sợ ! Nhưng nhờ chàng có cơ trí mà người khác khó kịp. Thân hình chàng vừa rơi xuống đất chàng đã nhanh tay nắm áo Trầm Phủ Bạch.
Trầm Phủ Bạch từ ngơ ngác đến sợ hãi hai hàm răng hắn đánh vào nhau cầm cập. Trong lòng hắn cũng muốn nói mấy lời năn nỉ xin tha mạng nhưng hắn líu lưỡi không nói được.
Thiết Trung Đường nhìn hắn với đôi mắt sắc như dao.
Chỉ một chớp mắt, cái nhìn của Thiết Trung Đường nhưng Trầm Phủ Bạch cứ ngỡ là vĩnh hằng.
Hắn chờ Thiết Trung Đường phóng chưởng đánh hắn, ai ngờ chàng nói nhỏ vào tai hắn.
- Đi mau ! Nếu ta đuổi kịp thì mất mạng đấy.
Chàng vừa nói vừa buông tay.
Trầm Phủ Bạch vừa sợ lại vừa mừng, hắn không hề trù trừ vội phóng mình ra cửa sổ chạy như điên.
Tuy Ôn Đại Đại rất thông minh, nhưng nàng vẫn không ngờ Thiết Trung Đường lại có hành động như vậy, nàng vội la lớn:
- Tại sao … tại sao …. chàng lại … Đại Đại chưa nói hết, chàng đã bụm miệng kéo nàng vào một góc nhà, không dám để có một tiếng động.
Vừa rồi, Thiết Trung Đường đã dùng kế “ve sầu lột xác”. Chàng phi thân vào phòng thì cũng vừa lúc Trầm Phủ Bạch phóng ra.

Hai mắt của Ngãi Thiên Phúc đều chột.
Hắn không thể nhận ra người nhảy vào và người nhảy ra khác nhau. Chờ khi Ngãi Thiên Phúc rượt nhầm người. Thiết Trung Đường an nhiên bước đi.
Ôn Đại Đại trợn tròn hai mắt nhìn theo Thiết Trung Đường, trong lúc áo của nàng đang hở ngực, mùi thơm từ tấm thân nõn nà của Đại Đại cứ bay vào mũi Thiết Trung Đường. Chàng nhẹ nhàng chuyển mình rời khỏi ngôi nhà của Ôn Đại Đại.
Như khi ấy, có tiếng của Ngãi Thiên Phúc vọng vào:
- Ngươi không gạt ta được đâu. Thân pháp của người vừa rồi không giống ngươi.
Tiếng nói lạnh lùng của Ngãi Thiên Phúc như vang dội cả bốn hướng, khiến người nghe không thể định được tiếng nói ấy xuất phát từ hướng nào.
Gương mặt của Ôn Đại Đại biến sắc:
- Ngãi Thiên Phúc!
Nàng mới biết rằng người chọc giận Ngãi Thiên Phúc đêm qua chính là Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường cũng lo lắng thầm nghĩ:
“Ngãi Thiên Phúc rõ thật quá lợi hại ! Hắn phân biệt thân pháp của Trầm Phủ Bạch khác với tạ” Vừa nghĩ đến đó, lại nghe Ngãi Thiên Phúc nói tiếp:
- Ta sẽ đếm ba lần nếu ngươi không ra ta sẽ phóng lửa đốt nhà. Khi ấy không ai còn thoát được !
Thiết Trung Đường cũng hoảng hốt, chàng di chuyển đến cửa ra vào. Thấy vậy, Ôn Đại Đại vừa muốn kéo chàng lại nhưng Thiết Trung Đường đã như con cá lội mất, chàng nhẹ nhàng mở cánh cửa rồi đi vào phía trong.
Bên ngoài Ngãi Thiên Phúc bắt đầu hô:
- Một … Thiết Trung Đường đã ra phía sau không để lại một tiếng động.
- Hai … Thiên Phúc lại hô.
Thiết Trung Đường thầm nhủ:
“Lần này ta có thể đào tẩu mà không bị Ngãi Thiên Phúc phát giác thế nào hắn cũng nghĩ mình đang ở trong nhà, khi đó hắn phóng lửa thì sẽ hại cho Vân Tranh và Ôn Đại Đại ?” Vừa nghĩ đến đó, chàng la lớn:
- Ta đang ở đây !
Chàng vừa la xong thì đã nhảy cách đó ngoài ba trượng.
Ôn Đại Đại vừa ra khỏi cửa chỉ nghe có tiếng gió từ trên mái nhà

xuống, thế là bóng người cũng mất hút trong cơn mưa gió.
Nàng nhìn những hạt mưa vô tình, nàng lại nhìn Vân Tranh đang mê man, bỗng nhiên Đại Đại quì xuống dưới thềm, hai mắt nàng nước mắt chảy ràn rụa.
Đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây, nàng cảm thấy rất đau đớn tịch mịch, và cô đơn. Nàng cũng có cảm giác như nàng đang trở về một thời quá khứ khi nàng còn thơ ấu, cũng cô đơn, cũng khổ đau không biết nương tựa vào đâu. Niềm tin và nghị lực của Đại Đại không bị ai cướp mất nhưng không còn lấy một tí ở trong nàng.
Trước mắt nàng bây giờ chỉ là bóng tối mịt mùng. Đây cũng là lần đầu tiên Đại Đại phát hiện ra một điều quan trọng, dù có tiền của nhiều cách mấy thì của cải ấy có khi chẳng giúp ích gì cho con người. Nhà dài cửa rộng mưa gió bời bời, còn người thì nước mắt đang tuôn trào. Khi Đại Đại bước vào phòng thì Thiết Trung Đường đã cách dặm xa.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 15
Bang Hoàng Năm Phú ngọc rơi

Thiết Trung Đường vẫn chưa thoát khỏi cuộc truy đuổi của Ngãi Thiên Phúc.
Áo quần của chàng đều ướt đẫm, khiến cho bước chân của chàng mỗi lúc mỗi thấy nặng nề.
Tuy chàng không quay đầu nhưng chàng có cảm giác rằng thủ chưởng của Ngãi Thiên Phúc chỉ cách chàng gang tấc, nghĩ đến đó Thiết Trung Đường thấy lạnh xương sống.
Có vài lần, Thiết Trung Đường muốn dừng lại đấu, nhưng cuộc đấu này dù thắng hay bại cũng đều đau khổ cả. Nếu chàng chiến thắng thì Ngãi Thiên Phúc cũng chết, nếu chàng thất bại thì Ngãi Thiên Phúc cũng không chịu sống. Thiết Trung Đường nghĩ đến lần này bỏ chạy cũng chỉ vì muốn cứu mạng của người đang truy đuổi chàng.
Trong đầu óc chàng không biết nên đắng cay hay ngọt ngào, chàng chỉ biết cười khổ một mình.
Kẻ chạy trốn vì muốn cứu mạng người truy đuổi, thật là chuyện hiếm có xưa nay.
Trong cảnh gió mưa, núi rừng trở nên thê lương ảm đạm, đường xá khúc khuỷu lầy lội thật khó đi.

Thiết Trung Đường không thể phân biệt được phương hướng, núi non trùng điệp, chàng ngỡ là đã bỏ Ngãi Thiên Phúc lại phía sau. Không ngờ tiếng gió từ hai tay áo của hắn vẫn vù vù như nghe bên tai chàng. Nhìn Ngãi Thiên Phúc di chuyển trên đường núi non hiểm trở chẳng khác gì người có mắt.
Chẳng mấy chốc cả hai người đã lạc vào núi sâu rồi băng qua một eo núi.
Thiết Trung Đường tự thấy như cỡi trên lưng cọp, tâm lý lại hốt hoảng, chàng chợt thấy phía trước mặt là một thung lũng cây cối um tùm.
Ở hướng tây ngọn núi, có ba ngôi nhà lá, phía trước có treo một tấm biển nhưng Thiết Trung Đường không kịp đọc nội dung được ghi như thế nào. Nghe mùi thịt nướng từ trong căn nhà bay ra, rồi như có người nhìn ra từ cửa sổ chăm chú nhìn chàng.
Bỗng nhiên có một tiếng hét nghe đến inh tai rồi có một người thật cao, tóc tai rối bời chạy ra nạt:
- Dừng lại !
Thiết Trung Đường nghĩ rằng với tiếng hét như vậy thế nào con người này cũng có võ công cao cường. Người này ăn mặc nửa tăng nửa tục, không thể nào đóan rõ lai lịch.
Chàng không ngớt kêu khổ. Thiết Trung Đường không dám nhiều chuyện, cứ lách mà chạy tiếp. Ai ngờ người mập béo này thân pháp như một làn gió chặn ngay chàng.
Phía sau thì Ngãi Thiên Phúc đang đuổi tới, trước mặt thì người này cản lại. Hai mắt lão tra trợn tròn nhìn chàng nhưng không hề có ác ý.
Thiết Trung Đường ôm quyền lễ phép:
- Xin nhường đường cho tại hạ !
Bỗng nhiên người lạ mặt cười ha hả:
- Nè, người trẻ tuổi sao lại nói lạ đến thế, đánh không thắng cũng đánh chứ chạy làm gì ?
Thiết Trung Đường cứ im lặng lách qua bên này, lách về bên khác cố tìm cách chạy nhưng thân pháp của người lạ mặt này quá nhanh nhẹn, dù Thiết Trung Đường tìm đủ mọi cách nhưng đều bị lão ta chặn lại.
Khi ấy Ngãi Thiên Phúc cũng vừa đến, hắn đứng cách Thiết Trung Đường mấy thước nói:
- Để cho hắn chạy !
Người lạ mặt lấy làm lạ:
- Ngươi đuổi không kịp hắn. Sái gia đã chận hắn, ngươi lại muốn Sái gia cho hắn chạy, phải chăng hai đứa bay chơi trò cút bắt ?

Lão ta cười hăn hắc khen:
- Hay quá, hay quá, trò chơi này cũng vui quá, cho mỗ tham gia với.
Ông ta nói xong ngửa mặt cười sung sướng, tưởng chừng như chưa lúc nào được vui vẻ như thế.
Thiết Trung Đường nhìn thái độ của lão ta, chẳng biết nên giận hay nên cười.
Chàng tự nhủ:
"Có lẽ ông ta điên cũng nên" Rồi chàng ôm quyền lễ phép hỏi:
- Tại sao các hạ lại cản đường ?
Lão già quái dị cũng hỏi vặn:
- Đó là việc của ta không quan hệ gì đến các hạ ?
Người quái dị cười lớn:
- Suốt đời ta chưa hề thấy người nào chạy đến đây, người chạy đến được đây cũng đã ghê gớm rồi.
- Tại sao các hạ biết tại hạ chạy thoát thân ?
- Đúng, đúng làm sao Sái gia biết ngươi chạy thoát thân nhưng rõ ràng là ngươi đang chơi trò cút bắt, nếu không tại sao hắn lại muốn ta thả ngươi đi ?
Liếc mắt nhìn Ngãi Thiên Phúc thì thấy sắc mặt hắn đầy sát khí, lão ta hỏi:
- Ngươi bán sống bán chết đuổi theo hắn là do nguyên nhân gì ?
- Để lấy tính mạng của hắn.
Vừa nói, Ngãi Thiên Phúc vừa phóng mình tới phất tay áo nhằm vào ba huyệt đạo của lão già quái dị rồi nạt:
- Sao không để hắn chạy ?
Người quái dị chỉ lách mình cười :
- Lạ nhỉ … Vốn là lão ta chẳng xem đối phương ra gì, không ngờ võ công của Ngãi Thiên Phúc không phải tầm thường, hắn phóng thêm mấy chiêu nữa.
Tuy người quái dị có võ công lạ lùng nhưng lão ta không kịp ra tay nên cũng không tránh được, tỏ ra luống cuống. Trong khi đó Ngãi Thiên Phúc lại tiếp tục ra chiêu, miệng hắn giục:
- Thiết Trung Đường, sao ngươi không chạy ?
Hắn vẫn tiếp tục phất hai ống tay áo muốn tìm đường chạy. Chợt nghe người quái dị hét một tiếng, tay trái chụp vai Thiết Trung Đường, tay phải xuyên qua tay áo của Ngãi Thiên Phúc.
Thiết Trung Đường thấy thế chưởng của quái nhân bình thường nên chàng lách mình tìm cách bỏ chạy. Không ngờ bằng cách nào không biết, tay lão đã nắm được vai chàng. Thiết Trung Đường thất kinh lùi lại nhưng vai chàng rất đau đớn, đồng thời tay áo của Ngãi Thiên

Phúc cũng bị rách nát, hắn phải nhảy đến cạnh Thiết Trung Đường. Võ công cả hai người đều thuộc hàng uyên bác, nhưng không ngờ trên giang hồ hiện nay lại có người biết những chiêu thức rất quái dị như thế.
Hơn thế nữa, chính Ngãi Thiên Phúc cũng phải ngơ ngác. Hắn đã hành hiệp giang hồ nhiều năm nay, phải nói rằng với hai tay áo như sắt của Ngãi Thiên Phúc, anh hùng hào kiệt đương thời dễ mấy ai xứng địch thủ của hắn. Nhưng bây giờ chỉ một chiêu của quái nhân đã làm rách tay áo của hắn. Làm sao Ngãi Thiên Phúc không lo sợ, không buồn khổ, hắn than:
- Võ công tuyệt trần !
- Đừng chú ý đến võ công cao thấp. Sái gia xin hỏi, ngươi muốn lấy tính mạng của hắn thì tại sao lại muốn ta thả cho hắn chạy ?
Ngãi Thiên Phúc giận dữ:
- Ngãi mỗ … bình sinh … Vốn Ngãi Thiên Phúc định nói bình sinh Ngãi mỗ không bao giờ muốn người khác giúp sức nhưng hắn nhớ lại võ công của hắn so với quái nhân như trời với đất, nên hắn đâu dám xưng hùng xưng bá trước quái nhân ? Nghĩ đến đó nên Ngãi Thiên Phúc cụt hứng im luôn.
Thấy thế, quái nhân thắc mắc hỏi:
- Ngươi nói chưa hết, tại sao lại dừng ?
Ngãi Thiên Phúc cười gượng tìm cách bỏ đi. Nhưng quái nhân đã khoác tay:
- Khoan đã, khoan đã. Ngươi đuổi theo, hắn bỏ chạy, ta thì cản hắn. Ngươi lại muốn ta buông hắn. Vì sao ngươi lại đuổi theo hắn, còn ngươi tại sao lại chạy trốn?
Nửa câu sau cùng quái nhân nhìn qua Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường cười khổ:
- Sở dĩ tại hạ chạy trốn chỉ vì muốn cứu mạng hắn ta !
Nếu Ngãi Thiên Phúc chưa nghe khẩu âm của chàng thì Thiết Trung Đường quyết chưa nói ra lý do. Nhưng trong giây phút này không nói ra không thể được, còn không thì hóa ra tự buộc ân cừu với Ngãi Thiên Phúc.
Quái nhân vuốt mái tóc rồi cười lớn:
- Ngươi chạy trốn là vì muốn cứu hắn, ha ha … Sự kiện này Sái gia chưa hề thấy.
Sắc mặt quái nhân trang trọng:
- Nếu hai đứa bây không nói rõ sự việc này, hôm nay chẳng có đứa nào chạy khỏi tay ta.
Ngãi Thiên Phúc nổi giận:

- Sao ngươi nhiều chuyện thế, hay là ngươi ỷ vào võ công.
Chợt hắn nghĩ lại, rõ ràng võ công của quái nhân rất cao cường nên hắn lại dừng, không nói nữa.
Nên biết rằng tính tình của Ngãi Thiên Phúc xưa nay rất ngạo mạn, nhưng vừa rồi quái nhân mới ra một chiêu hắn đã bại ngay. Dù hắn rất tức giận nhưng cũng đành bấm bụng mà chịu.
Quái nhân cười ha hả nói:
- Hay là hai đứa bây thấy võ công của ta cao quá không chịu nổi nên đành im lặng?
Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn Ngãi Thiên Phúc, chàng đinh ninh rằng Ngãi Thiên Phúc sẽ không bao giờ thừa nhận.
Không ngờ Ngãi Thiên Phúc quá dễ dàng thừa nhận:
- Quả đúng như vậy.
Thiết Trung Đường vừa ngạc nhiên vừa khâm phục hắn:
- Như thế nới xứng là một trang nam nhi !
Quái nhân cười ha hả:
- Với võ công của hai đứa bây, Sái gia này chỉ cần vài ba chiêu là đủ thắng rồi.
Ngãi Thiên Phúc im lặng một hồi lâu rồi từ từ nói:
- Dĩ nhiên là chỉ vài thức, vài chiêu cũng đủ rồi, nhưng trên cuộc đời này còn biết bao nhiêu người giỏi hơn.
Thiết Trung Đường cũng thừa nhận:
- Đúng như vậy !
Nhưng chàng liền thay đổi suy nghĩ rằng bình sinh chàng chứng kiến những vị cao thủ tiền bối cũng khó mà tránh được những chiêu thức kỳ dị của quái nhân này.
Chợt nghe tiếng cười của quái nhân:
- Hiện nay trên đời này, người mà chỉ cần một chiêu thắng ngay Sái gia này thì nhiều lắm cũng chỉ năm ba người.
Ngãi Thiên Phúc giật mình hỏi:
- Thực như thế ?
- Sái gia này không bao giờ nói sai.
- Nhưng những vị cao thủ võ lâm thời nay Ngãi mỗ từng nghe qua.
Quái nhân hỏi:
- Theo sự hiểu biết của ngươi thì được mấy người ?
Ngãi Thiên Phúc trầm ngâm một lát rồi nói:
- Trải qua lịch sử lâu dài thì trong giới võ lâm có bảy môn phái lớn, mỗi phái đều có nguồn gốc của nó. Tuy các vị chưởng môn của bảy võ phái này đã bế quan từ lâu nhưng đều kể như là các cao thủ.
Quái nhân giục:

- Đúng rồi, còn gì nữa ?
Ngãi Thiên Phúc nói tiếp:
- Lô Nhị Lang ở quan ngoại xưa nay chưa hề đặt bước vào Trung Nguyên, nhưng tiếng tăm thì đã có từ lâu. Phụ tử Thái Nguyên Suất, Tử Ngọ Kiếm ở Giang Nam, Sùng Dương Ngọc Na Tra, Đàm Nhất Thối ở Hà Sóc. Võ công của bốn phái này đều lấy tiểu xảo mà tung hoành trong thiên hạ, chiêu thức của Sùng Dương Na Tra thì nhanh nhẹn biến ảo khôn lường, còn Đàm môn ở Hà Sóc thì được xưng "Dây cột vào roi, thắng cả thần tiên" thì lại càng nguy hiểm khó phòng.
Quái nhân đồng ý:
- Những vị ấy đều tính là cao thủ.
Ngãi Thiên Phúc luận tiếp:
- Anh Huy Lục Hợp Bát Cực Thức, Thần Châu Ngôn Gia Cương Thi Quyền, Ba Sơn Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm đều có chiêu thức xảo diệu cả, không thể xem thường.
Bình thường Ngãi Thiên Phúc rất ít nói, bây giờ luận đến võ công hắn lại thao thao bất tuyệt.
Ngãi Thiên Phúc nói tiếp:
- Còn nữa, phái này chợt đến chợt đi không ai lường nổi, đó là Thiết Huyết Đại Kỳ với Thiết Quyền rất mãnh liệt, từ đời này kế tiếp đời khác lúc nào cũng có cao thủ.
Thiết Trung Đường nghe Ngãi Thiên Phúc luận đến Đại Kỳ Môn, chàng tự thấy rất phấn chấn.
Quái nhân nghe xong cũng tấm tắc khen:
- Đúng, ngày xưa khi mà Thiết Huyết Đại Kỳ tung hoành trong thiên hạ quả đúng là thiên hạ vô địch. Chỉ tiếc rằng … Thiết Trung Đường nôn nóng hỏi:
- Chỉ tiếc như thế nào ?
Quái nhân nhìn chàng nói tiếp:
- Chỉ tiếc rằng võ công của Đại Kỳ Môn một phần đã bị thất truyền. Võ công hiện nay của phái này so với trước chỉ bằng một đôi phần mà thôi.
Thiết Trung Đường chưa kịp nói thì Ngãi Thiên Phúc tiếp lời:
- Tuy võ công của Đại Kỳ Môn cao thực nhưng Ngư Phúc Liên Hoàn Ngũ Gia môn phái cũng không phái yếu. Chưởng pháp vừa uyển chuyển vừa nguy hiểm của Linh Nhứt Phong. Ông ta sáng lập chưởng pháp cốt để đối phó với Đại Kỳ Môn nên bình thường ông ta chưa hề sử dụng hết mức. Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ nếu hai người này liên thủ với nhau thì cũng khét tiếng trong giang hồ. Có thể

nói rằng xưa nay chưa có ai dám cản đường.
Quái nhân hứ một tiếng rồi nói:
- Cho dù hai người ấy liên thủ thì thắng họ cũng không khó gì.
Ngãi Thiên Phúc luận tiếp:
- Còn nói đến công phu ám khí thì có thuốc nổ của Tích Lịch Đường, Thiên Nữ Châm của Thịnh đại nương đều có thể xem họ là những tay cao thủ.
Quái nhân cười :
- Không kể những người dùng ám khí để thủ thắng.
- Tuy oai danh của Thịnh đại nương rất lớn nhưng không bằng người con trai là Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tôn Hiếu. Có thể liệt tên cùng với những kiếm khách như Hồng Quần Kiếm với Hồng Ưng, Bích Nguyệt, Mặc Long, Lam Phụng, Hoàng Khấu và Thủy Yến. Bảy người này tuy còn trẻ nhưng tiềm lực phong phú, kiếm pháp thì mỗi người đều có sắc thái đặc thù. Nếu gia công rèn luyện thì sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.
Quái nhân khen:
- Đúng như vậy lập luận rất rõ ràng, còn gì nữa không ?
Thiết Trung Đường xen lời:
- Còn có sư đồ Cửu Tử Quĩ Mẫu. Võ công lạ nhất giang hồ, có thể liệt họ vào hàng cao thủ. Chừng ba mươi năm sau, ắt võ công của họ sẽ tiến bộ hơn.
Quái nhân nghe xong vỗ tay cười :
- Đúng Lắm, ba chục năm trước võ công của Âm Nghi đã là cao thủ của võ lâm.
Ba mươi năm sau chắc chắn võ công càng tiến hơn.
Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:
- Âm Nghi là ai ?
Nguyên do Cửu Tử Quỉ Mẫu nổi tiếng trong thiên hạ nhưng chẳng ai biết rõ Âm Nghi là tên thật của bà ta. Bây giờ, quái nhân này lại biết rõ, Ngãi Thiên Phúc không kinh hoàng sao được.
Quái nhân cười khanh khách nói:
- Thì ra ngươi là học trò của Cửu Tử Quỉ Mẫu. Tuy Sái gia biết tên nhưng chưa hề biết mặt bà ấy !
Thiết Trung Đường thấy nụ cười của quái nhân như miễn cưỡng, chàng nói:
- Những nhân vật nổi tiếng trong giang hồ ngoài các vị ấy cũng không còn ai nữa.
Quái nhân tự phụ hỏi:
- Ngươi xem võ công của ta có thể kể là cao thủ đương thời ?

Ngãi Thiên Phúc thở dài:
- Ngoại trừ các vị chưởng môn của bảy võ phái lớn cùng với võ công của gia sư thì không thể bàn luận về chiều sâu của nó. Riêng các hạ thì võ công chỉ sợ rằng không có địch thủ.
Quái nhân vừa cười vừa khen:
- Khéo nói, khéo nói … Quái nhân ngưng tiếng cười nghiêm giọng:
- Nhưng lấy toàn bộ những người thuộc Sái gia thì những người ấy không có ai đụng nổi. Duy chỉ có … Ngãi Thiên Phúc ngạc nhiên hỏi:
- Ai vậy ?
Thiết Trung Đường xen vào:
- Đó là Lôi Tiên Lạc Tinh Võ và Phong Lăng Đoạn Nguyệt Hồn, đại sư đã từng nghe đến hai vị này chưa ?
Quái nhân kinh ngạc nhìn Thiết Trung Đường hỏi:
- Tại sao ngươi lại biết hai người này ?
Thiết Trung Đường nhìn gương mặt quái nhân đủ biết rằng hai vị này ghê gớm lắm.
- Tại hạ chỉ nghe nói đến hai vị ấy mà thôi.
- Ngươi muốn tìm hiểu hai vị đó là ai không ?
- Xin được nghe, đó cũng là nguyện vọng của hậu bối.
Quái nhân trầm ngâm một lát:
- Muốn nghe thì hãy theo ta.
Nói xong quái nhân chuyển mình đi vào mấy căn nhà lá. Thiết Trung Đường và Ngãi Thiên Phúc cũng im lặng bước theo.
Lúc này Thiết Trung Đường mới chú ý đến tấm biển treo trước cửa: "Tiểu Tiểu Thiếu Lâm Tự" Chàng mới nhìn qua trong lòng chàng vừa thấy lạ cũng vừa buồn cười, bởi thiếu gì cách quảng cáo để thu hút khách hàng ví dụ như "Ngư Mục Hỗn Châu" hay "Di Giả Sung Chân". Đây lại dùng hai chử "tiểu tiểu". Đường đường một võ phái như "Thiếu Lâm tự" mà cũng bị người khác thêm vào hai chữ, chàng lại thầm nghĩ:
"Quái nhân này lại dám lấy ba gian nhà lá để làm "Tiểu Tiểu Thiếu Lâm tự" nếu các vị cao tăng của Thiếu Lâm thấy được thì sẽ như thế nào ?" Chàng nghĩ đến đó, chợt thấy đây là nơi không xa với Thiếu Lâm tự bao nhiêu.
Quái nhân này dám làm như thế tưởng cũng có nguyên nhân gì đây với Thiếu Lâm.
Bên trong có một căn phòng thật rộng, trong phòng này mọi thứ lộn xộn từ sách, kiếm, cầm, kỳ cho đến thứ gì cũng có cả. Góc bên trái là một cái giá gỗ, trên giá có một vài cuốn sách nhưng trên giá lại để mấy chữ "Tàng Kinh Các". Bên cạnh giá gỗ thì có treo mấy thanh

kiếm, mấy cây dao cũng xem như là La Hán Đường.
Chính giữa có một bàn thờ đã cũ kỹ với vài cây đèn cầy thì đề "Đại Hùng bảo điện" Phía góc phải là một cái lò nhỏ, có một cái nồi đang nấu gì đó trông thấy khói bốc lên nghi ngút, bay mùi thơm phức, có lẽ đây là "Hương Tích trù" Thiết Trung Đường vừa thấy tận mắt chàng vừa lấy làm lạ vừa buồn cười. Thiếu Lâm tự có cái gì thì ở đây cũng có thứ ấy, chẳng những cụ thể mà còn quá đơn giản khiến người khác dở khóc dở cười.
Quái nhân cười hăng hắc:
- Năm xưa Sái gia bị Thiếu Lâm trục xuất nên Sái mỗ mới tạo ra ở đây một Thiếu Lâm tự nho nhỏ, ngươi thấy như thế nào ?
Thiết Trung Đường cứ dạ dạ cho qua chứ thực ra chàng không biết phải nói như thế nào.
Lão quái nhân lại nghiêm sắc mặt:
- Nên biết rằng Sái gia này :
"Lửa nhục xuyên truyền quá Phật tại tâm đầu tọa. " Phật ở trong tâm thì Sái gia lấy đây làm Thiếu Lâm tự. Có gì mà chẳng được.
Thiết Trung Đường thấy quái nhân tuy đùa bỡn nhưng lại có mùi thiền, chàng bèn cười thưa:
- Đại sư nói đúng đấy.
"Bồ đề bổn vô thụ Minh kính diệt phi đài" Nếu nói cho thật đúng thì vẫn còn phân biệt.
Quái nhân nghe xong vỗ tay reo :
- Trẻ con đáng học. Trẻ con đáng học.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Chẳng biết dưới mắt của đại sư nếu đúng nghĩa thì cao thủ được bao nhiêu người?
- Nếu ngươi muốn Sái gia này luận về võ lâm thì trước hết ngươi hãy nói về hai người kỳ quái hồi nãy. Còn không thì Sái gia này buồn chết đi được.
Thiết Trung Đường biết rằng lão quái nhân này tính tình quái dị mà còn hiếu kỳ.
Chàng chỉ thở dài nói:
- Tại hạ với Ngãi đại hiệp đây vốn không ân oán gì nhau, chỉ vì …
Thế rồi chàng kể hết mọi việc đã xảy ra.
Câu chuyện này tuy Thiết Trung Đường kể cho quái nhân nghe. Sự thật thì chàng muốn cho Ngãi Thiên Phúc biết ý tốt của chàng. Bởi sự tình đã đưa đến như thế này cần để cho Ngãi Thiên Phúc thấy rõ chân tình của chàng.
Trong phòng chỉ có một chiếc ghế độc nhất thì lão quái nhân đã ngồi

nên Thiết Trung Đường vừa đi qua đi lại vừa nói, vừa quan sát nét mặt của Ngãi Thiên Phúc, nhưng thấy gương mặt của Ngãi Thiên Phúc vẫn lặng lẽ, thản nhiên, không còn thái độ tranh cường cao ngạo, Thiết Trung Đường thấy mừng thầm.
Bỗng nhiên lão quái nhân hét một tiếng, lao bay lên phóng tay kéo Thiết Trung Đường. Chàng thất kinh lùi lại ba bước.
Lão quái nhân nghiêm giọng:
- Trong Thiếu Lâm tự nho nhỏ này của Sái gia, nơi nào cũng có thể đến được, duy chỉ có cái cánh cửa này thì xin miễn.
Nguyên do vừa rồi Thiết Trung Đường vừa nói vừa di chuyển. Chàng vô ý đi vào cánh cửa bên trái. Bây giờ nghe lão quái nhân nói như vậy, Thiết Trung Đường lại thấy kỳ dị hơn, chàng thầm nhủ:
"Phía bên trong cánh cửa này chắc có cái gì cổ quái?" Với bản tính thâm trầm, nên trên mặt không hề biểu lộ gì, chàng vẫn tiếp tục kể, nhưng Thiết Trung Đường ngầm chú ý đến cánh cửa ấy. Chàng thấy cánh cửa đóng rất chặt, lại không có một khe hở, bên trong có gì, cho đến khi chàng kể hết câu chuyện vẫn không phát hiện một mảy may gì.
Lão quái nhân ngồi vào chiếc ghế quạt lò lửa rồi cười lớn:
- Hai người may mắn lắm mới đến đây, còn không thì cứ đuổi nhau mà đánh cho tới chết thì oan uổng biết mấy.
Ngãi Thiên Phúc không tỏ vẻ đồng tình cũng không trả lời mà chỉ lạnh lùng hỏi:
- Trong võ lâm đương thời cuối cùng có được mấy người ?
Lão quái nhân đếm nhỏ:
- Lão tiền bối Lạc Tinh Võ, Phong Lăng … Chợt lão trợn mắt nói tiếp:
- Hắc Bạch Song Tinh với Bích Nguyệt kiếm khách đều là cao thủ nổi tiếng trong thiên hạ, còn thầy của họ là ai thì hai người đã biết rồi ?
Thiết Trung Đường cố ý để cho Ngãi Thiên Phúc nói, trong lúc đó trong đầu óc chàng tuy đã hình dung được là ai nhưng không nói ra.
Quả nhiên Ngãi Thiên Phúc đáp:
- Tuy nói Hắc Bạch Song Tinh là võ công gia truyền. Sự thật thì võ công đó là của Độc Hành hiệp đại Qúa Thiên Tinh!
Quái nhân đồng ý:
- Đúng, võ công của Qúa Thiên Tinh tuy cao tuyệt một thời nhưng thanh danh không mấy tốt đẹp nên hai người đó không chịu tự nhận là đệ tử.
Ngãi Thiên Phúc tiếp:
- Còn Bích Nguyệt kiếm khách tuy có nhan sắc nhưng rất độc ác, đồng thời cũng không phải chính phái và tính tình thì rất thì rất giống

sư phụ là Nguyệt Hoa Tiên Tử !
Lão quái nhân khen:
- Những chuyện trong giới võ lâm ngươi biết khá rõ. Nhưng ngươi còn biết gì trong thời gian sau này của Qúa Thiên Tinh và Nguyệt Hoa Tiên Tử ?
- Hai người này một ở Nam, một ở Bắc đều được gọi là vô địch. Nhưng trong thời gian đang nổi tiếng, đột nhiên không còn thấy họ. Với võ công của Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ với Bích Nguyệt Kiếm khách chẳng qua mới học được ba thành công phu của sư phụ. Trong giới giang hồ đều lấy làm nghi ngờ khi hai vị này mất tung tích, có người thì nói rằng cả hai người đã hóa tiên.
Ngãi Thiên Phúc không nói tiếp mà ngơ ngác một hồi rồi thì thầm nhắc:
- Lôi Tiên Lục Tinh Võ, Phong Lăng Nguyệt Hồn … Lão quái nhân thở dài:
- Đúng là như vậy. Cả hai vị Qúa Thiên Tinh Và Nguyệt Hoa Tiên Tử đều bị bại bởi tay của Lôi Tiên và Phong Lăng. Sống chết thì không biết rõ nhưng chỉ sợ lành ít dữ nhiều.
Thiết Trung Đường vô cùng ngạc nhiên bởi theo hiểu biết của chàng thì Qúa Thiên Tinh và Nguyệt Hoa Tiên Tử, trải qua hàng chục năm được gọi là vô địch, không ngờ cũng bị thất bại trong tay người khác. Nên biết rằng Hắc Bạch Song Tinh và Bích Nguyệt kiếm khách chỉ học của sư phụ vài ba thành công lực mà đã nổi tiếng thiên hạ, thì võ công của Qúa Thiên Tinh và Nguyệt Hoa Tiên Tử cao cường biết mấy.
Ngãi Thiên Phúc thấy tiếc. Một hồi lâu hắn mới từ từ hỏi:
- Tại sao tiếng tăm của hai vị Lôi Tiên và Phong Lăng tại hạ chưa hề được nghe qua.
Lão quái nhân thở dài:
- Họ toàn là những kẻ hung thần, ngay cả Quỉ Mẫu cũng không muốn nhắc đến thì còn ai ở đương thời nhắc đến họ.
Sắc mặt của Ngãi Thiên Phúc thay đổi, hắn không nói thêm gì nữa.
Lão quái nhân mở nắp vung nhìn vào bên trong, miệng từ từ nói:
- Nhưng Lôi Tiên và Phong Lăng vẫn còn sợ một người.
Ngãi Thiên Phúc nôn nóng hỏi:
- Người nào ?
Lão quái nhân đứng dậy lấy bình thuốc rồi niệm thì thầm:
- Khi động thì sấm sét rì rầm, mưa gió bảo bùng, tịnh thì thể như gương sáng, thấy rõ trăng sao !
Ngãi Thiên Phúc không hiểu gì hỏi:

- Như vậy là nói gì ?
Lão quái nhân như không nghe gì, nhắm hai mắt miệng niệm:
“ Cuộc sống nổi trôi hề khí vận.
Bóng núi xanh hề loạn sắc Đứng đầu ư vạn vật Hãy mở mắt mà xem !” Hai mắt của quái nhân hơi hé mở nói:
- Đó là bài Phú Bích Lạc, ngươi có bao giờ nghe qua ?
Ngãi Thiên Phúc hỏi:
- Bích Lạc Phú có quan hệ gì đến võ lâm cao thủ ?
Lão quái nhân cười lớn:
- Bài Phú Bích Lạc này, nội dung nói tới một số kỳ nhân trong võ lâm, mỗi chữ mỗi câu đều có hàm nghĩa, chỉ trong một lúc làm sao nói hết.
Cả Thiết Trung Đường và Ngãi Thiên Phúc đều là những người thâm trầm. Trong giờ khắc này họ đều khởi cái tâm hiếu kỳ thế là họ buộc miệng hỏi:
- Ý nghĩa như thế nào ? Và họ là ai ?
Lão quái nhân vừa khuấy thịt ở trong nồi vừa nói:
- Bài phú ấy vốn là để xưng tụng Thương Cung Bích Lạc nhưng hàng chục năm trước lại có người lấy nghĩa của một đoạn để hình dung các kỳ nhân trong võ lâm.
Chính là:
Kinh trời động đất mấy cao thủ Đều có trong bài “Bích Lạc phú” Thiết Trung Đường và Ngãi Thiên Phúc ngửi mùi thịt trong nồi, tự nhiên cả hai đều thấy đói bụng nhưng không thấy lão quái nhân mời mọc gì cả mà chỉ ngồi ăn một mình.
Vừa nghe lão nói ngang đây, lão liền vùng đứng dậy, hai tay ôm hủ thịt vừa cười vừa nói:
- Để Sái gia mang hủ thịt này đi rồi trở lại nói chuyện nữa.
Thấy lão quái nhân đi về phía cánh cửa hẹp, lão đi rất cẩn thận, hình như là lão sợ thịt trong hủ rơi ra, gương mặt của lão không vui cười như trước mà ngược lại rất thận trọng.
Thấy rất lạ, Thiết Trung Đường nhủ thầm:
“Cánh cửa này để làm gì ? Tại sao lão quái nhân lại cung kính nhân vật ở trong đó đến như vậy ? Còn Ngãi Thiên Phúc tội nghiệp hai mắt bị chột nên không trông thấy, hắn chỉ ngưng thần nghiêng tai để lắng nghe”.
Khi lão quái nhân vừa đến nơi cánh cửa miệng lão kêu “meo meo” như tiếng mèo.
Thiết Trung Đường lại suy nghĩ:
“Phải chăng ở trong cánh cửa ấy chỉ là một con mèo?” Thấy lão quái

nhân mở một cánh cửa liền nghiêng mình bước vào ngay miệng vừa cười vừa nói:
- Ngươi … Vừa nghe tiếng người thì lại nghe như tiếng kinh hoảng bởi có tiếng vật rơi xuống đất. Hình như hủ thịt đã bị đánh rơi.
Kế đó là một tiếng "bình", cánh cửa mở ra.
Vì tò mò, Thiết Trung Đường vội chạy đến nhìn qua cánh cửa, bên trong là một căn phòng nhỏ, cách trang trí thì vô cùng sang trọng đẹp đẽ. Bốn mặt đều treo màn trướng, có giường nệm, chăn lông cừu phía trên có treo một tấm gương soi, bên cạnh có lược, trên lược còn dính mấy sợi tóc, lão quái nhân đứng sửng bên tấm kiếng. Sắc mặt của lão như bị sét đánh.
Trong ngôi Thiếu Lâm tự nho nhỏ này lại có một khuê phòng của nữ nhân quả thật lạ lùng.
Một điều lạ nữa là trong khuê phòng không thấy có bóng người, từng cơn gió thổi vào, màn trướng lay động nên lộ rõ mấy bức tường.
Thiết Trung Đường nhờ có hai mắt trong sáng vừa nhìn, chàng đã biết đó là bằng đồng.
Bên ngoài mặt tường có áp gỗ nên ở ngoài nhìn vào thì không khác là vách ván nhưng người ở bên trong thì không có cách nào phá lủng tường mà ra được.
Lão quái nhân nhìn quanh quẩn rồi nói thì thầm:
- Đi đâu rồi … đi đầu rồi … Bỗng nhiên lão phát hiện phía góc phòng có một cái hang xuyên sâu xuống lòng đất. Lão hét lên một tiếng rồi hất chiếc giường, quả nhiên dưới giường toàn cát với đất.
Nguyên do người bị giam trong phòng đã tính toán đào một địa đạo ăn thông ra ngoài rồi lấy đất đào lên giấu phía dưới giường.
Thiết Trung Đường cũng ngơ ngác chỉ nghe lão quái nhân nói:
- Bà ấy đi rồi … đi rồi … ngay cả cô hầu cũng được mang theo …
Bỗng nhiên lão quái nhân lao tới chụp vai Thiết Trung Đường hoảng hốt nói:
- Nếu ngươi bằng lòng giúp ta, ngày sau chẳng bao giờ ta quên ngươi.
Thiết Trung Đường chỉ còn biết nói:
- Xin cứ nói.
Lão quái nhân nghiến răng nói:
- Lần này hắn mà trốn ra chắc chắn là sẽ loạn lên. Bất luận như thế nào Sái gia cũng phải bắt hắn trở về, ngươi hãy thay ta lo liệu mọi việc ở đây !
Lão không cần Thiết Trung Đường trả lời như thế nào. Vừa nói xong lão đã phóng mình xuống địa đạo. Khi Thiết Trung Đường chạy đến

thì lão đã mất tung mất tích.
Thiết Trung Đường đứng trên miệng địa đạo, chàng chưa biết phải hành động như thế nào.
Nghe Ngãi Thiên Phúc chậm rãi nói:
- Ta vốn đã quyết tâm không muốn tiếp tục sống nữa nên ta có thể thay ngươi chiếu liệu chỗ này. Nếu ngươi muốn đi thì cứ đi.
Thiết Trung Đường trở lại nói:
- Còn chuyện hôm qua … - Thuộc dĩ vãng rồi còn nói làm gì ? Với võ công của ta nếu bị Lôi Tiên hay Phong Lăng nhục mạ ta cũng không biết phải như thế nào ?
Thiết Trung Đường biết Ngãi Thiên Phúc đã cảm thông. Lòng chàng không biết nên cảm kích hay nên vui mừng? Chàng chưa kịp trả lời thì phát hiện trên giường có một mãnh giấy nhưng vì lão quái nhân quá hốt hoảng nên không thấy. Trên mảnh giấy có viết:
“Ta đã tự do rồi, ngươi không thể tìm ra ta, hãy bỏ cái tâm ấy, đừng vì ta mà khổ, tất cả đều do ngươi tự nguyện. Âm Tần để lại.” Mảnh giấy này vốn là viết cho lão quái nhân nhưng Thiết Trung Đường biết rằng thế nào Ngãi Thiên Phúc cũng muốn biết nội dung cho nên lúc đọc chàng đã đọc lớn tiếng.
Gương mặt yên lành của Ngãi Thiên Phúc như vậy, nhưng khi nghe đến hai tiếng “Âm Tần” hắn bỗng nhiên biến sắc nhắc lại:
- Âm Tần … Âm Tần thì ra ở đây.
Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:
- Âm Tần là ai vậy ?
Bỗng chàng cũng hoảng lên hỏi:
- Âm… Âm Tần … phải chăng bà ấy và lệnh sư … Ngãi Thiên Phúc chậm rãi nói:
- Âm Tần chính là tam muội của gia sư.
Nói đến đây gương mặt lạnh lùng của hắn biến thành sợ hãi và oán hận.
Thiết Trung Đường biết Ngãi Thiên Phúc lúc nào cũng cao ngạo, lại xem thường sự sống chết. Nhưng bây giờ sắc mặt của hắn có vẻ sợ hãi, chắc phải có nguyên nhân của nó.
Thiết Trung Đường càng nghĩ càng thấy lạ lùng, chàng từ từ nói:
- Hèn gì lão quái nhân biết rõ tên của Cửu Tử Quỉ Mẫu bởi lão có quen biết với em gái của Quỉ Mẫu.
Chợt Trung Đường hỏi Thiên Phúc:
- Nghe nói lệnh sư có ba chị em, xưa kia đều là thiên hương quốc sắc, tất cả đều đặt bước giang hồ, sau này chẳng biết vì lý do gì bị thất tán ?

Ngãi Thiên Phúc không đáp mà chỉ hứ một tiếng.
Thiết Trung Đường biết rằng trong việc này có điều gì bí ẩn ở trong đó, chàng hỏi có ý thăm dò:
- Trong giang hồ đồn đãi rằng ba chị em họ Âm, người em thứ ba rất đẹp nhưng cũng tối độc ác ….
Chàng nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng nữ nhân cười ngọt ngào :
- Xin đa tạ đã có lời khen tặng, nhưng ta không dám nhận.
Tiếng nói hết sức nhu mì, ngọt ngào, Thiết Trung Đường là hạng người xương đồng da sắt, nhưng khi nghe tiếng nói ấy lòng cũng nao nao, không tự chủ được.
Nhưng nhìn bốn phía chẳng thấy bóng dáng người mà âm thanh cũng không biết xuất phát từ chỗ nào. Thiết Trung Đường thất kinh, còn Ngãi Thiên Phúc thì trông dáng rất đau khổ. Cả hai người sẵn sàng tay quyền và không làm gây tiếng động. Trong phòng khí chết chóc, chợt nghe có tiếng động từ một chiếc hộp trang sức và nắp hộp mở ra, rồi một bàn tay thò ra. Bàn tay trắng nõn nà với những ngón tay búp măng mềm dịu.
Thiết Trung Đường không ngờ trên cuộc đời này lại có bàn tay đẹp đến thế.
Chàng cũng không ngờ rằng chỉ một cái hộp nhỏ như vậy lại có người từ trong ra nên vừa lo sợ vừa ngạc nhiên. Chàng thấy cái nắp hộp càng mở ra càng lớn, bên trong phát ra tiếng cười thật trong trẻo làm mê mệt tâm hồn kẻ khác.
Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc hét lớn phóng tới trước mặt Thiết Trung Đường lấy người hắn chắn tầm nhìn của chàng, giọng run run:
- Hãy quay mặt nhanh lên không được nhìn bà ấy !
Thiết Trung Đường nghe trong tiếng nói của Ngãi Thiên Phúc đầy sợ hãi mà chàng chưa bao giờ thấy hắn biểu lộ, chàng vừa định quay lùi thì trong chiếc hộp lại có tiếng cười:
- Nè điệt nhi, điệt nhi chớ sợ. Tiểu bá tử đã che mặt rồi, hắn có nhìn cũng không can hệ gì.
Hương thơm từ trong chiếc hộp bay ra theo với tiếng nói. Thiết Trung Đường như thấy một đốm hoa trước mắt thì người ở trong chiếc hộp đã cao lớn với dáng dấp yểu điệu, mình bà ta mặc chiếc áo lụa, đầu trùm một chiếc khăn lụa nhưng vẫn thấy khuôn mặt tròn trĩnh, rõ ràng là tuyệt mỹ, chiếc khăn lụa mỏng lại làm tăng vẻ đẹp và ma lực của bà ta khiến người nào không tự chủ cũng đều muốn vén chiếc khăn lên để nhìn gương mặt đẹp đến độ nào.
Hai mắt của Thiết Trung Đường cũng bị hấp lực ấy, trong lòng chàng thầm nghĩ:

“Một chiếc hộp nhỏ như vậy, một đứa trẻ con còn chứa không đủ nhưng bà ta lại có thể ẩn mình ở trong đó, nếu không phải sử dụng thuật “thấu cốt” thì còn công phu nào nữa !” Thiết Trung Đường vừa nhìn lòng cứ muốn nhìn thêm, còn Ngãi Thiên Phúc thì cứ đứng sửng như trời trồng.
Người thiếu nữ áo lụa cười không dứt. Từ sau tấm khăn lụa, hai làn thu ba liếc nhìn Thiết Trung Đường rồi bỗng nhiên bà ta lao tới một bên Ngãi Thiên Phúc hỏi:
- Lâu quá không gặp, có khỏe không ?
Tuy Ngãi Thiên Phúc đã hết sức tự chế nhưng mấy ngón tay của hắn vẫn giật giật.
Người thiếu nữ áo lụa nhìn quanh rồi cười hỏi:
- Cái thằng ngu xuẩn đi rồi à, hắn thấy ta đào địa đạo nên nghĩ rằng ta sẽ theo địa đạo để ra, hắn không ngờ ta lại còn ở đây khiến hắn không thể nào đoán ra, tìm thì không tìm được. Ngươi hãy xem đó, tiểu bá tử của ngươi vẫn còn thông minh mỗi khi làm việc gì phải không?
Thiết Trung Đường nghĩ thầm:
- Đúng là một con người giảo hoạt!
Thiết Trung Đường biết bà ta chính là Âm Tần, nhưng chàng không ngờ bà ta là tiểu muội của Quỉ Mẫu mà lại còn trẻ như thế. Ngãi Thiên Phúc vẫn đứng sửng, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi.
Âm Tần lấy chiếc khăn trong tay áo lau mồ hôi cho Ngãi Thiên Phúc rồi mắng yêu hắn:
- Cái thằng ngốc, sao cứ đứng như trời trồng mà không chào bá tử ?
Ngãi Thiên Phúc vẫn không nhúc nhích, không nói năng và cũng không phản kháng.
Thiết Trung Đường rất lấy làm lạ, chợt bà ta nhìn chàng cười duyên dáng:
- Nhờ ngươi giúp ta khiêng chiếc giường về chỗ cũ.
Nụ cười của Âm Tần khi thì rất nhu mì, khi thì ngọt ngào khiến bất cứ ai cũng khó mà cự tuyệt bà ta. Thiết Trung Đường cũng không cưỡng nổi, chàng khiêng chiếc giường vào chỗ cũ.
Âm Tần cười duyên dáng cám ơn:
- Cảm ơn ngươi.... đưa Ngãi Thiên Phúc nằm vào giường mà nghỉ ngơi.
Bà ta đi, những bước đi vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển đầy ma lực. Thiết Trung Đường không chế ngự nổi nên cũng phải nhìn. Chợt nghe Âm Tần hỏi:
- Thằng ngốc, nhìn gì thế ?

Thiết Trung Đường thẹn đỏ mặt vội ngoảnh mặt về hướng khác.
- Ngươi có muốn ta lấy chiếc khăn để ngươi nhìn mặt ta không?
Thiết Trung Đường vừa muốn nói "được" chợt nghe Ngãi Thiên Phúc hét lớn:
- Không được nhìn !
Tiếng hét khàn cả cổ họng, sắc mặt hắn thật đáng sợ.
Thấy vậy, Âm Tần cười khanh khách:
- Ta cũng quên cho ngươi biết bất cứ ai một khi đã nhìn thấy mặt ta thì người nam nhân ấy đều bị ta móc hai mắt để cho đầu óc người ấy mãi mãi giữ lại ấn tượng về ta.
Nhưng ta tuyệt đối để cho người ấy được nhẹ nhàng, không một chút đau đớn, ngươi xem ta còn lương tâm không ?
Bà ta nói rất dịu dàng, duyên dáng như đáng nói một chuyện gì đó tốt đẹp, chẳng khác nào bà đang nói chuyện với tình nhân.
Thiết Trung Đường cảm thấy như ớn lạnh từ trong lòng dâng lên rồi chạy khắp toàn thân.
Âm Tần từ từ vén tấm khăn lụa che mặt rồi nở nụ cười tươi:
- Ngươi muốn nhìn không ? Hãy nhìn nhan sắc của ta, tuy bị móc mắt cũng xứng đáng rồi.
Ôi ! Với dáng dấp yểu điệu, với tiếng cười hấp dẫn ngọt ngào, với mùi thơm dìu dịu, quả đúng như giục dã người khác dù có bị móc mắt cũng không thể gượng được một tia nhìn.
Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh. Bàn tay búp măng trắng nõn của Âm Tần vén một góc khăn, trông khuôn mặt của bà ta như đã được ai đó lấy ngọc điêu khắc.
Ngãi Thiên Phúc toát mồ hôi lạnh. Tuy hai mắt của hắn đều chột, nhưng tình huống trong lúc này chẳng khác nào hắn nhìn tận mắt. Bởi vì chính bản thân Ngãi Thiên Phúc đã một thời trải qua. Trong đầu óc hắn đang bồng bềnh hình ảnh ấy nhiều năm trong quá khứ.
Trong một đêm xuân ngày ấy, có một người đàn bà tuyệt mỹ, mình cũng mặc chiếc áo lụa mỏng, tiến về hướng một chàng thiếu niên.
Nàng cười duyên dáng hỏi:
- Ngươi muốn nhìn không ?
Chàng thiếu niên ấy tuy sợ hãi tóat cả mồ hôi lạnh nhưng vẫn vừa run sợ vừa gật đầu rồi thiếu niên ấy nhìn tấy một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành mà mãi mãi không bao giờ quên được. Rồi từ đó, chàng thiếu niên ấy không còn nhìn thấy bất cứ một cái gì trên cuộc đời này nữa.
Bây giờ, sự kiện lịch sử ấy đang tái diễn. Ngãi Thiên Phúc biết rằng Âm Tần đang từng bước đi về hướng Thiết Trung Đường, ma lực

của bà ta chợt khó bề kháng cự.
Chợt nghe Thiết Trung Đường lạnh lùng nói:
- Nếu bà trẻ lại như hai ba mươi năm trước thì ta cũng muốn nhìn… chỉ tiếc rằng bây giờ bà đã là một lão bà chỉ còn lại chút thuật giữ được nhan sắc, nhưng cũng chỉ để người ta ghét mà thôi.
Toàn thân Âm Tần như chấn động, nụ cười trên đôi môi cũng biến mất. Bây giờ đến lượt Âm Tần ngơ ngác! Dù bà ta có nằm mơ cũng không thể nào ngờ một chàng thiếu niên mà lại lạnh lùng và ngôn từ đanh thép như vậy.
Ngãi Thiên Phúc đưa tay gạt mồ hôi trên trán rồi thầm khen:
“Lòng dạ của chàng thiếu niên này như được đúc bằng thép, còn không thì làm sao chống cự được !” Chỉ có người nào đó trải qua thì mới biết ma lực của Âm Tần không thể kháng cự, mới biết rằng vẻ đẹp ở sau mảnh lụa ấy nó có ma lực thần bí như thế nào.
Âm Tần cũng luống cuống. Ma lực thần bí của bà ta như chiếc bùa hộ mạng, nhưng bây giờ bị Thiết Trung Đường, một chàng thiếu niên lạnh lùng như con dao bén xuyên thủng. Bà ta càng luống cuống thì Thiết Trung Đường càng tỉnh táo. Chàng cười nhạt:
- Vẻ đẹp chẳng khác nào như bóng nước chảy qua cầu. Đã qua rồi thì không thể nào kéo lại được, từ nay bà sẽ không còn cách nào khiến người khác bị mê hoặc, biết không ?
Âm Tần chợt lùi mấy bước rồi ngồi xuống một bên chiếc giường.
Thiết Trung Đường nói:
- Bà hãy đi đi. Đi càng xa càng tốt. Ở đây chẳng những không phải là chỗ để bà dung thân mà cả cuộc đời này cũng không phải là chỗ dung thân của bà.
Ngãi Thiên Phúc nghe Thiết Trung Đường nói với Âm Tần, hắn thầm vui bởi nỗi oán hận đã nhiều năm nay trong hắn như được tiết ra. Không có một người nào bị Âm Tần móc mắt tìm cách báo thù, bởi tất cả đều tự nguyện. Bây giờ Thiết Trung Đường thay mặt họ để nói lên những gì họ muốn nói.
Ai ngờ Âm Tần lại tươi cười :
- Hảo hài tử, dĩ nhiên là có người dùng hai chữ “ác độc” để nguyền rủa ta, nhưng ta vẫn chẳng màng đến.
- Từ nay lại sẽ có rất nhiều người dùng hai chữ ấy mắng bà !
- Không ngờ tỷ tỷ ta lại thu nhận người học trò như vậy.
Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc nói:
- Người này là môn hạ của Đại Kỳ Môn.
Âm Tần liền biến sắc, nói thì thầm:
- Đại Kỳ Môn … Đại Kỳ Môn … chỉ tiếc rằng đệ tử của Đại Kỳ Môn

đều chỉ có phụ thân mà không có mẫu thân.
Thiết Trung Đường nghe Âm Tần nhắc đến tiếng “mẫu thân” chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang vai, bầu máu nóng trong người chàng như sôi lên run run hỏi:
- Bà … bà vừa nói gì ?
Âm Tần tươi cười :
- Ta đã nói gì thì ngươi đã nghe rõ rồi, đúng không ?
Rồi bà ta cười ngặt ngoẻo, toàn thân bà ta rung nhẹ như cành hoa lắt lư trước gió.
Thiết Trung Đường chỉ còn biết gượng cười. Âm Tần tiếp tục dùng nụ cười tấn công. Chàng liền nạt:
- Nếu bà còn ăn nói hồ đồ.
Âm Tần cười khanh khách:
- Nếu ngươi có mẫu thân, ngươi có biết mẫu thân ngươi đang ở đâu ?
Nghe Âm Tần hỏi như vậy, toàn thân Thiết Trung Đường lắc lư như người say rượu té phịch xuống ghế.
Nguyên do, toàn thể môn hạ đệ tử của Đại Kỳ môn đều nằm gai nếm mật để hết lòng vào việc báo cừu. Chỉ sợ tình mẹ quá thương con làm ảnh hưởng đến chí nguyện phục thù nên khi mới sanh ra là đã thoát li khỏi lòng mẹ. Vừa mới biết đi thì đã được luyện tập võ công rất nghiêm khắc. Chẳng hề biết tình mẹ là gì và cũng không biết mẹ mình đang ở đâu.
Chính vì vậy mà hầu hết môn hạ của Đại Kỳ Môn đều can cường, cứng rắn là ương ngạnh. Đồng thời họ rất sợ khi có người nào đứng trước mặt họ nhắc đến tiếng “MẸ” Âm Tần cố ý thở dài buồn bã rồi lại tươi cười :
- Loài cầm thú cũng còn nhớ đến ân của mẹ, còn học trò của Đại Kỳ Môn ngay chỗ ở của mẫu thân cũng không biết thì còn thua cả loài …
Thiết Trung Đường nạt lớn:
- Im miệng !
Âm Tần lại cười cười nói nói:
- Ta xin lỗi, ta chỉ thuận miệng nói không ngờ xúc phạm tới ngươi.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Những sự việc bên trong Đại Kỳ Môn tại sao bà lại biết?
- Ngươi hỏi ta tại sao lại biết à, chi bằng ngươi hãy về hỏi … Bà ta vừa nói đến đó thì chợt nghe có tiếng nện vào cửa. Có tiếng nữ nhân hỏi:
- Có ai trong phòng không bằng lòng cho người đang gặp nạn vào lánh được không ?

Tiếng nói dồn dập ấy, Thiết Trung Đường nghe như quen thuộc chàng như hốt hoảng liền phóng ra ngoài.
Âm Tần đứng phía sau khen:
- Tiểu tử khinh công thật giỏi !
Vừa liếc nhìn đã thấy một mỹ phụ đang bế trong lòng một nam nhân đứng trước cửa. Gương mặt của mỹ phụ vừa hoảng hốt vừa bi thương. Người đó không ai khác hơn là Ôn Đại Đại và Vân Tranh.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 16
Chỉ trong gang tấc mà xa ngàn trùng

Ơn Đại Đại vừa nhìn thấy người ra mở cửa lại là Thiết Trung Đường. Nàng giật mình hỏi:
- Các hạ cũng ở đây à ?
Trung Đường hỏi lại:
- Sao cô nương lại đến đây ?
Ôn Đại Đại không trả lời, nàng vội bước vào đặt Vân Tranh xuống rồi vội vàng đóng cửa, thở một hơi dài liền ngã quỵ xuống đất. Thiết Trung Đường vội vàng đến đỡ Ôn Đại Đại hỏi:
- Cô nương có sao không?
Tuy chỉ có mấy tiếng mới nghe thì thật lạnh nhạt nhưng cũng trong câu hỏi ấy hàm chứa một thứ tình cảm thân thiết không thể che giấu được. Toàn thân của Đại Đại đang nằm trong vòng tay của Thiết Trung Đường. Đại Đại cảm thấy lòng mình như ấm lại. Nàng vừa liếc nhìn Vân Tranh đang nằm dưới đất, Đại Đại vội đứng dậy cúi đầu nói:
- Thiếp vẫn còn tốt mà !
Thiết Trung Đường thấy phong thái của Đại Đại so với trước đây thì khác hoàn toàn. Chàng nhìn xuống Vân Tranh mới chợt hiểu rằng Đại Đại đã yêu Vân Tranh nên Thiết Trung Đường mỉm cười khen:
- Cô nương rất tốt !
Đại Đại nói:
- Nhưng tình huống hiện nay không tốt chút nào. Hắc Tinh Thiên cùng bọn Tư Đồ Tiếu đã tìm ra thiếp. May mà thiếp còn cơ cảnh, nếu không thì giờ phút này đã nằm trong tay bọn chúng.
Vừa nhìn sắc mặt của Đại Đại lúc mới đến, Thiết Trung Đường cũng biết là cô ta đang gặp nguy biến, nhưng không ngờ nguy cấp đến

như vậy, chàng nghiêm giọng hỏi:
- Bọn chúng tại sao lại biết nơi ẩn thân của cô nương ?
- Trầm Phủ Bạch dẫn họ tới.
Thiết Trung Đường lấy làm lạ :
- Trầm Phủ Bạch đã phản bội Hắc Tinh Thiên, tại sao hắn lại … Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường như đã hiểu ra :
- Đúng rồi, tuy hắn đã phản thầy nhưng Hắc Tinh Thiên thấy hắn nhanh nhẹn, gian giảo, xem hắn như cánh tay phải rồi tha tội cho hắn. Biết đâu Hắc Tinh Thiên lại thương hắn hơn. Lần này cả hai thầy trò cùng ra tay độc ác.
Ôn Đại Đại nói:
- Thiếp vừa thấy bọn họ đến vội vàng bồng Vân Tranh chạy bán sống bán chết.
Trong trường hợp quá khẩn cấp, không còn nghĩ đến việc chọn lựa đường sá nên gặp phải đường cùng. Tâm lý đang hoảng hốt thì lại thấy Thiếu Lâm tự nho nhỏ này, như người bệnh nặng đi tìm thấy thuốc. Ai ngờ lại gặp các hạ Ở đây.
Đại Đại thở dài nhẹ nhàng cúi xuống bồng Vân Tranh. Nàng biết rằng miễn có Thiết Trung Đường là mọi việc đều được giải quyết thỏa đáng.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Cô ta thấy bọn Tư Đồ Tiếu cũng không đến nỗi hoảng hốt như vậy. Lần này ắt là lo cho tính mạng của Vân Tranh”.
Bỗng nhiên chàng hỏi:
- Cô nương thấy bọn họ không ?
Đại Đại đáp:
- Thấy rất rõ ràng.
Thiết Trung Đường giật mình:
- Nếu cô nương nhìn thấy bọn chúng, bọn chúng vốn muốn tìm cô nương nên tìm đến thì tại sao họ lại không nhìn thấy cô nương ? Với một Tư Đồ Tiếu thì dễ gì cô nương chạy thoát?
Đại Đại ngơ ngác một hồi, nàng cũng giật mình nói:
- Đó … đó … Thiết Trung Đường cười nhạt:
- Mỗi khi Tư Đồ Tiếu hành động, hắn luôn luôn phóng dây dài để câu con cá lớn.
Hắn để cho cô nương chạy rồi bám sát cô nương để biết cô nương chạy về đâu.
Toàn thân Đại Đại như chấn động:
- Các hạ … các hạ xác định như vậy ?
- Nếu quả thật như vậy thì bọn chúng e đã đến rồi.

Thiết Trung Đường đúng là một thanh niên có quả tim chì, cơ trí lại hơn người.
Vừa rồi, chàng trải qua những giây phút hoảng loạn, nhưng khi có biến chàng lập tức tỉnh táo.
Chợt nghe tiếng của Ngãi Thiên Phúc :
- Giặc đến thành tướng ra quân, nước tràn lấy đất chận. Bọn chúng tới thì chúng ta chặn đầu.
Ôn Đại Đại thấy Ngãi Thiên Phúc cũng có mặt ở đây, nàng không khỏi giật mình.
Thiết Trung Đường nghe Ngãi Thiên Phúc nói năng vừa đầy nhiệt tình vừa khẳng khái, chàng rất cảm kích vội chạy đến nắm tay hắn.
Cả hai người nắm tay nhau nhưng không nói năng gì, nhưng chắc chắn ân oán cũ với cái bắt tay này đều tiêu tan hết.
Đại Đại nhìn hai người một hồi, nàng thầm nghĩ:
“Họ là những người anh hùng, người khác sao bằng được!” Khi ấy Thiết Trung Đường bảo Đại Đại bồng Vân Tranh đặt vào giường.
Thấy thế Âm Tần cười hỏi:
- Giường này thuộc của ai, tại sao các ngươi không xin phép ?
Thiết Trung Đường cười nhạt:
- Nếu tam đệ của tại hạ biết giường này bà đã ngủ trên đó, chỉ sợ rằng thà ngủ trên rừng đao còn sướng hơn là ngủ trên chiếc giường này … Âm Tần nói mỉa mai:
- Thế thì bên ngoài đang có đao kiếm, tại sao lại không để hắn ngủ ngoài đó ?
Thiết Trung Đường chưa kịp trả lời, Ôn Đại Đại đã tươi cười lễ phép:
- Nếu chiếc giường này quả như thư thư không ngủ thì xin cho huynh ấy ngủ, bởi huynh ấy đang bị thương.
Âm Tần nhìn khắp mình Đại Đại rồi nói:
- Người đã ngọt, nhưng mồm mép càng ngọt hơn. Vì nể mặt ngươi, ta cho hắn ngủ đấy.
Thiết Trung Đường cười thầm:
“Tính tình của hai người này có phần giống nhau, nếu mà họ đấu với nhau chắc chắn là kỳ phùng địch thủ” Âm Tần thấy Đại Đại chăm sóc cho Vân Tranh thật chu đáo liền lắc đầu hỏi:
- Người này là sư đệ của ngươi, tất cũng là đệ tử của Đại Kỳ Môn ?
Ôn Đại Đại khen:
- Thư thư quả là thông minh, chỉ đoán một lần đã đúng chóc !
Âm Tần nói:
- Nè, tiểu muội, thư thư có lời khuyên tiểu muội, đệ tử của Đại Kỳ Môn là những người không có lương tâm, bây giờ tiểu muội tốt với

họ như thế sau này hắn vị tất đã tốt với tiểu muội.
Ôn Đại Đại cười duyên dáng:
- Nghe thư thư nói như vậy, hay là trước đây thư thư đã bị đệ tử của Đại Kỳ Môn cư xử như thế rồi phải không ?
Âm Tần lúng túng:
- Đó … đó … - Quả như thư thư đã gặp như vậy thì muội này cũng không dám để vấp phải … Nói chưa dứt lời thì đã nghe tiếng gõ cửa.
Chưa ai nói gì, Ngãi Thiên Phúc đã vội vã nói:
- Để tại hạ ra mở cửa.
Hắn vừa nói vừa phóng ra, Ôn Đại Đại và Thiết Trung Đường nhìn nhau, người nào cũng tỏ ra hồi hộp.
Ngãi Thiên Phúc trầm giọng hỏi:
- Ai đó ?
Nghe tiếng nói của một thiếu niên :
- Gia sư sai tại hạ mang vật này đến… Ngãi Thiên Phúc nghiêm giọng, cật vấn:
- Ngươi có biết người ở đây là ai mà lại dám mang đến ?
- Gia sư có dặn :
Thầy bảo mang tới thì đệ tử mang tới, nếu chủ nhân không cần thì mang đến cho vị cô nương là đang cần nó.
Ôn Đại Đại nhìn Thiết Trung Đường khen:
- Các hạ đoán đúng rồi.
Âm Tần vừa cười vừa bảo:
- Có người mang quà cho, tại sao lại không cần, mang lại đây !
Tiếng nói của thiếu niên :
- Đệ tử đứng đây chờ hồi âm.
Ngãi Thiên Phúc hừ một tiếng phóng mình vào, trên tay có một chiếc hộp gỗ đàn hương. Thiết Trung Đường vừa định mở nắp thì Âm Tần đã đến trước lấy.
Thiết Trung Đường thấy bà ta ra tay như điện chớp, chàng cảm thấy lo lắng. Âm Tần mở nắp hộp tươi cười :
- Nếu là vật gì quí giá, ta … Chợt Âm Tần ré lên:
- Vật này ta không cần, ngươi hãy mang đi.
Thuận tay bà ta liệng chiếc hộp.
Thiết Trung Đường cứ nghĩ rằng chắc bà ta biểu diễn công phu. Không ngờ chiếc hộp bay nhè nhẹ đến tay chàng. Chiếc hộp chạm vào tay Thiết Trung Đường nhẹ như có người trao cho. Trong tiếng cười của Âm Tần như vui mừng khi thấy người khác gặp tai họa.
Thiết Trung Đường nhíu mày suy nghĩ:
“Chẳng biết có gì trong chiếc hộp này, ắt là vật ở trong đó chẳng quí

báu gì, còn không thì bà ta đâu có đắc ý như vậy.” Chàng từ từ mở nắp hộp. Thì ra bên trong là một chiếc đầu lâu. Thiết Trung Đường vừa liếc nhìn đã nhận rõ đó là đầu của Phan Thừa Phong. Phan Thừa Phong khi đang ở tại nhà Lý Lạc Dương, hắn đi cùng Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu. Nhưng bây giờ hắn bị người ta lấy đầu tất nhiên là hành tung của hắn đã bại lộ.
Ôn Đại Đại vừa thấy chiếc đầu lâu, nàng hét một tiếng rồi hình như nàng cũng đoán ra sự việc này.
Thiết Trung Đường lấy lại tỉnh táo suy nghĩ:
“Trầm Phủ Bạch khi được mình cho chạy thoát, hắn lại gặp Hắc Bạch Song TInh, hắn lo sợ quá. Không ngờ Hắc Tinh Thiên tha hắn mà còn thu nhận hắn, nên hắn báo cho biết là đã gặp Ôn Đại Đại cùng với mình. Khi ấy Phan Thừa Phong giả mạo Thiết Trung Đường cũng có mặt. Tư Đồ Tiếu giết hắn xong tiếp tục truy tìm Ôn Đại Đại. Hắn không biết Ôn Đại Đại và mình đã mất liên lạc nên đinh ninh rằng Đại Đại tất là đến với mình. Cho nên bám theo sau. Không ngờ Ôn Đại Đại chạy thục mạng tới chỗ này.” Câu chuyện có phần phức tạp nhưng Thiết Trung Đường chỉ trong phút chốc đã nghĩ đúng. Chàng vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa vội vàng phi thân ra.
Ngãi Thiên Phúc bám sát không rời một gang tấc.
Khi ấy, ở ngoài đột nhiên có người mặc áo dài miệng tươi cười, thì ra là Trầm Phủ Bạch. Hắn thấy Thiết Trung Đường lập tức cười ha hả:
- Không ngờ Tư Đồ đại thúc quả là thần cơ diệu đoán. Huynh đài quả đang ở đây, lễ vật của gia sư, huynh đài đã nhận chưa ?
Thiết Trung Đường cười nhạt:
- Ngươi còn dám gặp ta, ngươi không sợ ta lấy đầu hay sao ?
Trầm Phủ Bạch cười :
- Trừ lễ vật vừa rồi, gia sư còn một lễ vật quí giá muốn trao tặng huynh đài. Nếu huynh đài giết tại hạ thì sẽ không nhận được lễ vật ấy.
Thiết Trung Đường nôn nóng hỏi:
- Lễ vật gì ?
Trầm Phủ Bạch cười ranh mãnh:
- Lễ vật sắp được mang đến. Bây giờ tiểu đệ xin cáo biệt trước. Nhưng trước khi lễ vật tới thì huynh đài không được đi.
- Nếu ta cao hứng thì tự nhiên ta muốn đi đâu tùy ta, không ai ngăn cản ta được.
Trầm Phủ Bạch cúi mình dọa:
- Nếu huynh đài không tin thì cứ thử xem.
Hắn nói xong ôm quyền lùi ba bước. Đột nhiên hắn lấy ống tiêu thổi

một tiếng.
Nghe tiếng dội lại từ núi rừng. Chung quanh căn thảo ốc có tiếng cười đáp lại rồi nhất tề nói:
- Đúng là Thiết Trung Đường đang ở đấy. Tốt quá ! Tốt quá !
Thiết Trung Đường nghe tiếng cười đầy đủ khí lực, nội công đã đạt đến thượng thừa hỏa hầu, chàng lo lắng không ngờ Tư Đồ Tiếu đã mời họ giúp sức.
Âm Tần thấy chàng cúi đầu đi vào bà ta cười khanh khách:
- Không ngờ những người đến đây đều là cao thủ, những người này vây khốn các ngươi, chỉ sợ các ngươi không thoát nổi !
Gương mặt đanh thép của Thiết Trung Đường cũng không chịu nổi, chàng liếc mắt nhìn Vân Tranh đang mê man.
Âm Tần nói:
- Đúng, với cơ trí của ngươi thì có thể chạy thoát, nhưng còn đứa em quí báu của ngươi chỉ sợ là bị nguy thôi.
Thiết Trung Đường thở dài một tiếng rồi ôm quyền hướng về Đại Đại nói:
- Thương thế của tam đệ cần được cứu trị, phía trước ngọn núi này là Thiếu Lâm tự là nơi võ lâm chính tông trong thiên hạ, với lòng từ bi của người xuất gia, xin cô nương hãy đưa tam đệ đến Thiếu Lâm tự, ắt quí vị cao tăng không lờ đâu.
- Nhưng … chúng ta làm sao chạy thoát?
Thiết Trung Đường nói:
- Nhà này tuy đã bị vây, nhưng … Âm Tần cười chặn lời:
- Nếu ngươi can đảm thì hãy dùng địa đạo của ta.
Thiết Trung Đường bị Âm Tần biết rõ ý nên chàng cũng sững sờ.
Ôn Đại Đại tươi cười :
- Hảo thư thư … - Hảo muội tử, muội chớ sợ, chỉ cần đi theo thư thư. Thư thư sẽ đi ra đường đường chính chính, không cần đi ngã hang chó ấy.
Đại Đại mừng rỡ hỏi:
- Thực không tỷ tỷ ?
- Thư thư đâu nói sai. Thư thư chỉ cần phóng ám hiệu, chỉ một lát sau sẽ có người đến đón thư thư. Người đến đón ta, ha ha … còn ai dám chặn người ấy.
- Nhưng người ấy … Âm Tần cười nói:
- Công việc của những kẻ đại anh hùng ta biết làm sao được.
- Thế thì muội không đi.
- Hảo muội tử, không phải thư thư không bằng lòng muội đi ngã địa đạo, nhưng địa đạo này chỉ để bò mà thôi, muội làm sao mang theo

bệnh nhân. Vừa rồi thư thư cố ý chọc hắn giận mà thôi.
Tuy trong lòng Thiết Trung Đường cũng giận thật, nhưng những điều Âm Tần nói đều đúng cả.
Ai ngờ Ôn Đại Đại lại tươi cười:
- Hảo thư thư, nếu muội mang hắn đi thì như thế nào ?
- Ta nghe muội một hảo thư thư hai hảo thư thư ta cũng mềm lòng. Nếu muội đi được thì cứ đi. Nếu người đại anh hùng ấy đến thì ta gọi khiến kẻ khác phải nhường đường, không còn dám cản trở.
- Xin đa tạ hảo thư thư.
Đại Đại hướng về Thiết Trung Đường nói:
- Thiếp đã mang kẻ thù đến, rồi tự bản thân lại bỏ đi. Thật là có lỗi với các hạ.
Nhưng chỉ vì chàng … - Cô nương không nói tại hạ cũng biết.
Ôn Đại Đại ngước mặt nhìn Thiết Trung Đường như muốn nói bằng đôi mắt, chứ trong tình cảnh này dù muốn nói cũng không thể nói ra lời.
Một hồi thật lâu, Đại Đại mới nói ra lời:
- Các hạ hãy bảo trọng.
Nàng bồng Vân Tranh lấy một chiếc mền bọc chàng rồi đi về phía địa đạo.
Âm Tần cười khổ:
- Đúng là một người đàn bà si tình, không ngờ địa đạo của ta lại cứu một đệ tử của Đại Kỳ Môn.
Bỗng nhiên Âm Tần vẫy tay nói:
- Ngươi muốn đi thì cứ đi !
Thiết Trung Đường ngơ ngẩn:
- Bà … bà … - Ngươi đừng lo ! Ta tuy là kẻ độc ác, nhưng đối với người của Đại Kỳ Môn đều là … Lúc nào gặp Vân Cửu Tiên hãy thay ta thăm hỏi.
Thiết Trung Đường lại càng kinh ngạc hơn, chàng thầm nhủ:
“Có lý nào bà ta với Vân thúc phụ từng quen biết nhau?” Chàng định hỏi, nhưng Âm Tần đã nằm xuống giường và như không muốn nói gì nữa.
Thiết Trung Đường đứng sửng sốt. Ngãi Thiên Phúc giục:
- Vì sao Bá tử chưa đi ?
Âm Tần nhắm hai mắt, miệng nói:
- Ta tự có đường, chẳng cần ngươi lo.
Ngãi Thiên Phúc nghiêm giọng:
- Hôm nay nhờ Bá tử cứu mạng, ân oán giữa tiểu điệt và Bá tử chấm dứt từ đây.

Bỗng nhiên Âm Tần mở lớn mắt cười :
- Ngươi cứ đi ngã địa đạo, ta không ngờ tới ta đã phí mất công phu ba tháng mới đào được địa đạo bây giờ cũng không oan uổng gì.
Ngãi Thiên Phúc nói:
- Nếu tiểu điệt không đi thì Thiết Trung Đường cũng không đi. Hắn còn trách nhiệm nặng nề, nên tiểu điệt không thể nào dám cầm chân hắn.
Nghe thế, Thiết Trung Đường vô vàn cảm kích. Chàng vốn có tính quật cường hiếu thắng. Nhưng nghe vọng câu nói của Thiên Phúc chàng chỉ còn than thở:
- Ngãi huynh, thôi chúng ta đi !
- Thiết đệ đi trước, để ta đoạn hậu.
Thấy họ đi. Âm Tần cười:
- Chốc nữa họ mang lễ vật thứ hai đến, ngươi không xem sao ?
Thiết Trung Đường trù trừ một lát, nghĩ đến trách nhiệm nặng nề đang đè nặng trên vai, chàng thở dài:
- Không xem cũng được thôi !
Trong chớp mắt chợt nghe tiếng nói ở bên ngoài:
- Thiết huynh, lễ vật đã mang đến, dù Thiết huynh có tài cán đến đâu khi nhìn lễ vật này thì cũng phải kinh sợ.
Nghe vậy, Thiết Trung Đường dừng lại. Ngãi Thiên Phúc đã vội can:
- Bất luận là lễ vật gì đều cũng không cần phải thấy. Thôi đi !
Bên ngoài lại có tiếng:
- Huynh đệ Ơi ! Thôi đừng vây căn nhà lá này nữa hãy qua ra mắt cao nhân. Thiết huynh mà trông thấy lễ vật này, dù chúng ta có bảo ắt cũng không đi.
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường chạy ra khỏi địa đạo nói:
- Tiểu đệ chỉ cần xem một chút, xin Ngãi huynh cứ đi trước, tiểu đệ sẽ đi sau !
Ngãi Thiên Phúc chỉ im lặng thở dài. Âm Tần cũng thở dài nói:
- Lần này nếu không đi, chỉ sợ hắn sẽ không đi được !
Bà nói xong như có ý tiếc.
Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc nói:
- Tiểu điệt với Bá tử biết nhau từ ba mươi năm trước, vì Bá tử mà chột mắt, cũng vì bá tử mà trở thành môn hạ của Quỉ Mẫu. Nhưng hôm nay mới rõ Bá tử vẫn còn lương tri.
Âm Tần mặc nhiên một lát rồi nói:
- Còn thì còn nhưng lại rất ít.
- Không cần nhiều hay ít, miễn là bá tử không làm nhục thanh danh của người khác.

- Ta làm nhục thanh danh người nào, ngươi bằng lòng chịu móc mắt chỉ cần… chỉ cần nhìn ta. Ta thấy ngươi chột mắt cũng đáng thương nên mới đưa ngươi đến chỗ tỷ tỷ ta. Bởi vì tỷ ta cũng gặp điều thương tâm mới mất dung nhan. Vả lại tỷ tỷ ta đã thề chỉ thu nhận học trò là những người tàn phế, cô đơn.
Gương mặt của Ngãi Thiên Phúc lại chuyển sang bi phẫn hét lớn:
- Im mồm !
Âm Tần cười nhạt:
- Đây là do người nhắc lại chuyện cũ, chứ chẳng phải ai khác.
- Ta nhắc là không phải nhắc việ đó. Ta chỉ hỏi ngươi. Tuy ngươi đã cứu tính mạng của người thuộc Đại Kỳ môn, tại sao lại muốn ô nhục thanh danh của sư trưởng hắn ?
- Quen biết với ta mà là ô nhục thanh danh ? Thế thì trong giang hồ người mà bị ta làm ô nhục nhiều không đếm nổi.
Ngãi Thiên Phúc nổi giận:
- Trong ba mươi năm qua, có vài sự kiện của ngươi là ta không biết. Nhưng trong vòng mười năm nay ngươi đã bị tám vị cao tăng của chùa Thiếu Lâm bắt giữ rồi bỗng nhiên thất tung, trong mười năm ấy ta không có tin tức gì về ngươi. Có lúc ngươi qua lại với các vị tiền bối sư trưởng của Đại Kỳ môn. Tại sao ngươi cố ý nói ra sự việc ấy cho Thiết Trung Đường khiến thầy trò họ nghi ngờ nhau rồi ngươi đứng ngoài mà vỗ tay.
Âm Tần từ từ nói:
- Đúng, mười năm trước, môn qui của Thiếu Lâm rất nghiêm, ta dụ dỗ một đệ tử của Thiếu Lâm. Ai ngờ ta bị tám vị Hòa thượng bắt trở về Thiếu Lâm tự, rồi muốn đưa ta ra xử tội trước tổ sư Thiếu Lâm, hi hi … lúc đó người nào trong thiên hạ đến cứu ta ?
Ngãi Thiên Phúc cười nhạt:
- Nếu ngươi có chết cũng chẳng ai chôn. Ngay cả thân sinh, tỷ tỷ của ngươi cũng hận ngươi đến xương tủy, thì còn ai đến cứu ngươi !
Âm Tần cười khanh khách:
- Nhưng ta không chết. Tự nhiên con người phải bị trục xuất chấp nhận sống với ta. Đứng trước tổ sư, chính hắn xác định không phải do ta dụ dỗ hắn, chính hắn dụ dỗ ta. Cho nên các vị hòa thượng cũng bó tay đành phải tha ta và trục xuất hắn ra khỏi Thiếu Lâm. Khi ấy ta không thể làm gì chỉ còn đi theo hắn.
Ngãi Thiên Phúc giận dữ:
- Người ấy cứu ngươi rồi đưa đến đây phải không ?
- Đúng, tuy người đó cứu ta nhưng lại xem ta như một tên tù làm sao ta chịu nổi.

Mấy năm gần đây hắn ít vào phòng, nên ta mới đào địa đạo.
Ngãi Thiên Phúc nói đầy thù hận:
- Người đó chỉ sợ ngươi đi hại kẻ khác nên mới giam ngươi, nhưng vị ấy cũng lo lắng cho ngươi. Nếu người ấy không yêu ngươi tại sao lại cư xử như thế.
Âm Tần cười nói mỉa mai:
- Đúng, hắn yêu ta, ngươi ganh sao ?
Ngãi Thiên Phúc vẫn giận dữ:
- Việc đó ta không cần chú ý, ta chỉ hỏi người Đại Kỳ môn với ngươi.
- Việc giữa ta với Đại Kỳ môn, ngươi không quan hệ gì. Nhưng ta cho ngươi rõ, những câu nói ấy hoàn toàn không phải do ta ngẫu hứng mà nói ra đâu.
- Phải chăng ngươi với Đại Kỳ môn.
- Ngươi không cần phải hỏi ta, có những việc ta không bao giờ nói với ngươi… Đột nhiên nghe tiếng thét của Thiết Trung Đường ở trước cửa.
Nguyên do Thiết Trung Đường phi thân đến mở cửa, chừng tám chín người đứng cách đó mười trượng. Khi ấy cũng gần hoàng hôn, mưa bay bay nên chẳng trông rõ mặt người, chỉ thấy Tư Đồ Tiếu đi qua lại thôi thúc người khác, hình như hắn ta đang đắc ý, hắn vừa thấy Thiết Trung Đường đã cười nói:
- Đã lâu không gặp Thiết huynh, tiểu đệ rất nhớ.
Thiết Trung Đường biết hắn là người nhiều mưu sâu kế độc, bên ngoài thì giả vờ vui cười nhưng bên trong thì khác, chàng cũng ôm quyền lịch sự:
- Tiểu đệ cũng muốn tìm Tư Đồ Tiếu để cảm tạ.
Tư Đồ Tiếu cười gượng:
- Cám ơn vì việc gì ?
- Tên Phan Thừa Phong gian dâm hiếu sắc, tiểu đệ rất muốn trừ khử hắn, ai ngờ Tư Đồ huynh đã thay tiểu đệ giải quyết.
Tư Đồ Tiếu phá lên cười :
- Ha … ha … ha … Thiết Trung Đường thấy hắn cười rất kỳ quái.
Chàng cố ý cười lớn:
- Hà huống huynh đài còn muốn cho lễ trọng, tiểu đệ thật không yên lòng.
Tư Đồ Tiếu khen:
- Khéo nói, khéo nói.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Lễ vật đâu rồi, tiểu đệ xin nhận rồi sẽ đi.
- Chờ tiểu đệ đưa huynh đài đến gặp mấy người bạn rồi sẽ nói sau.

Hắn chuyển mình rồi nói lớn:
- Xin chư huynh đài đến gặp cao nhân !
Mấy người đứng gần đó quả nhiên đều bước tới. Trừ hai tên Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đang ngạo nghễ đắc chí còn lại năm người.
Một người cao lớn, một người thấp bé cằn cỗi, sau lưng mang hai cây cương đao, một người mặc áo dài đạo mạo chính là Trầm Phủ Bạch. Còn hai người nữa, một nam và một nữ. Người nam vừa cao lại vừa ốm. Trên đầu lại đội một chiếc mũ cao, đứng với mọi người khác chẳng khác gì con hạc đứng với đàn gà. Còn người nữ thì rất đẹp, đứng bên người nam thì mới tới ngang ngực, đang đứng trước mọi người thế mà hai người vẫn ôm nhau, một cao một thấp, một mập một ốm, ai nhìn cũng không nhịn được cười bởi trông họ thật là hoạt kê, nhưng họ lại trông vẻ như tự đắc.
Tư Đồ Tiếu lại ôm quyền nói:
- Còn hai vị Hắc Bạch tưởng rằng Thiết huynh đã biết.
Thiết Trung Đường tươi cười :
- Chỉ có Hắc huynh mới lần đầu gặp tiểu đệ.
Quả thật, đây là lần đầu Hắc Tinh Thiên mới thấy chàng, thấy Thiết Trung Đường có hai con mắt sáng như chàng, mới nhìn thì chưa phải là một thanh niên tuấn tú nhưng nhìn nhiều thì chắc chắn sẽ bị sức hút của chàng. Bất giác Hắc Tinh Thiên thầm nhủ:
- Quả hắn là một đấng nam nhi, hèn gì đã có nhiều nữ nhân chú ý đến hắn.
Hắc Tinh Thiên ôm quyền lễ độ:
- Tuy chưa gặp mặt nhưng đã nghe đến đại danh từ lâu.
Tư Đồ Tiếu đưa Thiết Trung Đường đến một người cao to rồi giới thiệu:
- Vị huynh đài này là đệ nhất tiêu sư trong tệ tiêu cuộc, được giang hồ gọi là Kim cương vi đà Lạc Bất Quần.
Lạc Bất Quần gục gặt đầu nói:
- Thừa giáo.
Thiết Trung Đường cũng biết rõ con người này từng nổi tiếng trong giới tiêu nghiệp, nhưng thấy thái độ cao ngạo của hắn ta, chàng mỉm cười mai mỉa:
- Quả giống như bức tường đất ở trong miếu.
Nghe vậy, Lạc Bất Quần biến sắc. Tư Đồ Tiếu đã giới thiệu người khác:
- Còn đây là Mãn Địa phi hoa Bành Khang. Bành đại hiệp là đệ nhất danh gia trong giới giang hồ.

Hán tử thấp lùn lưng mang song đao ôm quyền lễ độ:
- Dạ không dám đảm đương.
Thiết Trung Đường thấy hắn ta có vẻ ôn hòa nên chàng nói là đã nghe danh từ lâu. Trong đầu óc Thiết Trung Đường hơi lo, bởi đao pháp ở đất Bành Khang chàng từng nghe nói tới.
Tư Đồ Tiếu tằng hắng một tiếng, phong cách của hắn ra mòi thận trọng giới thiệu:
- Còn hai vị đây là Tiền Đại Hà và Tôn Tiểu Kiều.
Thiết Trung Đường nhìn dáng dấp của hai người này cũng thú vị mà tên tuổi cũng thú vị. Bất giác nói:
- Hân hạnh, hân hạnh.
Hán tử người cao thấy dáng dấp của Thiết Trung Đường, trông hắn có vẻ bất mãn tay hắn lập tức nắm vào tay kiếm. Còn kiều nữ tử thì tươi cười nói:
- Tiểu Tiền, hắn không nhận ra chúng ta, nên đừng chấp thái độ vô lễ của hắn.
Tư Đồ Tiếu nói lớn:
- Hoặc là Thiết huynh đã biết, hoặc là Thiết huynh chưa biết, nhưng Hoàng Khấu kiếm khách và Bích Nguyệt kiếm khách ắt Thiết huynh đã nghe qua ? Trong giới giang hồ, Hải hồng quần kiếm rất nổi tiếng.
Đúng là Thiết Trung Đường đã nghe nói. Chàng cũng biết rõ kiếm pháp của Hoàng Khấu rất lợi hại nên ở Hà Sóc thường gọi là đệ nhất kiếm.
Thiết Trung Đường hết nhìn người này đến nhìn người khác, chàng mỉm cười nói:
- Tại hạ chỉ nghe kiếm pháp của Tử Tâm kiếm khách mới siêu quần. Còn tiếng tăm của hai vị thì đây chỉ mới được nghe lần đầu tiên.
Tiền Đại Hà trợn mắt cười nhạt:
- Ta có nghe Thịnh Tôn Hiếu cho biết trong thời gian gần đây trong giang hồ mới xuất hiện một kiếm khách, ai ngờ chỉ là một thằng trẻ con chưa ráo mũi.
Thiết Trung Đường nói ngay:
- Người hay mình, người hay là mình.
Tiền Đại Hà nổi giận thách:
- Đến đây, hãy rút kiếm ra để ta dạy cho một bài học.
Hắn vừa nói vừa tuốt kiếm, một nửa thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ thì Tôn Tiểu Kiều đã chặn tay hắn:
- Tiểu Tiền, vội vã làm gì ?
Tư Đồ Tiếu cười ha hả:
- Đúng như vậy, cứ để Thiết huynh thấy lễ vật rồi hãy nói sau.

Tiền Đại Hà cười nhạt:
- Hắn mà thấy rồi chỉ sợ là không có cách nào động thủ được nữa !
Trong lòng Thiết Trung Đường thì lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười :
- Tại hạ chỉ có đôi ba chiêu như mèo quào. Nếu các hạ muốn động thủ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng xin hầu.
Tư Đồ Tiếu vừa vẫy tay thì Trầm Phủ Bạch liền chạy đến.
Tiền Đại Hà nghiêm giọng:
- Tư Đồ huynh, thế nào hôm nay tiểu đệ cũng muốn lãnh giáo kiếm pháp của hắn, thế nào Tư Đồ huynh cũng để hắn cho ta.
- Tự nhiên, tự nhiên là như vậy.
Kim Cương Vi Đà nói lớn:
- Nhưng Tiền huynh đừng làm thương tổn tính mạng hắn. Lạc mỗ cũng muốn so tài với hắn.
Tiếng nói của hắn như tiếng chuông ngân, rõ ràng là rất giống với thân hình của hắn.
Tư Đồ Tiếu cho biết:
- Hôm nay các vị chỉ lấy võ nghệ để gặp gỡ Thiết huynh, còn công việc giữa hắn và tiểu đệ … thì chẳng cần phải động thủ.
Hắc Tinh Thiên cười lớn:
- Nhưng các vị cũng cần lưu tính mạng của hắn.
Nghe xong, Thiết Trung Đường vô cùng giận dữ nhưng gương mặt vẫn thản nhiên cười ha hả:
- Xin các vị đừng lo lắng gì cả, trong mấy năm gần đây rất nhiều nguy hiểm nhưng tại hạ vẫn không chết.
Tiếng cười chưa dứt thì Trầm Phủ Bạch cùng với mấy tên đại hán áo đen đẩy ra một chiếc xe hình dạng rất kỳ quái.
Chiếc xe này vuông vức, chiều dài chừng hai trượng, trông giống như một chiếc rương lớn, nhưng có bốn bánh xe ở dưới.
Thiết Trung Đường chưa đoán được Tư Đồ Tiếu còn giở trò gì đây chỉ biết hắn là một con người rất hung hiểm. Chắc chắn đồ vật ở trong chiếc xe này phải là quái dị.
Dáng dấp của Tư Đồ Tiếu thì rất đắc ý hắn cười ha hả:
- Tiểu đệ không có lễ vật gì khác để tặng, chỉ chế tạo mấy nấc thang để huynh đài thưởng thức.
Thiết Trung Đường cười mỉa mai:
- Không ngờ Tư Đồ huynh cũng giỏi nghề thợ mộc.
Tư Đồ Tiếu không đáp mà chỉ cười rồi vẫy tay nói:
- Hãy nâng lên:
Trầm Phủ Bạch đáp:

- Tuân mệnh.
Hắn mở nắp xe lên thì ra một cái thang cao chừng ba trượng từ từ được nâng lên.
Trên đầu thang có buộc một bó vải tẩm dầu dài một trượng bên trong bó vải dầu này không biết thứ gì.
Tư Đồ Tiếu cung cách:
- Xin phiền các huynh đài hãy vén cái bao vải dầu lên.
Thấy vậy, Mãn Địa phi hoa tươi cười :
- Ai giỏi đùa thì cứ nhảy lên ! Để tiểu đệ lên trước.
Tư Đồ Tiếu vỗ tay tán thưởng:
- Bành huynh ra ngựa là thành công.
Thiết Trung Đường từng nghe tài khinh công cao tuyệt của Mãn Địa phi hoa, hắn từng được gọi là Độc Hành Đạo. Bây giờ cũng nên xem thử tài khinh công của hắn và cũng để xem vật gì ở trong bao dầu.
Thấy Bành Khang ôm quyền nói:
- Hiến hồn !
Vừa nói hắn vừa chuyển mình, không thấy hắn bằng động tác nào mà hắn đã đứng trên đầu xe. Mọi người cứ tưởng rằng thế nào hắn cũng sử dụng thân pháp “Nhứt hạt xung niên”. Ai ngờ hắn chỉ di chuyển từng bước mà leo lên.
Cái thang này đứng thẳng lại không có nấc thang, thay vì cứ nhảy lên thì lại dễ dàng hơn nhiều.
Khi ấy, hai tay hắn không nắm vào thang mà chân hắn cứ bước từng nấc đi lên thật vô cùng khó khăn. Nếu hạ bàn công phu của hắn không khổ luyện thì đã bị rơi xuống ngay.
Thấy vậy, mọi người đều hoan hô. Trong lòng Thiết Trung Đường cũng khen thầm. Chàng không ngờ ngày hôm nay bản thân chàng lại gặp phải đại địch. Phần Bành Khang thì tay hắn nắm chặt chiếc bao rồi cả người hắn lao xuống.
Nên biết rằng, chiếc thang đã cao ba tượng, từ nóc xe xuống đất cũng năm trượng nữa. Lúc ấy hắn phi thân xuống, ai nấy đều lo nhưng Bành Khang thì vừa cười đắc ý vừa rơi xuống đất không gây một tiếng động nào. Hắn chỉ muốn khoe khoang tài khinh công tuyệt diệu của hắn.
Thiết Trung Đường chăm chú nhìn theo thân hình của Bành Khang. Chính chàng cũng không tự chế nổi buộc miệng la to.
Số là trên đầu thang có buộc một người toàn thân mặc áo trắng đã lấm bùn tóc tai rối bời, đầu gục xuống không biết còn sống hay đã chết?
Tuy dưới cơn mưa, nhưng Thiết Trung Đường vẫn thấy rõ người đó

chính là Thủy Linh Quang? Đầu óc Thiết Trung Đường như chấn động mạnh, bầu máu nóng trong người chàng như xông lên tận đầu. Bên ngoài thì Thiết Trung Đường đối xử với Thủy Linh Quang như lãnh đạm, xa lạ nhưng lòng chàng thì rất thương Thủy Linh Quang. Thiết Trung Đường cũng dễ dàng để cho nàng rời khỏi chàng, nhưng thực tế thì ngày đêm Thiết Trung Đường đều tưởng nhớ đến nàng. Hình ảnh của Thủy Linh Quang cứ lớn bồng bềnh trong đầu óc. Nếu không thì tại sao Thiết Trung Đường chỉ vì muốn giải vây cho Thủy Linh Quang, chàng đã chấp nhận cái chết nhảy xuống sông.
Bây giờ trước mắt chàng, một Thủy Linh Quang chưa biết sống chết như thế nào.
Thiết Trung Đường đang giận dữ, máu nóng đã xông lên đầu, chàng hét lên một tiếng nhảy lên.
Tư Đồ Tiếu nói:
- Nếu ngươi vọng động thì cô ấy sẽ chết ngay.
Tư Đồ Tiếu tuy không ngăn cản nhưng câu nói của hắn cũng đủ sức mạnh ghê gớm đối với Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường vội nhảy lùi ba bước tay chân chàng lạnh ngắt, toàn thân mất hết khí lực nói:
- Cô ấy … vẫn chưa chết sao ?
Tư Đồ Tiếu mỉm cười :
- Tuy cô ấy chưa chết, nhưng nếu ta ra tay thì cô ấy sẽ chết tức khắc … Ngươi không tin thì cứ thử xem.
Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn quanh thấy Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Tư Đồ Tiếu và Trầm Phủ Bạch đều giấu tay trong tay áo như đang sẵn sàng ám khí.
Những người này đều là những tay cao thủ ám khí. Nếu bản thân chàng vọng động thì bọn họ sẽ ra tay. Khi ấy dù Thiết Trung Đường có ba đầu sáu tay cũng không thể cản được từng ấy người. Thủy Linh Quang thì đang bị trói nên khó mà tránh được.
Thiết Trung Đường biết rằng lời lẽ của Tư Đồ Tiếu không chỉ nói suông nên hỏi:
- Cô ấy … như thế nào mà cô ấy rơi vào tay các hạ ?
Trong mắt chàng tuy chưa rớm nước mắt nhưng hai con mắt của Thiết Trung Đường đỏ ngầu.
Tư Đồ Tiếu cười tự đắc:
- Điều đó … sau này huynh đài sẽ biết.
Thiết Trung Đường ngơ ngác một hồi chàng nói lớn:
- Thôi được ! Thiết Trung Đường này tự nhận thua cuộc !
Tư Đồ Tiếu dương dương tự đắc:

- Đã nhận thua cuộc thì phải nghe đây. Kể từ bây giờ anh em ta muốn ngươi làm gì thì ngươi không được trái lời.
Thiết Trung Đường tự thấy lòng đau như dao cắt, chàng hiểu rằng nếu nghe theo bọn chúng thì chạy đâu thoát được, không đáp ứng yêu cầu của bọn chúng thì làm sao cứu được Thủy Linh Quang ?
Chợt nghe phía sau lưng có tiếng gió, thì ra Ngãi Thiên Phúc vừa nghe tiếng la kinh hoàng của Thiết Trung Đường hắn đến ngay hỏi:
- Người nào đã rơi vào tay bọn chúng ?
Ngãi Thiên Phúc chỉ nghe ho.
missing page 100 - 101…*
lời thì đã thấy một đạo kiếm quang bay tới.
Tôn Tiểu Kiều nói:
- Tiểu hỏa tử, hãy nhận kiếm !
Nguyên do đường kiếm quang ấy là của Tôn Tiểu Kiều liệng cây trường kiếm qua, buộc Thiết Trung Đường phải bắt lấy.
Kiếm vừa nằm trong tay thì Tiền Đại Hà đã múa kiếm liên miên. Chỉ chớp mắt hắn đã phóng bảy đường kiếm. Rõ ràng kiếm pháp của hắn quả là tuyệt luân. Thiết Trung Đường cũng tránh được cả bảy đường kiếm, chàng không còn hứng thú gì nên thở dài nói:
- Thiết mỗ xin chịu thua.
Tiền Đại Hà càng lấn áp:
- Nếu đã chịu thua thì hãy quì xuống cúi đầu !
Hắn vừa nói vừa múa kiếm ra chiêu, hắn lại phóng thêm bảy đường kiếm nữa.
Thiết Trung Đường vốn đã tức giận, bây giờ thấy thái độ của Tiền Đại Hà, chàng không thể chịu nổi, tự nhủ:
- Thế nào cũng phải đấu với hắn.
Thế là chàng vung kiếm đón đỡ. Hai lưỡi kiếm chạm vào nhau nghe nhói tai.
Thiết Trung Đường cũng tung ra bảy đường kiếm để chống trả với bảy chiêu của Tiền Đại Hà.
Mọi người thấy đường kiếm của Thiết Trung Đường cũng tấm tắc khen:
- Đường kiếm nhanh quá !
Thân hình của Tiền Đại Hà thối lui mấy bước, hắn liệng bao kiếm xuống đất. Tôn Tiểu Kiều cúi xuống nhặt rồi nói:
- Bị hư rồi.
Hai người lại phóng chiêu. Nên biết rằng đường kiếm của họ rất nhanh, phóng tới lại thu ngang nên âm thanh không lớn nhưng kiếm phong th` lại rất mạnh. Trong chớp mắt cả hai đều đã đấu hơn mười

chiêu. Thiết Trung Đường tự nghĩ:
“Kiếm pháp của người này không mấy cao cường nhưng chỉ có nhanh mà thôi. Ta chỉ cần một chữ “nhanh” là thắng hắn” Vừa nghĩ đến đó, chàng đã phóng một lúc mười bốn đường kiếm. Đường kiếm sau nhanh hơn đường trước, nên người nhìn bị hoa mắt.
Tiền Đại Hà không hề tránh né, hắn vung kiếm đón đỡ. Hắn là một kẻ cao ngạo cứ tưởng rằng lấy nhanh để trắng đối phương cứ một đường kiếm của Thiết Trung Đường phóng qua, hắn vung một đường kiếm đón đờ.
Cả hai người thay đổi chiêu thức nhanh như điện chớp.
Lại nghe tiếng kiếm chạm vào nhau, Tiền Đại Hà đã tiếp bảy đường kiếm của Thiết Trung Đường, rồi đáp lại tám đường kiếm nhắm vào Thiết Trung Đường. Nhưng đường kiếm cuối cùng của Thiết Trung Đường, khi hắn đưa kiếm lên đón lại chậm hơn một bước, chỉ nghe vào một tiếng thì đường kiếm của Thiết Trung Đường đã lọt qua đường kiếm của hắn rồi nhắm vào ngực của Tiền Đại Hà.
Với kiếm pháp nhanh đến như vậy thì thật khó mà sai chạy. Tiền Đại Hà không còn thời gian để tránh né, hắn thấy đường kiếm của Thiết Trung Đường đang đâm vào ngực hắn. Ai ngờ trong chớp mắt ấy kiếm quang của chàng rung động, chàng vội lùi mấy thước, tay chàng trở nhẹ cho mũi kiếm ngập xuống đất.
Mọi người trông thấy Tiền Đại Hà thất thủ, vừa muốn la Tôn Tiểu Kiều thì mũi kiếm của Thiết Trung Đường đã ngập xuống đất. Chàng cười nhạt:
- Nếu có người muốn đấu thì hãy chờ một lát.
Tiền Đại Hà đứng sửng như người mất hồn, vừa cúi đầu xuống nhìn đã thấy phần áo trước ngực hắn bị lủng năm lỗ.
Nguyên do khi đường kiếm của Thiết Trung Đường rung lên là khi chàng vẽ năm đường kiếm.
Trong lòng Tiền Đại Hà vừa cảm thấy xấu hổ lại vừa kinh hoàng nên hắn không dám ngửng đầu.
Thấy vậy, Tôn Tiểu Kiều chạy đến vỗ vào hông hắn nói nhỏ:
- Tiểu Tiền đừng buồn, thua cũng thế thôi, để thiếp thay chàng trả thù.
Mọi người nhìn nhau kinh ngạc.
- Đường kiếm quá nhanh !
Tư Đồ Tiếu thấy kiếm pháp của Thiết Trung Đường nhanh đến như vậy, nhưng hắn vẫn đinh ninh sẽ bị hắn thu phục nên hắn cười đắc ý :
- Muốn nói gì, xin Thiết huynh cứ nói.

Thiết Trung Đường nghiêm giọng:
- Ta chưa biết trong giờ phút này cô ấy còn sống hay đã chết. Nếu ngươi muốn ta đáp ứng thì hãy để cho ta nói mấy câu với cô ấy.
Tư Đồ Tiếu đồng ý:
- Điều đó cũng dễ thôi.
Tư Đồ Tiếu vừa đưa mắt ra hiệu cho Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Lạc Bất Quần đều lui cạnh xe phòng thủ rất nghiêm mật.
Nên biết rằng, thắng lợi tuy đang nằm trong tay Tư Đồ Tiếu, nhưng thấy kiếm pháp của Thiết Trung Đường, hắn không dám xem thường chỉ sợ chàng phóng lên xe cứu Thủy Linh Quang.
Chợt thấy Tư Đồ Tiếu vẫy tay một cái, một làn gió đập vào Thủy Linh Quang.
Thiết Trung Đường rất ngạc nhiên, Tư Đồ Tiếu cười ha hả:
- Thiết huynh đừng sợ, đó là tiểu đệ giải khai huyệt đạo cho cô ấy.
Nói chưa dứt lời đã nghe tiếng rên của Thủy Linh Quang, nàng ngước đầu lên.
Thủy Linh Quang cũng không biết mình đang ở độ cao như thế này. Nàng đưa mắt nhìn quanh, tuy đang tỉnh nhưng cứ tưởng mình đang ở trong mộng, chỉ thấy toàn thân đều lạnh.
Thiết Trung Đường vừa tức giận vừa vui mừng gọi:
- Nhị muội … Thủy Linh Quang vừa thấy Thiết Trung Đường đang nhìn nàng. Thủy Linh Quang không biết là nên sợ hay nên mừng:
- Đại ca … Cả hai người như muốn nói với nhau thật nhiều. Nhưng ngoài tiếng gọi nhau họ không biết nói gì nữa. Hai người tuy đứng gần nhau trong gang tấc, nhưng lại xa nhau cả muôn trùng.
Ngãi Thiên Phúc nghe hai tiếng “đại ca” hắn nhíu mày rồi bỗng nhiên hét:
- Thủy Linh Quang, thì ra muội, đứa nào lại dám đối xử với muội của ta như thế này ?
Tiếng hét của Ngãi Thiên Phúc cũng tỏ nội lực của hắn như thế nào. Bọn Tư Đồ Tiếu lại gia tâm phòng bị hơn.
Trong đôi mắt của Thủy Linh Quang cứ ngỡ chỉ có Thiết Trung Đường. Bây giờ lại nghe tiếng hét rồi lại thất Ngãi Thiên Phúc, nàng run run gọi:
- Đại sư huynh, sư huynh cũng có mặt ở đây ?
Ngãi Thiên Phúc an ủi:
- Có đại sư huynh ở đây, sư muội đừng sợ, đại ca đến cứu sư muội đây.
Một mặt Thiên Phúc nhận định tình thế, nếu được hắn liền phi thân lên ngay.

Chợt nghe Thủy Linh Quang can:
- Khoan đã ! Muội không còn là sư muội của đại ca nữa.
Ngãi Thiên Phúc nổi giận:
- Ngươi nói gì ? Ngươi hồ đồ rồi sao ?
Nên biết rằng trong võ lâm, một ngày là thầy thì trọn đời vẫn là thầy. Họ xem rất trọng tình sư đồ.
Bây giờ Thủy Linh Quang lại nói như thế, hình như nàng không còn nhận Quỉ Mẫu là sư phụ nữa. Tuy Ngãi Thiên Phúc có giận nhưng vẫn muốn che chở cho nàng nên mới trách Thủy Linh Quang hồ đồ.
Không ngờ Thủy Linh Quang nói tiếp:
- Không, muội không hồ đồ, muội đã thực hiện lễ cuối cùng với Quỉ Mẫu thưa rằng từ nay không còn là môn đệ của Quỉ Mẫu.
Ngãi Thiên Phúc nghe Thủy Linh Quang vẫn còn dùng từ sư phụ, hắn hiểu rằng nàng giả vờ liền chỉ tay hét:
- Ngươi … Ngươi lại dám phản sư.
Thiết Trung Đường cũng hoảng hốt gọi:
- Nhị muội … nhị muội điên rồi sao ?
Nên biết rằng trong võ lâm tội phản sư không phải nhẹ. Thiết Trung Đường nghe nàng nói như vậy trong lòng chàng cũng hoảng hốt, rồi buộc miệng mắng theo.
Thủy Linh Quang nói thêm:
- Đúng đấy, muội đã bội phản Quỉ Mẫu nhưng Quỉ Mẫu đã tha thứ.
Trước đó, Thủy Linh Quang còn nói lắp bắp nhưng bây giờ nàng nói lại trôi chảy, hiển nhiên là nàng đã quyết tâm.
Ngãi Thiên Phúc vẫn giận dữ:
- Tội phản sư tại sao sư phụ lại tha cho ngươi ?
Thủy Linh Quang rơi nước mắt nói:
- Tiểu muội không tin Thiết huynh đã chết nên một lòng một dạ đi tìm Thiết đại ca. Nếu như Thiết đại ca chết rồi thì tiểu muội cũng muốn chết. Vì thế, tiểu muội không còn muốn làm môn đệ của người khác.
Tuy mấy câu nói của Thủy Linh Quang rất đơn giản, không đầu không đuôi, nhưng nó bao hàm tình nặng như trời biển, và cũng không ai biết được cũng từng ấy ngôn ngữ đã mang bao nhiêu tình ý.
Thiết Trung Đường nghe xong cũng không cầm được nước mắt, chàng tự nhủ:
- Đúng rồi, nàng chấp nhận chết theo Thiết Trung Đường nên mới rơi vào tay Tư Đồ Tiếu.
Ngãi Thiên Phúc thì đứng sửng. Hắn thầm nhủ:
“Bất luận như thế nào, mình cũng đưa tiểu muội về hỏi lại sư phụ, không ai động đến tiểu muội” Tư Đồ Tiếu cười nhạt:

- Ngươi cũng không làm gì được !
Nói chưa dứt lời thì hai ống tay áo của Ngãi Thiên Phúc đã đánh vào mặt Tư Đồ Tiếu.
Đồ Tiếu thấy sức gió quá mạnh nên không dám đón mà chỉ lùi ba thước.
Nghe một tiếng hô, Ngãi Thiên Phúc đã bay lên hướng về tiếng nói của Thủy Linh Quang mà bay tới.
Thấy vậy, Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu vội chận Thiết Trung Đường. Còn Bạch Tinh Võ và Lạc Bất Quần cũng vùng dậy.
Ngãi Thiên Phúc đang lăng không chợt nghe có hai luồng chưởng phong, liền múa hai ống tay áo, tay áo trái đón Bạch Tinh Võ, tay áo phải hướng về Lạc Bất Quần.
Bạch Tinh Võ dựa vào cây thang rồi mượn thế nhảy lui. Tay áo của Thiên Phúc đánh vào chỗ trống. Lạc Bất Quần thì phóng song chưởng tiếp chưởng của Thiên Phúc.
Nghe một tiếng "binh", Lạc Bất Quần bị chưởng phong của Ngãi Thiên Phúc đẩy xuống nhưng Thiên Phúc cũng bị nghiêng về một bên. Bởi Thiên Phúc đang bay lơ lửng nên không có điểm tựa.
Chưởng phong ở phía trái đánh tới, y vừa định tránh thì chân trái của Bạch Tinh Võ đã móc vào thang nên hắn dễ dàng di chuyển. Phần Thiên Phúc vừa trật một chưởng, một chưởng lại bay tới, Ngãi Thiên Phúc đang dùng toàn lực thì không ngờ Bạch Tinh Võ rút ngay thủ chưởng, hắn phóng chân phải lên.
Ngãi Thiên Phúc tuy võ công cao tuyệt nhưng khốn nỗi hai mắt không trông thấy đối phương mượn thế, lại không ngờ đối phương biến chiêu mau lẹ. Cả Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang đều nhìn rõ nên buộc miệng la lớn. Nhưng tiếng la chưa dứt thì cái đá của Bạch Tinh Võ đã áp mất tiếng la của hai người.
Đầu óc của Thiết Trung Đường như bị chấn động. Tư Đồ Tiếu hỏi gằn:
- Ngươi không cần tính mạng của cô ấy à ?
Thiết Trung Đường không thể nào đủ khí lực để thi triển.
Đột nhiên từ trong căn nhà lá có một bóng người phóng ra, bay lên đón Ngãi Thiên Phúc, vừa đặt chân xuống đất là phóng mình vào gian nhà lá.
Mắt mọi người chỉ hoa lên một cái, họ chỉ thấy người ấy mặc áo hồng, dáng dấp yểu điệu thì người ấy đã bay vào trong nhà. Thân pháp của người này nhanh như ma khiến mọi người đều thất kinh.
Tư Đồ Tiếu tự nhủ:
- Thì ra hắn vẫn có người giúp sức, nếu mình không bức hắn trả lời

thì đêm dài sẽ nhiều mộng.
Hắn hét lớn:
- Thiết Trung Đường, hãy quyết định mau ?
Thiết Trung Đường thản nhiên hỏI:
- Ngươi muốn ta phải làm như thế nào ?
Tư Đồ Tiếu cho biết:
- Trước hết ngươi phải thế, mãi mãi nghe theo lời của ta.
Trung Đường hỏi:
- Còn gì nữa ?
Tư Đồ Tiếu nở nụ cười nham hiểm:
- Ngoài điều đó ra, ngươi phải phế bỏ công phu. Nhưng trọn đời tiểu đệ sẽ cung phụng đầy đủ.
Thủy Linh Quang liền mắng - Ngươi … ngươi quá độc ác … Tư Đồ Tiếu cười ha hả:
- Ta chỉ cần đầu óc của hắn còn không cần đến võ công.
Hắn vốn mong được Thiết Trung Đường giúp hắn. Nhưng hắn nghĩ tới võ công của chàng quá cao, bụng dạ lại sâu sắc. Nếu để chàng sống gần gũi ắt sẽ họa lớn nên hắn ra điều kiện Thiết Trung Đường phải phế bỏ võ công, rồi bức chàng phải nói ra chỗ ẩn thân của Đại Kỳ môn. Khi ấy võ công của chàng đã bị phế, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không được. Thế là chàng cứ một mực nghe lời. Tư Đồ Tiếu càng nghĩ càng thấy đắc ý, hắn ngửa mặt nhìn trời cười hắc hắc.
Thiết Trung Đường cảm thấy tay chân đều lạnh ngắt, chàng vẫn bình tĩnh nói:
- Ngươi đừng tưởng ta đáp ứng điều kiện, đấy chỉ là giấc mơ của ngươi mà thôi.
Hắc Tinh Thiên nói:
- Cô ấy vì đi tìm ngươi nên bị bắt, sao ngươi lại nhẫn tâm không cứu ?
Tư Đồ Tiếu lại cười lớn:
- Nếu Thiết huynh không cứu cô ta, tiểu đệ sẽ không còn gì để nói. Gần đây tiểu đệ rất cô đơn, đang muốn tìm một người đẹp để giải sầu.
Thiết Trung Đường hiểu ý của Tư Đồ Tiếu nên toàn thân chàng run lên rồi thở dài:
- Nếu ta bằng lòng thì ngươi có tha cho cô ấy không?
Tư Đồ Tiếu cười hắc hắc:
- Điều đó … Chợt nghe Thủy Linh Quang hát:
- Nam nhi vốn trọng tình nghĩa tình triền miên, mộng cũng triền miên.

Khi ân nghĩa hết rồi. Nếu không giữ được cả hai thì tình trước hết ? Hay nghĩa trước hết ?
Mọi người nghe tiếng hát của Thủy Linh Quang đều chú ý nghe. Bọn Bành Khang tuy võ công cao nhưng bụn chúng chỉ là loại vũ phu không học nên bọn hắn thầm tưởng:
- Thì ra cô gái này sợ chết, bây giờ mới lấy tình nghĩa để đánh động Thiết Trung Đường, mong hắn đáp ứng.
Tuy Tư Đồ Tiếu là ngươi có cơ trí nhưng mới nghe hắn cũng không hiểu ý.
Chỉ có Thiết Trung Đường hiểu ngay, chàng tự nhủ:
- Đúng rồi, nàng muốn mình đừng nghĩ đến tình cảm của nàng rồi quên ơn lớn như núi của thầy.
Thủy Linh Quang đầy nước mắt ca tiếp:
- Người đời sống trăm năm, như đóa hoa trong kính, như mặt trăng đáy nước, nếp hồng trần phồn hoa thay đổi trong nháy mắt, nhưng thật khó mà xa nhau, khiến kẻ ở trên cao không khỏi lạnh lùng nhưng lại thắng nhân gian.
Mọi người nghe ra thì hay nhưng không ai hiểu nổi. Nhưng giữa Thiết Trung Đường với Thủy Linh Quang như đã hiểu nhau bằng cả tâm hồn. Chàng cũng rơi nước mắt tự nhủ:
“Nàng muốn nói tới đời người như mộng, chẳng cần phải lưu luyến, cũng gián tiếp nói với mình đừng xem trọng mạng sống của nàng. Nàng … nàng đã quyết định lấy cái chết.” Thủy Linh Quang thấy Thiết Trung Đường cứ cúi đầu buồn khổ. Nàng ta tiếp:
- Người đời ai cũng mong được gặp nhau, chỉ trong chớp mắt, tóc xanh đã hóa đầu bạc, cho dù như thế nào xin đừng lưu luyến. Lang quân hãy nhớ cho.
“Kim Phong ngọc lộ nhứt tương phùng Tiện thắng khước nhân gian vô số !” Tiếng hát của nàng càng nghe càng thấy thê lương. Trong lòng hoàng hôn, trong cơn mưa gió bời bời, nghe tiếng hát thật như dao cắt ruột, tâm tư như đang ở trong giấc mộng.
Ác độc như bọn Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên thế mà nghe tiếng hát, bọn chúng cũng như si như dại. Còn mấy đại hán áo đen đều ngồi xuống ôm mặt khóc. Những người này tuy không hiểu lời ca nhưng họ nghe tiếng hát sao buồn quá nên họ cũng buồn theo, họ cảm thấy trên cuộc đời này không còn gì thích thú.
Chỉ có Thiết Trung Đường mới thật sự khó xử, chàng tự nhủ:
“Thủy Linh Quang muốn mình đừng lưu luyến nỗi hoan lạc của cuộc đời, rồi sẽ gặp nàng ở cõi xanh cao. Nàng cũng nói nhan sắc dù đẹp mấy rồi cũng phai tàn. Chỉ có ở chốn trời cao mới gần gũi nhau mãi

mãi. Nhưng … tuy nàng đã hẹn gặp nhau ở trời cao, nhưng mình làm sao nở bỏ nàng khi đang có mặt ở cuộc đời này.” Cứ như vậy không biết đã trải qua bao lâu. Chợt nghe có tiếng cười từ xa vẳng lại:
- Ca hay quá, ca hay quá, chỉ có tiếng ca thì hay nhưng lời ca thì nhầm rồi, ngươi hãy lắng nghe ta ca !
Thế rồi người này cất tiếng hát:
- Đời người chỉ có ba vạn sáu ngàn ngày, tại sao lại không lưu luyến nên biết rằng ở trên trời là chuyện hư ảo của thần tiên, có ai trông thấy gì đâu ? Dao bằng được chén vàng với hồng nhan trước mắt ? Nỗi hoan lạc của người đời, đổi thần tiên cũng không muốn.
Tiếng hát lúc trầm lúc bổng. Vừa nghe cứ ngỡ đâu đây nhưng kỳ thật tiếng hát ấy ở đâu từ xa đưa lại.
Mọi người đều giật mình, họ đưa mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy một bóng người, chung quanh núi rừng trùng điệp chỉ thấy một cánh nhạn lướt qua, mưa đêm vẫn không ngớt.
Tư Đồ Tiếu ngạc nhiên:
- Người nào lại đến ? Nội lực thật kinh hồn.
Tiếng nói chưa dứt, trong cảnh núi rừng mưa gió ấy chợt xuất hiện một vệt dài như bóng người mặc áo trắng, mới nhìn chẳng khác gì con chim ưng bay vào rừng.
Nhìn kỹ thì không phải là người mà là một con vật toàn lông màu trắng. Hai con mắt sáng như hai vì sao. Nó ngồi với dáng rất uy mãnh, trông nó cũng na ná con cọp. Mắt nó nhìn quanh bốn phía.
Bỗng nghe từ trong căn nhà lá có tiếng hô trong trẻo:
- Tần Nô, Tần Nô !
Thế là con linh miêu thủ thế phóng tới phía trước như mũi tên.
Bọn Tư Đồ Tiếu đều không hề biết lai lịch về con vật này, nhưng Thiết Trung Đường hiểu rõ, con linh vật này do Âm Tần nuôi. Chàng nhớ lại Âm Tần có nói là sẽ có người đến cứu bà ta. Chàng kết hợp những diễn tiến rồi đưa vào sự kiện mà phán đóan.
Thiết Trung Đường liền suy nghĩ:
- Âm Tần tuy đã đào được địa đạo, nhưng bản thân bà ta chưa hề đi ra ngõ ấy nên cho con linh miêu ra báo cho một người nào đó trước. Sở dĩ đến bây giờ Âm Tần vẫn chưa đi, chắc bà ta chờ người ấy đến cứu.
Lòng chàng đang trăm mối ngổn ngang, bây giờ chàng không thể nào đoán nổi người đó là ai?
Mọi người tuy không biết khúc chiết về việc này nhưng họ cũng không biết tiếng hát do ai đã hát mà lại có nội lực ghê gớm như thế. Thế là không ai nói với ai, nhưng họ đều hướng tầm mắt về phía có

tiếng hát. Chỉ một mình Thủy Linh Quang đang gục mặt, bất cứ như thế nào cũng không thể xóa nhòa được nỗi đau buồn ở trong lòng nàng.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 17
Bàn chân như sương

Một lát sau từ sau dãy núi vang lại tiếng nhạc. Tiếng đàn linh hoạt thanh thoát không vương một chút buồn khổ. Ai đó đang đánh khúc "nhìn hoa dưới trăng" và "nhấp chén bên người đẹp". Hình như tất cả niềm vui của nhân thế tư hồ như đã ở trong tiếng nhạc.
Tuy mỗi người mang một tâm sự khác nhau, nhưng khi đã nghe tiếng nhạc ấy thì người nào cũng tự thấy hạnh phúc vui sướng. Đến lúc tiếng nhạc càng cao, càng lúc càng gần thì cảnh núi rừng tiêu sơ, mưa gió phủ phàng, phảng phất như biến thành cái cảnh trăng chiếu ngàn hoa.
Khi ấy có tiếng cười thật trong trẻo hòa theo tiếng nhạc. Có sáu bảy cô gái mình mặc áo lụa đang vừa đi vừa cười vừa thổi sáo đi tới. Mấy cô gái này đều mặc áo ngắn, bên dưới họ không mặc quần dài mà chỉ đóng khố nên để lộ cả hai ông chân trắng nõn. Bàn chân của họ không hề có giày dép. Tiếng nhạc trong trẻo, tiếng cười như tiếng chim oanh. Gương mặt mỹ miều, khiến người nhìn không khỏi liên tưởng đến câu thơ của Lý Bạch "Lý thượng túc như sương" Hình như họ đang khiêng một chiếc giường bên trên có một tấm chăn, ắt là để che mưa. Bốn cô gái ăn mặc giống nhau vừa tươi cười vừa khiêng chiếc giường. Trên giường có một người rất là kỳ dị.
Dị nhân mặc áo vỏ cây, đầu trần, mặc tròn như trăng rằm. Mới nhìn cứ ngỡ ông ta đang ngồi trên giường, nhưng nhìn kỹ thì hai chân ông ta đang đặt dưới đất. Thực thì không phải chiếc giường mà chỉ là cái giá. Mới nhìn ông ta cứ tưởng là có người khiêng nhưng thực tế thì ông ta đang đi. Dáng mặt của ông ta cũng tươi cười, có vầng trán cao, bụng phệ, cộng thêm hai mắt của dị nhân như hai con mắt phụng. Mọi người tuy đã trải qua nhiều năm giang hồ, hiểu biết khá nhiều, nhưng bây giờ toàn người này, ai nấy đều thấy rất lạ lùng.
Chợt nghe có tiếng cười duyên dáng hỏi:
- Quả nhiên các hạ đã đến.
Dị nhân cười khanh khách:

- Thấy linh nô của phu nhân báo tin. Tại hạ đâu dám không đến ngay.
Dị nhân nói xong bước ngay đến căn nhà lá chứ không hề chú ý đến mọi người.
Các cô gái cũng đi theo, họ ngưng tiếng sáo. Một người đàn bà tuyệt mỹ bồng con mèo trắng Tần Nô bước ra.
Dị nhân chăm chú nhìn Âm Tần rồi bỗng nhiên thở dài:
- Không ngờ chỉ ba hôm không gặp nhau mà tưởng như cả mười năm, chợt đúng như "Nhứt nhựt bất kiến như tam thu" Âm Tần cười duyên dáng:
- Làm gì có ba ngày, đã hơn mười năm chúng ta không gặp nhau mà !
Dị nhân dụi mắt rồi lắc đầu:
- Không đúng, không đúng … nếu đã mười năm tại sao phu nhân không hề thay đổi một chút nào ?
Âm Tần cười khanh khách:
- Cái miệng của các hạ, dù người chết nghe các hạ nói cũng sống lại thôi.
Cả hai người xem như chẳng có ai, họ cười lớn. Họ xem mọi người chung quanh chẳng khác gì là những cái xác chết.
Âm Tần hỏi dịu dàng:
- Tại sao đã nhiều năm, các hạ lại không tìm đến thiếp?
Dị nhân đáp:
- Đi tìm phu nhân chẳng biết đã mòn bao nhiêu đôi giầy rồi.
Âm Tần nhìn dị nhân mỉm cười:
- Dĩ nhiên là có đi tìm, thế thì bây giờ tại sao lại không hỏi han gì đến thiếp, trong mấy năm diễn biến như thế nào ?
Dị nhân nói:
- Hôm nay được gặp phu nhân, ta cảm thấy quá vui sướng, mãn nguyện rồi, những việc trong quá khứ còn hỏi để làm gì ? Nếu có hỏi thì nên hỏi đến chuyện sau này.
Âm Tần tươi cười nói:
- Sở dĩ thiếp muốn chàng đến giúp là để xem chàng có thay lòng đổi dạ không.
Nếu như chàng không đến tức là chàng đã thay lòng, đúng không?
- Nếu ta không đến tiếp, thì phu nhân cũng không tìm đến ta, đúng không?
Âm Tần gật gật đầu.
Dị nhân cười lớn:
- May thay ta chưa thay lòng đổi dạ.
Âm Tần đưa làn thu ba một vòng rồi tươi cười nói:

- Lòng chàng thì không đổi, nhưng con người thì đã đổi nhiều. Ngày xưa chàng thích chưng diện, nhưng bây giờ thì không.
Dị nhân cười ha hả:
- Đúng rồi, ba mươi năm trước chẳng những ta ăn mặc chỉnh tề, mà bọn chúng cũng rất chỉnh tề, nhưng ba mươi năm sau.
Đôi mắt dị nhân nhìn về phía các cô gái rồi nói tiếp:
- Ta hiểu rằng con người ta chớ để bị nô lệ bởi quần áo, cái gì đó mà cảm thấy dễ chịu thì cứ mặc vào.
Âm Tần nguýt một cái:
- Như thế cũng được, thiếp xin hỏi chàng cái giường của chàng dùng vào việc gì, trông như chiếc thuyền không đáy.
- Nó có đạo lý đấy, cứ tưởng như ta đang nằm trên đó, các cô khiêng đi, mệng đã không nói mà lòng lại không vui thì ta còn lạc thú. Còn như hôm nay, ta xem mình như đang được khiêng, các cô đã vui, lại không than oán ta. Thế là ai cũng cảm thấy cao hứng chứ không như ngày xưa chỉ có một người vui mà thôi.
Âm Tần lắc đầu thở dài một tiếng rồi lại tươi cười:
- Cách trở đã nhiều năm tuy chàng vẫn hưởng thụ hoan lạc nhưng ý tưởng thì lại rất cao sâu.
Mọi người nghe dị nhân nói và hành động hình như đều bị Ông ta nhiếp phục, họ cảm thấy như quên cả hiện thực của mình.
Tư Đồ Tiếu biết rằng võ công của dị nhân không thể lường được. Chỉ mong sao hắn gặp Âm Tần rồi cả hai người đều đi để khỏi lầm lỡ công việc của bản thân hắn.
Không ngờ lúc ấy dị nhân ngoảnh đầu lại, hai mắt ông ta nhìn quanh một vòng.
Khi thấy Thiết Trung Đường, ông ta như chú ý.
Thiết Trung Đường đứng trước cơn mưa, toàn thân chàng ướt cả, đầu óc chàng thì đang lo âu buồn khổ nhưng tất cả cũng không che được phong thái hiên ngang khí khái của chàng.
Dị nhân thấy vậy hỏi:
- Những người này là bạn bè của phu nhân ?
Âm Tần cười như tiếng chuông ngân nói:
- Chỉ có một người mà các cô muội muội của chàng đang nhìn đó. Chàng xem hắn ta là nhân tài hạng mấy ?
- Chàng mà mấy ả a đầu đang nhìn quả đúng là anh tài, chỉ tiếc là hắn có vẻ đang buồn khổ.
Thiết Trung Đường thấy dị nhân cứ nhìn mình mà không nhìn bất cứa ai, chợt thấy dị nhân phóng tới ôm quyền nói:
- Mời phu nhân lên kiệu.

Với chiếc kiệu như vậy thiếp không muốn ngồi.
Dị nhân cười:
- Sao phu nhân biến thành tục rồi sao. Kiệu như thế này, bình nhựt phu nhân đâu có mà ngồi.
Âm Tần nhíu đôi mày nhưng rồi cũng bước qua.
Tư Đồ Tiếu nghĩ rằng họ sẽ đi, hắn thở phào nhẹ nhõm.
Không ngờ dị nhân phất tay áo phong mình tới cây thang, ngửa mặt hỏi:
- Trên cao nhiều mưa gió, áo mỏng chịu sao qua.
Thủy Linh Quang ngâm đáp:
- Trên cao trời lạnh quá. Quân tử ý làm sao ?
Dị nhân ngửa mạt cười lớn:
- Ta vốn thương đến người đẹp, thương cho người đang ở trên cao bị gió mưa. Cô nương, cô nương, cô nương có muốn trở lại nhân gian không?
Tư Đồ Tiếu hét lớn:
- Cô ấy không muốn xuống!
Dị nhân cười hì hì rồi hỏi Đồ Tiếu:
- Làm sao ngươi lại biết ?
Tư Đồ Tiếu ôm quyền lễ phép:
- Tiền bối khí vũ cao hoa, ắt là không phải khách ở hồng trần, hà tất tiền bối lại nghĩ đến việc của người đời, vãn bối xin tống tiễn tiền bối xuống núi.
Dị nhân cười :
- Câu nói xem ra cung kính đấy, nói cũng đúng khiến người nghe cũng vui tai được, ngươi hãy thả cô ấy xuống thì chúng ta sẽ đi.
Tư Đồ Tiếu sững sờ nói:
- Tại sao tiền bối lại muốn thả cô ấy xuống.
Dị nhân chưa kịp nói thì Âm Tần đã xen vào:
- Chàng lại mang bệnh cũ rồi, cứ thấy gái đẹp thì lại muốn mang người ta về, đúng không ?
Dị nhân nói:
- Cuối cùng chỉ có phu nhân mới hiểu lòng ta, ta thấy cô ấy tài ba như vậy nên không nhẫn tâm để cô ấy lưu lạc giang hồ chịu bao khốn khổ. Tự nhiên là muốn mang cô ấy cùng về.
Tư Đồ Tiếu thấy lão ta mặt trắng, không có râu, người thì cao Tôn Tiểu Kiều, nói năng rất ôn hòa chắc võ công không thể lường được. Nên hắn không dám chọc giận.
Hắn kéo Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ cùng mấy người khác đến một nơi rồi nói nhỏ.

Thiết Trung Đường vốn đang tức giận, chàng thầm nghĩ:
“Nếu người này không ra tay thì Thủy Linh Quang làm sao mà được cứu xuống.
Bất luận như thế nào cũng chờ hắn cứu nàng xuống đã rồi hãy tìm cách.” Vừa nghĩ tới đó, chàng nhìn lên đưa mắt ra giấu cho Thủy Linh Quang. Thủy Linh Quang cũng đang nhìn chàng. Khi ấy trời đang tối nhưng mắt của họ sáng như sao. Vừa nhìn thấy Thủy Linh Quang đã hiểu ý. Âm Tần bồng con mèo trắng trong lòng thấy hai người nhìn nhau nhưng không nói. Còn mấy cô gái thì cúi mặt nhìn vào đôi chân trần như sương của mình như có ý ganh tuông.
Bọn Tư Đồ Tiếu bàn bạc với nhau xong. Hoàng Khấu và Bích Nguyệt thì đứng khá xa cũng không nói năng gì chỉ nghe tiếng của Lạc Bất Quần.
Con người này rất cao, nên khi đứng chung với mọi người hắn cao hơn cái đầu, gương mặt hắn đầy giận dữ hỏi dồn:
- Ai sợ, người nào sợ hắn ?
Tư Đồ Tiếu hứ một tiếng, hắn chạy lui hướng về dị nhân:
- Nếu tại hạ không thả cô ấy thì tiền bối sẽ như thế nào ?
Dị nhân mỉm cười nói:
- Thì chẳng hay chút nào !
Mấy tiếng này dị nhân nói như vẻ bình thường. Nhưng từng tiếng, từng tiếng đều chứa đầy nội lực. Cứ mỗi tiếng như thể âm vang cả núi rừng, mọi người đều thất kinh.
Bọn Tư Đồ Tiếu cũng bàng hoàng lo sợ. Có ba người trong bọn họ đều có mưu kế thâm trầm. Thấy vậy họ đưa mắt ra hiệu với nhau, rồi Tư Đồ Tiếu ôm quyền lễ phép:
- Cô gái ấy đối với tại hạ rất quan trọng, mà còn liên hệ đến nhiều người khác, nếu tại hạ để tiền bối đưa cô ấy đi, sau này có người tra hỏi thì tại hạ thật là khó xử.
Hắn nói tiếp:
- Ngay quí tính đại danh của tiền bối, tại hạ cũng không biết.
Âm Tần nói chặn ngay:
- Hảo tiểu tử, sau khi ngươi biết tên họ của ông ta, ngươi sẽ bày nhiều kế mưu có phải không ?
Tư Đồ Tiếu giả vờ như không nghe, mắt hắn cứ nhìn vào dị nhân.
Dị nhân mỉm cười :
- Nếu ta không nói ra tên họ thì như thế nào ?
- Thế thì xin tiền bối chịu khó chờ thêm ít hôm nữa, chờ tại hạ động viên bạn bè để họ được thấy phong thái của tiền bối. Khi đó tiền bối đưa cô ấy về chắc là không ai có ý kiến gì.

Sở dĩ, Tư Đồ Tiếu năn nỉ dị nhân chờ thêm mấy ngày cốt để bây giờ lấy Thủy Linh Quang uy hiếp Thiết Trung Đường. Xong việc, dù có trao Thủy Linh Quang cho lão dị nhân cũng không sao ?
Âm Tần như phát giác ý đồ của Đồ Tiếu:
- Giỏi ghê nhỉ, ngươi dùng kế hoãn binh chờ người đến tiếp viện rồi đánh nhau chứ gì ?
Dị nhân chỉ mặt Tư Đồ Tiếu thản nhiên hỏi:
- Võ lâm Trung Nguyên lại có người thông minh như ngươi. Lần này ta xuống núi cũng được sáng mắt.
Tư Đồ Tiếu vội vàng:
- Dạ, tại hạ không dám, chẳng biết ý của tiền bối như thế nào ?
Dị nhân nói chậm rãi:
- Suốt đời ta mỗi khi làm việc gì đều không muốn gây khó khăn cho người khác.
Nếu hôm nay ta đưa cô ấy đi thì cũng mất mặt cho các vị.
Nghe vậy Thiết Trung Đường hồi hộp. Còn Tư Đồ Tiếu lại hớn hở.
Hắn ôm quyền nói tiếp có ý tán tỉnh:
- Tiền bối quả là vị thông đạt mọi việc, vãn bối hết lòng khâm phục.
Không ngờ lão dị nhân từ từ nói tiếp:
- Cho nên hôm nay ta muốn các vị tự nguyện đưa cô ta cho ta … Tuy nói chưa hết lời mà bọn Tư Đồ Tiếu lại càng thêm lo âu. Còn Âm Tần thì nở nụ cười tươi như hoa lay trước cơn gió nhẹ. Bạch Tinh Võ thì vẫy tay về hướng Lạc Bất Quần. Hai người này biết rằng sự việc hôm nay chẳng tốt đẹp gì nhưng bọn chúng chưa dám vọng động.
Trước hết hắn muốn Lạc Bất Quần thử võ công của lão dị nhân cao thâm đến chừng nào. Lạc Bất Quần là một tên thô lỗ, thấy tình hình như vậy máu giận trào hông, hắn trợn tròn. Trong lúc ấy hắn hiểu ý của Tiêu chủ thì làm sao hắn chịu nổi.
Hắn liền nạt:
- Muốn chúng ta trao cô gái ấy cho ngươi thì chỉ có mộng mà thôi.
Hắn liền sửa bộ xông tới gần chỗ lão dị nhân. Hắn vẫy chiếc quạt bồ một cái, hét lớn:
- Có giỏi thì hãy tiếp vài chiêu của lão gia.
Thiết Trung Đường thấy hắn vận dụng hai cánh tay nghe răn rắc, biết rằng công phu ngoại môn của hắn có hỏa hầu rất sâu.
Lão dị nhân trầm tĩnh hỏi:
- Tiểu tử, ngươi muốn động thủ với ta ?
Lạc Bất Quần nổi cơn thịnh nộ:
- Đồ hôi hám, nếu ngươi sợ thì … Lão dị nhân cười :
- Cũng được, ta chỉ cần một chiêu nếu không đánh ngươi văng ra thì

xem như ta thua, được không ?
Hai người này, một bên thì lỗ mãn, khỏe mạnh, còn một bên thì lùn, tay chân trắng trẻo, một bên thì tiếng nói như chuông ngân còn một bên thì nói năng dịu dàng.
Nếu so sánh thì lão dị nhân yếu hơn nhiều nếu một người bình thường thì rõ ràng không phải là địch thủ của Lạc Bất Quần.
Bọn Tư Đồ Tiếu biết võ công của lão dị nhân không phải tầm thường, nhưng Lạc Bất Quần là một tay từng qua Bắc về Nam cũng không phải vừa, lại có nhiều kinh nghiệm lúc chiến đấu.
Có thể võ công của lão dị nhân hơn hẳn Lạc Bất Quần nhưng chỉ một chiêu khiến hắn bay xa cũng là việc khó như lên trời. Bọn Tư Đồ Tiếu thấy lão dị nhân nói như vậy là điên cuồng nên bọn chúng có ý mừng thầm. Hắc Tinh Thiên sợ Lạc Bất Quần nhiều lời nên hắn bước tới tươi cười :
- Tiền bối nói như vậy không đùa đấy chứ ?
- Ai đùa với các ngươi làm chi ?
Hắc Tinh Thiên ra điều kiện:
- Tiền bối đã nói như vậy, nếu tiền bối thua thì như thế nào ?
- Nếu ta thua, ta chấp nhận bò xuống núi.
Lạc Bất Quần vốn giận dữ muốn trào hông, hắn liền lớn tiếng:
- Nếu ta thua, chẳng những bò xuống núi mà còn lạy ngươi tám lạy.
Lão dị nhân vẫn từ từ nói:
- Chỉ sợ lúc đó ngươi không dám ra tay.
Hắc Tinh Thiên vui mừng nói:
- Lạc huynh không cần phải nói nhiều. Sao không mau lãnh cao chiêu của tiền bối.
Lão dị nhân sửa lại tay áo gọi:
- Đến đi !
Chân của lão dị nhân không đứng thành chữ đinh cũng không đứng theo chữ bát cũng chẳng thấy điều khí, thần thái vẫn tự nhiên.
Gương mặt của Lạc Bất Quần đầy phẫn nộ, nhưng hắn vẫn không dám sơ xuất.
Hai chưởng hắn che ngực, hai chân xuống tấn. Thế đứng của Lạc Bất Quần là công phu cơ bản của võ lâm. Với hơn ba mươi năm võ công hỏa hầu của Lạc Bất Quần với thế tấn của hắn, ước chừng vào chục người khỏe mạnh cũng không đẩy được hắn một bước. Hai chân hắn như lún xuống đất. Hắn có vẻ tự phụ nghĩ thầm:
- Thằng mập này, để xem ngươi làm thế nào đẩy ta bay bổng.
Thấy thế Thiết Trung Đường cũng phập phồng thay cho lão dị nhân.
Lạc Bất Quần hét lên một tiếng phóng song quyền thế mạnh hùng

hùng hổ hổ. Hắn phóng chiêu nặng như thái son nhắm vào đầu lão dị nhân đánh xuống.
Chiêu thức này của Lạc Bất Quần tuy thô thiển nhưng là thế quyền rất căn bản.
Vả lại thân hình của hắn cao lớn với chiêu thế như thái sơn đè xuống đầu thật khó mà đương nổi.
Những người chung quanh thấy hắn ra chiêu thế mãnh liệt như vậy đều mừng rỡ vô cùng. Như khi nhìn qua lão dị nhân vẫn thấy lão mỉm cười đứng nguyên một chỗ, không hề tránh né. Thấy vậy Lạc Bất Quần mừng thầm:
- Dù ngươi dùng nội lực phản kích cũng không thể xô ta ngã được.
Hai chân hắn trụ thế, hai quyền cứ việc giáng xuống nghe một tiếng "bình". Rõ ràng là song quyền của Lạc Bất Quần đã đánh trúng vào trán lão dị nhân. Lão không hề lấy nội lực chống đỡ. Lạc Bất Quần vẫn trụ yên, còn lão dị nhân thì bị song quyền của Bất Quần đánh lún xuống đất trông dễ dàng như búa đóng đinh vào gỗ. Mọi người trông thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Lạc Bất Quần cũng không ngờ diễn ra như vậy.
Chỉ thấy nửa phần dưới của lão dị nhân chôn sâu xuống đất. Chợ nghe lão cười ha hả nói:
- Nằm xuống !
Nhanh như chớp lão phóng hai tay bắt chân Lạc Bất Quần. Hắn vội vàng lách hạ bàn tránh. Dù nằm mơ, hắn cũng không ngờ đang ở bộ vị như vậy mà lại ra chiêu thức như thế. Tuy hắn lách được nhưng hai chân của Lạc Bất Quần đau nhức thấu xương tủy.
Hắn hét một tiếng, quả nhiên bị lão dị nhân ném ra xa mấy thước. Lão dị nhân cười thoải mái rồi nhẹ nhàng phóng mình lên. Với thân hình bằng xương bằng thịt mà lún xuống đất chẳng khác gì sắt thép. Sự tình này nếu không tận mắt thấy thì cho dù bất cứ ai kể lại cũng không thể nào tin được.
Lão dị nhân hỏi:
- Ngươi còn muốn gì ?
Lạc Bất Quần giận dữ hét một tiếng như muốn vùng dậy nhưng toàn thân hắn đau đớn nên hắn mới gượng dậy lại ngã xuống.
Bạch Tinh Võ vội vàng đến đỡ hắn. Lạc Bất Quần nhìn Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ rồi chuyển mắt nhìn lão dị nhân, bất giác hắn gục vào vai Bạch Tinh Võ khóc òa.
Tư Đồ Tiếu nhìn hắn, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười. Thấy vậy lão dị nhân hỏi:
- Còn ai trong các vị muốn thử nữa không ?

Bọn Tư Đồ Tiếu mặt nhìn mặt không có ai dám trả lời.
Lão dị nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả:
- Các vị đều không hề có dị nghị thì ta cũng không khách sáo làm gì.
Lão quay đầu gọi:
- Thôi các con hãy cứu cô nương ấy xuống.
Mấy cô gái cứ nì nài nhau không cô nào dám thực hiện. Âm Tần cười khanh khách:
- Nếu các ngươi muốn theo thầy các ngươi thì phải học cái tính không ganh tương, còn không thì chỉ có tức lên mà chết.
Lão dị nhân nhìn Âm Tần tươi cười nói:
- Nếu nữ nhân trên cuộc đời này đều giống như phu nhân thì ta không ưu phiền gì cả.
Tư Đồ Tiếu chăm chú nhìn các cô gái đang đi tới phía chiếc thang, chẳng ai dám nói gì cả. Bỗng nhiên nghe tiếng thở ở trên chiếc thang:
- Khoan đã !
Ngửa mặt nhìn thì không ai ngờ rằng đã có Trầm Phủ Bạch ở trên đầu thang. Mọi người đều thất kinh. Ngay cả võ công của lão dị nhân mà cũng không phát hiện được.
Tay phải của hắn nắm vào thang, tay trái của hắn đặt vào huyệt bách hội ở đỉnh đầu của Thủy Linh Quang. Hắn cười hi hi ra vẻ tự đắc nói:
- Người nào bước lên một bước thì chưởng của ta sẽ đánh xuống.
Thấy vậy mấy thiếu nữ đều bước lùi.
Nên biết rằng huyệt bách hội là nhược điểm hàng đầu của con người, chỉ cần bị người thường đánh trúng sẽ đủ chấn thương. Huống hồ với thân thủ của Trầm Phủ Bạch nếu hắn đánh xuống thì chỉ mất mạng mà thôi.
Quả nhiên lão dị nhân không dám giục mấy cô gái bước tới mà còn ra lệnh cho các cô lùi xa. Lão nhìn lên nói:
- Ngươi là ai ? Muốn gì ?
Thấy vậy Thiết Trung Đường hoảng hốt, chàng nắm chặt tay quyền.
Trầm Phủ Bạch từ từ nói:
- Tại hạ chỉ là một vãn bối vô danh. Bây giờ chẳng muốn gì khác, chỉ cần để tại hạ đưa xuống, nhưng tiền bối đừng động đến tại hạ một sợi tóc là đủ rồi.
Lão dị nhân thấy yêu sách của hắn quá dễ dàng, không cần suy nghĩ gì vội nói ngay.
- Được ta đồng ý, hãy đưa cô ấy xuống.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ vừa thấy Trầm Phủ Bạch như vậy, chúng tự thấy vui mừng. Nhưng nghe hắn yêu cầu như vậy, bọn

chúng vừa điên tiết vừa vô cùng thất vọng.
Bạch Tinh Võ không chịu được, hắn lại bước đến gần Tiền Đại Hà đưa tay ra hiệu.
Không ngờ Trầm Phủ Bạch thuận tay điểm huyệt đạo của Thủy Linh Quang rồi mở dây nói:
- Tránh ra !
Hắn ôm vào hông Thủy Linh Quang bay xuống.
Thủy Linh Quang đã được tháo dây nhưng nàng vẫn không cử động được.
Nàng chỉ chăm chú nhìn Thiết Trung Đường như si như dại. Trong tia nhìn ấy không biết đã nói lên bao nhiêu ngôn ngữ, không ai có thể miêu tả hết được.
Thiết Trung Đường nhìn Thủy Linh Quang như đứt tùng khúc ruột. Nếu là Vân Tranh, chắc chắn chàng đã nhào tới. Nhưng Thiết Trung Đường thì khác, chàng nghĩ rằng trong tình thế này nếu chỉ bằng vào sức cá nhân thì cũng không làm được gì mà còn có thể phương hại đến tính mạng của Thủy Linh Quang. Nên chàng chỉ nghiến răng đứng yên.
Chỉ có lão dị nhân vừa cười khanh khách vừa xông tới.
Trầm Phủ Bạch lễ phép:
- Xin tiền bối.
Hắn trao Thủy Linh Quang cho lão dị nhân.
Lão dị nhân đỡ Thủy Linh Quang vừa cười vừa khen:
- Hảo hài tử, tuy con không cần đến ta nhưng ta cũng không phụ con.
Trầm Phủ Bạch cúi mình lễ phép:
- Đa tạ tiền bối.
Hắn lại vừa cười vừa nói tiếp:
- Thủy cô nương bên ngoài đã đẹp rồi bên trong cũng rất thông minh. Hiện nay cô ta xứng đáng là một tiên nữ ở trần gian. Chỉ tiếc rằng…
Hắn lắc đầu không nói nữa.
Lão dị nhân hỏi ngay:
- Chỉ tiếc gì ?
Trầm Phủ Bạch cho biết:
- Chỉ tiếc rằng vừa rồi tại hạ đã cho cô ta ngửi thuốc độc. Nếu không có thuốc giải thì chỉ trong vài giờ nữa máu sẽ trào ra thất khiếu mà chết.
Lão dị nhân nổi giận:
- Ngươi. … thuốc giải ở đâu ?
- Ở ngay trong tại hạ - Hãy đưa ra !

Hai tay lão nắm chặt Trầm Phủ Bạch.
Trầm Phủ Bạch lùi mấy bước, hắn cười hi hi:
- Vừa rồi tiền bối đã hứa không động đến vãn bối, tại sao bây giờ tiền bối lại quên ?
Lão dị nhân thu tay lui. Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu thấy vậy mừng thầm, bọn chúng tự nhủ:
"Không ngờ tên này lại có cơ trí" Trầm Phủ Bạch có mòi tự đắc:
- Tuy võ công của tại hạ không bằng tiền bối. Nhưng loại thuốc độc mà tại hạ đã sử dụng gồm có ba mươi sáu thứ dược thảo chế thành, người khác không giải được.
Lão dị nhân buông tay xuống trầm giọng:
- Ngươi muốn như thế nào ?
- Nếu tiền bối không muốn mang xác cô ấy về thì trao lại cho tại hạ. Còn không thì tiền bối phải đáp ứng ba điều kiện.
Lão dị nhân mắng:
- Đồ thối tha, ta chưa hề bị ai uy hiếp.
Trầm Phủ Bạch tươi cười :
- Tự nhiên, tự nhiên, tại sao tiền bối lại muốn uy hiếp tại hạ. Chỉ tiếc rằng cô ta là một cô gái mặt hoa da phấn, dáng dấp yểu điệu … Lão dị nhân liếc nhìn Thủy Linh Quang, tuy sắc mặt của nàng nhợt nhạt nhưng với đôi mắt sáng, dáng người yểu điệu, nếu so với Âm Tần thì chẳng khác gì, lão liền hỏi:
- Điều kiện gì, hãy nói ra.
Trầm Phủ Bạch cười đắc ý. Hắn hướng về Hắc Tinh Thiên lễ phép:
- Đệ tử không dám tự chuyên, điều kiện của đệ tử xin sư phụ linh hoạt.
Hắc Tinh Thiên vui vẻ khen:
- Đệ tử giỏi lắm !
Hắn nhìn Tư Đồ Tiếu nói:
- Tư Đồ huynh … Tư Đồ Tiếu đang chờ đến hắn nói:
- Tại hạ chỉ chờ tiền bối trao cho một tín vật. Khi nào chúng tại hạ gặp tai nạn thì mang tín vật ấy đến cầu tiền bối, xin tiền bối hãy ra tay tương trợ.
Thiết Trung Đường lo lắng, chàng hiểu rằng bọn Tư Đồ Tiếu muốn lão dị nhân giúp hắn để chống với Đại Kỳ môn, tuy trong Đại Kỳ môn cũng có nhiều cao thủ, nhưng không thể là đối thủ của lão dị nhân.
Lão dị nhân hỏi tiếp:
- Còn điều kiện thứ hai.
Trầm Phủ Bạch cho biết:
- Loại độc dược này rất phức tạp. Nên cần mỗi năm phải uống ba

mươi sáu lần thuốc giải thì mới giải được độc tính của nó.
- Hay là ngươi muốn học võ công của ta ?
Lão nhìn Thủy Linh Quang rồi thở dài hỏi:
- Còn điều kiện thứ ba ?
Trầm Phủ Bạch nhìn một vòng rồi hắn bước về phía Thiết Trung Đường, mỉm cười nói:
- Điều kiện thứ ba là xin tiền bối chế phục người này, bức hắn …
Bỗng nhiên Thiết Trung Đường phóng hai chưởng nhanh như chớp, chưởng trên nhắm vào yết hầu, chưởng dưới nhằm vào ngực của Trầm Phủ Bạch.
Trầm Phủ Bạch lách mình hét om sòm:
- Xin tiền bối đáp ứng … Thiết Trung Đường la Tôn Tiểu Kiều:
- Những điều tiền bối hứa không liên quan gì đến việc ra tay của tại hạ.
Lão dị nhân cười ha hả:
- Đúng vậy.
Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ thất kinh định xông ra.
Thiết Trung Đường vừa không ngừng phóng chưởng, miệng la lớn:
- Tiền bối, không hứa không ra tay với người khác, xin tiền bối ngăn trở họ chờ tại hạ đoạt thuốc giải.
Lão dị nhân lại khen:
- Đúng !
Lão trầm giọng:
- Đứa nào ra tay thì đừng trách ta vô tình.
Hắc Bạch song tinh sợ quá nên phải dừng lại.
Lão dị nhân vẫy tay nói:
- Bọn chúng dừng lại cả rồi, khỏi lo chúng vọng động.
Mấy cô gái cũng nghe theo lời, họ kéo ra chận trước mặt Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhưng mắt họ cứ nhìn vào Thiết Trung Đường.
Chưởng thế của Thiết Trung Đường như hoa rụng tuyết rơi. Chiêu thức của chàng tuy không lợi hại, nhưng lại rất nhanh đến nỗi nhìn không kịp.
Võ công của Trầm Phủ Bạch đâu phải địch thủ của Thiết Trung Đường, hơn nữa hắn đang quá sợ hãi, chỉ một chốc hắn đã không thể nào còn sức.
Lão dị nhân khen:
- Xuất thủ nhanh lắm !
Âm Tần xen vào:
- So với chàng khi còn trẻ như thế nào ?

Lão dị nhân không trả lời. Chỉ thấy chiêu thức của Thiết Trung Đường càng đánh càng nhanh. Trầm Phủ Bạch thì tay chân rối loạn, mồ hôi chảy ròng ròng.
Bọn Tư Đồ Tiếu vô cùng tức giận, còn Bạch Tinh Võ thì thò tay vào bụng lấy ám khí.
Hắn được gọi là Tam Thủ Hiệp nên công phu ám khí của hắn chắc chắn hơn người.
Mười năm trước, một trăm vị võ lâm hào kiệt trong các tiêu cục ở lưỡng hà tổ chức đại hội. Bạch Tinh Võ đã phóng ba thứ ám khí làm tắt mười một ngọn đèn. Cả một trăm vị hào kiệt đều không hề biết hắn dùng ám khí gì và ra tay như thế nào. Nên từ đó quần hào tặng cho hắn cái tên "Tam Thủ Hiệp". Bây giờ hắn thấy tình hình có vẻ nguy ngập nên hắn muốn dùng tài riêng phóng ám khí phế võ công của Thiết Trung Đường.
Không ngờ ám khí vừa nằm trong tay hắn thì mũi hắn ngửi một mùi thơm. Một thiếu nữ áo hồng đã lao vào lòng hắn cười ngọt ngào :
- Ngươi lấy cái gì đó, cho thiếp xem một chút.
Bạch Tinh Võ cũng phải khen:
- Con này có nhãn lực khá quá.
Hắn ấm ớ nói:
- Không … không có gì. Tay hắn thật lẹ làng chuồi ám khí vào túi.
Thiếu nữ áo hồng tươi cười :
- Tức nhỉ ! Không hành động được ha ?
Bạch Tinh Võ liền bị thiếu nữ áo hồng giữ chặt, cổ tay hắn thấy đau đớn vô cùng.
Tay hắn cũng không nhắc lên được nữa. Nhưng nghe có tiếng leng keng, cả một lô ám khí từ trong ống tay áo Bạch Tinh Võ đều rơi xuống đất.
Thiếu nữ thấy vậy mỉm cười :
- Thế là muốn đùa nhưng chẳng được, tiếc nhỉ !
Cô ấy dùng chân đưa ám khí thành một đống. Chỉ thấy Bạch Tinh Võ lẽ lưỡi, tay cô gái vuốt vào hông Bạch Tinh Võ một cái, cả thân hình hắn như tê buốc không cử động được.
Bọn Tư Đồ Tiếu thấy một cô thị tì của lão dị nhân mà đã có võ công như vậy, bọn họ đều sợ hãi nên không còn ai dám ra tay.
Lúc ấy, Thiết Trung Đường đã tấn công mười chiêu. Trầm Phủ Bạch đang tả xung hữu đột trong chưởng phong của chàng, hắn mong chạy đến gần Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ. Nào ngờ chưởng pháp của Thiết Trung Đường cứ phóng ra liền lạc ngay cả giọt mưa cũng không lọt vào được Bọn Tư Đồ Tiếu trước đây chỉ xem thường

võ công của Thiết Trung Đường. Không ngờ chỉ cách một thời gian chẳng bao lâu mà võ công của chàng lại tiến bộ ngần ấy.
Bọn chúng không ngờ khi ở trong thạch động Thiết Trung Đường đã nhận được bí kiếp võ công của phụ thân chàng, nên bọn chúng lấy làm lạ.
Trong chớp mắt, Thiết Trung Đường phóng thêm một chưởng rồi chụp được hông Trầm Phủ Bạch.
Chiêu này cũng chỉ bình dị giản đơn nhưng Trầm Phủ Bạch không tránh nổi, tuy đã rút tay lại nhưng huyệt khúc trì đã bị chàng nắm.
Trầm Phủ Bạch sợ quá hắn phóng luôn ba chiêu:
"Bá vương ngự pháp", "Lực chuyển càn khôn" và "Phản triền kim tỵ" tưởng rằng sẽ thoát khỏi tay Thiết Trung Đường, chàng cười nhạt:
- Ta là ai ngươi đã biết ?
Trầm Phủ Bạch run run:
- Dạ biết … Nguyên do Thiết Trung Đường dọa để hắn nói bởi khi hắn nói thì phải mở miệng liền bị Thiết Trung Đường chặn vào miệng hắn.
Tay phải Thiết Trung Đường thò vào tay áo lấy ra một thứ thuốc màu đen nhét vào miệng hắn. Chỉ nghe một tiếng "ực" Trầm Phủ Bạch đã nuốt trọn viên thuốc.
Thiết Trung Đường cười ha hả:
- Ngươi có biết đã nuốt thứ gì không ?
Trầm Phủ Bạch chỉ nghe trong cổ họng có mùi gì hôi hôi.
Hắn vừa như nhớ ra liền kinh hoảng:
- Phải … phải chăng là thuốc độc ?
Thiết Trung Đường mỉm cười :
- Còn gì nữa ! Ngươi có muốn thuốc giải không ?
Thấy mặt của Trầm Phủ Bạch như ngây như dại. Mấy thiếu nữ và cả Âm Tần đều cười khóai chí. Lão dị nhân khen:
- Hay quá ! Hay quá ! Lấy độc trị độc đúng là kiệt tác.
Thiết Trung Đường nói:
- Thuốc độc của tại hạ lợi hại vô cùng chỉ trong vòng một giờ thì độc sẽ phát tác, toàn thân nóng như thiêu đốt rồi chết.
Mặt Trầm Phủ Bạch không còn một giọt máu. Hai chân hắn mềm nhũn, hắn nằm xuống đất run đành đạch. Hắn liền thò tay vào người lấy ra một cái bình rồi nói:
- Đây … đây là thuốc giải cho Thủy ccô nương.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Ngươi có muốn ta đổi thuốc giải hay không ?
Trầm Phủ Bạch gật đầu lia lịa, nhưng hắn không nói được. Thiết

Trung Đường hỏi kỹ:
- Một bình thôi à ?
Trầm Phủ Bạch bò tới nói:
- Vừa rồi, tại hạ nói ba mươi sáu vị thảo dược chỉ là nói dóc mà thôi, thực ra chỉ là độc dược bình thường, nên thuốc giải chỉ cần một thứ.
Thiết Trung Đường vẫn chưa tin:
- Thực không ?
Trầm Phủ Bạch nâng bình thuốc đưa cho Thiết Trung Đường rồi hỏi:
- Còn thuốc giải cho tiểu nhân … Thiết Trung Đường nghiêm giọng:
- Thuốc giải gì ? Thuốc giải ở đâu ?
Trầm Phủ Bạch như nát gan nát ruột, hắn nhào lăn hô Tôn Tiểu Kiều:
- Thiết huynh … huynh … - Ngươi gọi ta làm gì ?
Trầm Phủ Bạch nhăn mặt:
- Thiết … Thiết đại thúc.. Thiết lão bá … xin lão nhân gia hãy mở lòng thương thưởng cho điệt nhi thuốc giải.
- Lần sau ngươi còn dám hại kẻ khác nữa không ?
- Từ nay điệt nhi không dám.
Thiết Trung Đường nhìn hắn rồi bỗng nhiên ngửa mặt cười khoái chí:
- Đồ ngu ! Vừa rồi ngươi nuốt chỉ là một loại thuốc trị thương mà thôi.
Trầm Phủ Bạch cười không được, khóc cũng không xong.
Còn Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ thì sắc mặt chúng vàng như nghệ. Tư Đồ Tiếu thì giậm chân. Hắn ôm quyền định nói gì đó, nhưng hắn chỉ thở dài buồn rầu :
- Đi thôi !
Lão dị nhân nói:
- Đúng như vậy, các vị nên đi đi.
Tư Đồ Tiếu hằn học nhìn Thiết Trung Đường, còn Hắc Tinh Thiên thì giận dữ:
- Sẽ có một ngày … Hắn nghiến răng rồi cùng Tư Đồ Tiếu, Bạch Tinh Võ dời gót. Còn Hoàng Khấu kiếm khách cũng trợn mắt nhìn Thiết Trung Đường :
- Sẽ có ngày lãnh giáo !
Thiết Trung Đường đáp lời:
- Tốt lắm, tốt lắm !
Bích Nguyệt kiếm khách cũng nhìn Thiết Trung Đường nhưng Tiền Đại Hà đã kéo hắn đi.
Khi ấy Trầm Phủ Bạch mới hoàng hồn từ từ đứng dậy gọi to:
- Sư phụ … chờ đệ tử cùng đi với … Bọn họ khi đến thì hùng hùng hổ hổ, người nào cũng vênh váo tự đắc, bây giờ chẳng khác nào như một bầy chuột tránh mèo đói.

Cường địch đã đi sạch, Thiết Trung Đường nắm bình thuốc giải mà lòng chàng cảm thấy vô cùng phấn chấn, chàng tự nhủ:
"Với thân phận của lão dị nhân ắt hắn không dùng sức mạnh với mình. Thuốc giải đang nằm trong tay mình, ắt hắn không nghĩ đến chuyện mang nàng đi" Chàng có vẻ sung sướng, chợt nghe lão dị nhân nói:
- Tiểu hỏa tử, sao ngươi chưa cứu ta ?
Thiết Trung Đường ngơ ngác, chàng thầm nghĩ:
"Vốn là lão đến cứu mình, tại sao bây giờ lão lại muốn mình cứu lão ?" Chàng nói ấm ớ:
- Cần … cần gì ?
- Cần ngươi mang thuốc giải cho cô ấy uống. Còn không sau khi ta mang cô ấy đi, nếu cô ấy phát độc mà chết thì ngươi cũng buồn mà chết theo.
Thiết Trung Đường thất kinh:
- Đấy … đấy … Lão dị nhân cười đắc ý:
- Ta nhất định mang cô ấy đi, còn thuốc giải đưa tới hay không còn do ngươi.
Thủy Linh Quang mặt tái mét, nàng run run muốn ngã xuống.
Thiết Trung Đường vừa lo vừa giận, lòng chàng đau tựa dao cắt.
Âm Tần bước tới nói:
- Hãy đưa thuốc giải cho lão ta!
- Nhưng … nhưng … Thiết Trung Đường đang do dự thì Âm Tần xen vào:
- Đồ ngốc ! Nếu ngươi không quan tâm đến việc sống chết của cô ấy thì lão ta sẽ cầu ngươi, nhưng ngươi càng quan tâm đến sự sống chết của cô ấy thì tự nhiên lão ấy lại bắt ngươi phải cầu lão.
Thiết Trung Đường suy nghĩ một lát, biết rằng Âm Tần nói rất đúng, nhưng chàng không nỡ nhìn tận mắt Thủy Linh Quang rời khỏi chàng, đồng thời chàng cũng không thể nào nhìn Thủy Linh Quang bị độc mà không cứu. Đối với những trường hợp không thể kéo dài thời gian như vầy, chàng không thể nào chậm trễ. Nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường lập tức trao thuốc giải cho lão dị nhân. Lão dị nhân khen:
- Quả nhiên ngươi thật thông minh.
Trên mặt Thủy Linh Quang còn dấu nước mắt, nàng gọi:
- Huynh … huynh … Thiết Trung Đường nghiến răng nói:
- Muội ráng chờ huynh, cho dù phải chết, huynh cũng phải cứu muội.
Chỉ từng ấy tiếng mà hơn cả ngàn lời.
Thủy Linh Quang nói:

- Muội có chết cũng chờ huynh.
Tuy nàng không khóc ra tiếng, nhưng lời nói của Thủy Linh Quang chắc như đinh đóng cột.
Lão dị nhân cười lớn:
- Tiểu hóa tử, đừng chờ làm gì. Cô ấy sống với ta năm ba ngày chắc chắn là sẽ quên ngươi.
Thiết Trung Đường quay mình không chú ý gì đến lão.
Âm Tần bước qua nói:
- Ngãi Thiên Phúc đang ở trong nhà, tuy đã bị thương nhưng không đến nỗi hại đến tính mạng, ngươi có vào thăm hắn không ?
Thiết Trung Đường gật đầu, nghe Thủy Linh Quang khóc lão dị nhân an ủi, tiếng khóc xa dần, xa dần … Thiết Trung Đường cũng muốn đi theo nhưng nhớ tới Ngãi Thiên Phúc vì mình mà bị trọng thương, nên chàng không hề do dự đành nghiến răng chạy về phía căn nhà lá.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 18
Anh hùng Thiết Luyện Cương

Ngãi Thiên Phúc ngồi trong căn nhà lá, gương mặt thản nhiên.
Thiết Trung Đường thở phào nhẹ nhõm:
- Ngãi huynh, Linh Quang đã bị người ta bắt đi rồi. Huynh đệ ta hãy mau đuổi theo thì mới kịp họ. Chỉ có điều Ngãi huynh còn hành động được không?
Ngãi Thiên Phúc hỏi:
- Tiếng nói của đệ sao nhỏ thế, ta nghe không rõ.
Thiết Trung Đường đã nói như hét thế mà Thiên Phúc vẫn không nghe rõ.
Thiết Trung Đường giật mình, chàng tự nhủ:
“Chắc tai Ngãi huynh đã bị chấn thương” Nghĩ đến hai mắt Ngãi Thiên Phúc đã bị chột, bây giờ nếu tai không nghe thì một kỳ kiệt như Thiên Phúc đã hoàn toàn tàn phế. Thiết Trung Đường có cảm giác tay chân chàng nhũn ra không đứng vững.
Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc đứng dậy, nắm vào vai Thiết Trung Đường run run nói:
- Tại sao hiền đệ không nói … hay là ta đã không nghe được nữa.
Vì tai của Thiên Phúc như muốn điếc nên phải nói thật lớn.

Thiết Trung Đường thấy gương mặt Thiên Phúc nhăn nhó kinh hoảng xưa nay chưa hề thấy.
Dù đang ở trong sinh tử, sắc mặt của Ngãi Thiên Phúc vẫn không thay đổi. Nhưng bây giờ thì lại biến sắc một cách lạ lùng. Chỉ vì tai y đã điếc, nếu y bị chết cũng không đau đớn bằng.
Thiết Trung Đường vô cùng thương cảm, chàng hét lên thật to:
- Chỉ sợ liên tiếp mấy ngày nay tiểu đệ lao lụy quá nên bị khan cả cổ họng, chứ không phải Ngãi huynh không nghe được.
Ngãi Thiên Phúc thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:
- Hiền đệ quá gian khổ, nên mới khản cả cổ họng, thế thì huynh của hiền đệ còn khá hơn nhiều.
Nghe xong, nước mắt Thiết Trung Đường chảy dài. Chàng cố gượng cười:
- Ai mà hơn được Ngãi huynh.
- Vừa rồi hiền đệ nói muốn đuổi theo họ phải không?
Thiết Trung Đường không dám do dự, chàng đáp ngay :
- Đúng !
- Thế thì hãy đi, lão ca ca tuy bị thương nhẹ nhưng chẳng hề chi.
- Nhưng tiểu đệ lại chưa đi được.
- Để ca ca đỡ đệ đi.
Thiết Trung Đường gạt nước mắt, vịn vào vai Ngãi Thiên Phúc mà đi.
Vừa bước ra khỏi nhà, nước mắt Thiết Trung Đường cứ trào ra. Một mình chàng đi tìm tung tích của lão dị nhân đã không dễ. Bây giờ một bên chàng, Ngãi Thiên Phúc đã trở thành tàn phế thì còn khó như lên trời.
Chàng không hề biết gì về lai lịch của lão dị nhân. Nếu không tìm kiếm cho ra lão dị nhân, chỉ sợ là trọn đời cũng không có cách nào cứu được Thủy Linh Quang.
Nhưng chàng cũng không thể nào bỏ Ngãi Thiên Phúc.
Lúc ấy trời cũng bắt đầu sáng, cơn mưa đã dừng.
Hai người cứ di chuyển trên đường lầy lội, Thiết Trung Đường thấy những dấu chân vẫn còn, chàng cảm thấy vui mừng.
Nào ngờ khi đến một ngã ba đường, thì thấy dấu chân lộn xộn, không còn phân biệt ra, chàng ngơ ngác như cất chân không nổi.
Ngãi Thiên Phúc chờ một lát rồi hỏi:
- Ầm … Âm Tần cùng đi với người mà hiền đệ muốn đuổi theo ?
Tiếng vọng lại từ núi rừng, Thiên Phúc không nghe gì cả.
Thiết Trung Đường đáp:
- Đúng !
Ngãi Thiên Phúc nói:

- Bà ta từ đây mà đi !
Thiên Phúc lấy chân chỉ về phía bên trái.
Thiết Trung Đường vừa kinh ngạc vừa lạ lùng. Chàng nghĩ:
“Ngãi huynh vừa chột lại vừa điếc, tại sao lại biết đường mà Âm Tần đã đi ?” Đi được một quãng, Thiết Trung Đường không chịu nổi nên hỏi cho ra.
Ngãi Thiên Phúc tủm tỉm cười:
- Trên mình của Âm Tần lúc nào cũng có nước hoa ngào ngạt nên còn vướng lại ở đây, thậm chí rất dễ nhận ra. Nếu mà nhiều người thì ca ca cũng không ngửi ra.
Thiết Trung Đường vừa cảm phục lại vừa cảm kích. Thế là hai người đi một quãng nữa dần dần sắp tới chân núi. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng bao phủ muôn vật.
Nhưng lão dị nhân, Âm Tần và các cô gái đã đi đâu mất.
Thiết Trung Đường hỏi:
- Bây giờ đi đâu ?
Ngãi Thiên Phúc lắc đầu cười khổ:
- Chỗ này dơ dáy quá không ngửi được.
Thiết Trung Đường thở dài một tiếng, chàng nhớ lại tình ý của Thủy Linh Quang.
Nếu như sau này không gặp được nàng thì tháng ngày làm sao qua được?
Bản thân chàng cũng có thể chịu được nổi khổ đau, tương tư thương nhớ, nhưng Thủy Linh Quang làm sao chịu nổi những đêm dài tương tư ?
Tiếng chuông reo mỗi lúc một gần, một cậu nhỏ tay xách vò rượu đi qua, tiếng chuông cứ ngân mãi. Cậu nhỏ cất tiếng rao:
- Rượu thịt đây, hãy nhậu vô, ba quan tiền thịt, năm quan tiền rượu, thần tiên cũng không muốn đổi.
Nên biết rằng đây là chỗ danh sơn tùng lâm nên việc buôn bán rất thịnh. Vì vậy nên trời mới vừa sáng đã có người đi bán hàng.
Thiết Trung Đường nói với Thiên Phúc:
- Ngãi huynh hãy chờ đây để tiểu đệ đến xem sao.
Chàng rảo bước tới chỗ cậu bé lấy tiền mua rượu thịt.
Cậu bé mỉm cười cho biết rượu thịt đều đã hết. Nhưng Thiết Trung Đường không phải đến để mua mà hỏi cậu bé có trông thấy đoàn người đi qua đây không?
Cậu bé nhìn chàng rồi đáp:
- Không có.
Thiết Trung Đường quá thất vọng. Chàng không còn nghĩ gì đến

rượu thịt.
Chợt nghe cậu bé hỏi:
- Đại gia có phải họ Thiết không?
- Sao đệ lại biết ?
Câu bé cười hì hì:
- Trong mình đại gia có năm lạng bạc không?
Thiết Trung Đường nghe hắn hỏi thì thế nào cũng có nguyên do, chàng chưa trả lời nhưng vội lấy ra một đĩnh bạc đưa trước mặt cậu bé.
Cậu bé vội thò tay vào chiếc giỏ lục lạo rồi lấy ra một ngọn lá.
Thiết Trung Đường thấy trên ngọn lá có dấu kim đâm thủng rất nhiều lỗ.
Cậu bé cười hi hi nói:
- Ngọn lá này có giá trị bằng năm lạng bạc, đại gia muốn mua hay không?
Thiết Trung Đường là người tế tâm, chàng liếc nhìn trên ngọn lá những dấu châm như hàng chữ, chàng giật mình hỏi :
- Do đâu mà đệ có ngọn lá này ?
Cậu bé nhìn đĩnh bạc trong tay Thiết Trung Đường rồi cười hi hi …
Thiết Trung Đường cũng mỉm cười rồi liệng đĩnh bạc vào giỏ cậu bé.
Cậu bé mừng quá :
- Vừa rồi có hai chiếc xe rất đẹp từ trong rừng đi ra. Những người này không chú ý đến đệ. Đệ cũng không để ý … Hắn nói tiếp:
- Không ngờ chiếc xe đi sau bỗng nhiên dừng lại, nghe có tiếng người muốn mua thịt rượu, tiếng nói của người này rất dịu dàng. Đệ vội vàng chạy đến, nghe ở trong xe có tiếng nam nhân nói “Ở trong miếu đã nhiều năm nay, chỉ ngoại trừ ngươi, còn người khác thì không hề ăn thịt.”. Thế là hắn muốn đệ cắt thịt thật mỏng. Đệ biết rằng như thế sẽ có nhiều lợi. Không ngờ trong khi đệ đang thái thịt. Tai đệ lại nghe có tiếng nói rất dịu dàng.
Trung Đường nôn nao hỏi:
- Cô ta nói gì ?
Cậu bé cho biết:
- Cô ấy nói đệ đứng trên đường này, nếu có một chàng trai thiếu niên hỏi về đoàn người vừa đi qua, đệ hãy lấy ngọn lá này đưa cho người đó để lấy năm lạng bạc. Tiếng nói của cô ấy như nói bên tai, nhưng quanh đệ không có ai cả. Đệ giật mình ngửng đầu nhìn thì thấy nơi cửa sổ đó có người thò đầu ra mỉm cười nhìn, hình như lời nói đó do cô ấy nói.
Thiết Trung Đường nghĩ rằng nếu thật như vậy thì chỉ có truyền âm

nhập mật mà thôi. Chàng thấy lạ lùng vô cùng:
“Nội công của Thủy Linh Quang đâu đã đạt đến như thế, hay là của Âm Tần?” Cậu bé lại cười hi hi:
- Gương mặt cô ấy rất đẹp, đệ nhìn sửng cô ấy nên bị dao chặt mất đầu ngón tay.
Cô ấy nhìn đệ rồi cười, cô ta đưa ra một đĩnh bạc phía dưới có ngọn lá nhưng đệ vẫn chưa tin, có ai chịu mất năm lạng bạc đi mua một ngọn lá ?
Thiết Trung Đường lấy ngọn lá tự nhủ:
“Nàng biết thế nào mình trên đường đi cũng tra hỏi, nàng cũng biết cậu bé tuy không tin nhưng cũng muốn thử thời vận đứng chờ xem. Nhưng Thủy Linh Quang làm sao lại có mưu kế như vậy ? Hay là của Âm Tần? Nhưng tại sao nàng lại bí mật gửi tin cho mình rồi còn dùng truyền âm nhập mật kẻo sợ lão dị nhân phát giác ? Không biết nàng đã viết những gì trên chiếc lá ?” Chàng đặt chiếc lá trên bàn tay, trong các lỗ châm có màu thịt, lá thì màu xanh, thịt thì màu hồng nên khá dễ phân biệt.
Chàng cúi đầu quan sát, quả nhiên có nét chữ:
“Hẹn ngày gặp lại, hãy mau đến dưới chân núi hướng đông, cẩn thận.” Thiết Trung Đường đọc đi đọc lại nhiều lần, chàng cảm thấy máu nóng trong người như xông lên. Chàng rất mừng tự nhủ:
“Mình đã có hy vọng gặp lại Thủy Linh Quang rồi” Chàng nghĩ đến đó thấy lòng mừng đến muốn khóc.
Chàng biết rằng dưới chân núi là chỗ ở của lão dị nhân. Tại sao Âm Tần lại cho mình biết điều bí mật ấy ? Bà ta kín đáo lấy trâm xâm chữ vào lá, chắc chắn là phải phí nhiều tâm trí. Phải chăng bà ta thương hoàn cảnh ly biệt giữa chàng và Thủy Linh Quang?
Thiết Trung Đường chợt hiểu ra:
“Đúng rồi, lần này Âm Tần quyết theo lão dị nhân để chung sống cho đến đầu râu tóc bạc nên sợ có mặt của Linh Quang sẽ chiếm được sủng ái nên muốn chàng đoạt Thủy Linh Quang. Âm Tần hỡi ! Sao bà thông minh đến như thế. Rõ ràng người khác không theo kịp”
Ngoảnh mặt lại thì cậu bé bán rượu đã đi đâu mất, bởi cậu bé sợ Thiết Trung Đường đòi lại tiền.
Ngãi Thiên Phúc cũng đang chậm rãi đi đến. Thiết Trung Đường tưởng rằng thế nào Thiên Phúc cũng hỏi, nhưng không ngờ y không hề nghi ngờ gì cả. Thiết Trung Đường không một chút trù trừ, chàng đỡ Thiên Phúc đi.
Bất chợt Ngãi Thiên Phúc hỏi:
- Hiền đệ, bây giờ hiền đệ định đi đâu, cần ca ca cùng đi không?

Thiết Trung Đường tự hỏi:
“Đi theo mình cũng khổ cho mình đấy, nhưng trong hoàn cảnh này mình sao nỡ bỏ huynh ấy. Huống nữa, hiện giờ chưa biết Quỉ Mẫu ở chỗ nào.” Chàng liền nói thật lớn:
- Chỗ này rất gian nan, tiểu đệ lại không quen đường sá, nếu đại ca không có việc gì thì hãy giúp tiểu đệ một lần.
Ngãi Thiên Phúc tủm tỉm cười:
- Được, thôi ta đi !
Thiết Trung Đường cảm thấy vừa thương vừa cảm kích. Thiết Trung Đường chỉ sợ Ngãi Thiên Phúc phát hiện y đã bị điết rồi sẽ chán đời nên Trung Đường cứ tìm cách che đậy.
May thay, Thiên Phúc chưa biết gì. Dọc đường y đem những kinh nghiệm trên bước giang hồ cùng những chuyện trong võ lâm kể cho Trung Đường nghe.
Hôm ấy, hai người đã đến một nơi cách Bàng Sơn chẳng bao nhiêu. Thời tiết lúc này đang ấm áp, muôn hoa đang khoe sắc. Kể từ khi Thiết Trung Đường bị đuổi ra khỏi Đại Kỳ môn đến nay đã tròn một năm. Chỉ trong vòng một năm, Thiết Trung Đường nhớ lại chàng đã mất bao nhiêu mồ hôi và máu cho bản môn. Rồi đây chưởng môn có chấp nhận tha thứ cho chàng không thì chưa biết được.
Qúi vị sư trưởng cùng tất cả mọi người kể từ ngày chia tay cho đến này như thế nào ? Rồi còn Vân Tranh đang bị thương, mặc dù đã có Ôn Đại Đại thông minh, cơ trí đang ở bên hắn, nhưng vẫn là mối lo của Thiết Trung Đường.
Hà huống, trong lòng chàng còn một bí mật rất trọng đại, mỗi khi đêm dài vắng vẻ, chàng thường tự nhắc:
“Mong sao ngày ấy chóng đến, nhất thiết không được quên …” Đã đến nơi làng mạc, Thiết Trung Đường cũng muốn tiếp tục di chuyển nhưng chỉ sợ Ngãi Thiên Phúc vất vã. Chàng ghé vào quán, khiêng một chiếc bàn ra gốc cây rồi nhấp chút rượu.
Tiếng ve sầu, tiếng muôn chim hót, trên nền trời vầng trăng lồng lộng phủ ánh vàng xuống ngàn hoa vạn vật, đâu đâu cũng nghe tiếng nói cười như ai nấy đã tẩy sạch bụi trần của một ngày qua.
Ở trong cái cảnh tuyệt đẹp của đêm hôm ấy, Thiết Trung Đường nhìn nNgãi Thiên Phúc đã chột mắt nay lại điếc tai, chàng cảm thấy lòng buồn vô hạn, nhưng chàng vẫn giả vờ như đang vui vẻ nâng ly mời.
Đêm đã khuya, hai người cứ chén tạc chén thù, rượu mềm môi càng thêm tửu hứng, nên không ai muốn về phòng nghỉ ngơi.
Thiết Trung Đường cũng đã ngà ngà men rượu, chàng nói chuyện trời chuyện đất, nhưng phải nói thật lớn thì Ngãi Thiên Phúc mới

nghe được, dần dần chàng bị khàn tiếng.
Vì thế nên có tiếng Ngãi Thiên Phúc không nghe rõ, Thiết Trung Đường phải nhắc lại:
- Cổ họng của tiểu đệ bị khàn tiếng rồi, hôm qua tiểu đệ kêu nước trà, chỉ cách ba thước mà người ta không nghe. Bây giờ đại ca nghe được rõ ràng tai của đại ca còn thính chán.
Họ đều là những anh hùng can đảm đầy nghĩa hiệp. Ngày càng thân nên trên đường đi họ đã chuyển cách xưng hô. Thiết Trung Đường gọi Thiên Phúc là đại ca.
Ngãi Thiên Phúc chỉ mỉm cười không nói. Một hồi lâu y vẫn im lặng, nhưng trong đôi mắt chột ấy đã long lanh hai giọt lệ.
Dưới ánh trăng vàng, hai giọt nước mắt lóng lánh như hai viên ngọc quí.
Thấy vậy, Thiết Trung Đường hoảng hốt:
- Đại ca … có điều gì lại thương tâm đến thế ?
Ngãi Thiên Phúc vẫn ngồi bất động như một tượng đá, y ngồi như thế thật lâu rồi từ từ nói:
- Hiền đệ, đệ cứ tưởng rằng ta không biết sao ?
Trung Đường giật mình hỏi:
- Đại ca biết gì ?
- Miệng hiền đệ cứ một đại ca giúp đệ, hai đại ca giúp đệ, nhưng sự thật thì hiền đệ không nỡ bỏ một người anh em vừa chột lại vừa điếc như ta.
Thiết Trung Đường vừa nghe xong, chàng không cầm được nước mắt, chàng vội vàng nắm vai Ngãi Thiên Phúc giọng run run:
- Đại ca … đại ca biết từ lúc nào ?
- Khi vừa xuống chân núi, đại ca đã biết rồi.
Thiên Phúc mỉm cười nói tiếp:
- Hiền đệ không ngờ đến, tuy ta đã chột lại điếc nữa nhưng vẫn còn đi đứng được, ăn ngủ đều được cả.
Thiết Trung Đường nhìn chầm chập vào dáng dấp của Thiên Phúc chẳng khác nào một tượng đá. Thiết Trung Đường cũng không hiểu được nỗi lòng của chàng hiện giờ như thế nào nữa. Tất cả những thanh sắc phồn hoa trên cuộc đời này từ đây Thiên Phúc chẳng còn nghe, chẳng còn thấy gì nữa. Địa vị trong giang hồ nào là thanh danh trong võ lâm, tất cả đối với Thiên Phúc chẳng khác gì như ném viên đá xuống sông.
Giá như Thiên Phúc chỉ là một con người bình thường thì không nói gì, nhưng trước mắt là một Ngãi Thiên Phúc hùng tâm muôn trượng, ngạo cốt như non, làm sao y nhận chịu nổi ?

Chẳng hạn như bây giờ với tình cảnh này không phải bất cứ ai cũng có thể chịu đựng được thì làm sao chính Thiên Phúc chịu đựng nổi. Chính Thiết Trung Đường cũng không tính được những thay đổi quá đột ngột của Thiên Phúc. Thiên Phúc cứ ngồi yên lặng nhuư thế không biết đã bao lâu. Rồi từ từ nói :
- Hiền đệ ! Đệ đừng bao giờ quên ý chí của một kẻ nam nhi, luyện mãi lâu ngày sẽ cứng, cho dù đến muôn kiếp vẫn không thay đổi, còn vết thương trên cái thân thể này nào có ngại gì !
Thiết Trung Đường thầm nhủ:
“Một lòng một dạ không đổi thay. Nói thì dễ nhưng đã có bao nhiêu người trên cuộc đời này đã tôi luyện nó thành gan thép ? Trong lòng chàng vừa chan chứa nỗi bi ai nhưng cũng chan chứa niềm kính phục.
Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc từ từ đứng dậy thở dài nói:
- Đêm đã khuya rồi, thôi chúng ta hãy đi ngủ.
Trong Ngãi Thiên Phúc bước đi vẫn thẳng người.
Suốt đêm ấy, Thiết Trung Đường cứ trăn trở mãi không sao ngủ được. Chàng đếm từng vì sao qua cửa sổ thế là chàng thiếp đi lúc nào không biết.
Đến khi Thiết Trung Đường tỉnh dậy thì Ngãi Thiên Phúc đã đi đâu mất, chỉ để lại một mảnh giấy với nét chữ nguệch ngoạt:
- Học kiếm thuật tuy khó nhưng không khó bằng tình bằng hữu. Ngu huynh đã gặp được hiền đệ, dù có chết cũng không ân hận. Đáng lẽ ngu huynh cùng đi với hiền đệ. Nhưng thôi, xin có lời tạm biệt.
Trên con đường vạn dặm rồi cũng đến. Ngu huynh không muốn cái thân tàn phế của chính mình làm cản trở hiền đệ. Kể từ đây, chân trời góc biển cũng chẳng biết rồi sẽ ở nơi đâu.
Trời cao đất dày, chưa biết đến ngày nào sẽ gặp nhau. Ngu huynh cũng đau đớn thương nhớ hiền đệ vô cùng. Chiếc hộp gỗ này ngu huynh giữ đã nhiều năm, mong hiền đệ đừng bỏ nó.
Giấy ngắn tình dài, lời lẽ vừa chân thành vừa tha thiết. Tay Thiết Trung Đường nắm chiếc hộp nhưng cứ run lên khiến chiếc hộp như muốn rơi xuống đất.
Lao Sơn thuộc địa phận Liêu Chân nằm trong vùng Hải Loạn. Ở đây khí hậu ấm áp, hình như là mùa xuân cứ kéo dài quanh năm. Nhưng vì ở một vùng xa xôi hẻo lánh nên ít người biết đến.
Khi Thiết Trung Đường vừa đến dưới chân núi, chàng ngước nhìn thấy ngọn núi này rất hùng vĩ, đẹp đẽ. Chàng đi một đoạn quanh chân núi, nhưng vẫn chưa nhận ra dấu tích mà Âm Tần đã để lại. Chàng vội đi tìm một gã tiều phu để hỏi họ trên ngọn núi này thường

có những dị nhân lui tới không ? Người tiều phu cho biết hắn đã đi khắp núi nhưng chưa hề thấy một ai cả.
Thiết Trung Đường vừa nôn nóng lại vừa thất vọng. Đến lúc trời hoàng hôn, chàng đến ngồi nghỉ dưới một gốc cây. Nhìn sao đầy trời, chàng tự nhủ :
“Hay là bà ta gạt mình? Họ đi qua hướng tây lại muốn mình qua hướng đông, để mình không thể nào biết được nơi họ đến.” Thiết Trung Đường đang lúc tức bực thì nghe như có tiếng mèo. Chàng nhìn quanh thấy một con mèo trắng từ trong đám cỏ rậm chạy ra. Con mèo thân này rất uy mãnh, hai mắt sáng như lửa, đúng là con Tần Nô mà Âm Tần rất quí.
Thiết Trung Đường mừng quá, chàng kêu:
- Meo meo, thì ra mày đến đón ta ?
Con mèo thần như có linh tính, nó liền đi theo.
Thiết Trung Đường nhìn con linh miêu đi nhanh như một cao thủ võ lâm, có thể có người đi không kịp nó. Toàn thân nó một màu trắng nhưng dưới ánh hoàng hôn chẳng khác nào chiếc cầu vồng chắn ngang trời. Thiết Trung Đường phải lấy hết sức mới đeo kịp nó.
Chừng ăn hết một bữa cơm, vừa băng qua một eo núi là một cánh rừng rậm, tiếng chim kêu hòa theo tiếng gió của núi rừng nghe cũng lạnh người.
Toàn thân Thiết Trung Đường ướt đẫm mồ hôi, vừa vượt qua mấy eo núi, con linh miêu kêu lên một tiếng “meo” rồi nó phóng ngay vào vùng rậm rạp không còn thấy nữa.
Thiết Trung Đường đang ngơ ngác, chàng loanh quanh quan sát, chàng phát hiện cả một đáy vách núi có một kẻ hở chừng một thước nhưng bị cây cối che khuất. Nếu không chú ý quan sát thì không thể nào phát hiện. Thiết Trung Đường mừng quá, chàng tự nghĩ:
“Với võ công của mình dĩ nhiên là tìm ra được chỗ ở của họ, nhưng không có cách nào đoạt lại được Thủy Linh Quang !” Thiết Trung Đường bỗng nhiên thấy vấn đề sáng ra bởi chàng vừa nghe có tiếng cười trong trẻo ở sau lưng.
- Ngốc tiểu tử, nhìn cái gì mà sửng sốt như vậy ?
Thiết Trung Đường vội quay đầu lại, dưới ánh hoàng hôn có hai thiếu nữ không biết đã đến sau lừng chàng từ hồi nào. Cả hai thiếu nữ đều khoác áo dài hồng, một cô mặc áo xanh dài quá gối, phần chân còn lại trông trắng như tuyết. Chân họ chỉ mang đôi giầy cỏ, đúng họ là các cô thiếu nữ cùng sống với Ma y khách.
Dưới ánh nắng hoàng hôn, với tà áo bay bay, với mái tóc đen huyền, với màu hoa da phấn, trông họ như là những tiên nữ giáng trần.

Thiết Trung Đường vừa lo vừa mừng. Lo là lo hành tung chàng đã bị lộ, mừng là mừng những điều chàng tính toán không sai. Đây quả là chỗ ở của Ma y khách.
Đôi mắt của thiếu nữ áo hồng nhấp nháy nhìn Thiết Trung Đường rồi nói:
- Cốc chủ tính không sai, quả nhiên các hạ đã đến.
Thiếu nữ áo xanh cũng chen vào:
- Dĩ nhiên là đã đến, thôi hãy đi cho rồi, chứ còn đứng nhìn gì nữa !
- Tại sao lão tiền bối biết tại hạ đến.
Chàng cho rằng Ma Y khách quả đã có thần cơ mà quỉ thần cũng không lường được. Dù cho Ma Y Khách không có tài tiên tri nhưng đã tính toán như thần. Chàng thấy con linh miêu đã xuất hiện ngoài cửa hang. Chàng đoán rằng Âm Tần đã đố kỵ với Thủy Linh Quang nên mới cố ý tìm cách để Thiết Trung Đường tìm đến.
Hai thiếu nữ không hề nói năng, một cô nắm tay áo nói:
- Cốc chủ của chúng muội đang chờ tại sao lại không bước nhanh?
Cả hai thiếu nữ cứ đẩy Thiết Trung Đường vào cửa hang, chàng để mặc họ, cứ lần bước trong hương thơm ngào ngạt từ thân hình hai thiếu nữ tỏa ra.
Cửa hang vừa tối lại vừa ẩm thấp, chỉ vừa một người đi nên hai thiếu nữ một đi trước, một đi sau Thiết Trung Đường, cứ như vậy họ tiếp tục đi chừng uống xong một tách trà thì bỗng nhiên thấy sáng sủa, cảnh vật nơi đây thật trong sáng, thêm vào đó mùi thơm của muôn hoa ngào ngạt, quả đúng là:
“Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ Liễu ám hoa minh hiện nhứt thôn” Đi vừa qua khỏi đoạn hẹp của cửa hang là một sơn cốc rộng rãi, núi đồi bao quanh cả bốn mặt. Trước mặt là một con khe nước chảy dịu dàng với bầy cá bơi lội.
Dọc hai bên bờ khe, những cành liễu buông rũ, bên cạnh đó là một vườn hoa, thấp thoáng sau vườn hoa là một tịnh xá với nhiều thứ hoa quí bao bọc.
Phía trước tịnh xá là một khoảng đất rộng rãi với thảm cỏ xanh như nhung, có trưng bày la liệt nào là ngọc kỷ, ngọc đôn.
Những ngọn núi cao bao bọc xung quanh như che kín cuộc sống hồng trần. Con khe dài như một dãi lụa xanh, năm ba con ngỗng trời đùa giỡn. Trên đám thảo bình năm ba thiếu nữ đã xuống tóc, có người choàng đầu bằng một chiếc khăn sa, hoặc là mặc áo bào, mọi người đang đứng trên chiếc cầu nhỏ bắc ngang khe nói nói cười cười.
Dưới cây dương liễu có hai thiếu nữ đang đứng câu cá. Một trong hai

thiếu nữ giật được một con cá lớn, mấy cô khác đều chạy đến vui mừng, tất cả bọn họ bàn chân không như sương, chẳng biết là nhân gian hay cõi đời.
Thiết Trung Đường không ngờ trên cuộc đời này lại có một thắng cảnh như vậy nên chàng cứ đứng nhìn mãi.
Thiếu nữ áo hồng cười khanh khách:
- Chị em ơi ! Cá có gì đáng xem, hãy qua đây xem con ưng ngu ngốc.
Cô ta nói chưa dứt lời thì cả bọn đều ùa qua.
Trên mình bọn họ không phải mặc loại sa mỏng mà là loại lụa mỏng, Khi họ chạy qua bị gió thổi lên nên đều để lộ đường nét, chẳng khác nào họ không mặc áo.
Với những cặp giò trắng như tuyết quả là một kỳ quan. Thiết Trung Đường dù cứng rắn như thế nào cũng không tránh được chạnh lòng nên chàng nhắm mắt không dám nhìn nữa.
Chỉ trong nháy mắt cả mấy thiếu nữ đều vây quanh chàng. Người nắm áo, kẻ nắm tay, thôi thì mùi thơm của phấn son ngào ngạt quanh chàng.
Thiết Trung Đường luống cuống, sơ ý chạm vào tay một thiếu nữ, sao da thịt của cô ta mịn màng đến thế. Một cô gái cười khanh khách nói:
- Trông chàng ta ngày ấy thật tinh minh, quỉ kế đa đoan, khiến cho cái thằng sợ chết ấy thất điên bát đảo, thế mà hôm nay trông chàng như một con ưng đần độn.
Mấy cô gái khác nghe xong cười ngặc ngoẽo, chỉ có một thiếu nữ vuốt nhẹ vào má Thiết Trung Đường rồi nói dịu dàng:
- Ngày ấy khi gặp chàng, ta định vuốt má chàng để biết khuôn mặt chàng có phải là điêu khắc hay là họa. May thay hôm nay thiếp mới thỏa lòng mong ước.
Một cô khác nói:
- Hèn gì cô nàng hết lòng chờ đợi, dù cho cốc chủ tìm đủ mọi cách nhưng cô nàng vẫn không màn gì, thì ra do chàng là một trang anh tuấn.
Hình như thiếu nữ này mới thấy Trung Đường lần đầu tiên nên cô ta vừa tán thưởng lại vừa cảm kích. Thiết Trung Đường biết được Thủy Linh Quang chưa hề gì lòng chàng cảm thấy nhẹ nhàng.
Chợt nghe có tiếng nói trong trẻo từ phía dòng khe truyền lại :
- Khách đã đến rồi sao chưa thấy mời đến lại còn đùa giỡn gì nữa.
Các cô gái đều lè lưỡi, dẫn Thiết Trung Đường qua một chiếc cầu nhỏ, chàng nói:

- Xin hãy buông tay, để tại hạ tự đi.
Mấy thiếu nữ đều cười rộ rồi buông tay ra.
Vừa qua khỏi cầu, nhìn quanh một vòng, chàng thấy cả một vùng trăm hoa đang chen sắc. Hoa nào cũng tươi cũng đẹp.
Con đường nhỏ này thông vào tịnh xá. Trong giây phút ấy, tiếng cười nói từ trong vọng ra :
- Khách quí từ phương xa đến, bọn a đầu đang hướng dẫn vào, để ta ra chào đón.
Cô gái áo hồng che miệng cười, đi trước dẫn đường, xuyên qua một dãy hành lang thì đã thấy màn trướng phất phơ theo cơn gió nhẹ, phảng phất như có tiếng nhạc đang có ai đó tấu khúc.
Ma Y Khách mặc áo bào rộng tay đang đứng cạnh chiếc giường ngọc, bên cạnh chiếc giường là một chiếc cẩm đôn có bình hoa tươi tốt cùng nhiều thứ trái cây. Rất nhiều cô gái bao quanh Ma Y Khách đang thổi sáo. Khi thấy Thiết Trung Đường đến, tiếng sáo vẫn réo rắc không ngừng nhưng mắt họ đều chăm chú nhìn chàng.
Bốn bức vách sáng như gương. Thiết Trung Đường nhìn quanh cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ, bao nhiêu làn thu ba của họ. Vừa thấy chàng, Ma Y Khách đã tươi cười nói:
- Đúng là một kẻ si tình, không quãng ngại đường xa vạn dặm tìm đến. Chắc là cũng mệt mỏi, thôi hãy đến ngồi nghỉ ngơi.
Nghe vậy, một cô gái vội vã nhường cho Thiết Trung Đường một chỗ.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Nếu mình không ngồi thì hắn cho mình là con người nhỏ mọn. Nên chàng cũng tươi cười ngồi xuống.
Thiết Trung Đường vốn là một con người có trí, có dũng, không câu nệ tiểu tiết.
Khi vừa đặt chân đến đây chàng cũng cảm thấy như bị cái gì đó câu thúc nhưng bây giờ thì không.
Ma Y Khách nhìn chàng hỏi:
- Các hạ có dám dùng tiệc tùng ở đây không ?
- Cứ bằng vào võ công của tiền bối. Nếu tiền bối muốn hại vãn bối thì có khó khăn gì. Hà tất phải dùng đến độc dược. Dù ăn đến cả ba cân cũng chẳng sợ gì.
Ma Y Khách cười sảng khoái:
- Tốt lắm !
Lão chỉ vỗ tay một cái tức thì có một thiếu nữ đã nâng rượu quí lên mời. Màu rượu xanh lục, hoa quả đều ngọt lịm.
Thiết Trung Đường muốn chính mắt chàng nhìn thấy Thủy Linh

Quang rồi sau đó nói gì thì nói. Còn không dù có nói gì cũng không ích lợi, cho nên chàng cứ im lặng ăn uống.
Mấy cô gái đứng hầu thấy chàng cứ ăn uống nhưng không nói một lời, cả bọn cứ nhìn nhau cười, thấy vậy Ma Y Khách mắng:
- Tiểu a đầu, có gì mà cười, hãy múa hát để khách thưởng thức.
Thế là tất cả cô gái đều cửa nhạc, tiếng nhạc lúc cao lúc trầm hòa với tiếng hát trầm bổng. Mấy cô vũ nữ quay cuồng múa ở tiền đường với những bàn chân trắng nõn nà như ngọc. Trước mắt chàng như có một đàn bướm đủ màu sắc đang đùa giỡn ngàn hoa. Hòa cùng với lời ca tiếng nhạc, khiến bất cứ ai ở trong khung cảnh này cũng không tài nào tự chủ. Chợt thấy một thiếu nữ nhảy vào lòng Thiết Trung Đường.
Cô nàng uốn éo trong lòng chàng, đôi mắt cô ta cứ trân trân nhìn Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường vẫn nâng chén không hề cử động. Ma Y Khách thấy phong thái của chàng cứ thản nhiên, lão mỉm cười vẫy tay :
- Hãy dừng, để ta đưa khách đến tham quan nơi khác.
Lão Ma Y Khách vừa nói xong thì ca múa đều dừng, thiếu nữ nũng nịu nằm trong lòng Thiết Trung Đường cũng đứng dậy rồi nhí ngón tay vào mũi chàng mắng yêu:
- Chàng nhe, trông chàng chẳng khác gì cái tượng gỗ.
Thiết Trung Đường cũng mỉm cười đáp lễ nhưng chàng thở dài nhẹ nhõm.
Thực ra, bên trong Thiết Trung Đường đâu phải là gỗ đá mà không dao động. Chỉ vì chàng xưa nay thường che giấu tình cảm, không để bộc lộ ra ngoài nên người khác không thể phát hiện.
Ma Y Khách cho biết:
- Chỗ này rất ít kẻ dừng chân, nhưng các hạ đã đến đây trở thành khách quí của chốn này, nếu không đưa các hạ đi xem cho đủ thì có thể các hạ cho ta là nhỏ nhen.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
- Chưa hề nghe lão nhắc đến Thủy Linh Quang, bây giờ có lẽ lão đưa ta đến gặp nàng ?
Vừa nghĩ đến đó, lão đã băng mình đi trước.
Băng qua một đoạn hành lang, rồi qua khỏi mấy căn phòng. Mới nhìn vào thì cũng ngói gạch bình thường nhưng bên trong toàn xây dựng bằng ngọc thạch, sáng như lưu ly. Cách trần thiết thật thanh nhã thoát tục. Thiết Trung Đường lại thầm nhủ :
- Xem ra Ma Y Khách là người biết hưởng thụ trên cuộc đời này.
Ma Y Khách vẫn tiếp tụ di chuyển qua mấy căn phòng như vậy,

chàng thấy hai mắt hoa một cái thì đã thấy một căn phòng chứa đầy trân dị bảo. Thứ nào cũng vô giá, khi Thiết Trung Đường ở trong thạch động, châu báu ở đó cả thiên hạ cũng không hơn nổi, không ngờ châu báu ở đây còn hơn kho báu đó nhiều.
Ma Y Khách nâng một thanh kiếm bằng ngọc nói:
- Nhãn lực của các hạ tốt lắm, hãy xem thanh kiếm này như thế nào ?
Thiết Trung Đường búng ngón tay vào đó đã phát lên tiếng trong ngân. Rút cây kiếm ra khỏi vỏ, tiếng ngân của nó vang dội khắp phòng, ánh sáng của kiếm làm chói mắt.
Thiết Trung Đường buộc miệng khen:
- Bảo kiếm.
Gương mặt Ma Y Khách nở nụ cười đắc ý:
- Phòng bảo vật này đã bao nhiêu đời gia đình ta kiếm được, các hạ xem như thế nào ?
- Người đời vô cùng hiếm thấy.
- Còn mấy thiếu nữ vừa rồi như thế nào ?
- Cô nào cũng tuyệt vời.
Bỗng nhiên sắc mặt Ma Y Khách nghiêm nghị hỏi:
- Chỉ cần các hạ đáp ứng một điều kiện của ta thì tất cả trân bảo này các hạ cứ mang đi. Mấy thiếu nữ vừa rồi do các hạ chọn lựa.
Thiết Trung Đường vội vàng hỏi:
- Việc gì ?
Ma Y Khách không trả lời. Lão đưa tay nhấn vào bức tường một cái, liền xuất hiện một cửa sổ trong như kính. Thiết Trung Đường hồi hộp đến nhìn.
Một bên cửa sổ lại có một căn phòng. Trong căn phòng này có một thiếu nữ mặc áo trắng đang nằm trên chiếc giường ngọc. Mặt hoa da phấn, nếu không phải Thủy Linh Quang thì còn ai.
Chung quanh nàng đều có đủ thứ giải trí, nào hoa, nào quả, nào là áo quần sang trọng, nào là châu báu … lại còn có cả một tủ sách, một chiếc quạt bằng lông chim anh võ. Tất cả thứ này, nữ nhân trên cuộc đời đều mong ước.
Nhưng Thủy Linh Quang chỉ nằm nghiêng nghiêng với dáng mặt buồn thương.
Trên tay nàng nắm một cuốn sách, có lẽ nàng chẳng bao giờ đặt mắt đến nhưng lại như một kẻ ngơ ngác mất hồn.
Vừa nhác thấy Thủy Linh Quang, chàng không thể chứ ngự được buộc miệng gọi.
Ma Y Khách nói:

- Các hạ nhìn thấy cô ấy nhưng cô ấy không thấy các hạ, dù cho các hạ hét to, cô ấy cũng không nghe được.
Thiết Trung Đường cười nhạt:
- Đường đường là một vị tiền bối lại đi giam giữ một thiếu nữ thì làm sao xứng gọi là anh hùng.
Nói xong, Thiết Trung Đường ngoảnh mặt qua hướng khác không nhìn Ma Y Khách.
Lão từ từ nói:
- Chỉ cần các hạ nói với cô ấy là từ đây đến trọn đời không muốn gặp cô ấy thì tất cả báu vật và gái đẹp ở đây các hạ là chủ nhân.
Cả một phòng trân bảo, cả một đoàn gái đẹp, người đời ai không khỏi động lòng ham muốn, lão nghĩ rằng Thiết Trung Đường cũng không tài nào cự tuyệt. Nhưng không, chàng cười lớn:
- Tại hạ nghĩ rằng tiền bối là vị biết mình biết ta, không ngờ … tiền bối xem tại hạ là hạng người như thế nào ?
Ma Y Khách hơi biến sắc:
- Các hạ đừng quên bây giờ cô ấy đang nằm trong tay ta, nếu ta dùng sức mạnh chỉ sợ cô ấy bay lên trời.
Thiết Trung Đường nói:
- Tuy tiền bối nhận lầm tại hạ, nhưng tại hạ không nhận lầm tiền bối. Nếu tiền bối dùng sức mạnh thì tiền bối đâu có đợi đến hôm nay.
Ma Y Khách tuy là con người phóng đạt hiếu sắc lại tự thị có võ công. Nhưng câu nói vừa rồi của Thiết Trung Đường như điểm đúng huyệt, nên lão chuyển sắc mặt hòa hoãn ngay.
Lão đi quanh phòng một hồi, dừng chân nói:
- Võ công của ta, các hạ đã thấy, nếu ta ra tay giúp kẻ thù của các hạ thì như thế nào ?
- Võ công của tiền bối thực ra tại hạ chưa hề thấy, nếu tiền bối giúp cho kẻ thù của tại hạ, dĩ nhiên là tại hạ không chống nổi.
- Nếu các hạ đáp ứng yêu cầu của ta, thì ta sẽ giúp các hạ giết sạch kẻ thù của các hạ.
Tính tình lão ta rất kỳ dị, không muốn hỏi chuyện trong giới võ lâm. Lần này lão nói ra như vậy thật là bất đắc dĩ. Bởi vì lão ta từ nhỏ đến lớn hô đâu dạ đó, chưa có ai dám trái ý. Lần này lão ta cũng bằng thủ đoạn. Lão tin chắc thế nào Thủy Linh Quang cũng lao vào lòng lão. Không ngờ lão đã tìm đủ mọi cách nhưng Thủy Linh Quang vẫn một mực không màng. Càng ngày càng lãnh đạm lão. Lão lại càng nhiệt tình, không dùng sức mạnh mà chỉ cần Thiết Trung Đường nói một câu mà thôi, khiến Thủy Linh Quang trở nên vô vọng. Vì vậy lão dùng trăm kế chỉ mong Thiết Trung Đường đáp ứng.

Thiết Trung Đường cũng hơi dao động, chàng nhủ thầm:
- Nếu có lão ra tay tương trợ thì còn lo gì kẻ thù của Đại Kỳ môn không báo được.
Chàng lại nghĩ:
"Nhưng mình làm sao lấy việc riêng để hy sinh Thủy Linh Quang? Hà huống Đại Kỳ môn muốn phục cừu rửa hận cũng không cần đến sức lực của người khác.
Thiết Trung Đường nghĩ đến đó đã giúp cho chàng đi đến quyết định.
Chàng lắc đầu.
Thấy thế, Ma Y Khách nổi giận:
- Ngươi muốn chết ?
Trong tiếng hét ấy, lão ta tự thu chưởng thế.
Thiết Trung Đường thấy chưởng thế của lão thu hay phát đều do tâm. Võ công như vậy có thể nói là tuyệt thủ, trong lòng chàng cũng lo sợ nhưng ngoài miệng vẫn cười:
- Tiền bối muốn động võ tại hạ không đối địch nổi thì tránh né để làm gì ?
Ma Y Khách ngơ ngẩn một lát, chưởng thế của lão không đánh xuống, chỉ thấy hai chân lão chuyển thế rồi hướng đường chưởng lên khoảng không khiến trân bảo bay tứ tán, khí tức của lão như muốn báu vật đều nát ra như phấn che kín mặt đất.
Tuy vậy, sắc mặt của Thiết Trung Đường vẫn không thay đổi, chàng cười nhạt:
- Chưởng thế của tiền bối tuy mạnh nhưng gan của tiền bối thì rất nhỏ.
Ma Y Khách hỏi gặn:
- Ngươi muốn gì ?
- Nếu gan của tiền bối không nhỏ, thì tại sao tiền bối không dám để nàng gặp tại hạ.
Ma Y Khách nhìn chàng chợt lão hét:
- Đi theo ta ! Đi nhanh lên !
Thiết Trung Đường biết rằng lão đã mắc kế "kích tướng" của chàng, lòng chàng rất vui. Ma Y Khách đi trên hành lang bằng ngọc thạch, mới nhìn lão như đi giữa hư không.
Nguyên do là từ phòng báu vật với phòng của Thủy Linh Quang chỉ cách một bức tường nhưng đường đi thì xa lại quanh co rất khó đi.
Thiết Trung Đường nhận xét đường đi quanh co khúc chiết, biến hóa hợp với cái lý kỳ môn sinh khắc của trận đồ bát quái.
Nhưng chàng đã vào hang cọp thì còn sợ gì nữa. Đi một lát mới tới địa đầu nghe tiếng hát của Thủy Linh Quang ở trong phòng lưu ly

vọng ra. Nàng ca rằng:
- Chỉ có không tương tư, tương tư khiến người chóng già, đã bao lần suy tính nhưng rồi vẫn tương tu. Chỉ có mấy câu thật đơn giản, nhưng đã nói lên cái tư vị của người tương tư.
Ma Y Khách hứ một tiếng rồi nói:
- Tương tư có gì mà hay ?
Vừa bước vào đã thấy Thủy Linh Quang, dáng mặt của lão không còn nét giận dữ nữa.
Thủy Linh Quang cũng trông thấy Thiết Trung Đường đi sau lão, gương mặt của nàng sửng sờ, không biết là đang buồn hay đang vui, cuốn sách trong tay nàng rơi xuống.
Hai người nhìn nhau như không muốn xa nhau nữa. Ma Y Khách đứng bên cạnh nhìn hai người, lão như ganh tỵ nói lớn:
- Đã gặp nhau thì hãy nói đi !
missing p- * chàng biết rằng cô ấy muôn đời cũng không đổi ý. Thế thì.... chẳng bằng lòng tha cho cô ấy.
- Sao lại dễ dàng như thế.
Bỗng nhiên Thủy Linh Quang bước tới, nàng lạy xuống, ngướng đầu lên lễ phép:
- Nếu tiền bối cứ giam giữ tiện nữ ở đây càng khiến tiện nữ hận tiền bối. Chi bằng tiền bối hãy tha cho tiện nữ thì tiện nữ sẽ không bao giờ quên ơn tiền bối.
Nàng nói xong, nước mắt chảy đầm đìa. Dù cho sắt đá cũng động lòng. Tiếng nói nghẹn ngào của Thủy Linh Quang, lại thêm vẻ đẹp của nàng. Ai nhìn nàng cũng không khỏi chạnh lòng.
Ma Y Khách nhìn Thủy Linh Quang nói:
- Ta vốn không muốn nàng hận, nếu ta tha nàng thì lập tức nàng đi ngay, dù nàng có nhớ đến nơi này cũng không ích gì !
- Thế.... thế thì tiền bối cứ giết tiện nữ !
Ma Y Khách nhìn trời than:
- Ta đâu nỡ giết nàng.
Thiết Trung Đường xen lời:
- Tiền bối không giết cũng không tha, rốt lại tiền bối muốn như thế nào ?
Âm Tần cũng xen lời:
- Đúng đấy, rốt lại chàng muốn như thế nào hãy nói cho mọi người biết, rồi cứ thế mà làm, có lý nào thiếp lại không biết ganh tỵ.
- Thì ra bà cũng ganh.
Lão chống tay đi đi lại lại. Đột nhiên lão dừng nói:
- Có rồi !

Thiết Trung Đường hỏi:
- Có gì ?
Ma Y Khách ra điều kiện:
- Nếu ngươi đi ra khỏi trận bát quái của ta, ta sẽ thả cả hai người.
Nghe vậy, Âm Tần biến sắc:
- Nhưng.... nhưng trận bát quái....
Ma Y Khách nói:
- Nhưng gì mà nhưng. Ngày trước ta cũng phải đi ra được trận bát quái, phụ thân ta mới đồng ý cho ta xuống núi.
Âm Tần nói:
- Ai không biết chàng là một kỳ tài trong võ lâm. Nếu như trên cuộc đời này có người hơn chàng thì người ấy.... cũng không sợ gì cả.
Ma Y Khách cười lớn:
- Nếu được thì cứ thử xem như thế nào ?
hai tiếng sau cùng lão muốn nói với Trung Đường.
Thiết Trung Đường tự nhủ:
"Ngươi đi được, tại sao ta không đi được." Chàng liền nói lớn:
- Được !
- Tất cả hãy theo ta.
Ma Y Khách phóng bộ đi trước, lão quanh co bên này quẹo qua bên kia, chẳng mấy chốc lão đưa mọi người vào một gian thạch thất.
Thạch thất này xây thành tám góc, tất cả gồm có tám cửa. Cửa nào cũng có rèm phủ tận mặt đất và được chia ra tám màu:
hồng, tím, đỏ, lục, vàng, xanh, lam và màu đen, không ai biết phía trong cửa có vật gì.
Tấm rèm màu sẫm ở ngoài cánh cửa có mấy cái ghế đá, bên trên có hoa quả, có trà, có rượu, có bình, có thánh ngọc chói chang cả mặt.
Thấy thế Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
"Tám cửa thì đã thấy rồi, còn trận đồ ở đâu ?" Ma Y Khách vỗ tay một cái, ngoại trừ cửa màu đen, liền có bảy người từ sau bảy bức rèm bước ra, màu của mấy bức rèm cũng khác nhau, người cũng mặc áo khác màu, màu rèm như thế nào thì người từ bức rèm ấy bước ra cũng mặc áo cùng màu.
Bảy thiếu nữ này đều có nhan sắc tuyệt mỹ. Chỉ có màu áo khác nhau còn hình thức đều một cách kiểu. Có cô mặc quần dài, nhưng cũng có cô mặc quần ngắn, có người thì chỉ đóng khố.
Thiết Trung Đường lại thầm nhủ:
- Mấy cô thiếu nữ này, cô nào cũng tuyệt sắc, chẳng biết lão ta tìm họ Ở đâu, nhưng lão vẫn chưa thấy đủ, xem ra....
Thiết Trung Đường vừa nghĩ đến đó thì bảy thiếu nữ đã vây chặt

chàng. Thiết Trung Đường nhíu mày hỏi:
- Đây là trận đồ mà tiền bối muốn tại hạ vượt qua ?
- Đúng, trận này chỉ ở trên trời mới có. Chứ ở nhân gian làm sao mà thấy được, nếu ngươi vượt qua trận này đương nhiên là ta thua.
Trung Đường hỏi:
- Phương pháp như thế nào ? Lấy gì làm chuẩn cho kẻ thắng người thua ?
- Trận này có tên:
"Tiên nữ thoát y trận." Thiết Trung Đường vừa nghe đến tên trận, chàng nhíu mày khó chịu.
- Bảy con a đầu này, tuy võ công không cao nhưng cũng không kém. Bảy đứa này vây người ở giữa. Một mặt bọn chúng thoát y, mặt khác bọn chúng lột áo của ngươi.
Cho đến khi cả bảy đứa đều thoát y nhưng bọn chúng không cởi được áo của ngươi thì trận ấy xem như ngươi thắng một nửa.
- Còn một nửa thì sao ?
- Nửa còn lại chờ đến lúc ngươi thắng rồi sẽ nói cũng không trễ.
Thiết Trung Đường nghe lão diễn giảng phương pháp, chàng vừa kinh ngạc vừa lấy làm lạ, còn Thủy Linh Quang thì thẹn đỏ mặt. Duy chỉ có mấy thiếu nữ vẫn nói cười tự nhiên.
Ma Y Khách cười đắc ý:
- Thất tiên nữ trận của ta, dám nói rằng trong võ lâm chưa ai thấy qua, nếu có người thắng được trận này thì phải tính là cao thủ.
Thiết Trung Đường tự nhủ:
- Tuy mình đã biết cách thức rồi đó, nhưng mình đâu có phải một cái xác chết, nếu bị các cô ấy cởi áo quần.
Chàng liền nói lớn:
- Bảy cô ấy thoát y bao lâu ?
Ma Y Khách cho biết:
- Bảy cô ấy thoát y không ngừng !
Thiết Trung Đường trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:
- Khi các cô ấy thoát y, nếu tại hạ đánh gục các cô ra khỏi trận thì như thế nào ?
- Nếu ngươi đánh gục cả bảy người thì xem như ngươi thắng.
Thiết Trung Đường lại nghĩ:
- Võ công của bảy cô này tuy không kém, nhưng họ đang bận cởi áo thì họ không thể nào động thủ. Khi ấy mình thừa cơ đánh gục là xong.
Chàng nghĩ đến đó đều buộc gọn áo quần rồi nói:
- Được, xin mời các cô ra tay.

Bảy thiếu nữ tươi cười, họ chuyển động thân hình vây quanh Thiết Trung Đường với khoảng cách hơn một trượng, chỉ có những nụ cười duyên dáng, ngọt ngào của họ cũng khiến cho người khác động lòng.
Bỗng nhiên Thủy Linh Quang la lớn:
- Hãy khoan, nếu chàng … chàng thua thì như thế nào ?
- Nếu hắn thua thì cũng có một cơ hội. Cô nương hãy xem đó, họ vây thành vòng tròn như tường đồng. Cô nương hãy nhìn trên bốn bức vách đá, những hình người trên đó là cách phá trận, chỉ cần hắn ở trong phòng có bảy ngày học cách phá trận. Sau bảy ngày thì có khả năng phá trận. Ngày xưa ta cũng trong thời gian bảy ngày là phá được trận.
Thủy Linh Quang nhìn lên bốn bức tường quả nhiên có hình người bay nhảy, cùng các thế đánh, nàng cúi đầu nói:
- Nếu như vậy thì rất là công bình.
Ma Y Khách tươi cười nói:
- Nếu muốn không công bằng, thì chính ta đấu với hắn. Khi tranh thắng người khác thì phải cần cho người ta khẩu phục và tâm phục thì mới thành công.
Lão đi tới bức rèm đen nói:
- Xin mời đến đây xem cuộc đấu như thế nào.
Âm Tần tươi cười đi trước, Thủy Linh Quang nhìn Ma Y Khách thầm nhủ:
- Lão ta có cái đáng hận nhưng cũng có những điều tỏ ra quân tử.
Nàng nghĩ đến đó tự nhiên có cảm tình với Ma Y Khách, nàng thở dài nói:
- Tiền bối đã sống nhiều năm với nhiều người đẹp … vì sao.... lại còn … chưa muốn tha tiện nữ ?
Ma Y Khách dựa vào chiếc ghết chỉ mỉm cười không trả lời. Âm Tần thì cười khanh khách:
- Hảo muội tử, ta cho muội rõ, muội càng không bằng lòng thì lão càng nghĩ đến muội.
Thủy Linh Quang ngơ ngác một hồi rồi nói:
- Đàn … đàn ông đều như vậy cả sao ?
Điều này khiến Ma Y Khách cứng họng. Còn Âm Tần thì cười như nắc nẻ.
Một lát sau, Ma Y Khách mới lắc đầu, vỗ tay nói:
- Khởi nhạc, bắt đầu trận.
Tiếng nói của lão xuyên ra ngoài. Thế là nhạc bắt đầu trỗi. Tiếng nhạc reo rắc khiến cho người nghe không còn tự chủ. Trong tiếng

nhạc, bảy thiếu nữ bắt đầu chuyển động. Thiết Trung Đường thấy họ chuyển động đến hai vòng nhưng chưa thấy động thủ, chàng giục:
- Thoát y đi !
Miệng chàng vừa nói xong, mặt chàng đỏ ửng, nghe Âm Tần đứng cười khanh khách như vui sướng:
- Hắn là một loại nam nhân gan lì dám giục các cô nàng thoát y !
Lúc ấy tiếng nhạc thay đổi, âm thanh đang du dương, chuyển qua âm thanh buồn.
Từ trong bức rèm màu hồng có một thiếu nữ mặc áo hồng bước ra nói:
- Đừng nôn nóng, rồi cũng thoát y.
Thiếu nữ áo hồng vừa nói vừa cởi áo trông cô ta như một màng mây hồng đứng trước mặt Thiết Trung Đường. Trong bàn tay cô ta phóng chiếc áo phát ra tiếng gió chẳng khác nào là một thứ binh khí ngoại môn rất lợi hại.
Thiết Trung Đường đâu dám chần chờ. Chàng lách mình tránh. Bây giờ thiếu nữ áo đỏ cũng cởi áo và cũng vẫy tay.
Chiếc áo đỏ của cô ta nhắm vào huyệt đồng mồn của Thiết Trung Đường. Thủ pháp điểm huyệt của thiếu nữ này rất hiếm thấy trong võ lâm. Thiết Trung Đường hơi lúng túng, chàng nghe có tiếng cười ở phía sau, thế là một chiếc áo xanh bay tới điểm vào huyệt mệnh môn.
Sau ba chiêu, Thiết Trung Đường mới biết mỗi động tác thoát y của mỗi thiếu nữ đều ẩn tàng chiêu thức rất lợi hại.
Tuy động tác của họ rất dịu dàng, nhưng chiêu thức của họ vô cùng biến ảo khó lường được. Vả lại, bảy người liên thủ, họ liên tục phối hợp. Hết chiêu này đến chiêu khác, cơ bản là không để cho đối phương kịp thở, thêm vào đó tiếng nhạc rất hấp dẫn làm cho tâm lý đối phương bị xao lãng.
Thiết Trung Đường vừa lo vừa thấy lạ lùng nhưng chàng vẫn hết sức duy trì trận đấu. Nhưng sau mười chiêu, toàn thân chàng mồ hôi vả ra như tắm, muốn ra chiêu chống trả nhưng chàng cảm thấy khó khăn vô cùng.
Nên biết rằng, mượn tư thế cởi áo để ra chiêu là chiêu thức mà võ lâm hiếm thấy, lại lấy áo làm binh khí khiến đối thủ khó mà phòng bị. Hơn nữa, cả bảy cô liên thủ, tiếng nhạc làm cho phân tâm, thân hình trần truồng khiến cho dục khởi, bên cạnh đó do nhiều màu sắc khiến cho đối thủ hoa mắt đầu váng.
Thủy Linh Quang đứng ngoài cũng không khỏi sợ. Còn Ma Y Khách thì nói:

- Có thể nói rằng trận “thất tiên nữ“ của ta thuộc loại trận số một trong thiên hạ.
Âm Tần nói:
- Loại trận pháp khác cũng có lợi hại của nó. Tuy cũng biến hóa khôn lường nhưng lại không có sức làm động tâm, đẹp mắt, dụ hoặc đối thủ như trận này. Thiếp đã giang hồ nhiều năm nhưng vẫn chưa thấy. Đúng là có thể gọi “đệ nhất kỳ trận” chỉ có gia đình chàng mới nghĩ ra được thế trận này mà thôi.
Nghe Âm Tần hết lời tán dương, Ma Y Khách cười đắc ý :
- Hay nhất là đoạn sau, hãy chờ xem.
Lúc ấy tiếng nhạc càng du dương đầy sức dụ hoặc. Tiếng nhạc chẳng khác nào tiếng than thở của người chinh phụ mong xuân về.
Các cô gái miệng thì tươi cười duyên dáng, một nửa đã cởi áo, lộ rõ nửa thân hình trắng nõn nà. Còn có cô thì mới cởi một nửa, mỗi cô một vẻ khác nhau. Cách cởi áo cũng không giống nhau. Như vậy có nghĩa là chiêu thức mỗi người mỗi khác. Còn cách ra chiêu thì vô cùng biến ảo không thể nào dùng ngôn ngữ nói hết được.
Trận pháp càng lúc càng linh diệu dị thường.
Chưởng phong của Thiết Trung Đường hùng hùng hổ hổ, chỉ đông đánh tây.
Chàng lấy hết sức ra chiêu. Những chiêu thức Thiết Trung Đường phóng ra rất nhanh nên mới có thể duy trì được.
Chợt nghe thiếu nữ áo vàng nói:
- Chàng xem mông của thiếp có dễ nhìn không?
Thế là cô ta cởi chiếc quần xuống.
Thiết Trung Đường thấy chân phải của cô ta móc vào chiếc quần duỗi thẳng chân phóng chiếc quần bay tới. Đó là chiêu “Oanh oanh song phi túc” đá vào hông Thiết Trung Đường.
Hai chân ngọc lay động, chỗ kín ẩn hiện, Thiết Trung Đường tự thấy tâm trí chàng hơi dao động. Phía sau cũng bị hai chân bay tới, chàng chỉ còn tung mình lên tránh.
Thiếu nữ áo vàng nói:
- Giỏi nhỉ, đá không trúng.
Thế là hai bàn chân cô ta phóng hai chiếc giày như là một thứ ám khí bay tới Thiết Trung Đường.
Chiêu này quá là tuyệt diệu, kiến đối thủ không ngờ tới.
Thân hình Thiết Trung Đường bay lên chỉ nghe bốn tiếng giày bay tới, chàng lập tức dang hai tay dùng chân đá hai chiếc giày phía trước mặt đối phương.
Không ngờ mấy cô gái này dùng chân đẩy giày chẳng khác nào cao

thủ phóng ám khí, hai chiếc giày phía sau bay tới đánh vào hai mông Thiết Trung Đường.
Chiêu thức này rõ ràng là ở ngoài ý liệu của Thiết Trung Đường. Chàng thấy dù có tránh cũng không tránh được. Bỗng nhiên chàng dùng thế lăng không cân đẩu bay xuống rồi nhắm hai mắt phóng song quyền ra.
Chỉ vì Thiết Trung Đường không dám nhìn tư thế khi các cô gái phóng lên nên chàng phải nhắm mắt ra chiêu. Nhờ quyền phong của chàng quá mạnh, đối phương phải lùi.
Thấy thế, Âm Tần khen:
- Hảo chiêu !
Ma Y Khách nói:
- Chưa thấy hay gì, Thủy tiểu muội, tiểu muội có khen hay không ?
Thủy Linh Quang đang lo lắng theo dõi trận đấu, nàng còn lòng dạ nào chú ý đến người khác. Cô gái áo tím bỗng nhiên vung hai chân. Chiếc quần dài của cô ta đã cởi, chỉ còn lại chiếc áo trên mình. Khi ấy, cô ta duỗi năm ngón tay của bàn tay trái nhằm điểm vào mắt của Thiết Trung Đường. Rồi cô ta thừa kế phóng thêm một chiêu gồm hai thức giáp công cả trên lẫn dưới rất lợi hại.
Thiết Trung Đường lở cười lở khóc.
Với chiêu thức này chàng đâu dám đón. Không ngờ từ phía sau nói:
- Chàng không ngửi mùi của cô ấy thì ngửi mùi của ta vậy thôi.
Quả nhiên cô ta móc chân phóng tới.
Dù ở trong hiểm nguy, nhưng Thiết Trung Đường vẫn không rối loạn. Chàng biến chiêu nhanh nhẹn, hai tay phóng chiêu, thân hình đã lách tránh. Vốn chàng thừa cơ ra chiêu tuy không đến nỗi gây thương tích nhưng cũng trở ngại cho đối phương.
Trước mặt chàng là cô gái áo hồng. Trong lúc này cô ta đã cởi hết áo quần chỉ còn lại một chiếc yếm hồng.
Tay phải cô ta nắm vào sợi dây trái, tay trái cô ta nắm mối dây phải, rồi cô ta vung hai tay một cái, chiếc yếm cũng rơi xuống. Bất luận người đàn bà nào muốn cởi yếm cũng tư thế đó, nhưng ở đây cô ta lấy tư thế ấy làm chiêu thức. Chiếc yếm như một mảnh mây hồng bay tới đánh Thiết Trung Đường. Chàng không suy nghĩ gì cả cứ phóng song chưởng với chiêu "Hắc hổ thâu tâm" đánh vào ngực đối phương. Khi cô này ra chiêu này thì toàn bộ ngực của cô ta đều trống trải. Mắt chàng chỉ hoa lên một chút rồi vẫn phóng chiêu. Với tình thế này tuy mô tả thì chậm, nhưng chiêu thức thì nhanh như chớp, không ngờ hai tay của chàng bị đối phương bắt. Cô gái áo hồng cười khanh khách rồi lấy chiếc yếm hồng phủ lên đầu chàng, cô

ta vội vàng thò tay cởi áo quần của Thiết Trung Đường. Chàng hết sức giận dữ nên thân mình di chuyển chậm lại.
Chàng đã bị cô ta điểm vào huyệt "khúc trì" nên không cử động được nữa.
Thấy vậy, Ma Y Khách ra lệnh:
- Nè các a đầu, không được cởi y phục của hắn nghe chưa ? Chỉ cần lột áo ngoài của hắn để hắn thấy diệu dụng của trận pháp là đủ rồi.
Cô gái áo hồng nói:
- Nếu muốn lột áo quần của hắn thì đâu đợi đến bây giờ ! Sư phụ cứ yên tâm.
Nói chưa dứt lời, thì chiếc áo ngoài của Thiết Trung Đường đã bị lột ra. Chàng đứng sửng như trời trồng. Tuy chàng chưa bị lột áo quần, nhưng chàng đã thua cuộc.
Bỗng nhiên thấy một bóng người bay tới. Với dáng dấp uyển chuyển, mái tóc phất phơ trước gió. Thì ra người này chính là Thủy Linh Quang.
Gương mặt nàng thật buồn rầu ai oán, nhưng đôi mắt nàng rất giận dữ nạt:
- Buông tay !
Nàng phóng song chưởng giật chiếc áo trong tay cô gái áo hồng. Cô ta vội giấu chiếc áo sau lưng rồi lùi hai bước nói:
- Vô lý chưa, chiếc áo này đâu phải của cô thì cô lấy làm gì ?
- Ngươi … ngươi có đưa không ?
Thủy Linh Quang vốn không muốn tranh cãi với người khác. Lúc này nàng vừa giận vừa hoảng nên càng líu lưỡi. Nét mặt xanh xao của Thủy Linh Quang chuyển qua màu hồng mới nhìn đẹp như tiên.
Ma Y Khách nhìn nàng chầm chậm. Cô gái áo hồng mỉa mai:
- Chiếc áo hôi hám này chúng ta đâu có cần. Nếu ngươi càng cần nó thì chúng ta lại càng không trao, phải không tỷ muội.
Các cô gái vốn tức bực bởi vì Thủy Linh Quang đã đoạt mất sự sủng ái của cốc chủ đối với họ, nên họ càng tức giận. Bây giờø họ nhất tề vỗ tay cười nhạo:
- Đúng, đúng. Đừng trả lại.
Thủy Linh Quang bậm đôi môi bỗng dưng nước mắt trào ra. Các cô gái lại cười :
- Đại thư, hãy nhìn cô ta khóc tội nghiệp ghê, thôi hãy trả áo đi.
Thủy Linh Quang cứ cúi mặt nhìn xuống đất.
Thiết Trung Đường nhìn Thủy Linh Quang, chàng cảm thấy thương nàng vô hạn, chàng thở dài:
- Trời sinh tính tình của Thủy Linh Quang mềm yếu, người nào cũng

có thể xem thường nàng.
Thiết Trung Đường vừa nghĩ đến đây, chàng chợt thấy Thủy Linh Quang ra chiêu như gió đánh vào ba cô gái áo hồng, áo xanh và áo vàng. Mỗi cô bị một chưởng. Ba chưởng này xuất kỳ bất ý nên các cô gái đều ngơ ngác.
Thấy vậy, Ma Y Khách khen:
- Đánh hay quá ! Hay quá !
Thủy Linh Quang trở tay lau nước mắt rồi nói lớn:
- Bỏ áo xuống, đi ra !
Các cô gái không ngờ một cô gái mềm yếu như vậy, bây giờ trông thật hung hăng, họ đưa mắt nhìn nhau.
Thiết Trung Đường vừa lo lại vừa mừng:
"Linh Quang đã thay đổi, rất tốt" Thiết Trung Đường cũng chưa biết tính tình của Thủy Linh Quang vốn rất kiên nghị. Nếu không kiên nghị thì làm sao nàng chịu đựng nổi cuộc sống khốn khổ trên cánh đầm, chỉ có điều từ nhỏ nàng đã phải chịu đựng những điều trái với ý nàng. Bây giờ mới nhìn vào, ai cũng cho rằng nàng nhu nhược. Nhưng nếu bức hiếp nàng quá mức, thì nàng sẽ làm bất cứ việc gì.
Nàng chợt nắm chiếc quần màu xanh dưới đất liệng qua. Thấy vậy các cô gái đều ngạc nhiên, cả mấy cô đều bị Thủy Linh Quang sử dụng chiếc quần màu xanh đánh thất điên bát đảo. Lúc này cô gái áo hồng mới chịu trả chiếc áo của Thiết Trung Đường.
Thủy Linh Quang tung mình nắm chiếc áo. Ma Y Khách cười ha hả:
- Rất hay ! Rất hay !
Còn Âm Tần cũng khen:
- Xem ra cọp định ăn thịt thỏ, nhưng không dễ dàng gì !
Ma Y Khách vừa cười vừa nói:
- Ta là cọp vàng, còn nàng là hồ ly.
Thủy Linh Quang như không cần nghe bọn họ nói qua lại, nàng ngơ ngác một hồi rồi từ từ đến bên Thiết Trung Đường trao chiếc áo nói:
- Huynh … huynh hãy mặc vào … Thiết Trung Đường hiểu rằng nàng chỉ vì mình mà bị người khác trêu cợt nên mới giận dữ như vậy. Đầu óc chàng chẳng biết nên vui hay nên buồn. Chàng đưa tay đón chiếc áo khen.
- Tốt quá, đại ca sẽ mặc vào.
Linh Quang ngập ngừng:
- Bảy ngày ấy … Thiết Trung Đường tiếp lời:
- Trong bảy ngày nhất định đại ca sẽ học được cách thức phá trận.
Thiết Trung Đường vừa mặc áo vừa nói:
- Chiếc áo này đã mặc vào, chắc chắn bọn chúng sẽ không bao giờ

cởi ra được.
Thủy Linh Quang không nói gì, nàng chỉ nhìn Thiết Trung Đường. Trong tia nhìn của nàng như đã nói lên niềm tin tưởng.
Âm Tần nhìn Ma Y Khách cố ý thở dài nói:
- Đúng là một đôi tài tử giai nhân, thiên thành giai ngẫu … Nói rồi ôm con Tần Nô đi ra.
Ma Y Khách dặn dò:
- Trong bảy ngày đó, ngươi ở trong phòng ấy không được rời khỏi một bước.
- Thời gian bảy ngày đâu đáng gì. Tại hạ sẽ không rời căn phòng này một bước.
Thủy Linh Quang xen vào:
- Muội cũng không làm phiền gì đại ca. Đại ca cố gắng học nhe.
Thủy Linh Quang từ từ bước vào phòng. Vừa đến cửa, nàng còn ngoảnh mặt lại nhìn Thiết Trung Đường.
Ma Y Khách cười nhạt nói:
- Cô ấy đối với ngươi thật thâm tình, nếu ta không để cho ngươi chịu khổ thì ngươi sẽ không có dịp bày tỏ lòng ngươi đối với cô ấy.
Thiết Trung Đường mỉm cười :
- Trong khi tiền bối hành xác tại hạ, ắt là tiền bối ganh tuông chứ gì ?
Ma Y Khách không giận mà cười nói:
- Đúng đấy ! Người đoán không lầm. Nếu ta không ganh thì ta không hành khổ ngươi.
Thủy Linh Quang nghe đến tiếng hành khổ, nàng hoảng hốt hỏi:
- Khổ như thế nào ?
- Người mà được trời giao trọng nhiệm trước hết phải lao nhọc gân cốt, đói cả ruột gan … Tiếng nói của lão xa dần, cuối cùng lão dẫn Thủy Linh Quang cùng đi.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 19
Mười tiên nữ xuống trần

Thiết Trung Đường bắt tay ngay vào việc học tập cách phá trận. Chàng thấy những bức tranh trên bốn vách tường mỗi tư thế đều biểu lộ chiêu thức cực kỳ tinh diệu.
Mỗi bức tranh là một chiêu thức độc lập, nhưng cần phải phối hợp năm bảy chiêu thức thì mới thành một chiêu. Trong các chiêu thức ấy

đều có mối quan hệ với nhau, đồng thời chúng biến hóa vô cùng vi diệu. Đúng là võ lâm hiếm có.
Thiết Trung Đường thầm nhủ:
“Quả là Ma Y Khách thật lỗi lạc. Tính tình của lão không phân biệt thiện ác lại rất kỳ quái. Nếu không phải là con người kỳ quái thì tại sao lại dễ dàng để lộ thứ võ công tinh diệu như thế này.
Thiết Trung Đường vốn là người thích võ nghệ. Nay chàng gặp được một thứ võ công tinh ảo, chàng vui mừng như người điên. Chàng chăm chú nhìn những bức họa rồi bắt chước theo chiêu thức trong mỗi bức tranh.
Một thiếu nữ mang vào một cái đồng hồ chứa cát. Mỗi khi cát trong bình lọt xuống hết là một ngày. Thiết Trung Đường đang dồn toàn tâm toàn trí học chiêu thức trên tranh, nên chàng không chú ý gì cả, chàng cứ buộc miệng đồng ý chứ cũng không ngoảnh đầu lui.
Thiết Trung Đường so sánh chiêu thức trong tranh với chiêu thức của các cô gái “Thoát y quyền” tuy thật lạ lùng. nhưng các chiêu thức trong bức họa rõ ràng là “khắc tinh” đối với chiêu thức của các cô gái. Mỗi chiêu mỗi thức đều có khả năng chế ngự.
Mới nhìn vào thì những chiêu thức này cũng bình thường nhưng nhìn thật kỹ thì khi phóng chiêu ra, đối phương gặp phải đành bó tay bó chân và không thể nào ra tay được nữa.
Thiết Trung Đường như say, càng nhìn càng thấy xảo diệu. Cuối cùng chàng phát giác chiêu thức này chỉ ở thế thủ. Nói gọn là Phong, Bế, Ngăn, Cản, Khóa là những yếu quyết. Chàng lại phát giác “tiên tử thoát y quyền” mới là thế công:
Đá, Đánh, Phẩy, Đâm, Chặt, Móc. Một thế công này tuy lợi hại nhưng không thể tránh trống trải. Võ công trên đời này tuy rất phức tạp nhưng chiêu thức chỉ công mà không thủ thì không nên.
Nên biết rằng chiêu thức mà chỉ công chứ không thủ thì thế công rất lợi hại, còn thủ mà không công thì thế thủ rất nghiêm mật. Nếu phối hợp hai thế làm một, đó là quyền thuật tuyệt diệu.
Trường hợp hai loại này phần ra hai, vốn không ai chủ trương như vậy. Vì vậy cả bảy cô gái liên hoàn thành một người có bảy đường quyền, bảy thế, nên không cần phải thủ. Hà huống bảy người họ trống trải, họ lộ ra toàn thân trần truồng, nếu một chính nhân quân tử thấy tình huống như vậy, chẳng ai nỡ xuống tay. Nhìn thế công của trận này còn lợi hại hơn nhiều đối với thế trận khác.
Thiết Trung Đường vốn người thông minh nên chàng tiếp thu được ngay cái lý của trận đồ. Chàng buộc miệng:
- Nếu không phải là kỳ nhân thì làm sao sáng tạo được những chiêu

thức kỳ bí như vầy.
Thiết Trung Đường liếc nhìn chiếc đồng hồ, đã thấy cát lọt ra hết. Do chàng say sưa với võ công nên quên cả thời gian. Chàng quên cả ăn uống. Bây giờ nhớ lại thì ruột đói cồn cào, số hoa quả trên bàn cũng không biết người ta đã mang đi từ lúc nào. Cô gái hôm qua mang chiếc đồng hồ vào chăm chú nhìn chàng. Thiết Trung Đường bước tới ôm quyền chào:
- Cô nương !
Cô gái liền hỏi:
- Chàng đói bụng lắm nhỉ ?
- Tại sao cô nương biết ?
Cô gái mỉm cười, lấp ló sau lưng chiếc bình rượu nói:
- Thiếp chờ câu nói ấy từ lâu, chàng chú tâm học võ nên quên cả ăn uống.
Thiết Trung hỏi:
- Nếu được xin cô nương một ít thức ăn.
Cô gái cười duyên dáng nói:
- Cốc chủ thì ăn ghen còn chàng thì ăn khổ. Câu nói này xin chàng đừng bao giờ quên. Hà huống … Cô nàng cười khanh khách nói tiếp:
- Trên đời này dù người có rộng rãi bao nhiêu đi nữa cũng không muốn trao rượu thịt cho người tình địch.
Thiết Trung Đường sực nhớ câu nói của Ma Y Khách "đói cái thể xác". Nếu không được ăn uống thì làm sao duy trì cho hết bảy ngày ?
Cô gái nằm vào giường mỉm cười nói:
- Nếu chàng không thách thức với cốc chủ, tức chàng là khách của ông ấy, thì tự nhiên ông ấy chiêu đãi chàng. Còn không thì đừng phí công gọi thức ăn.
Thiết Trung Đường tự nhủ:
"Nguyên do là lão muốn mình "lao kỳ cân cốt"" Tuy trong lòng chàng tức giận, nhưng không biết phải làm gì hơn. Chàng tự nhủ :
- Làm gì đây ?
Cô gái mỉm cười cho biết:
- Làm gì thì hãy theo lời muội.
Thế là cô ta trề môi, uốn éo cùng với những động tác hấp dẫn. Thiết Trung Đường như không trông thấy, rồi cười nhạt:
- Đã như vậy, xin cô nương cứ nói !
Bỗng cô gái vùng dậy nói:
- Chột mắt, chột mắt, làm sao chàng lại chịu chột mắt ?
Cô gái lại cười :
- Muội đến nói cho chàng biết, trước hết chàng hãy đấm bóp cho

muội.
Vừa nói xong cô ta đã nằm xuống đất.
Nếu thay vì Vân Tranh thì lúc nãy thế nào hắn cũng cho một chiêu. Còn như Trầm Phủ Bạch ở trong tình huống này thì không cần nói cũng biết.
Nhưng Thiết Trung Đường thì chỉ mỉm cười, quả nhiên chàng ngồi xuống đấm bóp hai mông cô nàng trắng như tuyết. Từ mông xuống chân không hề có một vết sẹo nào. Chàng cũng không tránh khỏi dao động. Cô gái này thấy Thiết Trung Đường có vẻ bị lung lạc, nên mỉm cười nói:
- Thì ra chàng vẫn còn mắt đấy chứ !
Nói xong, cô ta duỗi thẳng chân chạm vào mũi chàng, mùi thơm từ trong người cô gái tỏa ra khắp phòng, bỗng nhiên hai mắt của Thiết Trung Đường sáng hẳn lên.
Chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng cười:
- Thủy cô nương, hãy nhìn xem. Đó là một anh hùng nam tử mà cô nương từng yêu, không ngờ hắn cũng như vậy.
Thiết Trung Đường không quay lại nhìn, chàng biết rằng Ma Y Khách cố ý hạ nhục chàng, lão còn đưa Thủy Linh Quang đến nhìn, chàng chỉ mỉm cười.
Chỉ nghe Thủy Linh Quang nói:
- Nếu chàng không như vậy thì làm sao duy trì được bảy ngày. Chàng tất cả đều chỉ vì tiểu muội. Chàng chịu nhiều gian khổ thì tiểu muội càng thương chàng hơn. Hà huống chàng không hề yêu bất cứ cô gái nào khác, nên tiểu muội vẫn yêu chàng.
Mấy câu nói này tuy đơn giản nhưng không ai nói gì được. Tuy nét mặt Thiết Trung Đường như tươi cười, nhưng trong lòng chàng dấy lên cả trăm ngàn tư vị của tình yêu.
Nghe tiếng Âm Tần nói:
- Hèn gì hắn không quay đầu lại, bởi hắn đã biết Thủy cô nương rất tin tưởng hắn.
Âm Tần buồn rầu thở dài:
- Hai trái tim như đã hòa nhịp, ai còn sợ gì ác ma gia hại … Thiết Trung Đường thầm vui. Chàng biết rằng Âm Tần cố ý chọc tức Ma Y Khách.
Không ngờ Ma Y Khách cười ha hả:
- Quả là Thủy Linh Quang không biết ghen tuông, chỉ hận ta quá vô phước. Được ! Hôm nay khổ công như thế là đủ rồi, hãy cho hắn ăn.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Lão ta cũng không hổ là một kẻ nam nhi” Liền đó, hai cô gái mang

vào một mâm thức ăn có cả thịt gà, thịt vịt, nào thịt cá và một bình rượu đầy đang tỏa hơi thơm ngát, ai cũng muốn ăn, phương chi Thiết Trung Đường bụng đói đến phát hoảng.
Không ngờ cô gái chặn tay chàng mỉm cười nói:
- Phần này dành cho khách của cốc chủ, còn phần ngoài dành cho gia nhân bộc dịch.
Cô gái đưa tay chỉ vào từng phần ăn.
Thiết Trung Đường nhìn theo móng tay cô gái, thế là chàng không nói năng gì hết, cứ một mạch ăn uống. Trong số thức ăn có một chiếc bánh nhỏ, không ăn thì thôi, nếu ăn vào thì cứ muốn ăn mãi cũng không no. Nhưng cô gái thì cứ ăn ngon lành. Cô ta cười:
- Nếu chàng không thách đấu thì muốn ăn thứ gì cứ ăn, mà còn … châu báu và con người ở đây tùy ý chàng cứ mang đi. Riêng muội cũng mong được đi theo chàng.
Cô ta cố ý bày áo ra để lộ thân hình trắng nõn. Thiết Trung Đường không nhìn nàng mà chỉ nhìn vào gà vịt rồi thở dài một tiếng, trở về thạch bích. Cô gái bỗng nhiên nhảy xuống cởi hết quần áo hỏi:
- Chàng xem ta cũng đẹp như cô ấy.
Với thân hình của cô gái còn trinh nguyên, ai nhìn vào cũng phải tê mê.
Thiết Trung Đường chỉ quay đầu cười một tiếng rồi tiếp tục học võ công, không chú ý gì đến cô ta. Nếu Thiết Trung Đường không quay mặt thì cô ta không tức giận, nhưng chàng đã quay lại rồi nhìn xem như không có gì, khiến cô ta vừa mắc cỡ lại vừa tức giận. Cô nàng liền vung vẫy cởi hết quần áo liệng vào mặt Thiết Trung Đường.
Cứ như vậy kéo dài đến mấy hôm, cô ta dùng tất cả biện pháp nhưng không thể nào lung lạc được chàng.
Thỉnh thoảng Ma Y Khách đưa Âm Tần và Thủy Linh Quang đến đó thiết yến, nhưng Thiết Trung Đường vẫn không chú ý. Chàng dồn mọi nỗ lực để học các chiêu thức trong các bức họa ở trên tường, chàng đã tiến bộ rất nhanh. Vốn chàng đã có căn cơ võ công, lại thông minh nhớ nhiều nên việc học của Thiết Trung Đường nhanh hơn người khác.
Bắt đầu ngày thứ bảy, hầu như Thiết Trung Đường đã nhớ tất cả chiêu thức trên vách đá. Chàng tự hỏi bất luận đối phương sử dụng chiêu thức như thế nào, chàng đều có khả năng phong bế được cả. Lúc này thể lực của chàng tuy có yếu hơn, nhưng tinh thần thì mạnh hơn bao giờ hết. Toàn thân chàng như sung mãn sức sống.
Bỗng nhiên cô gái áo lục đi đến ngồi đối diện với Thiết Trung Đường rồi nói:

- Hôm nay là ngày thứ bảy. Trong mấy hôm nay thiếp đã không tốt với chàng, xin chàng đừng lấy làm lạ.
Thiết Trung Đường thản nhiên:
- Cô nương không nên khách sáo, tại hạ có lạ gì đâu.
Cô gái này cho biết:
- Chỉ mấy giờ nữa, chúng muội sẽ động thủ. Lần này ắt chàng sẽ thắng.
- Chỉ cần các cô nhẹ tay cho.
- Riêng muội thì không khó gì nhưng còn sáu tỉ muội khác … Cô gái ấy nói chưa hết lời. Chợt Thiết Trung Đường nghe có một âm thanh dữ dội chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang tai khiến chàng thất kinh không dám cử động.. Cũng trong lúc ấy tiếng cô gái giúp chàng sự tỉnh, đối phương gồm có bảy người, chiêu thức của họ phối hợp liên hoàn. Cứ một người thành bảy chiêu, họ cứu ứng nhau rất kịp thời.
Thiết Trung Đường tính tới tính lui. Bất luận thế trận nào dù cho uy lực mạnh đến đâu, tương trợ cứu ứng như thế nào đi nữa với võ công của Thiết Trung Đường hiện nay dĩ nhiên là sẽ thắng bảy người. Chàng sẵn sàng phòng bế tất cả chiêu thức của đối phương. Nhưng với sự phối hợp liên tiếp ra chiêu của bảy cô gái, ắt Thiết Trung Đường chỉ có bại mà thôi. Trừ phi chàng phối hợp tất cả chiêu thức trong các bức họa ở trên bốn bức tường thành một. Nhưng trong bảy ngày qua, chẳng qua Thiết Trung Đường chỉ nhớ từng chiêu thế mà thôi. Nếu cần phối hợp tất cả những chiêu thúc ấy thành một thì ít nhất phải mất cả một trăm ngày mới đạt đến. Chàng liếc nhìn đồng hồ, thì những hạt cát cuối cùng đang từ từ rơi xuống đất, nhưng thời điểm giao đấu chỉ còn có mấy giờ nữa thôi.
Thiết Trung Đường ngồi yên lặng, trong chớp mắt mồ hôi vả ra như tắm.
Thấy vậy Cáp Tử cô nương tươi cười nói:
- Chỉ còn lại thời gian cuối cùng, muội sẽ không để cho chàng có thời gian suy nghĩ đâu.
Nhưng Cáp Tử cô nương thấy thần thái của Thiết Trung Đường đột nhiên phấn chấn, dáng dấp của chàng trở nên kỳ quái. Cô nàng không dám nhiều lời rồi bước ra ngoài.
Thiết Trung Đường lại thản nhiên ngồi xuống, trong đầu óc chàng hoàn toàn vô niệm, còn lại mấy thế công chàng cũng không cần học nữa, chàng quên cả chuyện học hành. Địch mạnh ta yếu là cái thế quá rõ ràng. Dù cho Thiết Trung Đường có tài thông thiên thì trong giây phút này cũng vô kế khả thi. Kể từ khi chàng bắt đầu hành hiệp

cho đến nay đã bao nhiêu lần gặp tình huống hiểm nguy nhưng chưa bao giờ chàng tự thấy thất vọng như bây giờ. Chàng ngồi như vậy, chẳng biết đã bao lâu rồi. Chàng chợt nghe có tiếng cười nói vọng lại. Thì ra đó là tiếng cười nói của Ma Y Khách, Âm Tần, Thủy Linh Quang và các cô gái đang đi lại phía chàng.
Ma Y Khách hỏi:
- Bảy ngày đã qua rồi, ngươi đã sẵn sàng chưa ?
Trung Đường đáp:
- Xong rồi !
Ma Y Khách ra điều kiện:
- Lần này nếu ngươi thua, lập tức ta đuổi ngươi ra khỏi núi. Nhưng … ngươi cũng khó mà thắng. Chi bằng chúng ta hãy nhắp chén rượu tiễn chân trước đi.
Thiết Trung Đường vẫn im lặng. Chỉ trong chớp mắt trước mặt chàng có đầy đủ món ăn nhưng chàng thật khó mà nuốt nổi. Chàng trông thấy bảy cô gái cũng vừa đến.
Cũng bảy cô gái ấy, nhưng lần này trên mình họ mặc nhiều áo hơn lần trước.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Bọn họ mắc gì phải mặc nhiều áo hơn, hay là họ cố ý kéo dài thời gian. Còn mình…” Vừa nghĩ đến đó, chàng cười lớn đứng dậy.
Thủy Linh Quang rất quan tâm đến Thiết Trung Đường, thấy chàng vụt đứng dậy, nàng liền hỏi:
- Đại ca, đại ca như thế nào rồi ?
Thiết Trung Đường lại yên lặng ngồi xuống ăn uống ngốn ngáo, no say. Chàng cảm thấy tinh thần gia tăng rồi vỗ tay một cái đứng dậy.
Ma Y Khách hỏi:
- Bây giờ bắt đầu được chưa ?
- Chờ cho một lát.
Nghe vậy, Thủy Linh Quang hốt hoảng:
- Đại ca … đại ca … Thiết Trung Đường cởi áo trao cho Thủy Linh Quang. Ban đầu nàng ngơ ngác nhìn Thiết Trung Đường, như nhớ ra điều gì đó, Thủy Linh Quang vui mừng nói:
- Đại ca …đại ca thắng rồi.
Nàng nhảy xuống đất nắm tay Thiết Trung Đường tươi cười, nhảy nhót chẳng khác nào một con chim tước:
Âm Tần thấy vậy cũng khen:
- Đúng là một hài tử thông minh.
Bảy cô gái mặt nhìn mặt. Một trong bảy cô nói:
- Chàng vẫn chưa động thủ, làm sao mà thủ thắng?

Thiết Trung Đường cười lớn:
- Chiếc khố đâu có phải là y phục.
Cả mấy cô gái nghe nói như vậy đều ngẩn ngơ. Một cô trong bọn họ nhanh miệng:
- Khố là khố, dĩ nhiên là không phải áo quần.
Cô ta cho là Thiết Trung Đường nói năng hồ đồ, tại sao chàng lại thắc mắc như thế.
Thiết Trung Đường thấy họ thắc mắc với chàng, nên chàng nói ngay:
- Nếu khố không phải là quần áo thì bây giờ tại hạ không mặc áo, nhưng cũng đúng như đã giao hẹn, nếu sau khi các cô nương thoát y xong mà vẫn chưa cởi được y phục của tại hạ thì tại hạ thắng cuộc. Nhưng hiện bây giờ tại hạ không mặc áo, nếu các cô đánh tại hạ ngã xuống thì tại hạ cũng thắng.
Bảy cô gái nghe như vầy đều sửng sờ nhìn qua Ma Y Khách, nhưng lão vẫn không nói gì cả, nét mặt lão trầm xuống:
Thiết Trung Đường tươi cười nói:
- Các cô tăng thêm áo quần thì tại hạ giảm bớt, bởi vì trước đây không hề giao ước cần mặc bao nhiêu áo quần.
Chàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Trận pháp này xưa nay chưa từng thấy, phương pháp phá trận lại càng diệu tuyệt nhất đời. Phải nói rằng đây là trận đồ đệ nhất thiên hạ.
Cô gái áo hồng nói:
- Nhưng … nhưng … Ma Y Khách cắt ngang câu nói của cô gái áo hồng:
- Không cần phải nói nữa, như vậy là hắn đã thắng rồi. Còn không chẳng có ai chỉ trong bảy ngày ngắn ngủi mà đã học được cách phá trận.
Âm Tần như có ý tán dương Ma Y Khách :
- Tuy chàng thường hiếu sắc, nhưng hôm nay tại sao lại bình thản như vậy.
Ma Y Khách nói:
- Chẳng những rõ ràng mà còn công bằng, nếu phu nhân lấy bất cứ cái gì quí nhất để đánh cuộc thì hắn cũng thắng thôi.
Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang nhìn nhau rồi cùng nói:
- Đúng như thế !
Thủy Linh Quang nhìn gương mặt của Ma Y Khách có vẻ đắc ý, nàng từ từ nói:
- Có người cho rằng nếu có người thân nói lời khen tặng ít câu thì đó là niềm cao hứng hơn cả.

Ma Y Khách khen:
- Nói rất hay !
Thủy Linh Quang tiếp lời:
- Lại có người cho rằng người nào mà được nữ nhân khen tặng, nếu người mà họ không ưa thích thì chỉ một câu cũng không nói ra.
Nghe xong, Âm Tần cười khanh khách:
- Tiểu muội tử, không ngờ tiểu muội tử lại hiểu nhiều đến thế.
Thủy Linh Quang như tâm sự với Âm Tần :
- Đã là như vậy đại thư yêu thương lão tiền bối thì tự nhiên lão tiền bối cũng yêu thương đại thư. Cả hai người đều đối xử với nhau như khách rồi cứ xử sự với nhau như thế trọn đời thì không thể nào có người thứ ba xen vào, nếu đó là tiểu muội. Hiện nay muội cũng không hiểu nổi đại thư và lão tiền bối vì sao lại muốn … muốn như thế ?
Vì trải qua nhiều nguy nan nên bây giờ Thủy Linh Quang đã học được nhiều kinh nghiệm, miệng lưỡi cũng nói năng suông sẻ phân triết rõ ràng.
Thủy Linh Quang vừa dứt lời thì gương mặt Âm Tần và Ma Y Khách không còn tươi cười. Đôi mắt Âm Tần tỏa tia nhìn hơi lạ lùng.
Ma Y Khách trầm giọng:
- Cô nương cứ chờ xem, chẳng qua trận này hắn cũng chỉ phá được một nửa mà thôi. Hà huống sau trận này còn có tám cửa. Mỗi cửa đều khó khăn vượt qua. Nếu hắn vươt. qua được tám cửa là một công việc còn khó hơn cả lên trời.
Âm Tần vuốt lông con Tần Nô từ từ nói:
- Đúng rồi ! Vượt qua được tám cửa còn khó hơn lên trời. Thời gian chỉ không bao lâu.
Chợt nghe tiếng chuông rung từ xa vọng lại. Âm Tần bước xuống khỏi phòng, nàng đưa mắt nhìn quanh từ từ nói:
- Chàng nghe đấy, có tiếng chuông, như vậy lại có khách đến.
Lão liền vội vã đi ra ngoài.
Thiết Trung Đường thấy sắc mặt của Ma Y Khách hơi thay đổi, rồi nhìn lại các cô gái, cũng lộ nét kinh ngạc.
Một thiếu nữ nói:
- Chúng em ở đây đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ thấy có ai tự ý vào đây.
Người này là ai, Âm phu nhân có biết không ?
Âm Tần không chú ý đến câu nói của cô ta, nàng vỗ nhẹ vào con Tần Nô hỏi:
- Tần Nô, ở đây ắt có nhiệt náo, mày có muốn xem không ?

Một thiếu nữ hỏi Thiết Trung Đường :
- Chàng muốn ở đây hay là theo chúng em ra ngoài đó ?
Thiết Trung Đường nghĩ rằng nếu ở lại đây chắc chắn là căn phòng này phải bị đóng cửa, nên chàng không hề do dự:
- Nếu có náo nhiệt thì lại càng muốn xem.
Các cô gái này tuy biết là đã có việc gì khác thường, nhưng vẫn tươi cười đưa Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang ra ngoài đại sảnh, nhưng tất cả đều không dám bước vào mà chỉ đứng ngoài cửa nhìn.
Gian sảnh đường này khá rộng, ngoài mấy chiếc ghế cẩm đôn thì không có trang bày gì cả. So với căn phòng của Ma Y Khách thì khác quá nhiều.
Thấy Ma Y Khách đứng chính giữa, lão đã thay áo khác, đầu quấn vành khăn đen, gương mặt lão nghiêm nghị, phong thái của lão cũng rất trịnh trọng.
Thấy vậy, Thiết Trung Đường lấy làm lạ. Chẳng biết tại sao lại có thái độ như gặp đại địch, chàng cũng không biết chỗ này bao nhiêu năm nay đã có ai vào chưa, nay lại có người đến quả là sự kiện ngoài ý của mọi người.
Nên biết rằng, trước đây do Ma Y Khách tìm cách dẫn dụ Thiết Trung Đường đến, thì đó là ngoại lệ.
Âm Tần vẫn bồng con Tần Nô đứng vào một góc xa, trên môi nàng không hé cười, hai làn thu ba cũng chẳng nhìn đâu cả mà chỉ ôm chặt con Tần Nô.
Cả một tòa đại sảnh không có một tiếng động, không khí như nặng nề nghiêm trọng.
Chợt nghe phía ngoài cửa có tiếng:
- Âm phu nhân đã đến !
Hai cô gái vén bức rèm, một người mặc áo bào xanh, cằng cỗi, tiếng nói khàn khàn, thì ra một bà lão tóc bạc phơ từ từ bước vào.
Dung nhan của bà tuy già nhưng đôi mắt vẫn còn trong sáng. Tay trái của lão bà vịn vào vai một đồng tử chừng mười ba tuổi, tay phải chống cây gậy màu đen. Theo sau bà già là một cặp thiếu niên, một nam một nữ. Chàng thiếu niên thì phong thái rất anh tuấn, còn cô thiếu nữ thì nhan sắc tuyệt đẹp.
Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang vừa thấy lão bà, cả hai đều kinh ngạc.
Bởi không ai khác hơn là Cửu Tử Quỷ Mẫu Âm Nghi và học trò của bà là Thanh Cúc và cậu bé què chân, chàng thiếu niên anh tuấn không tật nguyền gì cả nhưng lại vừa câm vừa điếc. Đó là học trò thứ tám của Âm Nghi, trong giới giang hồ thường gọi là “vô ngôn hút

hồn". Âm Nghi vừa bước vào đại sảnh, bà đưa mắt nhìn người em gái Âm Tần rồi lập tức nhìn Ma Y Khách.
Hai chị em đã nhiều năm không gặp nhau, đáng lý dịp này hai chị em mừng rỡ, nhưng thực tế thì không như thế, ngược lại họ nhìn nhau như người xa lạ. Thủy Linh Quang thấy vậy, nàng lấy làm lạ.
Nàng vốn là một cô gái đa tình. Nhưng bây giờ nàng không ngờ trên cuộc đời này lại có hạng người vô tình đến thế.
Cửu Tử Quỷ Mẫu Âm Nghi lạnh nhạt nói:
- Tuy các hạ được gọi là "võ lâm quỷ tài" nhưng lần này đột nhiên ta tới đây chỉ sợ là các hạ không ngờ đến ?
Ma Y Khách vẫn tự nhiên nói:
- Tỷ muội họ Âm xưa nay hành động việc gì thần thánh cũng không lường được, mấy năm nay tại hạ đã biết rõ.
Quỷ mẫu Âm Nghi cười nhạt:
- Như thế thì tốt lắm !
Âm Nghi ngồi xuống ghế không nói gì thêm.
Ma Y Khách hỏi:
- Lần này thư nương từ xa đến đây phải chỉ để mà ngồi ?
Quỷ mẫu đáp:
- Không ngồi thì làm gì ?
Ma Y Khách giục:
- Nếu có việc gì xin nói ra.
Dĩ nhiên là có điều muốn nói nhưng chưa đến lúc.
Ma Y Khách hỏi:
- Chờ đến lúc nào ?
- Chờ các vị khách khác đến đông đủ.
- Còn khách nào nữa ?
Âm Nghi không trả lời. Dị Thanh Cúc và chàng thiếu niên vừa câm vừa điếc đứng hầu sau lưng bà, cậu bé què chân cũng không rời một tấc. Hai mắt cậu ta nhìn qua lại quanh đại sảnh.
Ma Y Khách nhìn Âm Nghi, nhưng Âm Nghi không hề chú ý. Chợt nghe có tiếng chuông rung, một thiếu nữ đang vội vàng chạy vào hoảng hốt nói:
- Lạ quá, lạ quá. Lại có người đến nữa.
Ma Y Khách nhìn tấm danh thiếp, lão nói ngay:
- Mời vào !
Một lát sau có một lão nhân và một chàng thiếu niên anh tuấn mang kiếm bước vào.
Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang nhìn một già một trẻ ngạc nhiên cùng buộc miệng:

- Thì ra hai cha con họ cũng đến.
Hai người này không ai khác hơn là Lý Lạc Dương và Lý Kiếm Bạch.
Lý Lạc Dương bước vào ôm quyền lễ phép:
- Đã nhiều năm không gặp nhau, huynh đệ thường nhắc đến các hạ. Không ngờ các hạ có thiệp mời, tuy ngoài ý muốn nhưng tại hạ không thể nào không đến.
Lý Lạc Dương ngửa mặt cười nói tiếp:
- Chuyện làm ăn thì đã rõ ràng, lần này nếu các hạ cũng có máu làm ăn thì huynh đệ sẽ cùng nhau làm ăn.
Nói xong Lý Lạc Dương hướng về Âm Nghi ngồi xuống.
Ma Y Khách buồn bã xuống giọng:
- Thiệp gì ?
Lý Lạc Dương nói:
- Đúng là tên của các hạ muốn tại hạ hôm nay có mặt tại Lao Sơn, tại sao các hạ lại chóng quên ?
Ma Y Khách thắc mắc:
- Các hạ làm sao lại tìm ra con đường vào hang này ?
- Thế thì lạ quá. Rõ ràng là trên danh thiếp có chỉ đường, tại hạ cũng không phải là người chột mắt mà không thấy.
Ma Y Khách ra lệnh:
- Nếu có người đến nữa thì không được rung chuông mà chỉ mời họ vào là được.
Hai cô gái vội vàng đi ra. Ma Y Khách nói tiếp:
- Sau khi mọi người đến đông đủ, hãy đánh thức tại hạ dậy.
Lão nói xong nhắm mắt điều khí. Thủy Linh Quang nắm áo Thiết Trung Đường nói:
- Tại sao Lý Lạc Dương cũng đến trông dáng dấp thái độ của lão ta hình như đã có oán cừu với lão Ma Y Khách?
Thiết Trung Đường gật đầu:
- Sự kiện hôm nay cũng rất lạ lùng. Đại ca cũng không đoán nổi.
Cả hai người đứng phía ngoài lén nhìn vào, những người ở bên trong đều không thấy họ.
Thủy Linh Quang nhận xét:
- Xem tình huống hiện nay, nếu thiệp mời không phải của Ma Y Khách, thế thì ai là người thay lão gửi đi ?
Thiết Trung Đường nhìn Âm Nghi, chàng trầm ngâm một lát rồi nói :
- Chỉ sợ là … Thiết Trung Đường chưa nói dứt câu thì đã thấy bốn năm người nữa bước vào.
Mấy người này ăn mặc rất lạ. Nhìn cử chỉ của họ cũng đủ biết võ công của họ không phải tầm thường. Tuy họ cùng đến một lần nhưng

chẳng thấy ai nhìn ai cả.
Mấy người này nhìn một vòng quanh đại sảnh rồi ngồi vào chỗ, miệng nói thì thầm gì đó không nghe rõ nhưng ngữ khí đều chẳng lành.
Mấy cô gái mang trà lên, bọn Quỷ mẫu cứ lặng lẽ nâng tách trà.
Một đại hán cười nhạt:
- Mỗ đã tính toán, uống trà này làm gì ?
Một đạo nhân cằn cỗi tiếp lời:
- Vị thí chủ đây nói đúng đấy, bần đạo uống xong tách trà này chỉ sợ hồn qui thiên ngay. Uống không được, uống không được.
Bốn người này, kẻ nói một lời, người nói một tiếng, thế là họ đều đổ nước trà xuống đất.
Lý Lạc Dương mỉm cười:
- Nếu nói lão ta thường làm điều bất nghĩa, rồi tìm cách hạ độc ắt là không có việc đó.
Lý Lạc Dương nâng tách trà uống cạn.
Thấy vậy đại hán hét lớn:
- Như vậy là các hạ nói thay hắn.
Lão nói chưa dứt lời thì đã nghe có tiếng cười phía trước cửa:
- Chúng tôi đến đây để mua bán, tự ý đến đây thật là buồn cười.
Lại có hai người nữa vén rèm bước vào. Cả hai người này thân hình đều vạm vỡ, quả đúng là Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiểu. Thiết Trung Đường vừa thấy hai người này bất giác thất kinh.
Hải Đại Thiểu vừa liếc nhìn đã cười lớn:
- Hay quá ! Hay quá ! Những vị có mặt ở đây đều là cố nhân cả. Tại sao chủ nhân lại không tiếp khách mà lại ngủ khì ?
Lý Lạc Dương tủm tỉm cười:
- Chủ nhân chờ đủ mặt rồi mới tiếp một lần luôn thể.
Hải Đại Thiểu nhìn đại hán mặc áo sang trọng:
- Không ngờ lão huynh cùng chủ nhi cũng có mặt, hay quá !
Tích Lịch Hỏa cũng cười lớn:
- Xem ra ở đây chỉ có một mình lão phu là ồn ào mà thôi. Đại danh của quí vị Ở đây, sao lão đệ không thay lão huynh giới thiệu ?
Hải Đại Thiểu nói:
- Quỷ Mẫu phu nhân thì lão huynh đã biết rồi.
Lão chỉ về đại hán:
- Lão ta đây nếu lão huynh không biết thì quả là quê mùa làm cho tiểu đệ khá thất vọng.
Đại hán trợn mắt nhìn Hải Đại Thiểu với đôi mắt rất kỳ quái.
Tích Lịch Hỏa hỏi tiếp:

- Rốt lại huynh đài ấy là ai ?
Hải Đại Thiểu cười ha hả:
- Nếu lão đệ giới thiệu từng vị thì phiền phức quá. Nói chung các vị Ở đây đều là chưởng môn một phái võ lâm, tiếng tăm khắp bốn phương.
Bốn người cùng đến một lượt ăn mặc rất lạ lùng, bỗng nhiên đứng dậy, nét mặt họ đầy vẻ kinh ngạc nhìn nhau.
Bốn người này đã nhiều năm vắng bóng giang hồ. Hôm nay, Hải Đại Thiểu cho là biết rõ lai lịch của họ nên họ giật mình.
Đại hán áo hoa lớn tiếng:
- Tại hạ không biết các hạ, tại sao các hạ lại biết tại hạ ?
Hải Đại Thiểu cười ha ha không trả lời thì lại nghe có tiếng chân của năm sáu người đang đi vào.
Thủy Linh Quang đứng sau rèm vội nắm tay Thiết Trung Đường nói:
- Bọn … bọn chúng cũng đến.
Thiết Trung Đường gật đầu.
Nguyên do mấy người vừa bước vào là Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Thịnh đại nương, Thịnh Tôn Hiếu. Trong đại sảnh bỗng dưng ồn ào. Những người quen biết thì chào hỏi nhau. Chỉ có thái độ của chàng thiếu niên tú sĩ có vẻ cao ngạo nhưng chẳng ai chú ý, hắn tự kiếm chỗ ngồi.
Hải Đại Thiểu dõng dạc nói:
- Mỗ cùng các vị là chỗ quen biết lâu ngày không ngờ quí vị cùng mỗ có chung một kẻ thù, hôm nay chúng ta cùng đi một đường, xem ra trời đất này thế mà rất hẹp.
Chỉ cần một sợi dây là có thể nối lại tất cả mọi người cùng một nơi.
Hắc Tinh Thiên mỉm cười nói:
- Huynh đệ chúng tôi có thể nói là cừu oán mới, còn các huynh đài là hận cũ.
Hải Đại Thiểu trầm giọng:
- Không nhầm!
Cùng lúc ấy Ma Y Khách chợt mở mắt, đôi mắt lão nhìn quanh một vòng như điệp chớp, hầu như lão không bỏ sót một ai.
Mọi người đều im lặng, hàng chục con mắt đều chăm chú nhìn lão.
Mỗi tia nhìn đều khác nhau, nhưng tất cả đều có vẻ oán hận lão.
Ma Y Khách từ từ nói:
- Các vị đều nhận được thiệp mời ?
Lão đạo nhân cười nham hiểm nói:
- Nếu không nhận được thiệp thì đi tìm người ở nơi khác ?
Ma Y Khách cười nhạt một tiếng, lão liền quay qua Âm Tần hỏi:

- Phải chăng thiếp mời đều do phu nhân thay ta ?
Sắc mặt của Âm Tần không thay đổi nói:
- Tuy không phải là do thiếp nhưng cũng gần như đúng.
Âm Nghi xen lời:
- Nhị muội đưa tin tức cho ta, do ta gửi thiệp, tất cả lộ phí đều do ta bao biện, bây giờ ngươi biết rõ rồi chứ gì ?
Ma Y Khách ngửa mặt cười như điên:
- Rõ rồi ! Đã rõ từ lâu rồi !
Thiết Trung Đường cũng giật mình, chàng tự nhủ:
“Bình thường Âm Tần rất tình thâm đối với Ma Y Khách, thì ra bà đã có ân cừu đối với lão ta. Tất cả oan gia đều có mặt đông đủ. Chắc chắn là ai cũng muốn lão ta tán gia bại sản thì mới thỏa chí” Có điều là chàng không biết giữa Âm Tần và Ma Y Khách có mối hận như thế nào. Phải chăng là từ tình yêu đến thù hận.
Thủy Linh Quang cũng thở dài:
- Người đàn bà độc ác.
Cả hai người chăm chú theo dõi nên không chú ý chung quah. Vừa nhìn lại thì các thiếu nữ đã bỏ đi tự lúc nào không biết. Đến lúc hai người nhìn vào trong đại sảnh bỗng nhiên thấy có bốn người nữ nhân đều mặt áo bào màu đen dài chấm đất, mặt che một tấm khăn đen, đứng một hàng ngang sát bức tường, không biết họ từ đâu đến và cũng không biết họ đến đã bao lâu. Tất cả quần hào chỉ biết là họ đang đứng sau lưng mình. Trong số đó chỉ có Ma Y Khách và Âm Tần đối diện với họ qua mấy quần hào và cũng không thấy rõ mặt. Chỉ trong chớp mắt tình huống trong đại sảnh đều nhốn nháo. Mỗi người trong quần hào đối với Ma Y Khách như có mối thâm thù ai cũng muốn tự tay mình phục hận.
Nhưng có một số lo lắng về võ công của Ma Y Khách nên chưa dám nhận đấu trận đầu và cũng chưa muốn mở lời, chỉ có Ma Y Khách vẫn cười tự nhiên, tiếng cười của lão ta như át cả âm thanh trong thiên hạ. Tiếng cười của lão như tiếng sét bên tai.
Âm Tần chờ tiếng cười của lão chấm dứt, bà ta mới cười khanh khách nói:
- Ngươi cười đã đủ chưa ? Các vị đã có mặt đầy đủ ở đây, ngươi cười cũng vô dụng, hay là đang nghĩ cách gì đó.
Tiếng cười của Âm Tần tuy không lớn nhưng chẳng khác nào mũi nhọn châm vào tai, mọi người đều kinh ngạc, rõ ràng là võ công của bà ta cũng không kém.
Ma Y Khách trầm giọng:
- Đúng ! Trách nhiệm thì còn đó. Cuối cùng gia đình chúng tôi còn

thiếu các vị điều gì, cách đền trả như thế nào, xin các vị không ngại cứ kể ra.
Thiết Trung Đường cứ nghĩ rằng chắc có người trong quần hào dành nói trước.
Không ngờ chưa thấy ai nói năng gì cả, chỉ có tia nhìn của họ biểu lộ Oán hận hơn trước.
Ma Y Khách nhìn quanh rồi cười nhạt:
- Lý Lạc Dương, Hải Đại Thiểu, võ công của hai ngươi tuy không đồng đều nhưng cũng có tiếng tăm.
Lý Lạc Dương và Hải Đại Thiểu nhìn nhau nhưng không ai nói gì cả.
Ma Y Khách nhìn sang bốn đại hán ăn mặc kỳ quái rồi nói:
- Nam cực độc Cao Thiên Thọ, ngươi đã sống đến từng ấy tuổi, xin hãy nói ra đối với gia đình ta đã có thù hận gì ?
Một đại hán mặc áo dài có hoa chữ "thọ", tay cầm chiếc gậy đầu rồng, cũng giật mình nhưng vẫn không nói gì.
Ma Y Khách lại chỉ đến một vị mặc áo bào màu lục, tay cầm quạt lông, tuổi tuy đã già nhưng bộ râu cạo sạch bóng.
Nhìn ông ta cầm cây quạt rõ ràng thuộc hạng người phong lưu. Ma Y Khách trầm giọng:
- Ngọc Hồ Ly Dương Quần, còn ngươi thì như thế nào ?
Ngọc Hồ Ly mặt đỏ rần cũng im lặng.
- Còn Khoái Hoạt Thuần Dương Lữ Vũ có điều gì cứ nói ra.
Đạo nhân cằn cỗi chẳng những không nói mà còn thối lui mấy bước.
Tuy lão giả trang làm gia nhân nhưng trên mình lão mang đầy vàng ngọc như một chàng công tử.
Ma Y Khách cười khanh khách:
- Cả ba người đều không nói gì. Thế thì thần lực Bá Vương Hạng Như Vũ có điều gì nói không?
Đại hán mặc áo hoa hứ một tiếng, y đánh một quyền vào chiếc đôn gãy làm hai.
Tên tuổi của bốn người này chỉ cần nói ra thì Tích Lịch Hỏa, Hải Đại Thiểu, Hắc Tinh Thiên cũng đủ sợ rồi. Bọn họ tuy chưa biết mặt bốn người này nhưng đều biết rõ hành tung của họ xuất quỷ nhập thần, tính tình cũng rất kỳ dị, võ công đã cao cường mà lại rất độc ác. Thủ hạ của Thần lực bá vương có đến hàng ngàn người có mặt khắp giang hồ. Ngay cả mấy chánh phái như Thiếu Lâm, Võ Đang cũng nể mặt họ. Rất nhiều năm nay, cả bốn người đều vắng mặt trong giang hồ. Hôm nay cả bốn người đột nhiên xuất hiện nên mọi người đều lo lắng.
Thiết Trung Đường rất ngạc nhiên. Những người này rõ ràng là có

thâm cừu với Ma Y Khách. Hôm nay họ đến đây cũng chỉ vì muốn rửa oan cừu nhưng tại sao bây giờ họ đều không mở miệng nói gì cả ?
Khi ấy Ma Y Khách nhìn sang bọn Tư Đồ Tiếu cũng không thấy họ nói gì. Tư Đồ Tiếu khoát tay nói:
- Chúng tôi đông người nên sẽ ở lại sau cùng.
Ma Y Khách cười sảng khoái, trong đầu óc lão cũng thấy lạ. Chẳng biết những còn người bé gan sợ chết, hôm nay lại to gan vào đây, sao lại không nói gì cả.
Lão nhìn một vòng nữa, chợt thấy chàng thiếu niên tú sĩ có đôi mắt sáng đang nhíu mày. Quỷ Mẫu Âm Nghi lạnh lùng nói:
- Họ không nói thì ta thay họ để nói !
Hải Đại Thiểu lạ lùng nói:
- Cừ hận của chúng tại hạ ? Ân nương làm sao biết được ? Vả lại cũng không muốn Âm nương nói nhiều.
Âm Nghi vừa cười vừa nói:
- Người đời thường cho rằng không có thù nào lớn bằng thù giết phụ thân, không có hận nào bằng hận đoạt thê. Các vị cùng với hắn tuy không có thù giết cha nhưng lại mang hận đoạt vợ, thì hận thù ấy làm sao mà không báo ? Đến như …mối thù ấy báo như thế nào thì chỉ cần các vị nói ra ý kiến của mình.
Chỉ chớp mắt bọn Hải Đại Thiểu mặt mày đổi sắc, Lý Kiếm Bạch thì giật mình bước lui ba bước, tay chàng nắm vào đốc kiếm.
Tích Lịch Hỏa nhìn Hải Đại Thiểu rồi tự nhủ:
“Thì ra Hoa Đại Cô chính là vợ của hắn trước đây chẳng biết vì sao lại bị lão ta cướp nhưng lão ta lại xử sự như con bướm hút nhị hoa, do vậy nên Hoa Đại Cô đành phải buôn hương bán phấn !” Nghĩ đến đó lão thở dài thì thầm nói:
- May thay cho đến nay lão phu vẫn không lấy vợ.
Thiết Trung Đường cũng tự nhủ:
“Hèn gì không ai chịu mở miệng, tất cả đều là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm, nên không muốn người khác biết chuyện riêng tư đời mình.” Hạng Như Vũ bỗng nhiên cười nhạt một tiếng nhìn Quỷ Mẫu Âm Nghi nói:
- Đúng lắm ! Vợ của chúng tôi đều bị hắn chiếm. Nhưng còn tỉ muội Ân thư thư có cừu hận gì với hắn ?
Sắc mặt của Âm Nghi thay đổi. Một hồi lâu bà vẫn chưa nói.
Hạng Bá Vương cười khanh khách:
- Tỷ muội Âm nương là nữ, thế thì bản thân chắc cũng bị hắn đùa.
Nghe nói như vậy, Dị Thanh Cúc, cậu bé què chân và thiếu niên câm

điếc đều nổi giận, nhất tề xông ra. Cậu bé què chân nạt lớn:
- Bá vương có sức mạnh nhưng tại sao lại để vợ cho người khác chiếm không xấu hổ à ?
Hạng Bá Vương hét một tiếng như sấm, tay hắn phóng chưởng, miệng dọa:
- Thằng tiểu quỷ, ngươi muốn chết !
Quyền phong của hắn khó mà đương nổi.
Nhanh như chớp cả Âm Nghi và Âm Tần có ngay trước mặt chặn Hạng Bá Vương, mỗi người đều phóng một chưởng hóa giải ngay thế quyền của lão ta.
Âm Nghi nạt mấy đồ đệ:
- Chúng bay hãy lui hết !
Âm Tần thì cười khanh khách:
- Tỷ muội thiếp gửi thiệp mời các vị đến đây chứ đâu phải muốn các vị đến đây để đối phó với tỷ muội thiếp ?
Hạng Bá Vương nhìn trừng trừng nói:
- Đỡ … Âm Tần phân trần:
- Đúng như vậy, nhân vì tỷ tỷ của thiếp bị lão ta bạc tình nên sau này tính tình của tỷ tỷ biến thành cổ quái. Còn bản thân thiếp cũng bị lão ta hại cả cuộc đời. Do lão hại cuộc đời của tiện thiếp nên tiện thiếp tìm cách hủy phá cuộc đời của những nam nhân khác nên phải mang tiếng xấu ác. Nếu thiếp không hận lão ta đến xương tủy thì thiếp đâu giả ý, giả tình đến đây, là thiếp muốn tận mắt thấy cuối cùng cuộc đời của hắn phải tán gia bạn sản, mạng sống của hắn cũng không còn.
Miệng Âm Tần thì nói những lời ác độc, nhưng gương mặt của bà ta thì vẫn tươi vui.
Chỉ thấy Ma Y Khách ngửa mặt cười như điên cuồng:
- Đúng, cuộc đời chị em ngươi bị ta phá hủy, tội ấy ta chấp nhận, nhưng chị em ngươi muốn ta phải tán gia bại sản hử … Lão dừng một lát nói tiếp:
- Chỉ sợ không dễ dàng gì đâu.
Âm Tần nói:
- Ngươi nói cũng đúng, nhưng với võ công của những vị đang có mặt ở đây cứ lấy một chọi một thì ai cũng không phải là địch thủ của ngươi, nếu mọi người hợp lực thì ngươi tính như thế nào ?
Ma Y Khách cười ha hả:
- Các ngươi đông người còn ta cũng không ít.
Vừa nói xong, lão vỗ tay một tiếng gọi:
- Mấy đứa a đầu sao không ra mau, xem thử bọn họ đông hay chúng ta đông.

Mặc cho Ma Y Khách gọi, chẳng hề có một tiếng trả lời. Lão biến sắc rồi mắng:
- A đầu chết tiệt đâu cả, bọn a đầu thối tha đâu cả, chúng bây chết cả rồi sao ?
Âm Nghi mai mỉa:
- Chết thì chưa chết, nhưng cũng gần như vậy !
Gương mặt của Ma Y Khách xanh như tàu lá, lão sững sờ, nhưng rồi lão vẫn lớn tiếng:
- Đươc., được, hèn gì chín quỷ tử, bảy quỷ nữ nhưng chỉ đến đây có ba đứa, thì ra bọn chúng đã ở bên ngoài để thu nhận nữ đồ đệ của ta. Nhưng …nhưng bọn chúng đâu có tội tình gì mà các ngươi lại muốn thanh toán chúng, chỉ cần một mình ta đã đủ rồi.
Chợt Hải Đại Thiểu cởi áo bày cả ngực, ngang nhiên bước tới nói:
- Chúng ta đều có ân oán, bây giờ mỗ ra tay trước tiên.
Ma Y Khách cười khinh bỉ:
- Một mình ngươi chưa phải là địch thủ của ta, cứ vào hết đi.
Hải Đại Thiểu cười ha hả:
- Hải Đại Thiểu này đâu phải là con người dựa vào số đông để thủ thắng.
Ma Y Khách đưa ngón tay cái:
- Tốt, ta nhường ngươi ba chiêu.
- Ngươi nhường mỗ ba chiêu hay không nhường cũng được. Bây giờ trước mặt mọi người, trước khi động thủ, ta có điều muốn nói với ngươi.
Ma Y Khách nói:
- Hiện giờ hầu hết ở đây đều bị ta cắt lưỡi rồi, còn riêng ngươi muốn nói gì thì cứ nói.
- Tuy ngươi đã can đảm nhận hết tội lỗi, nhưng mỗ biết rằng tất cả tội lỗi ấy không phải do một mình ngươi gánh chịu và những nữ nhân ấy cũng không có trách nhiệm gì.
Mọi người nghe đến đó đã thất sắc.. Hạng Bá Vương nạt:
- Thối như … Hải Đại Thiểu cười như điên:
- Mỗ nói như vậy tuy có khó nghe, nhưng không nói ra không được. Thực ra mà nói thì thê tử của ta cũng chẳng ra gì. Ngày trước vì thê tử ta thấy trai trẻ lại có nhiều tiền, võ công lại cao cường nên mới bỏ mỗ để theo hắn. Hắn tuy hiếu sắc, đáng tội chết, nhưng thê tử ta bị hắn sử dụng nhưng lại sống như thường.
Thiết Trung Đường nghe Hải Đại Thiểu nói hết mọi chuyện riêng tư, chàng vừa thấy lạ lại vừa kính phục, chỉ có Hạng Bá Vương và bọn Ngọc Hồ Ly tuy quá giận dữ nhưng chẳng có ai phải đối. Nếu không

phải là một tay anh hùng lỗi lạc thì không thể nói hết, nói thật như vậy.
Cả đại sảnh im lặng.
Ma Y Khách cười nói:
- Hiện nay trong thiên hạ không ngờ lại có người bằng vào công đạo mà nói.
Chính người nói ra lại là người có oán cừu với ta.. ha.. ha … Lão cười mấy tiếng rồi nói tiếp:
- Ta cũng biết rằng ngoài miệng tuy nói rất công bằng, nhưng trong lòng vẫn còn tức giận. Được, cứ đến, ta sẽ tiếp ngươi mấy chiêu.
Hải Đại Thiểu phân bua:
- Sở dĩ ta nói ra tất cả, bởi vì ta đã mang trong lòng bao năm qua, chỉ vì ta biết rằng không phải là địch thủ của ngươi đồng thời không kiếm được ngươi, hôm nay đã tìm ra ngươi … hãy xem chưởng của ta !
Hải Đại Thiểu phóng quyền vào ngực Ma Y Khách. Lão ta không hề né tránh, mọi người đều biết võ công của lão rất siêu quần, ắt là lão có âm mưu gì đây.
Chợt nghe một tiếng "Bình" quyền của Hải Đại Thiểu đánh trúng ngực của Ma Y Khách, lão dội lui mấy bước, sắc mặt của lão không còn một giọt máu.
Hải Đại Thiểu cũng thất kinh gọi:
- Ngươi … ngươi … Ma Y Khách điều hơi thở một lát rồi gượng cười nói:
- Chỉ mấy câu nói vừa rồi của ngươi, nên ta không thể nào đấu với ngươi được, ta chỉ chịu một quyền của ngươi để cho ngươi hả giận.
Mọi người thấy hắn chịu một quyền của Thiên Sát Tinh. Hải Đại Thiểu không những không bị thương mà còn nói năng được ngay nên ai nấy đều vừa lo vừa phục.
Hải Đại Thiểu ngơ ngác một hồi rồi nói:
- Suốt đời ta đã gặp rất nhiều quái nhân, nhưng với tính cách của ngươi thì ta chưa gặp.
Tích Lịch Hỏa xen lời:
- Lão phu đây cũng chưa hề gặp.
Hải Đại Thiểu nhìn Ma Y Khách một hồi, lão nói oang oang:
- Tốt, oán thù giữa hai ta đã tan theo quyền rồi. Bây giờ mỗ không lúc nào muốn nhìn ngươi chịu trận, mỗ cũng không trợ sức với người khác mà chỉ đi thôi.
Lão không nói hết lời đã phóng mình đi.
Tích Lịch Hỏa gọi:
- Hãy chờ ta đi với.

Thấy vậy Tư Đồ Tiếu nắm tay áo nói:
- Chúng ta là những người đồng minh thì nên cùng đến cùng đi. Tại sao huynh đài lại đi trước ?
Tích Lịch Hỏa nhìn Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, chỉ nhíu mày không dáp. Lão rứt áo đi ngay.
Ma Y Khách than thở:
- Đúng là một hán tử !
Lão nói chưa dứt mà lại ho liên tục.
Bọn Ngọc Hồ Ly thấy vậy đều cho rằng do một quyền của Hải Đại Thiểu đã gây nội thương cho lão. Hình như cả bốn người muốn lợi dụng thời cơ cùng đánh lão Ma Y Khách.
Nhưng bỗng nhiên Lý Kiếm Bạch hét lên một tiếng:
- Người ta tha ngươi còn ta không thể tha ngươi !
Vừa nói chàng liền rút kiếm chém vào Ma Y Khách.
Lý Lạc Dương thất kinh vụt đứng dậy thì Lý Kiếm Bạch đã phóng luôn bảy đường kiếm.
Ma Y Khách nhẹ nhàng lách khỏi nói:
- Lý Lạc Dương sao không bảo hắn dừng tay.
Sắc mặt của Lý Kiếm Bạch đầy bi hận, chàng hét:
- Không ai có thể bảo ta dừng tay được.
Rồi chàng dùng toàn lực phóng một kiếm chí mạng. Tuy đường kiếm này của Lý Kiếm Bạch là chiêu thức bán mạng nhưng toàn thân chàng đều trống trải, lại gặp Ma Y Khách là người có võ công cao hơn Kiếm Bạch rất nhiều, thì chiêu thức như vậy tất nhiên là không tránh được cái chết. Trông thấy tình hình nguy ngập như thế Lý Lạc Dương quá hoảng sợ nhưng chỉ thấy Ma Y Khách lách mình tránh mũi kiếm. Chờ mũi kiếm vừa qua khỏi, lão chỉ dùng hai ngón tay nắm chặt lưỡi kiếm. Đường kiếm này Lý Kiếm Bạch đã dồn toàn sức mạnh, nhưng đã bị Ma Y Khách nắm chặt kiếm không thể nào cử động được.
Lý Kiếm Bạch biết rằng chàng không còn cách nào để báo thù. Kiếm Bạch quá thất vọng. Chàng buông kiếm rồi lao đầu vào tường. Lý Lạc Dương vội vàng nhảy đến ôm chàng.
Lý Kiếm Bạch đau đớn la lớn:
- Đừng … má … má … Con không còn cách nào để rửa hận cho má má, chỉ còn … Ma Y Khách liệng cây trường kiếm xuống đất cười ha hả. Lão lắc đầu nói:
- Lý Lạc Dương, hình như con trai của các hạ nhầm rồi. Hiện nay mối thù giữa chúng ta khác với người khác.
Lý Kiếm Bạch giật mình hỏi:

- Lão … lão nói gì ?
Lý Lạc Dương nói với Kiếm Bạch:
- Chuyện này con đã nhầm lẫn.
Lý Kiếm Bạch nắm cây đao thất thủ nói:
- Nhưng … Nhưng … Lý Lạc Dương nói:
- Mối hận thù giữa phụ thân và lão ta chỉ vì trong một dịp hội hàng năm, lão ta đã đoạt của phụ thân một số gia bảo nhưng phụ thân không biết làm gì hơn.
Ma Y Khách cười lớn:
- Châu báu của Lạc Dương nổi tiếng trong thiên hạ, chỉ từng ấy cũng như bị gãy vài chiếc răng thôi.
Lý Lạc Dương nói:
- Trong giang hồ cứ nghĩ rằng hàng chục năm nay Lý gia chưa hề bị mất mát, hay bị cướp bóc. Nếu như hôm nay, thằng con tại hạ không hiểu nhầm thì tại hạ cũng không nói ra việc này. Nói ra thì cũng chỉ phương hại đến thanh danh mà thôi.
- Hôm nay ngươi đã nói ra, ắt là muốn lấy lại số châu báu đó chứ gì ?
Lý Lạc Dương nói:
- Mười năm trước, võ công của ta không bằng ngươi, cho nên trong mười năm qua ta chỉ luyện công phu. Hôm nay ta quyết đấu với ngươi một trận để phân tài cao thấp.
Ma Y Khách vẫn thản nhiên:
- Đã như vậy … Lão vừa nói đến đó Nam Cực đã chặn lời:
- Công phu của Lý huynh hãy chờ sau trận này, để bổn huynh đệ mỗ tiếp.
Lý Lạc Dương chưa kịp nói thì Lý Kiếm Bạch đã giận dữ nói:
- Các ngươi dựa vào đâu mà giành trước ?
Nam Cực Cao Thiên Thọ nói:
- Bằng vào điều này !
Chẳng những ngôn ngữ của Cao Thiên Thọ lạnh lùng mà gương mặt của hắn cũng khó phân biệt vui hay giận.
Thêm vào đó hình dáng của lão khá hoạt kê. Thiên Thọ cúi xuống nhặt cây trường kiếm, hắn chỉ vẫy tay một cái, cây trường kiếm đã gãy làm hai, hắn trao cho Lý Kiếm Bạch rồi nói:
- Kiếm của ngươi thì trả lại cho ngươi.
Cây trường kiếm của Lý Kiếm Bạch thuộc vào loại kiếm gia truyền. Đây là một binh khí truyền từ đời này qua đời khác.
Hằng ngày Kiếm Bạch rất quí trọng nó, thường xuyên đeo bên mình. Bây giờ thấy lão kỳ quái này bẻ thành hai đoạn, chàng vừa kinh ngạc lại vừa tiếc nên đưa tay đón lấy.

Thấy vậy, Ma Y Khách vội vã:
- Trên kiếm đã có độc không được nắm vào.
Lý Kiếm Bạch liền dừng tay. Chàng liếc nhìn đã thấy lưỡi kiếm vốn sáng bây giờ đã chuyển qua màu xanh.
Tay Cao Thiên Thọ vừa chạm vào kiếm liền dính độc. Công phu sử dụng chất độc như vậy chẳng những phụ tử họ Lý bàng hoàng mà tất cả mọi người cũng kinh sợ.
Cao Thiên Thọ cười hăng hắc:
- Hai tiếng "Độc Vu" của ta cũng không hư danh ?
Lão liệng cả hai phần kiếm bay ra.
Ngọc Hồ Ly nói:
- Cây kiếm ấy liệng đi cũng khá tiếc.
Hắn vừa nói vừa phất tay áo bay người theo thì đã thấy hai đoạn kiếm nằm trong tay áo của lão.
Chỉ có mấy nữ nhân mặc áo đen trùm khăn đen vẫn đứng lặng lẽ. Nếu ai không chú ý thì xem như không có sự hiện diện của họ.
Bọn Ngọc Hồ Ly, mỗi người đều biểu diễn một thứ công phu. Người nào cũng xứng gọi là một cao thủ võ lâm.
Nam Cực nhìn Lý Kiếm Bạch hỏi:
- Bằng công phu của chúng ta cũng đủ tư cách tranh tiên với ngươi ?
Lý Kiếm Bạch chỉ im lặng.
Ma Y Khách nói:
- Đã giành ra tay trước thì cứ động thủ, không ngờ chỉ trong mười năm mà võ công của các người tiến bộ quá.
Nam Cực cười thảm độc:
- Dĩ nhiên là tiếng bộ nhưng so ra cũng không bằng ngươi. Để chúng ta thương lượng với nhau xong sẽ cùng ra tay.
Bốn người liền nhảy ra bốn góc vây Ma Y Khách vào giữa. Tuy thấy Ma Y Khách vẫn thản nhiên, sắc mặt không hề thay đổi, nhưng lão ngầm phòng bị rất cẩn mật.
Ngọc Hồ Ly ôm quyền nói:
- Chú ý … ta … Chợt nghe có tiếng:
- Hãy khoan !
Tiếng nói tuy nhỏ, nhưng khi lọt vào tai chẳng khác nào như kim chích. Bọn Ngọc Hồ Ly ngạc nhiên nhìn đến phía có tiếng nói, thấy có hai nữ nhân trùm khăn đen bước tới.
Bước đi của hai nữ nhân này cũng rất kỳ dị, không thấy hai thân của họ cất lên, trông như họ đang đứng trên mây được gió mang đi, nhưng chiếc áo dài của họ cũng không hề lay động.
Cả Ma Y Khách và bọn Ngọc Hồ Ly đều lấy làm lạ, không ai biết họ

là hạng người nào, cũng không biết họ đến đây với mục đích gì.
Thấy vậy, Khoái Hoạt Thuần Dương hỏi:
- Hai vị nữ thí chủ có điều chi muốn nói ?
Một trong hai người từ từ nói:
- Các ngươi không được động thủ.
Ngôn ngữ của bà ta tuy cũng dịu dàng, không biểu lộ một chút gì tức bực, nhưng lại như ra lệnh. Thái độ của bà ta như tin chắc rằng bọn họ không thể nào trái ý.
Thái độ của hai người đàn bà này khiến cả bọn phá lên cười khinh miệt. Trong bốn người chỉ có Nam Cực là người thâm trầm nhất. Lão vẫn thản nhiên từ từ hỏi:
- Tại sao chúng tôi lại không được động thủ ?
Người đàn bà áo đen đáp:
- Các ngươi đều là những tên từng hiếp dâm, giết người, không có một việc gì mà các ngươi không làm. Ngươi hiếp vợ người ta thì có người khác hiếp vợ của ngươi, nên ngươi có tư cách gì để động thủ.
Nghe vậy, Hạng Bá Vương hét toáng lên:
- Ngươi là cái gì lại dám xen vào công việc của chúng ta ?
Người đàn bà áo đen từ từ nói:
- Trời xanh kia chỉ có uy nhưng không có sức mạnh nên không thể xen vào việc nhân thế. Vì vậy nên ông trời xanh mới mượn tay của chúng ta, vì đàn bà trong thiên hạ Ôm hết mọi bất bình đau khổ.
Hạng Bá Vương cười có ý mai mỉa:
- Quả như vậy, phải chăng các ngươi là sứ giả của cao xanh ?
Người đàn bà áo đen đáp:
- Đúng như vậy !
Bà ta nói với thái độ thản nhiên, ngôn ngữ một mực dịu dàng. Nhưng ba tiếng “đúng như vậy” đã nói lên sức mạnh và niềm tin của họ, đồng thời những người bàng quang cũng không còn nghi ngờ gì nữa. Ngay cả bọn Hạng Bá Vương nghe ba tiếng “Đúng như vậy”, bọn chúng cũng kinh sợ, mặc dù bọn chúng đều là những tên từng tung hoành trong thiên hạ.
Một hồi lâu, Dương Lữ Vũ mới chỉ Ma Y Khách nói:
- Người ấy là kẻ gây bất bình cho đàn bà, con gái. Tại sao lại không giải quyết với lão mà lại hướng về chúng ta ?
Nữ nhân áo đen nói:
- Chúng ta đến đây vốn muốn tận mắt thấy lão ta nhận quả báo, nhưng bây giờ chưa đến lúc. Do đó, chúng ta không thể để các người động thủ.
Dương Lữ Vũ cật vấn:

- Thế thì để người nào động thủ ?
Người đàn bà áo đen khẳng định:
- Người mà ông trời sai khiến.
Bỗng dưng Hạng Bá Vương hét lớn:
- Không trời xanh, đất xanh gì ráo, không thần không quỷ gì cả. Mỗ không tin gì trọi!
Lão vừa nói xong liền phóng một chưởng vào người đàn bà áo đen.
Người đàn bà áo đen hỏi như đe dọa:
- Sức ngươi không thể thắng trời. Ngươi dám động thủ à ?
Bà ta phất hai tay áo, khiến Hạng Bá Vương phải thu tay về hét lớn:
- Chúng ta hãy ra tay đuổi mấy ả này đi rồi hãy nói tiếp.
Hắn nói xong liền phóng luôn năm quyền. Hắn từ nhập thất tôi luyện công phu ngoại môn nên bây giờ thế quyền của hắn đúng là sức mạnh của Bá Vương cử đỉnh.
Người đàn bà áo đen chỉ lách mình là tránh được bốn đường quyền của Hạng Bá Vương, người đàn bà áo đen chờ đến quyền thứ năm vừa phóng ra, bà ta đứng nguyên vị trí không hề tránh né, với sức mạnh của Bá Vương, một quyền nát đá của lão thì sức mạnh biết dường nào. Những người chung quanh thấy quyền của Bá Vương đánh vào người đàn bà áo đen, ai cũng tưởng rằng bà ta phải tan thịt nát xương. Hạng Bá Vương cũng mừng thầm. Không ngờ người đàn bà áo đen chỉ cúi người xuống nên thế quyền của Hạng Bá Vương chẳng khác nào con trân nhào xuống biển, sức mạnh đều tiêu tan.
Hạng Bá Vương vừa giật mình thì người đàn bà áo đen đã nhanh như chớp đứng dậy lao vào kềm chặt tay của lão. Chỉ trong chớp mắt, Hạng Bá Vương không thể nào cử động. Hắn có cảm giác sức mạnh từ trong tay áo của người đàn bà áo đen tuông ra. Thế là cả một cái thân hình to lớn của hắn bị liệng vào tường đá nghe một tiếng “binh”.
Thân hình của lão nằm sóng soài không ngóc đầu lên nổi.
Mọi người trông thấy tình hình như vậy đều thất sắc. Trong số đó, chỉ có Lý Kiếm Bạch là người võ công yếu nhất, chàng cho rằng người đàn bà áo đen có thần thông pháp thuật không thể nghĩ bàn.
Bọn Ngọc Hồ Ly cũng phải nhận rằng công phu của người đàn bà áo đen luyện đã đến mức thượng thừa. Với trình độ võ công như vậy, trên đời này cũng chẳng có bao nhiêu người.
Nên biết rằng người đàn bà áo đen chỉ dùng sức đẩy từ trong tay áo phóng ra nhưng lại có sức mạnh đẩy thân hình của Hạng Bá Vương bay lên khiến đầu óc của lão choáng váng. Lão muốn đứng dậy, nhưng không đứng dậy được.

Người đàn bà áo đen hướng về Ngọc Hồ Ly chậm rãi nói:
- Câu nói sức người không thể nào thắng trời. Bây giờ ngươi đã nghe thấy chưa ?
Ngọc Hồ Ly ấm ớ một hồi mới đáp:
- Xin phục ! Xin phục !
Lão nói xong ôm quyền lạy xuống.
Chợt thấy phía sau lưng lão phóng ra hàng chục đạo hào quang như đuôi bò phóng tới người đàn bà áo đen theo thế lạy của lão. Loại ám khí này khi phóng ra rất nhanh khiến đối phương không thể nào kịp phòng bị và cũng không kịp né tránh. Đó là ám khí mà lão từng đắc ý nhất. Tên gọi của thứ ám khí này là “Khẩu bối hoa trang đoạn hồn châm”. Trên mũi kim đều có chất độc. Đã có biết bao cao thủ võ lâm bỏ mạng bởi “Đoạn hồn châm” của lão.
Thủy Linh Quang đứng phía ngoài trông thấy như vậy, nàng cũng la lên một tiếng lo cho người đàn bà áo đen.
Không ngờ bà ta chỉ phất tay áo một cái, tất cả ám khí ấy đều bay vào ống tay áo.
Bọn Ngọc Hồ Ly, Khoái Hoạt Thuần Dương và Nam Cực đều hoảng hốt. Bọn chúng run run nói:
- Ngươi … ngươi … Người đàn bà áo đen vẫn chậm rãi hỏi:
- Ngươi đã biết chị em ta là ai chưa ?
Ma Y Khách bỗng nhiên cười như điên cắt lời:
- Bọn hắn đều không biết. Nhưng riêng ta thì biết ngay khi các cô nương vừa mới đến.
Người đàn bà áo đen nói:
- Nếu biết thì tốt lắm.
Ma Y Khách vừa cười vừa nói:
- Không ngờ các vị lại đến đây giúp ta … Người đàn bà áo đen cười nhạt:
- Tiếc rằng đích thực là người đến thanh toán ngươi vẫn chưa tới. Chúng ta chỉ sợ ngươi phải chết dưới tay người ấy mà thôi.
Ma Y Khách cười ha hả nói:
- Chỉ từng này người cũng đủ đả thương ta rồi.
Lão vừa nói xong, bất ngờ phóng tay như gió túm người Nam Cực nâng cao.
Mọi người chưa hề thấy lão Ma Y Khách biểu lộ võ công. Bây giờ thấy lão túm Nam Cực, nhưng Nam Cực không phản kháng được, thân hình lão như mềm nhũn. Lão Nam Cực thất kinh hỏi:
- Ngươi định làm gì ?
Ma Y Khách ra điều kiện:

- Trước hết là hãy đưa thuốc giải độc ra rồi muốn nói gì thì nói.
Nam Cự run giọng:
- Ở trong đây. Loại màu hồng thì để ngửi, còn loại màu trắng thì để uống.
Lão nói chưa dứt lời thì Ma Y Khách đã lấy ra một chiếc hộp bằng hợp kim rồi mỉm cười :
- Ta nghĩ rằng ngươi không dám gạt … nắm lấy !
Lão liệng chiếc hộp cho người thiếu phụ áo đen.
Thiếu phụ áo đen hỏi:
- Đây là cái gì ?
Ma Y Khách đáp:
- Hai vị là tiên nữ, tuy có võ công cao nhưng lại chưa đầy đủ kinh nghiệm nên đã bị độc.
- Phải chăng … - Tên Nam Cực này vừa dùng tay chỉ vào hai vị nên hai vị trúng độc của hắn.
Nghe xong, hai thiếu phụ áo đen thất kinh bước lui lại mấy bước.
Nam Cực nói đau khổ:
- Thuốc giải ta đã trao cho ngươi, tại sao ngươi chưa buông tay ra ?
- Dù cho bọn ngươi có mưu mô gì đi nữa ta vẫn không sợ gì. Để chúng bây ở đây chỉ thêm phiền mà thôi. Hãy cút mau.
Nói vừa xong, Ma Y Khách liệng hắn ra khỏi cửa.
Bọn Ngọc Hồ Ly biết không thể làm gì được hơn. Cả bọn đều phóng ra ngoài ngoảnh mặt lại thách thức:
- Người quân tử khi đã dốc lòng phục cừu thì Bá Vương năm chẳng là bao, ngươi hãy chờ đó.
Bọn Tư Đồ Tiếu chứng kiến võ công của Ma Y Khách đuổi bốn tay võ lâm cao thủ đều vô cùng ngạc nhiên.
Nhìn dáng hai thiếu phụ thì đã thấy họ trở về chỗ cũ nhưng không thấy họ uống thuốc giải độc mà chỉ bàn tán gì với nhau. Thấy thế Ma Y Khách vỗ tay báo hiệu rồi nói:
- Tại sao hai vị lại không uống thuốc giải, không khéo chưa kịp gia nhập vào hàng tiên nữ đã thành quỷ mất.
Thiếu phụ nhỏ thó nhất trong mấy thiếu phụ lấy chiếc hộp bước ra nói:
- Tiên nữ môn đệ của Vương Mẫu thì làm sao lại chết bởi thuốc độc của người trần.
Tiếng nói của người thiếu phụ này càng lạnh lùng hơn hai thiếu phụ trước.
Thấy vậy Ma Y Khách biến sắc:
- Phải chăng các vị … Người thiếu phụ bèn nói:

- Chúng ta không nhận sự lo lắng của ngươi !
Vừa nói xong, thiếu phụ liệng chiếc hộp xuống đất rồi trở về chỗ cũ.
Thiết Trung Đường rất lấy làm lạ. Mấy thiếu phụ này chẳng những kỳ dị mà còn có võ công cao, đồng thời mở miệng ra đều nói "ông trời xanh" và "tiên tịch", chàng tự nhủ:
"Phải chăng trong giới giang hồ thường đồn đãi về những thần thoại của họ, hôm nay họ có mặt ở đây ?" Bỗng nhiên có bốn người phi thân vào nói:
- Trước khi chúng ta đến, không một ai được rời khỏi.
Tiếng nói của họ rất kỳ dị nghe nhứ có như không.
Ma Y Khách nạt:
- Đã đến đây, thì sao lại không vào ?
Chàng thiếu niên tú sĩ ngồi trên chiếc cẩm đôn cười nhạt rồi dằn từng tiếng:
- Thời điểm đã đến thì tự nhiên đến.
Ma Y Khách vội hỏi:
- Ngươi là ai ?
Chàng thiếu niên không trả lời. Phía bên ngoài lại có một toán người nữa đi vào.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 20
Hồn bay phách tán

Mọi người nhìn thấy cũng nhìn ra hướng đoàn người đang đi vào.
Thì ra là các thiếu nữ thủ hạ của Ma Y Khách.
Chính Ma Y Khách cũng không ngờ bọn họ trở lại. Lão định hỏi Âm Nghi nhưng không ngờ cả hai lợi dụng lúc rối loạn rút lui tự hồi nào.
Không biết Âm Nghi và Âm Tần đi hướng nào nên các thiếu nữ được trở về. Sự tình diễn biến lại càng ly kỳ Các thiếu nữ, người nào cũng đầu bù tóc rối, áo quần tả tơi, mặt không còn một giọt máu. Hai con mắt cô nào cô nấy đều như ngẩn như ngơ.
Ma Y Khách thấy sự thể như vậy, lão buộc miệng:
- Cửu U âm phong … Bốn thiếu phụ nghe đến bốn chữ này cũng giật mình.
Chàng thiếu niên tú sĩ ngửa mặt cười như điên rồi nói:
- Xem ra ngươi vẫn còn con mắt đấy, nên đã nhận ra thủ đoạn của bản môn.

Ma Y Khách hỏi:
- Phong lão tứ là gì của ngươi ?
- Ngươi dám gọi tên húy của người xuất gia thì cái gan cũng khá đấy.
Ma Y Khách dậm chân, nắm Lý Lạc Dương nghiêm giọng :
- Lý huynh hãy lui mau ! Tất cả mấy a đầu đều bị Cửu U âm phong thổi bay hồn phách, thần trí cũng không còn. Ngay cả tại hạ cũng không thể nào tránh khỏi.
Lý Lạc Dương cũng lo sợ nhắc lại:
- Cửu U âm phong thổi bay mất hồn phách… Vừa nói xong đã nghe từ trên không như có tiếng như không vọng xuống:
- Chờ đã ! Chờ đã ! Chạy cũng không được.
Ma Y Khách vội vàng kéo cha con Lý Lạc Dương chạy vào phòng giam Thiết Trung Đường.
Khi ấy Lý Lạc Dương mới thấy Thủy Linh Quang, Lý Lạc Dương rất đỗi ngạc nhiên nhưng họ không kịp hàn huyên mà chỉ hướng mắt nhìn ra bên ngoài.
Hơn mười thiếu nữ phất tay áo vây hãm Ma Y Khách. Các thiếu nữ này vốn là a đầu của Ma Y Khách, nhưng bây giờ lại tấn công lão, tuy họ như si như ngốc nhưng ra chiêu rất hung hiểm, họ chỉ công chứ không thủ, hình như họ không cần nghĩ đến tính mạng. Mặc dù chiêu thức của họ rất trống trải, nhưng Ma Y Khách không nỡ hạ độc thủ với những thiếu nữ mặt hoa da phấn mà lão từng thương yêu. Lão thấy họ để rất nhiều sơ hở nhưng lão vẫn bỏ qua. Trong chốc lát mấy thiếu nữ vây hãm khiến lão lúng túng.
Âm thanh giữa không trung tuy đã dừng nhưng lại nghe như có tiếng tiêu theo gió bay tới chẳng khác nào như tiếng quỷ khóc ma gọi.
Người thiếu phụ thấp bé nhìn một lát, chợt hét lớn:
- Ngươi vẫn còn thương hoa tiếc phấn chứ không nghĩ tới tính mạng à !
Ma Y Khách thở dài một tiếng, thuận tay điểm một cô nhào xuống, còn các cô khác thì lão nhìn mà như không thấy.
Người thiếu phụ thấp bé nói:
- Thế thì ta ra tay.
Chàng thiếu niên thấy thế nhíu mày rồi phóng ngay tới trước mặt thiếu phụ lạnh lùng nói:
- Trong tiếng gió chưa dứt tàn hồn, người ngoài cuộc không nên dính vào.
Thiếu phụ áo đen nói:
- Ngoại trừ sứ giả của trời thì không ai được lấy tính mạng của hắn.
Chợt nghe có tiếng như loan phụng từ xa vọng lại như tiếng quỷ

khóc. Thiếu phụ áo đen buộc miệng:
- Đến rồi !
Nghe âm hưởng của thiếu phụ như biểu lộ niềm vui mừng.
Nghe có tiếng hỏi:
- Phong tử lão ! Ngươi đến đây làm gì ?
Nghe từng tiếng như quỷ khóc:
- Cửu U âm phong thổi tới là muốn lấy hồn phách của người khác.
Tiếng nói mỗi lúc mỗi chậm.
Tiếng như loan phụng nói:
- Những người ở đây không bằng lòng ngươi động thủ.
- Trước là động thủ, sau đó mới đi.
- Nếu nói như vậy thì ngươi hãy so tài với ta.
Tiếng nói như loan phụng thách thức.
Tiếng nói của hai người đều như từ trên mây vọng xuống. Mọi người tuy có nghe nhưng không biết ở xa hay ở gần, tiếng nói như quỷ khóc nghe lớn hơn. Tuy âm thanh chỉ một người nói ra nhưng khi nghe hình như hướng nào cũng có. Cứ qua lại như thế, âm thanh này dứt, tiếng nói của bên kia lại tiếp tục vang động cả một khoảng trời đất.
Những người đang có mặt đều không ngờ rằng trên cuộc đời này lại có người phát ra âm thanh kỳ diệu như thế.
Ma Y Khách đưa mắt nhìn bốn hướng, lão lắng nghe. Lão chợt phóng người bay ra khỏi vòng vây của các thiếu nữ rồi phóng ngay vào trong phòng.
Thân hình lão chưa kịp xuống đất đã vội nói:
- Mau theo ta !
Thiết Trung Đường cứ đi theo lão. Khi đến mấy đoạn đường quanh Ma Y Khách đi trước. Cứ qua mỗi cánh cửa lão đưa tay ấn một cái thì trên cánh cửa rơi xuống một tảng đá chắn kín. Thiết Trung Đường thấy bình thường lúc nào Ma Y Khách cũng tỉnh táo, nhưng bây giờ thấy lão có vẻ hoảng sợ, rõ ràng kẻ địch này võ công cao hơn lão nhiều.
Chàng tò mò hỏi:
- Người sắp đến phải chăng là bọn Bích Hải Phủ ?
Ma Y Khách ngạc nhiên hỏi lại:
- Vì sao ngươi lại biết ?
Thiết Trung Đường chưa kịp nói thì Ma Y Khách đã cười nhạt:
- Ngươi nghĩ rằng ta sợ bọn họ ư … bất luận là người nào đến đây ta cũng không sợ.
Thủy Linh Quang hỏi:

- Nếu không sợ sao lại trốn ?
Ma Y Khách thở dài:
- Chỉ vì cô nương !
- Vì tiện nữ mà trốn ?
- Tuy ta không sợ bọn chúng nhưng võ công của họ rất ghê gớm. Ý đồ của những người này cũng chỉ vì hai người. Đến khi bọn họ muốn đả thương cô nương thì ta biết làm như thế nào ?
Bỗng nhiên lão nói lớn:
- Nhưng các ngươi là khách của ta dù ta có chết cũng không để người khác đả thương cô nương. Ta chỉ muốn đưa các ngươi đến một chỗ an toàn mà thôi.
Thủy Linh Quang nói dịu dàng:
- Tiền bối thật tốt bụng, xin cảm ơn tiền bối … nhưng thấy bốn mặt đều bị bao vây, đâu còn chỗ nào an toàn ?
Ma Y Khách nói:
- Chính là chỗ này.
Cả hai người nhìn theo Ma Y Khách chỉ, ai nấy đều ngạc nhiên.
Trong lúc vừa đi vừa nói, Ma Y Khách dẫn họ đến đại sảnh rồi lão chỉ cánh cửa mang màu đen. Mọi người cứ ngỡ rằng trong căn phòng này chắc có hầm đá kiên cố có thiết bị máy móc nên đều yên tâm.
Ma Y Khách vừa tới trước cửa này sắc mặt lão trở nên nghiêm trọng. Chân lão bước rất nhẹ. Hai tay lão vén bức rèm rồi cúi mình bước vào.
Sau bức rèm cũng có một tảng đá. Ma Y Khách bấm vào một cái nút, tảng đá từ từ nâng lên. Khi mọi người bước vào bên trong đều kinh ngạc.
Nguyên do sau cánh cửa này lại có một con đường bằng đá rộng chừng mấy thước. Cuối đường là một cái hồ nước chảy từ xa vọng lại. Nhìn kỹ thì thấy nước trong hồ trong xanh như ngọc, bốn phía núi rừng bao bọc. Cả một vùng rộng lớn.
Nhưng khi đến gần thì cái hồ nước này rộng chừng mười trượng, còn núi rùng đều chỉ là những bức tranh trông như cảnh thật. Trông hồ nước có mấy con thiên nga đang bơi lội. Sát bờ hồ có một chiếc ghe được che vải kín. Trong thuyền như có ai đang xông trầm thơm ngát. Mọi người từ chỗ đấm đá nhau, bây giờ đặt chân tới chỗ này, tuy chỉ là những bức tranh giả tạo cảnh núi rừng nhưng cũng cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng thanh thoát.
Chợt thấy Ma Y Khách cúi mình vái, gương mặt lão rất trang trọng. Lão nói từng tiếng một :
- Hài nhi xin cúi đầu chào mẫu thân.

Cả mấy người đang lấy làm lạ vì thái độ của Ma Y Khách rất cung kính, vừa nghe Ma Y Khách nói xong ai cũng sửng sốt.
Nguyên do Ma Y Khách vẫn còn mẫu thân ? Nhưng không biết vì sao mà mẫu thân của lão lại sống ở chỗ kỳ bí như vậy ?
Chỉ nghe có tiếng nữ nhân từ trong thuyền:
- Con đến đó à ? Con đến có việc gì ?
Tiếng nói vừa trong trẻo vừa ngọt ngào rất dễ nghe, hơn cả tiếng nói của Ôn Đại Đại. Ngay cả tiếng nói của Thủy Linh Quang cũng không nhu nhuyễn như vậy. Chỉ có điều ngữ khí thì rất lạnh lùng. Nếu không nghe Ma Y Khách gọi bằng mẫu thân thì ai cũng tưởng người ở trong thuyền là một thiếu nữ, không ai ngờ rằng đó là mẫu thân của Ma Y Khách.
Ma Y Khách lễ phép:
- Con vốn không dám đến làm phiền mẫu thân. Chỉ vì … Tiếng nói từ trong thuyền vọng ra:
- Mười tám năm trước ta đã thề rằng nếu luyện công chưa thành, tuyệt đối không bước khỏi chiếc thuyền này một bước và cũng không muốn gặp bất cứ ai. Con quên rồi sao ?
- Nhưng hôm nay con rất cần gặp mẫu thân chỉ vì … Nghe có tiếng từ trong thuyền:
- Khi ta thề, có mặt cả phụ tử ngươi, từ đó ta bắt đầu luyện thần công. Trọn đời này ta không thể gặp mặt phụ tử ngươi. Lúc ấy cả phụ tử ngươi đang làm điều bất thiện, phong lưu khắp xứ không muốn gặp ta, và cũng chưa có ai khuyên ta ! Hơn nữa phụ thân ngươi đã vì ngươi lập ra chỗ này để mà luyện công. Mượn cớ ta cần có nơi vắng vẻ. Thực ra … Ma Y Khách hoảng hốt nói:
- Hiện giờ đang có người lạ.
Hình như bà xem như không nghe, bà nói tiếp:
- Sự thật thì chỉ muốn rời khỏi ta để cho rảnh rang để còn tìm hoa tìm phấn.
Hình như trong lòng bà ta đầy uất hận. Mở miệng là như nước vỡ bờ để không dễ gì ngăn kịp. Ai nghe cũng thấy sửng sờ.
Ma Y Khách có vẻ khó chịu:
- Hồi đó mẫu thân quyết tâm luyện cho thành thần công. Theo hiểu biết của con thì không phải dễ nhưng con không dám can ngăn…
Mẫu thân Ma Y Khách nói:
- Hồi ấy ngươi đã không can, tại sao hôm nay lại đến gặp ta ?
- Bởi vì hôm nay con đang gặp phải nạn lớn. Chỉ có mượn phúc âm của mẫu thân may ra mới thoát khỏi. Nhược bằng không thì hôm nay con chỉ sợ … - Đã biết có ngày hôm nay, tại sao khi xưa phụ tử

ngươi lại phong lưu với người khác, đúng không ?
Ma Y Khách chỉ cúi đầu im lặng:
- Nhưng người nào đến khiến mày sợ hãi đến như vậy, ta cũng lấy làm lạ.
- Đó là Trác tam nương và Phong lão tứ.
Nghe tiếng nạt:
- Trác tam nương ? Phong lão tứ ?
Nghe âm thanh của bà ta rõ ràng tên của hai người này đã đánh động được bà nên sắc mặt của Ma Y Khách tỏ ra vui mừng.
Một hồi lâu mới nghe bà chậm rãi nói:
- Khi ta đã vào chiếc thuyền này thì lòng ta như đã chết, dù cho toàn bộ bọn Bích Hải Phủ kéo tới đây ta cũng mặc, ngươi đi đi.
Tiếng nói tuy chậm rãi nhưng vẫn hàm ý kiên quyết.
Ma Y Khách biết rõ, một khi bà đã quyết tâm thì thật khó đổi ý nên có vẻ thất vọng. Lão từ từ đứng dậy thưa:
- Nếu mẫu thân đã như thế thì con xin cáo lui.
Những người có mặt đều là người nhanh trí. Nghe mẫu tử đối đáp cũng đủ để đoán ra được ngày xưa bà ta thấy phụ tử Ma Y Khách ăn chơi phong lưu. Vì quá buồn nên bà ta nguyện đóng cửa bế môn, luyện một loại thần công rất khó. Đồng thời ngày ấy thanh danh của bà ta trong giới võ lâm không phải nhỏ nên những nhân vật như Trác tam nương và Phong lão tứ cũng kiêng nể bà ta. Cho nên Ma Y Khách mới tìm đến cầu khẩn bà.
Không ngờ khi nghe con đang gặp tai nạn thế mà bà ta vẫn thản nhiên, không muốn ra tay, xem ra bà ta cũng quá nhẫn tâm.
Chỉ có Thủy Linh Quang nghĩ đến hoàn cảnh của bà sống trong chiếc thuyền này suốt mười tám năm qua nàng thở dài, bởi chính hoàn cảnh của Thủy Linh Quang cũng đã sống trong cảnh cô đơn vắng vẻ.
Thiết Trung Đường đang chăm chú nhìn nàng, rõ ràng Thiết Trung Đường đã hiểu thấu tâm sự của Thủy Linh Quang.
Mọi người đều trở lại sảnh đường, nhưng trên khuôn mặt mỗi người đều tỏ ra trầm trọng. Lý Lạc Dương nói:
- Không phải tiểu đệ nhiều lời, nhưng tính khí của lệnh đường cũng lạ quá.
Không chờ Ma Y Khách mở miệng, Thiết Trung Đường đã trầm giọng:
- Nếu Lý huynh đã nếm mùi lặng lẽ cô đơn thì Lý huynh sẽ không nói như thế !
Thủy Linh Quang nhìn Thiết Trung Đường như cảm kích chàng.
Bất chợt lại nghe tiếng nói của Phong lão tứ:

- Trác tam nương ! Hai ta chẳng cần phải tranh nhau làm gì. Chúng ta thử đưa ra điều kiện ?
Trác Tam nương nói:
- Điều kiện gì xin nói ra.
- Thiếu nữ ở đây do ta mang đi, còn bọn nam nhân thì do ngươi động thủ.
Trác tam nương chưa kịp nói gì thì Phong lão tứ đã tiếp lời:
- Nếu cả hai ta cùng đấu thì sẽ không có lợi.
- Thế thì những thiếu nữ mà ngươi đã bỏ thuốc mê thì như thế nào ?
- Để ta cứu họ tỉnh.
- Cứ như vậy !
Tiếng nói của hai người này xuyên qua cả bức tường đá, nhưng vẫn nghe rõ ràng.
Mọi người mắt nhìn mắt lo lắng.
Ma Y Khách nói thầm:
- Nếu hai người này động thủ trước, thì chúng ta làm ngư ông đắc lợi.
Không ngờ bọn chúng đã đổi ý.
Phong lão tứ nói:
- Tiểu Phong lưu, ngươi định đóng trò ngồi trên núi nhìn hai cọp đánh nhau rồi thừa cơ ra mặt, ta chỉ ngại mẫu thân của ngươi, còn riêng ngươi thì có khó gì.
Ma Y Khách vẫn nói lớn:
- Ngươi cứ đến, ta sẽ chờ.
Phong lão tứ cười lớn:
- Ngươi nghĩ rằng ta không dám tới hay sao ?
Nói xong chợt gọi:
- Thần phủ lực sĩ ở đâu ?
Có một người ứng tiếng:
- Ở đây !
Tiếng hét không khác gì tiếng sấm rền làm bùng tai người nghe.
Phong lão tứ ra lệnh:
- Ngũ đỉnh khai sơn, hãy đánh cho tảng đá nát ra.
- Vâng !
Kế đến mọi người liền nghe mấy tiếng nổ lớn, rõ ràng ngươi môn hạ của Phong lão tứ là Thần phủ lực sĩ đã đánh vụn tảng đá.
Lý Lạc Dương nhíu mày hỏi:
- Phía sau còn đường nào nữa không ?
Ma Y Khách nói:
- Phía sau phòng này là vách núi, trừ phi chúng ta có thuật xuyên qua

núi. Nếu không … thì không thể nào vượt qua được.
Lý Lạc Dương ngơ ngác một hồi lâu rồi nói với Lý Kiếm Bạch :
- Đáng lẽ cha không nên đưa con cùng đi !
- Phụ thân cũng không nên đến đây.
Thiết Trung Đường thì nhìn Thủy Linh Quang thở dài gọi:
- Muội muội … Thủy Linh Quang lắc đầu nói:
- Muội không muốn làm em gái chàng.
- Vì sao ?
Thủy Linh Quang nói từng tiếng:
- Muội chỉ muốn làm thê tử của chàng chứ không muốn làm em gái.
Tính tình của Thủy Linh Quang vốn thuần chân. Trong giây phút hoạn nạn này nàng lại càng chân tình thiết tha nên dù đang đứng trước mọi người, Thủy Linh Quang vẫn tự nhiên.
Thiết Trung Đường tự thấy cay đắng:
- Nhưng … Chàng định nói là ông trời già kia đã không cho hai ta thành tình phu phụ, không thể nào thay đổi được, nhưng chàng nghĩ lại chẳng còn bao nhiêu ngày. Nếu nói ra thì Thủy Linh Quang sẽ đau khổ nên chàng đành im lặng. Trong lòng Thiết Trung Đường cũng đã có chủ ý, nếu hôm nay mà còn sống sót, bản thân chàng sẽ tự nguyện xa Thủy Linh Quang để tránh phiền lụy cho cả hai.
Ma Y Khách cũng góp phần:
- Căn cứ vào tình hình này chỉ sợ cho cô nương không làm được tiểu muội của hắn và cũng không thể nào thành phu phụ.
Nghe tiếng phá đá mỗi lúc một gần, Thiết Trung Đường cho câu nói của Ma Y Khách thế là đúng.
Lý Kiếm Bạch ưỡn ngực ra nói:
- Lấy sức mạnh của năm chúng ta thì bọn chúng có gì mà không địch nổi ?
Ma Y Khách cười nhạt:
- Võ công như ngươi thì cả năm mươi người nữa cũng không đỡ nổi một chiêu của bọn chúng.
Nghe vậy, Lý Kiếm Bạch nổi giận:
- Lão tiền … Hắn nói chưa dứt lời đã bị Lý Lạc Dương chặn lại hỏi:
- Bọn họ là ai ? Lợi hại như thế nào ? Vì sao lại gọi là người của Bích Hải Phủ ?
Những câu hỏi của Lý Lạc Dương cũng là nghi vấn của Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang nhưng họ chưa kịp hỏi thì họ Lý đã hỏi trước nên mọi người chăm chú lắng nghe.
Ma Y Khách thở dài:
- Từ ngoài vào đến đây gồm có mười một tảng đá, bọn chúng còn

sáu tảng đá nữa, lợi dụng thời gian còn lại ta nói về lai lịch của bọn chúng cho mà nghe. Bích Hải Phủ là người sáng lập tông phái. Nói một cách chắc chắn, trong thiên hạ hôm nay là sáu cao thủ.
Phụ tử họ Lý là những người biết rộng nghe nhiều nhưng chưa bao giờ nghe đến "Bích Hải Phủ" nên thắc mắc hỏi:
- Bích Hải Phủ khai tông nghĩa là sao ?
Hai mắt của Ma Y Khách hơi khép lại, miệng lão niệm:
- Khi động như sấm sét, như mưa tuông, khi tịnh thì như gương sáng.
Ma Y Khách đọc xong bài phú, sắc mặt của lão rất trầm trọng.
Lý Lạc Dương hỏi:
- Đó là sáu đại cao thủ ?
Ma Y Khách nghiêm giọng:
- Phong, Vũ, Lôi, Điện là bốn bậc thánh trong làng võ.
- Nếu nói Phong, Vũ, Lôi, Điện là tên của bốn người, thì Phong lão tứ là một trong bốn người.
Ma Y Khách tươi cười nói:
- Cửu U âm phong tuy lợi hại, chuyên lấy hồn phách của đối phương, nhưng lại là hạng bét trong bốn người.
Lý Lạc Dương hỏi tiếp:
- Còn Trác tam nương ?
Ma Y Khách cho biết:
- Khinh công của Trác tam nương là đệ nhất đương thời.
Thiết Trung Đường như nhớ ra, chàng nhắc thầm:
- Lôi Tiên Lạc Tinh Vũ.
Ma Y Khách nói tiếp:
- Lôi tiên Lôi Đại Bằng là số một trong bốn vị, Yên vũ Hoa Song Sương thì ám khí số một, là người đứng vào hàng thứ hai trong bốn vị.
Thiết Trung Đường nói:
- Còn Phong Lăng Đoạn Nguyệt Hồn đúng là Phong lão tứ.
Ma Y Khách khẳng định.
Thiết Trung Đường trầm ngâm một lát rồi nói:
- Nếu hiểu theo từ ý của bài phú, bốn vị thánh tuy mạnh nhưng cần chú ý đến chữ "Di", nó tượng trưng cho sự động tĩnh của con người. Thế thì người tiêu biểu cho chữ "Di" phải là một vị có võ công trên cả bốn vị kia nhưng chẳng biết vị ấy là ai ?
Ma Y Khách tươi cười khen:
- Quả nhiên tiểu tử thông minh thật. Tuy chữ "Di" đứng đầu nhưng lại tượng trưng cho hai người, một nam, một nữ, một động, một tĩnh

đáng là bậc nhất võ lâm.
- Xin dám hỏi tên họ của hai vị ấy ?
Ma Y Khách nói:
- “Nhựt Hậu” là dương đông, chuyên chú ý đến sự bất bình trong thiên hạ, còn “Dạ Đế” thuộc âm tĩnh. Chỉ cần phát triển cái đức sáng tự bản thân.
Trong thời khắc ấy, nghe tiếng đá vỡ mỗi lúc một lớn hơn, nhưng hầu như mọi người đang say sưa để nghe người truyền thuyết trong võ lâm, những nhân vật thần thoại nên hầu hết như không hay biết đến.
Lý Lạc Dương cũng nêu thắc mắc:
- Sáu vị đó là những vị thánh trong võ lâm, thì tiếng tăm của họ phải chấn động cả thiên hạ. Vì sao tại hạ chưa từng nghe đến ?
Ma Y Khách chưa trả lời mà lại hỏi:
- Võ công của tại hạ như thế nào ?
Lý Lạc Dương nhận xét:
- Như núi cao, biển rộng, khó mà đo lường được.
Ma Y Khách hỏi:
- Tên của tại hạ là gì ?
Lý Lạc Dương lắc đầu đáp:
- Không biết !
Ma Y Khách nghiêm nghị:
- Đúng như vậy, những vị cao thủ võ lâm đều không giống như hạng người cầu danh. Họ làm những việc long trời lở đất nhưng chẳng bao giờ để lộ tên tuổi. Nhưng việc làm của quí vị ấy, trong giới võ lâm từng đồn đãi. Nếu hỏi họ làm những việc ấy do ai thì họ cũng không biết ất giáp gì cả.
Thiết Trung Đường nhướng mày nói:
- Vì tất đã như thế. Ngày xưa hai vị Vân, Thiết tiền bối của Đại Kỳ môn phất cờ hành tảo giang hồ, tuy tiếng tăm khắp thiên hạ, nhưng không phải là hạng người cầu danh.
Ma Y Khách nghiêm giọng:
- Anh hùng ở trong thời loạn, danh không cần mà được. Hai vị tiền bối Vân, Thiết sanh vào thời loạn nên không muốn qua lại với những người khác ở cùng thời.
Thiết Trung Đường thấy Ma Y Khách cũng cung kính tổ tông của chàng nên rất hài lòng.
Nhìn đôi mắt của Ma Y Khách nhấp nháy rồi nói:
- Những nhân vật trong Phủ Bích Hải với Đại Kỳ môn vốn trái ngược nhau.

Nhưng kể từ sau khi Đại Kỳ môn bị thất lạc quyển "Thần công bảo lục" nên võ công của các thế hệ sau này không như trước.
Trước sau, hàng chục năm tiếng tăm của Đại Kỳ môn vang khắp, khiến cho thế hệ hôm nay không tránh được niềm nhớ.
Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:
- Thì ra Đại Kỳ môn đã bị mất cuốn "Thần công bảo lục" ? Tại hạ thuộc vào hàng để tử chân truyền của Đại Kỳ môn nhưng không hề biết đến.
Ma Y Khách nở nụ cười thần bí:
- Cuốn bảo lục ấy vốn là do các vị tiền bối của Đại Kỳ môn cố ý để thất lạc, nên mới không nhắc lại cho hàng hậu bối.
Thiết Trung Đường lại thấy lạ lùng hơn nên hỏi tiếp:
- Cuốn "Thần công bảo lục" là bí kíp thiên hạ vô song, tại sao các vị tiền bối của bản môn lại cố ý để thất lạc ?
Ma Y Khách đáp:
- Đấy … Vừa nói được một tiếng thì đã nghe tiếng của tảng đá cuối cùng bị đập vào, cánh cửa cuối cùng mở toang.
Thấy một đại hán mình để trần chẳng khác nào một tượng đồng đứng trước cửa rồi lại lùi bước. Đó chính là Thần phủ lực sĩ, đệ tử của Phong Cửu U.
Chàng thiếu niên tú sĩ bước vào trước, hắn nhìn quanh rồi tỏ thái độ cao ngạo:
- Bốn vị thánh thầy của ta đã có mặt ở trước cửa. Tại sao chủ nhân lại chưa ra nghênh tiếp ?
Ma Y Khách cười nhạt:
- Muốn vào thì vào, không muốn vào thì cứ đứng đó.
Thiếu niên tú sĩ tức bực nói như dọa :
- To gan nhỉ....
Hắn nói chưa dứt đã nghe có tiếng nói ở trước cửa.
- Ngươi không ra đón ta thôi cũng được. Trác tam nương từ xa đến đây, tại sao ngươi lại không ra nghênh đón ?
Trác tam nương nói mai mỉa:
- Ta không dám để tiểu hoàng tử ra nghênh đón.
Tiếng nói vừa dứt, có một luồng gió thảm bay vào, một bóng người bay vào theo tiếng gió. Thiết Trung Đường chăm chú nhìn Trác tam nương thấy trên mình bà ta mặc chiếc áo bạc, người bà ta ốm yếu như một thiếu nữ nhỏ thó. Chàng lén nhìn gương mặt bà ta tuy đã già nhưng đôi mắt vẫn còn trong sáng và sắc sảo. Người đứng sau lưng bà thì chẳng khác nào một cây tre cằn cỗi, gương mặt hầu như không có một chút thịt nào cả. Trên mình hắn mặc chiếc áo rộng

chính là “Cửu U Âm Phong Khách”. Đã không nhìn thì thôi, khi đã nhìn lão thì đôi mắt của lão hình như có ma lực khiến đôi mắt của người nhìn không thể nào mở ra được.
Ma Y Khách chỉ nói gọn:
- Hai vị đã đến. Ngồi !
Rồi bỗng nhiên Ma Y Khách đến trước mặt bọn Thiết Trung Đường phất hai tay áo thì hai mắt của họ mở ra được ngay. Bọn Thiết Trung Đường thở ra nhẹ nhõm rồi chuyển mắt qua hướng khác chứ không dám nhìn vào lão nữa. Nhưng thấy trên trán của Ma Y Khách toát mồ hôi lạnh.
Cửu U Âm Phong hỏi:
- Ngươi sợ ta lấy hồn phách của bọn chúng phải không ? Ha ha cứ nhìn ta đi.
Trác tam nương nói chậm rãi :
- Phong lão tứ quá khách sáo, tiểu hoàng tử đừng lấy làm lạ.
Mọi người nghe Trác tam nương cứ gọi Ma Y Khách là tiểu hoàng tử, ai nấy đều thầm nghĩ:
“Phải chăng Ma Y Khách chính là Dạ Đế ?” Trác tam nương vẫn nói chậm rãi:
- Trong mấy năm nay, chúng ta vốn cũng nhàn rỗi. Do Nhựt Hậu nương nương gọi. Nương nương cho biết gần đây ngươi khinh phụ nữ nhân nên muốn ta thay lão nhân gia đến lấy tính mạng của ngươi. Nhưng bây giờ ta nhường cho Phong lão tứ thi hành sứ mạng ấy.
Bà ta nói đến việc giết người thế mà ngôn ngữ cũng như thái độ như là một việc gì quá tầm thường.
Ma Y Khách vẫn giữ thái độ thản nhiên. Lão tươi cười hỏi:
- Nhựt Hậu nương nương sai ngươi đi giết ta, nhưng ngươi lại nhường cho người khác. Không sợ Nhựt Hậu nương nương giết ngươi sao ?
Trác tam nương vẫn từ từ nói:
- Vốn ta không muốn vậy, nhưng hiện nay có không ít tiên nữ của Nhựt Hậu nương nương ở đây. Bọn chúng cũng muốn lấy tính mạng bầy nữ nhân của ngươi nên đồng ý điều kiện giữa ta và Phong lão tứ. Còn riêng ta đến đây để chứng kiến cho vui mắt mà thôi.
Bà ta nói xong liền ngồi xuống, hai mắt bà nhìn vào Thủy Linh Quang.
Cửu U Âm Phong nói:
- Sự thật thì ta cũng không nghĩ tới việc giết người mà chỉ muốn mấy người mà thôi.
Lão nói xong liền vẫy tay gọi thiếu niên tú sĩ đến hỏi:

- Ngươi muốn người nào, thì hãy nói cho hắn biết !
Thiếu niên tú sĩ nói lớn:
- Muốn Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang.
Thiết Trung Đường rất đỗi ngạc nhiên chàng nhủ thầm:
"Tại sao Cửu U Âm Phong vì mình và Thủy Linh Quang mà đến đây, phải chăng cái tên ma đầu này đã bị Tư Đồ Tiếu dụ hoặc ?" Trước đây chàng nghe Ma Y Khách cho biết họ đến đây chỉ vì chàng và Thủy Linh Quang nhưng Thiết Trung Đường không tin. Bây giờ thì đã rõ ràng. Thiết Trung Đường lại thất kinh.
Chàng thiếu niên tú sĩ nói tiếp:
- Ngoại trừ hai người này, ta còn cần đến một "giá y" phụ nhân mặc áo tang nữa.
Mọi người đều không biết người đó là ai.
Ma Y Khách cười lớn không đáp. Trác tam nương đã biến sắc đứng dậy nói:
- Khoan đã, người ấy ngươi không được yêu cầu.
Phong Cửu U nói:
- Lạ nhỉ, lạ nhỉ ! Người bàng quang sao lại xen vào công việt của người khác.
- Việc khác thì không. Nhưng việc này ta phải can thiệp.
Ma Y Khách cười ha hả:
- Can thiệp hay không can thiệp cũng thế thôi. Kể cả ba người, xin đừng nghĩ tới vô ích.
Lão lắc mình một cái đã đến trước mặt Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang.
Thấy vậy Phong Cửu U nói:
- Ngươi không muốn giao họ thì thôi.
Lão vừa nói xong liền gọi:
- Thần phủ lực sĩ ở đâu ?
- Có mặt !
Nghe tiếng đáp lại như tiếng sấm rền. Thế là đại hán mình trần bước vào ngay.
Thấy chân hắn đi như vượn. Hắn nhập vào với bọn Tư Đồ Tiếu. Tay hắn nắm một cây búa thật lớn. Cái cáng búa dài đến tám thước, lưỡi búa lớn bằng bánh xe không biết nặng bao nhiêu cân.
Phong Cửu U chỉ vào Thiết Trung Đường:
- Trước hết là bắt tên đó ?
Thiết Trung Đường không dám nhìn vào đôi mắt của Phong Cửu U. Chàng nhìn thấy Thần phủ lực sĩ, bỗng nhiên chàng la lên.
Thấy thế, Thủy Linh Quang lo lắng hỏi:

- Việc.... việc gì thế ?
Thiết Trung Đường nghe Thủy Linh Quang nói nhưng đôi mắt chàng trợn lên run run:
- Ma thúc.... sao lại là Ma thúc ?
Không ai ngờ môn hạ của Phong Cửu U hiện là vị chấp chưởng của Đại Kỳ môn.
Thiết Trung Đường vô cùng kinh ngạc, chàng không suy nghĩ gì nữa, liền vọt lên nghênh đón, giọng chàng run run:
- Ma thúc, sao Ma thú cũng đến đây ? Phải chăng.... phải chăng.....
Thần phủ lực sĩ cũng nhìn chăm chăm vào Thiết Trung Đường.
Phong Cửu U giọng lạnh lùng:
- Chính là hắn !
Ma Y Khách nhìn Thần phủ lực sĩ rồi vội vàng nói:
- Hãy tránh ra, hồn phách của hắn đã bị....
Tiếng hét của Ma Y Khách chưa dứt thì Thần phủ lực sĩ đã đấm một quyền vào ngực Thiết Trung Đường. Thiết Trung Đường không ngờ Ma thúc lại phóng một quyền ác nghiệt đối với chàng. Tiếng la chưa dứt thì ngực chàng đã bị một quyền.
Lực sĩ có biệt hiệu là “Khai sơn” nên quyền của ông ta mạnh biết dường nào, chỉ thấy Thiết Trung Đường như con diều bay lọt vào trong bức rèm màu đen. Một quyền này cho dù đá cũng nát thành cám huống gì Thiết Trung Đường là một con người bằng xương bằng thịt. Thủy Linh Quang mặt không còn một giọt máu, người nàng như muốn ngã theo.
Bọn Tư Đồ Tiếu cũng chưa hề thấy trường hợp nào như thế nên cũng kinh ngạc.
Còn Thần phủ lực sĩ vẫn đứng vững như núi và không biểu lộ gì cả.
Phong Cửu U lại chỉ Thủy Linh Quang:
- Còn cô nương đó nữa, nhưng không được hại tính mạng.
Thần Phủ lực sĩ liền bước tới, bước đi của lão nghe như tiếng trống.
Ma Y Khách biết rằng Phong Cửu U là dùng thuốc kích thích hắn nên bây giờ không thể dùng sức mạnh chống lại được. Nhưng Ma Y Khách nghiến răng đón đỡ.
Thần Phủ lực sĩ nói:
- Ai ngăn ta thì phải chết !
Lão vừa nói vừa bổ búa xuống.
Võ công của Ma Y Khách thuộc vào hàng tuyệt thế nhưng vẫn không dám đón đường búa mà chỉ lách mình như con cá lội tránh khỏi đường búa rồi phóng một chưởng vào Thần Phủ lực sĩ.
Chưởng của Ma Y Khách tuy chưa dốc hết toàn bộ sức mạnh nhưng

cũng đủ lấy tính mạng của đối thủ.
Không ngờ chưởng này chỉ khiến Thần lực hơi chao mình một chút. Lão còn tiến tới phóng tay bắt Thủy Linh Quang.
Trong chớp mắt ấy, trước mắt lão chỉ thấy một vệt trắng, đồng thời Thủy Linh Quang đã biến đâu mất.
Thì ra Trác tam nương đã nhảy tới bắt Thủy Linh Quang rồi trở về chỗ cũ. Tay bà ta tuy đang bồng một người nhưng vẫn nhanh như chớp.
Thấy vậy Phong Cửu U cười nhạt:
- Đã nhiều năm không gặp nhau thì ra Trác tam nương khinh công thật tuyệt vời.
Trác tam nương khiêm tốn:
- Qúa khen, quá khen !
Phong Cửu U nói:
- Hãy để cô ấy xuống đừng để hai ta bôi mặt nhìn nhau.
Trác tam nương mỉm cười:
- Con mắt quỷ của ngươi đừng nhìn ta, ta không bị mất hồn đâu. Ngươi lại dám vì cô ta để bôi mặt nhìn nhau à.
Trác tam nương đang nói thì bốn thiếu phụ mặc áo đen cùng phóng vào.
Trác tam nương quay mặt nói:
- Còn các cô nương kia thì sao ?
Thiếu phụ thấp bé nói:
- Có người đã mang họ đi rồi.
Trác tam nương nói:
- Ở đây còn có một người nữa, ngươi hãy mang đi luôn.
Phong Cửu U chợp cướp lời:
- Được, ta sẽ mang đi.
Lão liền bước tới phía Trác tam nương. Thân hình lão cao nên mỗi bước của lão dài hơn cả trượng. Hai cánh tay lão dang ra cũng hơn một trượng. Hai cánh tay áo rộng phất phơ như hai cánh đại bàng. Với thân hình nhỏ thó của Trác tam nương thì làm sao mà tránh được. Trông Phong Cửu U với Trác tam nương chẳng khác gì con chim ưng với con gà. Ai lớn ai bé, ai mạnh, ai yếu đã quá rõ ràng.
Nhưng Trác tam nương vẫn tươi cười nói:
- Ngươi không bắt được ta đâu !
Bà ta chỉ lắc một cái đã nhảy cách xa ba trượng rồi nói:
- Nếu ngươi đánh trúng ta, ta sẽ giao cô ấy ngay.
Phong Cửu U cũng mỉm cười nói:
- Khinh công tuy nhanh nhưng gió cũng không chậm.

Lão nói vừa dứt thì thân hình lão cũng chuyển động bắt kịp Trác tam nương.
Ma Y Khách hơi xịu mặt, thấy một vệt sáng như muốn lao vào lòng của lão.
Không ngờ vệt sáng ấy lách khỏi Ma Y Khách, làm cho lão với Phong Cửu U va vào nhau.
Trác tam nương cười khanh khách.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi
Hồi 21
Võ Đạo Thiền Tông

Mọi người chưa bao giờ thấy tài khinh công như thế, chỉ nghe bên mình có tiếng gió qua lại khiến áo quần của họ cũng lây lắc theo hơi gió. Cuối cùng toàn thân Trác tam nương chỉ còn là một vệt trắng bay qua bay về. Mọi người chỉ thấy một vệt trắng khi thì ở trước mặt, khi thì ở sau lưng. Khiến ai nấy đều chóng mặt. Có một hai người chóng mặt quá phải ngã nhào xuống đất rồi không dám nhìn theo nữa.
Riêng Thần phủ lực sĩ tuy mở lớn hai mắt nhưng hình như lão không trông thấy gì cả.
Trác tam nương thì cứ cười cười còn Phong Cửu U như đã thấm mệt. Cuối cùng tiếng cười của lão mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một vang xa.
Bỗng nhiên Phong Cửu U dừng lại nói:
- Không.... không đuổi kịp !
Trác tam nương hỏi:
- Ngươi chịu thua rồi sao ?
- Nếu như ta cũng nhỏ bé như ngươi, thì vị tất ta đã thua khinh công.
Ma Y Khách cũng lên tiếng :
- Khinh công nhanh thì chỉ giỏi chạy trốn chứ được gì.
Trác tam nương bay qua Ma Y Khách, thuận tay vỗ vào vai lão nói:
- Ngươi muốn gì thì cứ tìm Phong lão tứ, sao lại đi kiếm người khác, bởi hắn muốn lấy mạng ngươi mà.
Ma Y Khách nạt:
- Ta đang tìm hắn !
Lão liền phóng ngay ba chiêu.
Phong Cửu U cũng cười nói:
- Ta cũng muốn tìm ngươi, ta cũng chẳng sợ nữ nhân “giá y” ấy đâu

?
Chỉ xong hai câu nói mà cả hai người đã phóng ra hàng chục chiêu.
Trác tam nương mỉm cười:
- Hai ngươi cứ đánh nhau, để ta xem thử.
Bà ta chỉ lắc mình một cái đã bay vào bức rèm màu đen.
Phong Cửu U la lên:
- Không được. Chẳng bao giờ lại để cho bà ta chiếm tiện nghi cả.
Lão nói xong liền phóng ba quyền. Lão thối lui một chút để tìm Trác tam nương.
Không ngờ Trác tam nương vừa bay vào trong bức rèm lại bay ra ngay. Nét mặt tươi cười của bà bỗng thay đổi, thấy Phong Cửu U đuổi theo, bà lách mình nói:
- Ngươi muốn bước tới hả ? Xin mời !
Phong Cửu U nói thì thầm:
- Con hồ ly tinh, còn muốn đùa cợt gì nữa đấy ?
Tuy trong lòng đang nghi ngờ nhưng Phong Cửu U cũng bay tới. Ma Y Khách dừng lại nhìn. Bỗng nhiên nghe một tiếng “ái chà”, Phong Cửu U như bay lùi lại.
Hai mắt Phong Cửu U trợn tròn, tay lão chỉ vào bức rèm nói:
- Bà ấy.... thì ra bà ấy chưa chết.
Trác tam nương nói:
- Ta đã nói ngươi đừng xông tới, nhưng ngươi cứ một mực xông tới làm chi.
Thủy Linh Quang cũng vừa tỉnh lại. Nàng vui mừng hỏi:
- Chàng.... chàng vẫn chưa chết ?
Trác tam nương nói:
- Tiểu muội tử, người nam nhân của ngươi thì đã chết. Người mà chúng ta nói đến là một nữ nhân làm sao ngươi biết được người này.
Thủy Linh Quang nghe hai tiếng “đã chết” nàng lại thấy choáng váng mặt mày.
Phong Cửu U hỏi:
- Nếu phu nhân hãy còn sống tại sao không bước ra ?
Tiếng nói ngọt ngào từ sau bức rèm:
- Đúng, ta vẫn chưa chết, ngươi muốn gặp ta ?
Phong Cửu U như lạnh người nói:
- Ta.... ta.. Thấy thế Trác tam nương mỉa mai:
- Đồ vô dụng, thế mà cũng từng xưng là anh hùng.
Phong Cửu U ưỡn ngực :
- Đúng như vậy, tại hạ muốn ra mắt với phu nhân.
Tiếng nói kỳ quái vọng ra:

- Ngươi hãy chờ đấy, ta sẽ ra. Cũng có thể đưa ra những gì mà ngươi muốn mang đi, các ngươi chờ đi !
Phong Cửu U đáp:
- Dĩ nhiên là không bỏ đi !
Tuy nói vậy nhưng Phong Cửu U vẫn bước ra khỏi cửa. Đương nhiên lão không đi, nhưng thực ra lão vẫn sợ người đàn bà ở trên chiếc thuyền.
Thiếu phụ thấp bé đến gần Trác tam nương hỏi nhỏ:
- Bà.... bà ta ?
Trác tam nương đáp:
- Đúng vậy !
Trác tam nương cũng bước ra bên ngoài.
Thiếu phụ áo đen vừa muốn bước ra theo, nhưng Ma Y Khách đã đứng chắn ở cửa.
Lão lạnh lùng nói:
- Gia mẫu mời quí vị lưu lại thì còn ai dám bỏ đi !
Phong Cửu U trợn tròn mắt:
- Kẻ nào đi ?
Lão ngồi xuống hỏi Tam nương:
- Trác tam nương ! Ngươi đi hay không ?
Trác tam nương đáp:
- Ngươi không đi thì tại sao ta lại đi.
Tuy tiếng nói của hai người này còn cứng rắn nhưng bên trong rõ ràng là họ đang sợ hãi.
Ma Y Khách nghe tim lão nhảy mạnh, lão mừng thầm:
- Mẫu thân đã ra mặt, Thiết Trung Đường thì đã chết. Bây giờ thì hoàn toàn tốt đẹp cả.
Nhưng nếu Ma Y Khách biết rõ sự tình thì sẽ không bao giờ ngăn cản Phong Cửu U và Trác tam nương. Lão đâu ngờ rằng mẫu thân lão nói như vậy vốn là muốn bọn họ bỏ đi. Lúc ấy ở trong đại sảnh không hề có một tiếng động. Những người lo sợ nhất chính là bọn Tư Đồ Tiếu, bởi bọn chúng không biết rốt lại sự tình sẽ diễn biến ra như thế nào, tốt hay xấu ?
Nguyên do, võ công của Thiết Trung Đường tuy không cao nhưng cơ trí của chàng thì khó có người theo kịp. Thiết Trung Đường thấy một đường quyền tới, tuy chàng không thể tránh được nhưng chàng đã nhanh trí nương theo quyền thế nhảy lui luôn.
Chỉ vì sức quyền của Thần phủ lực sĩ quá mạnh nên đẩy chàng bay đến hơn bốn trượng, xuyên qua bức rèm rồi rơi vào hồ nước.
Khi ấy thần trí của Thiết Trung Đường chưa hoàn toàn bị hôn mê.

Nếu thay vì người khác thì chắc chắn không dám dùng chân mà cứ để cho thân hình rơi xuống nước. Nhưng Thiết Trung Đường không tiếc mạo hiểm, chàng sử dụng chân lực cuối cùng. Chàng đã vận dụng cả tay chân nhảy một bước chí mạng thế là toàn thân Thiết Trung Đường rơi vào chiết thuyền của mẫu thân Ma Y Khách. Chàng ói ra một ngụm máu tươi, người chàng mê mang. Đến lúc Thiết Trung Đường tỉnh lại mũi chàng ngửi thấy có mùi thơm dịu.
Thiết Trung Đường không biết mùi thơm ấy tỏa ra từ "Thiên sư đàn". Chỉ có ý trời rũ phước mới giúp đỡ cho con người. Công năng của nó là làm tăng trưởng công lực của người luyện võ công. Khi tập luyện nội công chỉ ngửi được mùi thơm của nó thì hiệu quả luyện tập sẽ khá hơn nhiều. Còn nếu không thì làm sao Thiết Trung Đường vừa bị nội thương như thế mà lại tỉnh ngay. Chàng càng ngửi mùi hương càng cảm thấy nhẹ nhàng khỏe khoắn nên chàng mới biết mình đã rơi vào thuyền.
Chàng chợt nghe có tiếng nói ở bên tai:
- Ngươi bị trọng thương nhưng vẫn không tiếc chân lực, một lòng muốn rơi vào thuyền này, rõ ràng là ngươi có ý đồ gì phải không ?
Tiếng nói của bà ta sao nghe thật ngọt ngào. Thiết Trung Đường nghe qua một lần là nhớ trọn đời chẳng bao giờ quên được. Đó là mẫu thân của Ma Y Khách, chàng vừa kinh hoàng lại vừa mừng. Chàng vội vã thưa.
- Nội phủ của vãn bối đã bị chấn thương.
Thiết Trung Đường chỉ nói được từng đó, chàng phải dùng để thở một lát mới nói tiếp:
- Nếu vãn bối không có người cứu kịp, lại rơi xuống nước thì chỉ có chết, nhưng vãn bối thấy mình còn trẻ tuổi mà bị chết thì quá oan uổng.
Bà ta nói:
- Ngươi biết rằng nếu ngươi bị rơi xuống nước vị tất ta đã cứu nhưng đằng này ngươi lại rơi trước mặt ta thì ta không thể thấy người sắp chết mà không cứu, đúng không ?
Thiết Trung Đường lễ phép:
- Xin phu nhân biết cho, tuy vãn bối bị trọng thương, nhưng với võ công thông thần của phu nhân, tất là có cách cứu. Đó là điều duy nhất mà vãn bối nghĩ đến.
Mẫu thân của Ma Y Khách nói:
- Ngươi không nói ngoa chứ !
Thiết Trung Đường nói đến đó, chàng cảm thấy ruột nóng như lửa. Chàng phải nhắm mắt điều khí một lát rồi mở mắt ra nhìn thái độ của

mẫu thân Ma Y Khách.
Thiết Trung Đường nghe tiếng nói dịu dàng của bà ta. Chàng cứ tưởng là bà ta sẽ ra tay cứu chữa. Không ngờ chàng mới liếc nhìn bà ta, chàng thất kinh.
Trong lòng thuyền tối tăm, mùi trầm ngào ngạt, thấy bà ta ngồi trên tấm bồ hoàn theo thế thiền định. Sắc mặt của bà chuyển qua màu vàng, mái tóc của bà phủ xuống, tay chân bà ta như tay chân của một đứa trẻ nhưng cái bụng của bà ta cứ phồng ra như người bị cổ chướng.
Với dáng dấp rất kỳ lạ của bà ta, ai nhìn vào cũng không tránh được kinh hoàng.
Nhưng Thiết Trung Đường vẫn giữ được trạng thái tự nhiên. Chàng thầm nghĩ:
"Vị phu nhân này trước kia ắt là một thiếu nữ thiên hương quốc sắc. Chỉ vì khổ tu võ công nên trở thành như vậy. Do vậy nên bà ta không muốn bất cứ người nào trông thấy." Thiết Trung Đường nghĩ đến đó chàng cảm thấy thương cho bà ta. Đấy là bản chất của Thiết Trung Đường. Khi gặp kẻ mạnh không hề sợ hãi, gặp kẻ yếu thì thương.
Hai mắt của phu nhân nửa nhắm nửa mở nhưng không nói gì. Thiết Trung Đường không dám nhìn lâu. Chàng thấy bên cạnh bồ đoàn có một cái lư. Bên cạnh chiếc lư có một cuốn sách bằng lụa, trang đầu viết:
"Vô đại thiền tông, giá y thần công." Thiết Trung Đường giật mình bởi cái tên rất lạ lùng. Chàng thầm nhủ:
- Hèn gì Phong Cửu U muốn gặp người mặc "giá y" thì ra hắn ám chỉ cuốn bí kíp thần công này.
Chợt nghe phu nhân chậm rãi nói:
- Tên ngươi là gì, ngươi là môn hạ của Đại Kỳ môn ?
Thiết Trung Đường lại càng lấy làm kỳ. Tại sao bà ta lại biết lai lịch của mình.
Chàng buộc miệng thừa nhận.
Bà ta nói:
- Ngươi còn nhỏ tuổi, dù có muốn tịch mịch cũng không dễ gì !
Bây giờ Thiết Trung Đường mới hiểu ra rằng tất cả âm thanh ở bên ngoài, bà ta đã nghe rõ.
Phu nhân hỏi:
- Ngươi nhìn dáng dấp của ta sao không sợ ?
Thiết Trung Đường đáp:
- Vãn bối chưa hề biết sợ, hà huống phu nhân là bậc đại trí, đại thần thông, vãn bối chỉ biết tôn kính mà thôi.

Trên gương mặt bà thoáng nét vừa ý.
Bà nói chậm rãi:
- Cái bị thịt này đẹp hay xấu thì người trí đều không màn. Nhưng trên cuộc đời này có mấy người mà không ưa cái vỏ bên ngoài.
Thiết Trung Đường không dám nói thêm mà chỉ điều hòa hơi thở.
Phu nhân hỏi:
- Ngươi còn cử động thì hãy bò qua đây.
Thiết Trung Đường mừng quá :
- Phải chăng phu nhân đà rũ lòng thương cứu vãn bối ?
Phu nhân nói:
- Nếu ngươi quả thật không bị trọng thương thì ngươi không vào đây. Giữa ngươi với ta cũng có duyên với nhau. Để ta cứu mạng ngươi rồi nói gì thì nói.
Bà ta thấy Thiết Trung Đường lao tới nhưng vẫn không hề đỡ. Chợt như bà ta phát hiện có tiếng chân đi tới.
- Có người đến !
Thiết Trung Đường giật mình. Chàng không nghe gì cả, chàng vẫn ngước mắt nhìn qua tấm vải đen, quả nhiên thấy có bóng người. Chàng biết đó là Trác tam nương nên giật mình.
Trác tam nương thấy trong chiếc thuyền có khói bay lên, bà ta cũng thất kinh. Bà ta dừng lại hỏi:
- Trong thuyền có người không ?
Phu nhân không trả lời. Bỗng nhiên bà lấy hơi thổi vào làn khói trắng. Làn khói biến thành một dãi lụa bay ra chẳng khác nào một luồng kiếm khí.
Trác tam nương thấy vậy thất kinh rút lui.
Đến khi Phong Cửu U đến, phu nhân cũng thổi ra một làn khói trắng từ hồ lô.
Phong Cửu U trông thấy vậy cũng hoảng sợ tháo lui.
Thiết Trung Đường nhìn làn khói trắng vừa hữu hình lại hữu chất, tự nhiên lòng chàng thích thú rồi thầm nghĩ:
“Chẳng biết đến ngày nào mình mới luyện tập đến địa bộ như thế”
Còn phu nhân thì đang ngưng thần lắng nghe với thái độ nghiêm trang.
Một lát sau nghe tiếng Phong Cửu U :
- Thì ra phu nhân chưa chết....
Rồi lại có lời qua tiếng lại, Thiết Trung Đường đều nghe rõ. Chàng thấy phu nhân như có ý rời khỏi thuyền nên lòng chàng mừng khấp khởi. Một lát sau lại nghe tiếng của Ma Y Khách :
- Gia mẫu mời các vị Ở lại thì còn dai dám rời khỏi !

Phu nhân biến sắc:
- Thằng ngốc ! Ý ta muốn bọn chúng rời khỏi, hắn lại muốn bọn chúng dừng đi.
Thiết Trung Đường lấy làm lạ mạnh dạn hỏi:
- Vì sao phu nhân....
- Ta muốn cứu ngươi, nhưng tại sao ta lại không đỡ ngươi dậy, ngươi có biết không?
Hai mắt phu nhân mở lớn trông sáng như hai ngọn đèn.
Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:
- Phải chăng phu nhân.... cũng không thể đi đứng được ?
Phu nhân đáp:
- Đúng vậy !
Thiết Trung Đường thở dài nói:
- Đó.... đó....
Nghe vậy phu nhân lạnh lùng nói:
- Đó.... đó....
Nghe vậy phu nhân lạnh lùng nói:
- Đó không phải công việc của ngươi. Qua đây mau để ta cứu ngươi cái đã rồi hãy nói gì thì nói.
Phu nhân vừa nói xong thì Thiết Trung Đường cũng vừa bò đến trước mặt bà.
Phu nhân từ từ đưa tay trái ấn vào giữa đầu Thiết Trung Đường để đả thông tâm mạch, để cho máu chạy đều khắp thân thể, tay phải phu nhân ấn vào huyệt “thương khúc”. Đầu ngón tay của bà nóng như lửa. Bà để tay vào hai huyệt lớn của Thiết Trung Đường. Chàng cảm nhận có luồng hơi nóng từ tay phu nhân chạy vào tim.
Thiết Trung Đường đang mệt mỏi như kiệt sức. Bây giờ chàng cảm thấy khí lực như được phục hồi, người chàng bỗng nhiên khỏe khoắn. Một lát sau, Thiết Trung Đường thấy trong người chàng nóng như lửa đốt, môi lưỡi khô rang, toàn thân như bị liệt.
Thiết Trung Đường thất kinh. Chàng vận công đề kháng. Chàng chưa kịp vận công thì trong người chàng như có luồng nội lực mới. Nguyên do nhờ năng lượng từ tay của phu nhân tryền qua huyệt đạo của Thiết Trung Đường, nhờ vậy nên nội lực của chàng được phục hồi.
Thiết Trung Đường quá vui mừng, chàng không kịp nghĩ vì sao mà nội lực được phục hồi nhanh đến thế. Chàng liên tục vận công đẩy sức nóng ở trong người chàng.
Một hồi lâu nhưng hơi nóng trong người chàng không hề giảm mà còn tăng thêm. Thiết Trung Đường càng vận công đề kháng thì sức

nóng càng gia tăng. Sức nóng càng tăng thì sức đề kháng càng tăng hơn nữa. Hai sức mạnh vừa tương khắc, tương sinh. Chẳng biết đã trải qua lâu mau, chàng có cảm giác chân lực trong người chàng như hút sức nóng ấy. Sức nóng vào càng nhanh thì chân lực của chàng cũng hấp thu nhanh. Sức nóng từ tay phu nhân như chẳng bao giờ hết, cứ chảy vào người Thiết Trung Đường, thì hấp lực của chàng tiếp thu càng mạnh.
Thiết Trung Đường vốn mất hết chân lực, nhưng bây giờ từ không đến có, từ yếu đến mạnh. Chẳng khác nào ngọn núi cao bị tuyết phủ. Tuyết càng phủ thì núi càng cao.
Cái này lớn thì cái kia mất.
Trong làn khói từ chiếc lò xông lên, sắc mặt của phu nhân từ vàng chuyển qua màu hồng, từ hồng chuyển qua màu trắng. Phần đan điền của phu nhân phình ra dần dần xẹp như cũ.
Do từ nhiều năm nay bà ta chuyên luyện tập nội lực chân khí. Trong lúc này chẳng khác nào con sông lớn bị vỡ bờ, nước tuôn tràn qua thân thể của Thiết Trung Đường không tài nào dừng được.
Trong lúc đó những người đang có mặt ở trong đại sảnh đã chờ đến mấy giờ đồng hồ rồi.
Thủy Linh Quang thì dựa vào lòng của thiếu phụ áo đen, hai mắt nàng cứ nhìn lên nóc sảnh không có lấy một giọt nước mắt. Hình như nước mắt của nàng bây giờ đã khô cạn.
Còn Thần phủ lực sĩ tay cầm cây búa đứng sừng như trời trồng. Lý Kiếm Bạch cứ đi tới đi lui như đang nóng lòng. Lý Lạc Dương thì vẫn ngồi ở chỗ cũ.
Riêng bọn Tư Đồ Tiếu thì kẻ đứng người ngồi có vẻ người nào cũng tự thấy bất an. Riêng thiếu niên tú sĩ thì đi tìm thức ăn mà mọi người đã không tài nào nuốt nổi.
Sắc mặt của Ma Y Khách tuy vẫn thản nhiên, nhưng bên trong lão cũng nôn nao hồi hộp. Ma Y Khách tự nhủ:
“Mẫu thân đã bằng lòng ra mặt. Tại sao đến giờ này vẫn chưa thấy ?”
Phong Cửu U và Trác tam nương thì dựa vào vách ngước nhìn những bức tranh vẽ chiêu thức võ công ở trên tường như say mê.
Trác tam nương cứ thầm thì:
- Hay.... hay quả là chiêu thức hay.
Miệng bà ta thì khen, nhưng mắt bà ta lại không nhìn vào tranh mà lại thầm nhủ:
“Nữ quái vật ấy tuy chưa ra mặt, nhưng thấy công phu vừa rồi của mụ so với công phu trước đây thì tiến bộ hơn nhiều. Một lát nữa đây cả hai mẹ con hắn liên thủ đối phó với mình thì mình chịu sao nổi.

Chẳng bằng nhân lúc này mình tiếp tay với Phong lão tứ hạ thẳng tiểu quái vật này rồi sẽ hay” Nghĩ đến đó Trác tam nương đưa mắt nhìn qua Phong Cửu U.
Trong lúc ấy, Phong Cửu U vừa lắc đầu khen:
- Thật cao ! Thật là cao siêu !
Lão cũng tự nhủ thầm:
“Nếu chờ đến lúc mẹ con hắn động thủ với mình thì khó cho ta. Chi bằng bây giờ chỉ một mình thằng tiểu quái này ta ra tay hạ hắn rồi sẽ hay, nhưng một mình cũng không làm gì được.” Lão vừa nghĩ đến đó liền đưa mắt nhìn Trác tam nương.
Hai người nhìn nhau như hiểu ý.
Trác tam nương liền hỏi:
- Tiểu hoàng tử, vì sao lệnh đường vẫn chưa ra ?
Ma Y Khách đáp:
- Nếu ngươi nóng lòng thì cứ việc tìm đến mẫu thân ta mà hỏi.
Trác tam nương nói tiếp:
- Ta không dám hỏi. Phong lão tứ hãy đến mà hỏi.
Trác tam nương và Phong lão tứ vừa nói qua lại vừa tiến tới Ma Y Khách.
Ma Y Khách vẫn thản nhiên cười :
- Phải chăng hai ngươi nóng lòng rồi muốn đấu một trận hay sao ?
Trác tam nương nói chậm rãi:
- Tiểu hoàng tử khá thông minh, ngươi đoán không nhầm. Phong lão tứ đang muốn lấy mạng ngươi đấy !
Phong Cửu U giật mình thầm mắng:
- Con hồ ly ! Tại sao lại trút vào đầu ta. Nhưng sớm muội gì ta cũng lấy mạng của hắn rồi muốn gì thì muốn, để tránh khỏi phiền phức khi con quái vật ấy xuất đầu lộ diện.
Phong lão tứ vừa cười vừa nói:
- Lấy mạng của ngươi thì không dám, nhưng thử một trận thì đúng hơn.
Thế là Phong lão tứ phất ống tay áo, một luồng gió mạnh thổi tới Ma Y Khách.
Trác tam nương nói với Ma Y Khách :
- Tiểu hoàng tử hãy coi chừng Âm Phong của Phong lão tứ rất lợi hại. Còn Phong lão tứ ngươi cũng phải lưu ý Hí Hoa quyền của tiểu hoàng tử cũng không phải dễ đùa đâu.
Phong Cửu U và Ma Y Khách bắt đầu ra chiêu. Mỗi chưởng của Phong Cửu U phóng ra đều có một làn gió mạnh tạt vào người đối phương như lấy dao cắt. Nhưng chiêu thức của Ma Y Khách cũng

xảo diệu vô cùng. Chỉ thấy Ma Y Khách mỉm cười, lão ra tay thoa vào mông của Phong Cửu U rồi lại phóng tay vuốt vào mặt chẳng khác nào lão đang đùa giỡn với nữ nhân.
Thấy vậy, Lý Kiếm Bạch cười thầm:
"Hí hoa quyền quả là nổi tiếng" Lý Lạc Dương cũng giật mình khen: "Quyền pháp thật lợi hại ! Chẳng những lạ lùng về bộ vị khi ra chiêu, khiến đối phương không liệu tính được mà chiêu thức còn biến hóa phức tạp." Nghe Trác tam nương nói:
- Phong lão tứ, xem ra tiểu hoàng tử chỉ muốn đùa giỡn với ngươi mà thôi. Chi bằng ngươi hãy chịu thua cho rồi.
Phong Cửu U nghiến hai hàm răng mắng:
- Tiện nhân này quả là nhàn cư bất thiện. Thần phủ lực sĩ ở đâu ?
Thần phủ đáp lời:
- Có mặt.
Phong Cửu U phóng chiêu "Phụng hoàng xòe cánh", tay phải đánh Ma Y Khách, tay trái lão chỉ Trác tam nương rồi nạt lớn:
- Ngươi hãy tới đánh mụ đó cho ta !
Trác tam nương cũng mắng lại:
- Hèn gì Lôi lão đại nói rằng Phong lão tứ không phải là một người xấu hắn chỉ điên mà thôi.
Trác tam nương vừa nói vừa sử dụng khinh công. Thần phủ lực sĩ múa búa đuổi theo quyết tâm hạ cho kỳ được Trác tam nương.
Dù hắn múa búa thật kinh hoàng nhưng hắn làm sao theo kịp một cao thủ đệ nhất khinh công như Trác tam nương. Chỉ khổ cho bọn Tư Đồ Tiếu. Cứ thấy một đường búa, bọn chúng lại chạy tránh. Còn Thần phủ lực sĩ thì trợn mắt bất kể là người nào có dáng dấp cản đường thì hắn đều cho một búa chạy.
Khi ấy trong đại sảnh rối loạn cả lên.
Trác tam nương lại chọc tức Phong Cửu U :
- Con vượn bự, hãy nhanh lên.
Đột nhiên bà phóng một quyền vào Phong Cửu U. Khi Phong Cửu U né tránh thì bà ta đã bay xa. Thấy vậy Phong Cửu U mạ lỵ không ngớt mồm. Trác tam nương thì cứ cười trêu:
- Ngươi đừng già mồm, ta rất công bằng.
Trác tam nương lại bay ra phóng luôn ba chưởng vào Ma Y Khách. Chỉ thấy Trác tam nương bay qua bay lại, khi thì đánh Phong Cửu U một quyền, khi thì phóng một cước vào Ma Y Khách, nhưng quyền đánh vào Phong Cửu U thì nhẹ, còn cước đá vào Ma Y Khách lại nặng.
Làm sao Phong Cửu U không biết đó là cách giúp sức với lão. Tuy

miệng lão cứ mắng không ngớt, nhưng trong lòng thì rất mừng. Lão nhủ thầm:
“Bụng dạ mụ này thật khó lường !” Riêng phần Ma Y Khách không còn nét tươi cười trên khuôn mặt, rõ ràng lão đang gặp khó khăn.
Tinh thần Phong Cửu U như phấn chấn:
- Ta sẽ đánh năm mươi chiêu nữa buộc ngươi phải ngã nhà.
Trác tam nương lại nói:
- Năm mươi chiêu chưa đủ, phải là bảy mươi chiêu mới đủ.
Lý Lạc Dương cho rằng Ma Y Khách không thể nào chịu nổi bảy mươi chiêu.
Họ Lý lại nghĩ thầm:
“Nếu sau bảy mươi chiêu, Ma Y Khách thất bại thì cha con mình như thế nào ?” Lúc ấy Thiết Trung Đường có cảm nhận sức nóng trong người chàng chợt dứt.
Chàng thử vận công, chẳng những thương thế đã lành mà khí lực lại sung mãn hơn trước nhiều.
Chàng mừng qúa, cúi mình uống thưa:
- Đa tạ phu nhân !
Chàng mở mắt nhìn thì thấy hai mắt phu nhân nhắm lại, trên trán bà ta mồ hôi toát ra như tắm, mặt bà không còn một giọt máu.
Thiết Trung Đường hốt hoảng:
- Vãn bối không ngờ phu nhân trị liệu vết thương cho vãn bối mà phải hao tổn nội lực đến như thế. Nếu biết như thế này thì vãn bối đã không dám cầu phu nhân.
Khí lực trong người phu nhân từ từ phục hồi, bà ta chậm rãi nói:
- Là do ý trời, ta không trách gì ngươi cả.
Thiết Trung Đường vẫn cúi đầu sát đất:
- Nhưng… nhưng tại sao phu nhân lại đem hết nội lực trao cho vãn bối ? Khiến cho vãn bối cảm thấy không yên lòng.
Phu nhân tươi cười nói:
- Đấy cũng là một sự kiện kỳ diệu, chính ta cũng không hiểu vì sao nhưng bây giờ thì ta đã hiểu rồi.
Thiết Trung Đường lễ phép:
- Vãn bối xin dám hỏi phu nhân … Phu nhân nói thêm:
- Đó là “Vô đạo thiền tông, giá y thần công” mà ta đã luyện trong mười bảy năm nay. Tuy ta đã biết loại thần công này rất cao siêu, rất khó tu luyện, nhưng ta cũng biết rằng loại thần công này sau khi luyện thành sẽ trở thành vô địch thiên hạ. Ta lại nghe ngày xưa hai vị tổ sư khai sơn Đại Kỳ môn nhờ luyện thành công mà xưng hùng trong thiên hạ. Chính vì vậy nên ta mới hạ quyết tâm tu luyện.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường nhớ lại câu nói vừa rồi của Ma Y Khách, chàng hỏi:
- Có phải … cuốn bí kíp thần công này là do các vị chưởng môn của Đại Kỳ môn cố ý để thất lạc ?
Thiết Trung Đường vẫn chưa hiểu tại sao cuốn bí kíp thần công quí như vậy mà các vị tổ sư của chàng sau khi luyện thành công lại cố ý để thất lạc, nhưng trong giây phút này chàng không dám hỏi.
Chỉ nghe phu nhân nói:
- Đúng ! Nhưng khi ta bắt đầu luyện thần công này ta mới biết là đã nhầm. Bởi vì khi tu luyện thần công, chân khí của ta như khô cạn, không thể nào cử động được, nhưng ta có muốn chấm dứt cũng không thể nào được. Do vậy ta đành phải luyện tiếp.
Không ngờ càng luyện thì chân khí của ta càng mạnh, nhưng muốn di chuyển thì đau đớn vô cùng. Chân khí ấy chạy tới chỗ nào thì chỗ đó đau như kim chích.
Nói đến đó phu nhân thở phào rồi nói tiếp:
- Nỗi đau đớn ấy hình như không có nỗi đau đớn nào trên đời này bì kịp. Nếu ta ngưng luyện thì công lực cũng tan ngay, khi công lực tan lại càng không thể nào chịu nổi. Do đó, chỉ còn một cách duy nhất là ta phải tiếp tục luyện. Chân lực càng mạnh thì đau đớn càng tăng. Ta chỉ còn cách đưa chân khí xuống đan điền, để cho nó vận hành tùy ý. Thế là từ đó hai chân của ta bị tê liệt.
Thiết Trung Đường ngơ ngác một hồi. Bây giờ chàng mới biết rõ do nguyên nhân nào mà bụng dưới của phu nhân như cổ trướng.
Phu nhân nói:
- Dù cho có chân khí thật mạnh nhưng không thể vận hành được thì cũng vô dụng. Ngươi thử nghĩ xem, trong lúc ta vận dụng chân khí để đấu với kẻ địch mà trong nội tạng đau đớn như kim chích thì làm thế nào mà sử dụng công lực nên ta cảm thấy vô cùng đau khổ. Ta đã nghĩ trăm cách nhưng không thể nào giải được. Ta nghĩ rằng mình đã luyện sai phương pháp. Khi ta đọc hai chữ “giá y” thì ta không thể nào hiểu nổi. Nhưng ta hiểu hai chữ “thiền tông”.
Phu nhân ngưng một lát rồi nói tiếp:
- Thiền định của Phật giáo rất chú trọng đến ngộ. Truyền đốn ngộ là một việc lớn. Đức Phật Thích Ca dạy rằng:
“pháp môn vi diệu, không lập văn tự, biệt truyền ngoài giáo.”, loại thiền công này trong vô đạo cũng chỉ lấy đến ngộ làm trọng. Chữ đốn ngộ có nghĩa là “ngộ đạo tức khắc” nhưng ngược lại ta đã mất mười bảy năm tu luyện tức là đã sai cái lý đó. Suốt đêm ngày ta khổ công tư duy nhưng càng tư duy càng thấy mơ hồ nên ta rất đau khổ.

Thiết Trung Đường nghe phu nhân kể xong. Chàng chỉ thở dài như có ý cảm thông chứ không thể nào dùng lời khuyên giải.
Phu nhân lại nói:
- Hôm nay ta gặp ngươi là một người nhân hậu, lại có trí, ta không nỡ để ngươi phải chết, nên ta phải dùng nội lực để trị thương, ta cũng muốn xem khi ta truyền nội lực vào thân thể của ngươi sẽ phản ứng như thế nào. Còn không giữa ta với ngươi chưa hề quen biết, tại sao ta lại vì người mà trị vết thương ?
Thiết Trung Đường chỉ cúi đầu chứ không dám đáp lời.
Phu nhân nói tiếp:
- Không ngờ khi chân lực trong ta truyền cho ngươi, ngươi vẫn cử động như thường. Ta rất lấy làm lạ, ta liền truyền thêm. Khi đó, ngươi lại dùng chân khí của mình đề kháng, thì ra hai luồng chân khí đều xuất phát từ một gốc nên nó tự hấp thu. Thế là toàn bộ chân khí của ta đều bị ngươi hút sạch. Đến khi ta phát giác thì muốn dừng cũng không được nữa, ta cố thu về cũng không được.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
"Thì ra nguyên do là như vậy" Phu nhân nói xong, trên trán ướt đẫm mồ hôi. Nhưng sắc mặt của bà ta lại rất hưng phấn. Bà ta nói tiếp:
- Ta chỉ mất hết nội công, nhưng lại hiểu ra tất cả nên rất sung sướng.
Phu nhân lại nói thêm:
- Vì sao loại thần công này lại dùng hai chữ "giá y". Người có thần công này cũng như người may chiếc áo cưới nhưng để cho người khác mặc. Người đã công khâu may dù phải tốn mất hàng ngàn đường kim múi chỉ nhưng bản thân người ấy vẫn không có áo mới. Loại thần công này cũng như vậy. Luyện thành thì trao cho người khác sử dụng, người luyện dù mất biết bao nhiêu gian khổ nhưng rốt lại chẳng được gì cả. Chính vì vậy nên không lạ lùng gì các vị tiền bối của Đại Kỳ môn mới không tiếc liệng bỏ nó.
Càng nghe Thiết Trung Đường càng thấy lạ, toàn thân chàng cũng toát mồ hôi.
Phu nhân nói tiếp:
- Ta cũng biết rõ vì sao loại thần công ấy lại gọi là Vô Đạo thiền tông. Do hai chữ "đốn ngộ" cũng chỉ dùng cho người khác mà thôi.
Thiết Trung Đường hoảng hốt hỏi:
- Vì sao … vì sao lại như thế ? Vì sao chân khí thần công khi ở trong người phu nhân cường mãnh như vậy. Đến khi truyền vào cho vãn bối liền … liền… Phu nhân thở dài:
- Chẳng qua loại chân khí thần công ấy quá bá đạo, nhưng trải qua

mười bảy năm khổ luyện của ta, rồi khi truyền qua cho ngươi thì sức nóng không còn nữa. Còn việc hai luồng chân khí cùng một nguồn cùng tương tức là cái lý tự nhiên.
Bà ta nói đến đó liền nhắm mắt không nói nữa. Chàng thấy trên tấm bồ đoàn có nước. Thiết Trung Đường nghĩ rằng đấy là do mồ hôi của bà ta chảy xuống. Thiết Trung Đường gieo mình lạy sát đất:
- Vãn bối nhận được ơn lớn, vãn bối không biết phải đền đáp như thế nào … Tiếng nói của chàng bị nghẹn ngào không nói lên được. Thiết Trung Đường nghĩ đến việc nếu người nào đó, khi phát giác ra rằng bản thân cả một đời tâm huyết chỉ vì kẻ khác thì họ sẽ cảm nhận đau khổ như thế nào.
Phu nhân tự an ủi:
- Việc đó ngươi cứ vô tâm, ta không suy nghĩ gì về ngươi cả. Chỉ vì loại thần công này người nào luyện tập nó đều không tránh được khổ sở.
Thiết Trung Đường nghe phu nhân nói xong, chàng thương cảm không cầm được nước mắt.
Một lần nữa Thiết Trung Đường nghẹn ngào:
- Vãn bối … vãn bối … Phu nhân thở dài một tiếng rồi nói:
- Đó là ý trời. Công phu ấy vốn dĩ của Đại Kỳ môn. Ngươi là đệ tử của Đại Kỳ môn, ta tưởng rằng ông trời xanh kia muốn ngươi trùng chấn lại Thiết Huyết Đại Kỳ nên đưa đẩy ngươi đến chốn này. Còn không thì ngươi có hết lòng tôi luyện cũng phải mất ba mươi năm thì làm sao có ngày để phục thù rửa hận ?
Chỉ từng ấy tiếng nhưng phu nhân phải dừng lại nhiều lần và tiếng nói càng nhỏ hơn.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Bọn Tư Đồ Tiếu võ công có cao cường gì, tại sao phu nhân lại bảo ta phải khổ luyện ba mươi năm cũng không thể phục thù được ?”
Trong giờ phút ấy, Thiết Trung Đường không có thời gian để suy nghĩ nhiều.
Chàng cúi mình xuống đất lễ phép:
- Vãn bối đã nhận ơn lớn của phu nhân. Chẳng bao giờ vãn bối quên được. Nếu phu nhân không thể cho vãn bối có cơ hội báo đáp thì vãn bối ân hận trọn đời.
Phu nhân thản nhiên nói:
- Hai chữ “đền ơn” ngươi không nên nhắc đến. Nhưng … nếu ngươi chịu làm cho ta mấy việc thì ta rất cảm kích.
- Xin phu nhân cứ nói ra. Dù nhảy vào nước lửa vãn bối cũng không dám từ nan.

Bà ta nói chậm rãi :
- Trong số nữ đệ tử của con ta có một người mù mắt. Suốt bao nhiêu năm ngày nào cũng lo cơm nước cho ta. Cũng vì hắn mang cơm cho ta, nhưng ta không muốn ai trông thấy nên đã móc hai mắt hắn. Ngươi hãy vì ta tìm cho ra cô gái này rồi thay ta cám ơn nó.
Thiết Trung Đường hứa ngay:
- Dù đệ tử có phải lên trời hay xuống đất, đệ tử quyết tìm cho ra cô ấy.
Phu nhân ngưng một lát rồi tiếp:
- Hài tử của ta tuy bất hiếu nhưng hắn cũng từ trong bụng ta mà ra, hắn cũng buồn vì thấy giữa ta với cha nó oán hận nhau khiến cho hắn rất khó xử. Bây giờ công lực của ngươi cao hơn hắn rất nhiều, nên ngươi vì ta chiếu cố đến hắn, không để cho người khác hại hắn.
- Vãn bối xin nguyện tôn huynh ấy làm đại ca, rồi hai huynh đệ khuyên can nhau làm điều lành.
Nghe xong, phu nhân cười sung sướng:
- Tốt, con thật tốt !
Một lát sau bà ta nói tiếp:
- Đây là cuốn "Vô đạo thiền tông, giá y thần công" con hãy mang theo thay ta trao lại cho một người khác.
Hai mắt phu nhân nhấp nháy có vẻ độc ác.
Thiết Trung Đường cũng giật mình hỏi:
- Trao … trao cho người nào ?
Chàng hiểu rằng nếu đem cuốn bí kíp này trao cho người khác thì thà rằng giết họ còn hơn.
Phu nhân nói chậm rãi:
- Ngươi hãy trao nó cho một người nào trong số người mà ngươi đã gặp. Người nào ác độc nhất.
Thiết Trung Đường vốn chưa biết bà ta bảo chàng trao cuốn thần công cho người nào, nhưng chàng vừa nghe xong đã buộc miệng:
- Vãn bối tuân mệnh !
Nếu trao cuốn thần công này cho người hiền lương thì Thiết Trung Đường chẳng bao giờ nhẫn tâm như thế. Còn trao cho người rất độc ác chỉ vì tự tư tự lợi thì cũng được thôi.
Phu nhân lại nói:
- Ta đã viết một phong thư để trong cuốn thần công. Lúc nào ngươi quyết định trao bí kíp cho ai thì trước đó ngươi hãy bóc thư ra xem.
Trung Đường đáp lời:
- Dạ !
Phu nhân thở phào nhẹ nhõm:

- Tâm nguyện của ta chỉ có từng ấy. Nhưng … ta cũng muốn gặp mặt thằng con bất hiếu một lần cuối. Chẳng biết ngươi có vì ta đưa hắn đến đây hay không ?
- Vãn bối xin đi ngay !
Phu nhân liếc nhìn Trung Đường nói:
- Nhưng con hãy nhớ rằng không được để người thứ ba đặt chân vào chiếc thuyền này dù chỉ một bước … vì ta không muốn bất cứ ai nhìn dáng dấp của ta cả.
Thiết Trung Đường lại càng thương kính phu nhân, chàng gật đầu rồi lạy xuống đất. Vừa ngước đầu lên, chàng thấy đôi mắt của phu nhân nhắm lại, thần sắc của bà ta tuy có phần mệt mỏi nhưng lại rất bình thản.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 22
Những kỳ lạ trong quyền pháp

Lý Lạc Dương ngồi tránh vào một góc để quan sát toàn cục diện trong đại sảnh, thấy Thủy Linh Quang tựa vào lòng người thiếu phụ áo đen. Nhìn nàng không chỉ yếu ớt mà còn như không mở mắt ra được.
Trác tam nương đang trổ tài khinh công bay qua bay lại khiến Thần phủ lực sĩ không đuổi theo kịp, nhưng lão vẫn cứ múa búa nghe vù vù, mặt khác lão cứ chạy như điên. Lão cứ chạy hàng trăm vòng vẫn không thấy chậm lại, lão cũng không hề thấy mệt mỏi. Ai cũng nghĩ lão ta như xương đồng da sắt.
Còn Ma Y Khách và Phong Cửu U đấu với nhau cũng trên dưới năm mươi chiêu.
Nghe Phong Cửu U nói:
- Hai mươi chiêu … rồi hai mươi chiêu nữa mới được hàng !
Trác tam nương nói:
- Để ta đếm thay ngươi. Một chiêu, hai chiêu, chiêu này là chiêu "Song phong thủ", ngươi xuất chiêu hơi thối quá chừng … bốn chiêu.
Thân hình Trác tam nương không ngừng qua lại, miệng của bà ta cũng nói không dứt. Chiêu thức của Ma Y Khách đã chậm dần, sắc mặt của lão cũng có mòi trầm trọng nhưng chiêu thức của Ma Y Khách thư thả, tiêu xái.
Trác tam nương lại tru tréo:

- Mười một chiêu, mười hai chiêu. Không được rồi, xem ra hai mươi chiêu cũng không ăn thua gì. Phong lão tứ, để ta thế ngươi ra một chiêu nghe !
Bà ta nói chưa dứt lời, thân hình đã đến kề Ma Y Khách, tay trái Trác tam nương phất nhẹ, năm ngón tay của bà ta như đoá hoa lan phất về hướng Ma Y Khách. Hai ngón cái và ngón trỏ hơi co lại thành một vòng tròn. Còn Bá Vương ngón tay còn lại, nửa duỗi nửa co điểm vào ba huyệt đạo ở hông của Ma Y Khách. Cùng lúc ấy, năm ngón tay của Phong Cửu U như năm chiếc trảo nhằm ngực của Ma Y Khách.
Ma Y Khách biết rằng nếu để năm ngón tay của Phong Cửu U điểm trúng thì sẽ xuyên từ ngực ra sau lưng. Còn để cho ba ngón tay của Trác tam nương điểm vào huyệt đạo cũng không được.
Chỉ trong chớp mắt Ma Y Khách lách mình một cái, lão cởi ngay chiếc áo trên thân mình rồi thuận tay liệng chiếc áo trông như một đám mây đen bay tới. Tuy chỉ là một chiếc áo nhưng từ tay Ma Y Khách phóng ra đều mang đầy chân lực. Thấy vậy, Phong Cửu U đâu dám chậm trễ, hắn hét to :
- Hảo chiêu !
Rồi hắn phóng người lùi lại phía sau. Trác tam nương cũng phải tự rút tay về.
Ngón tay giữa của bà ta liền đổi phương vị búng ra một cái.
Ngón tay trỏ của Trác tam nương tuy không điểm trúng huyệt của Ma Y Khách nhưng chân khí của bà ta từ đầu ngón tay bay ra. Ma Y Khách cảm thấy như người lão bị cho đảo, miệng lão ứa máu chợt nghe tiếng gió tựa hồ như Thái Sơn áp đĩnh chụp xuống đầu Ma Y Khách. Nguyên do bởi Ma Y Khách cản đường thần phủ lực sĩ nên lão ta mới nện búa xuống.
Ma Y Khách không dám chống đỡ mà chỉ lách mình tránh, phía sau lưng lại có tiếng:
- Còn ta nữa !
Phong Cửu U ở sau lưng Ma Y Khách phóng ra một chiêu. Nếu Ma Y Khách tránh chiêu này thì phải rơi vào đường búa của Thần phủ lực sĩ, mọi người trông thấy đều giật mình lo cho Ma Y Khách.
Không ngờ, Ma Y Khách dù đang bị tấn công hai phía nhưng vẫn không rối loạn, chân phải nhẹ nhàng phóng cước, tay Ma Y Khách liệng chiếc áo phủ lưỡi búa. Chiếc áo thì nhu nhuyễn, còn lưỡi búa thì cương mãnh. Nhưng nhu năng khắc cương nên chiếc áo bao trùm gọn cả lưỡi búa khiến tay của Thần phủ lực sĩ bị chấn động. Cả Ma Y Khách và lão đều ngã ra sau.

Phong Cửu U vừa tránh một cước của Ma Y Khách. Bây giờ thấy thân hình của Ma Y Khách nhào xuống làm sao hắn bỏ mất thời cơ, hắn vừa cười vừa nói:
- Đây là chiêu thứ mười bốn.
Song quyền của hắn phóng ra.
Quần hào cho rằng Ma Y Khách không thể nào tránh được quyền ấy. Người thì vui mừng, người thì lo lắng nhưng cũng có người nhắm mắt không dám nhìn. Cũng trong thời điểm ấy, chợt nghe một tiếng hét như sấm:
- Phong Cửu U, ngươi dám to gan !
Một chàng thiếu niên áo đen đang đứng trước bức rèm màu đen. Nếu không phải là Thiết Trung Đường thì còn ai nữa ?
Tuy Phong Cửu U là con người chưa hề biết sợ trời, sợ đất nhưng trong lúc ấy hắn cũng phải biến sắc, tay hắn sắp đụng vào áo của Ma Y Khách nhưng cả hai tay hắn phải buông thỏng xuống.
Tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh đều thất kinh. Có người thì vui mừng, có người thì thất vọng. Người đang đứng vì ngạc nhiên quá nên ngồi xuống, kẻ đang ngồi thì vụt đứng lên. Ai nấy đều la to:
- Ngươi vẫn chưa chết !
Những người vui mừng quá độ, chưa kịp đứng dậy lại bị ngã xuống do vì chóng mặt.
Mọi người tuy có kẻ vui người buồn khác nhau. Nhưng có một điểm giống nhau là người nào cũng không ngờ Thiết Trung Đường vẫn còn sống.
Chỉ có một mình Trác tam nương vẫn tiếp tục bay qua bay lại, lo Thần Phủ lực sĩ đang đuổi theo sau lưng bà. Thần phủ chi nghe theo lệnh của Phong Cửu U mà thôi.
Còn mọi việc khác lão không cần nghe không cần hỏi.
Thiết Trung Đường ngang nhiên bước tới xem như không có ai trước mặt. Chẳng những chàng không có dấu hiệu gì đang chấn thương mà thần thái như sáng ra.
Phong Cửu U nheo mắt nói:
- Tiểu hoá tử, ngươi đã bị một quyền của Thần phủ lực sĩ thế mà vẫn còn vênh mặt chường ra đây sao ?
Lão nói xong lại dang tay tiếp:
- Lực sĩ hãy dừng tay !
Thiết Trung Đường nói:
- Thúc thúc của ta vốn là một hảo hán anh hùng, đầu đội trời, chân đạp đất, ngươi làm cho thúc thúc ta đến hình dạng như vậy, thế là như thế nào, ngươi hãy nói mau!

Phong Cửu U vẫn tỏ ra cao ngạo:
- Tiểu hóa tử, không lễ độ gì cả, Phong tứ thái gia hỏi ngươi, ngươi phải cứ thật mà nói ra lại còn dám hỏi ngược !
Thiết Trung Đường cười nhạt:
- Hôm nay ngươi phải nói rõ tại sao ngươi làm cho thúc thúc ta phải như thế, ngươi phải trả lại hồn cho thúc thúc ta, còn không thì hãy liệu mà giữ thân.
Trác tam nương vỗ tay nói:
- Chuyện lạ thì lúc nào lại không có. Nhưng trong cái năm này đặc biệt là nhiều hơn cả. Chỉ một thằng tiểu tử mà lại dám nói năng như thế đối với Phong Lăng Phong Cửu U thì quả thật lạ lùng.
Phong Cửu U hỏi gặn:
- Nếu không thì sao ?
Thiết Trung Đường lạnh lùng:
- Nếu không thì ta không còn nể mặt nữa đâu !
Thiết Trung Đường nhìn qua Trác tam nương nói:
- Còn ngươi, nếu ngươi không trả Thủy Linh Quang cho ta thì cũng như lão ấy.
Mọi người nghe Thiết Trung Đường nói năng ngang tàng như vậy ắt là không tránh được rắc rối. Ngay cả Ma Y Khách cũng lo lắng cho chàng. Lão chuẩn bị sẵn sàng, tùy theo tình hình mà giúp chàng.
Phong Cửu U nhìn Trác tam nương, lão rất tức giận nhưng chưa dám ra tay. Bởi hai người này đều là những con người giảo hoạt. Thấy Thiết Trung Đường không chết đã là một chuyện kỳ quái rồi. Bây giờ lại thấy chàng xem như không có ai ra gì thì thế nào hắn cũng có chỗ dựa vững như núi. Chỗ dựa đó là một con người mà cả hai đều sợ.
Đến khi Phong Cửu U và Trác tam nương nhìn phía sau bức rèm đen vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Trác tam nương mới lớn tiếng:
- Thì ra tiểu tử này quá vô lễ, Phong lão tứ, sao ngươi không cho nó một bài học.
Phong Cửu U cười một tiếng rồi hắn nói:
- Có mặt Tam nương ở đây, tiểu đệ không dám hành động trước.
Thiết Trung Đường lớn tiếng hỏi:
- Những điều ta hỏi,hai ngươi hãy mau trả lời, còn không thì chớ trách ta chẳng biết khách khí !
Lý Kiếm Bạch nhìn Thiết Trung Đường, hắn vừa lạ vừa phục, chỉ hận rằng bản thân hắn không được như vậy.
Bọn Hắc Tinh Thiên đều là những con người vừa gian vừa giảo hoạt. Nhưng đã nhiều lần bị Thiết Trung Đường qua mặt nên hận chàng

đến xương tủy. Bây giờ thấy Thiết Trung Đường như vậy, bọn chúng ngại rằng chàng sẽ âm mưu gì đây.
Tư Đồ Tiếu thì vỗ vai Hắc Tinh Thiên nói:
- Vì Phong lão tiền bối chưa biết võ công của hắn cao hay thấp, nên bị hắn làm cho khựng lại. Nhưng võ công của hắn thì chúng ta đều biết rõ.
Hắc Tinh Thiên đồng ý:
- Đúng như vậy ! Tên tiểu tử này đã gạt chúng ta nhiều lần rồi. Bây giờ chúng ta không thể để bị hắn gạt một lần nữa. Tư Đồ huynh ! Tiểu đệ ra tay trước hay là đại huynh !
Tư Đồ Tiếu chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng của Thịnh đại nương :
- Phong lão tiền bối chẳng cần phải động thủ. Để già này dạy cho cái tên tiểu tử ấy một bài học về cái tội không kính trọng bậc tôn trưởng !
Nguyên do Thịnh đại nương đầy oán hận Thiết Trung Đường.
Từ hồi nãy đến giờ Phong Cửu U và Trác tam nương chưa biết phải hành động như thế nào. Bây giờ nghe có người thay họ xem vàng đá ra sao nên cả hai người rất mừng.
- Rất tốt !
Thịnh đại nương liền chống gậy đứng dậy. Thấy vậy, Thịnh Tồn Hiếu đang đứng sau lưng nói:
- Mẫu thân, xin mẫu thân hãy nhường cho con !
Thịnh Tồn Hiếu lo sợ mẫu thân chàng quá nên mới nhảy ra, không ngờ Thịnh đại nương nạt:
- Lần này không cần ngươi ra tay !
Bà nhảy tới trước mặt Thiết Trung Đường. Hai tay bà ta nắm trượng hét:
- Hãy đến đây !
Thấy mẫu thân như vậy, Thịnh Tồn Hiếu vừa lo vừa hoảng, hắn nhìn về phía Thiết Trung Đường nói:
- Thiết huynh … Tồn Hiếu tuy chưa nói ra ba chữ “hãy lưu tình” nhưng với tia nhìn của Tồn Hiếu cũng như đã nói ra.
Thiết Trung Đường như hiểu ý gật gật đầu. Trác tam nương giục:
- Sao ? Còn chờ gì nữa ?
- Không chờ đợi gì cả.
Thịnh đại nương phóng trượng ngay. Thịnh đại nương tuy tuổi đã già nhưng công lực của bà ta không già. Một trượng của bà ta quét một vòng nghe như có tiếng sấm rền.
Thiết Trung Đường nhường luôn ba chiêu. Chàng nghĩ thầm:
“Ta nể mặt đứa con có hiếu của ngươi, hôm nay ta tha cho ngươi một lần !” Chàng liền tung ra mấy chưởng. Với công lực của Thiết

Trung Đường hiện nay, nếu so sánh với công lực của chàng trước kia thì bây giờ đến mười lần. Mấy chưởng vừa rồi tuy chỉ tùy ý tung ra nhưng chưởng phong vẫn rất mạnh.
Thịnh đại nương cũng phải khen:
- Hảo tiểu tử ! Công lực tiến bộ ghê !
Bà ta không biết Thiết Trung Đường đâu chỉ tiến bộ chút đỉnh về công lực nên bà ta vẫn phóng trượng đánh xuống đầu chàng.
Thiết Trung Đường chợt trở tay một cái, mọi người đều không thấy chàng trở tay như thế nào mà đã bắt được đầu trượng. Chỉ có Ma Y Khách mới biết chiêu thức ấy là một trong những chiêu thức ở trong các bức tranh trên tường.
Thịnh đại nương nghe như có luồng khí lực từ đầu trượng chạy vào, bản thân không thể nào chống nổi, bà ta sợ quá đành phải liệng cây gậy.
Không ngờ lúc ấy Thiết Trung Đường đã buông tay ra rồi, nhưng sức mạnh còn sót lại Thịnh đại nương vẫn không chịu nổi.
Thiết Trung Đường mỉm cười hỏi:
- Thịnh đại nương, bà đã bị đứt gân chưa ?
Thịnh đại nương càng già, tâm hiếu thắng càng mạnh, thế mà bây giờ bà ta nói nho nhỏ:
- Già rồi, già rồi, không dùng gì được cả rồi.
Thấy vậy Thịnh Tôn Hiếu vội vàng nhảy ra nói với mẫu thân:
- Mẫu thân, xin mẫu thân hãy nghĩ ngơi !
Thực ra Tồn Hiếu đã biết rõ. Chàng nhìn qua Thiết Trung Đường cười có ý cảm kích.
Thiết Trung Đường cũng cười trả như hiểu ý. Bọn Tư Đồ Tiếu đều là hạng người giả trá, nhưng chúng không nhận ra tình trạng của Thịnh đại nương, bởi chúng chưa biết Thiết Trung Đường có nội lực mạnh đến như thế.
Hắc Tinh Thiên dỏng dạc:
- Để Hắc mỗ cho hắn một bài học.
Phong Cửu U và Trác tam nương thấy võ công của Thiết Trung Đường lúc thì mạnh, lúc thì yếu nên không biết chắc võ công của chàng sâu cạn như thế nào. Khi nghe Hắc Tinh Thiên nói, hai người mừng rỡ:
- Đúng như vậy, mau mau dạy cho hắn một bài học !
Hắc Tinh Thiên lớn tiếng:
- Thiết Trung Đường ! Tuy bụng của ngươi đầy kế gian. Lần này, ta với ngươi, thương đao đối mặt một trận để ta xem ngươi còn giở trò gì nữa !

Tinh thần Thiết Trung Đường rất phấn chấn, chàng thầm nghĩ:
- Nếu tổ tông của bản môn có linh thiêng thì hãy hộ trì cho con vì chư tiền nhân giết kẻ thù số một này !
Chàng liền bước tới nói:
- Muốn chết sao mà dám động thủ !
Thiết Trung Đường nhìn Hắc Tinh Thiên đang đi tới. Sắc mặt của hắn đầy vẻ đắc chí, nhưng bước đi của hắn rất thận trọng. Thiết Trung Đường lại tự nghĩ:
"Không đúng ! Hiện giờ chưa có mặt các vị sư phụ, sư thúc, nếu mình xem thường giết hắn. Thì, một là khỏe cho chính hắn, hai là nỗi cừu hận của sư phụ, sư thúc không tiêu được. Hà huống, bây giờ nếu mình tỏ rõ võ công của mình thì không tránh khỏi "phạt cỏ rắn sợ", đồng thời bọn Tư Đồ Tiếu sẽ bày ra kế gian, chắc gây khó khăn mới." Hắc Tinh Thiên thấy mặt Thiết Trung Đường thay đổi sắc mặt. Hắn cho rằng chàng sợ nên hắn càng tỏ ra hung hăng hơn. Hắn cười khoái trá :
- Ta nhường ngươi ba chiêu rồi hãy xem chưởng lực của ta !
Tuy Hắc Tinh Thiên nói như vậy nhưng hắn ra chưởng ngay. Chưởng thế của hắn rất nhanh, chỉ trong chớp mắt hắn đã tung ra ba chiêu. Thiết Trung Đường vẫn lạnh lùng nói:
- Ta nhường ngươi ba chiêu nào có ngại gì !
Chàng không hề ra tay mà chỉ tránh né cả ba chiêu. Nên biết rằng, Thiết Trung Đường đã khổ công nghiền ngẫm tập luyện các chiêu thức trên những bức họa của Ma Y Khách. Chỉ trong vòng bảy ngày nhưng chàng đà tiếp nhận không ít. Những chiêu thức trong tranh đều lại đạo giữ thân, chỉ thủ chứ không công. Thiết Trung Đường tránh được cả ba chiêu, so với bình thường không thể nào ngờ được. Tuy ba chưởng của Hắc Tinh Thiên rất nhanh, thế mà vẫn không đụng đến được tay áo của chàng. Ngay cả bọn cao thủ như Phong Cửu U cũng phải ngơ ngác. Còn bọn Tư Đồ Tiếu chứng kiến rõ ràng, bọn chúng cũng phải sợ hãi. Chỉ một mình Lý Kiếm Bạch không ngớt lời tán thưởng.
Cả cuộc đời Hắc Tinh Thiên đã giết người không biết bao nhiêu lần. Lúc này hắn cũng phải giật mình. Tuy vậy, hắn vẫn trở tay phóng chưởng liên tục.
Thiết Trung Đường có ý thể nghiệm lại võ công trên tường tức là Phong, Bế, Lan, Tỏa. Tất cả cũng đều để thủ chứ không công, nên chàng vẫn không ra chiêu.
Những chiêu thức dùng để thủ này là khắc tinh của "Thất tiên nữ trận". Sử dụng chúng để đối phó với Hắc Tinh Thiên cũng đã đủ rồi.

Đã trải qua mười chiêu, chiêu thức của Hắc Tinh Thiên mỗi lúc mỗi nhanh hơn, trên trán hắn đã lấm tấm mồ hôi. Rõ ràng là những chiêu thức của Thiết Trung Đường khiến hắn lo sợ.
Chợt Tư Đồ Tiếu hét lớn:
- Hắc Bạch Song Tiên đang đấu với kẻ thù, bất luận đối thủ nhiều hay ít, anh em chúng ta phải nhất tề ra tay. Bạch nhị đệ, đệ có ý kiến gì không ?
Tuy Tư Đồ Tiếu nói với Bạch Tinh Võ, nhưng hắn nói rất lớn, người nào cùng nghe rõ. Ý của Tư Đồ Tiếu là muốn Bạch Tinh Võ thừa lúc này ra tay.
Bạch Tinh Võ không chờ Tư Đồ Tiếu nói hết lời, hắn đứng dậy nói lớn:
- Chính là như vậy.
Thân hình hắn chỉ nhảy một bước đến bảy thước xông vào vòng chiến.
Thấy vậy, Tư Đồ Tiếu tươi cười mỉa mai:
- Chỉ tiếc rằng tại chỗ này và ngay bây giờ thằng tiểu tử này không tìm ra người giúp sức. Đối thủ càng đông thì lại càng thấy chân lực của Hắc Bạch song tinh.
Tư Đồ Tiếu biết rằng Ma Y Khách sẽ không ra tay. Lý Lạc Dương thì đã già, hắn không dại gì tự nhảy vào vòng nước lửa. Chính vì vậy nên Tư Đồ Tiếu mới lớn tiếng.
Hắn chỉ liếc nhìn qua Lý Kiếm Bạch.
Quả nhiên thấy Lý Kiếm Bạch như muốn xông ra. Nhưng khi liếc thấy Thiết Trung Đường tung hoành giữa Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ, chàng vẫn thủ chứ không tấn công. Chỉ từng đó cũng đủ cho Lý Kiếm Bạch cùng mọi người thất kinh.
Nên biết rằng một khi Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ liên thủ đối địch thì bọn họ phối hợp chiêu thức chẳng khác gì như nước với lửa. Ngày xưa, võ công của bọn Long môn ngũ bá vẫn phải thất bại dưới sự liên thủ của Hắc Bạch song tinh. Những điều mà Tư Đồ Tiếu đã nói ra cũng rất đúng với thực tế. Huống hồ, bây giờ tiếng tăm của Thiết Trung Đường đâu đã có gì, lại đang một đấu với hai. Bọn Tư Đồ Tiếu đã từng chứng kiến võ công của chàng. Nhưng bọn họ rất lấy làm lạ.
Tư Đồ Tiếu thầm nhủ:
“Võ công của tên này sao tiến bộ nhanh thế, thực là hiếm có trong thiên hạ. Nếu hôm nay không trừ được hắn thì sau này làm sao mà trừ khử hắn được.” Tư Đồ Tiếu vừa nghĩ đến đó, hắn liền la lớn:
- Ngũ Phúc liên minh, sống chết đều có nhau. Tư Đồ Tiếu này làm

sao đứng nhìn Hắc Bạch song tinh đang khổ đấu được.
Tuy hắn chỉ tự nói với mình. Thực ra, hắn muốn cho mọi người nghe.
Lý Kiếm Bạch nghe xong liền nổi giận:
- Lý do để Ngũ Phúc liên mình thì cũng chỉ là hạng người lấy nhiều thắng ít mà thôi.
Tư Đồ Tiếu cứ xem như không nghe, hắn phóng tới nói lớn:
- Hắc đại ca, Bạch nhị ca hãy dừng tay nghỉ. Để tiểu đệ cho hắn một bài học.
Hắn hiểu rõ Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ không đời nào chịu dừng tay, hắn vừa nói vừa phóng ngay mấy chiêu vào Thiết Trung Đường. Quả nhiên Hắc Bạch song tinh không hề có ý rút lui. Ngược lại cả hai người liên tục tấn công.
Thấy bất bình, Lý Kiếm Bạch nổi giận:
- Như thế thì còn ra gì nữa !
Chàng xăng tay áo định tham chiến nhưng Lý Lạc Dương đã chặn lại nói:
- Con hãy xem đã, chốc nữa cũng không muộn.
Lý Kiếm Bạch đưa mắt nhìn quanh, tại hiện trường tuy đông đảo quần hào nhưng tình huống vẫn chưa biến chuyển gì cả, chỉ thấy Thiết Trung Đường khi cao khi thấp, tránh né qua về, tránh được tất cả chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiếu. Thì ra, Thiết Trung Đường vẫn chưa có công, như chỉ có khí nhưng không có lực, tựa hồ như chàng đang còn bệnh nặng. Nhưng bất luận chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiếu mạnh đến đâu, chỉ thấy Thiết Trung Đường phẩy tay nhẹ thì sức mạnh của đối phương đều tiêu tán. Có khi cả thủ quyền của bọn họ nhất tề phóng ra, chàng chỉ lách mình tránh nhưng chàng vẫn không trả đòn. Lý Kiếm Bạch nhìn ngơ ngác rồi nói thì thầm:
- Quyền pháp gì mà lạ vậy cà ?
Ma Y Khách mỉm cười nói:
- Đó là “Bệnh Duy ma quyền” Lý Kiếm Bạch vô cùng ngạc nhiên hỏi:
- Như thế nào gọi là “Bệnh Duy ma quyền” ?
Ma Y Khách đáp:
- Đó là quyền pháp ở trên bốn bức tường Lý Kiếm Bạch trợn tròn mắt không hiểu gì cả. Phong Cửu U, Trác tam nương cùng với mấy thiếu phụ áo đen đều quay đầu nhìn lên bốn bức tường. Cả mấy người nhìn một hồi rồi quay đầu lại.
Ma Y Khách lạnh lùng nói:
- Mấy vị tự thị sức mình. Nếu không muốn học quyền pháp của ta thì làm sao ta giảng giải được.
Trác tam nương khen:

- Đúng là ngươi thông minh.
Phong Cửu U nói:
- Ta đâu có bệnh thì làm sao học "Bệnh Duy ma quyền" !
Nghe thế, Ma Y Khách cười ha hả:
- Ngươi hiểu gì, "Bệnh Duy ma quyền" của ta.. Bỗng nhiên Ma Y Khách nhận ra câu nói của Phong Cửu U là cố ý trêu chọc mình. Còn không, với võ công của lão thì làm sao không hiểu được loại võ công ngoại hạng. Vừa nghĩ đến đó, Ma Y Khách không nói nữa.
Phong Cửu U cũng khen:
- Kể ra ngươi cũng thông minh.
Nguyên do "Bệnh Duy ma quyền" là có cái ý "Thiên nữ tản hoa, Duy ma bất nhiễm" dù cho chiêu thức của đối phương như hoa bay kín trời nhưng vẫn không trúng vào người Thiết Trung Đường.
Quyền Duy mà và Trận tiên nữ vừa tương sanh lại vừa tương khắc. Khi sử dụng quyền Duy ma có nghĩ là lấy ít thắng nhều, lấy tịnh thắng động.
Trong bảy ngày khổ tâm nghiên cứu, Thiết Trung Đường đã thấy rõ tinh nghĩa của quyền Duy ma, chàng nhớ nằm lòng. Chỉ có điều cách thức biến hóa của no thì Thiết Trung Đường chưa được nhuần nhuyễn.
Cả Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu nếu mới bắt đầu mà cả ba người liên thủ tấn công, Thiết Trung Đường chưa biến hóa được thì ắt là chàng đã bị hại.
Nhưng ở đây, khi bắt đầu chỉ có một mình Hắc Tinh Thiên, đây là dịp tốt để Thiết Trung Đường thử nghiệm. Khi chiêu thức của chàng đã thuần thục thì lại thêm Bạch Tinh Võ nhảy vào. Một lần nữa giúp chàng trắc nghiệm lại chiêu thức. Cho đến khi Tư Đồ Tiếu nhảy vào trận thì Thiết Trung Đường đã thư thả đấu với cả ba người, chàng lại thấy rõ khả năng biến hóa rất tinh diệu của chiêu thức. Tất cả đều không thoát ra khỏi cái tinh nghĩa "lấy tịnh chế động" của quyền "Duy ma". Chàng không cần phải né tránh, mà cứ đứng ngay chính giữa chẳng khác gì chống cây đứng giữa dòng nước.
Những chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiếu chẳng khác nào dòng nước đang chảy đến, nhưng lại gặp phải một người đang chống trụ đứng chính giữa nên dòng nước phải rẽ bốn phía.
Phong Cửu U đứng nhìn một lát, lão cười nhạt:
- Đúng, loại quyền pháp đó nó có đạo lý của nó, nhưng đó chỉ là thứ quyền pháp chỉ có bại chứ không thể nào thắng được. Chỉ có tiểu tử ấy mới học mà thôi.
Khi đấu với người khác mà chỉ thủ chứ không công, thì rõ ràng chỉ

chờ bại. Câu nói của Phong Cửu U quả thật đúng với tâm lý của mọi người. Chỉ có Ma Y Khách mỉm cười nói:
- Ngươi hãy chờ xem.
Ma Y Khách nói chưa dứt lời thì đã nghe Tư Đồ Tiếu la lớn:
- Thịnh đại nương, Thịnh thế huynh. Hôm nay hai vị chỉ đứng xem hay sao ?
Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tôn Hiếu vừa muốn đáp lời:
- Lấy đông để thắng ít. Thịnh mỗ chẳng bao giờ hành động.
Không ngờ Thịnh Tôn Hiếu chưa kịp nói đã thấy Thịnh đại nương nhảy ra.
Nguyên do, Thịnh đại nương thầm nghĩ:
"Chúng ta lấy bốn chọi một thì chắc chắn là phải hạ thằng tiểu tử này!" Thế là bà ta vẫy trượng đánh vào Thiết Trung Đường.
Thịnh Tôn Hiếu muốn ngăn cũng không kịp, Tư Đồ Tiếu lại nhắc:
Thịnh đại nương đánh xa, chúng tôi đánh gần. Cả trên dưới, trái phải, xa gần cùng tấn công, hắn còn đường nào mà chạy khỏi.
Cả bốn người đều cảm thấy rất tin tưởng phấn chấn nên nhất tề nói lớn:
- Ngươi còn chạy đường nào !
Cần biết rằng bốn người này đều có tên tuổi trong giới giang hồ, nhưng bây giờ họ lại lấy bốn chọi một thì còn mặt mũi chỗ nào. Nếu lại bị Thiết Trung Đường tái sanh cho một lần nữa thì lại càng không còn mặt mũi để nhìn giang hồ. Thế là cả bốn người cùng một lòng quyết hạ Thiết Trung Đường tại đương trường để lấy lại danh dự nên họ càng ra tay độc hại hơn. Nào quyền, nào cước, nào trượng nhất tề ập tới.
Thiết Trung Đường chỉ chuyển bộ như nghiêng mình, phóng ra khỏi đường chưởng và trượng. Chưởng trái của chàng quét vào mặt Hắc Tinh Thiên, thuận đà chàng bế chiêu thức của Bạch Tinh Võ, hướng phải chàng bắt trượng của Thịnh đại nương, đây chỉ là thế bắt chứ không hóa khí, thế mà Thịnh đại nương hướng một trượng quét về phía Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên.
Bản thân đường trượng này vốn đã có sức mạnh kinh người, bây giờ Thiết Trung Đường lại thêm sức đẩy vào nên sức mạnh không lường được. Cả Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên đâu dám đỡ mà vội nhảy lui mấy thước.
Thấy vậy, Hắc Tinh Thiên nổi giận:
- Như vậy là sao ?
Hai má già nua của Thịnh đại nương cũng phải ửng hồng.
Riêng Tư Đồ Tiếu thì hiểu rằng chiêu ấy do Thịnh đại nương không

tự chủ, nên hắn nói:
- Hãy ít nói mà nên ra tay nhiều !
Cả ba người đều hận Thiết Trung Đường nên lại nhất tề xông tới.
Ma Y Khách cười lớn:
- Ngươi biết chưa. Đó là lấy ít thắng nhiều, lấy thủ thắng công, ai bảo rằng quyền pháp này chỉ có bại chứ không thắng ?
Ma Y Khách cũng bắt chước cái cách nói của Tư Đồ Tiếu. Nên câu nói vừa rồi tuy lão mắng Phong Cửu U nhưng sự thật thì Ma Y Khách chỉ điểm cái tinh nghĩa của quyền pháp.
Thiết Trung Đường vốn đã có tính "ngộ" rất cao. Nên chàng vừa nghe Ma Y Khách nói thoát nhiên đại ngộ.
Chợt thấy Bạch Tinh Võ ra chiêu "Độc xà tầm huyệt", Thiết Trung Đường tay trái phản chưởng phong một chiêu, sức mạnh thấu vai.
Chiêu thức của Bạch Tinh Võ không còn tự chủ đánh vào thiết trượng của Thịnh đại nương nên cả hai người buộc phải thu hồi chiêu thức. Tay trái của Thiết Trung Đường nắm vào đầu trượng của Thịnh đại nương và đẩy hướng song chưởng của Hắc Tinh Thiên vào Tư Đồ Tiếu.
Tư Đồ Tiếu thấy trượng của Thịnh đại nương và song chưởng của Hắc Tinh Thiên đều nhắm vào người hắn. Hắn thất kinh không còn kịp suy nghĩ liền phóng một chiêu "Dã mã phân tung" đánh vào hai người.
Nghe một tiếng "bình" thì ra Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên vừa đối chưởng nên cả hai thối lui mấy bước. Riêng Thịnh đại nương vẫn còn đứng yên nhưng không thể nào thu hồi kịp, nên đầu trượng đánh vào trán của Tư Đồ Tiếu. Hắn bị một trượng đau thấu ruột gan đồng thời ngã nhào, mồ hôi vã ra như tắm.
Mọi người vẫn thấy Thiết Trung Đường chưa tấn công chiêu nào cả nhưng bọn họ lại đánh nhau khiến mọi người rất đỗi ngạc nhiên.
Riêng Lý Kiếm Bạch vì tuổi còn nhỏ nên vỗ tay cười lớn:
- Các ngươi lấy bốn người chọi một đã không gì tốt đẹp, thôi thì đừng đánh vào nhau làm gì.
Tư Đồ Tiếu nghiến răng chồm dậy. Cả bốn người lại tiếp lực tấn công.
Thiết Trung Đường lúc này đã đắc tinh nghĩa của quyền pháp, như được ngọc quí nên tinh thần phấn chấn. Chàng chỉ sử dụng ba quyết là Phong, Cách và Dẫn mà đã khiến cho bọn Tư Đồ Tiếu tự tương tàn giết nhau.
Ma Y Khách cười ha hả:
- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Chính là như thế nếu vừa qua ngươi luyện đến

địa bộ ấy thì trận Thất tiên nữ đều phá được cả.
Bây giờ Thiết Trung Đường mới rõ ra rằng đây là phương pháp dùng phá trận "Thất tiên nữ", lúc ấy áo chàng cởi ra cũng thật khó coi nên chàng hơi đỏ mặt nói:
- Xin đa tạ tiền bối.
- Bất tất phải cám ơn ta mà nên tự cám ơn ngươi !
Hai người nói qua nói về hiểu với nhau. Còn mọi người thì chẳng ai hiểu gì cả.
Chiêu thức của bọn Tư Đồ Tiếu mỗi lúc mỗi yếu. Do vì, các chiêu thức tự mình phóng ra, hơn nữa đều đánh vào đầu mình nên người nào cũng không dám dùng hết sức mạnh.
Chợt nghe Bạch Tinh Võ la lên một tiếng. Nguyên do là hắn bị một trượng của Thịnh đại nương, hắn phải lùi bảy bước mồ hôi vã ra như tắm.
Thịnh đại nương dậm chân rồi liệng cây trượng xuống đất nói:
- Cái thằng hôi hám này có tà pháp !
Bà chuyển mình bỏ đi.
Tại đương trường chỉ còn lại Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu. Nhưng Tư Đồ Tiếu cũng bị thương ở tránh, tuy tay họ vẫn không ngừng ra chiêu nhưng trong lòng họ rất lo sợ.
Chợt nghe Phong Cửu U lạnh lùng nói:
- Thế cũng gọi là đánh nhau. Đồ bỏ !
Hai tiếng "đồ bỏ" vừa ra khỏi miệng. Lão liền phóng cái thân hình như cây tre khô, không biết dùng cách nào, chỉ nghe hai tiếng la. Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên đã bị lão ta nắm liệng ra ngoài.
Sức mạnh của lão quả thật là ghê gớm. Lão liệng cả hai người nhưng chân của họ vẫn xuống trước. Cả hai người mắt nhìn nhau không biết còn gì để nói.
Phong Cửu U nhìn Thiết Trung Đường từ trên xuống dưới rồi lão nói:
- Trong giang hồ lại xuất hiện một thiếu niên cao thủ, nhưng Phong lão gia lại không biết, thật là bậy.
Thiết Trung Đường cứ ngỡ là lão khen nên chàng nói:
- Qúa khen !
Phong Cửu U nói tiếp:
- Việc này nếu truyền rộng ra thì coi sao được. Hôm nay ta phải giết ngươi để trong giang hồ không có mặt ngươi là xong chuyện.
Lão nói đến đó, ngước mặt lên cười khoái chí.
Thiết Trung Đường vẫn thản nhiên nói:
- Nếu muốn như vậy thì cứ ra tay !
Phong Cửu U thấy thái độ thản nhiên của Thiết Trung Đường, cũng

lo sợ nói:
- Không được … được không.
Trác tam nương thấy vậy xen lời:
- Ngươi chưa đụng đến người ta thì có gì mà không được !
Phong Cửu U nói:
- Cái thằng tiểu tử này, để hắn sống thêm mấy năm nữa hắn sẽ trở thành một Dạ hoàng đế, chi bằng hôm nay cần phải trừ hắn mới được.
Trác tam nương thách:
- Ngươi có dám không ?
Phong Cửu U cười khanh khách nói:
- Tiểu tử hôi hám. Phong Lăng không muốn giết ngươi, chi bằng ngươi hãy tự sát.
Thiết Trung Đường vẫn tươi cười nói:
- Nếu nói như vậy, chẳng bằng cả hai người cứ nhất tề ra tay đi !
- Ngươi có mấy tay mà lại dám đối phó với chúng ta … Thiết Trung Đường nhắc lại:
- Không nên nói nhiều, hãy mau ra tay !
Cả hai người này là hai đại cao thủ, từng có nhiều truyền thuyết trong giang hồ.
Tuy trong lòng chàng đang lo lắng nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Đó là thiên tính của Thiết Trung Đường.
Phong Cửu U thấy thái độ bình tĩnh của Thiết Trung Đường như vậy, lão thầm nghĩ:
“Không được rồi, trông tên tiểu tử này ngang tàng như vậy, phải chăng hắn có ngón gì đó nguy hiểm hơn ?” Lão cười nhạt:
- Tên tiểu tử hôi hám, Phong tứ gia mà lại đấu với ngươi tức là coi trọng ngươi.
Môn đệ ta đâu hãy mau thế sư phụ cho hắn một bài học.
Phong Cửu U vốn là một con người thâm hiểm. Nghe vậy, Trác tam nương cười nói:
- Đúng rồi, nếu đồ đệ không thắng thì sư phụ nhảy vào cũng không muộn.
Chàng thiếu niên tú sĩ nghe nói đánh thì cứ đánh. Tiếng nói của sư phụ hắn chưa kịp dứt, hắn đã nhào ra phóng luôn mấy chưởng. Trác tam nương lại cười chế nhạo:
- Sư phụ thì chậm chạp nhưng đồ đệ lại nóng nảy … Không ngờ thằng nhóc này lại nóng nảy đến thế.
Nguyên do, chiêu thức của thiếu niên tú sĩ đã nhanh nhưng thân thủ của Thiết Trung Đường lại càng nhanh hơn. Tay chàng phóng

chưởng ở phía dưới, phóng luôn ba chiêu, còn cước của Thiết Trung Đường thì đá ngược lên.
Những người có mặt tại hiện trường bất luận võ công cao hay thấp đều tự nhủ:
- Thủ cước nhanh quá.
Cả hai người đều lấy nhanh đấu với nhanh khiến mọi người đều hoa mắt.
Phong Cửu U mỉm cười nhìn Trác tam nương nói khích:
- Chuyện gì khác thì không nói, chỉ cần ít năm nữa cái danh hiệu "nhanh như chớp" của ngươi ắt phải nhường cho hắn.
Trác tam nương nghe xong xịu mặt. Phong Cửu U đã mấy lần lão nói ra cứ ám chỉ đến bà ta. Lần này thì câu nói này đã khiến cho Trác tam nương câm giọng. Phong Cửu U nói xong tỏ ra đắc ý cười ha hả.
Trác tam nương lạnh lùng hỏi:
- Ngươi cười gì ? Mạng sống của đồ đệ ngươi sắp chấm dứt thế mà ngươi vẫn đứng mà cười à ?
Phong Cửu U chú ý đến trận đấu giữa thiếu niên tú sĩ và Thiết Trung Đường, lão không còn nụ cười trên môi nữa.
Vốn là "Thất tiên nữ trận" với "Duy ma quyền" vừa tương sanh, tương khắc, Thiết Trung Đường đã ngộ cái tính lý của nó. Lấy một chống ba, chàng liền sử dụng một chiêu thức của "thất tiên nữ" đặt trước ngực. Chàng không cởi áo nhưng điệu bộ cũng không khác gì. Bộ vị của chiêu thức này vừa lạ lại vừa xảo diệu, những kẻ võ công tầm thường thì không hiểu được.
Chiêu thức của trận "Thất tiên nữ" vốn là cả bảy người cùng ra chiêu. Nhưng đối với Thiết Trung Đường nhờ thủ túc của chàng quá nhanh nên đã bao gồm cả bảy người.
Bây giờ song quyền của Thiết Trung Đường mới bắt đầu chuyển động. Tốc độ ra chiêu tuy có chiêu thức, trước sau nhưng mới nhìn vào thì hình như chỉ cùng một lần.
Chàng thiếu niên tú sĩ tuy là một học trò của danh sư nhưng hắn không ngờ rằng lúc này hắn chỉ còn dựa vào khả năng khinh công để tránh né mà thôi.
Thiết Trung Đường ra chiêu đã nhanh, còn tài khinh công há lại chàng thua thiếu niên tú sĩ ? Bởi vì khinh công vốn là bản lãnh của Thiết Trung Đường, nhưng hiện giờ vì chàng rất tiến bộ về võ công nên khinh công trở thành chậm ra. Tuy Thiết Trung Đường đang ở thế thượng phong nhưng trong nhất thời chàng chưa thể thắng được.

Chợt nghe Ma Y Khách nhắc:
- Thủ mà không công thì sẽ mất cái nhu nhuyễn, công mà không thủ thì sẽ mất cái mạnh, nên cần cả công lẫn thủ, động tịnh tương sanh, tức thì thắng ngay.
Vừa nghe xong, Thiết Trung Đường thực hiện ngay, tay phải của chàng từ trong đẩy ra, còn tay trái thì như nắm cành hoa đẩy nhẹ ra trước, quả nhiên chiêu thứ của đối phương không hề còn hiệu lực. Thiếu niên tú sĩ thấy lực đạo của mình tự nhiên tiêu tán, còn chiêu thức của đối phương thì đang lao tới, hắn thất kinh, song quyền của hắn nắm lại rồi phóng ra đỡ.
Chiêu thức của thiếu niên tú sĩ tuy công nhưng lại thủ, lực đạo vô cùng mãnh liệt.
Thấy vậy, Phong Cửu U vỗ tay khen:
- Hảo đồ đệ đó là chiêu thức "Càn khôn" !
Tiếng cười của lão chưa dứt thì đã thấy tay phải của Thiết Trung Đường phẩy nhẹ như chỉ có khí mà không có lực nhưng đã khiến lực đạo cương mãnh ấy bị tiêu tan. Còn tay trái của chàng thì vuốt nhẹ vào hai mông của thiếu niên tú sĩ. Hai chiêu liên tiếp này chính là Thiết Trung Đường đã lấy "Thất tiên nữ trận" và "Duy ma quyền" phối hợp thành một, đúng là vừa công lại vừa thủ, động tịnh tương sinh. Nếu lấy quyền pháp mà nói thì chiêu thức này có thể nói là quá tuyệt xảo.
Thiếu niên tú sĩ loạng choạng thối lùi mấy bước. Phong Cửu U thì thất kinh, còn Ma Y Khách thì lại cười khoái chí, rồi nói mỉa mai:
- Không ngờ đệ tử của Phong Lăng mà lại như thế !
Sắc mặt của thiếu niên tú sĩ từ trắng biến qua xanh mét, rồi từ xanh mét chuyển qua tím. Chợt nghe hắn hét lên một tiếng, song quyền của hắn từ chính giữa phóng ra một chiêu sống chết. Thiết Trung Đường vẫn không tránh, cũng không "dẫn", chàng vẫn đi tới. Song chưởng phóng ra đón. Nguyên do chàng quá phấn chấn nên quên cả việc "trảm thảo kinh xà", đồng thời chàng cũng coi thử chân lực của chàng. Mọi người đều lo lắng, Ma Y Khách cũng buộc miệng:
- Không xong rồi !
Bởi Ma Y Khách chỉ biết Thiết Trung Đường trước đây nội lực đâu có cao thâm gì thì làm sao địch nổi với học trò của Phong Lăng, nhưng lão không còn ngăn kịp. Lão lấy làm lạ sao Thiết Trung Đường không biết lấy sở trường để chống lại sở đoản mà lại đi lấy sở đoản chống lại sở trường. Không ngờ Ma Y Khách vừa nghĩ đến đó, thì đã nghe một tiếng "bình" rồi một tiếng thét và một bóng người bị tung cao, máu tươi tuôn ra xối xả lan ra cả một trượng. Nhìn lại thì thấy Thiết

Trung Đường vẫn đứng nguyên vị trí cũ, hai mắt chàng sáng quắc. Đây là hiện tượng ngoài hiểu biết của Ma Y Khách. Mọi người đều thất kinh không tưởng nổi.
Ma Y Khách thầm nghĩ:
- Chiêu thức của hắn sao tiến bộ nhanh đến thế ? Có lẽ là hắn nhờ tính "ngộ" cao của hắn, còn nội lực của hắn tiến bộ như thế là do đâu ?" Điều này không chỉ một Ma Y Khách thắc mắc, mà tất cả mọi người cũng không ngờ đến. Chàng thiếu niên tú sĩ thì đang nằm hôn mê, máu chảy đầm đìa.
Phong Cửu U tuy biết học trò của lão bị trọng thương, nhưng lão vẫn không hề chú ý.
Thấy vậy, Trác tam nương nhắc:
- Sao ngươi không đến xem đứa học trò quí của ngươi như thế nào ?
Phong Cửu U than thở:
- Võ công âm nhu của bản môn thì hắn không chịu học, nhưng hắn lại học thứ công phu bán mạng ấy, loại người như hắn thì chết cũng vừa rồi, quan tâm hắn mà làm gì !
Thiết Trung Đường thầm nhủ:
"Lão là một người độc ác, chỉ có Trầm Phủ Bạch mới xứng học trò của lão." Chàng nhìn quanh một vòng nhưng không thấy có Trầm Phủ Bạch. Trước đó Thiết Trung Đường có nhìn thấy Trầm Phủ Bạch, nhưng bây giờ không biết hắn đã đi đâu.
Chàng cũng ngạc nhiên, Trầm Phủ Bạch tuy võ công không cao, nhưng lòng dạ của hắn thì thật là quỷ kế đa đoan.
Cũng trong lúc ấy, chợt nghe Ma Y Khách hét to:
- Không xong rồi !
Cùng với tiếng la, một luồng âm phong lạnh thấu xương ào đến nhưng vẫn không hề nghe có tiếng gió, nhắm vào Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường thấy hơi lạnh, rõ ràng chàng đã bị Phong Cửu U ám toán.
Chàng thất kinh lùi lại mấy bước, rồi ngồi xuống. Bên tai chàng chỉ nghe tiếng nạt của Ma Y Khách :
- Ngươi là một bậc tôn sư mà lại hành động như kẻ tiểu nhân, ngươi không sợ người khác khinh bỉ hay sao ?
Lại nghe tiếng nói của Phong Cửu U :
- Chẳng qua ta chỉ thử hắn, đã là ra giang hồ thì con mắt phải thấy khắp bốn phương, tai phải nghe đủ tám hướng. Ai ngờ hắn cũng chỉ là một tên vô dụng.
Kế đến là nghe tiếng chưởng phong. Rõ ràng là hai người đang đánh

nhau kịch liệt.
Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
"Cửu U âm phong quá lợi hại…" Chàng không nghĩ gì khác, chỉ mong đẩy âm phong ra ngoài thân thể, nên chàng cứ ngồi điều tức. Nhưng chàng lại nghĩ đến bọn Tư Đồ Tiếu thấy chàng đang bị thương chính là cơ hội để chúng trả thù thì bọn chúng đâu dễ cho chàng có thì giờ điều tức.
Trong chớp mắt, biết bao nhiêu ý niệm khởi lên thì làm sao mà vận công đẩy chất độc ?
Điều mà Thiết Trung Đường nghĩ tới không sai bởi nghe tiếng Trác tam nương :
- Võ công của Phong lão tứ không thể nào địch nổi với tiểu hoàng tử, thì có ta ra tay giúp hắn.
Miệng Trác tam nương thì nặng lời với Phong Cửu U, nhưng chiêu thức của bà ta lại nhắm vào Ma Y Khách.
Phong Cửu U cười nham hiểm:
- Mắng càng tốt, càng tốt.
Một mình Ma Y Khách làm sao địch nổi với hai người. Sau mười chiêu đã thấy có phần nguy kịch.
Thủy Linh Quang lại vừa tỉnh sau một giất ngủ dài. Số là thiếu phụ áo đen giữ nàng bị kích thích quá độ nên đã điểm vào huyệt ngủ của nàng để cho nàng an thần.
Thiếu niên tú sĩ vẫn hôn mê. Thần phủ lực sĩ vẫn đứng nguyên trợn tròn hai mắt.
Tư Đồ Tiếu và Hắc Tinh Thiên đưa mắt nhìn nhau không nói. Hai người này như hiểu ý, nhất tề chuyển động thân hình nhắm phía Thiết Trung Đường xông tới.
Thiết Trung Đường nghe có tiếng chân đi tới, bản thân chàng thì không còn khí lực để chống trả, chàng thở dài một tiếng:
- Thôi hết rồi !
Chợt nghe một thiếu phụ áo đen hỏi:
- Hai ngươi muốn gì ?
Tư Đồ Tiếu cười giả lả:
- Không có gì !
Thiếu phụ áo đen lại nói:
- Nếu không có gì thì không được hành động.
Trong lòng Tư Đồ Tiếu mắng thầm, hắn biết rằng cơ hội này nếu không thực hiện được thì đến bao giờ mới phục thù đối với Thiết Trung Đường. Trước đây Tư Đồ Tiếu đã chứng kiến võ công của thiếu phụ này nên hắn phải đứng trơ, không dám động đậy.

Trong lòng hận thiếu phụ vô cùng, nhưng miệng hắn lại che giấu bằng một nụ cười.
Thiết Trung Đường thở phào nhẹ nhõm, chàng chợt nghe có tiếng người nói:
- Hãy vận công mạnh lên !
Lại có một bàn tay đặt vào phía trên hậu tâm của chàng.
Thì ra khi chàng thoái lùi, chàng đã đi vào chỗ mấy thiếu phụ áo đen, chưởng lực là của một thiếu phụ trợ sức cho chàng.
Trong chớp mắt, Thiết Trung Đường cảm thấy có khí dương từ hậu tâm chạy lên, nên chân khí sẵn có trong chàng theo đó mà phát động.
Nên biết rằng, chân khí của Thiết Trung Đường vốn thuộc dương. Kinh mạch chân khí vừa phát động nên đuổi hàn khí ra, hà huống sau hậu tâm của Thiết Trung Đường lại được trợ sức. Chỉ thấy trên đỉnh đầu chàng có luồng khí trắng bay ra, thế là toàn thân của Thiết Trung Đường ấm trở lại.
Bọn Tư Đồ Tiếu biết rằng âm độc trong người Thiết Trung Đường đã trục ra hết, bọn chúng vừa kinh sợ lại vừa tức giận thiếu phụ áo đen. Bọn chúng nghiến răng trợn mắt, không biết vì sao thiếu phụ này lại giúp Thiết Trung Đường.
Một lát sau, chân khí trong người Thiết Trung Đường đã được vận hành khắp người, sắc mặt chàng hồng hào trở lại. Chàng cũng cảm thấy lạ lùng.
“Tại sao mấy thiếu phụ này lại đến giúp ta ?” Suy nghĩ như vậy nhưng Thiết Trung Đường chưa nói ra. Chàng lại nghe có tiếng nói chậm rãi:
- Ngươi đừng lấy làm lạ, cũng đừng hỏi ta. Sau ngày này hãy mau mau tới đảo Thường Xuân thì sẽ hiểu tất cả.
Thiết Trung Đường vụt đứng dậy, chàng muốn hỏi nhưng đã thấy mấy thiếu phụ ngồi xuống như tượng đá, đầu họ trùm khăn voan đen che mặt nên không thấy rõ mặt họ.
“Thường Xuân đảo … Thường Xuân đảo..”.. Cái tên này hình như Thiết Trung Đường từng được nghe qua nhưng chẳng biết nó ở chỗ nào, nhưng chàng thấy thái độ của bốn thiếu phụ áo đên nên không muốn hỏi nữa.
Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn cuộc đấu, thấy Ma Y Khách đã toát mồ hôi, chàng hét lên một tiếng:
- Phong Cửu U, ngươi xem có đả thương được ta hay không ?
Phong Cửu U thấy Thiết Trung Đường, lão thất kinh. Thiết Trung Đường liền phóng tới. Chàng nhắm vào Phong Cửu U đánh ra hai

chiêu. Tinh thần của Ma Y Khách rất phấn chấn nhưng chân lực của lão bị tiêu hao quá nhiều. Lúc này Phong Cửu U đã bị Thiết Trung Đường tách ra nhưng Ma Y Khách vẫn không địch nổi một mình Trác tam nương. Trác tam nương thì cú chạy nhảy khắp bốn phía. Khi bên này khi bên khác, bỗng nhiên bà ta cười nói:
- Phong Cửu U, lực sĩ của ngươi chết rồi sao ?
Phong Cửu U thấy Thiết Trung Đường trúng một chưởng của lão nhưng vẫn phục hồi, nên lão vừa kinh hoàng vừa nghi ngờ. Khi ấy lão nghe tiếng của Trác tam nương, lão thấy mừng thầm, liền gọi lớn:
- Thần phủ lực sĩ đâu rồi ? Hãy mau đến giúp ta giết thằng này !
Thần phủ lực sĩ liền múa búa xông tới. Thấy vậy, Phong Cửu U nở nụ cười nham hiểm:
- Đấu với ngươi chẳng cần phải hai người.
Phong Cửu U lách mình nhảy qua trợ chiến với Trác tam nương. Còn Thần phủ lực sĩ thì múa búa đánh vào Thiết Trung Đường.
Thiết Trung Đường vừa kinh hoảng vừa vội vàng gọi:
- Ma thúc … Ma thúc … thúc … Thần phủ lực sĩ như không chú ý gì cứ múa búa ra chiêu. Chiêu nào cũng muốn giết đối thủ. Nếu Thiết Trung Đường chỉ sơ xuất một chút tức thì mất mạng ngay.
Hai người đấu với nhau, nhưng Thiết Trung Đường tự nhiên là phải bại bởi chàng không dám ra chiêu. Thấy vậy Tư Đồ Tiếu vỗ tay cười ha hả:
- Hay quá ! Chú cháu giết nhau. Thật là hay.
Thiết Trung Đường vừa sợ vừa hoảng, các chiêu thức trở nên rối loạn. Tình hình của Ma Y Khách còn khốn đốn hơn chàng. Trong mười chiêu vẫn chưa ra được một chiêu.
Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tôn Hiếu không nhẫn tâm nhìn cái cảnh ấy. Còn cha con Lý Lạc Dương thì cũng muốn vào giúp sức, nhưng võ công của họ so với những người này còn quá thấp.
Cũng trong lúc ấy, từ sau bức rèm đen có tiếng nói ngọt ngào vọng ra:
- Trước khi ta ra mặt, người nào dám động thủ !
Tiếng nói ấy tuy rất nhỏ, dịu dàng nhưng nghe như tiếng sấm.
Cả Phong Cửu U và Trác tam nương vội phóng lùi hơn trượng, Phong Cửu U lại hét:
- Thần phủ ở đâu ? Sao chưa dừng tay ?
Thần phủ vừa tung búa lên thì nghe lệnh của Phong Cửu U, lão liền dừng ngay đường búa. Nếu lão không có thần lực kinh hồn thì không thể thu búa lại được.
Chỉ có Thiết Trung Đường mới biết mẫu thân của Ma Y Khách không

còn chân lực, đồng thời thân thể của bà ta như vậy. Bây giờ tuy bà ở sau bức rèm nói vọng ra, chứ bà ta không thể nào xuất đầu lộ diện. Không ngờ thấy bức rèm vừa được vén lên, và có một người từ từ bước ra.
Bà ta mặc áo bào phủ sát đất, đôi mắt trong như nước hồ thu, tay chân dịu dàng như cành liễu, dung mạo rất đẹp, đẹp đến nỗi không thể nào miêu tả được. Phong thái của bà ta chẳng khác nào một mệnh phụ cao sang. Mọi người trông thấy đều thất sắc.
Ma Y Khách thì lạy xuống sát đất, bốn thiếu nữ áo đen bỗng nhiên cũng đứng dậy. Thiết Trung Đường không thể tin vào mắt mình. Điều mà mọi người kinh hoàng là vị phu nhân này đã biệt tích gần hai mươi năm nay thế mà đến nay dung nhan của bà vẫn không thay đổi. Chẳng thấy già đi một chút nào. Nếu nhưng không có nội khí tuyệt hảo thì không thể nào giữ được.
Nỗi kinh hoàng của Thiết Trung Đường là chính mắt chàng đã thấy tận mắt hình dáng của phu nhân trên thuyền. Nếu không phải do trời giúp thì thật là điều khó tin.
Nếu không phải là do trời thì làm gì có đạo lý nào để giải thích. Thiết Trung Đường nhìn phu nhân một lát rồi cũng lạy xuống đất.
Nghe tiếng phu nhân hỏi:
- Trác tam nương, đã nhiều năm không gặp nhau, ngươi vẫn khỏe chứ ?
Trác tam nương cúi đầu đáp:
- Nhờ phước đức của phu nhân.
Phu nhân lại hỏi:
- Còn Phong lão tứ ?
Phong Cửu U lúng túng:
- Nhờ … nhờ.. Vốn lão cũng muốn bắt chước câu nói của Trác tam nương, không ngờ chỉ mấy tiếng “nhờ phước đức của phu nhân” lão cũng không nói được.
Phu nhân hỏi tiếp:
- Vừa rồi người nào động thủ, không phải hai người chứ ?
Phong Cửu U nói liên hồi:
- Không … không… Phu nhân nói:
- Nhựt Hậu cũng là một tiên tử đâu có lỗ mãng như vậy được.
Người thiếu phụ áo đen xen lời:
- Phu nhân nói rất phải !
Giọng nói của mấy thiếu phụ áo đen có vẻ giữ bình tĩnh, nhưng thái độ xem có vẻ bất an.
Sắc mặt của phu nhân như xịu xuống, rồi mắt phu nhân quét qua bọn

Tư Đồ Tiếu hỏi:
- Bọn ngươi đấy hả ?
Tư Đồ Tiếu vội vã:
- Dạ không … Hắn chỉ nói đến tiếng thì hai hàm răng của hắn đánh vào nhau nghe lập cập.
Phu nhân nói chậm rãi:
- Thế là không ai động thủ cả, như vậy là ta đã nghe sai rồi.
Tất cả mọi người đều cúi đầu. Nếu có ai muốn nói "phu nhân không nghe nhầm" cũng không dám mở miệng.
Phu nhân cười nhạt:
- Phong lão tứ với Trác tam nương đã nhiều năm không gặp nhau, chắc đã luyện thành tuyệt kỹ, hôm nay đến đây để biểu diễn phải không ?
Trác tam nương phân trần:
- Thưa phu nhân, đó là do Phong lão tứ muốn đến, còn tiểu muội vốn không biết gì cả!
Nghe Trác tam nương đổ tội cho mình, Phong Cửu U thất kinh. Lão ấp úng:
- Ngươi … ngươi … Lão sợ hãi, tuy lão muốn biện bạch nhưng trên mặt lão gân xanh nổi lên miệng nói không ra lời.
Phu nhân thở dài một tiếng nhẹ rồi nói:
- Các ngươi đã đến đây, không lý lại để về không, nếu các ngươi không muốn động thủ với ta thì làm gì ?
Mọi người đều không ai dám hé môi. Phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói chậm rãi:
- Thôi cũng được, hôm nay ta sẽ cho đồ đệ của ta tiếp các ngươi vài chiêu cũng tốt.
Phu nhân ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Ta chỉ truyền võ công cho Thiết Trung Đường chỉ trong một ngày, ắt là không phải địch thủ của các ngươi. Nên ta mong muốn các ngươi nhẹ tay một chút.
Mọi người nghe Thiết Trung Đường học võ công có một ngày mà lại đã chấn thủ như thế nên đều ngơ ngác.
Phu nhân gọi:
- Trung Đường, con đứng dậy tiếp các vị tiền bối vài chiêu.
Thiết Trung Đường liền đứng dậy, chàng có cảm giác sức sống trong người thật sung mãn. Chàng nghe từng tiếng của phu nhân như tiên nữ ấy gọi chàng là đồ đệ, chàng hết sức vui mừng.
Phong Cửu U thầm nghĩ:
"Đồ đệ thì như vậy, thì sư phụ còn như thế nào. Mình đánh bại được

đồ đệ đến khi sư phụ nhào ra thế là mình toi mạng.” Lão liếc nhìn Trác tam nương, bỗng nhiên lão vỗ vào bụng la lên:
- Ôi chao ! Không xong rồi, đau bụng quá ! Muốn … muốn … Lão vừa nói đến chữ muốn liền phóng mình đi.
Chỉ nghe phu nhân nói:
- Phong lão tứ đã bị đau bụng rồi, con hãy ra vài chiêu với Trác tam nương !
Trác tam nương nói vội:
- Phu nhân chỉ nói đùa thôi. Chứ tiểu muội sao lại động thủ với Thiết thế đệ được.
Trác tam nương lại tươi cười nói tiếp:
- Thưa phu nhân ! Tiểu muội vốn chờ phu nhân đã mấy ngày rồi. Nay được diện kiến, tiểu muội xin bái biệt.
Trác tam nương vừa nói xong liền phi thân đi ngay. Mấy thiếu phụ áo đen nhìn nhau rồi thả Thủy Linh Quang xuống, cũng cuốn gói đi theo. Bọn Tư Đồ Tiếu thấy tình hình chuyển biến không thuận lợi gì nên cũng nhìn nhau chuyển gót chuồn mất. Chợt nghe tiếng hét của Phong Cửu U :
- Thần phủ lực sĩ đâu ?
- Có mặt!
Thần phủ lực sĩ vừa muốn cất bước thì Thiết Trung Đường đã gọi:
- Ma thúc ! Hãy chờ tiểu điệt một lát.
Thiết Trung Đường vừa bước tới ngăn cản thì Thần Phủ lực sĩ đã giáng xuống một búa, buộc chàng phải né tránh. Trong lúc ấy thì Thần phủ lực sĩ đã phóng đi. Thiết Trung Đường nghĩ tới sự an nguy của sư môn, chàng không thể để cho Thần phủ lực sĩ tiếp tục rơi vào tay của Phong Cửu U, chàng vừa muốn đuổi theo thì đã nghe tiếng của phu nhân:
- Trung Đường, con hãy trở về.
Tiếng nói của phu nhân đối với Thiết Trung Đường là một sức mạnh nên chàng dừng chân với ý định sẽ bẩm báo một đôi lời với phu nhân rồi sẽ đuổi theo. Nhưng Ma Y Khách đã nói:
- Thôi ngươi cứ ở đây, việc bên ngoài để ta lo liệu.. - Nhưng.. Thiết Trung Đường chưa nói hết lời thì phu nhân đã cắt ngang:
- Cả hai con đều ở lại đây … Phu nhân nói chưa dứt lời thì đã thấy toàn thân của bà mồ hôi vả ra như tắm, tay chân mềm nhũn ngã xuống.
Thấy vậy, Ma Y Khách kinh hoàng gọi:
- Mẫu thân … mẫu thân … mẫu thân sao vậy ?
Thiết Trung Đường cũng hốt hoảng:

- Phu nhân … phu nhân … Cả hai người vội vàng nhảy đến. Thấy sắc mặt của phu nhân xanh mét, hơi thở yếu dần rồi tắt hẳn.
Thiết Trung Đường và Ma Y Khách đều nhất tề đặt tay vào yếu huyệt tâm du truyền chân lực vào người phu nhân.
Chân lực của cả hai người này cùng chuyển vào thì sức mạnh kinh người. Nhưng lúc này hình như phu nhân không còn sức tiếp thu, chỉ có sắc mặt hồng lên chút đỉnh.
Phu nhân mở mắt, nở một nụ cười rồi nói:
- Sau khi thần công của ta hết, thì dung mạo cũng dần dần phục hồi, nhưng ta biết rõ đấy chỉ là hiện tượng "Hồi quang phản chiếu" không còn sống được bao lâu.
Thiết Trung Đường thì hoảng hốt. Còn Ma Y Khách chẳng hiểu gì cả. Lão cũng muốn hỏi:
- Thần công gì ? Sao lại tản thất ?
Nhưng trong giây phút ấy Ma Y Khách không còn tài nào hỏi được.
Phu nhân vẫn tỉnh táo dặn:
- Hai con bất tất phải thương tâm. Trời cao đã ban cho ta cái chết như thế này là phước đức lắm rồi. Ta chỉ mong rằng từ nay về sau hai con hãy xem nhau như huynh đệ.
Hai người này, một người là con đẻ, một người là môn đệ. Một người kế thừa máu thịt, một người kế thừa võ công.
Thiết Trung Đường và Ma Y Khách nhìn nhau như hiểu ý nhau, thế là cả hai người không nói mà chỉ gật đầu.
Hơi thở của phu nhân trông rất cực nhọc nhưng vẫn nói:
- Tạm thờ Trác tam nương và Phong lão tứ vì sợ ta nên không dám làm gì. Nhưng tính nết của hai người này rất đa nghi. Thế nào bọn chúng cũng trở lại.
Ma Y Khách thưa:
- Xin mẫu thân chớ lo lắng, chúng con có đủ sức chống trả.
Phu nhân lắc đầu thều thào:
- Trong lúc này, hai con chưa phải là địch thủ của họ nên đừng bao giờ liều mạng, ta rất muốn hai con sống để trao truyền võ công và kế thừa dòng máu.
Thiết Trung Đường và Ma Y Khách chỉ còn biết cúi đầu nghe.
Phu nhân lại dặn:
- Hai con hãy đến tìm hiểu thêm về các chiêu thức trên bốn bức tường, sơn cùng thủy tận là chỗ chôn xương của ta … trong chỗ này … còn có … nhiều tai mắt … chẳng những Trác tam nương … Phong … lão tứ.. mà còn nhiều người nữa … Nếu hai con bằng lòng …nghe ta cứ ở trong phòng … thờ hai mươi ngày … sau rồi sẽ ra …

không được cùng với chúng … động … thủ.. Phu nhân vừa căn dặn vừa ho không ngừng, khó mà kéo dài thêm nữa. Trong giây phút này dù cho đao búa đánh vào thân cả hai người cũng vẫn nghe lời.
Phu nhân lại thều thào:
- Cả một đời ta tung hoành trong thiên hạ, bây giờ trước khi chết, có cái mà truyền lại cho người khác, thế là chết cũng đủ nhắm được mắt. Nhưng … nhưng còn có … còn có.. Cả Thiết Trung Đường và Ma Y Khách thấy sức khỏe của phu nhân quá nguy ngập nên cả hai lại tiếp tục truyền chân khí.
Phu nhân cố gượng nói:
- Ta không nói được nhiều. Con hãy lưu ý mấy bức tranh… không được quên "giá y".. bí mật của Đại Kỳ môn. Ân cừu … chỉ có … phụ thân ngươi … mới biết. Phụ thân con chỉ qua mặt được con … chứ không qua mặt được mẫu thân.
Bà nói xong, trên môi bà hé nụ cười.
Ma Y Khách rất đỗi ngạc nhiên hỏi:
- Gia gia vẫn còn sống ? Phụ thân con đang ở … Ma Y Khách nói đến đó đã líu lưỡi không nói thêm gì nữa và cả hai ôm mặt khóc, bởi phu nhân đã tắt thở.
Thần sắc của phu nhân như người đang sống, ông trời cao tuy cướp mạng sống của phu nhân, nhưng không thể nào cướp mất cái nhan sắc tuyệt thế của bà.
Thiết Trung Đường và Ma Y Khách đều là những kẻ phi thường, nhưng vẫn hết sức đau thương. Kẻ đại trí, đại dũng như Ma Y Khách thì cố ngậm đau thương ôm thi hài của mẫu thân.
Thiết Trung Đường quay mình ôm Thủy Linh Quang. Lúc này chàng thiếu niên tú sĩ vẫn còn hôn mê bất tỉnh nhưng không hề có người chú ý đến. Ma Y Khách vội lấy ra một gói thuốc trị thương mang đến cho hắn rồi nói:
- Huynh đệ, hãy đến đây !
Thiết Trung Đường vừa nghe hai tiếng "huynh đệ" chàng như không còn tự chủ cứ cất bước đi theo Ma Y Khách.
Hai người lấy tảng đá chận cửa, đi qua con đường bí mật rồi đến nơi hồ nước với những bức hoa. núi rừng. Những tấm màn đen bao kín chiếc ghe mà phu nhân đã ở đó gần hai mươi năm qua phất phơ theo cơn gió nhẹ, cảnh cũ hoàn toàn còn đó, nhưng người xưa thì đã đi xa.
Vừa bước chân lên thuyền, Thiết Trung Đường lấy cuốn thần công giấu trong mình rồi cả hai người đều chăm chú nhìn vào những bức tranh trên bốn bức tường.

Chỉ thấy bốn bề núi rùng xanh biết, từng áng trắng lững lờ. Bức họa như không phải là về nhân thế mà là cảnh giới thần tiên. Một giòng khe từ trong cánh rừng soi chiếu những áng mây trắng ở lòng khe. Cả hai người đều là những người thông minh nên đều thể hội ý nghĩa của bốn chữ "sơn cùng thủy tận", cả hai đi dọc theo bờ khe quan sát. Dòng khe này chảy qua một đoạn rừng dày rồi rẽ hai bởi có một mái đình ở giữa. Trong ngôi đình này có đủ lầu gác khúc chiết rồi bỗng nhiên không còn thấy gì nữa. Phía trước mặt là một ngọn núi cao, cây cối một màu xanh ngắt trùng trùng điệp điệp. Từng áng mây trắng ôm lưng đèo.
Bỗng nhiên gặp lại dòng khe rồi lại không còn thấy nữa. Thế là cả hai hiểu rõ ý nghĩa của "sơn cùng thủy tận" là thế này đây.
Thấy vách núi cao ngất ấy là phải có liên quan gì đây. Nhưng với đôi mắt trong sáng của hai người vẫn không tìm ra dấu vết. Cả hai người di chuyển chiếc thuyền tới đậu bên vách núi, nhưng vẫn không tìm thấy một dấu tích gì khả nghi cả.
Thiết Trung Đường nhật xét:
- Núi rừng trong bức họa không đồng nhất, chỉ một đoạn khe nhưng màu sắc cũng không giống nhau. Hình như bức tranh này không phải chỉ một người vẽ.
Ma Y Khách cũng đồng ý:
- Đệ nói cũng phải, trong việc này có nhiều nhiêu khê, chỉ vì … Nói chưa hết lời, chợt thấy Thiết Trung Đường lấy một ít nước hồ dội vào một mảnh vách đá bỗng nhiên màu sắc của dòng khe đổi, trong bức tranh bỗng xuất hiện một dòng nước, thấp thoáng như có đàn cá bơi lội. Đây phải là do một cao thủ vẽ. Còn cây cối rậm rạp dưới chân núi của bức họa, khi bị thấm nước đột nhiên không còn nhưng lại xuất hiện một cánh cửa bằng sắt. Trên cánh cửa có vẽ hai tay nắm trong đó có rất nhiều vòng tròn.
Thiết Trung Đường mừng rỡ nói:
- Hèn gì nhìn nước khe cứ yên lặng, thì ra đã có người pha một lớp màu ở trên đó, có lẽ đây là điều bí mật.
Ma Y Khách khen:
- Không ngờ tiểu đệ có chí lớn mà còn có cái tâm thật chi li. Xem ra cánh cửa bí mật, muốn vào được thì cứ chú ý đến hai tay nắm tròn bằng đồng.
Thiết Trung Đường đồng ý:
- Đúng như vậy, hiền huynh có cách nào không ?
Ma Y Khách lắc đầu. Thiết Trung Đường trầm ngâm một lát. Chàng vội vàng lấy cây kim thoa ở trên mái tóc của Thủy Linh Quang, chàng

đặt cây kim thoa vào trong hai vòng tròn đồng. Chuyển động cây kim thoa một hồi bỗng nhiên nghe một tiếng nhỏ ở trên vách đá. Kế đó là cánh cửa vẽ trên vách đá quả nhiên chuyển động rồi mở ra.
Trước mắt họ là một hang động cao chừng bảy thước. Cả hai người mừng quá không hề do dự, phóng mình vào. Khi nước hồ khô rồi thì cánh cửa sắt lại biến mất, bất luận là người nào cũng không thể tìm ra dấu tích.
Sau vách đá là một con đường bí mật, vừa hẹp lại vừa ngắn. Hết khúc đường này là một cái động toàn minh châu lớn bằng mắt rồng, quả thật là vô giá.
Nếu Thiết Trung Đường nhìn cách thiết trí ở một nơi khác thì còn lạ lùng. Nhưng hơn ai hết chàng hiểu rằng ở đây là do một vị chủ nhân siêu phàm tuyệt thế nên những cái lạ mắt đều không ra khỏi sự phán đoán của chàng.
Chính giữa thạch động, đặt hai quan tài đúc bằng đồng, ánh minh châu chiếu vào lại càng sáng hơn. Trên quan tài có chạm trổ hoa văn rất rõ ràng. Ngoài trừ hai cỗ quan tài bằng đồng này, tất cả còn lại đều giống như cách trưng bày của một nhà đại phú.
Cũng có bàn ghế, giường nệm, cũng có cầm kỳ, thi họa, đủ màu đủ sắc. Mỗi thứ đều là loại báu vật. Bốn mặt đều màng trướng sang trọng. Hai cỗ quan tài đặt ở giữa, hình như tất cả bí ẩn đều nằm ở đó. Ma Y Khách mở nắp quan tài, đặt thi hài mẫu thân vào.
Trên mặt Ma Y Khách tuy không có một tiếng khóc nhưng nước mắt tự chảy xuống.
Thiết Trung Đường thì vỗ vào vai Thủy Linh Quang cho nàng tỉnh, rồi kể khái quát tình hình cho nàng nghe. Thủy Linh Quang nghe xong, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng lại vừa thương tiếc. Cả ba người lạy trước quan tài. Cả ba đều rất đau buồn quỳ trước quan tài không còn tâm não để chú ý đến những việc khác. Cũng thật khó mà đoán được gian thạch động này đã có từ bao lâu rồi. Tính ra, cả ba người vừa trải qua có một ngày, nhưng người nào cũng thấy vừa đói vừa khát. Cũng lúc ấy mới phát giác trong động có trữ nhân sâm, nhưng nước uống thì thật khó tìm. Cả ba người đang suy nghĩ thì lại phát hiện phía sau bức rèm có mấy vò mỹ tửu.
Tửu lượng thì Thiết Trung Đường dù uống cả ngàn ly cũng không say. Còn Ma Y Khách thì như hủ chìm. Cả hai người đang buồn tiếc, nên muốn lấy rượu giải sầu. Họ không nói với nhau một lời nào, cứ hết ly này tiếp ly khác, chỉ có Thủy Linh Quang chỉ nhấp một ly, hai má nàng đỏ ửng hồng. Tuy nàng có ý không uống nữa nhưng sao nàng vẫn thấy khát nước không thể chịu nỗi nên cũng phải uống

thêm, nàng liếc nhìn Ma Y Khách mà như không trông thấy.
Một lúc sau bỗng nhiên Thiết Trung Đường như sực nhớ điều gì, chàng hỏi:
- Các … đại ca tên là gì ?
Ma Y Khách đáp gọn:
- Họ "Châu", tên "Tháo" Thiết Trung Đường ngập ngừng:
- Phải chăng đại ca là … - Nam tử của Dạ Đế !
Thiết Trung Đường thở dài nói:
- Vốn tiểu đệ đã đoán … chỉ vì.. Nhìn sắc mặt của Ma Y Khách thương đau, lạnh lùng nên Thiết Trung Đường không dám nói nữa.
Ma Y Khách Châu Tháo thì tay không rời chén rượu. Cứ hết chén này rót đầy chén khác. Ma Y Khách chợt nâng chén cười lớn:
- Con trai của Dạ Đế vô cùng hiển hách phải không ?
Ma Y Khách uống luôn ba chén rồi liệng chén ôm mặt khóc nức nở.
Thiết Trung Đường biết rằng bên ngoài thì Ma Y Khách Châu Tháo lúc nào cũng tỏ ra lạc quan, khoát đạt, nhưng trong lòng thì có nhiều tâm sự. Chàng thầm nhủ:
"Chi bằng cứ để cho huynh ấy khóc một trận cho vơi bớt nỗi buồn". Nên chàng không khuyên can.
Chợt Thủy Linh Quang lên tiếng:
- Không sao, trong lòng có nhiều chuyện buồn thì càng khóc càng tốt.
Nàng cũng uống ba chén rồi nước mắt tuông trào.
Châu Tháo liền lấy tay vỗ vào đùi mà ca:
- Chân bên nam, chân bên bắc chỉ ta đi tìm hoa liễu … chân bên bắc, chân bên nam cũng không bằng chén rượu kim bôi …ha ha ha ! Chỉ có chén kim bôi !
Đây là bài từ mô tả người uống rượu say mà tác giả là Vương Biển thời Ngũ đại tàn đường. Bây giờ chính miệng Ma Y Khách hát ra, quả nhiên là mang hào khí của bậc Đế Vương.
Thủy Linh Quang nhắc lại:
- Đừng chén chén kim bôi … đừng chén chén kim bôi … Nàng lại nâng chén uống cạn. Tửu lượng của Thủy Linh Quang đâu có là bao nên bây giờ nàng đã say mèm.
Thiết Trung Đường cũng muốn khuyên lơn Ma Y Khách nhưng chàng lại suy nghĩ:
"Hoàn cảnh ba người đều là sầu khổ cả. Dù có say năm ba ngày e mà tốt đấy" Thế là Thiết Trung Đường cũng nâng chén uống cạn.
Chân Tháo nói:
- Tiểu huynh đệ, chúng ta không nói đến ân oán trước đây nữa. Bây giờ hai ta là huynh đệ … phải không … tốt … đệ hãy gật đầu đi … tốt

… uống chén nữa.
Hai người lại uống cạn chén. Châu Tháo lại vỗ tay ca:
- Người đời có ai tránh được buồn vui, tình ta biết mấy cho vừa. Trong mơ thấy mình trở lại cố quốc, nhưng giật mình tỉnh thức thì nước mắt ngập bờ mi. Ai đã lên lầu cao nhìn cảnh trời thu. Bao nhiêu chuyện cũ nay trở thành không, chẳng khác gì một giất mơ" Đó là bài thơ "Tử dạ tư" của Nam Đường hậu chúa. Chính Châu Tháo cất tiếng ca lại càng nói lên nỗi buồn cũng với những hoài bão khiến người nghe càng không tránh được nỗi buồn man mác.
Thấy vậy, Thủy Linh Quang thở dài một tiếng rồi nói:
- Người nào khóc đó rồi ca đó, quả đúng là một danh sĩ, cũng cuồng, cũng hiệp nghĩa cũng phong lưu. Châu.. Châu đại ca, tiểu muội rất phục đại ca.
Châu Tháo ngạc nhiên:
- Tiểu muội … muội gọi ta là đại ca.
Thủy Linh Quang đáp:
- Thiết Trung Đường gọi như vậy thì tiểu muội cũng gọi như vậy. Nên biết rằng đối với những người bệnh cà lăm, nhưng sau khi say rượu thì lại nói lưu loát.
Châu Tháo thoáng buồn.
Thì ra tiểu muội vì Thiết đệ nên gọi ta là đại ca ?
- Thiết Trung Đường gọi như vậy thì tiểu muội cũng gọi như vậy.
Linh Quang vội vàng cải chính:
- Thực ra, do tư tâm tiểu muội gọi như thế mà thôi.
- Thì ra tiểu muội vẫn còn ác cảm đối với ta.
Thủy Linh Quang nói:
- Tiểu muội có cảm giác rằng đại ca không phải là người xấu !
Đôi mắt của Thủy Linh Quang đang nửa nhắm nửa mở vì quá say. Nàng chỉ Thiết Trung Đường rồi nói.
- Nếu không có Thiết huynh, chưa chắc gì … tiểu muội lại thích đại ca.
Châu Tháo cười ha hả:
- Tốt ! Tốt ! Đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.
Châu Tháo ngưng tiếng cười, uống thêm mấy chén nữa, uống xong Châu Tháo lại khóc, khóc rồi lại ca:
- Xin đừng hỏi, xin đừng biết nhau càng tốt hơn. Biết nhau để làm gì càng thêm hận nhau. Nước trong chảy nhưng chẳng rửa sạch nỗi buồn thương … Những ca từ mà Châu Tháo ca đều từ những thi phẩm rất hay. Thủy Linh Quang nghe xong liền hứng khởi:
- Đã sợ quen nhau, tại sao lại còn muốn quen nhau.

Thiết Trung Đường thấy Châu Tháo đúng là kẻ si tình đối với Thủy Linh Quang.
Chàng thở dài rồi chợt nói:
- Linh Quang muội, huynh biết rằng muội đối đãi với huynh rất tốt.
Thủy Linh Quang rất vui mừng:
- Huynh … huynh biết sao ?
- Nhưng giữa chúng ta chỉ đối xử với nhau bằng tình cảm huynh muội. Đừng quên rằng muội là đứa em gái của huynh ?
Chàng nói xong, trong lòng cũng nghe rất chua xót, sao con tạo vẫn đi ngược với lòng người.
Vừa nghe xong, Thủy Linh Quang òa lên khóc:
- Muội chẳng bao giờ chịu làm em gái của huynh.
Nàng hướng về Châu Tháo nói:
- Muội làm em gái của đại ca được không ?
- Huynh không muốn muội chỉ là người em gái ?
Thủy Linh Quang lớn tiếng hỏi:
- Vì sao ?
Châu Tháo hỏi lại:
- Vì sao muội lại không muốn làm em gái của Thiết đệ ?
Thủy Linh Quang ngơ ngẩn một lát rồi cho biết:
- Đúng rồi ! Cùng một lý do cả. Cũng được.
Đôi mắt của nàng càng lúc càng quan trọng.
Còn Châu Tháo thì nhìn về một phương trời xa, chợt phát hiện ra mình đã bạc tóc.
Thiết Trung Đường không nỡ nhìn Châu Tháo, chàng chuyển mình lật mấy trang sách.
Thiết Trung Đường như đã có chủ ý. Quyết tâm nói rõ lai lịch cho Thủy Linh Quang biết. Một là chàng không đánh mất cái bản sắc hào hiệp, hai là để báo thâm ân mẫu thân của Châu Tháo.
Bản tính của Thiết Trung Đường vốn khoát đạt. Sau khi chàng quyết định, lòng chàng cũng bị quặn thắt nhưng chàng cứ chăm chú đọc một số thơ, văn sử, nơi nào cũng nói lên sự thật. Chợt chàng đọc đến tác phẩm của tiến sĩ Trịnh Châu đời Đường.
Thiết Trung Đường vội lật ra xem thấy đề:
“Hàn Châu Viên Nhuyễn Chân, ngày mồng tám tháng giêng năm Canh Tý”. Hàng nào cũng ghi rõ họ tên phái nữ. Thiết Trung Đường thấy lạ quá, đọc tiếp, thì thấy tên ở trang sau:
“Hà Sóc Thủy Nhu Tụng ! Ngày mười bảy tháng tư năm Canh Tý”.
Thiết Trung Đường vội vàng giấu cuốn sách vào lòng, toàn thân chàng như bị chấn động. Thiết Trung Đường không ngờ rằng tên họ

của Thủy Nhu Tụng lại được ghi chép trong tác phẩm này, đồng thời chàng không muốn Thủy Linh Quang nhìn thấy.
Cũng trong lúc ấy, bỗng nhiên nghe có tiếng chân động, nhưng âm thanh không lớn lắm.
Thiết Trung Đường nhíu mày khó chịu chợt nghe tiếng Châu Tháo:
- Huynh đệ hãy đón lấy.
Nguyên do Châu Tháo lục ở đống sách, phát hiện một bản sao của kiếm quyết do từ tay của thân mẫu Châu Tháo sao lục, nên tiện đưa cho Trung Đường nói:
- Đây là Tinh Hương kiếm pháp chắc đệ thích.
Thiết Trung Đường từng nghe trong võ lâm có một loại kiếm thuật tuyệt chiêu có tên là "hương tinh" nhưng bị thất truyền, nào ngờ đâu hôm nay lại được nó. Lòng Thiết Trung Đường mừng khấp khởi hỏi:
- Đại ca ! Đại ca thì sao ?
Châu Tháo thản nhiên cho biết:
- Tinh Hương kiếm thuật, chiêu thức biến hóa cực nhanh, trên đời này có một không hai, với thân thủ linh xảo của đệ, học loại kiếm thuật này thì tuyệt diệu. Còn ta … chưa hề có ý học kiếm thuật.
Thế rồi Châu Tháo lại ngồi xuống tiếp tục nâng ly. Khi thì ôm quan tài khóc nức nở, khi thì uống rượu trong lời ca. Thủy Linh Quang không dám uống thêm. Nhưng thực tế cho đến giờ nàng vẫn chưa tỉnh. Chỉ có Thiết Trung Đường đang mang chí lớn, chàng không muốn ngày tháng trôi qua vô ích. Chàng liền bắt đầu học kiếm thuật.
Chẳng biết đã trải qua bao lâu rồi. Thiết Trung Đường tính lại, tuy không đến hai mươi ngày cũng đã trải qua nửa tháng rồi nên chàng cũng muốn từ biệt. Cả Châu Tháo và Thủy Linh Quang cũng quá hiểu nên không ai nói gì khác.
Cho đến lúc này, Châu Tháo mới sửa lại áo quần. Họ nhìn nhau mới thấy rằng người nào cũng tiều tụy. Thế là cả ba người cúi đầu trước quan tài phu nhân tạm biệt.
Cánh cửa đá từ bên trong mở ra rất dễ, nhưng khi Thiết Trung Đường vừa chạm tay vào, chàng cứ ngỡ là nó sẽ lạnh, nhưng bây giờ tự nhiên chàng có cảm giác như nóng bàn tay nên chàng thấy rất lạ.
Cánh cửa đá vừa mở ra cả ba người đều nhảy ra ngoài, bỗng nhiên họ đều ngơ ngác nhìn nhau.
Số là trước đây hồ đầy nước, bây giờ đã cạn mất một nửa, chiếc thuyền biến đâu mất mà chỉ còn lềnh bềnh trên mặt hồ năm ba tấm ván mà thôi.
Cả ba người đều chăm chú nhìn mới biết rằng nơi đây vừa trải qua

trận hỏa hoạn nên cả bốn bề cây cối đều cháy trụi. Mới ngày nào đây, chỗ này là chốn phồn hoa nhưng bây giờ chỉ còn lại một đống tro tàn. Chỉ còn trơ lại một bức tường đá còn đứng sừng sửng ngăn ngọn gió tây.
Bước ra khỏi thạch thất, cả một vườn hoa tươi thắm, nào thảo bình, nào liễu rũ, nào là chiếc cầu bắt ngang khe, chỉ còn lại chút tro tàn. Thiết Trung Đường nhớ lại phong cảnh chỗ này khi chàng vừa đặt chân đến, chẳng khác gì cảnh tiên, nhưng bây giờ từ cảnh tiên đã biến thành địa ngục. Cảnh cũ nay không còn mà người xưa cũng đã nằm xuống thiên thu. Thiết Trung Đường đứng ngẩn ngơ không tránh được chạnh lòng.
Chợt Châu Tháo vỗ nhẹ vào vai Thiết Trung Đường :
- Tiểu đệ nghĩ gì vậy ?
Thiết Trung Đường nói:
- Không biết do người nào đã hạ độc thủ ?
- Đệ còn tiếc nuối để làm gì ?
Châu Tháo dừng một lát rồi ngửa mặt cười ha hả:
- Tất cả đều là vật ngoại thân, dù hết cũng được thôi. Hà huống cái cảnh vật ở đây cũng do con người xây dựng, trân bảo cũng do bàn tay con người làm nên. Họ có tài đốt phá thì ta có tài xây dựng. Ha ha tiểu đệ há không nghe :
“Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng. Thiên kim tán tận hoàn phục lai”
Thiết Trung Đường thấy Châu Tháo là một con người phong lưu, phóng khoáng nên chàng càng mến phục Thiết Trung Đường tự nhủ: “Nếu Linh Quang được làm vợ một người như vậy, mình cũng an tâm. Chỉ vì …” Chàng chợt cười cười nói:
- Tiểu đệ xin có lời khuyên đại ca.
- Đệ cứ nói !
- Đại ca thì chẳng có gì mà không trải qua.
Châu Tháo ngửa mặt cười ha hả:
- Không phong lưu cũng mất đi tuổi trẻ quí hóa. Hà huống ta … Châu Tháo ngưng tiếng cười nói tiếp:
- Khi chưa gặp ý trung nhân thì ta cứ uống rượu đòi phong lưu.
- Nếu đại ca có ý trung nhân thì không ăn chơi nữa nhé ?
Châu Tháo chân thành nói:
- Nếu có ý trung nhân thì từ nay ta sẽ không còn nghĩ đến ai nữa. Vì sao tiểu đệ lạihỏi ta ?
- Không có gì … không có gì … chàng bước ra khỏi hang đá.
Phía ngoài thạch động là cả một thế giới thanh bình. Thiết Trung Đường dẫn Châu Tháo đến một phiến đá, chàng mời Châu Tháo

ngồi trên phiến đá rồi nói:
- Xin đại ca hãy nhận ba lạy của tiểu đệ.
Châu Tháo lấy làm lạ:
- Đâu có việc gì mà phải lạy ?
Thiết Trung Đường nghiêm trang:
- Một lạy đầu tiên là để đáp lại ân tái tạo của phu nhân, lạy thứ hai là để được đại ca nhận làm em kết nghĩa … Miệng chàng nói chân chàng quì xuống lạy.
Thần sắc của Châu Tháo vẫn thản nhiên. Một lát sau mới hỏi:
- Tiểu đệ ăn nói được lắm ! Hai lạy vừa rồi đại ca đã nhận rồi. Còn lạy thứ ba thì thế nào ?
Thiết Trung Đường lễ phép:
- Tiểu đệ mong đại ca đến "Vương ốc" ở dưới chân núi. Nơi này được gọi là "cây cỏ tái sanh" gặp một người đang ở trong ngôi lều tranh để trao cho người này một phong thư của tiểu đệ.
Chàng vừa nói vừa lấy phong thư mà chàng đã chuẩn bị trong thời gian ở trong thạch động.
Châu Tháo hỏi:
- Công việc đơn giản như vậy, tại sao tiểu đệ phải lạy ?
- Vì tiểu đệ muốn đại ca kết làm huynh đệ với người này, tùy lúc tùy nơi mà giúp đỡ. Tiểu đệ đảm bảo với đại ca người này cũng là một kỳ nhân trong thiên hạ.
Nghe xong, Châu Tháo tươi cười :
- Nếu quả là kỳ nhân trong thiên hạ thì dù tiểu đệ không nói ra ta cũng kết giao.
Thiết Trung Đường lại vừa vái vừa cảm tạ, chàng quay qua nắm bàn tay mềm của Thủy Linh Quang nói rõ với nàng :
- Tiểu muội, tiện huynh muốn nhờ tiểu muội một việc, chẳng biết hiền muội có bằng lòng không ?
Thủy Linh Quang vui vẻ:
- Bất luận là công việc gì, dù tốt hay xấu chỉ cần huynh nói ra muội đều bằng lòng cả.
Thiết Trung Đường thầm nhủ:
"Mình mong cô ấy đi theo Châu Tháo đến Vương ốc sơn, đồng thời cũng mong muốn cô ấy tử tế với đại ca và cũng cư xử tốt đẹp với con người ở trong lều tranh" Không ngờ sắc mặt Thủy Linh Quang thay đổi:
- Hiền huynh đã nói ra thì muội cũng bằng lòng thôi. Nhưng …nhưng hiền huynh đừng cho rằng muội không biết bụng dạ của hiền huynh.
Thiết Trung Đường gượng cười hỏi:

- Hiền muội hiểu gì ?
Thủy Linh Quang dằn từng tiếng:
- Muội không cần biết hiền huynh đã nghĩ gì. Muội chỉ nói cho hiền huynh biết rằng, bất luận thế nào. Trọn đời muội, ngoại trừ hiền huynh, tuyệt đối muội không lấy ai khác.
Tiếng nói của Thủy Linh Quang thì rất kiên quyết, nhưng sắc mặt nàng vẫn tỉnh táo.
Rõ ràng câu nói này Thủy Linh Quang đã nói bằng con tim của nàng. Và Thủy Linh Quang đã nhắc đi nhắc lại với lòng nàng không biết đã bao nhiêu lần rồi.
Nghe xong Thiết Trung Đường biến sắc:
- Nhưng … giữa tiện huynh và hiền muội … Thủy Linh Quang cười chua chát:
- Muội cũng biết rằng huynh đệ cùng một họ thì không thể thành phu phụ. Tiểu muội chỉ hận ông trời và nguyền một lòng trọn đời không yêu thương … Châu đại ca.
Thôi chúng ta đi !
Thiết Trung Đường thấy rõ quyết tâm của Thủy Linh Quang không dễ gì lay chuyển được. Lòng chàng vừa buồn vừa tức. Chàng liếc nhìn vẫn thấy Châu Tháo đứng tự nhiên nhưng sắc mặt tựa hồ như cười như không, như than thở, như không than thở.
Nếu không phải là một người có tâm hồn phóng khoáng thì sau khi nghe câu nói của Thủy Linh Quang, chua xót đến như thế nào. Châu Tháo còn giữ được thái độ bình tĩnh, không tự ái.
Thiết Trung Đường thở dài nói:
- Đại ca, đã bao năm tháng đại ca chỉ sống nhàn nhã, nên tiểu đệ không dám phiền lụy đến đại ca phải bôn ba giang hồ.
Điều mà Thiết Trung Đường muốn nói với Châu Tháo thì không phải thế, nhưng vừa định nói ra Thiết Trung Đường liền chuyển qua ý khác.
Châu Tháo cũng biết ý định:
- Thực ra, ta cũng có ý muốn ra bên ngoài một chuyến để biết rõ chuyện của thiên hạ, bây giờ là dịp tốt. Chỉ có một điều ta thấy rất lạ.
Trung Đường hỏi:
- Đại ca thấy điều gì lạ lùng ?
- Tiểu đệ thì muốn chúng ta đến núi Vương ốc còn tiểu đệ thì đi đâu ?
- Vốn là tiểu đệ có hẹn ở Vương ốc, nhưng bây giờ tiểu đệ đang có công việc khẩn cấp, vạn bất đắc dĩ mới nhờ đại ca … - Tiểu đệ không nói ra công việc khẩn cấp ấy được sao ?

- Việc này nói ra thì dài dòng lắm. Nhưng … nhưng sau khi hoàn thành tiểu đệ sẽ đến núi Vương ốc để gặp đại ca và Linh Quang.
- Tiểu đệ không nói cũng được thôi. Đại ca tin lời tiểu đệ, không hỏi nữa !
Châu Tháo đứng dậy nói:
- Thôi được, Thủy Linh Quang, chúng ta đi !
Châu Tháo đi trước, Thủy Linh Quang theo sau, đến khi cả hai người mất hút, nhưng vẫn không thấy Thủy Linh Quang quay đầu lại nhìn.
Thiết Trung Đường biết rằng, giá như Thủy Linh Quang quay mặt lại nhìn như để chia tay thì còn được. Đằng này, nàng không quay mặt lại, rõ ràng là trong lòng nàng vô cùng đau khổ.
Thiết Trung Đường tự nói với mình:
“Đại ca, Linh Quang, không phải là Trung Đường này không muốn nói ra. Chỉ vì sợ một khi đã nói ra công việc khẩn cấp này, chỉ sợ các người sẽ không chịu rời bỏ Thiết Trung Đường. Chỉ cần mong sao từ đây về sau hai người có nhiều hạnh phúc. Nếu Trung Đường này không hoàn thành tốt hai việc này thì rằng chúng ta cũng khó …”
Thiết Trung Đường đưa tay dụi mắt rồi cất bước xuống núi dưới nắng tà dương.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 23
Mỗi người một ý đồ

Thực ra, trong đầu óc của Thiết Trung Đường đâu chỉ có hai công việc.
Ma thúc của chàng đang ở trong tay của Phong Cửu U ? Sự an nguy của sư môn bây giờ như thế nào ? Rốt lại ân cừu của Đại Kỳ môn còn bí mật nào nữa không ?
Tất cả những vấn đề này. Thiết Trung Đường đều phải tìm cho ra. Thậm chí có khi chàng có cảm tưởng không thể kéo dài thêm một phút. Trong mấy vấn đề này, đầu tiên là phải tìm cho ra Phong Cửu U và Ma thúc. Còn như vấn đề sau cùng, chàng vẫn còn nhớ trước khi chết phu nhân đã nói với Châu Tháo:
“Những bí ẩn về ân oán của Đại Kỳ môn chỉ có phụ thân của con mới biết rõ, phụ thân của con vẫn chưa chết.” Dạ Đế tuy vẫn còn sống, nhưng bây giờ ở đâu ? Có người nào biết ?
Còn mấy thiếu phụ áo đen sao lại ra tay giúp chàng, lại còn căn dặn

Thiết Trung Đường tới đảo Thường Xuân. Châu phu nhân muốn chàng hoàn thành ba việc, một trong ba việc này là tìm cho ra thiếu nữ chột mắt từng lo cơm nước cho phu nhân. Bây giờ thì tất cả các thiếu nữ đều bị bốn thiếu phụ áo đen mang về đảo Thường Xuân. Có lẽ chàng phải tới ngay đảo Thường Xuân, biết đâu lại tìm ra tung tích và chỗ ở của Phong Cửu U và Dạ Đế.
Qúa nhiều vấn đề, nhiều câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu óc Thiết Trung Đường.
Nhưng chỉ cần trong một lát chàng đã đi đến quyết định ! Bất luận như thế nào, trước hết là phải tới đảo Thường Xuân.
Ánh nắng tịch dương chưa tắt hẳn, những tia nắng cuối cùng còn vương lại trên đỉnh non cao. Thiết Trung Đường ngồi trên tảng đá xanh dưới chân núi. Cũng tảng đá này, khi chàng bắt đầu lên núi, chàng cũng ngồi trên đó. Thiết Trung Đường ngồi lặng lẽ, đôi mắt chàng nhìn về phía chân trời xa, ý tưởng đầu tiên khởi dậy trong đầu óc Thiết Trung Đường là đạo Thường Xuân tọa lạc nơi nào. Dĩ nhiên là chàng không biết.
Rốt lại trong giới giang hồ có ai biết ốc đảo này không. Tất cả những điều đó đang ở ngoài tầm tay của Trung Đường. Chàng tự nghĩ: "Từ cái tên cũng có thể cho mình biết, đã là ốc đảo thì phải ở ngoài biển.!" Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường liền xốc lại áo quần hướng về phía đông mà đị" Nhưng khi tới được bờ biển, chàng đã tìm đến những ngư phủ quanh năm sống với nghề đánh cá để dò hỏi, nhưng chẳng có một người nào biết đến ba chữ Thường Xuân đảo.
Có một ngư phủ gương mặt phong sương cho biết:
- Lão hủ đã sống tại đây suốt năm mươi năm qua, quả như trong vùng biển này có một ốc đảo như thế mà lão hủ này không biết thì quá vô lý.
Thiết Trung Đường nghe tiếng nói của lão ngư phủ ra bề tự phụ nhưng cũng có lý, chàng chỉ còn than thở :
- Theo sự hiểu biết của cụ thì trên vùng biển này không có đảo Thường Xuân ?
Lão ngư phủ tươi cười:
- Thiếu gia nói đúng đấy.
Thiết Trung Đường cứ dò hỏi mất cả hai ngày rồi nhưng vẫn không có kết quả gì chỉ có điều là quần áo chàng đã vương mùi nước biển. Thiết Trung Đường buồn vô hạn, suy đi nghĩ lại vẫn vô kế khả thi, bây giờ chỉ còn trở lại hướng tây nữa thôi. Chưa hết một ngày thì Thiết Trung Đường đã đến Lao Sơn, nơi chàng đặt chân đến là Mặc

Thành.
Trải qua một ngày dài, bây giờ Thiết Trung Đường tìm vào quán nghỉ chân.
Chàng vừa ăn xong một tô miến, chợt nghe có tiếng:
- Thánh cô nương lại đi qua đây, chúng ta hãy mau ra đón.
Hơn một nửa bồi bàn đều chạy ra, lại có ai nắm áo Thiết Trung Đường nói:
- Thánh cô nương tới, tại sao vẫn chưa quì xuống ?
Chàng tự nghĩ không nên dùng sức mạnh chống đối nên chàng cũng quì.
Một lát sau, nghe ngoài đường có tiếng hoan hô:
- Thánh cô … thánh cô … Có sáu bảy thiếu phụ mặc áo đen chấm đất, đầu cũng trùm khăn đen che mặt.
Họ đi tới trong tiếng hoan hô của dân chúng.
Dáng đi của họ cũng hết sức lạ kỳ, hông không động đậy, hai tay không cử động, hai chân của họ di động trong chiếc trường bào nhưng họ đi rất nhanh, mới nhìn cứ tưởng là họ đang đi di chuyển theo gió.
Vừa thấy họ, Thiết Trung Đường rất mừng ! Nếu đây không phải là những sứ giả của Nhựt Hậu thì còn ai ? Chỉ có điều dáng dấp của mấy thiếu phụ này không giống với mấy thiếu phụ áo đen trong đại sảnh của Châu Tháo. Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Bất luận họ là ai, chỉ cần họ đi về đảo Thường Xuân thì mình cứ lần theo họ là được rồi.” Phía sau mấy thiếu phụ này là một cỗ xe lớn, chung quanh đều có rèm phủ kín gió cũng không lọt vào được.
Khi ấy, người đã kéo chàng quì xuống cho biết:
- Huynh đài không biết đó thôi, các thánh cô nương rất có từ tâm lại còn có pháp lực vô biên.
Thiết Trung Đường thấy bà con hớn hở như ngày hội lớn, đủ biết rằng những người dân chất phác này đã xem họ như thần tiên, nên mới tỏ ra cung kính như vậy.
Người ta đã xưng tán họ hết lời, chắc chắn mấy thiếu phụ này đã thực hiện rất nhiều việc tốt. Dù sao thì Thiết Trung Đường cũng rất vui mừng. Trong lúc ấy thì các thiếu phụ đã tới đường lộ, nhưng vẫn không thấy một thiếu phụ nào nhìn qua nhìn lại mà hình như họ đang chánh niệm. Mắt nhìn xuống mũi, mũi quán đến tâm, từng bước đi thong thả, đều đặn.
Thấy mọi người đứng dậy, Thiết Trung Đường cũng đứng dậy đuổi theo mấy thiếu phụ áo đen. Lúc ấy trời đã nhá nhem, chàng không để lộ một hành động nào để cho người khác chú ý. Nhưng chàng

cũng không dám đi quá gần và quá nhanh. Chàng chợt thấy thiếu phụ áo đen đi sau cùng dừng bước quay đầu nhìn.
Thấy vậy, Thiết Trung Đường giật mình.
“Hay là mình đã bị lộ tung tích nên họ phát giác ra rồi” Chàng không muốn gây gỗ với thiếu phụ áo đen nên chàng chỉ lách mình tránh. Không ngờ người thiếu phụ này đứng nơi chỗ bóng tối rồi vẫy tay gọi chàng.
Thiết Trung Đường biết rằng dù muốn tránh cũng không được, chỉ còn chường mặt ra mà thôi.
Người thiếu phụ áo đen nói nho nhỏ:
- Hãy đến đó !
Thiếu phụ di động đến sau một cây cổ thụ.
Thiết Trung Đường lấy làm kỳ. Chàng tự nhủ:
“Nếu bảo rằng thiếu phụ này vừa đi qua trước mắt chàng cùng với mấy người khác. Vì sao chỉ có người này trông có điều bí ẩn ? Còn nếu người thiếu phụ này không phải một bọn với mấy người kia thì tại sao lại biết mình ?” Trong lòng Thiết Trung Đường tuy đang nghi ngờ nhưng chân tay chàng vẫn cứ bước tới. Thiếu phụ áo đen nói dịu dàng:
- Tới chút nữa.
Thiết Trung Đường do dự hỏi:
- Có điều gì xin tiền bối chỉ giáo, tại hạ.. Bỗng nhiên thiếu phụ mỉm cười.
- Ngươi không nghe rõ giọng nói của ta sao ?
Vừa nghe xong, Thiết Trung Đường vội gọi:
- Ôn Đại Đại !
Thiếu phụ đáp:
- Đúng !
Đại Đại đưa cánh tay trắng như ngọc lấy chiếc khăn che mặt xuống, dung nhan của Đại Đại vẫn tươi như hoa. Thiết Trung Đường vội hỏi:
- Cô nương, tại sao cô nương lại cùng đi với họ ?
Chàng hỏi tiếp:
- Hiện giờ Vân tam đệ như thế nào ?
Nhìn đôi mắt của Ôn Đại Đại như thoáng nét u oán, nàng than thở:
- Câu chuyện rất dài, tiện thiếp chỉ xin nói đơn giản mà thôi.
- Vết thương của tam đệ đã lành chưa ?
- Chẳng những vết thương đã lành mà võ công cũng tiến bộ hơn nhiều.
- Ai … ai đã cứu tam đệ ?
Đại Đại đáp gọn:

- Vô Sắc đại sư !
Thiết Trung Đường mừng quá:
- Chưởng môn của Thiếu Lâm ? Xem ra duyên phước của tam đệ không mỏng, không ngờ tam đệ lại lọt vào mắt của Vô Sắc đại sư.
Đại sư Vô Sắc của Thiếu Lâm là một bậc thần tăng đương thời. Rất được giới võ lâm trọng vọng, rất ít người được gặp mặt ngài.
Hơn mười năm nay hầu như trong giang hồ không có ai được gặp ngài. Nhưng Thiết Trung Đường lại nghe chính tay người trị thương cho Vân Tranh nên không giấu được niềm vui.
Ôn Đại Đại nói:
- Ngày ấy thiếp trăm ngàn gian khổ, đã đưa Vân Tranh ra khỏi địa đạo. Sau đó, thiếp nghe theo lời các hạ mang chàng đến Thiếu Lâm tự.
Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:
- Thiếu Lâm tự là nơi nghiêm mật. Tại hạ cũng không biết nhờ đâu mà cô nương vào được mà lại được diện kiến Vô Sắc đại sư.
Ôn Đại Đại cười chua xót:
- Các hạ đừng nghĩ do thiếp vào được. Dù sao thiếp cũng phải tìm cách để vào gặp cho được Vô Sắc đại sư nhờ ngài chữa vết thương cho Vân Tranh.
Thiết Trung Đường thấy nụ cười của Đại Đại rất đau khổ, chàng biết rằng trong vụ việc này đã trải qua nhiều gian khó. Con đường dẫn đến gặp phương trượng tuy rất bình thản nhưng sự thật thì còn khó hơn vượt trăm sông ngàn núi. Đại Đại đã không muốn kể thì chàng cũng không hỏi thêm. Nhưng Thiết Trung Đường nghĩ rằng, đoạn đường này ngoài Ôn Đại Đại thì cũng khó có người vượt qua được.
Nguyên do, ngày ấy khi Đại Đại bế Vân Tranh đến Thiếu Lâm tự thì đã đuối sức.
Nàng quyết một lòng xin được diện kiến vị trưởng lão Thiếu Lâm nhưng bị tri khách chặn lại phía ngoài cửa. Đại Đại nhìn vào hai cánh cửa Thiếu Lâm tự đang đóng kín, dù ai đó có gan bằng trời cũng không dám vượt qua, nên nàng chỉ còn biết quì trước cửa van xin.
Đại Đại đã quì như vậy hết nửa đêm, tiếng khóc của nàng như tắc nghẹn nhưng vẫn không có ai đoái hoài.
Đây không phải xuất phát từ lòng ác độc của kẻ xuất gia, nhưng chỉ vì thanh danh của Thiếu Lâm tự rất lớn đối với giang hồ. Đã trải qua hàng bao nhiêu người đến cầu mong được che chở. Người thì tìm đến xin học đạo, nếu Thiếu Lâm tự cứ nghe ai đến cũng đón tiếp thì thời gian đâu mà có đủ. Phương chi, trong số những người tìm đến cũng có lắm kẻ đại gian đại ác gặp phải cùng đường cũng tìm đến

che chở. Còn có không ít người giả vờ bệnh hoạn đến xin chữa trị, thực ra là họ cố tìm lý do để vào chùa học lén võ công. Nếu như Thiếu Lâm tự bất cứ ai cũng tiếp nhận thì hóa ra chốn Phật môn thanh tịnh đã biến thành nơi ô trọc.
Chính vì vậy, Thiếu Lâm tự mới lập ra môn qui, nếu không có người giới thiệu hoặc trực tiếp dẫn đến, hoặc là những hiệp sĩ nổi tiếng trong giang hồ thì đừng nghĩ đến chuyện được vào chùa, dù chỉ một bước.
Riêng Ôn Đại Đại đã không có ai tiến dẫn lại không tiếng tăm trong giang hồ, bây giờ bị chặn lại ngoài cửa thì cũng là điều hiển nhiên.
Trong lúc ấy, Đại Đại cũng không biết may hay rủi, nàng nghe có tiếng gió nhẹ Ở phía sau, không biết một lão nhân áo tím đã có mặt tự hồi nào.
Lão nhân này thân hình rất cao lớn, nhưng khi đến nàng chỉ nghe có tiếng gió rất nhẹ. Nhìn lão nhân chẳng khác gì là vị thần tiên.
Với đôi mày rậm, dưới cằm phất phơ chòm râu bạc, lão nhìn Đại Đại rồi hỏi:
- Tiểu cô nương! Vì sao cô lại khóc.
Tiếng nói của lão nhân như tiếng sấm rền. Đại Đại nhìn dáng dấp của lão rồi nghe tiếng nói, nàng giật mình nhưng xem ra lão nhân không biểu lộ ác ý nên nàng thuật lại đầu đuôi câu chuyện.
Nghe xong, lão nhân áo tím cười ha hả:
- Cô nương muốn gặp Vô Sắc hòa thượng thì cũng không khó gì, nhưng xưa nay mỗ chưa từng giúp bất cứ ai. Trừ phi sau khi được việc phải có lễ trọng thưởng, đền đáp.
- Tiện nữ không có vật gì đang quí cả, duy chỉ có một số vàng bạc mà thôi.
- Vàng bạc mỗ đây từng thấy nhiều rồi, nếu như mỗ ra tay giúp đỡ, cô nương sẽ nghĩ là mỗ vì đồng tiền ?
- Nhưng ngoài vàng bạc, tiện nữ không có vật gì khả dĩ để tương tạ tiền bối.
- Thế thì cô nương cứ tiếp tục quì đó !
Nói xong lão nhân áo tím phất tay áo cất bước.
Đại Đại nhìn thương thế của Vân Tranh càng lúc càng nặng. Nàng biết rõ nếu không sớm được cứu chữa thì có thể không còn kịp. Nghĩ đến đó, Đại Đại buộc miệng gọi:
- Tiền bối, xin tiền bối dừng chân.
Lão nhân áo tím quay đầu lại hỏi:
- Cô nương đã tìm ra lễ vật để tạ ta rồi sao !
Đại Đại đáp ngay:

- Đúng như vậy ?
- Vật gì ?
- Chính là thân của tiện nữ.
Lão nhân áo tím ngửa mặt cười ha hả:
- Không lầm ! Không lầm ! Nếu mỗ không muốn cô nương nói ra điều đó thì công sức đâu mà cứ đứng đây lời qua tiếng lại. Tuy cô nương nói ra hơi trễ, nhưng kể ra cô nương cũng thông minh nên rồi cũng nói ra điều đó.
Chợt lão nhân ngưng tiếng cười nói lớn:
- Nhưng điều đó là do cô nương tự nguyện nói ra chứ mỗ đây không hề có ý bức bách cô nương.
- Nếu như tiền bối không đưa vào được thì biết làm sao đây ?
Khi nói điều này, sắc mặt của Đại Đại vẫn trầm tĩnh, đôi mắt nàng khi tỏa ra tia nhìn rất nhiệt tình, lòng nàng như đã quyết:
- Nếu mỗ không tiến dẫn được thì mỗ lấy bộ não này giao cho cô nương.
- Dẫu tiền bối chịu tiến dẫn nhưng bây giờ vẫn chưa vào được… Lão nhân áo tím nói:
- Mỗ biết rằng cô nương muốn ở lại chăm sóc cái tên tiểu tử nửa sống nửa chết ấy thêm mấy ngày nữa chứ gì ?
Đại Đại tỏ ý:
- Không phải chỉ mấy ngày mà là mấy chục ngày.
Lão nhân áo tím lại cười ha hả:
- Quả là một thiếu nữ lợi hại, mỗ gia đây chưa hề gặp người nào như cô nương.
Thôi được! Để cho cô nương bốn mươi ngày. Sau bốn mươi ngày thì thân thể cô nương thuộc về mỗ.
Ôn Đại Đại lại nói lý sự:
- Còn trái tim thì của tiện nữ.
Lão nhân áo tím hỏi:
- Bao nhiêu tiền để đổi lấy trái tim của cô nương ?
- Đổi tính mạng của tiền bối !
Nghe xong, lão nhân áo tím phóng lên cười khoái chí:
- Được, được! Không ngờ trong lúc mỗ còn sống mà lại gặp được một thiếu nữ như cô nương, tiếc rằng mỗ không được gặp sớm hơn.
Ôn Đại Đại nói:
- Nếu sớm hơn ít ngày thì tiền bối dù có gặp cũng như không.
Ý của Đại Đại muốn nói với lão nhân nếu trước đây dù lão có gặp thì cũng không có điều gì cần đến lão. Tại sao tiền bối lại muốn được thân thể của tiện nữ ?

Lão nhân áo tím cười lớn hỏi:
- Tên cô nương là gì ? Hãy nói mau !
- Ôn Đại Đại.
Lão nhân áo tím nhìn nàng từ đầu xuống chân rồi bỗng nhiên lớn tiếng hỏi:
- Có hòa thượng ở nhà không ?
Tiếng hỏi của lão nghe chấn động, khiến lá tùng rụng lả tả.
Một lát sau, cánh cửa hé mở, có một vị sư ló mặt ra nhìn. Xem chừng như thấy cũng bị chấn động bởi tiếng hét của lão nhân.
Vị tăng ấy hỏi:
- Thí chủ có điều gì dạy bảo ?
Lão nhân nói ngang nhiên:
- Lão phu cần gặp Vô Sắc.
Vị sư này nghe lão nhân dám gọi đến pháp danh của hòa thượng phương trượng, sắc mặt có hơi biến đổi nhưng thái độ, ngôn ngữ vẫn lễ độ.
- Thưa thí chủ, đã nhiều năm rồi chưởng môn tổ sư không tiếp xúc với khách bên ngoài.
- Vô Sắc không muốn gặp người khác, còn đối với lão gia thì lại muốn gặp.
Vị sư lễ phép hỏi:
- Xin được biết đại danh của thí chủ ?
Lão nhân áo tím nạt:
- Tên họ của ta không phải để cho ngươi hỏi.
Vừa nói xong lão đã chuyển mình phóng ra một chưởng. Chỉ nghe một tiếng “bình” thì ra cây cổ tùng đã bị chưởng phong của lão nhân đánh gãy hai, nữa phần trên mang cành lá đổ xuống ! Sư tri khách thấy chưởng lực uy mãnh của lão nhân, trong lòng rất kiêng nể và có phần sợ hãi, vội quay mình đi vào trong.
Lão nhân thấy vị sư đã đi rồi nên nói với Đại Đại:
- Nếu lão phu không ra tay thì hắn đâu có ra hỏi.
Một lát sau quả có một hòa thượng râu đã bạc vừa nhìn thấy lão nhân lập tức đổi sắc mặt.
Lão nhân liền nói:
- Tuệ Căn, ngươi còn nhớ mỗ gia ?
Tuệ Căn chấp tay thưa:
- Thì ra tiền bối đã đến. Để bần tăng vào bẩm bạch với gia sư. Có lý nào gia sư lại không tiếp kiến tiền bối ?
Lão nhân áo tím giục:
- Thế thì mau lên !

Tuệ Căn chỉ đáp hai tiếng “mô phật” rồi vội vàng đi ngay.
Ôn Đại Đại biết rằng Tuệ Căn là một trong những vị danh tăng của Thiếu Lâm tự, nhưng lại cung kính lão nhân áo tím, nàng càng ngạc nhiên hơn.
Một lát sau thấy hai cánh cửa mở rộng, có đến bảy vị hòa thượng mày bạc đứng trang trọng đón lão nhân áo tím, tất cả đều chấp tay thưa:
- Chưởng môn phương trượng xin mời thí chủ.
Lão nhân áo tím hừ một tiếng rồi nói:
- Lão hoà thượng càng ngày càng lớn nhỉ. Sao lại không thân hành ra tiếp mỗ gia.
Ôn Đại Đại hãy bồng thằng nhóc ấy theo ta.
Quả nhiên tất cả tăng nhân của Thiếu Lâm tự không hề gây khó khăn gì. Đại Đại đang bồng Vân Tranh vừa vào khỏi sơn môn nhưng chúng tăng vẫn đứng hai hàng ở bên trong với hương khói nghi ngút. Tất cả đều chấp tay đứng trang nghiêm như những pho tượng không ai nhìn ai.
Ôn Đại Đại trộm nhìn chúng tăng, thấy dáng dấp của quí vị quá trang nghiêm, nàng không dám nhìn, chỉ cúi đầu mà đi.
Còn đường đi vào, từ đoạn lát gạch rồi đến đoạn lát đá xanh. Hết đoạn đá xanh qua đoạn đường cát nhuyễn. Qua khỏi đoạn đường cát nhuyễn lại đến đoạn đường rải đá nhỏ. Chẳng biết đi đã bao lâu thì tới một đoạn toàn cỏ xanh mướt và ngát tỏa mùi trầm nên mới biết là đã sắp đến liêu của phương trượng, khách nhân lại càng không dám ngước mặt nhìn.
Lão nhân áo tím hỏi:
- Có Vô Sắc hòa thượng không ?
Bức sáo trúc ở trong phòng phương trượng đã ngã sang màu vàng do khói trầm hương, nghe có tiếng nói thật trầm ổn từ trong liêu vọng ra.
- Xin mời cố nhân.
Lão nhân áo tím nói:
- Nơi nào có mùi trầm hương thì mỗi gia không muốn đến.
Lại nghe tiếng:
- Xin thứ lỗi, già này đã không ra tiếp đón.
Lão nhân áo tím nói:
- Bất tất lão huynh phải ra, mỗi gia chỉ xin hỏi một câu.
Lão già áo tím tằng hắng rồi tiếp:
- Có một việc này chẳng biết lão huynh can thiệp vào hay không ?
- Việc gì thế ?

Lão nhân áo tím cười nhạt:
- Việc này thì cả hai ta đều quá rõ, việc này đã hàng chục năm nay không dính dáng gì đến hai ta, không biết hôm nay lão huynh dự vào hay không ?
Im lặng một hồi, lại nghe có tiếng nói:
- Dự vào tức là không dự vào, không dự vào tức là dự vào. Mắc gì mà đàn việt phải bận tâm hỏi ?
Lão nhân áo tím nhíu mày khó chịu:
- Lão hòa thượng nói gì mỗ chẳng hiểu.
- Hiểu tức là không hiểu, không hiểu tức là hiểu.
Bỗng nhiên lão già áo tím cười ha hả:
- Tốt … tốt lắm ! Mỗ gia đến cũng như không đến, không đến cũng như có đến.
Thế thì công việc ấy có làm cũng tốt, không làm cũng tốt.
Có tiếng cười nhẹ sau bức rèm trúc:
- A di đà phật, thế là đàn việt đã đại triệt đại ngộ rồi !
Lão nhân áo tím cũng cười lớn:
- Cờ lớn tức là cờ nhỏ, cờ nhỏ tức là không có cờ. Tình tức là thù, ái tức là hận … mỗ gia nói có đúng không ?
- Lão huynh hiểu rồi … hiểu rồi … Lão nhân áo tím ngửa mặt lên trời cười lên mấy tiếng rồi chợt nói:
- Còn có một người sắp chết muốn được lão hòa thượng cứu, mỗ gia đã mang đến.
Lão hòa thượng cứu tức là không cứu đều do lão huynh cả. Nếu lão huynh muốn để hắn chết trước mặt mình thì mỗ gia cũng không quan hệ gì … mỗ đi đây !
Lão nhân vừa nói dứt liền bắt Ôn Đại Đại và Vân Tranh liệng vào thất của phương trượng rồi cười lớn:
- Sau bốn mươi ngày, bất luận cô nương ở đâu mỗ gia này đều tìm ra cả.
Ôn Đại Đại chỉ nghe có tiếng gió thì lão nhân áo tím đã đi xa rồi.
Nàng tưởng rằng phen này ắt Vân Tranh đành chịu chết. Nào ngờ lại gặp lão nhân áo tím nên mới được vào đây.
Thiền Thất của Vô Sắc đại sư rất nghiêm túc, đại sư ngồi như một pho tượng trang nghiêm.
Ôn Đại Đại không dám nhiều lời, nàng chỉ biết quì xuống xin được ngài giúp đỡ.
Vô Sắc đại sư hỏi:
- Cô nương là ai ? Thí chủ này là ai ?
Đại Đại cúi đầu thưa:

- Tiểu nữ là Ôn Đại Đại, còn người này là Vân Tranh đệ tử của Đại Kỳ môn.
Vô Sắc đại sư nghe ba tiếng Đại Kỳ môn ngài nghiêm giọng:
- Tại sao cô nương không nhận ra người mặc áo tím đưa cô nương vào đây ?
Ôn Đại Đại thầm nhủ:
"Vị đại sư này không ra khỏi chùa, tại sao lại biết lão nhân áo tím ? Tại sao lại biết mình không nhận ra ông ấy ?" Trong lòng Đại Đại thì rất kinh ngạc, nhưng miệng nàng vẫn kể rõ mọi việc đã xảy ra ngoài chùa chứ không dám giấu diếm một điều nào cả.
Vô Sắc đại sư vuốt nhẹ chòm râu bạc nói:
- Đức Phật từ bi … đức Phật từ bi … lão ta lại đưa môn hạ của Đại Kỳ môn đến đây để trị thương … thật là ý trời … ý trời.
Ôn Đại Đại nghe đại sư nói, nàng thấy rất lạ lùng nhưng không dám hỏi đại sư.
Vô Sắc đại sư cho biết:
- Thôi được, cô nương hãy đi đi, bần tăng sẽ trị thương cho thí chủ đây !
Đại Đại cũng không ngờ tới một vị thần tăng của Thiếu Lâm lại dễ dàng như vậy, nàng rất mừng, nhưng nghe đại sư nói mình phải đi khỏi nơi này, nàng hốt hoảng:
- Nhưng tiểu nữ … Vô Sắc đại sư ngắt lời:
- Đạo phật rất chú trọng đến nhân quả. Cô nương đã giúp đỡ cho người này, đó là gieo một nhân lành tất sẽ được quả lành. Chỉ cần cô nương tự giải ái kết thì dù cho người khác muốn cũng không được.
Đại Đại rơi nước mắt thưa:
- Thưa đại sư, tiểu nữ đã giúp đỡ cho huynh ấy thì cũng chính tiểu nữ tự từ bỏ, nhưng tiểu nữ chỉ mong đại sư cho tiểu nữ lưu lại đây thêm mấy ngày nữa để chăm sóc cho huynh ấy.
Vô Sắc đại sư lim dim đôi mắt, trầm ngâm trong giây lát, đại sư như nói với mình:
- Đa tình tất phải đa nghiệt … ở bên ngoài viện có một kho chứa củi, cô nương có thể ở đấy. Mỗi ngày chỉ được vào viện nửa giờ.
Ôn Đại Đại mừng quá lạy xuống:
- Xin đa tạ đại sư.. Vô Sắc đại sư nói thêm:
- Việc này bần tăng phá lệ đấy, cô nương hãy ra ngoài.
Tất cả những gì đã trải qua, Đại Đại chỉ nói một đôi câu rồi không nhắc đến nữa.
Bởi vì nàng không muốn kể công, cũng không muốn người ta thương hại nàng.

Đại Đại tiếp:
- Chùa Thiếu Lâm không bao giờ cho nữ giới ở lại, nhưng Vô Sắc đại sư đã phá lệ cho tiện thiếp ở lại rồi còn cho thiếp mỗi ngày được vào viện nửa giờ để chăm sóc cho Vân Tranh.
Thiết Trung Đường vừa nghe xong, tán dương:
- Như vậy là Vô Sắc đại sư đã ban cho cô nương một ân huệ.
Ôn Đại Đại tán dương đại sư Vô Sắc :
- Chẳng những đại sư có võ công thần thông mà còn giỏi cả y đạo nữa, chỉ trong vòng ba hôm thương thế của Vân Tranh liền bình phục, bắt đầu đi đứng.
Nàng nở một nụ cười chua chát rồi kể tiếp:
- Thiếp thấy thương thế của Vân Tranh chóng bình phục nên rất vui mừng, lại nghe Vô Sắc đại sư truyền võ công cho Vân Tranh nên lại càng vui mừng. Nhưng … nhưng … Thiết Trung Đường thấy sắc mặt của Đại Đại hơi lạ nên hỏi ngay:
- Nhưng gì ?
- Nhưng thủy chung Vân Tranh không hề nói với tiện thiếp một lời.
Thiết Trung Đường cũng rất đỗi ngạc nhiên:
- Đó … đó … Chàng nghĩ tới tình trạng Đại Đại đã liều chết để cứu Vân Tranh, bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh như thế, chàng cảm thấy khó chịu nổi.
Ôn Đại Đại cười chua xót:
- Cho dù huynh ấy không nhìn nhưng thiếp vẫn một mực thương huynh ấy như trước kia nên cũng không ngại gì.
- Nhưng bây giờ cô nương còn thương Vân Tranh không ?
Đại Đại không trả lời mà chỉ lim dim hai mắt, nàng không khóc, nhưng nước mắt cứ tuông trào.
Thiết Trung Đường như an ủi:
- Sở dĩ tam đệ không đoái hoài đến cô nương là do cô nương kể cho tam đệ về những gian khổ đã qua, đúng không ?
Đại Đại thầm nghĩ:
“Không ngờ người này lại hiểu mình như vậy, chỉ có chàng ta mới hiểu mình!” Đại Đại vừa cảm nhận bi thương, vừa oán hận lại vừa cảm kích. Nhưng chẳng biết do đâu, trong giây phút này chỉ còn lại tình huynh đệ trong lòng Đại Đại, chứ hoàn toàn không có một tí gì tình cảm riêng tư của nữ nhân.
Cần biết rằng, một thiếu nữ đã trải qua nhiều phong trần, con tim của họ cứng như đá. Trước đây, Đại Đại đã bị hấp dẫn bởi cái tính cách đặc thù của Thiết Trung Đường nhưng đấy chỉ là trạng thái kích tích tạm thời mà thôi. Chính Vân Tranh mới là người đã đánh động con

tim của nàng. Chính nàng cũng không biết do đâu mà tình cảm lại biến đổi như thế.
Đại Đại bỗng nhiên thay đổi sắc mặt:
- Tất cả những khổ đau đã trải qua, rồi cũng nhẹ nhàng theo tháng ngày trôi qua, chỉ có một điều, khi Vân Tranh đang bị trọng thương, huynh ấy đã nhìn thiếp nói:
"Ta … ta chẳng bao giờ quên muội". Trong thời gian trị thương tuy huynh ấy không đoái hoài gì đến thiếp nhưng làm sao huynh ấy giấu được thiếp … Thiết đại ca, từ đây dù có trọn đời không gặp huynh ấy, tiểu muội cũng không ngại gì cả.
Thiết Trung Đường nghe Đại Đại bỗng dưng thay đổi cách xưng hô, gọi mình là đại ca. Thiết Trung Đường biết rằng bây giờ tâm của Đại Đại đã thuần tịnh nên lòng chàng cũng có phần an ủi hỏi Đại Đại :
- Tại sao trọn đời hiền muội không muốn gặp tam đệ ?
- Chỉ vì tiểu muội đã liệng bỏ từ lâu !
Nguyên do, trong thời gian Đại Đại ở trong kho chứa củi, mỗi ngày nàng chỉ được nửa giờ vào viện. Có khi không gặp mặt Vân Tranh thì thôi, khi được gặp Vân Tranh chàng cũng không hề chú ý đến nàng. Trước tình cảnh ấy, Đại Đại vẫn cắn răng chịu, nàng chỉ khóc thầm mà thôi. Sau khi nửa giờ qua mau, nàng phải tức khắc trở lại kho củi. Chẳng lẽ nàng cứ ôm mối đau đến suốt ngày. Những giờ rảnh rỗi, Đại Đại lại bổ củi. Trong thời gian hai mươi ngày, nàng đã bổ hết một kho củi. Hai bàn tay của Đại Đại mềm mại, nõn nà như thế, nay đã chai cứng, Đại Đại thì ngày càng tiều tụy.
Ngược lại Vân Tranh thì tinh thần ngày càng phấn chấn, da dẻ hồng hào. Nhìn Vân Tranh luyện công cũng đủ biết võ công của chàng tiến bộ hơn trước nhiều.
Mặc dù Vân Tranh không đoái hoài, nhưng Đại Đại cũng không phí nửa giờ quí báu ấy. Ngày nào nàng cũng ở một bên Vân Tranh nhìn gương mặt hồng hào nhưng lạnh lùng của chàng. Lòng Đại Đại không biết nên buồn hay nên vui. Dẫu sao trên gương mặt của nàng cũng vẫn mang nụ cười tươi.
Suốt đời, Ôn Đại Đại đã từng giả ơn, giả nghĩa, giả cả tình yêu với không biết bao nhiêu nam nhân, nhưng bây giờ nàng thật chân tình, chính Đại Đại cũng không hiểu do đâu.
Một hôm, Đại Đại cảm thấy thời gian như dài ra, nàng đau khổ chờ đến khi hoàng hôn để vào viện. Nàng chải lại mái tóc, đồng thời mang theo niềm hy vọng lần này vào, Vân Tranh sẽ quan tâm đến nàng.
Không ngờ sau khi Đại Đại đến nơi thì phát hiện Vân Tranh đã đi tự

hồi nào!
Đại Đại vừa kinh ngạc vừa lo sợ lại vừa oán giận, nàng chẳng nghĩ gì vừa cứ chạy vào thất của phương trượng. Vô Sắc đại sư như đã biết rõ ý nghĩ của nàng, đại sư nghiêm giọng:
- Cô nương đã đến. Được, được, cô nương hãy ngồi xuống nghe bần tăng nói đôi lời.
Đại Đại thấy dáng dấp quá trang nghiêm của hòa thượng phương trượng, nàng chỉ khóc nức nở.
Vô Sắc đại sư nói:
- Chắc cô nương đã biết hắn ta đã đi rồi. Do chính bần tăng cử đi vì một việc rất quan trọng.
Đại Đại vừa khóc vừa nói:
- Tại sao huynh ấy không hề có một lời với tiện nữ ?
Vô Sắc đại sư thở dài rồi cho biết:
- Trước khi lên đường, bần tăng có hỏi hắn có đến chào cô nương hay không ?
Hắn suy nghĩ một hồi lâu nhưng rồi quyết định không gặp cô nương thì tốt hơn.
- Sao lại nhẫn tâm đến thế ?
Vô Sắc đại sư chậm rãi nói:
- Vô tình tức hữu tình, hữu tình không bằng vô tình. Chỉ có chúng sanh là hữu tình nên phải chịu nhiều phiền não.
Đại Đại ôm mặt khóc nức nở:
- Xin đại sư mở lòng từ bi cho tiện nữ biết nơi huynh ấy đến ?
Vô Sắc đại sư đáp:
- Thường Xuân đảo. Lão nạp có nói ra cô nương cũng không biết.
Đại Đại nóng lòng hỏi:
- Thường Xuân đảo ở chỗ nào ?
- Bần tăng cũng không biết, chỉ nói với hắn tự đi tìm lấy. Nhưng với tính tình của hắn chỉ sợ là không tới được địa đầu. Nửa đường đã …
Chợt đại sư nở nụ cười nói tiếp:
- Nơi nào là địa đầu, nơi nào không phải là địa đầu, ta lại lẩm cẩm rồi.
Nói xong, đại sư chấp tay niệm Phật.
Đại Đại hỏi:
- Đại sư muốn huynh ấy đến đảo Thường Xuân vì việc gì ?
Vô Sắc đại sư nói chậm rãi:
- Có nhân tất có quả, có quả tức đã có nhân. Ngày nay có quả, tất đã gây nhân trong quá khứ. Việc hắn đi, ắt phải có lý do chứ.
Hai mắt đại sư từ từ mở nhưng ngài không nói gì thêm.

Đại Đại biết rằng dù có hỏi thêm cũng không được gì nên nàng chỉ cúi đầu xá đại sư rồi lặng lẽ rời khỏi phòng phương trượng, theo cánh cửa nhỏ phía sau viện.
Nàng vừa đến gần cánh cửa thì liền nghe một tiếng "bình", cánh cửa liền khép chặt. Con đường này đã từ lâu vẫn thấy ít người đi và cánh cửa cũng chỉ đóng hờ, nhưng bây giờ thì cửa được khóa cẩn thận. Nàng nghĩ rằng hôm nay rời khỏi Thiếu Lâm tự, nếu như sau này có muốn rơi vào cửa Phật này thì chỉ một bước cũng khó khăn hơn cả việc lên trời. Nghĩ đến đó, lòng nàng cảm thấy buồn khôn tả, Đại Đại vội vàng nhắm hướng trước mặt mà đi, nàng không còn kể gì đến gai góc, đá sỏi dưới chân nàng. Đại Đại không biết mình đang đi về phương nào, nàng cũng không biết nơi nào nàng sẽ đến.
Di chuyển một hồi lâu thì đặt chân đến một bờ khe. Đại Đại vả một bụm nước khe uống cho đỡ khát. Khi ấy trời đã ngã sáng tịch dương, nhìn dòng nước trong xanh lặng lờ in rõ bóng dáng của Đại Đại tận đáy dòng khe. Đến lúc hoàng hồn buông phủ, chỉ trong chớp mắt hình bóng nàng dưới khe cũng biến mất.
Nàng càng nhìn xuống dòng khe càng buồn rầu. Đại Đại tự nói một mình:
- Đời người cũng như dòng nước, bóng hình vừa có đó mất đó. Nếu mình còn sống trên cuộc đời này, có lý nào lại đi làm thê thiếp của lão già áo tím ?
Lòng Đại Đại như đang buồn phiền tan tóc, bên cạnh cảnh núi rừng hoang vu.
Tiếng cơn gió nhẹ pha lẫn tiếng nước chảy. Đại Đại ngửa mặt nhìn trời than thở.
Trong chớp maắt, nàng nghe phía sau lưng có tiếng:
- Ngươi muốn chết hay sao ?
Tiếng nói thật lạnh lùng. Đại Đại vừa nhìn người này, bỗng nhiên thấy một luồng khí lạnh từ chân đang chảy ngược lên. Bởi người đứng sau lưng nàng là một thiếu phụ áo đen đã có mặt từ lúc nào. Trừ chéo áo bay nhẹ theo gió, từ đầu đến chân không còn trông thấy gì khác, chẳng khác gì thiếu phụ từ dưới đất xông lên, nếu là con mắt của phàm nhân thì đừng nghĩ tới chuyện thấy bà ta … Đại Đại thầm nghĩ:
"Hay là bà ta không phải người mà là ma quỷ ?" Nàng lại nghĩ:
"Mình cũng đang muốn chết. Dù bà ta là ma hay quỷ mặc chi mình lại sợ !" Đại Đại thấy vững tâm hỏi lớn:
- Đúng, ta muốn chết, bà đợi làm gì ?
Người thiếu phụ áo đen nói:

- Tuổi cô còn quá trẻ quá mà lại nói muốn chết, chẳng qua chỉ vì xung động nhất thời. Qua giây phút ấy biết đâu lại muốn sống.
- Đời người còn có ý nghĩa gì nữa đâu, tôi còn nghĩ đến chuyện sống để làm gì ?
Thiếu phụ áo đen nói:
- Quả như vậy, ắt cô nương đã có điều gì quá thương tâm ! Phải chăng là bị người yêu ruồng rẫy ?
Đại Đại như người điên. Nàng dậm chân la lớn:
- Cũng không cần bà quan tâm !
Hai tay Đại Đại ôm mặt chạy như điên cuồng. Nàng vừa chạy được một đoạn thì người thiếu phụ áo đen đã đứng chắn trước mặt.
Thấy thế, Đại Đại tức bực:
- Cuối cùng bà muốn gì ?
Thiếu phụ áo đen chậm rãi nói:
- Ta cũng là một người từng có nhiều đau khổ, ta cũng từng muốn mượn cái chết để chấm dứt cuộc sống vô vị. Nếu có muốn chết thì hãy cùng đi với ta để chết một thể !
Đại Đại thầm nhủ:
“Ngươi muốn xem thử ta có quyết tâm tìm cái chết hay không ? Nếu mình không chết thì ả sẽ chế nhạo mình. Được rồi, để ta chết thật cho mà xem.” Khi ấy, Đại Đại cố ý cười thật lớn:
- Tốt quá ! Ta không ngờ con đường xuống hoàn tuyền mà cũng có đồng đạo.
Thiếu phụ áo đen liền nắm tay Đại Đại :
- Hãy theo ta !
Thế là cả hai nhắm hướng tây mà đi.
Đại Đại có cảm giác bàn tay của thiếu phụ áo đen lạnh như băng, chẳng khác gì bàn tay của người chết, nhưng trong lòng bàn tay của thiếu phụ lại có lực đạo mạnh vô cùng. Thiếu phụ áo đen lôi Đại Đại đi dài. Hình như bàn chân của người thiếu phụ không kịp chấm đất, chỉ thấy mảnh khăn che mặt và chiếc áo dài đen bay theo gió. Dù cho Đại Đại quyết tâm muốn chết thế mà nàng cũng cảm thấy rùng mình. Con đường trước mặt rất khó đi, hai bên thì vách núi cheo leo, chỉ cần sơ ý một chút thì rơi xuống vực thẳm nát xương ngay.
Thiếu phụ áo đen chợt dừng lại nói:
- Đến rồi, chính là chỗ này !
Trong bóng đêm, Đại Đại thấy nơi gửi thân của nàng là bên cạnh một ngọn núi cao, bên dưới là một vực thẳm không biết sâu đến chừng nào.
Thiếu phụ áo đen nói:

- Cô còn chờ gì nữa mà không nhảy xuống ?
Đại Đại nở nụ cười đau xót:
- Một nơi tự vẫn… Bỗng nhiên bao nhiêu hình ảnh trong quá khứ chợt bồng bềnh trong đầu óc, nàng bất chợt phát run.
Thiếu phụ áo đen lại nói:
- Nếu cô nương không muốn chết thì trở về cũng còn kịp chán.
Bỗng nhiên Đại Đại nói:
- Muội … muội … Nàng nghĩ tới gương mặt nhăn nheo của lão nhân áo tím, rồi lại gương mặt lạnh lùng của Vân Tranh, nàng nghiến răng la lớn:
- Muội còn trở về làm gì !
Thế là Đại Đại nhắm mắt nhảy xuống. Thân hình nàng mới bung lên thì đầu nàng như choáng váng. Nghe bên tai như có tiếng cười của thiếu phụ:
- Không nhầm … Nàng không còn nghe những tiếng tiếp theo mà có cảm giác như nằm vào lòng một ai đó.
Ôn Đại Đại vừa ngạc nhiên vừa thấy kỳ lạ. Một lát sau, nàng mới dám mở mắt thì đã thấy có sáu thiếu phụ áo đen nữa đang đứng quanh nàng. Thiếu phụ áo đen ôm Đại Đại hỏi:
- Cô sợ lắm sao ?
Tiếng nói tuy lạnh lùng nhưng lại hàm ý quan tâm đến nàng.
Đại Đại nhảy ra khỏi lòng thiếu phụ giận dỗi:
- Ta đã muốn chết, tại sao các người còn nở tâm đùa giỡn với một con người đã có nhiều đau khổ. Nếu không mượn cái chết thì làm sao giải khai được nỗi khổ đau.
Phải chăng các người muốn thử lòng ta, đúng không ? Nhưng các người … Thiếu phụ áo đen ngắt lời:
- Chúng ta đã trải qua một lần chết nên muốn cô cũng trải qua một lần thì mới gia nhập vào với tập thể tỉ muội chúng ta.
Một thiếu phụ khác tiếp lời:
- Bây giờ, chúng ta như những người đã chết. Sau mấy ngày nữa cô sẽ cảm nhận được cái tư vị của người sống tốt hơn người chết nhiều.
Đại Đại nhìn quanh một vòng, nàng không phân biệt được là mình đã chết hay đang sống, bỗng nhiên nàng gào to:
- Ta không muốn làm một người chết. Không muốn làm một người chết … Thiếu phụ áo đen lại nói:
- Cô đã một lần chết, bây giờ nghĩ đến chuyện sống phải không ?
Đại Đại bất giác lùi lại mấy bước hỏi:
- Các vị là ai ? Vì … vì sao lại muốn muội gia nhập vào với các vị ?

Thiếu phụ áo đen cho biết:
- Làm người chết rồi thì có thể làm sứ giả của trời. Có thể can thiệp vào những nỗi bất bình của những người đồng phái, có lý nào muội không bằng lòng ?
Tất cả những gì đã trải qua, Ôn Đại Đại đã kể lại khá tường tận cho Thiết Trung Đường nghe. Chàng cũng cảm thấy rùng mình, chàng hỏi:
- Có lý nào thái độ của họ lạnh lùng như vậy chỉ vì tuy họ chưa chết cái thân nhưng cái tâm của họ thì như đã chết rồi. Sau đó thì như thế nào ? Tiểu muội.. Đại Đại tiếp lời:
- Tâm của tiểu muội cũng đã chết rồi, tự nhiên tiểu muội phải theo họ. Và cũng từ đó tiểu muội cũng mặc áo đen, cũng trùm khăn đen.
Trong tâm muội cũng có nhiều nghi vấn, nhưng họ không cho muội hỏi gì cả mà chỉ nói:
“Tâm đã chết rồi thì còn chú ý đến chuyện khác làm gì ?” Thế thì hỏi có ích lợi gì đâu ?
Thiết Trung Đường tò mò hỏi:
- Bây giờ tiểu muội có biết họ sẽ đi về đâu ?
Đại Đại đáp:
- Trở về … Nếu trong xe không phải là có một người bệnh thì chúng muội đã trở về sớm hơn.
Chỉ sợ …chỉ sợ không còn dịp để gặp đại ca.
Thiết Trung Đường mỉm cười :
- Nơi các cô trở về cũng là nơi tiện huynh đến … chỉ là … nếu tiện huynh không gặp hiền muội thì không biết đường nào mà đi.
Đại Đại lấy làm lạ hỏi:
- Nhưng làm sao đại ca biết chúng muội về đâu ?
- Việc này nói ra thì dài dòng nhưng tiện huynh biết là hiền muội sẽ trở về đảo Thường Xuân.
Đại Đại giật mình:
- Đảo Thường Xuân … nguyên do là đảo Thường Xuân !
Nàng nhớ lại Vân Tranh cũng tìm đến đảo Thường Xuân, tự nhiên toàn thân nàng run bần bật.
Thấy thế, Thiết Trung Đường hỏi:
- Tiểu muội cũng không biết gì về mấy chữ đảo Thường Xuân ?
Ôn Đại Đại buồn rầu nói:
- Họ chỉ nói trở về nhà chứ chưa hề nói là về đâu ? Cũng có lúc tiểu muội cứ ngỡ là ở trên trời hay là ở đâu dưới đất.
Thiết Trung Đường yên lặng một hồi rồi nói với Đại Đại :
- Bất luận thế nào, hiền muội cũng … Bỗng đâu, xa xa có tiếng sáo

như có như không đang theo gió vọng lại. Đại Đại thất kinh cho biết:
- Các vị ấy đã giục tiểu muội về.
Thiết Trung Đường vội hỏi Đại Đại :
- Tiện huynh đi theo có tiện không ?
Đại Đại nhíu mày một hồi rồi đáp:
- Cũng tốt thôi ! Nhưng chúng muội sẽ lưu lại trong tòa thánh mẫu phía trước cho đến canh tư mới khởi hành. Đến lúc đó đại ca hãy tới nhưng đại ca phải chú ý cẩn thận. Trường hợp để họ phát giác thì không hay !
Nói chưa dứt lời thì Đại Đại đã băng mình đi.
Tình cờ Thiết Trung Đường gặp Ôn Đại Đại nên chàng biết được nhiều sự kiện.
Chàng tự nhủ:
“Bây giờ đến canh tư vẫn còn lâu, tại sao mình lại không tìm quán xá uống mấy chén rượu để chúc mừng cho tam đệ !” Thế là chàng rảo bước đến quán rượu.
Lúc này trong quán đã thưa khách. Số còn lại chỉ toàn là những người bồi bàn đang bàn luận về Thánh Mẫu, Thánh Tích. Thiết Trung Đường đang rảo bước đi chợt trước mắt chàng xuất hiện hai bóng người rất quen thuộc, họ cũng đang bước vào quán.
Thiết Trung Đường nhìn kỹ. Một người chính là Trầm Phủ Bạch còn người kia chính là Vân Tranh. Chỉ có một điều Thiết Trung Đường thấy quá lạ lùng. Lạ đến nỗi dù có nằm mơ cũng không thể thấy được. Đó là hai người đang nắm tay nhau rất thân thiết. Chàng liền dừng chân, đầu óc suy nghĩ:
“Tại sao cả hai người này lại cùng đi, có lẽ Trầm Phủ Bạch đã dùng hoa ngôn xảo ngữ để tam đệ tin hắn, chắc chắn trong việc này còn có âm mưu gì đây ?” Chàng nghĩ tới bản tính nhiệt thành của Vân Tranh, rồi lại nghĩ tới Trầm Phủ Bạch là con người gian xảo thâm hiểm. Thế nào hắn cũng che đậy để qua mặt Vân Tranh nhưng vị tất Vân Tranh đã phát hiện.
Vừa nghĩ đến đó, bất giác hai bàn tay của Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh.
Chàng vỗ trán suy nghĩ:
“Trời giúp ta gặp được họ. Rốt lại, tam đệ rủi nhưng may mắn.” Nếu như người khác ắt đã vội vã bước vào quán. Nhưng với Thiết Trung Đường thì lúc nào cũng suy nghĩ chính chắn. Bởi Vân Tranh đang ngộ nhận chàng, nếu Thiết Trung Đường gặp ngay thì chắc gì Vân Tranh đã chịu nghe lời, nên chàng đã nhảy vào một con hẻm nhỏ, tìm đến một anh chàng nghèo khó hỏi:

- Các hạ muốn có tiền không ?
Anh chàng nghèo khổ nghe đến tiền mừng quá:
- Muốn đánh nhau cũng được, muốn giết người cũng được. Bất luận là việc gì mỗi đều lãnh tất.
- Ta chẳng yêu cầu ngươi làm gì cả, chỉ cần ngươi nhường bộ áo quần của ngươi cho ta !
Chỉ trong chốc lát, Thiết Trung Đường đã mặc vào người bộ áo quần rách rưới, chàng trét bùn đất vào mặt, đầu đội một chiếc nón rách, tay chàng cầm một cái lon đựng tiền rồi từ trong hẻm bước ra.
Tuy Thiết Trung Đường đóng vai chưa khéo lắm nhưng khả dĩ cũng đủ giống là một lão ăn xin. Chàng vừa đi vừa hát ngêu ngao vừa bước vào quán. Thiết Trung Đường liệng hai quan tiền nói bô bô:
- Một quan tiền thịt, một quan tiền rượu, hãy mang lại cho ta.
Miệng thì nói với điếm nhị nhưng mắt lại chăm chú nhìn về bàn của Vân Tranh và Trầm Phủ Bạch.
Người quản lý còn sợ đồng tiền của Thiết Trung Đường có vi trùng, hắn chỉ dùng hai ngón tay nắm tiền rồi lắc đầu nói nho nhỏ:
- Đúng là trời hành, chỉ một quan tiền mà lại đòi cho được rượu ngon, giá như trên thiên hạ đều là những tên hôi hám như thế này…
- Tiểu nhị. Trước hết hãy cho kẻ khốn cùng này rượu thật ngon!
Thiết Trung Đường nghe người quản lý gọi tiểu nhị, chàng cười thầm.
Chàng chưa dám đối mặt với Vân Tranh và Trầm Phủ Bạch. Chàng ngồi xuống, thấy Trầm Phủ Bạch không ngơi chuốc rượu cho Vân Tranh.
Một lát sau chợt nghe Vân Tranh nói lớn:
- Rốt lại, ngươi có biết Thường Xuân đảo ở chỗ nào, hãy nói thật cho ta chứ không đùa đâu.
Lại nghe Trầm Phủ Bạch nói:
- Nếu tiểu đệ mà không biết thì đâu dám nói dối đại ca.
- Ta không ngờ, ngươi với ta như lục bình gặp nhau. Ngươi lại đối xử với ta như vầy, đã là huynh đệ thì không được mang hình người dạ thú ! Như một tên ác đồ đã là huynh đệ với ta mà lại phản bội !
Trầm Phủ Bạch nói:
- Đại ca, sao đại ca lại nhắc đến cái tên mang họ Thiết ấy. Loại ác đồ, dâm tặc thì nhắc đến làm chi để huynh đệ mình mất cả tửu hứng.
Vân Tranh nói lớn:
- Đúng, ta tự phạt một ly.
Vân Tranh liền uống cạn một hơi cạn ly rồi vỗ bàn thở dài.
Còn Trầm Phủ Bạch cứ châm rượu đầy ly mời liên tiếp.

Thiết Trung Đường chỉ còn biết cười khổ. Chàng tự nghĩ:
"Thì ra Vân Tranh cũng chưa biết đến đảo Thường Xuân nên cứ hỏi hết người này đến kẻ khác. Còn Trầm Phủ Bạch thì bất ngờ gặp Vân Tranh nên hắn lấy việc đảo Thường Xuân làm miếng mồi để Vân Tranh bị cắn câu." Tuy vậy, Trầm Phủ Bạch vẫn chưa có hành động nào khả nghi, nhưng hắn đang có mưu toan gì đây. Chàng mong rằng Vân Tranh sẽ phát hiện âm mưu của hắn nên chàng vẫn giữ yên lặng.
Trầm Phủ Bạch nói nói cười cười. Hắn nói thì chẳng hay ho gì nhưng miệng lưỡi của hắn như có một lớp mỡ ở đầu môi. Ngay như Thiết Trung Đường cũng mê hắn về tài nói năng.
Chợt nghe Trầm Phủ Bạch nói nhỏ:
- Thực ra, đi bằng cách nào để đến được đảo Thường Xuân, tuy đệ có biết nhưng không biết rõ hoàn toàn.
Vân Tranh biến sắc nói:
- Ngươi … phải chăng ngươi muốn đùa với ta ?
Trầm Phủ Bạch tươi cười :
- Xin đại ca chớ nôn nóng, tuy tiểu đệ chưa biết rõ nhưng tiểu đệ sẽ đưa đại ca đến đảo Thường Xuân một cách yên lành !
Vân Tranh nôn nóng hỏi:
- Bằng cách nào ?
- Hôm nay đại ca chỉ biết uống rượu mà thôi. Ngày mai khi tới bờ biển tiểu đệ sẽ tìm người nào thường lui tới đảo Thường Xuân, thế là chỉ cần một thuyền, một buồm xuôi gió, trong vòng ngày đêm đại ca có mặt trên đảo Thường Xuân ngay.
Vân Tranh khen:
- Người huynh đệ, hãy cạn một ly !
Thiết Trung Đường thầm nhủ:
"Không ngờ võ công của tam đệ thì có tiến bộ nhưng tính nết vẫn nóng nảy, lỗ mãng như ngày nào, đi tin một cái thằng ác tặc như Trầm Phủ Bạch." Chàng đã biết hầu như không có ai trong vùng này biết đến Thường Xuân đảo.
Chỉ kẹt là trong giây phút này Thiết Trung Đường chưa thể làm gì được nên chàng cảm thấy lo sợ thay cho Vân Tranh.
Chàng lại thầm nghĩ:
"Thấy thần thái của tam đệ ắt cũng say rồi. Nếu Trầm Phủ Bạch ám toán trong lúc này thì có ai mà biết được." Thiết Trung Đường liền bước tới đứng sau lưng Trầm Phủ Bạch, không dám rời một bước. Trong lúc này tuy chàng đủ khả năng chế ngự Trầm Phủ Bạch để cứu Vân Tranh, nhưng chàng tin chắc thế nào hắn cũng có đồng,

đảng đồng thời để tìm cho ra âm mưu của hắn nên chàng chưa ra tay, bởi võ công của chàng hiện nay cao hơn Trầm Phủ Bạch rất nhiều. Bất luận lúc nào, chỉ cần Trầm Phủ Bạch có ý hại Vân Tranh, chàng ra tay cũng không muộn.
Lúc này trên đường phố hoàn toàn vắng bóng người. Trầm Phủ Bạch đỡ Vân Tranh đi đến phía cuối tường, hắn dừng mắt nhìn láo liên hai bên.
Thiết Trung Đường vội nhảy vào chỗ tối. Cũng lúc ấy có tiếng ngựa xe từ phía đầu đường vọng lại. Trầm Phủ Bạch huýt một tiếng sáo mồm. Xe vừa dừng, Trầm Phủ Bạch đã mang Vân Tranh nhảy vào xe, xe lại bắt đầu di chuyển như có việc gì cấp bách, không bỏ phí một chút thời gian nào. Rõ ràng là Trầm Phủ Bạch làm bất cứ điều gì hắn cũng có chuẩn bị.
Trong hoàn cảnh ấy, thay vì người khác thì trở tay còn không kịp chứ đừng nói tới việc đuổi kịp.
Nhưng với Thiết Trung Đường. Khi vừa nghe có tiếng xa mã, chàng đã đoán rằng xa mã ấy thế nào cũng liên quan đến Trầm Phủ Bạch. Xe chưa đến chỗ, chàng đã chuyển động thân mình.
Đến khi xe dừng, Trầm Phủ Bạch nhảy vào thì Thiết Trung Đường đã nhảy lên bám vào phía sau thùng xe. Hai tay chàng vừa bám chặt thì xe cũng bắt đầu chạy.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 24
Từ bí ẩn đến bí ẩn

Xe ngựa đang dong ruỗi trên đường gió bụi, chợt nghe có tiếng nói từ trong xe vọng ra, dĩ nhiên là đã có người chờ sẵn trong thùng xe. Thiết Trung Đường vội vàng áp sát tai vào thành xe để nghe ngóng. Nghe có tiếng:
- Việc này ngươi đã làm rất tốt, không hề để lại một dấu vết gì.
Nghe tiếng nói, Thiết Trung Đường biết rằng là tiếng nói của Hàn Phong bảo chủ Linh Nhứt Phong. Con người này đã từ lâu không nghe nhắc đến. Bây giờ bỗng nhiên lão xuất hiện rõ ràng là lão đang có mưu đồ. Linh Nhứt Phong nói tiếp:
- Ngươi đã bí mật bỏ Hắc Tinh Thiên để đến với ta, đủ thấy ngươi là người có mắt lại biết chọn lựa. Sau khi việc này hoàn thành lão phu sẽ có trọng thưởng !

Trầm Phủ Bạch lễ phép:
- Tất cả đều nhờ vào sự tài bồi của lão gia.
Linh Nhứt Phong nói:
- Giang hồ như ngày nay. Cao thủ ngày càng xuất hiện nhiều. Nếu võ công như cỡ Hắc Tinh Thiên thì chỉ tìm đường mà chui rúc, làm sao mà thành được việc lớn.
Hình như lão rất đắc ý, lão cười ha hả. Trầm Phủ Bạch cũng cười hùa theo rồi hắn nói nịnh:
- Lão gia nói rất đúng. Chẳng những bọn chúng không thành công mà cả như Phong Cửu U cũng không thể nào so với võ công tuyệt thế của lão gia !
Linh Nhứt Phong mắng đùa hắn:
- Tiểu hài tử, không cần ngươi dọn phân ngựa mà chỉ cần ngươi đem hết sức của mình. Rồi lão phu sẽ truyền thụ võ công cho.
Trầm Phủ Bạch biết rằng tuy miệng lão thì mắng nhưng trong lòng lão rất đắc ý.
Hắn nói tiếp:
- Vãn bối chỉ cần học được một thành võ công của lão gia thế là đã mãn nguyện lắm rồi.
Được Trầm Phủ Bạch hết lời khen nịnh, Linh Nhứt Phong cười lớn:
- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Ngươi đã gian khổ nhiều ngày, bây giờ hãy nghỉ đi để ngày mai có đủ tinh thần mà làm việc.
Trầm Phủ Bạch vội vàng:
- Dạ ! Đa tạ lão nhân gia.
Những điều Thiết Trung Đường vừa.
***missing page, 160, 161 ***
- Dừng xe !
Sau khi xa mã dừng, lão lại nói:
- Trầm Phủ Bạch, ngươi ở lại đây để giữ thằng tiểu tử họ Vân, phải hết sức cẩn thận không được sơ xuất.
Trầm Phủ Bạch gật đầu:
- Xin lão nhân gia đừng bận tâm.
Linh Nhứt Phong dặn:
- Đợi đến khi ta đi rồi, ngươi mới giải khai huyệt đạo cho hắn.
Trầm Phủ Bạch vừa cười vừa nói ba hoa:
- Hắn “ngủ” li bì làm sao biết đã bị người khác điểm huyệt. Đệ tử chỉ cần năm điều ba chuyện khiến hắn phải phục ngay.
Linh Nhứt Phong lại dặn:
- Ngươi cần phải lưu ý tới ngọn đèn hiệu của ta. Khi nào thấy ngọn đèn yên hoa thì ngươi mới được đưa hắn đi, chưa thấy ám hiệu thì

không được xuống xe.
Trầm Phủ Bạch đáp:
- Dạ !
Thiết Trung Đường vội vàng nhảy xuống núp dưới lường xe. Một lát sau vẫn chưa thấy ai xuống xe. Thiết Trung Đường thầm nghĩ:
“Phải chăng Linh Nhứt Phong chỉ ngụy trang như vậy ?” Chàng nhặt mấy viên đá liệng vào bụng ngựa. Hai con ngựa đau quá hí một tiếng dài rồi cất vó chạy.
Thấy vậy, Trầm Phủ Bạch ngạc nhiên:
- Sao lạ vậy cà ?
Tên đánh xe nói:
- Đấy là do ngựa bị đau, không hề gì.
Thiết Trung Đường lợi dụng khi hai con ngựa vùng vẫy, chàng liền phóng ra như một làn khói rồi cười thầm:
“May mà Trầm Phủ Bạch không dám xuống khỏi xe, thế mà tiện nghi cho mình.
Phía trước mặt là một bóng người mình mặc một áo bào rộng ngắn, hai chân trần, tay xách một chiếc lồng bằng tre.
Thiết Trung Đường nghĩ rằng người này là một đạo sĩ, chàng rất kinh ngạc cho rằng chàng đã nghe nhầm tiếng nói, hay là Linh Nhứt Phong đã xuất gia thành một đạo sĩ. Chàng không dám đến gần mà giữ khoảng cách xa. Chân đạo sĩ đó đi thật nhanh nhưng rất nhẹ nhàng, rõ ràng là người có võ công cao. Nhưng nội lực của Thiết Trung Đường bây giờ không phải vừa. Tuy chàng chưa luyện thân pháp đến cao tuyệt nhưng khi vận hành chân khí thì thân hình chàng nhẹ nhỏm. Chàng đi không nhanh nhưng cũng không chậm, cứ bám theo đạo sĩ. Đi như vậy, chừng uống xong tách trà thì đã nghe có tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Trong bóng đêm nhưng chàng đã thấy rõ ràng đây là bờ biển.
Đời sống của nghề chài lưới thật là gian khổ. Trời chưa sáng họ đã bắt đầu ra biển đánh cá. Mấy ngọn đèn đánh cá phản ánh vào mặt biển xanh ngắt thành những vệt sáng dài.
Người đạo sĩ vẫn di chuyển đến tận bờ biển. Thiết Trung Đường vẫn bám theo.
Chàng biết rằng trong lúc này Vân Tranh chưa có gì nguy hiểm nên chàng cứ việc bám theo mà thôi.
Đạo nhân lấy hai cây đèn màu đỏ và một cây đèn màu xanh. Chiếc thuyền này chỉ cách bờ chừng vài trượng. Đạo nhân đề khí tung mình lên thuyền.
Chiếc thuyền hơi chòng chành thì đã nghe có tiếng nói ở trong

khoang:
- Ai đấy ?
Đạo sĩ đáp:
- Linh Nhứt Phong!
Thiết Trung Đường nói thầm:
“Không ngờ Linh Nhứt Phong đã xuất gia làm đạo sĩ ! Có lẽ Linh Nhứt Phong do vì hai cô gái đều bỏ nhà ra đi nên lão tự thấy chán đời nên đã qui y Tam Thanh giáo”.
Nhưng Thiết Trung Đường cũng hiểu rằng Linh Nhứt Phong không phải là hạng người đa tình. Chàng liền nghĩ đến nhân vật đằng sau Linh Nhứt Phong mới lợi hại, lão ta ắt là một đạo sĩ thì Linh Nhứt Phong mới xuất gia.
Một cánh cửa khoang thuyền hé mở, Linh Nhứt Phong liền nhảy vào.
Thiết Trung Đường lo lắng, nếu chàng cũng nhảy lên thuyền thì có lẽ bị phát giác nên do dự một hồi, chàng cúi mình đi sát bờ biển. Chàng nín hơi thở rồi nhảy xuống thuyền. Nếu chàng lội xuống nước thì sẽ bị ướt, và khi nhảy lên thuyền sẽ không tránh được dấu nước, chi bằng cứ nhảy lên ở mũi thuyền nên không có một tiếng động.
Khinh công của Thiết Trung Đường so với Linh Nhứt Phong thì chàng cao hơn nhiều.
Chàng cảm thấy nhẹ nhỏm, rồi tự nghĩ:
“Trình độ võ công của Linh Nhứt Phong làm sao hơn Hắc Tinh Thiên. Tại sao lão lại nói ngoa đến như thế, há chẳng lạ sao ?” Giá như trước đây, Linh Nhứt Phong là một con người hay khoe khoang, tự cao tự đại thì không lạ gì. Nhưng lão lại là một con người rất thâm trầm nên chàng cho rằng trong việc này tất có nguyên nhân của nó.
Chiếc thuyền này bốn mặt không có chỗ lén núp, chỉ nhân lúc ấy cánh buồm chưa được căng lên, bên cạnh đó còn có cả mấy cuộn dây thừng cùng với cái bóng của cánh buồm nên đã che khuất thân hình của Thiết Trung Đường.
Không bị ai phát giác, Thiết Trung Đường dựa vào một lỗ hổng trên nóc khoang nên chàng thấy rõ tình hình ở bên dưới. Trong khoang thuyền đã bày sẵn một bình rượu. Linh Nhứt Phong ngồi vào chỗ thượng thủ. Chung quanh là Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Tư Đồ Tiếu và mẫu tử Thịnh đại nương. Thấy Thịnh Tồn Hiếu ngồi ngồi đứng đứng xem chừng như bất an, đôi mày hắn nhíu lại. Còn bọn Tư Đồ Tiếu thì vui vẻ xem ra đắc ý. Bọn chúng nâng rượu mời Linh Nhứt Phong.
Sắc mặt của Linh Nhứt Phong so với trước đây càng âm trầm hơn, không ai nhận ra lão đang vui hay đang giận. Nhưng nhìn kỹ vào

gương mặt khô cằn của lão thì rõ ràng như có một màn đen đang bao phủ. Dưới ánh sáng của ngọn đèn rõ ràng là lão đang lo sợ !
Linh Nhứt Phong mở lời:
- Các vị đã giữ chữ tín. Chờ Linh mỗ ở đây rất đúng giờ hẹn.
Tư Đồ Tiếu mỉm cười :
- Tiểu đệ đã hẹn với Linh huynh thì đâu dám sai lời !
Linh Nhứt Phong nở nụ cười lạnh nhạt:
- Khéo nói, khéo nói … các vị có biết Linh mỗ mời các vị đến đây là có việc gì không ?
Tư Đồ Tiếu nâng ly nói:
- Linh huynh từ xa đến, trước hết xin mời năm ba chén rượu rồi hãy đi vào công việc cũng không muộn gì.
Lão Tư Đồ Tiếu liền gắp một miếng mồi đặt vào chén của Linh Nhứt Phong.
Không ngờ Linh Nhứt Phong gạt ra, lạnh lùng nói:
- Trong thời gian gần đây, Linh mỗ không dùng thức ăn của người thế gian nên đi đâu cũng có mang theo thức ăn, khỏi phiền các vị.
Hắc Tinh Thiên nở nụ cười quỷ quyệt:
- Chẳng biết Linh huynh có chia cho tiểu đệ một phần thức ăn của tiên gia để tiểu đệ kiếm chút phước được không ?
Hắn nói thì có vẻ khách khí nhưng ngôn ngữ thì rõ ràng là để trào phúng.
Linh Nhứt Phong cười khanh khách:
- Tự nhiên là phải có.
Lão mở nắp giỏ bắt ra một con rắn ngũ sắc đưa qua trước mặt Hắc Tinh Thiên, Hắc Tinh Thiên sợ quá líu cả lưỡi đồng thời cổ họng hắn lờm như muốn ói.
Thấy vậy, Linh Nhứt Phong nở nụ cười nham hiểm:
- Đấy là món ăn của Linh mỗ. Hắc huynh có chia một phần không, xin huynh đừng khách khí, xin mời, xin … Bọn Thịnh đại nương đều thất sắc. Riêng Hắc Tinh Thiên thì mặt không còn hột máu, nhưng hắn vẫn gượng cười :
- Tiểu … tiểu đệ vô phước quá nên không thể ăn được. Linh huynh cứ … cứ dùng đi.
- Đã như vậy Linh mỗ không khách sáo gì.
Thế là tay trái Linh Nhứt Phong đè vào đầu rắn đặt trên ly rượu, tay phải lột da đầu rắn, máu rắn nhỏ vào rượu. Linh Nhứt Phong vỗ bụng rồi ăn ngon lành. Mọi người thấy vậy đều ngơ ngác, chỉ một mình Linh Nhứt Phong nói huyên thuyên:
- Quả là món ăn ngon.

Thiết Trung Đường nhìn thấy thế cũng nổi da gà.
Chợt thấy Thịnh đại nương đứng dậy, hình như bà ta định ra bên ngoài, chàng thất kinh, sợ rằng bà ta đã phát hiện ra chàng. Không ngờ Thịnh đại nương vừa bước ra, thì nghe có tiếng "ọe". Bởi vì bà ta cũng là một nữ nhân, thấy người khác đang ăn một con rắn con sống nên dù sao thì lòng bà ta cũng không nỡ. Đến khi Linh Nhứt Phong ăn gọn hết con rắn, Thịnh đại nương mới trở về chỗ ngồi.
Linh Nhứt Phong cứ xem như không thấy gì. Lão quẹt miệng cười :
- Lão phu đã điểm tâm xong, bây giờ cứ đi vào công việc.
Tư Đồ Tiếu bồi thêm một tiếng cười :
- Tự nhiên ! Tự nhiên !
Chợt nghe Bạch Tinh Võ hỏi:
- Chẳng biết đầu rắn ăn được không ?
Linh Nhứt Phong không trả lời. Lão liền nâng ly rượi có huyết rắn với cái đầu rắn bỏ vào miệng nhai rụm rụm nghe dòn tan. Chẳng khác gì lão đang nhai đậu rang.
Thiết Trung Đường nghĩ thầm:
"Ắt gần đây Linh Nhứt Phong đã học được một loại võ công ngoại môn độc hại.
Hằng ngày ăn các loại độc vật để tăng thêm độc tính. Lão luyện đến nỗi gương mặt lão hiện rõ hắc khí, loại công phu này chắc chắn là loại tà môn, chẳng biết lão đã học ở đâu ?" Cả năm người chứng kiến Linh Nhứt Phong nhai con rắn độc, ai nấy đều không dám nhìn. Chỉ có Thịnh Tôn Hiếu ngồi yên lặng mà thôi.
Linh Nhứt Phong cười :
- Đầu rắn cũng ăn rồi, Bạch huynh đã thấy rõ chưa ?
Bạch Tinh Võ lúng túng đáp:
- Biết … biết rồi !
- Đã biết như vậy, thế thì chúng ta hãy.. Lão chưa dứt lời thì Tư Đồ Tiếu đã vỗ vào vai Hắc Tinh Thiên. Hắn hiểu ý liền nói:
- Không … không biết Linh … huynh còn vật gì ở trong giỏ nữa không ?
Cho đến giờ này, hắn vẫn chưa hoàn hồn, do vậy nên hắn cứ ấp úng.
Linh Nhứt Phong gặn hỏi:
- Sao ? Hắc huynh lại muốn được chia một phần à ?
Hắc Tinh Thiên vội vàng:
- Không phải, không phải … tiểu đệ chỉ hỏi thế thôi.
Linh Nhứt Phong ngửa mặt cười ha hả:
- Được, muốn hỏi thì cứ hỏi.

Tuy dáng dấp của lão thì ngửa mặt cười nhưng gương mặt của lão không thấy có nụ cười. Do Thiết Trung Đường ở phía trên nhìn xuống nên chỉ có chàng mới nhìn rõ.
Nguyên do, Tư Đồ Tiếu giục Hắc Tinh Thiên, chưa chắc Linh Nhứt Phong đã thấy chỉ có Thiết Trung Đường mới thấy rõ. Chàng thầm nghĩ:
"Bọn Tư Đồ Tiếu như muốn kéo dài thời gian, không để cho Linh Nhứt Phong nhớ lại công việc." Chợt thấy Linh Nhứt Phong nhìn quanh một vòng rồi đặt vấn đề:
- Các vị định đến bao giờ mới chịu để cho lão phu đi vào việc chính ?
Tư Đồ Tiếu nói tế nhị:
- Thực ra, bọn tiểu đệ không biết rốt lại Linh huynh đặt vấn đề gì chứ đâu dám có ý kéo dài thời gian ?
Linh Nhứt Phong hỏi gặn:
- Không biết thực à ?
- Tiểu đệ đâu dám nói sai … Linh Nhứt Phong ngửa mặt cười khoái trá rồi tự hào:
- Linh Nhứt Phong ta đã mấy chục năm nay đã trải qua hằng trăm trận lớn nhỏ, không ngờ hôm nay lại có người xem ta như một thằng ngốc.
Nghe xong, Tư Đồ Tiếu không khỏi biến sắc:
- Xin Linh huynh chớ nặng lời, tiểu đệ rất kính trọng Linh huynh, xin Linh huynh đừng nói như vậy !
Linh Nhứt Phong ngưng cười, vỗ bàn nói:
- Không nói như thế thì nói gì ? Hàn Phong bảo đã mất hàng vạn lạng vàng, nếu không phải các ngươi đã ăn trộm rồi sao ?
Tư Đồ Tiếu cố giữ vẻ thản nhiên hỏi:
- Vàng gì ?
Hắn nhìn hai bên rồi nói tiếp:
- Hắc huynh, Bạch huynh, Thịnh đại nương, các vị đã bao giờ thấy vàng của Linh huynh chưa ?
Cả ba người lắc đầu:
- Vàng gì ?
Ba người này bắt chước ngữ khí của Tư Đồ Tiếu nhưng tiếc là không được gian giảo như Tư Đồ Tiếu. Chẳng những không giống mà còn khiến cho người nghe buồn cười.
Linh Nhứt Phong nói chậm rãi:
- Bọn giặc cướp không có mắt, thừa lúc lão phu vắng nhà đã ăn trộm mất của lão phu hàng vạn lạng vàng, lão đinh ninh là các vị chứ không sai … Tư Đồ Tiếu nói:

- Chắc Linh huynh ngộ nhận rồi đó.
Linh Nhứt Phong cố nhíu mày nói:
- Nếu không phải các vị thì ai ? Nếu không phải mấy cái thằng bất hiếu, bất nghĩa, không bằng loài cầm thú, nếu không biết sĩ diện thì ai vào đó ?
Từ nãy giờ chỉ có Thịnh Tôn Hiếu ngồi yên lặng. Bây giờ hắn đứng dậy nói lớn:
- Không cần phải mắng nữa. Số vàng đó Thịnh Tôn Hiếu này đã lấy xài !
Nghe vậy, Thịnh đại nương thất kinh gọi:
- Hiếu con, con … con điên rồi sao ?
Linh Nhứt Phong cười lớn:
- Cuối cùng thì Thịnh Tôn Hiếu đã dám hành động như thế. Tuy hắn nhận tội nhưng cũng không tránh được vụng về. Chính cái con người chủ mưu mới là đáng trút tội lên đầu hắn.
Thịnh Tôn Hiếu nghiêm giọng:
- Một mình ta làm, một mình ta chịu.
Nhứt Phong hỏi:
- Đúng là chỉ một mình ngươi ?
- Đúng.
- Nếu như vậy thì lão phu không thể nào không dạy cho ngươi một bài học.
Lão đứng phắt dậy, từ từ phóng hai chưởng khô cằn của lão ra.
Hai bàn tay của lão có màu đen. Lúc lão mở hai bàn tay ra liền có một luồng hắc khí bay ra nhưng rất khó nhìn thấy.
Mọi người thấy vậy đều biết rằng Linh Nhứt Phong đã luyện kịch độc vào trong hai bàn tay của lão. Tuy Thịnh Tôn Hiếu vẫn ngang nhiên không sợ hãi, nhưng Thịnh đại nương thì thất kinh la lớn:
- Hãy khoan !
Linh Nhứt Phong liếc mắt nhìn hỏi:
- Sao ? Trong đó có cả ngươi nữa à ?
Thịnh đại nương nói:
- Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ. Các ngươi thấy con ta đứng dậy thế mà các ngươi vẫn ngồi ỳ ra đó sao ?
Thiết Trung Đường chứng kiến sự việc, chàng tự nhủ:
“Trác tam nương với người khác thì bà ta rất độc ác nhưng đối với con cái thì bà ta rất thương, bà ta cho rằng Tồn Hiếu quá ngay thẳng.” Quả nhiên bọn Tư Đồ Tiếu không ngồi yên:
- Thịnh đại nương nôn nóng làm gì. Trước sau gì thì chúng ta cũng nói với Linh huynh.

Linh Nhứt Phong cười mai mỉa:
- Thì ra các ngươi cũng không hổ thẹn là một đấng mày râu !
Câu nói này có ý chỉ là bọn Tư Đồ Tiếu không phải là nam nhi hán.
Tư Đồ Tiếu vừa cười vừa nói:
- Bọn tiểu đệ biết rằng nói ra thế nào Linh huynh cũng đáp ứng.
Hắn nói xong nhìn Hắc Tinh Thiên. Hắc Tinh Thiên hiểu ý tiếp lời:
- Bọn tiểu đệ cứ nghĩ rằng thế nào Linh huynh cũng bằng lòng nên lấy trước hay lấy sau cũng như nhau mà thôi.
Bạch Tinh Võ xen lời:
- Chính vì thế nên bọn tiểu đệ mới lấy trước.
Linh Nhứt Phong ngửa mặt cười :
- A ha quá buồn cười. Không ngờ các vị đều biết rõ tâm tư của lão phu !
Linh Nhứt Phong ngưng tiếng cười nạt:
- Lý do như thế nào hãy nói cho lão phu nghe.
Tư Đồ Tiếu tằng hắng một tiếng rồi nói:
- Đã mấy chục năm nay, nhiều lần Đại Kỳ môn muốn trả thù năm nhà chúng ta nhưng đều bị thất bại nên phải rút về sào huyệt. Do nguyên nhân gì thì Linh huynh đã biết rõ.
Nhứt Phong khẳng định:
- Do võ công cao cường của chúng ta nên đánh bại bọn chúng.
Tư Đồ Tiếu cười :
- Linh huynh đùa chơi. Thực ra Linh huynh đã biết võ công của ngũ gia chúng ta không qua được Đại Kỳ môn.
- Nói như vậy cũng đúng, hơn thế nữa trong năm nhà chúng ta chỉ toàn là người tham sống sợ chết, làm sao mà so với người ta toàn là những con người gan dạ.
Tư Đồ Tiếu giả vờ như không nghe, hắn nói tiếp:
- Yếu mà thắng mạnh, cái lý này vốn tiểu đệ cũng không biết. Cho đến một lần đó, sau khi Đại Kỳ môn tái xuất, tiểu đệ tuân theo di giáo của phụ thân tiểu đệ, mở phong thư do người để lại ra xem thì mới biết … nói ngang đây, chắc là Linh huynh thấy lạ kỳ, tại sao cả ngũ phước liên minh mà lại chỉ có nhà họ Tư để di thư kể lại nguyên nhân, còn các gia đình khác thì không … Linh Nhứt Phong nói lạnh lùng:
- Đúng như vậy, lão phu rất đỗi ngạc nhiên.
Tư Đồ Tiếu nói tiếp:
- Hôm nay tuy cả năm nhà xem Linh huynh là đầu đàn, nhưng ngày trước thì lại do tiên phụ của tiểu đệ đứng đầu.
- Ngươi nói có vẻ khách khí quá, công việc gì các vị cũng che mắt lão

phu. Đấy là thái độ xem lão phu là người đầu đàn sao ?
Tư Đồ Tiếu cũng xem như không nghe, hắn nói tiếp:
- Ngày xưa, khi năm nhà liên minh, mọi hành động làm kẻ địch thất bại đều do tiên phụ hoạch định kế sách, chính vì vậy nên tiên phụ mới để lại di thư. Nhưng di thư này tiên phụ dặn chỉ được mở ra xem sau khi Đại Kỳ môn tái xuất giang hồ.
Hắc Tinh Thiên khen:
- Tư Đồ tiền bối hành động rất kín đáo, chu toàn, người khác khó mà bì kịp. Lão nhân gia chỉ sợ người khác biết những điều bí ẩn nên chỉ do lão tiền bối để di thư mà thôi, lại dặn mở thư xem. Đấy là chỉ vì muốn giữ bí mật không để tiết lộ.
Hắn sợ Linh Nhứt Phong không hiểu ý nên hắn đã cố ý thở dài một tiếng.
Không ngờ Linh Nhứt Phong nói:
- Tại sao kế thối địch của chúng ta lại phải giữ bí mật như vậy. Có lý nào diệu kế ấy lại không tìm ra người thực hiện hay sao ?
Tư Đồ Tiếu trả lời rất khéo léo:
- Không dám giấu Linh huynh, kế thối địch của các vị tiền nhân của ngũ phúc liên minh thực ra là chưa tìm ra được con người.
Mấy chữ "tiên nhân năm nhà chúng ta" là ám chỉ có cả tổ tông của Linh Nhứt Phong. Khiến lão không thể giận được bởi vì mấy chữ "không tìm được người" là do lão nói ra.
Thiết Trung Đường nghe xong cũng phải cười thầm, đồng thời chàng cũng phải thấy lạ:
"Không ngờ năm nhà đã nhiều lần thắng nhưng không biết bọn chúng đã dựa vào kế gian gì" Nên Thiết Trung Đường rất quan tâm lắng nghe.
Tư Đồ Tiếu nói tiếp:
- Nguyên do mấy đời gần đây của ngũ phúc chúng ta, mỗi khi gặp Đại Kỳ môn đều đi nhờ người khác giúp sức, nên Đại Kỳ môn lại càng hận hơn nên liều mạng để phục thù. Nhưng hằng ngày ngũ gia chúng ta rất ít lai vãng với người khác nên trong võ lâm không nghĩ rằng chúng ta đã có người giúp sức mà chỉ biết giữa ngũ phúc chúng ta với Đại Kỳ môn mà thôi.
Nhưng mọi chuyện trong thiên hạ không thể nào việc gì cũng lấy cái lý thường để mà cân nhắc được. Có một môn phái trong võ lâm sẵn sàng giúp sức với ngũ phúc chúng ta đối địch với Đại Kỳ môn. Những con người trong võ phái này thì tung tích luôn kỳ dị, võ công lại cao tuyệt mà còn truyền từ đời này đến đời khác, lúc nào cũng như vậy. Chỉ cần lúc nào Đại Kỳ môn tìm chúng ta để phục cừu thì

chỉ có một việc là chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể yêu cầu họ giúp sức, xưa nay chưa hề có lần nào từ chối. Thật khó mà có được những con người như vậy. Xưa nay chẳng bao giờ họ kể công và cầu danh. Những đệ tử được các vị chưởng môn phái đến giúp chúng ta cứ gia nhập vào môn hạ của chúng ta.
Hàng chục năm nay cứ mỗi lần Đại Kỳ môn tìm đến, tất cả những lần ấy đều bị võ phái này đánh bật, nhưng Đại Kỳ môn đâu có biết, bọn chúng cứ nghĩ rằng do ngũ phúc liên minh của chúng ta đánh bại họ mà thôi. Vì vậy, bọn chúng mới đánh giá võ công của chúng ta rất cao. Nhờ vậy lần vừa qua Đại Kỳ môn tìm đến thấy toàn lực của năm gia đình chúng ta nghênh địch là lập tức rút lui !
Tư Đồ Tiếu nói đến đây hắn mới dừng.
Linh Nhứt Phong đặt vấn đề:
- Nói như vậy, nếu ngày ấy Đại Kỳ môn không rút lui mà vẫn huyết chiến thế thì cả năm nhà chúng ta đều phải chết tiệt à ?
- Nói ra thì hổ thẹn nhưng sự thật thì như thế.
Tư Đồ Tiếu khẳng định vấn đề. Hắn thở dài một tiếng rồi nói tiếp:
- Nếu không như vậy thì làm sao, năm nhà chúng ta lại có uy thế trong võ lâm. Sự thật thì hầu hết đều do các đệ tử của phái này, vì chúng ta mà lập nên. Chính vì vậy nên tiên nhân của năm nhà chúng ta phải hết sức giữ kín. Cho dù thân thiết như con cháu cũng không dám tiết lộ. Những người thuộc môn phái này. Cần thì họ đến, xong việc thì họ đi, họ chưa hề nói với ai một lời.
Hắc Tinh Thiên xen vào:
- Việc này bây giờ cũng rõ là không tìm ra con người. Dẫu chưa có người nhưng không làm không được. Linh huynh hãy cho biết là ai ?
Linh Nhứt Phong "hứ" một tiếng định trả lời. Tư Đồ Tiếu đã nói tiếp:
- Trong di thư của tiên phụ muốn tiểu đệ tìm đến môn phái này, tuy họ chẳng kể công cầu danh nhưng lại rất tham lợi. Nếu muốn cầu họ ra tay, trước hết phải có cả vạn lạng vạng làm vật cầu tương trợ.
- Vì thế nên các vị lấy vàng của lão phu mang đến cho họ.
Tư Đồ Tiếu nói:
- Tiểu đệ cũng chỉ vì tính mạng của chúng ta, không thể nào không làm cách ấy, kể ra cũng có phần sai quấy nhưng xin Linh huynh tha thứ. Hà huống … Tư Đồ Tiếu cười khổ rồi tiếp:
- Hà huống khi ấy không có Linh huynh ở nhà, tiểu đệ dù có muốn tìm Linh huynh cũng không biết đâu mà tìm.
Hắc Tinh Thiên lại chen lời:
- Khi ấy vì gấp quá, không thể chờ đợi được nên chúng tiểu đệ chưa xen ý kiến mà đã lấy vì cứ nghĩ rằng thế nào Linh huynh cũng không

keo lận chi từng ấy của cải.
Linh Nhứt Phong cười hắc hắc nói:
- Các vị chỉ nói khẳng khái cho Linh Nhứt Phong. Thực ra lão phu cũng như các vị, cũng giống nhau cả, nghĩa là rất tiếc vàng bạc.
Hắc Tinh Thiên nói với Linh Nhứt Phong :
- Đó là Linh huynh nói cho vui mà thôi.
Linh Nhứt Phong trầm sắc mặt:
- Lão phu thử hỏi, nói rằng khi ấy vì gấp quá không thể chờ đợi, tại sao các vị không lấy vàng bạc của gia đình mình mà lại đi ăn trộm của lão phu ?
Hắc Tinh Thiên lúng túng:
- Đó … đó … Tư Đồ Tiếu vội vàng:
- Bọn tiểu đệ thực ra đâu có vàng bạc gì mà lấy.
- Buồn cười thật ! Nếu bảo rằng Thịnh gia bảo không có vàng bạc thì có thể tin được chỉ vì Tồn Hiếu là một con người trọng nghĩa khinh tài. Chỉ cần phất tay một cái là sạch cả ngàn lượng. Dù cho gia nghiệp của Thịnh đại nương giàu có đến mấy cũng bị hắn tiêu xài cả. Nhưng … nhưng nói đến Lạc mục mã trường, cả hàng vạn con ngựa quí, lại còn có việc ăn nên làm ra của Thiên Võ tiêu cục thì đâu đến nỗi nghèo khó như kẻ khác, quả thật là khó tin.
Tư Đồ Tiếu cười chua chát:
- Gia nghiệp của tiểu đệ xem ra thì như giàu có nhưng sự thực …
Linh Nhứt Phong la lớn:
- Đừng nói nữa, cả đời của lão phu không muốn nghe ai than nghèo.
Tư Đồ Tiếu vẫn không thay đổi sắc mặt:
- Nếu Linh huynh tha thứ, từ nay tiểu đệ sẽ không tái phạm.
Linh Nhứt Phong cật vấn:
- Lão phu hỏi các vị. Nếu như việc này là quang minh chính đại, tại sao sau khi làm xong việc các vị vẫn không thừa nhận ?
Tư Đồ Tiếu cũng lúng túng:
- Đó … đó … Hắn tuy trăm gian ngàn xảo lại có tài biện bác nhưng lần này bị Linh Nhứt Phong chất vấn hắn đành phải ngẩn ngơ không nói được gì.
Linh Nhứt Phong dồn thêm:
- Ngươi đã không trả lời được, chẳng bằng để lão phu trả lời thay cho.
Một là, ngươi nói môn phái thần bí ấy người đứng đầu là Phong Lăng Phong Cửu U từng có tên trong bài phú “Bích Lạc” Hai là, các ngươi trộm của ta cả vạn lạng vàng mang đến cầu hắn giúp sức, nhưng hắn lại không thân hành mà chỉ phái vài ba đệ tử đi theo các ngươi.

Ba là, người này gọi là Tô Hoàn. Hằng ngày hắn thích hoá trang là một thiếu niên tú sĩ tự cho rằng mình là kẻ phong lưu không xem các ngươi ra gì … Lão nói một mạch hết cả ba điều. Nghe xong, bọn Tư Đồ Tiếu đều biến sắc.
Tư Đồ Tiếu xoa hai tay nói:
- Không ngờ tai mắt của Linh huynh quá tài khiến bọn tiểu đệ hết lời khâm phục.
Tuy hắn cười thật lớn nhưng tiếng cười rất khó nghe.
Linh Nhứt Phong nói tiếp:
- Các ngươi thấy Phong Cửu U chưa từng ra mặt, tuy trong lòng lấy làm thất vọng nhưng khi thấy võ công của Tô Hoàn siêu phàm nên cũng mừng thầm, chỉ bằng vào một mình Tô Hoàn cũng đủ cho Đại Kỳ môn phải nể mặt. Không ngờ Tô Hoàn cũng chưa chính thức đấu với Đại Kỳ môn nhưng đã bị bại trận với một thiếu nữ vô danh ở làng thợ rèn. Khi ấy Tô Hoàn mới vỗ ngực nói rằng bất luận như thế nào hắn cũng thỉnh sư phụ của hắn là Phong Cửu U xuống núi.
Những điều Tô Hoàn nói quả đúng. Phong Cửu U đã thân hành ra tay.
Lúc ấy, Xích túc hán của Đại Kỳ môn không biết vào Trung Nguyên có việc gì, bề ngoài của hắn khiến mọi người chú ý nên bị tiêu khách của Thiên Võ tiêu cục phát hiện. Các người biết được tin này nên đang bàn luận cách đối phó như thế nào. Không ngờ Phong Cửu U nghe được, nên hắn một mình một ngựa bắt sống Xích túc hán, rồi còn dùng âm công nhiếp hồn đại pháp làm hắn mất cả bản tính, hắn chỉ còn lại như một con người sắt đá và trở thành một tên nô lệ, phục tòng Phong Cửu U vô điều kiện.
Thế là các ngươi bội phục Phong Cửu U đến năm vóc gieo xuống đất.
Khi Tô Hoàn đến thỉnh sư phụ hắn xuống núi, thì các ngươi đã cố ý bắt Thủy Linh Quang những tưởng để uy hiếp Thiết Trung Đường nghe lệnh ngươi vô điều kiện.
Các ngươi tưởng rằng Thiết Trung Đường phải khuất phục. Không ngờ lại có một người võ công cao tuyệt là Ma Y Khách đuổi các ngươi chạy dài, cứu Thủy Linh Quang.
Thế là các ngươi đem việc này kể với Phong Cửu U. Phong Cửu U đã biết rõ lai lịch của Ma Y Khách nhưng không nói với các ngươi. Chỉ vì hắn đối với Ma Y Khách cũng có mưu đồ riêng. Bên ngoài thì vì các ngươi mà hành động, nhưng bên trong lại vì quyền lợi riêng tư. Chỉ hận là cái đó cũng không ai biết ý đồ của Ma Y Khách.
Khi ấy tỷ muội Cửu Tử Quỷ Mẫu lại giả danh của Ma Y Khách gởi

thiếp mời đông đủ các ngươi cũng dự vào một phần.
Phong Cửu U rất mừng. Thế là cùng với các ngươi hùng hùng hổ hổ kéo đến. Các ngươi nghĩ rằng với võ công như Phong Cửu U cũng đã đủ rồi. Nhưng có ai ngờ ngoài người có người, ngoài trời có trời. Võ công của Phong Cửu U tuy cao nhưng so với người khác họ càng cao hơn.
Khi ấy các ngươi mới sáng con mắt ra nhìn thấy thê tử của Dạ Đế, đồng thời Trác tam nương khinh công như điện chớp, bình thường khó mà kiếm được một người như vậy. Thêm vào đó, mấy thiếu phụ áo đen, tự xưng là sứ giả của trời, các ngươi cũng không lường được võ công của họ … Các ngươi nhìn thấy ngay như Phong Cửu U và Trác tam nương còn sợ họ, lại chứng kiến họ cứu Thiết Trung Đường cũng không thể làm gì được hơn.
Nhưng võ công của Thiết Trung Đường tiến bộ đến mức mà các ngươi có nằm mơ cũng không hình dung nổi. Hắn vốn là bại tướng của các ngươi nhưng hôm đó hắn đánh cho các ngươi một trận tơi bời.
Kết quả của chiến dịch Lao Sơn là:
Trác tam nương và Phong Cửu U bỏ chạy, Tô Hoàn chết tại chỗ, thi thể cũng không còn, chị em Quỷ Mẫu cùng tất cả môn hạ Quỷ mẫu đều bị mấy thiếu phụ áo đen mang về đảo Thường Xuân.
Đặc biệt là các ngươi chạy không dám nhìn lui. Sau đó các ngươi thấy bọn Thiết Trung Đường vẫn còn ở trên núi nên các ngươi quyết tâm ngồi chờ phía dưới núi. Một ngày sau, Phong Cửu U trở lại Lao Sơn, lần này hắn hẹn giúp sức, do hắn tự thị võ công không hết biết cách mạ lỵ để đòi động thủ.
Không ngờ thê tử của Dạ Đế cùng với Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang đều vào phòng bí mật. Phong Cửu U có chửi mắng cách nào họ cũng không nghe. Các ngươi không biết làm gì nữa chỉ còn cách phóng lửa đốt thiêu sạch của một thiên cung của Dạ Đế, còn châu báu ở trong cung các ngươi đều lấy sạch.
Việc ấy, các ngươi cũng giấu cả Phong Cửu U và giấu hết mọi người vì các ngươi sợ rằng nếu có một người biết, các ngươi sẽ mất đi một phần châu báu. Khi các ngươi trộm vàng của lão phu vốn nghĩ rằng sau khi hoàn thành công việc mới cho lão phu biết bởi lý do rất chính đáng, cũng nghĩ rằng lão phu không có chuyện để mà nói ra.
Nhưng sau khi chiếm được số châu báu ấy, các ngươi liền thay đổi chủ ý sợ rằng lão phu biết được việc này thì buộc các ngươi phải trả lại số vàng của lão phu. Thực ra các ngươi trăm gian ngàn xảo, tưởng rằng che mắt được ta, đâu ngờ rằng lão phu đã theo dõi điều

tra rất kỹ càng, hiểu rõ tất cả mọi việc.
Linh Nhứt Phong thao thao bất tuyệt. Nói đến đây, lão ngửa mặt lên trời cười như điên cuồng rồi đặt vấn đề chất vấn:
- Tư Đồ Tiếu, Hắc Tinh Thiên tất cả những gì mà lão phu đã nói có chữ nào sai không ?
Sắc mặt của bọn Tư Đồ Tiếu lúc xanh mét, lúc trắng bệch, trông mặt tên nào tên nấy đều sượng sùng, ngơ ngác nhìn nhau không nói được một tiếng nào.
Linh Nhứt Phong nói ra tất cả những điều bí ẩn, bọn Tư Đồ Tiếu sửng sờ dù có nằm mơ cũng không ngờ đến.
Thiết Trung Đường nghe rõ cả những gì mà Linh Nhứt Phong đã nói ra, cơ hồ chàng như muốn nhảy ra khỏi nơi lẫn núp.
Những gì mà Tư Đồ Tiếu đã nói lại về nội dung di thư của phu thân hắn, hoàn toàn nằm ngoài ý tưởng của Thiết Trung Đường. Hèn gì trong những năm gần đây Đại Kỳ môn luôn luôn thất bại. Không phải thất bại trước võ công của ngũ phúc liên minh mà thất bại bởi tay các môn hạ của Phong Cửu U. Đó là một bí ẩn mà Đại Kỳ môn, tứ vị chưởng môn trở xuống đều không hay biết.
Bất giác Thiết Trung Đường cảm thấy vô cùng vui mừng vì chàng nghe được những bí ẩn của bọn chúng. Những gì mà Linh Nhứt Phong khám phá, dù Thiết Trung Đường cũng có mặt tại đương trường nhưng chàng làm gì biết được những khúc triết của những sự kiện đã xảy ra. Hơn thế, chàng biết được những sự kiện như Xích Túc Hán vì sao bị bắt. Cửu Tử Quỷ Mẫu đi về đâu, tại sao Phong Cửu U lại đối địch với Đại Kỳ môn cùng với sự kiện Dạ cung bị thiêu trụi … Những điều này càng khiến cho Thiết Trung Đường càng phải tự nguyện tìm cho ra những bí mật của chúng, không ngờ trong giây phúc này Linh Nhứt Phong đã nói ra tất cả.
Chàng nên cám ơn cả Linh Nhứt Phong và cả Trầm Phủ Bạch. Thiết Trung Đường đoán rằng tất cả những bí ẩn đó đều do Trầm Phủ Bạch báo cáo với Linh Nhứt Phong, bởi vì chính hắn mới là người biết tất cả những bí ẩn của bọn Tư Đồ Tiếu.
Bây giờ chỉ còn một điều duy nhất làm cho Thiết Trung Đường nghi nan là không biết Phong Cửu U đã lén nhờ người giúp sức, người đó là ai. Và người này ắt phải là người có võ công cao tuyệt.
Nghe Linh Nhứt Phong tố giác, vạch trần tất cả. Hắc Tinh Thiên run rẩy :
- Những … những việc ấy … ai nói với Linh huynh ?
Linh Nhứt Phong nói mỉa mai:
- Nếu muốn người khác không biết, trừ phi là không hành động.

Hắc Tinh Thiên ấp úng:
- Nhưng … nhưng việc này … Tư Đồ Tiếu nghiêm giọng:
- Hắc huynh bất tất phải hỏi, ai là người báo cáo những ẩn tình này cho Linh huynh, đến bây giờ mà Hắc huynh vẫn chưa biết à ?
Hắc Tinh Thiên nôn nóng hỏi:
- Người nào ?
- Ngoài đồ đệ của Hắc huynh thì còn ai ?
Hắc Tinh Thiên liền nổi giận:
- Thì ra là hắn … Hắc Tinh Thiên liếc nhìn Linh Nhứt Phong, bỗng nhiên hắn cười ha hả:
- Phủ Bạch, ngươi được lắm, ngươi nói hay lắm. Bọn tiểu đệ cũng không biết phải nói gì với Linh huynh, cũng không ngờ cái tên môn đệ ấy trung thành với sư phụ mà đến nỗi đem việc ấy báo cáo với Linh huynh, ha … ha … ha … được … Tâm tư của Tư Đồ Tiếu rất linh mẫn. Vốn luôn hơn người khác nhưng hắn cũng không ngờ thái độ chuyển biến quá nhanh của Hắc Tinh Thiên.
Linh Nhứt Phong cười như điên cuồng nói:
- Hắc Tinh Thiên ! Đến giờ phút này mà ngươi vẫn còn xem thường kẻ khác, cho Linh Nhứt Phong này chỉ là đứa trẻ lên ba !
Hắc Tinh Thiên hổ thẹn quá hóa giận, hắn vỗ bàn nạt:
- Linh huynh, đừng có nghĩ rằng Hắc Tinh Thiên này sợ. Chẳng qua ta nghĩ lại cái tình ngày trước nên nhường Linh huynh một lần đó thôi !
Linh Nhứt Phong thản nhiên hỏi:
- Nếu không nhường thì như thế nào ?
Thấy căng, Tư Đồ Tiếu nói chậm rãi:
- Điều mà Hắc huynh nói ra cũng không nhầm chút nào. Còn không… ha ha … cả mười cánh tay thì có sợ gì hai tay !
Linh Nhứt Phong cười như điên cuồng:
- Đúng, mười cánh tay … Một đại hán áo đen cúi đầu mang vào một bình rượu. Khi đến gần bên Linh Nhứt Phong, bất chợ lão vỗ nhẹ vào vai hắn nói:
- Ngươi tốt lắm ! Khỏe không ?
Đại hán áo đen không hiểu gì trọi nhưng hắn vẫn cứ đáp:
- Dạ khỏe mạnh … Hắn vừa nói xong thì toàn thân hắn run bần bật, nghe một tiếng “bình” chiếc bình rượu rơi xuống đất bể nát.
Đại hán này là người của Thiên Võ tiêu cục. Hắc Tinh Thiên thấy tình trạng khẩn trương của hắn, vụt đứng dậy giận dữ:
- Thằng nô tài đáng chết, sao còn chưa lau đi.
Đại hán này từ từ chuyển mình dưới ánh sáng của ngọn đèn, trông

mặt hắn chuyển qua màu đen tím, mắt trợn ngược trông thật đáng sợ.
Hắc Tinh Thiên hỏi:
- Ngươi … ngươi sao vậy ?
Đại hán này vuốt mồ hôi lạnh rồi chỉ nói được một tiếng:
- Hắn … rồi nhào xuống đất.
Mọi người biết rõ hắn đã bị trúng kịch độc của Linh Nhứt Phong. Nhưng chỉ thấy vừa rồi Linh Nhứt Phong mới vỗ nhẹ vào vai hắn một cái mà đã khiến cho một tên đại hán to lớn như vậy phát độc chết, thủ đoạn ghê gớm, với bàn tay kịch độc làm cho ai nấy hết sức ngạc nhiên. Thấy vậy, Bạch Tinh Võ không chờ lão mở miệng, dành nói trước:
- Việc đó không che giấu được Linh huynh, bọn tiểu đệ đã nói rõ, bây giờ chỉ còn thương lượng với Linh huynh mà thôi.
Hắn vừa chứng kiến thái độ của Hắc Tinh Thiên, lời thị uy của Tư Đồ Tiếu, bàn tay kịch độc giết người của Linh Nhứt Phong. Tất cả những điều đó, hắn không đề cập đến, hắn xem như những sự kiện ấy chưa xảy ra, miệng hắn nói những ngôn từ khẩn thiết, thái độ rõ ràng, hình như hắn đã có chủ ý trao cho Linh Nhứt Phong một cách chân thành.
Thiết Trung Đường thấy thế chàng thầm nhủ:
“Võ công của bọn chúng thì không đáng sợ. Nhưng chỉ có điều tên nào cũng là đại gian đại ác. Đó là điều đáng sợ hơn cả võ công.
Linh Nhứt Phong nói:
- Các hạ muốn cùng với Linh mỗ bàn bạc một cách chân tình, tại sao cho đến bây giờ mới nói ra không sợ chậm quá rồi sao ?
Bạch Tinh Võ không chú ý gì đến ngôn ngữ mỉa mai của Linh Nhứt Phong, nói tiếp:
- Vạn lượng vàng ấy, bọn tiểu đệ sẽ hoàn lại cho Linh huynh, chỉ có điều mong Linh huynh nghĩ đến đại cuộc, đừng hiềm hận chúng tiểu đệ. Chúng tiểu đệ sẽ tiếp tục hợp tác một cách chân thành cùng với Phong lão tiền bối diệt bọn Đại Kỳ môn.
Trước hết hắn đem chuyện vàng bạc hầu đánh động Linh Nhứt Phong, rồi hắn lại đem việc Đại Kỳ môn đánh động hận thù của lão. Điều này quả là hắn đã điểm huyệt rất lợi hại. Không ngờ Linh Nhứt Phong chỉ cười nhạt nói:
- Vạn lượng vàng chỉ là vật ngoại thân, lão phu không cần đến. Còn như thế nào đi nữa cũng chẳng cần nói đến, nhưng bắt tay với Phong Cửu U thì lão phu không bao giờ chấp nhận.
Bạch Tinh Võ ngơ ngác hỏi:
- Phải chăng là Linh huynh chưa thấy võ công của Phong lão tiền bối.

Linh Nhứt Phong nói rõ:
- Võ công của Phong Cửu U có thể liệt vào hàng mười cao thủ trong võ lâm hiện nay, nhưng cái tâm của hắn rõ ràng là lão phu chưa thể thấy rõ ?
Bạch Tinh Võ hỏi lại:
- Nếu được Phong lão tiền bối giúp sức thì thanh thế của chúng ta càng cao, chẳng biết vì sao Linh huynh lại không muốn là có ý như thế nào ?
Linh Nhứt Phong nói chậm rãi:
- Sự kiện giữa Đại Kỳ môn với ngũ phúc liên minh, bên ngoài nhìn tuy đơn giản, kỳ thực thì phức tạp ở trong nội tình, ngoài cả sự tưởng tượng của chúng ta !
Bạch Tinh Võ lấy làm lạ:
- Linh huynh nói như vậy. Phải chăng ngoài Phong lão tiền bối còn có một người nào dính vào chuyện này ?
Linh Nhứt Phong nói thêm:
- Chẳng những có người khác mà người ấy đã thối ẩn ngoài đời chúng ta. Con người mà thỉnh thoảng giang hồ nhắc lại những truyền thuyết. Trong những truyền thuyết ấy có nhắc lại tên của các cao nhân này !
Tư Đồ Tiếu nói:
- Việc này đang còn bí ẩn, ngay tiểu đệ cũng không biết đến, tại sao Linh huynh nhờ đâu mà biết được ? Tiểu đệ xin được nghe.
Linh Nhứt Phong nói tiếp:
- Ngươi còn không biết nhiều chuyện nữa !
Bạch Tinh Võ vội vàng chen vào:
- Bọn tiểu đệ xin rửa tai chờ nghe, xin Linh huynh cho biết.
Hắn châm rượu mời Linh Nhứt Phong một ly.
Linh Nhứt Phong uống một hơi cạn ly rồi nói:
- Tư Đồ tiền bối để di thư cho Tư Đồ Tiếu, nhưng tiên phụ há không để lại di thư cho lão phu !
Nghe thế, Tư Đồ Tiếu giật mình hỏi:
- Trong thư nói những gì ?
Linh Nhứt Phong không chú ý gì đến Tư Đồ Tiếu. Lão nói tiếp:
- Bức thư mà Tư Đồ Tiếu nhận được tuy nội dung chứa đựng những điều bí mật, nhưng những bí ẩn ấy rất nhiều.
Nói đến đó, gương mặt đen sẫm của lão biến thành trắng, trên tránh lão lấm tấm mồ hôi.
Thấy vậy Tư Đồ Tiếu cười thầm nhưng hắn giả vờ biến sắc hỏi:
- Linh huynh vì sao vậy ?

Linh Nhứt Phong run bần bật, hình như lão không chịu đựng được nỗi đau đớn, lão không nói gì cả, lão thò tay vào giỏ bắt một con cóc độc còn sống bỏ vào miệng nhai sạch. Sau đó mới thấy Linh Nhứt Phong có phần tỉnh táo, sắc mặt trở lại màu đen xạm.
Bọn Tư Đồ Tiếu đều là những kẻ lịch thiệp giang hồ, nên đều biết rõ do Linh Nhứt Phong vì nôn nóng luyện võ công, không có phân biệt gì đến lợi hại nên lão đã luyện công phu tà đạo.
Công phu tuy luyện thành công nhưng trong máu và kinh mạch của lão chứa đầy chất độc, nên phải thường ăn những con vật độc để lấy độc trị độc, khắc chế độc tính ở trong huyết mạch. Còn không thì bị đau đớn không thể chịu nổi. Nhưng mỗi lần lão ăn một con vật độc thì độc ở trong người lại gia tăng. Như vậy chưởng lực của lão càng ngày càng độc hơn. Lần sau độc hơn lần trước và chất độc phát tác lại càng mạnh.
Do vậy nên lão ăn loại vật độc là lẽ tự nhiên. Loại ác tính này nó cứ trà trộn nhau không biết đến địa bộ nào mới dứt được.
Tư Đồ Tiếu mừng thầm:
“Linh Nhứt Phong, bây giờ thì ta còn sợ ngươi. Nhưng sẽ có một ngày ta sẽ chứng kiến tận mắt, ngươi sẽ nhận một cái chết do chính sự luyện tập độc chưởng của ngươi.” Linh Nhứt Phong lại uống một ly cạn:
- Trong bức thư tiên phụ để lại có nói rõ. Một là muốn lão phu không nên dựa vào sức mạnh của môn phái Phong Cửu U. Nếu cứ dựa vào Phong Cửu U thì đừng nghĩ đến việc tiêu diệt Đại Kỳ môn. Nếu không diệt Đại Kỳ môn thì con cháu đời đời của chúng ta hết sức nguy khốn. Cho nên muốn diệt hậu hoạn thì hãy đi cầu một dị nhân khác, chứ không được tìm đến Phong Cửu U.
Chỉ nghe có tiếng hỏi không thấy người :
- Vì sao ?
Linh Nhứt Phong nói:
- Nguyên nhân của nó thì rất nhiều, nhưng điều quan trọng nhất cần phải quan tâm. Đó là Thường Xuân đảo. Những thánh nữ áo đen của Nhựt Hậu tọa lạc là môn phái mà Phong Cửu U không dám động đến.
Linh Nhứt Phong nói đến đó, lão chợt phát giác thần sắc lạ kỳ của bọn Tư Đồ Tiếu. Kể từ khi có mấy tiếng “vì sao” thì không còn nghe họ nói gì nữa.
Linh Nhứt Phong cũng giật mình, lão hỏi:
- Ai đó ?
Mắt lão nhìn trừng trừng lên chỗ ẩn mình của Thiết Trung Đường.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 25
Đa tình đã rũ sạch

Canh tư đã đến, Ôn Đại Đại ở trong đền Thánh Mẫu cứ đưa mắt nhìn bốn phía vẫn không thấy bóng dáng của Thiết Trung Đường đâu cả, còn các thiếu phụ áo đen thì chuẩn bị lên đường.
Nàng cảm thấy rất nôn nao, tự nhủ:
"Đại ca rất tha thiết cùng đi với mình tại sao giờ này vẫn chưa đến. Phải chăng … phải chăng đã xảy ra việc gì cũng nên?" Chợt thấy một thánh nữ bước đến nói lạnh lùng:
- Có việc gì mà muội lại nhìn quanh nhìn quẩn như vậy?
Ôn Đại Đại thầm lo, nói ấp úng:
- Muội thiếu sót một việc của ma đầu, chỉ sợ hắn tìm đến chất vấn.
Câu nói này chỉ vì hoảng hốt quá nên nàng buộc miệng nói ra. Nhưng sau khi nói ra thì trong lòng Đại Đại lại nhớ đến lão nhân áo tím. Tiếng nói của lão như rõ mồn một bên tai nàng:
- Bất luận cô nương đến đâu lão phu cũng tìm ra cô nương… Tiếng nói ấy mỗi lúc mỗi rõ, nàng cố xua đuổi nhưng không thể nào xua đuổi được, bất giác nàng thấy sợ.
Đến khi thánh nữ ấy nói:
- Muội đã chết một lần rồi. Khi còn sống bất luận còn nợ điều gì với bất cứ ai đều có thể không có gì mà lo nghĩ cả.
- Nhưng người này thần thông quảng đại, rất lợi hại … Thánh nữ lạnh lùng:
- Bất luận hắn lợi hại như thế nào cũng không thể đòi nợ đối với người đã chết.
- Nhưng … nhưng muội hoàn toàn chưa phải là người chết !
Thánh nữ áo đen lại nói:
- Bây giờ lên đường, khi trời sáng thì đã lên thuyền. Sau giờ ngọ thì đã tới đảo, khắp thiên hạ này còn ai to gan dám đến nơi đó để quấy rầy.
Ôn Đại Đại thở dài nhẹ nhõm, nàng ngửa mặt nhìn trời xanh rồi nói chậm rãi:
- Chỉ cần chừng bốn năm tiếng đồng hồ nữa, thì ta không cần phải quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.
Tuy nàng tự nói, tự trách với chính mình, nhưng trong tiếng nói của nàng như còn giấu lại cái gì đó u oán không nói ra được. Trong cuộc

sống hồng trần, đã có những con người và những sự kiện do chính nàng tự nguyện lo sợ thay cho những con người mà nàng đã dính ân tình.
Thiết Trung Đường thấy Linh Nhứt Phong hướng về chỗ chàng nạt hỏi, chàng giật mình cho rằng Linh Nhứt Phong sẽ phát giác ra chàng.
Không ngờ trong khi ấy, Thiết Trung Đường thấy có một bóng người phi thân vào nơi cửa sổ để vào trong khoang thuyền. Người này đứng ngay chỗ mà nơi đó Thiết Trung Đường đang ẩn thân. Do Thiết Trung Đường chỉ chú tâm theo dõi tình hình ở bên trong nên không thấy, vả lại khinh công của người này thật đáng sợ. Người này cũng không ngờ trong đống dây thừng cũng có một người nữa nhưng hắn cũng không thấy, nên Thiết Trung Đường rất mình.
Người này thân pháp khinh công đã cao mà dung mạo rất tuấn mỹ, dáng dấp rất tiêu xái, tay cầm một cái quạt có gắn hai hạt minh châu. Nếu Thiết Trung Đường không thấy thân pháp thì cứ tưởng người này chỉ là một cậu công tử con nhà giàu có đi du sơn ngoạn thủy mà thôi chứ không thể là một võ lâm hào kiệt tuyệt kỷ như vậy.
Thấy vậy, bọn Tư Đồ Tiếu biến sắc, họ không còn nghi ngờ còn có một người đang ẩn mình ở bên ngoài. Linh Nhứt Phong lớn tiếng:
- Tiểu tử, ngươi định làm gì?
Chàng thiếu niên áo tím biết rõ ở đây đều là những tay cao thủ võ lâm rất độc ác nhưng sắc mặt của chàng vẫn thản nhiên có vẻ xem thường tất cả.
Đôi mắt thiếu niên nhìn quanh, tay phe phẩy chiếc quạt rồi cười ha hả:
- Tầm nhìn của các hạ giỏi đấy nên mới thấy chỗ tại hạ ẩn mình, nhưng còn một việc thì các hạ hoàn toàn sai nhầm.
Linh Nhứt Phong giận dữ hỏi:
- Nhầm việc gì?
Thiếu niên áo tím nói:
- Người vừa rồi hỏi các hạ hoàn toàn không phải là tại hạ.
Linh Nhứt Phong kinh ngạc:
- Không phải ngươi thì còn ai?
Thiếu niên áo tím nhìn về hướng bức rèm ở phía sau khoan thuyền mỉm cười :
- Lão tiền bối, sao chưa ra mặt, hay là chờ tại hạ ra mời?
Nói chưa dứt lời, phía sau bức rèm có tiếng cười vọng vào nghe chói tai:
- Hảo tiểu tử, ngươi ở đây !

Một bóng người xuất hiện. Người này thật cao nhưng dáng cằn cỗi, chẳng khác nào cây tre khô lay động theo chiều gió đi tới, đưa những ngón tay thật lực chỉ vào mũi rồi cười rất kỳ quái hỏi:
- Linh Nhứt Phong, nhận ra ta không?
Tiếng nói như đao kiếm chạm vào nhau vô cùng khó nghe.
Thiết Trung Đường thấy người này bất giác giật mình. Nhưng bọn Tư Đồ Tiếu nhìn người này lại rất mừng. Chợt nghe Linh Nhứt Phong hét lớn:
- Phong Cửu U !
Phong Cửu U cười khanh khách:
- Tốt, kể ra ngươi vẫn có nhãn lực khá đấy, ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại không muốn nắm tay cùng với ta?
Tuy sắc mặt của Linh Nhứt Phong có chút thay đổi nhưng lão không hề sợ hãi, cười nhạt:
- Điều đó vì sao, chính bản thân ngươi hiểu rõ nhiều hơn ta.
Phong Cửu U trầm mặt nói lớn:
- Ta hỏi ngươi những gì thì ngươi hãy trả lời theo yêu cầu chứ đừng có nói ra những điều không đâu thêm hôi hám.
- Ngươi muốn ta nói ra hay sao? Được ! Xin các vị hãy nghe đây. Cơ bản là Phong Cửu U không dám diệt trừ Đại Kỳ môn và cũng không muốn … Phong Cửu U hét:
- Im cái mồm !
- Đó là do ngươi muốn ta nói ra, tại sao lại còn muốn ta im mồm?
Phong Cửu U nổi giận:
- Ngươi dám nói những lời như đánh vào mặt chúng ta?
Linh Nhứt Phong tự tin:
- Người nào sợ Phong Cửu U, còn ta, Linh Nhứt Phong không sợ ngươi !
Bọn Tư Đồ Tiếu thấy Linh Nhứt Phong dám nói thẳng như vậy nên tên nào tên nấy đều thất kinh. Nhưng Thiết Trung Đường chỉ lạ lùng ở chỗ:
“vì sao Phong Cửu U lại không dám diệt trừ Đại Kỳ môn?” Phong Cửu U nở nụ cười quái dị:
- Ngươi chẳng khác một con mèo dựa vào công phu độc chưởng rồi muốn tranh nanh múa vuốt, ta chỉ cần một ngón tay là đủ giết ngươi !
Linh Nhứt Phong cười như điên cuồng:
- Ngươi cứ thử xem !
- Ngươi biết cũng rất nhiều, nhưng cũng nói quá nhiều, ắt ta phải thanh toán ngươi.
Phong Cửu U lúc này đã đứng trước mặt Linh Nhứt Phong.

Hai chưởng của Linh Nhứt Phong đã phát ra, hắc khí từ trong lòng bàn tay của lão bay ra thật đáng gờm.
Nhưng Phong Cửu U lách mình và không rõ lão đã sử dụng động tác gì đã sát vào bên trái Linh Nhứt Phong. Linh Nhứt Phong rút tay về định vỗ vào vai Phong Cửu U.
Bàn tay của Linh Nhứt Phong kịch độc, bất luận là chạm vào chỗ nào trên thân thể thì đối phương chịu chết ngay. Do đó chưởng thế của lão không cần hướng đến đối phương. Không ngờ Phong Cửu U trong nháy mắt đã nhảy qua bên phải của Linh Nhứt Phong. Thế công của Linh Nhứt Phong rất độc hại nên Phong Cửu U không dám chống trả. Sau hai chiêu, bọn Tư Đồ Tiếu rất kinh ngạc.
Chợt nghe tiếng cười của Phong Cửu U :
- Các tiểu tử hãy xem đây, chưởng lực của tên họ Linh này tuy độc, nhưng khi nào bị tay hắn vỗ vào, còn không để hắn đụng vào thì không việc gì sợ hắn.
Linh Nhứt Phong lại phóng thêm bảy chiêu nữa, lòng bàn tay hắn đen hơn nữa sau bảy chiêu thì bàn tay của lão đen thủi.
Mọi người biết rằng lão tống hết chất độc ở trong người tụ vào hai bàn tay, ai đứng gần lão thì ngửi thấy có một mùi rất khó chịu.
Công phu ngũ độc chưởng này rất kỳ lạ, nhưng thân hình của Phong Cửu U linh động nên Linh Nhứt Phong không thể nào đụng được vào chéo áo của lão.
Sau ba chục chiêu, Phong Cửu U nói:
- Ta làm con vượn kể đã đủ rồi, xem đây.
Song chưởng của Phong Cửu U phóng luôn ba chiêu. Ba chiêu này được phóng ra nhanh đến độ không ai thấy chưởng thế biến hóa như thế nào.
Thấy nguy, Linh Nhứt Phong thối liền một lúc ba bước. Thủ chưởng của Phong Cửu U không biết vì sao co lại, trông như lão đã bị mất xương vai, lão xuyên qua song chưởng của Linh Nhứt Phong, áp sát vào ngực của đối phương. Nhứt Phong tránh được chiêu đó nhưng không thể nào tránh được chiêu kế tiếp. Bọn Tư Đồ Tiếu cứ ngỡ là Nhứt Phong phải bị trọng thương dưới tay Phong Cửu U.
Không ngờ Linh Nhứt Phong lại không tránh né, lão trở tay rút trong ống tay áo ra một vật đưa lên hỏi:
- Phong Cửu U, hãy nhìn đây là vật gì?
Phong Cửu U liền hãm lại chưởng thế, nhưng thủ chưởng chỉ còn cách vài phân là đúng vào ngực của Nhứt Phong, chỉ cần bàn tay của Phong Cửu U nhấn thêm chút nữa là đủ kết thúc mạng sống của Linh Nhứt Phong. Thì ra, cái vật trong tay Linh Nhứt Phong là một

phong thư. Bao thư cũng rất lạ lùng.
Mày giấy xanh như ngọc, ở trên bao thư có vẽ một bàn tay màu đen !
Vừa thấy dấu hiệu này quả nhiên Phong Cửu U thất kinh hỏi:
- Thư … trong thư đã viết những gì?
Tuy thủ chưởng của Phong Cửu U chưa rút về nhưng tiếng nói mất tự nhiên.
Linh Nhứt Phong nói:
- Mở ra mà xem !
Phong Cửu U lấy bức thư mở ra xem, sắc mặt của lão thay đổi một cách lạ kỳ, cũng không ai biết rõ lão đang mừng hay đang giận.
Mọi người đều không biết trong thư nói những gì mà chỉ thấy thái độ của Phong Cửu U cũng đủ biết lão đang hoảng hốt.
Riêng chỉ có Thiết Trung Đường đang ở trên nhìn xuống nên chàng đọc rất rõ:
Bức thư mở đầu:
“Phong Cửu U ! Nếu ngươi đụng đến đồ đệ của ta một sợi lông, lão phu liền bắt ngươi phải thét lên bốn mươi chín ngày mà chết, thiếu một ngày thì lão phu không làm người !” Phía dưới không đề tên tuổi mà chỉ vẽ một lão nhân đang ngồi ăn rắn độc.
Tuy chỉ có mấy chữ nhưng đã nói lên sức mạnh của lão nhân này.
Sắc mặt độc ác của Phong Cửu U nở một nụ cười gượng:
- Thất kính, thất kính, thì ra Linh huynh đã là môn đệ của Xang Độc đại sư.
Mọi người thấy đột nhiên lão khách khí đối với Linh Nhứt Phong, lão còn gọi Linh Nhứt Phong là “Linh huynh” lại càng thấy lạ hơn.
Linh Nhứt Phong hỏi mỉa mai:
- Không phải là ngươi muốn giết ta hay sao? Xin mời ra tay !
Phong Cửu U cười xả lả:
- Vừa rồi, Phong mỗ chỉ nói đùa chơi, xin Linh huynh đừng chấp.
Phong mỗ cùng Xang Độc đại sư là bằng hữu thì làm sao Phong mỗ đả thương cao đồ của Xang Độc đại sư?
Linh Nhứt Phong cười nhạt:
- Trong thư của gia sư tất là mong ngươi nhẹ tay, vì sao ngươi không cho mọi người xem?
Phong Cửu U vội vã nói:
- Không xem cũng được … không xem cũng được.
Lão bỏ ngay bức thư vào trong bụng rồi hỏi cho qua chuyện:
- Chẳng biết Linh huynh theo Xang Độc đại sư vào lúc nào?
Linh Nhứt Phong đáp:
- Sau khi ta đọc thư của gia phụ thì lập tức tìm đến gia sư. Lão sư

liền thu nhận ta ngay.
Phong Cửu U tươi cười :
- Rất tốt ! Rất tốt ! Linh huynh đã là môn hạ của Xang Độc đại sư thì tất cả việc gì đều có thể thương lượng giữa chúng ta.
Linh Nhứt Phong hỏi:
- Nhưng đối với Đại Kỳ môn thì còn phải làm gì?
Phong Cửu U đáp:
- Việc này, sau này chúng ta hãy bàn cũng không muộn. Bây giờ …
Chợt lão nhìn về thiếu niên áo tím, trên mặt lão vắng nụ cười.
Thiếu niên áo tím với đôi mắt bàng quang, bây giờ hắn mỉm cười tay hắn phe phẩy chiếc quạt nói:
- Các hạ không làm được gì người ta rồi muốn trút giận vào tại hạ hay sao?
Phong Cửu U giận dữ :
- Ai gọi ngươi đến đây?
Thiếu niên áo tím nói:
- Gia phụ sai tại hạ đến đây để chờ một người, nhưng tại hạ thấy có ánh đèn ở trong thuyền đà vô ý nhảy vào, xin tha tội, tha tội.
Tuy miệng nói “tha tội” nhưng thái độ của hắn chẳng coi ai ra gì cả.
Phong Cửu U đe dọa:
- Chỉ có hai chữ “tha tội” đủ sao?
Thiếu niên hỏi:
- Các hạ còn muốn gì nữa? Bất cứ điều gì tại hạ cũng đều tuân mệnh.
Phong Cửu U nói:
- Ngươi nghe trộm cũng nhiều, nhìn trộm cũng nhiều, trước hết ta sẽ cắt hai lỗ tai của ngươi. Sau đó ta sẽ móc hai mắt.
Thiếu niên áo tím vẫn phe phẩy chiếc quạt. Miệng tủm tỉm cười, xem chừng hắn nghe như vậy lấy làm vui, hắn xem như Phong Cửu U đang nói với người khác chứ không phải nói với hắn.
Phong Cửu U lại nói:
- Những gì ngươi đã nghe, đã thấy, nếu tất cả đều ghi ở trong lòng thì ta sẽ móc tim ngươi ra.
Lão nói xong, đưa mấy ngón tay ra thành trảo xem chừng như đã có quả tim ở trong tay.
Thiếu niên áo tím cứ cười :
- Đúng quá, đúng quá, quả tim ấy không thể lấy được. Nếu quả tim đã bị móc ra thì làm sao mà sống? Tại hạ chưa luyện thành Ngũ Độc chưởng, lại không có bức thư cứu mạng. Nếu các hạ muốn động thủ thì tại hạ chỉ còn chết.

Phong Cửu U nở nụ cười kỳ quái:
- Xem ra ngươi cũng biết điều, ta sẽ cho ngươi chết thật nhẹ nhàng.
Hai tay lão chuyển động nghe gân cốt kêu răn rắc, lão liền nhào tới thiếu niên áo tím.
Thiếu niên áo tím vội nói:
- Hãy khoan !
Phong Cửu U dừng lại hỏi:
- Phải chăng ngươi có hậu sự muốn nói?
Thiếu niên áo tím cười nói:
- Tại hạ dù có chết cũng không tiếc gì, chỉ sợ lại có người khác muốn các hạ đau đớn, rên la tám mươi mốt ngày thì tội ấy thuộc về tại hạ !
Nguyên do mục quang của thiếu niên áo tím rất tinh nên hắn đã đọc được bức thứ. Thiết Trung Đường thấy hắn nói đến việc sống chết như chuyện bình thường nên trong lòng chàng cũng tiếc lây.
Phong Cửu U nổi giận:
- Con mắt ngươi sáng quá nhỉ, trước hết là móc mắt ngươi rồi hãy nói gì thì nói.
Thế là hai ngón tay của lão như hai cái móc biến thành thế “Song long thương châu” nhằm vào hai con mắt của thiếu niên.
Thiếu niên áo tím vẫn giữ nụ cười trên môi thần sắc không thay đổi.
Hai ngón tay khô cằn của Phong Cửu U đụng đến mặt thiếu niên. Bất chợt có tiếng nói ở ngoài cửa:
- Phong lão tứ hãy dừng tay !
Tiếng nói này như tiếng chuông đồng nghe muốn điếc tai.
Hai ngón tay của Phong Cửu U dừng lại ngay lão không dám nhúc nhích.
Một lão nhân râu dài thấu ngực, mình mặc chiếc áo bào màu tím từ phía ngoài cửa từ từ bước vào. Thân hình thật cao lớn uy mãnh nhưng hành động thì không phát ra một chút âm thanh gì cả. Mọi người có mặt trong thuyền đều không hay biết lão nhân đã có mặt từ bao giờ, cũng không ai biết lão từ đâu đến.
Lão nhân áo tím, tay vuốt bộ râu dài, dáng dấp uy nghiêm như một bậc đế vương chậm rãi nói:
- Lão tứ ngươi có muốn làm một người tuyệt tử, tuyệt tôn không? Tại sao ngươi muốn lấy tính mạng của con ta, há chẳng phải ngươi muốn ta tuyệt tử tuyệt tôn!
Phong Cửu U nhìn thiếu niên áo tím, ra vẻ ngạc nhiên:
- Thì ra là lệnh lang !
Gương mặt của lão lại giả tươi cười nói:
- Chẳng qua tiểu đệ thấy áo của lệnh lang dính bụi tơ nên thay lệnh

lang để phủi bụi mà thôi.
Hai ngón tay của lão vốn muốn móc mắt người, bây giờ lại nói phủi bụi thay cho thiếu niên.
Thiếu niên áo tím không nín được cười :
- Đa tạ, đa tạ !
Xem như Phong Cửu U đã thật sự phủi bụi trên áo cho mình.
Lão nhân áo tím bước đến chỗ ngồi thượng thủ mà Linh Nhứt Phong đã ngồi trước đó, rồi ngồi xuống, không thèm chú ý đến Linh Nhứt Phong, lão nghiêm giọng gọi:
- Tiểu tử, lại đây.
Thiếu niên áo tím vội vàng bước sang hỏi:
- Lão nhân gia đến sớm quá !
Lão nhân áo tím nói:
- Ta không bị ai dọa nạt nên tự nhiên ta đến sớm.
Lão chỉ tay vào Tư Đồ Tiếu nói:
- Ngươi hãy đi châm rượu !
Rồi lại chỉ mặt Hắc Tinh Thiên:
- Ngươi hãy đi đổi thức nhấm !
Lão nhân lại chỉ mặt Bạch Tinh Võ:
- Còn ngươi, hãy đi lấy thêm hai cái ly !
Chỉ qua Thịnh Tôn Hiếu nói:
- Còn ngươi thì hãy mang cái thứ kinh người này ra khỏi đây !
Cuối cùng lão nhân chỉ Linh Nhứt Phong nói:
- Còn ngươi thì đến ngồi đây để chuốc rượu cho ta.
Lão nhân áo tím chỉ người này, chỉ người khác sai đủ công việc. Cả năm gã đều là những kẻ có tên tuổi trong võ lâm, thế mà bây giờ chẳng khác nào năm gã nô bộc của lão nhân áo tím. Bọn Tư Đồ Tiếu tuy khiếp sợ uy phong của lão nhân áo tím nên đành im lặng chấp hành, chứ họ là những người từng sai sử thủ hạ, bây giờ làm sao họ chịu làm như một gã nô bộc. Phong Cửu U chợt dậm chân mắng lớn:
- Các ngươi điếc cả rồi sao? Đại ca ta nói mà không nghe, hay là muốn ta lấy bộ não của các ngươi?
Tư Đồ Tiếu không nói gì cả, im lặng mang bình rượu đến. Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ thì đưa mắt nhìn nhau, rồi người thì đi lấy ly, kẻ thì đi lấy thức nhấm.
Chỉ riêng Thịnh Tôn Hiếu đứng dậy, ưỡn ngực dõng dạc nói:
- Tiền bối cứ giết đi !
Lão nhân hỏi:
- Vì sao lại giết ngươi?
Thịnh Tôn Hiếu nói ngang nhiên:

- Lão giết tiểu bối thì dễ thôi, nhưng bảo tiểu bối làm nô bộc thì còn khó hơn cả việc lên trời !
Thịnh đại nương ngồi kế bên nghe Tồn Hiếu nói ngang tàng như vậy, bà vội vã kéo áo Tồn Hiếu ngồi xuống nhưng hắn vẫn không ngồi.
Không ngờ lão nhân áo tím ngửa mặt cười ha hả khen:
- Hảo tiểu tử, rất có chí khí, hãy ngồi xuống !
Thịnh Tôn Hiếu không ngờ lão lại là một người có hiệp khí, hắn nhìn lão nhân một lát rồi vội vàng tém gọn vỏ rắn đến cửa sổ liệng xuống biển.
Lão nhân áo tím nhướng mắt nhìn sửng vào Tồn Hiếu, thấy chàng tuy còn trẻ nhưng dù có chết cũng không chịu để người khác sai sử, bất giác vuốt chòm râu cười nói:
- Hảo tiểu tử, ngươi mà lại có ý tứ … tốt … tốt… Chỉ có hai tiếng khen của lão nhân áo tím nhưng Thịnh Tôn Hiếu trọn cả cuộc đời cũng chưa hết niềm vui.
Bỗng nhiên Linh Nhứt Phong nói:
- Tiền bối xem tại hạ như một người bạn rượu thật là hân hạnh cho tại hạ. Ở đây tại hạ vẫn còn đồ nhắm tươi nhưng tại hạ không dám tự chuyên, xin tiền bối tùy ý dùng.
Linh Nhứt Phong bị lão nhân chiếm chỗ thượng thủ của lão nên lão có ý hận. Bây giờ lão đặt chiếc giỏ trước mặt lão nhân. Lão thầm nhủ:
“Để ta xem ngươi còn có tự cao tự đại được nữa không, là sao ngươi nuốt nổi thức nhắm độc vật này xuống khỏi họng?” Lão nhân áo tím tiếp chiếc lồng, lão không thèm nhìn, bất chợt lão trở tay chụp cái lồng lên đầu Linh Nhứt Phong.
Thủ thế của lão nhân chỉ đơn giản thôi, lại không nhanh gì nhưng Linh Nhứt Phong không thể nào tránh kịp, Nhứt Phong hét lên một tiếng cả người lẫn ghế ngã lăn xuống đất.
Thấy vậy Phong Cửu U vỗ tay cười khoái chí:
- Linh Nhứt Phong ! Có phải ngươi tự nhận cái khổ vào thân, ta không dám hó hé trước người thầy độc vật của ngươi. Bây giờ có người chẳng ngán gì thầy của ngươi.
Linh Nhứt Phong là một con người rất âm trầm giảo hoạt thế mà lão không dám nói một lời, lão từ từ lấy chiếc lồng trên đầu xuống. Trong lồng chỉ còn lại hai con cóc đỏ. Một con bám vào má lão, nhưng lão không hề sợ hãi. Lão gỡ liệng xuống đất. Trong người lão chứa rất nhiều chất độc. So với con cóc độc này còn nhiều hơn, nên con cóc dù độc đến mấy cũng không hại được lão. Đã không hại được mà con cóc như dở sống dở chết. Khi lão liệng xuống đất thì nó nằm bất

động. Mọi người trông thấy đều cười rộ, đồng thời đều ngạc nhiên.
Lão nhân áo tím vỗ bàn nói:
- Con vật tối độc, độc chẳng khác gì tên già này. Nên có lạ gì hắn dám vênh váo trước mặt mọi người.
Linh Nhứt Phong lạnh lùng nói:
- Ngũ độc nuôi thân, nó thấm vào xương cốt, chẳng chết cũng chẳng sống, chỉ mong các hạ từ nay về sau nên quan tâm.
Lão nói với thái độ lạnh lùng.Mọi người nghe đều lo sợ, nhưng lão nhân áo tím chỉ vuốt râu cười ha hả:
- Rõ ràng là ngươi muốn báo thù?
Linh Nhứt Phong nói:
- Tốt nhất là các hạ hãy giết ta đi !
Lão nhân áo tím nói:
- Ngươi đâu phải là người động thủ với lão phu. Muốn phục thù thì cứ gọi sư phụ … Đột nhiên lão nhân áo tím đứng dậy sắc mặt lộ nét vui mừng nói lớn:
- Đến rồi, đến rồi … tiểu tử, người mà ngươi chờ đợi đã đến, sao ngươi lại chưa đi?
Thiếu niên áo tím thưa:
- Con không biết mặt cô nương họ Ôn, sao gia gia không đi mà lại sai con đi tìm cô ấy?
Thiết Trung Đường chợt nghĩ ngợi:
“Côn nương họ Ôn? Phải chăng là Ôn Đại Đại?” Lão nhân áo tím dậm chân nói:
- Nghiệp chướng … thực là phiền não.
Lão nhân hướng về Linh Nhứt Phong nạt lớn:
- Lão phu đang có việc, không rảnh rỗi để nhiều lời với ngươi !
Lão chỉ phất tay áo một cái đã biến mình vào bóng tối.
Linh Nhứt Phong nhắc lại lời đe dọa lão nhân áo tím.
Phong Cửu U nói:
- Phụ tử họ đã đi rồi, ngươi có nói cũng không có người nghe.
Linh Nhứt Phong gượng cười :
- Đi rồi? Hay chưa đi … Phong Cửu U cười chế nhạo:
- Thật đáng cười, ngay cả lão nhân ngươi cũng không nhận ra Lôi Tiên Lạc.
Nghe xong, Linh Nhứt Phong biến sắc:
- Đó là Lôi Tiên lão nhân?
Phong Cửu U đáp:
- Đúng vậy !
Mọi người bây giờ mới biết lão nhân áo tím là Lôi Tiên, người nào

cũng kinh hồn.
Thiết Trung Đường bây giờ cũng vỡ lẽ, chàng thầm nhủ:
"Hèn gì mà lão lại ngang tàng như thế?" Nếu lão chờ Ôn Đại Đại là một điều lạ, chàng rất muốn bám theo để biết sự thể như thế nào nhưng ở đây cũng cần phải theo dõi. Chàng thấy Linh Nhứt Phong ngơ ngẩn một hồi, chợt lão cười hắc hắc:
- Lôi Tiên ! Chưa hề thấy Lôi Tiên từng lui tới Thường Xuân đảo.
Phong Cửu U cười nhạt:
- Phải chăng ngươi từng lui tới Thường Xuân đảo?
- Nếu tại hạ không tới thì nói làm gì.
Phong Cửu U ngửa mặt lên trời cười :
- Không sợ Phong đại cắt lưỡi hay sao?
- Nếu các hạ không tin thì tại hạ xin cáo từ.
Linh Nhứt Phong chưa kịp đứng dậy, Phong Cửu U đã nạt:
- Khoan đã !
Nhứt Phong hỏi:
- Để làm gì?
Phong Cửu U cười khanh khách:
- Mọi người ở đây đều một nhà cả, ngươi có cách gì mà đến được Thường Xuân đảo thì hãy nói cho mọi người cùng nghe.
Linh Nhứt Phong hừ một tiếng nói:
- Linh mỗ biết rằng các vị đều muốn đến Thường Xuân đảo nhưng lại không biết cách để vào nên các vị có y tốt muốn được nghe chỉ dẫn. Không ngờ các vị đã không tin nên Linh mỗ nghĩ cũng tiếc.
Phong Cửu U vỗ bàn trợn mắt nạt:
- Người nào không tin?
Lão chỉ vào Hắc Tinh Thiên hỏi:
- Hảo tiểu tử, ngươi không tin phải không?
Hắc Tinh Thiên ấp úng:
- Tại hạ … tại hạ tin … tin Phong Cửu U lại nạt:
- Tư Đồ Tiếu, hay là ngươi không tin?
Tư Đồ Tiếu đáp:
- Ai bảo tại hạ không tin.
Phong Cửu U nhìn qua Linh Nhứt Phong :
- Ngươi thấy đó, ai cũng tin cả. Nếu có người nào không tin thì Phong mỗ giết hắn trước tiên.
Linh Nhứt Phong mỉa mai:
- Thật buồn cười, thật quá buồn cười.
- Cứ để Linh huynh cười xong rồi nói cũng không muộn gì.
Lão mong cầu người ta. Nhưng người ta có ý mỉa mai, thế mà lão

vẫn xem như không có việc gì. Đến khi người đó không còn xài được gì thì lão chém một đao không thương tiếc.
Tuy Linh Nhứt Phong quả là con người âm trầm, nhưng gặp phải một vị tiền bối võ lâm mặt dày mày dạn như Phong Cửu U, lão cũng đành vô kế khả thi.
Linh Nhứt Phong nói:
- Muốn tại hạ nói cũng được thôi, nhưng không dễ dàng như vậy.
Phong Cửu U mỉm cười xuống giọng:
- Linh huynh cần điều kiện gì xin hãy nói ra.
Phong Cửu U lại thị uy:
- Hắc Tinh Thiên, sao không châm rượu mời Linh đại hiệp.
Hắc Tinh Thiên đành phải nén cơn tức giận châm rượu mời.
Linh Nhứt Phong hỏi:
- Vì sao các hạ thị uy trước rồi mới yêu cầu sau?
Hắc Tinh Thiên ấp úng chỉ tằng hắng mấy tiếng liền.
Linh Nhứt Phong vừa nâng ly vừa từ từ nói:
- Nếu Linh mỗ muốn đưa thêm người đi theo thì chỉ cần một người, chẳng những lọt được vào đảo Thường Xuân mà còn trở về một cách ngang nhiên, an toàn.
Phong Cửu U lộ nét vui mừng hỏi:
- Rất hay ! Nhưng người ấy đang ở đâu? Mong Linh huynh hãy đưa hắn cùng đi.
Lão nói chưa dứt lời liền đứng dậy.
Linh Nhứt Phong nói:
- Tại hạ đã giấu hắn rất kín, các hạ không thể nào tìm thấy.
Phong Cửu U ngồi xuống hỏi:
- Nếu Linh huynh không mang theo thì ai còn dám đi tìm? Nhưng.. người ấy rốt lại là ai? Hãy nói ra xem có được không?
Linh Nhứt Phong nói dứt khoát:
- Đệ tử của Đại Kỳ môn.. Vân Tranh.
Phong Cửu U ngơ ngác một hồi rồi xoa tay tán thành:
- Hay quá ! Hay quá !
Linh Nhứt Phong tiếp:
- Người khác chưa biết nhưng các hạ thì đã biết rồi. Có hắn cùng đi đến Thường Xuân đảo, còn hơn cả cái bùa hộ mạng của đạo trưởng thiền sư nữa.
Nghe xong, Phong Cửu U cười lớn:
- Đúng, người này quả là bùa hộ mạng. Tuy Nhựt Hậu rất ác độc, nhưng một khi thấy hắn thì có muốn đánh chuột cũng sợ vỡ bình … Không phải, không phải, có thể nói rằng “đánh chó nể chủ nhà” Lão

càng nghĩ càng lấy làm khoái chí với ví dụ mà lão đã ví nên lão càng cười đắc ý.
Ngoài trừ Phong Cửu U, những người khác thì dù muốn cười cũng không cười được, người nào trong lòng cũng lấy làm lạ:
- Tại sao Vân Tranh lại có tác dụng đến thế, hắn là bùa hộ mạng?
Thiết Trung Đường lại càng thấy lạ kỳ hơn ai hết. Chàng nghe họ nói qua lại.
Thiết Trung Đường nhận xét thế là Thường Xuân đảo có liên quan đến Đại Kỳ môn, nhưng Đại Kỳ môn đã nhiều năm nay đều phải lánh mặt ở miền quan ải, còn Thường Xuân đảo thì lại ở ngoài biển xa. Thế thì do đâu lại có quan hệ? Thật là khó nghĩ ra. Hà huống nghe Phong Cửu U cho biết chủ nhân của Thường Xuân đảo thấy có Vân Tranh thì cũng như liệng chuột sợ vỡ bình nên không dám động đến bọn Phong Cửu U, rõ ràng là mối quan hệ rất mật thiết.
Suốt đêm đó, Thiết Trung Đường đã nghe được những bí mật trong quá khứ, cho dù có nằm mộng cũng không ngờ được. Nhưng sau khi nghe được, so với khi chàng nghe thì lại càng mơ hồ hơn. Thiết Trung Đường suy qua tính lại, tâm lý chàng rối như mớ bòng bong nên Phong Cửu U và Linh Nhứt Phong nói với nhau những gì sau đó, chàng không nghe rõ.
Chợt nghe Phong Cửu U nói:
- Theo điều kiện của Linh huynh, cứ mang Vân Tranh cùng đi?
Thế là Thiết Trung Đường hiểu rằng họ đã đồng ý với nhau sau một hồi bàn bạc.
Linh Nhứt Phong nói:
- Điều mà một vị võ lâm tiền bối nói ra không thể không tính toán.
- Điều đó Linh huynh cũng chớ quan tâm. Mau lên – Mau lên !
Linh Nhứt Phong tự phụ:
- Muốn có Vân Tranh thì dễ dàng như thò tay vào túi lấy đồ vật.
Dứt lời Linh Nhứt Phong đưa tay lên, ngọn đèn màu xanh xuyên qua cửa sổ chiếu ánh sáng soi thủng một mảng bóng đêm. Đèn đóm liền tắt sạch. Mọi người đều đưa mắt ra phía ngoài cửa, chừng uống xong tách trà nhưng vẫn chưa thấy bóng người xuất hiện.
Phong Cửu U không chịu được nhíu mày hỏi:
- Sao rồi?
- Chút thôi, chút nữa thôi.
Một hồi lâu nữa, trên gương mặt của Linh Nhứt Phong cũng biến sắc. Lão đứng dậy nói ràm ràm:
- Như thế là sao?Phải chăng … phải chăng.
Phong Cửu U cười nhạt:

- Phải chăng Linh huynh chỉ nói dóc.
Linh Nhứt Phong không trả lời mà chỉ thất sắc nói:
- Không xong rồi ! Ắt có xảy ra điều gì đây, để tại hạ ra xem thử ra sao.
Linh Nhứt Phong nói xong liền phóng mình ra.
Phong Cửu U không tin nên lão cũng phóng mình bám theo Linh Nhứt Phong.
Thiết Trung Đường càng hốt hoảng, chàng biết rằng Trầm Phủ Bạch là một gã tinh minh, tuyệt đối không để lỡ việc. Lần này ắt là có biến động nhưng không biết biến động này thuận lợi hay không thuận lợi mà thôi. Thế là bọn Tư Đồ Tiếu cũng tiếp đuôi nhau nhảy lên bờ.
Trong lúc này thật dễ dàng so sánh thân pháp của từng người.
Sau Phong Cửu U là Linh Nhứt Phong.
Tuy Thịnh Tôn Hiếu có giỏi về kiếm pháp nhưng khinh công thì cũng tầm thường, hắn nhảy một bước nhưng không đặt được chân lên bờ.
Thiết Trung Đường chờ họ lên hết trên bờ, chàng mới di chuyển. Tuy khinh công của chàng không bằng Phong Cửu U nhưng cũng không cách xa mấy. Trong lúc ấy, trong tiếng gió nghe như có tiếng la lối của nữ nhân, chẳng những bọn Phong Cửu U nghe rõ mà Thiết Trung Đường cũng nghe rõ.
Linh Nhứt Phong đi nhanh hơn, để lại đằng sau cả mười người. Lão thấy hơn mười người đang vây quanh chiếc xe mà lão đã đi.
Trông rõ ràng nhất là phụ tử lão nhân áo tím.
Còn có bảy thiếu phụ áo đen đang đứng yên.
Khi ấy, Vân Tranh cũng vừa xuống xe, còn Trầm Phủ Bạch thì đang quì trước mặt Vân Tranh.
Không ngờ tình hình thay đổi đến nước này, thật là ngoài ý liệu của Linh Nhứt Phong. Còn Phong Cửu U cũng thất kinh than:
- Như vậy là thế nào?
Nhứt Phong đáp gọn:
- Ai mà biết được.
Phong Cửu U như ra lệnh:
- Linh huynh cứ tới xem sao, còn Phong mỗ trở về thuyền đợi.
Cả hai người, không ai dám đến đó, họ đều muốn trở về để chờ tin vui, chợt nghe Lôi Tiên hét lớn:
- Đã đến rồi thì đừng mong trở về !
Lôi Tiên chẳng những như có con mắt ở sau lưng mà còn có hai tai rất thính. Cả Phong Cửu U và Linh Nhứt Phong đưa mắt nhìn nhau rồi cũng phải đành bước tới theo lệnh của Lôi Tiên.
Vân Tranh chỉ Trầm Phủ Bạch mắng đến nổi hắn sợ không dám nhìn

lên mà chỉ nói thì thầm:
- Tiểu nhân chỉ làm theo lệnh của người khác.
Vân Tranh nổi giận:
- Ta đã lấy tình huynh đệ đối xử với ngươi, thì ra ngươi theo lệnh của người khác.
Nếu các phu nhân không đến kịp thì ta chỉ mất mạng dưới tay ngươi.
Nguyên do Trầm Phủ Bạch chờ đã lâu nên hắn nôn nóng xuống khỏi xe để xem động tĩnh. Hắn chỉ nghĩ rằng trong đêm vắng vẻ sẽ không còn ai phát hiện tung tích của hắn. Lúc ấy cũng là lúc Ôn Đại Đại cùng với mấy thánh nữ đi qua. Đại Đại biết rõ Trầm Phủ Bạch là con người gian xảo, thấy dáng dấp lấm lét của hắn biết là hắn có ý đồ gì đây. Trầm Phủ Bạch vừa trông thấy các thiếu phụ áo đen toàn thân hắn như mềm nhũn, hắn vội vàng nhảy vào xe, chỉ mong sao các thiếu phụ này không nhớ mặt hắn.
Nhưng hắn có nằm mơ cũng không ngờ đến là Ôn Đại Đại đã trở thành thánh nữ áo đen. Hắn định đứng chặn cửa xe thì cửa xe đã bị đánh phá rồi hắn bị một thiếu phụ kéo xuống. Ôn Đại Đại thấy hắn, nàng cũng giật mình. Nàng liền giải khai huyệt đạo cho Vân Tranh. Chàng vừa tỉnh rượu, nhưng cũng không ngờ người ra tay cứu chàng chính là Ôn Đại Đại. Vân Tranh liền xuống xe mắng Trầm Phủ Bạch. Lúc ấy phụ tử Lôi Tiên nghe được động tĩnh cũng có mặt ngay. Đại Đại vừa nhìn thấy lão nhân áo tím, nàng không dám lên tiếng. Cục diện trong lúc này quả là phức tạp. Lúc này trời cũng vừa hé sáng nên nhìn rõ mặt nhau.
Linh Nhứt Phong thì sợ Vân Tranh phát hiện lão. Lão đứng như trời trồng ở sau lưng Phong Cửu U. Không phải lão sợ Vân Tranh mà lão sợ các thánh nữ của Nhựt Hậu tọa hạ. Còn Tư Đồ Tiếu thì không dám lộ mặt, núp sau lưng Linh Nhứt Phong. Hắc Tinh Thiên thì núp sau lưng Tư Đồ Tiếu, còn Bạch Tinh Võ lại nép sau lưng Hắc Tinh Thiên.
Thấy vậy, Thịnh đại nương mắng:
- Đồ vô dụng !
Miệng bà ta thì nói vậy nhưng vẫn nép sau lưng Bạch Tinh Võ. Thịnh Tôn Hiếu thì thở dài một tiếng rồi quay mình đi hướng khác, chàng không muốn nhìn cử chỉ của cả một bọn người quá hèn nhát. Vân Tranh chỉ đưa mắt nhìn Phong Cửu U, bởi tất cả cơn tức giận chàng chỉ trút xuống đầu Trầm Phủ Bạch. Trong mắt chàng, trừ Trầm Phủ Bạch chàng không còn chú ý đến ai nữa.
Ôn Đại Đại thấy người trong mộng lại sừng sững đứng trước mặt nhưng nàng không thể nào đến chào hỏi, trong lòng nàng cả tình yêu

lẫn oán hận. Nàng vừa kinh hoàng lại vừa vui mừng.
Lôi Tiên lão nhân chợt hét:
- Người thiếu niên ! Ngươi mắng đã vừa chưa?
Vân Tranh trợn mắt nhìn:
- Có liên quan gì đến tiền bối?
Lôi Tiên nói:
- Thằng nhải, miệng còn hôi sữa mà lại dám vô lễ, biết lão phu là ai không?
Vân Tranh hét toáng lên:
- Đệ tử của Đại Kỳ môn không sợ bất cứ ai !
Bọn Tư Đồ Tiếu thấy Vân Tranh lại dám ngang tàng với Lôi Tiên lão nhân, trong lòng bọn chúng mừng thầm, thế nào lần này hắn cũng bị hành hạ một trận nên thân.
Không ngờ bản tính của Lôi Tiên thấy Vân Tranh tuổi trẻ lại có khí phách như vậy, lão rất hoan hỷ. Lão không giận mà còn cười :
- Môn hạ của Đại Kỳ môn quả là có cái đầu rất cứng.
Vân Tranh nói khảng khái:
- Tiền bối biết như vậy càng tốt.
Lôi Tiên tươi cười :
- Lão phu chỉ muốn nói chuyện với các vị phu nhân đã cứu ngươi. Nếu như ngươi cần mắng nữa thì lão phu cứ chờ.
Vân Tranh nhìn mấy thánh nữ như có ý không bằng lòng. Chàng nói:
- Các ngươi ở đây mà trò chuyện, còn tại hạ đi chỗ khác để mắng cho đã mồm.
Vân Tranh cũng như Thịnh Tôn Hiếu đều là những thanh nhiên cang cường chỉ chịu ôn tồn chứ không bao giờ chịu uy lực.
Lôi Tiên cười ha hả khen:
- Tốt, tiểu tử được lắm.
Lão bao quyền hướng về các thánh nữ:
- Nhựt Hậu phu nhân gần đây có mạnh khỏe không?
Thánh nữ ở chính giữa thưa:
- Các hạ còn khỏe mạnh như vậy, huống hồ phu nhân Nhựt Hậu có phúc dày thì tự nhiên là rất khỏe mạnh.
Lôi Tiên lão nhân tươi cười khen:
- Có lý lắm. Ôn Đại Đại ở đâu rồi?
Bất chợt Lôi Tiên hỏi đến Ôn Đại Đại, hầu như hơn một nửa người có mặt ở đó đều sửng sốt. Vân Tranh định ôm Trầm Phủ Bạch đưa đến chỗ khác, khi nghe đến Đại Đại, chàng liền dừng ngay.
Thiếu phụ áo đen lạnh lùng hỏi:
- Ai là Ôn Đại Đại?

Lôi Tiên lão nhân nói:
- Các cô nương đừng nghĩ rằng qua mắt được lão phu. Từ khi Ôn Đại Đại rời khỏi Thiếu Lâm tự liền mất tung tích, nếu không đi theo các vị thì làm sao lão phu tìm khắp nơi vẫn không gặp.
Thiếu phụ áo đen nói lấp lửng:
- Cũng có thể như vậy.
Lôi Tiên vuốt chòm râu tươi cười nói:
- Nếu mà Ôn Đại Đại không theo các cô thì lão xin đầu mặt lão để đánh cược.
Thiếu phụ áo đen vẫn lạnh lùng nói:
- Các hạ muốn tự cắt đầu thì chúng ta cũng không thể nào ngăn trở.
Lôi Tiên nổi giận:
- Cô nương vẫn chưa chịu thừa nhận, có lý nào lại muốn lão phu …
Thiếu phụ áo đen chặn lời:
- Các hạ cứ cho rằng Ôn Đại Đại theo chúng tôi thì các hạ cứ chỉ ai là Ôn Đại Đại, còn không thì … Một thiếu phụ áo đen khác xen vào:
- Nếu các hạ chỉ nhầm người thì sau này nếu gặp mặt Nhứt Hậu, chỉ sợ có điều bất tiện.
Lôi Tiên lão nhân chăm chú nhìn bảy thánh nữ. Cô nào cô ấy từ đầu đến mặt đất đều một màu đen phủ kín. Cả bảy đều ăn mặc giống nhau. Thân hình cao thấp cũng xấp xỉ nhau.
Nghe một người ở cánh trái hỏi:
- Tiện nữ có phải là Ôn Đại Đại?
Một thiếu phụ bên cạnh cũng hỏi tiếp:
- Tiện nữ có phải là Ôn Đại Đại?
Cả bảy cô đều tiếp nối nhau hỏi, tiếng nói cũng không khác nhau. Nếu cả bảy cô không nhúc nhích, cử động, thì không ai có thể tìm thấy chỗ khác nhau giữa họ.
Lôi Tiên lão nhân cả một đời lão ta gặp không biết bao nhiêu sự tình, nhưng chưa có lần nào khó khăn như lúc này, ngay cả Lôi Tiên cũng đành đứng yên một chỗ không nói năng gì được.
Lúc ấy Thiết Trung Đường đã nhanh nhẹn nép mình sau xe. Chàng biết rõ, một trong bảy thiếu phụ có Ôn Đại Đại, nhưng nếu bảo chàng chỉ cho đúng Ôn Đại Đại thì chàng cũng xin thua. Chẳng những riêng Thiết Trung Đường mà ngay cả Tư Đồ Tiếu, Vân Tranh cũng không thể nào phân biệt được. Thiếu phụ áo đen nói:
- Nếu các hạ không chỉ ra thì xin đừng ngăn trở.
Lôi Tiên lão nhân vừa nôn nóng lại vừa giận:
- Đó … đó … Trầm Phủ Bạch đột nhiên chồm dậy đến trước mặt Lôi Tiên la lớn:

- Nếu tiểu nhân chỉ đúng ai là Ôn Đại Đại thì tiền bối chịu gì?
Lôi Tiên nạt:
- Lão phu còn chưa nhận ra, ngươi chỉ là một tiểu tử hôi thối lại nhận ra? Thôi được ! Nếu ngươi nhận ra thì hôm nay ta sẽ sắp xếp để tha cho ngươi.
Trầm Phủ Bạch hỏi cặn kẽ:
- Thực không?
Lôi Tiên lão nhân đá cho hắn một đá phải lộn nhào hai vòng rồi còn mắng:
- Cái gì là chân, cái gì là giả, lời của lão phu đã nói ra thì một ngàn con ngựa cũng không đuổi kịp.
Tuy Trầm Phủ Bạch bị một đá nhưng hắn lại mừng vô cùng. Hắn nói:
- Không phải con mắt tiểu nhân tinh nhuệ hơn mắt của bối, lại nhờ vừa rồi Ôn Đại Đại để lộ chân ngựa trước tiểu nhân.
Lôi Tiên hỏi:
- Cái gì là chân ngựa, chân trâu, hãy nói ra mau !
Trầm Phủ Bạch tiết lộ:
- Ngoài trừ Ôn Đại Đại, còn không có ai nhận ra tiểu nhân và cũng không ai nhận ra Vân … Vân đại hiệp. Nhưng vừa rồi khi thiếu phụ áo đen nhìn thấy tiểu nhân và Vân đại hiệp đã buộc miệng nói ra tên của tiểu nhân và Vân đại hiệp thế là tiểu nhân mới đoán phu nhân ấy là ai.
Lôi Tiên nghi ngờ:
- Lúc ấy ngươi chỉ đoán mà thôi. Còn bây giờ vị tất ngươi đã chỉ đúng.
Trầm Phủ Bạch tươi cười thưa:
- Khi vị phu nhân ấy kéo tiểu nhân xuống xe, tiểu nhân có để lại dấu trên tay phu nhân ấy nhưng phu nhân không biết.
Hắn vừa nói đến đó, thiếu phụ thứ hai ở cánh phải tự phản xạ giấu tay vào tay áo. Thấy vậy Trầm Phủ Bạch liền la lên:
- Chính là người này !
Tiếng la của hắn chưa dứt thì Lôi Tiên nhảy ngay đến trước mặt thiếu phụ này nói:
- Chính là cô nương ! Ôn Đại Đại, cô đừng nghĩ là trốn được.
Thiếu phụ áo đen này run lên bần bật.
Trầm Phủ Bạch cười lớn gọi:
- Ôn Đại Đại, ai bảo cô nương giấu tay làm chi, sự thật thì tay cô nương không có dấu gì cả.
Thiết Trung Đường vừa lo lại vừa cảm thán. Chàng lo là chẳng hiểu Lôi Tiên vì sao lại tìm Ôn Đại Đại. Cảm thán là cảm thán Trầm Phủ

Bạch có nhiều mưu trí.
Thiếu phụ áo đen dậm chân nói lớn:
- Lão có nhận ra tiện nữ cũng được, không nhận ra cũng được, dù có chết tiện nữ cũng không theo lão đâu.
Đại Đại lấy tấm khăn đen che mặt, rõ ràng gương mặt đẹp đẽ của nàng tuy vẫn còn nhưng đã tiều tụy quá nhiều. Vân Tranh nhìn gương mặt tiều tụy của Ôn Đại Đại, chàng cũng giật mình.
Lôi Tiên lão nhân cười lớn:
- Lão phu đã nhận ra cô nương, cô nương phải đi theo lão phu.
Thiếu phụ áo đen đứng ở giữa hỏi:
- Vì sao?
Lôi Tiên lão nhân đáp:
- Cô ấy với lão phu có ước định.
Thiếu phụ áo đen chặn lời:
- Cô ấy đã chết rồi, nên tất cả giao ước đều không cần phải tuân thủ.
Thiếu phụ cười nhạt một tiếng nói tiếp:
- Khi mà con người đã chết thì không thể làm được bất cứ việc gì !
Lôi Tiên lão nhân cười lớn:
- Đúng, đã gia nhập vào Nhựt Hậu tọa hạ tất phải trải qua một lần chết, nhưng riêng cô ta đã chết nhưng vẫn có thể thực hiện được mọi việc.
Thiếu phụ áo đen lại cật vấn:
- Bằng vào đâu?
Lôi Tiên cho biết:
- Cô ấy với lão phu ước định với nhau là trao thân cho lão phu chứ không hề đề cập đến sống hay chết. Cái thân cô ấy dù sống hay chết lão phu đều muốn cả.
Lôi Tiên lão nhân rõ ràng là lợi hại. Khiến cho mấy thiếu phụ áo đen không còn biết nói gì, chỉ còn một sự kiện duy nhất này thì người chết cũng làm được.
Ôn Đại Đại đứng nhìn quanh một vòng nước mắt cứ trào ra.
Vân Tranh chợt hét lên một tiếng, chàng phóng người ra nói lớn:
- Xem lão là một vị tiền bối võ lâm mà lại khinh thường nữ nhân. Không ai can thiệp thì Vân mỗ can thiệp.
Ôn Đại Đại giật mình, trong đôi mắt nàng lộ nét vừa lo vừa mừng. Thì ra Vân Tranh vẫn còn quan tâm đến nàng. Giá như nàng đã chết thật thì thôi, nàng cũng đành cam tâm.
Lôi Tiên lão nhân trợn mắt nhìn Vân Tranh một lát, bất chợt lão vỗ tay cười:
- Đúng, đúng, chính là ngươi ! Nãy giờ lão phu không nhận ra.

Vân Tranh hỏi:
- Không nhận ra cái gì? Lão nói gì lung tung như vậy?
Lôi Tiên lão nhân nói:
- Lão phu đã cứu tính mạng cho ngươi, vì sao lại vô lễ với lão phu?
Lôi Tiên bây giờ mới nhận ra Vân Tranh tức là chàng thiếu niên mà lão đã đưa vào Thiếu Lâm tự.
Vân Tranh lại càng ngơ ngác, không hiểu một tí gì cả.
- Lão đã cứu tính mạng cho vãn bối?
- Nếu không phải là lão phu thì làm sao ngươi vào được Thiếu Lâm tự?
Vân Tranh vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ nói:
- Nhưng … nhưng cô … Lôi Tiên nói:
- Cô ấy vì muốn cứu ngươi nên đã bằng lòng trao thân mạng cho lão phu. Đồ tên ngốc, đến bây giờ mà vẫn chưa biết?
Vân Tranh giật mình lùi mấy được, đứng sửng sờ.
Lôi Tiên lão nhân vẫy tay:
- Tiểu tử đến đây.
Thiếu niên áo tím cười cay đắng, bước tới.
- Ngươi hãy đứng một bên Ôn cô nương.
Thiếu niên áo tím tằng hắng mấy tiếng rồi đến đứng một bên Đại Đại.
Còn Đại Đại thì cứ nhìn Vân Tranh như si, nàng không cần chú ý gì đến mọi chuyện.
Lôi Tiên lão nhân nhìn con của lão rồi lại nhìn Ôn Đại Đại, lão vuốt râu cười:
- Được, được ! Đúng là trời đất đưa đẩy, trai tài gái sắc. Gái thì vừa đẹp vừa thông minh, trai thì cũng vậy. Quả thật xứng đôi. Mai sau sanh con đẻ cái … ha ha đúng là tuyệt vời.
Bây giờ Đại Đại như mới sực tỉnh nạt:
- Cái gì? Cái gì mà con với cháu?
Lôi Tiên lão nhân nói:
- Cô nương với con của lão phu sanh ra thì tự nhiên là cháu của lão chứ cháu của ai nữa.
Lão ngỡ là mọi người không hiểu nên nói rõ ra.
Thực ra ngoài ý của Đại Đại, nàng nói:
- Lão … nguyên do đâu muốn tiện nữ với con trai của lão … Lôi Tiên lão nhân trông dáng rất đắc ý:
- Cả một đời tung hoành của lão phu chỉ vì nghĩ đến việc nối dõi nên lão phu mới đi tìm một nàng dâu vừa ý.
Lôi Tiên ngửa mặt lên cười lớn rồi nói tiếp:
- Lâu nay lão phu cố đi tìm nhưng vẫn chưa gặp người nào vừa ý.

Lão phu biết rõ mẹ mà ngu đần thì cũng sanh con ngu dốt, người con gái thông minh thì sanh con cũng thông minh. Đó là cái lý đã hàng ngàn năm. Như bây giờ lão phu có được một cô dâu vừa đẹp vừa thông minh thì thế nào lão phu cũng có được một đứa cháu coi được mắt.
Cô hãy nhìn xem, con trai lão phu cũng anh tuấn, văn võ toàn tài, rất xứng đôi với cô nương.
Lôi Tiên tự nói một mình, càng nói lão càng đắc ý. Còn thiếu niên áo tím thì thẹn đến đỏ mặt.
Nghe thế, Phong Cửu U cười khanh khách:
- Rất hay, rất hay, sao Ôn cô nương chưa quì xuống xưng gọi là lão gia gia.
Vân Tranh không thể chịu nổi, chàng hét to:
- Nói hôi như … Lôi Tiên lão nhân nói:
- Tiểu tử hãy đứng xa ra một chút.
Vân Tranh lớn tiếng:
- Ôn Đại Đại là của ta, há lại đi lấy thằng con hôi hám của lão !
Vân Tranh không hiểu vì sao lại nói ra như vậy, chẳng qua chàng chỉ thuận miệng nói mà thôi. Nhưng Ôn Đại Đại thì vô cùng vui vẻ như muốn xây xẩm.
Lôi Tiên lão nhân nổi giận nạt:
- Tên tiểu tử, ngươi chưa biết lão phu là ai? Đối với lão phu dù có vô lễ một chút thôi cũng được đi, sao lại mắng con ta !
Vân Tranh nói ngang tàng:
- Mắng thì đã sao?
Lôi Tiên nổi giận:
- Tiểu tử, mau đến cho hắn một bài học.
Lôi Tiên lão nhân mỗi khi gọi hai tiếng tiểu tử tức là lão gọi con trai của lão.
Thiếu niên áo tím thưa:
- Nhưng … nhưng … - Nhưng cái gì? Hay là ngươi muốn làm đứa con bất hiếu, sao lại không nhanh lên.. vì nghĩ đến tuổi trẻ nhưng ngoan cường nên con đừng hại đến tính mạng của hắn.
Thiếu niên áo tím thở phào đáp:
- Dạ !
Không ngờ Vân Tranh ra tay quá nhanh, không chờ thiếu niên nói ra, chàng đã phóng ra một quyền. Phong Cửu U cười :
- Hảo tiểu tử, đúng là Thiếu Lâm quyền.
Vừa nói dứt lời, Vân Tranh đã phóng ra năm quyền.
Thiếu phụ đứng chính giữa lợi dụng lúc này đến nói nhỏ vào tai Đại

Đại:
- Chúng ta hãy cầm chân lão già ấy. Còn muội hãy đi đi !
Ôn Đại Đại cúi đầu hỏi nhỏ:
- Đến … đến đâu?
Thiếu phụ áo đen trao cho Đại Đại một ống tiêu bằng đồng dặn:
- Khi đến bờ biển, thổi lên một tiếng, tự nhiên là sẽ có thuyền đến đón muội đến đảo Thường Xuân thì muội không sợ ai nữa.
Nàng vừa nói xong, vẫy nhẹ cánh tay thế là các thiếu phụ áo đen đều nhất tề chuyển mình vây chặt Lôi Tiên lão nhân. Thân pháp của họ nhanh như gió cuốn mây bay.
Thấy vậy, Lôi Tiên nổi giận:
- Các ngươi muốn gì?
Thiếu phụ áo đen đáp:
- Muốn lão không thoát được.
Thân hình các thiếu phụ không ngớt di động, chợt có người phóng một chưởng vào mặt Lôi Tiên.
Lôi Tiên lão nhân hét lớn:
- Tránh ra, xưa nay lão phu không muốn giao thủ với nữ nhân.
Thiếu phụ áo đen nói:
- Không giao thủ cũng là giao thủ.
Cả sáu thiếu phụ liên hoàn ra tay, phối hợp rất tinh diệu, thế chưởng vô cùng ảo diệu, không thể nào mô tả hết được.
Lôi Tiên lão nhân tuy là một anh hùng đương thời nhưng bị Ở trong thế trận này, lão đã cố sức vẫn không thoát ra khỏi trận.
Ôn Đại Đại vừa muốn cất bước nhưng đôi mắt của nàng cứ nhìn chằm chập vào Vân Tranh. Còn quyền thế của Vân Tranh thì như gió táp mưa sa nhằm vào thiếu niên áo tím. Hình như thiếu niên áo tím không còn cách nào để trả đòn. Vả lại, chàng cũng không có ý động thủ với Vân Tranh.
Ôn Đại Đại thì lòng vẫn không muốn đi. Nhưng không thể nào không đi. Nàng vừa muốn chuyển mình thì cũng liếc thấy Phong Cửu U đang nhìn mình. Đồng thời Đại Đại cũng nhìn thấy Linh Nhứt Phong đang đứng sau lưng Phong Cửu U và có cả Tư Đồ Tiếu nữa. Đại Đại chợt nghĩ:
“Đến bây giờ mình đi, có thể lại bị rơi vào tay bọn chúng?” Thà nàng bị Lôi Tiên bắt giữ còn hơn là bị bọn chúng đụng đến một ngón tay của nàng. Nghĩ vậy nên Đại Đại bèn dừng chân. Rõ ràng là Đại Đại đang tiến thoái lưỡng nan.
Chợt thiếu niên áo tím nói:
- Chiếc xe đó không có người.

Vân Tranh lại nạt:
- Xe trống thì đã sao?
Thiếu niên áo tím một mặt lo tránh thế quyền của Vân Tranh, một mặt cố nói:
- Xe trống nên có thể dùng, ngồi trên xe thì có thể đào tẩu.
Vân Tranh lại nạt:
- Ngươi đừng nghĩ đến việc đào tẩu !
Thiếu niên áo tím vừa tức giận cũng vừa buồn cười. Ôn Đại Đại cũng vừa bước đến nói nhỏ:
- Hắn bảo là chàng hãy lên xe mà chạy !
Thế quyền của Vân Tranh phóng ra liên tục, chàng nạt:
- Vì sao ta lại phải đào tẩu?
Thiếu niến áo tím nói rõ:
- Ngươi hãy mang Ôn cô nương cùng đi?
Vân Tranh hỏi gặn:
- Ngươi.. ngươi nói gì?
Thiếu niên áo tím nhắc lại:
- Đồ ngốc, đúng là ngốc, cả hai người cùng đào tẩu, ta sẽ vì hai người chặn truy binh, há chẳng phải là vô sự cả sao.
Vân Tranh bây giờ mới hiểu:
- Thì ra ngươi có lòng tốt.
Thiếu niên áo tím giục:
- Ôn Đại Đại của ngươi là một tiên nữ, ta chưa hề thấy ai hơn nàng, nếu các hạ không đi thì ta sẽ chiếm nàng làm vợ đấy.
Bây giờ Vân Tranh mới rõ thiếu niên áo tím đã có lòng tốt, chàng rất cảm kích nhưng miệng chàng vẫn hét:
- Tên tiểu tử … ngươi.
Thiếu niên áo tím nói:
- Cũng được, ta là tên ngốc cũng được thôi. Hãy lên xe đi !
Ôn Đại Đại nở một nụ cười rồi nhảy vào xe. Vân Tranh thì dừng tay nói:
- Nhưng … Thiếu niên áo tím không chờ Vân Tranh nói hết. Chàng ra tay như thế nào không biết mà đã nắm vào mạch môn của Vân Tranh, liệng chàng vào xe rồi búng vào bụng ngựa. Hai con ngựa hí lên một tiếng cất vó chạy.
Khi xe chạy, Thiết Trung Đường không còn chỗ ẩn thân. Trong lúc này chàng chưa thể ra mặt, chỉ còn cách bám vào thùng xe cùng đi theo Hai con tuấn mã vừa hí dài thì thiếu niên áo tím đã nhảy đến đứng trước mặt Phong Cửu U và Linh Nhứt Phong. Chàng dang hai tay cười :

- Các vị có nhận ra tại hạ không?
Phong Cửu U đáp:
- Có … đừng để cho xe ấy chạy … Lão phất tay áo định đuổi theo.
Cả Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiếu cũng định rượt theo.
Không ngờ thiếu niên áo tím tuy tuổi nhỏ, nhưng võ công lại cao. Thân hình chàng cứ như lay lất chặn đường Phong Cửu U. Hai mắt chàng thì trợn tròn nhìn bọn Tư Đồ Tiếu rồi nghiêm giọng:
- Các vị chưa trả lời câu hỏi của tại hạ, thì đi sao được?
Bọn Tư Đồ Tiếu bị thiếu niên chặn đường nhưng không dám giở trò.
Phong Cửu U cố nén tức giận nói:
- Người là con của Lôi Tiên, sao Phong mỗ lại không nhận ra?
Thiếu niên áo tím lễ phép:
- Không dám, không dám.
Chàng thuận tay chỉ bọn Tư Đồ Tiếu :
- Còn quí tính đại danh của các vị huynh đài này, xin vì ta mà giới thiệu.
Phong Cửu U khí giận tràn hông nhưng nghĩ đến Lôi Tiên nên lão không dám có hành động gì, lão nhìn trừng trừng vào thiếu niên áo tím giới thiệu từng tên.
Thiếu niên áo tím mỉm cười nhường đường.
- Xin các vị hãy đuổi theo.
Phong Cửu U nổi giận:
- Bây giờ còn đuổi sao kịp nữa?
Thiếu niên áo tím nói mỉa mai:
- Nếu bây giờ còn đuổi kịp thì tiểu điệt đâu đã nhường đường.
Phong Cửu U nổi cơn thịnh nộ, ước chừng ngọn lửa giận trong lão bùng ra được.
Nhưng lão không dám đụng đến thiếu niên. Lão chỉ ưỡn ngực chửi mắng thậm tệ và cũng không dám ám chỉ vào ai cả.
Thiếu niên áo tím không cần chú ý đến Phong Cửu U. Chàng nhìn lại mấy thiếu phụ áo đen tốc độ di chuyển càng nhanh tựa hồ như không thấy rõ thân hình của họ.
Trong vòng tròn màu đen ấy, Lôi Tiên luôn miệng mắng nhiếc. Chợt nghe một tiếng hú thật dài, tiếng hú như sấm rền.
Mọi người từng biết võ công của Lôi Tiên khi nghe tiếng hú của lão, tên nào tên nấy đều run lên.
Phong Cửu U thì cười:
- Chọc đại ca ta giận rồi đó. Một khi đã giận thì không kể đối phương là ai cũng không cần nghĩ tới. Sáu thiếu phụ này ắt phải mang hoa.

vào thân.
Không ngờ tiếng hú chưa dứt thì vòng vây của mấy thiếu phụ đã mở, mỗi người cứ thỏng tay đứng yên không cử động. Lôi Tiên lão nhân là đà bay xuống, râu tóc lão dựng ngược chẳng khác gì thiên lôi từ chín từng trời xuống cõi trần, rõ ràng là bên trong chứa đầy chân khí.
Lôi Tiên lão nhân mắng:
- Từng nghe về "Đại chu thiên tuyệt thần trận" của Thường Xuân đảo. Lớn hay nhỏ đều do tâm rất là diệu dụng, lão phu muốn lãnh giáo tại sao các vị lại dừng?
Thiếu phụ áo đen nói chậm rãi:
- Đại Chu thiên tuyệt thần trận, tuy lớn nhỏ đều do tâm, nhưng chỉ với sáu người thì không hiển bày được sức mạnh của nó, hà huống Ôn Đại Đại đã đi xa rồi, nên chúng tôi cũng không muốn phí sức. Nếu các hạ muốn chứng kiến uy lực của Đại chu thiên tuyệt thần trận thì tại Thường Xuân đảo lúc nào cũng sẵn sàng hầu các hạ.
Âm thanh rất nhỏ và rất chậm như không còn khí lực.
Lôi Tiên lão nhân càng nổi cơn thịnh nộ:
- Thường Xuân đảo! Thường Xuân đảo đâu phải là nơi đầm rồng hang cọp, lão phu nào có sợ gì mà không đến !
Phong Cửu U như muốn chọc giận:
- Các cô cho rằng đại ca không dám đến.
Chính lão mới là người không dám bén mãng đến Thường Xuân đảo, nhưng bây giờ lão lại muốn khích lệ người khác để mình đóng vai cạn nước mò cá.
Lôi Tiên bị Phong Cửu U khích tướng nên ngọn lửa của lão như bùng lên thấu trời.
Lão dậm chân gọi:
- Tiểu tử, chúng ta hãy đi !
Bàn chân Lôi Tiên dậm một cái khiến chỗ đất ấy bị lún xuống một thước.
Trong lòng Phong Cửu U thầm vui nói:
- Tuy tiểu đệ không đủ sức trợ lực với đại ca nhưng sẽ đi cùng với đại ca, chí ít cũng giúp thêm oai phong cho đại ca.
Lôi Tiên lão nhân hét lớn:
- Muốn đi thì cứ theo lão phu. Lão phu không tin Thường Xuân đảo là hang cọp đầm rồng, lần này chúng ta phải đến đó.
Nghe Lôi Tiên lão nhân quyết tâm đến cho được Thường Xuân đảo, bọn Tư Đồ Tiếu vui mừng lộ ra ngoài mặt. Chỉ có thiếu niên áo tím ngầm than thở mà thôi.
Trong chiếc xe song mã lúc này Vân Tranh và Ôn Đại Đại ngồi đối

diện. Nụ cười trên khuôn mặt của Đại Đại chưa tan. Thấy vậy, Vân Tranh nổi giận nói:
- Cô cười gì?
Đại Đại không lên tiếng chỉ cúi đầu.
Máu ghen như đang trào dâng trong lòng Vân Tranh, chàng gay gắt:
- Cô đã thấy cậu bé ấy thông minh hơn tôi nhiều, vì sao cô không đi theo hắn.
Đại Đại vẫn yên lặng cúi đầu. Thế là cả hai người cứ ngồi yên lặng một hồi thật lâu, chiếc xe song mã vẫn chạy nhanh.
Bỗng nhiên Vân Tranh lại mở miệng nói:
- Vừa rồi, ta đã xông vào can thiệp xin cô hiểu cho rằng không chỉ vì cô nương đâu mà bất cứ thiếu nữ nào gặp hoàn cảnh như vậy ta cũng nhào vô can thiệp cả.
Ôn Đại Đại đáp:
- Muội biết … Vân Tranh tưởng rằng nói như vậy để cho Đại Đại phải nổi cáu, nhưng không ngờ nàng vẫn mềm mỏng, nên Vân Tranh càng tức giận hơn, chàng đánh vào thùng xe, mắt thì trợn lên ra vẻ thị uy. Nhưng Ôn Đại Đại vẫn không hề chú ý gì mà vẫn tiếp tục cúi mặt. Một hồi lâu, Vân Tranh không chịu nổi thái độ của Ôn Đại Đại, chàng nói:
- Tuy cô là người đã cứu mạng tôi, nhưng cô cũng là người đã hành hạ tôi quá đau khổ. Vì vậy tôi cho là sòng phẳng nên chẳng cần phải cảm kích gì cả.
- Muội biết … Đại Đại trước sau cũng chỉ đáp gọn hai tiếng “muội biết” mà thôi.
Nghe vậy, Vân Tranh càng ganh tỵ càng giận hơn. Chàng đánh đầu vào thùng xe nghe một tiếng binh rồi nói lớn:
- Cô không biết gì cả … cô không biết gì cả, tại sao cô chẳng hiểu gì cả.
Đại Đại với đôi mắt u buồn nhìn Vân Tranh, rồi thở dài hỏi ngược lại:
- Tại sao lại biết muội không hiểu gì cả?
Đôi mắt buồn u ám của Đại Đại nhìn vào Vân Tranh, chàng có cảm giá như mũi châm chích vào trái tìm của mình, cái nhìn ấy vừa yêu thương vừa thù hận. Dù cho mình đồng da sắt cũng không thể nào chịu nổi. Hà huống Vân Tranh cũng chỉ là một con người cũng bằng xương bằng thịt làm sao không rung động trước tia nhìn của Đại Đại. Phương chi nàng đã không thiết sống, lấy thân thể để đổi mạng sống của Vân Tranh. Chàng không còn chịu nổi, bất chợt Vân Tranh nhảy qua ôm lấy thân hình mềm mại hấp dẫn của Đại Đại nói như trách móc:

- Muội không hiểu gì cả. Huynh … huynh … Tính tình của Vân Tranh lúc nào cũng nóng nảy. Khi thì vui, khi thì giận …Người nào mà chàng không ưa thích thì chàng xem như không có. Nhưng một khi tình cảm đã bên thì Vân Tranh biểu lộ tình yêu một cách cuồng nhiệt, đam mê khiến bất cứ người con gái nào cũng phải động lòng. Ôn Đại Đại gục đầu vào ngực Vân Tranh nói dịu dàng:
- Muội rất hiểu, huynh vẫn còn yêu muội.
- Chẳng những huynh vẫn coi muội như ngày nào, mà còn … - Mà còn gì nữa?
- Huynh còn … Đại Đại như trách móc:
- Một chàng nam tử đại trượng phu như huynh, chỉ có một chữ "yêu" vẫn không nói được sao?
Vân Tranh nói lớn:
- Đúng rồi, huynh yêu muội. Huynh yêu muội vô cùng. Huynh có thể không thèm đến tất cả, nhưng không thể không yêu muội.
Ôn Đại Đại từ từ ngước mặt lên nhìn Vân Tranh. Trên gương mặt tuyệt mỹ ấy vẫn còn dấu nước mắt, giọng nói run run:
- Muội đã chịu muôn ngàn đau khổ, nhưng muội chỉ cần nghe được câu nói vừa rồi là quá đầy đủ với muội.
Vân Tranh ôm chặt nàng hơn, bởi chàng lo sợ Đại Đại sẽ bay khỏi vòng tay của chàng. Miệng không ngớt nói:
- Huynh yêu muội, huynh yêu muội nhất trên đời này. Nếu như muội muốn nghe thì từ nay mỗi ngày huynh sẽ nhắc lại một ngàn lần.
Đại Đại u uất:
- Nhưng trước đây xem như muội đã có chồng, và muội cũng từng đối xử không tốt với huynh.
Đại Đại vừa nói đến đó, Vân Tranh bịt miệng nàng:
- Bất luận trước đây muội đã làm như thế nào cũng như sau này dù cho muội như thế nào đi nữa, huynh vẫn yêu muội.
Ôn Đại Đại cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng ôm chặt Vân Tranh, hai má kề nhau, trên khóe mắt của cả hai người đều long lanh hai giọt nước mắt. Cả hai người như quên cả việc họ sẽ về đâu cũng như họ sẽ làm gì.
Thiết Trung Đường đang bám sau thùng xe, chàng nghe rõ tất cả. Lòng chàng vừa cảm động lại vừa vui mừng. Nghĩ đến thân phận của mình, Thiết Trung Đường cũng không tránh được nỗi buồn đến rơi nước mắt. Chàng tự nhủ:
"Tên ngốc, cuối cùng hiểu, cũng đã được rõ ràng…" Mặc dù Thiết Trung Đường không muốn nghe lén, nhưng những gì mà Vân Tranh với Ôn Đại Đại đã nói với nhau từng tiếng cứ lọt vào tai chàng. Thiết

Trung Đường vừa không muốn nghe thêm, nhưng rồi chàng cũng không chịu được nên lại lắng nghe. Khi biết được hai người đã có được hạnh phúc. Thiết Trung Đường cảm thấy niềm hạnh phúc ấy chẳng khác gì của chàng.
Đích thực Vân Tranh đã toàn tâm toàn ý hụp lặn trong suối hạnh phúc ấy. Chàng nói thì thầm:
- Muội sẽ gặp được một chàng trai thông minh hơn huynh nhiều, thế mà muội vẫn không bỏ huynh.
Ôn Đại Đại thấy Vân Tranh đã nói rất chân thành, khiến nàng không quên hình dáng chàng thiếu niên áo tím. Nàng không nhịn được cười rồi mắng yêu:
- Huynh ngốc lắm!
- Đúng, huynh là một thằng ngốc. Nhưng thằng ngốc hết lòng yêu muội. Còn cái thằng thông minh ấy, chẳng biết đã có bao nhiêu thiếu nữ đã yêu hắn. Còn riêng huynh thì chỉ có một mình muội mà thôi.
- Muội chỉ sợ không chỉ một người !
Vân Tranh vội vàng:
- Không, chỉ một mình muội. Nếu muội không tin thì huynh … huynh … Chợt Đại Đại ôm chặt Vân Tranh, nàng đặt một nụ hôn vào lòng Vân Tranh.
Gương mặt Đại Đại thì tươi cười nhưng trên mắt nàng thì còn ngấn nước mắt. Đại Đại mắng yêu :
- Huynh ngốc lắm ! Những người khác đều yêu những người thông minh. Còn muội chỉ yêu một chàng ngốc như huynh mà thôi.
Nụ hôn của Đại Đại vào lòng Vân Tranh, chàng cảm thấy rất ngọt ngào, chợt Vân Tranh tươi cười :
- Nếu như vậy, chỉ sợ còn những thiếu nữ khác chỉ ưa thích những thằng ngốc như huynh cũng chưa biết chừng.
Ôn Đại Đại mím môi nói dịu dàng:
- Nếu có một thiếu nữ nào yêu huynh, muội sẽ giết cô ta ngay, muội sẽ lột da, muội sẽ nấu chín cô ta rồi nuốt sạch.
Vân Tranh nghe xong, cười khoái chí:
- Dữ quá ta ! Dữ như con cọp cái !
Tiếng cười của Vân Tranh biểu lộ niềm vui vẻ, hạnh phúc. Cũng tiếng cười ấy đã xóa mờ tất cả những nỗi bất hạnh trong quá khứ. Đại Đại nhìn Vân Tranh với đôi mắt đầy yêu thương, tha thiết, bất chợt nàng nàng thở dài.
Vân Tranh ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao chúng ta đang hưởng những giây phút hạnh phúc như thế này, muội lại than thở?

Ôn Đại Đại lim dim đôi mắt, nàng cúi đầu nói như u oán:
- Tuy chúng ta đang sống trong những giây phút hạnh phúc, nhưng những giây phút ấy quá ngắn ngủi.
Vân Tranh nôn nóng hỏi dồn dập:
- Ai nói như vậy … ai nói như vậy?
Đại Đại đáp:
- Khi đến bờ biển, sẽ có thuyền đưa muội ra Thường Xuân đảo. Kể từ đó, giữa huynh và muội kẻ chân trời người góc biển. Trời, người cách ngăn. Chỉ sợ rằng … muội sẽ mãi mãi.. Vân Tranh nói lớn:
- Huynh không cho muội nói … huynh cũng không cho muội đi !
- Có bao giờ muội muốn xa huynh đâu. Nhưng … nhưng xin huynh đừng quên rằng, muội là người đàn bà như đã chết rồi. Chỉ có Thường Xuân đảo mới là nơi muội đặt chân đến.
Nghe Đại Đại cả quyết như thế. Vân Tranh vừa nôn nao, vừa giận, bất giác nước mắt tuông trào. Vân Tranh ôm chặt Đại Đại :
- Ai bảo muội đã chết? Họ nói lung tung, muội đừng nghe làm gì.
- Muội đã tự nguyện gia nhập vào tập thể với họ, không thì cũng bất hạnh lắm.
- Ai nói bất hạnh? Người nào dám cưỡng bách muội, huynh sẽ ăn tươi nuốt sống kẻ ấy. Huynh sẽ đốt sạch Thường Xuân đảo.
Ôn Đại Đại lấy tay áo lau khôn nước mắt rồi lại mắng yêu:
- Huynh ngốc lắm ! Võ công của Nhựt Hậu tuyệt thế, làm sao huynh đối phó nổi.
Toàn thân Vân Tranh chấn động như đang bị một quyền của ai đó đánh vào.
Đại Đại nhìn gương mặt của Vân Tranh như không còn một giọt máu hai mắt chàng trợn ngược. Đại Đại gọi chàng nhưng vẫn không nghe Vân Tranh ư hử gì cả, trông chàng như si như dại.
Đại Đại vừa nóng lòng lại vừa đau đớn hỏi:
- Huynh … huynh sao vậy … huynh hãy tỉnh lại … chúng ta sẽ tìm cách … - Cách nào? Bằng cách nào?
Vân Tranh chợt khóc oà:
- Không còn cách nào cả ! Huynh … huynh sẽ không đối phó nổi.
Đại Đại cúi đầu nói như an ủi:
- Thế nào chúng ta cũng tìm ra giải pháp.
Vân Tranh vừa định thần, nàng lại lao đầu vào chàng rồi vui vẻ:
- Có giải pháp rồi !
Đại Đại vừa đau khổ, lại vừa thương tiếc xoa đầu Vân Tranh nói:
- Tuy võ công của Nhựt Hậu cao tuyệt, nhưng cũng không thể nào cưỡng bách muội làm một người chết !

Vân Tranh xoa tay vui mừng:
- Đúng thế !
- Nếu như muội hết lòng mong cầu ắt bà ấy cũng không nỡ.
Vân Tranh nôn nao hỏi:
- Muội … vì sao?
- Nếu huynh còn mang cái tính khí như xưa chỉ làm cho muội sai sót mà thôi, và cũng xem như huynh không đoái hoài tới muội. Nếu như vậy thì muội cũng như đã chết.
- Nếu Vân Tranh này mang tâm muốn bỏ rơi Ôn Đại Đại, xin ông trời hãy giết Vân Tranh này.
Đại Đại vội vàng bịt miệng không cho Vân Tranh nói tiếp, từ tiếng khóc Đại Đại đã thay vào nụ cười nói:
- Muội rất tin huynh, xin huynh đừng nói nữa nếu như ông trời có mắt thì hãy giúp cho hai đứa mình dù trời cao đất dày mãi mãi vẫn không rời nhau.
Vân Tranh rất bằng lòng:
- Đúng như muội nói. Dù trời cao đất dày chúng ta vẫn mãi mãi yêu nhau … Hai mắt đối diện, bốn mắt nhìn nhau với biết bao ân tình như không muốn rời nhau dù chỉ một giây hay một phút … Thiết Trung Đường nghe tất cả những gì Ôn Đại Đại đã nói với Vân Tranh. Chàng hiểu ý của Đại Đại là nàng chấp nhận thối lui để mà đi tới. Nhưng Thiết Trung Đường không hề có ý gì trách móc Đại Đại, chàng chỉ cảm thông nỗi khổ tâm của nàng. Nàng nghĩ ra giải pháp như vậy chẳng qua nàng chỉ muốn không rời khỏi Vân Tranh. Nếu Đại Đại không làm như vậy thì làm sao mà giữ nổi con ngựa hoang như Vân Tranh.
Thiết Trung Đường nghĩ rằng nếu người nào khác thì cũng xử sự như Đại Đại mà thôi.
Nghĩ vậy nên Thiết Trung Đường cũng đồng tình với Đại Đại. Nếu dùng thủ đoạn và xảo kế thì đừng lạ gì không có ai qua được Đại Đại.
Thiết Trung Đường là một nam nhân, nhưng có thể nói rằng chàng là một người tri kỷ của nữ giới. Chỉ vì nữ nhân trên cuộc đời này, khi đã yêu rồi thì họ không tiếc gì thủ đoạn và kế mưu, nhưng khi họ đã không yêu thì dù một kế mọn họ cũng không nói ra.
Thiết Trung Đường nhìn phía trước xe thì nãy giờ không có người đánh xe. Chàng tự nhủ:
- Hai người đang say sưa chuyện trò, ân ái, ắt cũng quên mất việc có người đánh xe hay không có. Thôi cứ để cho hai người ái ân. Mình đóng vai anh chàng đánh xe mà được đấy. Thế là chàng nhảy ra

phía trước cầm cương ra roi cho xem chạy.
Lúc này trời đã sáng, hàng vạn tia nắng xuyên qua màn mây chiếu xuống vạn vật, cả một dãi đồng hoang đang phủ một màu vàng, trong tiếng gió nhẹ ban mai, thoáng thoáng xen vào tiếng sóng biển vỗ vào bờ. Thiết Trung Đường biết rằng bờ biển chẳng còn bao xa nữa.
Thiết Trung Đường cảm thấy thật sảng khoái, nhẹ nhàng, bao nhiêu u phiền trong quá khứ, chàng đều quẳng bỏ ở phía sau. Quả là: "Gặp nhau vui mừng khôn kể xiết.
Nỗi buồn tất cả như ngủ say." Thiết Trung Đường thấy Vân Tranh và Đại Đại có được hạnh phúc như thế, chàng cảm thấy vui sướng vô cùng. Đừng nói chi, chàng đã mất một ngày một đêm không hề chợp mắt, đừng nói chi đến việc làm gã đánh xe. Dù cho cả ba đêm ba ngày không ngủ, dù cho nắm lửa trong tay, Thiết Trung Đường cũng vẫn thấy lòng vui sướng.

Thiết Huyết Đại Kỳ

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi 26
Không có lời nào để hỏi trời xanh

Xe chạy trên một đoạn nữa, trước mắt mặt biển mênh mông đã xuất hiện.
Ánh nắng ban mai chiếu xuống mặt biển thành màu vàng tươi. Từng con sóng tiếp nối nhau vỗ vào bờ chẳng khác gì những con rồng vàng đang đuổi nhau. Đứng trước cảnh thiên nhiên hùng vĩ ấy, lòng người cũng cảm thấy nhẹ nhàng, thanh thoát.
Thiết Trung Đường nhìn mặt biển mênh mông không thấy đâu là bến bờ. Nếu không có chàng đánh xe th` chắc chắn hai tuấn mã này cứ một mực lao xuống biển.
Chàng vội vàng trì dây cương nhưng hai con tuấn mã vẫn chạy tiếp gần hai trượng mới chịu dừng vó.
Thiết Trung Đường nhìn xuống mé biển, cả một ghềm đá cheo leo. Trên đầu mỗi tảng đá đều bị sóng biển vỗ mòn nhẵn. Nếu xe rơi xuống thì tất cả đều tán mạng.
Trong xe, cả Vân Tranh và Ôn Đại Đại đều không cần chú ý đến mọi việc chung quanh, tất cả đều như quên hết. Cho đến khi xe dừng cả hai người mới sực tỉnh.
Ôn Đại Đại vừa thấy Thiết Trung Đường nàng vội la toáng lên:
- Thật đáng chết ! Chúng ta cứ ngỡ là không có người đánh xe !

- Đối với huynh xem như không có việc gì.
Nói chưa dứt lời, Vân Tranh đã nhảy xuống xe, chàng thấy một hán tử áo đen đang ngồi chễm chệ Ở trước đầu xe, Vân Tranh cũng không ngờ tới. Chàng buộc miệng hỏi:
- Ngươi là ai?
Thiết Trung Đường giật mình, mồ hôi lạnh toát ra ướt hai lòng bàn tay. Chàng nghe tiếng hỏi, chưa kịp suy nghĩ. Thiết Trung Đường quay mặt lui.
Vừa nhìn thấy, Vân Tranh giật mình hét to:
- Thì ra là ngươi !
Vân Tranh vừa hét vừa tung ra một chưởng ngay.
Thiết Trung Đường không tài nào tránh kịp. Chàng cũng không muốn tránh nên đã bị một chưởng của Vân Tranh trúng vào cánh tay trái.
Toàn thân Thiết Trung Đường bị ngã xuống ghềnh đá, chỉ còn nghe một tiếng thét xen lẫn với tiếng gió gào biển rộng.
Ôn Đại Đại nghe tiếng thét, nàng vội vàng nhảy ra thấy tay trái của Vân Tranh đang nắm chặt với tay phải đứng lặng yên nhìn xuống ghềnh đá.
Mặt Vân Tranh không còn một giọt máu, đôi mắt chàng đỏ ngầu như muốn khóc.
Thấy vậy, Đại Đại vừa nôn nóng vừa kinh ngạc hỏi:
- Vừa gì thế huynh?
Vân Tranh chỉ đáp:
- Thiết Trung Đường … Thiết Trung Đường.. Ôn Đại Đại càng lo sợ hơn gọi thất thanh:
- Thiết Trung Đường ! Đại ca đang ở đâu?
Vân Tranh chỉ xuống ghềnh đá nói:
- Bị một quyền của huynh rơi xuống đó.
Ôn Đại Đại vừa nghe xong, nàng hét lên một tiếng ngã nhào xuống đất.
Vân Tranh tủm tỉm cười rồi nói nho nhỏ:
- Đánh rơi xuống rồi ! Chỉ một quyền đủ rơi xuống rồi !
Trông nụ cười của Vân Tranh thật kỳ quái, chẳng biết chàng đang buồn hay đang vui.
Toàn thân Ôn Đại Đại run lên bần bật, tay chân nàng lạnh như giá.
Miệng nàng ấp úng:
- Huynh … huynh … Thực ra, nàng đang nghẹn ngào, không tài nào nói được. Nàng cố gượng đứng dậy rồi như muốn nhảy xuống dưới ghềnh.
Dưới ghềnh, sóng biển cứ tiếp nối nhau vỗ vào bờ đá, không hề thấy

bóng dáng của Thiết Trung Đường mà chỉ toàn là bọt biển trắng toat, chỉ thấy mờ mờ một mảnh áo của Thiết Trung Đường còn vướn trên ghềnh núi, hình như Thiết Trung Đường vừa từ trong nước biển vừa bò lên khỏi.
Ôn Đại Đại vừa nhìn thấy, nỗi đau đớn hành hạ nàng không tài nào chịu nổi. Hai tay nàng bám vào mảng nham thạch khóc nức nở.
Vân Tranh nhìn thấy Đại Đại rất đau khổ vì Thiết Trung Đường, chàng vừa ganh lại vừa hận, trước cái cảnh ấy, chàng không chịu nổi nên nạt lớn:
- Thiết Trung Đường là một gã phản sư, phản bạn, ai cũng thù hận hắ, có gì mà muội phải khóc !
Ôn Đại Đại vừa khóc vừa nói:
- Thiết huynh đã có điều gì không phải với huynh đâu? Nếu không có Thiết đại ca thì làm sao huynh sống đến hôm nay?
Nghe xong, Vân Tranh cười nhạt:
- Nói như vậy, có nghĩa là huynh phải cám ơn hắn?
- Tự nhiên … tự nhiên là như vậy!
Vân Tranh càng giận dữ hơn:
- Muội không biết đó thôi, đã nhiều lần hắn hại huynh. Lần thứ nhất là khi còn ở trong rừng, hắn đưa huynh nạp cho Tư Đồ Tiếu nếu huynh không cố thoát. Lần ấy lại gặp muội còn không thì cũng bị bọn chúng tra khảo đến chết. Thế mà nay huynh lại phải cảm ơn hắn?
Ôn Đại Đại khẳng định:
- Huynh nhầm rồi, nhầm rồi !
- Những sự kiện ấy chính bản thân huynh đã trải qua thì sao mà nhầm được?
- Huynh nên biết rằng, lần đó Thiết đại ca đã không hại huynh mà còn liều chết để cứu huynh. Chỉ vì muốn cứu huynh nên Thiết đại ca phải giả vờ quị lụy Tư Đồ Tiếu rồi thừa cơ đả thương hắn. Nếu khi đó, Thiết huynh cứ thả huynh xuống thì chắc chắn Thiết huynh sẽ trốn thoát. Nhưng huynh ấy nhất định không bỏ huynh, cuối cùng phải rơi vào tay kẻ khác. May thay lúc đó lại gặp Triệu Kỳ Cương, một người muốn đền ơn Đại Kỳ môn nhưng Triệu Kỳ Cương chỉ có khả năng cứu được một người mà thôi. Đứng trước sự chọn lựa ấy, Thiết ca quyết định cứu huynh rồi nhờ Triệu Kỳ Cương cõng huynh trốn thoát, còn Thiết huynh thì bị rơi xuống vực thẳm sâu cả trăm trượng !
Sự tình này Đại Đại đã nghe từ cửa miệng của Tư Đồ Tiếu nhưng từ lâu nay nàng không hề kể ra. Bây giờ đứng trước tình cảnh này buộc Đại Đại phải kể lại tất cả.

Vân Tranh nghe xong, gương mặt chàng lúc thì xanh mét, lúc trắng bệch nói:
- Nhưng … Đại Đại kể tiếp:
- Triệu Kỳ Cương đã liều mạng để đưa huynh đến chỗ an toàn, nhưng huynh lại nghi ngờ là người ta sẽ tra khảo mình nên huynh lại bỏ trốn.
Đại Đại nở nụ cười chua chát rồi kể tiếp:
- Người muốn hại huynh chính là muội chứ không phải là Thiết huynh. Tư Đồ Tiếu muốn muội dụ huynh đưa về sào huyệt của Đại Kỳ môn để hắn trong một mẻ lưới bắt sạch cá, còn huynh thì đang bị trọng thương hắn cũng giết huynh luôn.
Vân Tranh thấy mồ hôi lạnh ra ướt cả mái tóc nói:
- Nhưng khi đến Lạc Dương, hắn vì sao … - Việc làm của muội rất bí mật. Thế mà khi đến nhà Lý Lạc Dương thì bị Thiết Trung Đường khám phá ra chân tướng, nhưng khi ấy huynh đang hận Thiết huynh thấu xương nên chưa có cách nào để giải thích. Thiết huynh lấy tiền tài ra dụ hoặc để huynh đừng say mê muội. Nào ngờ huynh không hiểu ý ngược lại càng hận huynh ấy nhiều hơn.
Vân Tranh vẫn còn nghi vấn:
- Nhưng … vì sao hắn lại theo Tư Đồ Tiếu?
Đại Đại đáp:
- Đó chỉ là kế "kim thiền thoát xác" của Thiết huynh mà thôi. Huynh ấy uy hiếp Phan Thừa Phong hóa trang làm lão nhân, khiến bọn Tư Đồ Tiếu cho đó là Thiết Trung Đường còn Thiết huynh thì ở trong bóng tối để đối phó với bọn chúng. Huynh ấy rất lắm mưu nhiều kế nên bọn chúng không thể nào đoán ra được.
Nghe xong, hai chân của Vân Tranh mềm như hai cọng bún, ngã nhào xuống đất.
Ôn Đại Đại nói tiếp:
- Lúc ấy muội chưa có một chút gì hảo cảm với huynh cả. Chỉ có Thiết Trung Đường lúc nào cũng nhắc nhở muội đừng hại huynh. Như muội đã nói với huynh trong ngôi miếu cổ.
Vân Tranh chỉ cúi đầu yên lặng.
Đại Đại lại kể:
- Khi ấy huynh đang bị thương, muội bồng huynh trở về chỗ ở cũ nhưng lại bị bọn Tư Đồ Tiếu tìm đến, may mà có Thiết Trung Đường mới cứu huynh và cứu cả muội.
Vân Tranh xúc động rơi nước mắt nghẹn ngào:
- Nguyên do, muội … thích Thiết Trung Đường … Đại Đại cũng nhòa nước mắt nói run run:

- Đúng, có lúc muội thích Thiết Trung Đường nhưng huynh ấy chỉ vì huynh nên tránh mặt muội. Cho đến … Đại Đại cúi mặt khóc nức nở rồi nghẹn ngào kể tiếp:
- Đến khi huynh bị thương, muội cõng huynh chạy bán sống bán chết trong rừng sâu, cùng lúc ấy muội phát hiện ra rằng muội đã bị huynh đánh động con tim muội. Dù cho muội phải chết trăm ngàn lần, chứ nhất quyết muội không để huynh phải chết.
Nếu không phải là huynh ấy thì cả hai ta làm gì còn sống đến hôm nay.
Đại Đại vừa nói vừa khóc. Còn Vân Tranh thì cứ đứng sửng sờ như trời trồng.
- Dù ân hay oán, nhân trước quả sau. Thiết huynh vẫn thản nhiên. Nhưng huynh ấy càng chịu đựng chừng nào thì lại bị kích động chừng ấy.
Tất cả những điều đó Vân Tranh đều không biết. Chàng chỉ biết rằng dù phải chết năm lần cũng không thể chuộc lại tội lỗi.
Đại Đại vẫn khóc nức nở:
- Chuyện này, muội sợ huynh phải thương tâm, xưa nay muội nghĩ rằng sẽ không nói với huynh. Chỉ vì muốn rửa sạch oan khúc cho Thiết Trung Đường nên muội mới kể cho huynh nghe.
Vân Tranh vừa gật đầu thì nước mắt cũng trào ra.
- Thôi không nói gì khác, chỉ nói tới việc hôm nay, nếu không có huynh ấy nắm dây cương thì chúng ta cũng đủ tan xương nát thịt.
Bỗng nhiên Vân Tranh ngửa mặt lên trời đau đớn gọi to:
- Thiết Trung Đường ! Thiết nhị ca ! Tiểu đệ … Vân Tranh … có lỗi nhiều với nhị ca.
Vân Tranh chạy như điên đến bờ ghềnh như muốn lao đầu xuống vực thẳm.
Ôn Đại Đại vội vã tung mình chạy đến ôm lấy Vân Tranh. Cả hai người đều ngã sóng soài xuống đất. Vân Tranh hét to:
- Buông tay ra ! Xin muội hãy buông tay ra … nếu huynh không nhận lấy cái chết thì làm sao huynh sống nổi !
Đại Đại khóc nức nở can:
- Huynh không thể chết, sao huynh nỡ để muội một mình. Phải chăng … phải chăng huynh đã quên rồi sao. Trời cao đất dày, mãi mãi không rời nhau … Nàng vẫn ôm chặt hai chân Vân Tranh:
- Nhưng … nhưng huynh còn mặt mũi nào để mà sống ! Huynh còn sống ngày nào còn đau khổ ngày đó ! Huynh van muội … để huynh được chết. Huynh … huynh … - Nhưng thù bằng máu của Đại Kỳ môn chưa trả được. Lời thề của chúng ta như đang ở bên tai. Huynh

không thể chết.
Đại Đại đánh thình thịch vào ngực Vân Tranh, đau đớn nói với chàng :
- Nếu huynh muốn chết thì hãy chết như một kẻ anh hùng ! Huynh muốn chết thì cũng không phải chết trong hôm nay !
- Nhưng huynh … Đại Đại càng nói càng bi phẫn, nàng càng đánh càng mắng:
- Nếu huynh chết ngay bây giờ, chẳng những huynh không màng gì đến mối huyết cừu của Đại Kỳ môn mà còn để muội ở lại một mình không còn đâu để nương tựa. Huynh … huynh còn nhắc đến chữ "chết" rõ ràng huynh là một kẻ nhu phu !
Lời ai cầu của nàng tỏ ra vô dụng nhưng trận đánh của Đại Đại khiến cho Vân Tranh vừa lo lại vừa xấu hổ. Những lời mắng mỏ của nàng đã thấm vào nơi sâu thẳm của Vân Tranh.
Đại Đại đánh vào Vân Tranh đến rả rời, miệng nàng mắng Vân Tranh đến khan cả cổ. Chợt nàng gục đầu vào Vân Tranh khóc nức nở:
- Huynh muốn chết thì cứ chết đi ! Muội cũng chết theo huynh … Vân Tranh thở dài một tiếng buộc miệng nói:
- Huynh không chết nữa đâu !
- Huynh … Huynh nói gì?
- Huynh sống tuy cũng rất đau khổ, nhưng nếu huynh chết cũng không an tâm.
Muội nói đúng, dĩ nhiên là huynh muốn chết, nhưng không chết bây giờ.
Đại Đại vừa kinh ngạc vừa mừng:
- Thực.. thực không huynh?
- Đã có khi nào huynh gạt muội chưa Mặt trời tuy đã ló dạng, nhưng sương mù trên mặt biển vẫn chưa tan, chợt nghe một tiếng tiêu vọng tới xé tan sự tĩnh lặng của trời đất.
Một lát sau, từ trong mù sương một chiếc ngư thuyền lộ ra. Trên thuyền có một lão phụ tóc đã bạc đang đứng chèo.
Tuổi tác tuy đã già, nhưng bà đứng vững với tay chèo trước sóng gió.
Vân Tranh đứng như tượng gỗ cùng với Đại Đại trên bờ biển.
Thuyền vừa cặp bờ, lão phụ chèo thuyền hỏi:
- Người chết ở đâu?
Ôn Đại Đại lên tiếng:
- Người chết chính là tiện nữ.
Lão bà hỏi:
- Người ấy là ai?

Gương mặt của lão phụ chèo thuyền nhăn nheo, như từng trải qua nhiều mưa gió nhưng đôi mắt thì lại rất sáng như nhìn suốt những bí ẩn của người khác.
- Người này cũng muốn tới Thường Xuân đảo.
Lão phụ hừ một tiếng rồi khẳng quyết:
- Ngươi lên thuyền, còn hắn ở lại.
Đại Đại hỏi:
- Vì sao?
Lão bà nổi giận hỏi:
- Hắn dựa vào cái gì mà đến Thường Xuân đảo?
- Người ấy … người ấy … Vân Tranh hét lớn:
- Cô nương khỏi cần năn nỉ, Vân mỗ muốn đến Thường Xuân đảo đâu chỉ bằng vào thuyền của bà ấy.
Không ngờ bà lão chèo thuyền nghe xong, mặt bà thay đổi một cách ghê gớm, giọng run run hỏi:
- Ngươi họ gì?
- Họ Vân?
Lão bà vừa run, vừa chỉ Vân Tranh :
- Ngươi là môn hạ của Đại Kỳ môn?
- Đúng, bà muốn gì?
Bà lão chèo thuyền ngoảnh đầu lại nói:
- Ngươi cũng lên thuyền !
Đại Đại rất mừng:
- Đa tạ bà bà.
Trong lòng Vân Tranh cũng rất ngạc nhiên:
“Vì sao mình vừa nói ra họ tên lai lịch thì bà lão biến sắc mặt? Trong việc này có điều gì bí ẩn?” Đại Đại giục:
- Nhảy lên mau !
Cả hai người lên thuyền rồi vào khoang, từ nãy giờ bà lão chèo thuyền vẫn quay lưng về phía hai người, bà ta không hề nhìn Vân Tranh, bà vẫy mái chèo mấy cái, thuyền đã rời khỏi bờ.
Đại Đại hỏi:
- Còn một việc nữa xin phiền bà bà, chẳng biết bà bà có bằng lòng không?
- Nói đi !
- Vãn bối có một người bạn vì sơ ý ngã xuống ghềnh đá, xin bà bà cho thuyền đến đó xem thử người ấy thế nào?
Lão bà không trả lời nhưng vẫn chèo thuyền đến mé trái.
Ôn Đại Đại rất lấy làm lạ:
- “Trước đây, điều gì bà ta cũng từ khước, nhưng bây giờ cứ yêu cầu

là được ngay, như thế là sao?" Sóng biển càng lớn, sương mù dày đặt nên không thể nào tìm thấy thi hài của Thiết Trung Đường.
Vân Tranh và Ôn Đại Đại nhìn nhau rơi nước mắt.
Tuy bà lão không quay đầu lại nhưng những gì xảy ra bà ta đều biết rõ cả. Bà ta hỏi:
- Người chết quan hệ như thế nào với các ngươi? Đến nỗi các ngươi thương tiếc như vậy?
Ôn Đại Đại nghẹn ngào:
- Là nhị ca của huynh này.
Bà lão vừa nghe xong giật mình, bà vội hỏi ngay:
- Nhị ca của hắn họ Vân hay là họ Thiết.
Bà lão hỏi như vậy, rõ ràng bà ta hiểu khá nhiều về Đại Kỳ môn.
Ôn Đại Đại đáp:
- Họ Thiết… Đại Đại hỏi lão bà:
- Bà bà cũng có hiểu biết về Đại Kỳ môn?
Lão bà không trả lời và cũng không nói năng gì, mà chỉ vẫy nhanh mái chèo, con thuyền cứ di chuyển trong màn sương mù dày đặc. Bà ta như rất quen thuộc con đường biển này, tuy sương mù che kín nhưng con thuyền vẫn không chệch hướng.
Bất ngờ, bà ta thở dài một tiếng rồi vỗ vào vai Đại Đại nói nhỏ:
- Nè nữ nhi, con là gì trong Đại Kỳ môn.
Hình như bà ta định nói rất nhiều, nhưng vừa nói nửa câu rồi không nói nữa.
Ôn Đại Đại nhìn thấy hai bàn tay của bà lão đã chai cứng, nàng buộc miệng hỏi:
- Bà bà ở trên biển như thế này đã bao lâu rồi?
Lão bà yên lặng một hồi, từ từ cho biết:
- Lão ở trên biển cả một mình như thế này … tính ra là mười chín năm tám tháng ba ngày rồi !
Bà lão chẳng những nhớ năm tháng mà còn nhớ rõ đến từng ngày.
Đại Đại như cảm thương cho bà lão chèo thuyền.
Bà lão nói thêm:
- Cũng gần hai mươi năm sống với tuế nguyệt … Ngày tháng qua mau, thế mà có rất nhiều sự kiện, sau hai mươi năm cũng không thể nào quên được.
Chẳng biết lão bà nói với người khác hay là tự nói với chính mình.
Ôn Đại Đại cũng không biết phải nói gì, nhưng nàng đoáng rằng chắc chắn trong thời gian ấy bà ta có tậ sự gì đó rất đau khổ mà còn liên hệ đến Đại Kỳ môn.
Cả ba người cùng ở trên một chiếc thuyền. Người nào cũng ngổn

ngang tâm sự nhưng chẳng ai nói với ai một điều. Không biết họ im lặng như thế đã bao lâu. Bà lão vào khoang lấy ra mấy chiếc bánh chia nhau rồi ăn. Loại bánh vừa dở vừa khô, nếu bụng không đói ắt là Đại Đại sẽ không nuốt trôi, nàng tự than thở:
- Cuộc sống trên biển gian khổ như thế này, sao bà bà chưa nghỉ ngơi?
Bà lão nhắc lại thật chua xót:
- Khốn khổ … nghỉ ngơi?
Bất chợt bà lão cười lớn:
- Nếu không có những ngày tháng khốn khổ như thế này thì làm sao mòn mỏi được nỗi oán hận ở trong lòng !
trong tiếng cười của bà lão nghe thật lạ lại vừa như có cái gì oán hận.
Ôn Đại Đại có cảm giác như có luồng hơi lạnh từ tim chạy lên, nàng không dám hỏi thêm.
Con thuyền vẫn di chuyểnt heo mái chèo chừng ba tiếng đồng hồ thì đã đến bờ.
Vân Tranh vội vàng cám ơn lão bà rồi nhảy lên bờ ngay. Chàng nghĩ rằng nếu còn ở trên thuyền thì trong lòng chàng có cái gì đó không nói ra được, nên càng sớm rời khỏi chừng nào càng tốt chừng đó. Lòng chàng cũng thấy mơ mơ hồ hồ, không lý giải được.
Đại Đại cũng nói:
- Xin đa tạ bà bà.
Rồi cũng nhảy lên bờ.
Không ngờ bà lão giữ nàng lại, thở dài nói nhỏ:
- Con gái ngốc ! Dù phải có trăm ngàn lần cũng đừng thương yêu những đệ tử của Đại Kỳ môn. Những đệ tử của Đại Kỳ môn xưa nay chưa bao giờ biết thương tưởng đến nữ giới chúng ta.
Câu nói mà trước đó bà ta đã nói dở dang. Bây giờ bà lão nói tiếp.
Đại Đại nghe xong ngơ ngẩn một hồi. Nàng định hỏi thêm nhưng bà lão đã đẩy nàng ra, rồi chèo thuyền rời khỏi bờ.
Bây giờ sương mù đã tan, đưa tầm mắt nhìn một vòng quanh đảo, thấy cả một dãy rừng bốn bề đều trông cây quí quả không thẹn là Thường Xuân đảo.
Ôn Đại Đại nhìn mãi vẫn không thấy một bóng người, nàng nôn nóng gọi lớn:
- Đệ tử là Ôn Đại Đại phụng mệnh về trước … Tiếng gọi của người chưa dứt thì đã thấy có hai bóng người đi đến.
Khinh công của hai người này cũng chẳng vừa gì, thân hình của họ cũng yểu điệu thướt tha, gương mặt cũng rất duyên dáng mỹ miều.

Ôn Đại Đại cứ nghĩ rằng mọi người sống trên đảo này cũng dùng khăn đen che mặt, và nhan sắc của họ ắt là xấu xí lắm. Bây giờ thấy rõ hai thiếu nữ này, những ý nghĩ ban đầu trong Đại Đại đều bay mất. Hai thiếu nữ nhìn hai người một lát, trên nét mặt của họ hiện rõ sự ngạc nhiên, một cô hỏi:
- Vị công tử này, sao cũng đến đảo Thường Xuân?
Vân Tranh đáp:
- Tại hạ phụng mệnh đến đây !
- Theo lệnh của ai?
- Vô Sắc đại sư, chưởng môn Thiếu Lâm tự.
Thiếu nữ thứ hai xen lời:
- Vô Sắc đại sư là vị từng được giới võ lâm ngưỡng mộ. Vậy thì người đã được ngài phái đến đây chắc là nương nương cũng đồng tình tiếp kiến.
Thiếu nữ thứ nhất liền nói:
- Để muội về báo tin.
Vừa nói xong, cô nàng liền quay mình đi ngay.
Thiếu nữ thứ hai tỏ ý vui mừng, nàng nói dịu dàng:
- Xin hai vị vui lòng chờ một lát.
Cô ta nhìn qua Đại Đại hỏi:
- Có phải tỷ tỷ là … Ôn Đại Đại không chờ cô nàng nói hết, đã nhanh nhảu:
- Ta là người đã chết.
Thiếu nữ mỉm cười :
- Người chết hay sống đều là sứ giả của ông trời cả, đó là để nói khi còn ở bên ngoài. Một khi đã đặt chân lên đảo này thì không còn dùng từ ấy nữa.
Ôn Đại Đại nghe xong, nàng nghĩ rằng những ai đã sống trên đảo này gần như xa lạ với cuộc sống bên ngoài, nàng thầm thở dài.
Thiếu nữ như tâm sự :
- Trong giới võ lâm, hơn một nửa đều là những con người man trá …
Nàng quay nhìn qua Vân Tranh nói tiếp:
- Muội không ám chỉ vào công tử đâu nghe.
Vân Tranh thấy thái độ và ngôn ngữ của thiếu nữ này hết sức nhu mì nên chàng rất có cảm tình nói:
- Không có gì ngại cả.
Thiếu nữ lại nói tiếp:
- Muốn đối phó với những gã man trá, thì chúng tôi phải dùng một số thủ đoạn để cho bọn họ kinh sợ mà không dám có những ý tưởng xấu xa. Vì vậy, mỗi khi chị em chúng tôi rời khỏi đảo đều phải dùng

khăn đen che mặt, nói năng lạ lùng. Nhưng một khi trở lại đảo thì chúng tôi sống với nhau bằng tình cảm tỷ muội. Công tử thử nghĩ xem, nương nương của chúng tôi cũng chỉ vì nỗi bất hạnh của nữ nhân trong thiên hạ, khi biết được rõ ràng, nương nương đều sai chúng tôi đưa họ về đảo này cả, như vậy có nghĩa là nương nương đối xử với chúng tôi bằng tình thương của người mẫu thân.
Cô nàng vừa cười vừa nói. Ôn Đại Đại liền cảm như trong nàng đang khởi lên niềm vui. Đại Đại nghĩ thầm:
"Nếu như tất cả những người đang sống trên đảo này, ai cũng như cô nàng thì tốt biết mấy." Nhưng rồi nàng lại nghĩ:
"Xem ra mấy người đã cứu mình, sao ngôn ngữ của họ quá lạnh lùng, trong ngôn ngữ của họ như biểu lộ buồn nhiều hơn vui, chưa biết chừng họ cố ý làm như vậy. Phải chăng chỉ có họ là những người đã từng gặp phải đau khổ, còn thiếu nữ này thì chẳng có tâm sự đau khổ nào cả. Thế thì cô nàng việc gì mà phải đến đây?" Đại Đại không nhẫn nại được, nên hỏi:
- Những người ở trên đảo có giống như muội không?
Thiếu nữ mỉm cười đáp:
- Những người đang sống ở đây, tuy có một số tỷ muội bình thường rất ít nói, nhưng họ đều là những người tốt bụng cả. Để thư thư sống ở đây mấy ngày nữa là biết ngay.
Đại Đại tự nhủ:
- Thế cũng được rồi.
Thiếu nữ tự giới thiệu:
- Muội họ Diêu, mọi người thường gọi muội là Diêu tứ muội. Sau này tỷ tỷ cứ gọi muội là như vậy chứ đừng gọi muội là tỷ tỷ.
- Còn ta họ Ôn.
Diêu tứ muội cười khanh khách:
- Tuy tỷ tỷ không nhận ra muội nhưng muội thì nhận ra tỷ tỷ. Chẳng những muội nhận ra tỷ tỷ mà còn nhận ra cả công tử nữa.
Ôn Đại Đại và cả Vân Tranh đều ngạc nhiên, cả hai nhìn cô ta một lát, bất chợt cả hai đều la lên:
- Thì ra là muội … là Hoàng … Thiếu nữ lại cười khanh khách:
- Đúng rồi, trước đây muội ở trong Hoàng Giang Nhứt oa Nữ Vương Phong, khi ở tại nhà của Lý Lạc Dương, chúng ta đã gặp nhau một lần.
Ôn Đại Đại bây giờ mới sửng sờ:
"Hèn gì cô ấy biết mình, không ngờ cố nhân lại gặp nhau. Nhưng mình không biết vì sao nhóm Nữ Vương Phong cũng đến đây?" Hình như Diêu tứ muội thấy được ý nghĩ của Đại Đại, cô ta thở dài rồi đáp:

- Tổ ong ngày xưa, bây giờ như sao lạc, mỗi người một nhà. Chỉ có muội và Dương bát muội là may mắn hơn cả, được nương nương cứu vớt rồi đưa đến đây. Còn những tỷ muội khác, cho đến bây giờ cũng không biết họ đang ở chốn nào, đồng thời cũng không biết ai còn sống ai đã chết.
Nói đến đó, Diêu tứ muội không tránh được nỗi nhớ thương. Nhưng chỉ thoáng qua trên gương mặt, rồi Diêu tứ muội lại nở nụ cười nói tiếp:
- Ở đây cũng không ngờ chị lại được gặp một con người nữa.
Đại Đại nôn nao hỏi:
- Người nào?
- Thất quỉ nữ, môn hạ của Cửu Tử Quỉ Mẫu mà tỷ tỷ đã biết.
- Họ cũng có mặt ở đây à?
Diêu tứ muội đáp:
- Hai ngày trước, họ đà đến đây. Có cả Quỉ Mẫu nữa. Còn có một vị nghe nói là bào muội của Quỉ Mẫu, tuổi tuy rất cao nhưng vẫn còn đẹp lắm. Bà ấy lúc nào cũng bồng con mèo trắng. Giá như đến lúc muội cũng tuổi lớn như vậy mà nhan sắc vẫn còn thì muội cũng toại nguyện rồi.
Ôn Đại Đại vừa nghe xong, nàng buộc miệng:
- Đó là Âm Tần?
- Đúng rồi, đó là Âm Tần. Chuyện rất đang buồn cười. Ngày trước đấu với chúng em bán sống bán chết. Nhưng khi đã đến đây thì lại rất thân thiết với nhau.
Ôn Đại Đại vừa kinh ngạc vừa cảm thán, nàng định hỏi thêm một vài điều ở trên đảo. Nhưng lại nghe một hồi chuông từ ngọn núi ở trên đảo vọng lại:
Diêu tứ muội liền nói:
- Nương nương bằng lòng tiếp kiến. Thôi chúng ta hãy mau chân!
Ba người nối gót nhau theo con đường quanh co theo triền núi, suốt dọc con đường này đều có nhiều loại hoa đang khoe sắc như chào đón những vị khách mới đến.
Thấp thoáng trong cánh rừng có xây dựng đình đài lầu các, rõ ràng họ là những nàng tiên đang sống rất xa cuộc đời đầy ô trọc.
Bốn bề chỉ nghe tiếng chim hót, không nghe có một tiếng người, tới chỗ nào cũng thấy nhẹ nhàng, thanh thót, khiến ai nấy như quên hết cuộc sống gian khổ hồng trần.
Diêu tứ muội mỉm cười nói:
- Thư thư hãy nhìn đó, cảnh trí nơi này không khác gì cảnh tiên. Nữ nhân như chúng mình một khi đã đến được đây, theo muội thấy cũng

đã đủ rồi.
Đại Đại thở dài nói:
- Ai bảo … Nàng nhìn Vân Tranh rồi không nói nữa. Còn Vân Tranh thì cứ tự nhiên bước đều như chẳng nghe họ đã nói với nhau những gì.
Ngọn núi cao chừng một trăm trượng. Chợt thấy một dãy bậc cấp không biết hàng trăm hay hàng ngàn bậc. Đá lát bậc cấp đều sạch nhẵn chẳng khác gì là ngọc thạch.
Vừa đến đó, bỗng dưng thấy sắc mặt của Diêu tứ muội hết sức cung kính nói:
- Trên ấy là Trích tinh phong và Quán Nguyệt lãnh là nơi nương nương đang sống.
Ôn Đại Đại gật đầu, bậc cấp này như xuyên lên trời. Nàng có cảm giác rằng nương nương đang ở một nơi thật cao không thể nào với tới, so với bản thân thì nhỏ nhoi quá.
Cả ba người cứu theo bậc cấp mà đi. Chừng xong một bữa ăn thì cũng vừa đặt chân đến bậc cấp cuối cùng. Một bên đường thấy có một ngôi đình nhỏ, hành lang đều lót đá xanh rất đẹp. Dương bát muội đang đứng chờ ở hành lang, vừa thấy ba người cô ta đã vẫy tay.
Cả ba người hướng về phía ấy, Dương bát muội thông báo:
- Riêng vị công tử, xin dừng lại chờ cho một lát… muội đưa tỷ ấy vào trước.
Ôn Đại Đại liếc nhìn Vân Tranh như chứa đựng biết bao nhiêu tình. Đại Đại như hàm ý bảo chàng hãy yên tâm, nhưng Vân Tranh thì đang phóng tầm mắt về một phương trời xa như chàng không nghe không thấy.
Đại Đại bước theo Dương bát muội, trong lòng nàng đang ngổn ngang trăm mối nên cảm thấy hồi hộp lo âu. Khoảng cách càng gần, nỗi kinh hoàng lo lắng ở trong lòng nàng càng gia tăng. Rồi thì Đại Đại chỉ còn biết cúi đầu, nàng không dám nhìn lên đỉnh núi.
Con đường toàn đá xanh bằng phẳng, lan can bốn mặt toàn là ngọc xanh. Sương mù còn đọng lại ở trên đỉnh núi với muôn ngàn tia nắng soi vào khiến cho mấy dãy lan can càng óng ánh huy hoàng.
Chừng mười tám thiếu nữ áo xanh dừng quanh lan can, ở chính giữa là một tấm thảm màu vàng không biết là đã dệt bằng chất liệu gì. Thấy có một thiếu phụ mặc áo xanh đang ngồi ở giữa phóng tầm mắt nhìn ra bờ biển xa xăm. Nhưng chẳng thấy đâu là bến bờ mà trước mắt chỉ còn là mây trắng giáp với biển xanh mênh mông.
Ôn Đại Đại cứ theo bước đi của Dương bát muội, khi đã đến nơi,

nàng vẫn không dám ngước mắt nhìn. Nàng biết rằng đang có nhiều cặp mắt đang nhìn nàng, nhưng Đại Đại vẫn không dám nhìn họ. Nàng không biết những thiếu nữ đang đứng ở lan can đã trưởng thành chưa, nàng cũng không hề biết gì về Nhựt Hậu nương nương đã nổi tiếng trong võ lâm có phải là một thiên tiên không?
Đại Đại chỉ nghe có tiếng hỏi bên tai rất nhu hòa:
- Con tên gì?
Ôn Đại Đại lạy xuống đất thưa:
- Con tên Ôn Đại Đại.
Nàng không dám nhiều lời. Những tấm ngọc thạch dưới chân nàng phản ánh mặt trời khiến mắt nàng như choáng váng.
Lại nghe tiếng hỏi:
- Ai đưa con đến? Đứng dậy nói đi.
Bây giờ Ôn Đại Đại mới dám đứng dậy, nàng kể hết mọi việc đã xảy ra trong cuộc đời của nàng.
Nghe tiếng nói vừa nhu mì:
- Con đã nhận chịu không ít khổ đau.
Tiếng nói tuy dịu dàng, nhu mì nhưng phảng phất nỗi đau buồn như đã trải qua trong quá khứ xa xôi. Đại Đại nghe tiếng nói nhu hòa, khiến nỗi sợ hãi trong nàng cũng tan đi một đôi phần. Nàng ngước mắt nhìn Nhựt Hậu. Nhưng lúc ấy cũng là lúc Nhựt Hậu nương nương đang nhìn về hướng khác, nên Đại Đại cũng chỉ thấy được hai bàn tay của nương nương trắng như ngọc. Nàng lại ngước mắt nhìn một lần nữa nhưng chẳng biết do đâu Đại Đại lại cúi mặt.
Nhựt Hậu nương nương chậm rãi nói:
- Con đã đến đây rồi, thì đừng quan tâm gì đến tất cả những nỗi khổ đau. Nếu con không còn việc gì khác thì Bát muội sẽ đưa con đi nghỉ ngơi.
Với thái độ và ngôn ngữ rất nhu mì của nương nương, trong lòng Đại Đại hết sức cảm kích. Nàng nghĩ rằng từ đây bản thân nàng chắc chắn là có cuộc sống hạnh phúc, nhưng còn Vân Tranh … Đại Đại vừa nghĩ tới Vân Tranh, trong lòng nàng như có ngọn lửa như đang thiêu đốt, vừa ngọt ngào vừa đau khổ. Bất giác Đại Đại cúi đầu thưa :
- Nhưng … nhưng đệ tử còn một điều dám xin bẩm với nương nương.
- Có điều gì, con cứ nói ra !
- Vốn là đệ tử một lòng muốn ở đây chỉ vì … chỉ vì … - Phải chăng con còn việc gì phải gánh vác?
Đại Đại nghe Nhựt Hậu hỏi có ý ngạc nhiên. Nàng không biết phải nói như thế nào, chỉ còn biết cúi đầu khóc nức nở.

- Con đã đến đây, đáng lẽ phải bỏ tất cả chuyện thế gian. Nếu như con còn điều gì muốn nói thì cứ nói ra, ta không lạ lùng gì con đâu.
Đại Đại vừa hổ thẹn lại vừa hốt hoảng nghẹn ngào thưa:
- Con … huynh ấy … con đã gặp huynh ấy … huynh ấy … con … Đại Đại ấp úng không nói được gì khiến người nghe không tài nào hiểu nổi.
Nhưng các thiếu nữ đang có mặt hầu hết đều trải qua cái cảnh biển hóa nương dâu nên họ đều hiểu ý. Họ không dám nói một lời nào chỉ thở dài.
Nhựt Hậu thở dài nói:
- Người nam nhân đó đã vô tình với con, vốn con cũng nguội lạnh như đống tro tàn. Nhưng sau này gặp lại người ấy mới phát hiện ra rằng người ta không vô tình với con nên hai người đã thề non hẹn biển không bao giờ xa nhau. Phải không con?
Đôi má Đại Đại ửng hồng, nàng mặc nhiên cúi đầu.
- Ở đây ta tiếp nhận tất cả những nữ nhân bất hạnh, nhưng cũng mong rằng nữ nhân trong thiên hạ đừng phải chịu bất hạnh hoàn toàn. Quả như con đang có hạnh phúc thì ta cũng hết sức mừng cho con.
Ôn Đại Đại không ngờ được nghe Nhựt Hậu lại nói ra ý tưởng ấy, bất giác nàng lạy xuống cảm tạ:
- Con xin đa tạ nương nương. Ân của nương nương cao dày trời đất, trọn đời tiểu nữ chẳng bao giờ dám quên.
- Xem con vui mừng như vậy, thì chắc chắn người ấy là một kẻ đa tình… Đa tình chừng nào thêm phiền não chừng ấy, nhưng trên cuộc đời này vẫn có nhiều kẻ vốn đa tình.
Một lát sau, Nhựt Hậu lại hỏi:
- Người ấy chờ con ở chỗ nào?
- Dạ thưa nương nương. Huynh ấy đang chờ ở dưới chân núi.
Nhựt Hậu hỏi:
- Người ấy là đệ tử của Vô Sắc đại sư phái đến?
Nghe âm hưởng như biểu lộ sự ngạc nhiên.
Đại Đại lễ phép:
- Người nam nhân ấy … tuy được Vô Sắc đại sư sai đến nhưng không phải là đệ tử của Thiếu Lâm.
Đại Đại nói đến tiếng “huynh ấy” hình như rất khó khăn nên nàng đổi ngay cách xưng hô gọi là “người nam nhân ấy”. Nghe vậy tất cả các thiếu nữ đứng chung quanh đều cười rộ.
Trải qua câu chuyện đối đáp giữa Đại Đại và Nhựt Hậu nương nương. Đại Đại nhận thấy nương nương đúng là một người đàn bà

rất am hiểu thế tình, bà vừa tự nhiên, vừa ôn hòa lại vừa tỏ ra rất từ ái.
Đại Đại cảm thấy rất lạ lùng.
Nương nương lại hỏi:
- Nếu người ấy không phải là đệ tử của Thiếu Lâm thì môn hạ của phái nào? Còn đừng lấy làm lạ ta hỏi cặn kẻ. Khi con đã đến đây rồi, ta cũng quan tâm đến con nên mới hỏi kỹ càng.
Đại Đại thưa:
- Đệ tử của Đại Kỳ … Hai tiếng "Đại Kỳ" vừa thoát ra khỏi cửa miệng Đại Đại, bỗng nhiên Nhựt Hậu nương nương hét lên:
- Cái gì?
Ngữ thanh bây giờ so với ngữ thanh trước đó như là hai con người khác nhau.
Đại Đại nói run run:
- Huynh ấy là môn hạ của Đại Kỳ môn … Vừa nghe đến ba tiếng Đại Kỳ môn, bất chợt Nhựt Hậu nổi cơn thịnh nộ, Đại Đại chỉ biết lạy xuống đất yên lặng lắng nghe những lời giận dỗi, nàng lo sợ đến phát run.
Nhựt Hậu lớn tiếng hỏi:
- Tại sao ngươi lại si tình với môn hạ của Đại Kỳ môn? Nam nhân ở trong thiên hạ chết sạch rồi cả hay sao, ngươi không thể quan tâm đến đệ tử của Đại Kỳ, dù chỉ một tia nhìn. Ngươi hiểu không?
Câu nói của Nhựt Hậu cũng không khác gì câu nói của bà lão chèo thuyền. Tuy nội dung có khác nhau nhưng đều cùng một ý.
Đại Đại không biết vì sao những người sống trên đảo Thường Xuân đều phẫn hận Đại Kỳ môn? Tại sao bà lão chèo thuyền sau khi biết Vân Tranh là đệ tử của Đại Kỳ môn, ngược lại bà ta cho chàng lên thuyền.
Giữa tình yêu và oán hận sao lại chi ly như thế này, làm sao mà lý giải được. Thế là trong đầu óc của Đại Đại bồng bềnh hàng trăm nghi vấn thế mà nàng vẫn không dám hỏi một câu.
Nhựt Hậu đứng dậy rồi đi lui, đi tới giữa hai hàng thiếu nữ. Âm thanh của mỗi bước đi của Nhựt Hậu chẳng khác gì đang bước từng bước qua trái tim của Đại Đại.
Một hồi thật lâu, nghe Nhựt Hậu lớn tiếng truyền lệnh:
- Hãy dẫn người đệ tử của Đại Kỳ môn đến đây !
Dương bát muội vội vàng đi ngay.
Ôn Đại Đại hết sức kinh hoàng và cũng hết sức lo lắng. Chẳng biết sau khi Vân Tranh lên đây, Nhựt Hậu sẽ cư xử với chàng như thế nào?

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Hồi Kết
Sống chết mang mang

Vân Tranh vừa đến nơi. Người mà chàng nhìn đầu tiên là người đàn bà áo xanh, dáng dấp mong manh đang chấp hai tay phía sau lưng đứng nhìn ra biển xa.
Người đàn bà này cũng không cao lớn mấy, thể hình cũng không có nét kỳ dị nào, áo quần cũng không hoa hòe gì mấy.
Vân Tranh cũng như bao nhiêu người khác khi vừa đặt chân đến đây đều cho rằng Nhựt Hậu cũng chỉ là một người bình thường nhưng trên thân hình dáng dấp của bà ta lại hàm chứa một sức mạnh hấp dẫn lạ thường. Những thiếu nữ đứng cạnh bà đều là những thiếu nữ tuyệt sắc giai nhân, cũng đủ biết rằng bà ta chính là Nhựt Hậu nương nương, chúa đảo Thường Xuân.
Đó là một nhân vật mà trong giới võ lâm xem như một thần thoại thì hôm nay bà ta chính là con người đang đứng trước mặt chàng, tâm lý của Vân Tranh làm sao lại không bị kích động.
Hai bàn tay của bà ta chấp sau lưng, mười ngón tay đan vào nhau đều đã bạc xanh, Vân Tranh lại càng bị kích động hơn nhưng chàng cũng không biết vì sao mà chàng bị kích động đến như vậy ?
Vân Tranh cúi mình ôm quyền lễ phép:
- Đệ tử của Đại Kỳ xin tham kiến Nhựt Hậu nương nương.
Nhựt Hậu hỏi:
- Ngươi phụng mệnh của ai đến đây ?
Tiếng nói tuy lạnh lùng, nhưng động tác của hai cánh tay của bà ta lại vô ý để lộ niềm kích động ở trong lòng nên giọng nói của bà ta cũng run run.
Vân Tranh lễ phép:
- Đệ tử phụng mệnh Vô Sắc đại sư chưởng môn Thiếu Lâm tự đến đây.
Bỗng nhiên Nhựt Hậu lớn tiếng:
- Ngươi đã phụng mệnh của Vô Sắc đại sư đến đây thế xem mình như là đệ tử của Thiếu Lâm. Nghe rõ chưa ?
Vân Tranh vô cùng ngạc nhiên, chàng cũng không biết do đâu mà bà ta lại nổi cơn thịnh nộ, nên cứ việc vâng lời.
Nhựt Hậu lại hỏi:
- Vô Sắc đại sư sai ngươi đến vì việc gì ?

- Vô Sắc đại sư cho đệ tử đến chuyển bẩm với nương nương được biết trong giang hồ loạn lạc từ lâu không chịu để yên cho võ lâm bằng hữu, và hâu như đã lôi kéo tất cả các cao thủ võ lâm đều dính vào. Bây giờ đã đến lúc cần phải kết thúc. Mong nương nương trên thì nghĩ tới cái đức hiếu sinh của trời cao, dưới thì vì những kẻ cô đơn đau khổ. Đã hàng chục năm nay đâm chém nhau kể đã quá nhiều. Có lúc, ngay các xác người thân cũng không mang về để mai táng. Thù hận xem ra cũng đủ rồi, mời nương nương hãy ra tay để sớm kết thúc một thời cừu hận.
Bất chợt Nhựt Hậu hét lớn:
- Hãy im mồm !
Hai bàn tay bà như nắm lại chặt hơn, ngay cả toàn thân của bà cũng run lên. Bà nói lớn:
- Ngươi dạy ta phải không ?
Vân Tranh phân trần:
- Tất cả những điều đó đều là do lời của Vô Sắc đại sư. Đệ tử chỉ tuân mệnh thưa lại với nương nương. Còn như công án như thế nào thì đệ tử hoàn toàn không hay biết.
Nhựt Hậu "hứ" một tiếng, cơn thịnh nộ như chưa hết, bà lại lớn tiếng:
- Vô Sắc cũng không tránh khỏi tự xem mình quá cao, dựa vào đâu mà Vô Sắc can thiệp vào mọi chuyện của người khác.
Vân Tranh thấy thái độ của Nhựt Hậu như vậy, chàng không dám nói gì thêm, chỉ cúi đầu.
Một hồi lâu, cơn thịnh nộ của Nhựt Hậu như đã nguôi. Nhưng bà vẫn không quay đầu lại mà chỉ nghe bà từ từ nói:
- Vô Sắc cho ngươi đến chỉ nói từng ấy thôi à ?
- Dạ thưa, chỉ từng ấy.
Nhựt Hậu nói:
- Ngươi không ngại gì cứ về báo lại với Vô Sắc đại sư, tất cả những sự kiện ấy không do ta gieo nhân thì không phải do ta kết thúc. Ta vẫn tọa thủ bàng quang không hề quan tâm đến.
Càng nói, thì giọng nói của Nhựt Hậu càng kích động:
- Nếu Vô Sắc muốn kết thúc một tình hình xáo trộn. Chính ông ta sao không bày ra kế hoạch mà lại tìm đến ta.
Vân Tranh đáp gọn:
- Dạ !
Bây giờ Vân Tranh mới liếc nhìn Ôn Đại Đại, thấy gương mặt của nàng vừa kinh hoàng vừa bi thống, ngấn nước mắt vẫn chưa khô và cũng đang nhìn qua Vân Tranh.
Bốn mắt nhìn nhau, bất giác trên khóe mắt của Đại Đại nước mắt cứ

tuông trào.
Trong đôi mắt ấy như ngụ ý chia biệt lại vừa đau khổ. Cũng trong đôi mắt của nàng như mong sao Vân Tranh hãy rời mau, đừng chú ý gì đến mình nữa.
Hai người như cùng một linh tính nên họ như hiểu ý nhau. Vân Tranh chỉ một tia nhìn cũng đủ biết rằng thỉnh cầu của Đại Đại đã bị Nhựt Hậu cự tuyệt. Chàng cảm thấy khí hận như đang xông lên.
Ôn Đại Đại nhìn gương mặt của Vân Tranh thay đổi, trong đôi mắt chàng như đang tỏa ra ánh lửa, nàng run giọng:
- Huynh … xin huynh đừng ở lại đây nữa, ở nơi này.
Nhưng bản tính của Vân Tranh, một khi đã bị xúc phạm cho dù thần tiên cũng không ngăn cản được chàng.
Ôn Đại Đại chưa nói hết, Vân Tranh đã ưỡn ngực hét lớn:
- Vân Tranh là một đệ tử của Đại Kỳ môn còn một việc nữa xin được thỉnh giáo.
Nhựt Hậu nổi giận:
- Ngươi còn dám nhận mình là đệ tử của Đại Kỳ môn !
Nghe xong, Vân Tranh cười như điên cuồng:
- Vân mỗ chỉ là người trao đổi sự việc của Thiếu Lâm. Còn bản lai diện mục của Vân Tranh này vẫn là một đệ tử của Đại Kỳ môn, dù có chết cũng làm quỉ của Đại Kỳ môn. Vì sao lại không dám nhận mình là đệ tử của Đại Kỳ môn. Võ của Đại Kỳ môn không chỉ như và. Chỉ cần nói ra bốn chữ “Thiết Huyết Đại Kỳ” thì bất cứ ở đâu cũng trọng vọng không như Thường Xuân đảo của bà.
Nhựt Hậu bị cơn thịnh nộ bốc lên, bà nói không ra lời:
- Ngươi … ngươi dám … Thấy vậy, Ôn Đại Đại ôm chân Nhựt Hậu khóc nức nở:
- Xin nương … xin nương nương, huynh ấy còn nhỏ, đâu dám sánh bằng nương nương.
Nhựt Hậu cười nhạt nói:
- Ta đã vì hắn mà nổi cơn thịnh nộ. Nè, môn hạ của Đại Kỳ, ngươi còn việc gì cần thỉnh giáo ?
Vân Tranh dõng dạc:
- Tại hạ dám hỏi nương nương, Ôn Đại Đại vốn không muốn ở đây, bà dựa vào đâu mà cưỡng bách cô ấy, có lý nào như thế gọi là cứu khổ cứu nạn ?
Nhựt Hậu hỏi vặn:
- Ai cưỡng bách cô ấy ở đây ?
Vân Tranh tự thấy mình đã phỏng đoán sai khiến chàng thật khó nói.
- Đã như vậy thì, Đại Đại, chúng ta hãy đi !

- Ai cho ngươi đưa cô ấy đi ?
- Vừa rồi chính bà đã nói là không có ý giữ cô ấy. Bây giờ lại không tha cô ấy.
Nhựt Hậu nói rõ:
- Bất luận cô ấy muốn đi đâu ta cũng không lưu giữ, nhưng cô ấy cùng đi với ngươi thì không thể nào được.
Vân Tranh giận hỏi:
- Vì sao ?
- Chỉ vì đệ tử của Đại Kỳ môn đều vô tình bạc nghĩa, chẳng khác gì loài súc sinh.
Nếu cô ấy muốn có một người chồng, thà lấy một thằng vô lại làm chồng, còn hơn là lấy một đứa môn hạ của Đại Kỳ môn.
Vân Tranh nhảy lên mắng:
- Ai nói ? Hôi … Vân Tranh định nói ra hai chữ "hôi hám" chợt chàng dừng lại. Nhưng đứng trước mặt Nhựt Hậu chàng dám nổi trận lôi đình thì có thể nói rằng chưa có ai dám.
Tất cả các thiếu nữ đều thất sắc. Họ nghĩ rằng Nhựt Hậu sẽ không tha. Không ngờ Nhựt Hậu hướng về Đại Đại nói:
- Kể từ đây, con muốn đi thì cứ đi, ta không giữ con.
Ôn Đại Đại ôm mặt khóc nghẹn ngào:
- Nương nương … con … Nhựt Hậu buộc Đại Đại :
- Nhưng trước khi đi, con phải thề rằng suốt đời của con đừng bao giờ tiếp xúc giao hảo với các đệ tử của Đại Kỳ môn dù chỉ một tiếng, hay một câu nói.
Đại Đại ngập ngừng:
- Con … con … Bỗng dưng nàng không ròng.
- Con không làm được sao ?
Nhựt Hậu vẫn ra điều kiện:
- Nếu con muốn ở lại đây cũng phải lập lời thề. Thề rằng kể từ nay về sau không còn nhớ nghĩ đến đệ tử của Đại Kỳ môn.
Đại Đại giật nẩy mình, giọng nàng run run:
- Điều đó … Nàng lại lạy xuống đất rồi khóc nức nở:
- Con không thể không nghĩ đến huynh ấy. Con quả thật không thể nào không nghĩ đến huynh ấy.
Nhựt Hậu lạnh lùng nói:
- Người nào đã ở đây thì cái tâm phải như lòng nước đã ngừng trôi. Nếu con còn mơ tưởng tới hắn thì không nên ở lại trên Thường Xuân đảo.
Nghe nói đến đó, chẳng những Vân Tranh cảm thấy rất bi phẫn, nước mắt rưng rưng, mà hầu như tất cả thiếu nữ ở Thường Xuân

đảo cũng cảm nhận rằng hôm nay Nhựt Hậu quá khắc nghiệt nên họ đều có thiện cảm với Ôn Đại Đại. Cũng có người trong số họ không cầm được nước mắt.
Ôn Đại Đại lấy tay đánh xuống nền thưa:
- Nương nương ! Sao nương nương lại đưa ra điều kiện mà bất cứ ai đang còn con tim cũng không thể nào làm được. Nương … xin nương nương cho con được chết !
Nhựt Hậu vẫn lạnh lùng nói:
- Xem ra ngươi chỉ có chết mới dứt được !
Vân Tranh không thể chịu nổi trước cái cảnh như thế này. Chàng hét lớn:
- Đại Kỳ môn của ta có hận cừu gì với bà … Chàng vừa hét vừa xông tới phóng một chưởng vào lưng Nhựt Hậu.
Mấy thiếu nữ đều nhất tề la lên.
Nhựt Hậu vẫn lạnh lùng:
- Ngươi dám vô lễ !
Nhựt Hậu trở tay tức khắc như sau lưng bà cũng có con mắt, ống tay áo của Nhựt Hậu đánh vào ngực Vân Tranh.
Còn một quyền Vân Tranh chưa phóng ra, chàng nghe có một sức mạnh ghê gớm đang xô tới và cũng không thể nào ngăn chặn được. Chàng hét lên như điên cuồng, rồi dùng thế lăng không bay ra ngoài ba trượng.
Ôn Đại Đại cũng hét to, nàng định phóng tới nhưng tay áo của Nhựt Hậu đã rũ xuống, rồi thuận tay điểm vào tĩnh huyệt của Đại Đại thế là nàng không thể cử động.
Tuy võ công của Vân Tranh thì không bằng ai khác nhưng sức mạnh và lòng can đảm thì cũng hiếm có người như chàng, vừa đặt chân chấm đất chàng liền phi thân lại ngay.
Tay áo của Nhựt Hậu lại phẩy, Vân Tranh lại nhào. Nhào xuống lại đứng dậy. Sau mấy lần như thế, chàng không phóng ra được chiêu nào nhưng chàng cứ bị đánh ngã liên tục.
Lúc ấy Vân Tranh mới biết Nhựt Hậu nương nương là kỳ nhân số một trong võ lâm. Đúng là võ công của Nhựt Hậu nương nương không thể nghị bàn. Dù cho chàng có gia công luyện tập cả mười năm nữa cũng không thể nào chống cự nổi.
Trong một chớp mắt, Vân Tranh cho rằng tất cả đều hết rồi. Chàng ngửa mặt thở dài một tiếng, trên khóe mắt chàng óng ánh hai giọt nước mắt. Nhựt Hậu vẫn lạnh lùng:
- Bằng vào võ công như ngươi, nếu muốn cứu tính mạng cho cô ấy thì trừ phi ngươi chết. Nếu ngươi chết rồi thì cô ta sẽ hoàn tâm, để

xem ngươi có can đảm nhận cái chết hay không ?
Bất chợt Vân Tranh ngửa mặt cười như điên cuồng:
- Thì ra bà chỉ muốn ta chết ? Điều này không khó gì, Vân mỗ có sống cũng vô cùng đau khổ.
Số là sau khi Thiết Trung Đường chết, lòng chàng như đã nguội lạnh. Bây giờ quá bi phẫn thành ra nỗi thất vọng chàng cảm thấy không còn gì thích thú. Nên biết rằng tính tình của Vân Tranh rất kịch liệt. Dù cho trong những lúc xung động, chưa bao giờ chàng nghĩ đến một cái chết. Thế mà trong giây phút này, tại sao chàng lại nghĩ đến cái chết. Chàng vừa cười như điên vừa phóng mình xuống vực thẳm cả trăm trượng.
Không ngờ Nhựt Hậu lại phóng tay áo ra cản Vân Tranh.
Thấy vậy, chàng nổi giận:
- Vân mỗ muốn chết, bà vẫn không cho là thế nào ?
Nhựt Hậu nói:
- Dưới vực thẳm là nước biển, nếu ngươi nhảy xuống vị tất đã chết. Nếu ngươi đã muốn chết thì hãy đến đằng kia mà chết.
Nhựt Hậu vẫn không quay mặt lại, Vân Tranh lại phá lên cười :
- Ôn Đại Đại, khi sống huynh không được ở bên muội, sau khi chết thì không còn ai có thể cản ngăn huynh và muội gặp nhau. Nhị ca, xin hãy chờ đệ.
Vân Tranh cười như điên, chàng nhảy ngay xuống vực thẳm, chỉ còn vang vọng bên tai một tiếng cười như điên cuồng của Vân Tranh.
Chỉ nửa ngày trước đó, Vân Tranh phóng quyền đánh Thiết Trung Đường rơi xuống vực thẳm, nửa ngày sau chính chàng tự nhảy xuống vự thẳm. Vân Tranh nghĩ rằng nhờ cái chết của chàng mà cứu được tính mạng của Ôn Đại Đại. Đồng thời chàng cũng tẩy sạch hết tội lỗi đối với Thiết Trung Đường. Trước khi nhận cái chết, Vân Tranh chỉ thấy tâm lý của chàng hoàn toàn an nhiên, nhưng chàng lại không nghĩ tới người sống phải chịu đựng đau khổ như thế nào ? Hà huống Vân Tranh và Thiết Trung Đường là hai đệ tử lớn của Đại Kỳ môn, là thế hệ kế thừa rất xứng đáng trong giang hồ, đồng thời con đường phía trước họ rất tươi sáng sẽ trở thành hai đại cao thủ võ lâm.
Tính tình của hai người hoàn toàn khác nhau. Một người thì đầy mưu trí, nhạy bén, khi lâm nguy vẫn không loạn, một người thì nóng nảy, nhiệt tình, bầu nhiệt huyết trong người tưởng chừng như lúc nào cũng sôi lên sùng sục, bất khuất.
Cả hai người xứng đáng là thế hệ trẻ tiêu biểu cho sự nhiệt tình, xứng đáng là một môn đệ của Thiết Huyệt Đại Kỳ. Đồng thời chẳng

biết còn bao nhiêu trọng trách trong giang hồ đang chờ họ gánh vác. Nhưng, chỉ trong hôm nay cả hai người lại tiếp nối nhau đi vào cái chết. Nếu lấy ngôn ngữ giang hồ mà nói thì sự kiện ấy là một tổn thất quá lớn đối với giang hồ, là một nỗi đau sâu sắc !
Tuy Ôn Đại Đại không thể cử động nhưng lòng nàng như tan nát, đôi mắt ràn rụa nhìn Nhựt Hậu nương nương, trong cái nhìn ấy bao hàm cả nỗi khổ đau oán hận, không ai có thể nói ra hết được.
Nhựt Hậu bất chợt ngoảnh đầu lại, thì ra trên gương mặt xanh xao của bà cũng đầy nước mắt. Bà từ từ nói:
- Hãy mang Ôn Đại Đại đưa vào Lưu Vân quán và chăm sóc cho cô ấy.
Trong tiếng nói của Nhựt Hậu nghe thật thân thiết.
Ôn Đại Đại định mở miệng mắng:
“Ngươi đã bức chàng phải chết, vì sao lại còn khóc?” Chỉ vì nàng không thể cử động được, miệng không thể nói nên đành phải chịu mà thôi.
Hai thiếu nữ vội vàng đến bồng Đại Đại đưa xuống núi.
Nhựt Hậu vừa thấy họ đi đã khuất, chợt bà ta ngửa mặt lên trời thở dài đau khổ:
- Không ngờ môn hạ của Đại Kỳ môn lại có một con người chấp nhận chết cho tình yêu.
Nước mắt vẫn còn in dấu trên đôi mắt Nhựt Hậu nhưng đôi môi bà ta lại nở nụ cười, chẳng biết là bà ta đang buồn ? Hay đang vui ? Chỉ sợ rằng trong cuộc đời này không ai có thể đoán được ý Nhựt Hậu.
Sơn Am, Lưu Vân quán, Song Nguyệt kỷ tịnh.
Trong lúc ấy có bốn bóng người chạy về hướng bãi biển. Nhưng cả một dải cát dài dọc theo bãi biểnd dang hoàn toàn im ắng.
Bà lão tóc bạc phơ đang ngồi trên thuyền ngửa mặt nhìn lên khoảng trời xanh mênh mông. Hình như bà lão đang chờ một người nào đó. Cũng có thể ba ta đang ngồi tĩnh tọa. Với cảnh trí trời xanh bao la, biển xanh mênh mông, có một bà lão tóc bạc phếu ngồi trên chiếc thuyền. Chẳng khác nào là một bức họa tuyệt tác.
Bốn bóng người từ trong Lưu Vân quán phóng ra. Không chú ý gì đến bà lão chèo thuyền. Cả bốn người rất giỏi khinh công nên không hề phát ra một tiếng động nào cả.
Bà lão tuy không ngoảnh đầu lại nhưng hình như bà đã phát hiện, liền nghiêm giọng:
- Qua đây !
Bốn người nhìn nhau như hiểu ý, nhất tề bước tới. Thì ra đó là Quỉ Mẫu Âm Nghi, Âm Tần, Dị Băng Mai, và Linh Thanh Bình.

Với khuôn mặt của Âm Nghi lúc nào cũng âm trầm nhưng bây giờ lại lộ vẻ kích động. Còn đôi môi của Âm Tần lúc nào cũng tươi cười nhưng bây giờ không thấy còn nụ cười.
Bà lão từ từ quay mặt về phía họ, thế là họ cứ nhìn nhau, không ai nói với ai một lời. Cứ như vậy không biết đã trải qua bao lâu.
Bất chợt Âm Tần run giọng gọi:
- Đại thư … Lão bà từ từ đáp:
- Tam muội.
Âm Tần giật mình rồi cười như điên cuồng. Bà ta vừa cười vừa nhảy lên thuyền đứng trước mặt bà lão rồi nghi ngờ hỏi:
- Có phải là … Đại thư không ?
Bà lão hé nụ cười từ từ đáp:
- Không phải là ta thì còn ai ?
Âm Tần mừng quá hét lên một tiếng rồi ngã quỵ xuống lòng thuyền.
Âm Nghi thấy vậy, bà ta cũng phải ngơ ngẩn. Không ngờ họ lại gặp nhau ở đây.
Âm Nghi từ từ bước lên thuyền miệng nói thì thầm:
- Có thực là đại tỷ không ? Có thực là tỷ không ?
Bà lão cũng sửng sờ nói:
- Nhị muội … nhị muội … Âm Nghi mừng rỡ:
- Đã ba chục năm trời không gặp nhau, không ngờ bây giờ lại được gặp đại thư.
Đã bao nhiêu năm rồi, từng gian khổ với năm tháng tuế nguyệt, lòng Âm Nghi đã lạnh ngắt. Trước cái cảnh xúc động như thế nhưng Âm Nghi vẫn đứng thẳng người.
Bà lão nói thì thầm:
- Ba mươi năm … ba mươi năm rồi. Ngày tháng qua mau, chẳng khác gì như bóng câu qua.
Âm Nghi đồng tình:
- Đúng đấy đại thư.
- Nhị muội quên rồi sao ? Khi ta ra đi, ta vẫn còn chải tóc cho hai muội. Không ngờ … hôm nay tóc muội cũng bạc cả rồi.
Âm Nghi cúi đầu nói:
- Tóc tỷ cũng bạc phơ.
Bà lão cười chua chát:
- Tóc bạc từ lâu.. từ lâu rồi ! Hai mươi năm trước tóc ta đã bạc rồi. Không ngờ đã ba mươi năm, ta không còn được chải tóc cho hai muội. Bà từ từ thò tay vào lòng lấy ra một chiếc lược có gắn minh châu nay thì quá cũ nhưng chắc chắn ba mươi năm trước chiếc lược ấy là một vật rất quí.

Bà lão chăm chú nhìn chiếc lược một hồi thật lâu rồi nở nụ cười chua xót:
- Muội còn nhớ không ? Cũng chiếc lược này, ngày xưa ta đã chải tóc cho muội.
Hai mắt của Âm Nghi cũng nhìn sửng sơ chiếc lược rồi run run đáp:
- Muội vẫn còn nhớ !
- Muội nhìn mái tóc của muội đi, rối quá rồi… qua đây để chị chải cho.
Bà lão vẫn xem hai người em gái như ngày xưa khi họ còn là những thiếu nữ. Nào ngờ đâu người em gái của bà là một nữ ma đầu trên giang hồ, khét tiếng đã hai mươi năm qua.
Trong hai khoé mắt của Âm Nghi long lanh giọt lệ. Âm Nghi đến ngồi kề bên người chị để cho chị chải đầu.
Bà lão chèo thuyền tủm tỉm cười theo từng đường chải. Bà ta càng chải tóc cho Âm Nghi, nước mắt càng tuông trào, từng giọt nước mắt nhỏ xuống mái đầu bạc phơ của Âm Nghi.
Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đứng yên lặng nhìn, chẳng khác nào họ đang ngắm nhìn một bức tranh khiến cho lòng người tan tác.
Âm Tần cũng nước mắt tuông trào, bỗng nhien Âm Tần hét lên một tiếng rồi nhảy vào lòng người chị. Âm Nghi cũng quá xúc động, bà nhảy vào lòng của người chị cả.
Trong một lúc, cả ba chị em đều quên cả tuổi tác của mình, đồng thời họ cũng quên tất cả một quá khứ huy hoàng nhưng gian khổ, quên hết cả những gì hạnh phúc và đau khổ … Cả ba như đã quên hết tất cả, quên hết những ngày tháng có lúc thật đáng khóc và cũng có lúc vô cùng sung sướng.
Bà lão chợt ngước đầu lên nói thì thầm:
- Trời đã rũ lòng thương, trời đã rũ lòng thương, nên đã giúp cho ba chị em họ Âm này lại gặp nhau.
Âm Nghi từ từ ngồi xuống lau kho nước mắt rồi cười nhạt:
- Thật buồn cười, đây là lần đầu tiên muội ngồi ở trên thuyền của đại thư mà không nhận ra tỷ.
Âm Tần cũng ngồi xuống nói:
- Nếu muội không kiên trì nhìn thật kỹ, chỉ sợ đại tỷ không chú ý gì đến hai tỷ muội mình.
- Ta còn lạ gì hai muội, nhưng nếu ta không nói ra thì hai muội đâu có ngờ rằng trên chiếc thuyền này lại có mặt dị nhân Âm Tố ngày xưa.
Bà lão vô ý nhắc lại quá khứ, một quá khứ vàng son của một vĩ nhân trong võ lâm nhưng bây giờ đã biến thành một bà lão sống với biển

cả vô tình. Ngày xưa dung nhan đẹp đẽ chừng nào thì hôm nay lại xấu xí chừng đó.
Ba mươi năm, ba mươi năm sống cùng tuế nguyệt và năm tháng, thời gian có chừa ai đâu.
Cõi lòng đà băng giá, tình yêu đam mê hạnh phúc đã hoá thành đớn đau.
Ba người nhìn nhau, nhưng người nào cũng không thấy dung mạo của mình. Chỉ nhìn vào những đường nhăn trên trán và đôi má nhăn nheo của người khác rồi cảm thấy trên những nếp nhăn nheo ấy có bóng dáng của mình.
Bất chợt cả ba người như đều tỉnh ngộ, ngày tháng đã qua đi qua mãi mãi không bao giờ lấy lại được, những cảnh hoan lạc trong quá khứ cũng chỉ còn lại trong ký ức.
Vạn vật trên cuộc đời này đều không đánh động được ba người. Duy chỉ có thời gian thì lạnh lùng, dù cho bạn muốn thời gian ban cho bạn chỉ một chút hoan lạc, nó vẫn lạnh lùng đi qua không hề ngoái lại.
Chỉ còn lại dấu vết của những tháng ngày dù cho bạn muốn rửa sạch nhưng chẳng bao giờ bạn rửa sạch được, dù có muốn quên đi cũng không thể nào quên nổi.
Ba chị em cứ thế ngồi yên lặng nhìn nhau, không ai nói ra một lời.
Họ chỉ phát hiện ra rằng, ba chị em họ Âm này đã được gặp nhau nhưng không còn một chút gì của dĩ vãng.
Cuối cùng tiếng cười gượng của Âm Tố xua tan sự yên lặng khó chịu.
Bà ta đứng dậy nở nụ cười :
- Hai muội cứ ngồi đây để ta đi lấy chút nước ngọt để uống.
Âm Tần nhẹ nhàng lau nước mắt, cũng gượng cười :
- Đại tỷ vẫn xem chúng em như những đứa trẻ hay sao ? Bây giờ chúng em chỉ uống rượu mà thôi chứ không uống nước ngọt.
- Hai em không uống thì để cho hai đứa trẻ này uống.
Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đưa mắt nhìn nhau như muốn nói:
- Chúng cháu cũng lớn rồi, chỉ uống rượu chứ không uống nước ngọt đâu.
Tuổi của hai người này tuy còn trẻ, họ chưa hiểu được rằng tuế nguyệt vô tình, nên trong giây phút này họ mới nở được nụ cười.
Âm Tố vẫn mang ra hai bình nước ngọt, Linh Thanh Bình thì còn ráng uống được, nhưng Dị Băng Mai thì thừa lúc Âm Tố không chú ý, nàng đổ nước ngọt xuống biển.
Âm Tần thở dài nói:
- Thực ra mà nói, đã ba chục năm qua, ta chưa hề nhìn thấy mặt

huynh ấy.Thế thì gã họ Vân của Đại Kỳ như … Bỗng nhiên Âm Nghi tằng hắng một tiếng như nhắc Âm Tần đừng nói nữa.
Thấy vậy, Âm Tố cười cay đắng:
- Có ngại gì đâu, để cho tam muội nói. Những năm tháng gần đây, ta có cảm giác như mình đã chết. Những chuyện trong quá khứ không thể nào hành hạ được ta.
Âm Tần tiếp lời:
- Cũng có thể huynh ấy đã chết rồi ?
Âm Tố thản nhiên nói:
- Huynh ấy vẫn còn sống sờ sờ ra đó.
Với giọng oán hận, Âm Tần nói lớn:
- Đúng là một con người vô lương tâm, đành lòng bỏ đại thư một mình ở đây, nếu đại thư không cứu hắn thì làm sao hắn sống đến bây giờ !
Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đều trợn tròn đôi mắt, trong đôi mắt ấy biểu lộ sự kinh ngạc và lòng hiếu kỳ. Hai người này rất muốn nghe những điều bí ẩn của các tiền bối võ lâm nhưng không ai dám hỏi.
Âm Tần nhìn thần sắc của Linh Thanh Bình và Dị Băng Mai, bà đoán được ý tưởng của họ liền mắng:
- Hai con a đầu này cứ tưởng là sẽ được nghe một câu chuyện cũ ?
Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình không trả lời mà chỉ cúi đầu.
Âm Tần thở dài một tiếng rồi nói:
- Kể lại cho các ngươi nghe cũng được thôi, để cho các ngươi từ nay về sau phải quan tâm giữ gìn để đừng bị trói vào vòng tình ái đối với hạng đàn ông thối tha ấy.
Âm Tần chậm rãi kể:
- Hồi ấy ta còn quá nhỏ, cả ba chị em chúng ta đang sống trong một căn phòng ở trong một đại hoa viên. Vườn hoa rộng vô cùng, trong ngôi vườn này trồng toàn là các thứ hoa quí, hoa nở bốn mùa.
Âm Tần dừng lại, thở dài trên đôi môi nở nụ cười tươi. Bà kể tiếp:
- Hồi ấy, ngày tháng đi qua rất kỳ diệu, ba chị em ta luyện võ công xong, lại chăm tỉa hoa lá, bắt sâu đuổi bướm. Nhưng … một hôm bỗng dưng từ trong vườn hoa có một gã nam nhân mình đầy máu trông thật đáng sợ nhưng vóc dáng thì rõ ràng là một bậc anh tuấn. Sắc mặt của người đàn ông này không còn một giọt máu. Tuy vậy, khuôn mặt ấy rất có ma lực khiến cho người khác phải động lòng. Nhưng lúc ấy, chẳng qua ta cùng chỉ cho rằng chàng là một thanh niên đẹp trai mà thôi. Không ngờ đại thư của ta chỉ nhìn thấy người ấy có một lần mà đã … như muốn yêu người đó.
Nói đến đó, thấy gương mặt già nua, cằn cỗi của Âm Tố như cùng

hồng lên đôi má nhưng chỉ trong chớp mắt, Âm Tố lại nhìn lên trời xanh như si như dại.
Âm Tần kể tiếp:
- Chúng ta nhìn thần sắc của người này biết rằng hắn ta đang bị kẻ thù truy tầm nên mới chạy vào trốn trong vườn hoa của chị em ta.
Nhị tỷ lúc ấy như đoán được ý của đại tỷ nên cố ý nói:
- Chúng ta chưa hề biết lai lịch của hắn, thì hà tất phải chịu phiền lụy, chẳng bằng để cho hắn ra đi !
Nghe vậy, tuy trong lòng đại tỷ không muốn nhưng đại tỷ không dám nói ra.
Cũng trong lúc ấy phía ngoài tường rào nghe có tiếng la hét om sòm, rõ ràng là kẻ thù đuổi tới mà còn rất đông người.
tuy đại tỷ không nói gì, bất chợt đại tỷ chạy đến bồng người đàn ông ấy mang đi giấu, sau đó đại tỷ xem như không có việc gì, vẫn chăm bón hoa lá và cũng không chú ý gì đến hai chị em ta.
Kẻ thù của người đàn ông ấy tràn vào hoa viên. Đại tỷ không hề nhắc đến người đàn ông mà lại bắt lý bọn họ đã tự ý xông vào nhà riêng, thế là đại tỷ mắng cho bọn họ một trận nên thân.
Thời ấy ba chị em ta đã nổi tiếng trong võ lâm. Bọn này cũng chẳng lợi hại gì lại phạm lỗi với chị em chúng ta. Hà huống, chị em chúng ta aic ũng biết là không bao giờ can thiệp vào việc của người khác. Dù có ai đang chết ở trước mắt, chị em chúng ta cũng mặc họ.
Bọn truy binh suy đi tính lại, cứ nghĩ rằng chị em ta không giấu người đàn ông ấy nên còn xin lỗi trước khi rời khỏi.
Kể từ ngày ấy trở về sau, đại tỷ không thăm hoa cắt cỏ nữa. Suốt ngày lo hầu hạ người đàn ông ấy như trị liệu vết thương, lo nấu nướng những món ăn ngon cho người đàn ông đó ăn.
Sau hơn một tháng, vết thương của người đàn ông đã lành hẳn. Suốt ngày, đại tỷ ngồi một bên giường bệnh. Ngày lại ngày, tình yêu bắt đầu phát sinh, đại tỷ rất mê huynh ta. Nào ngờ … Kể đến đó, Âm Tần không chịu nổi. Bà thở dài, gương mặt buồn buồn, liếc nhìn Âm Tố, bà cũng đang rơi nước mắt.
Dị Băng Mai say sưa lắng nghe, nàng hồi hộp hỏi:
- Rồi sao nữa ?
- Nào ngờ người đàn ông ấy sau khi vết thương phục hồi liền trốn đi. Chỉ để lại một mảnh giấy nói rằng đại tỷ nên quên anh ta. Nhưng đại tỷ làm sao mà quên được.
Đại tỷ cũng dư biết hai chị em ta phản đối, nên không hề nói với hai chị em ta một lời, tự ý đuổi theo.
Âm Tần lại dừng, bà ta cứ than thở mãi.

Dị Băng Mai nôn nao hỏi:
- Sau đó như thế nào ?
- Sau này như thế nào chính ta cũng không biết, ta cũng đang muốn hỏi đại tỷ.
Thế là Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đều nhìn về phía Âm Tố.
Trên gương mặt đầy nước mắt của Âm Tố từ từ nói:
- Sau đó ta đuổi theo kịp chàng.
Dị Băng Mai và Linh Thanh Bình đều thở phào nhẹ nhõm như mừng thay cho Âm Tố.
Âm Tố ngước mắt nhìn trời xanh rồi sửng sờ một lát, bất giác trên khóe môi hé nụ cười rất ngọt ngào, tựa hồ như trên khuôn mặt già nua ấy đang tỏa ra cái gì đó khiến lòng người rung động.
Âm Tố nói dịu dàng:
- Trong khoảng thời gian đó, cuộc sống của chúng ta rất đẹp đẽ hạnh phúc. Suốt ngày, từ sáng cho đến tối chúng ta đều ở bên nhau, và hình như huynh ấy đã quên hết tất cả những gì đã qua. Nhưng … nhưng có những việc không thể nào quên được.
Nói đến đó, từ nụ cười liền chuyển qua bi thương:
- Vì sự nghiệp phục cừu của võ phái nên họ phải ra ngoài biên ải và qui cũ của môn phái này là không cho phép bất cú ai mang nữ nhân cùng đi.
Dị Băng Mai nôn nóng hỏi:
- Ngay như thê tử cũng không được nữa sao ?
Âm Tố đáp:
- Thê tử cũng không được mang theo.
Dị Băng Mai mở nhỏ hai mắt, nói thì thầm:
- Ác quá ! Ác quá !
Âm Tố lại tiếp:
- Họ rời khỏi thê tử cũng vì không muốn bị phân tâm trong lúc luyện võ, đồng thời họ cũng không muốn những người con cháu kế thừa bị ảnh hưởng tình thương của người mẹ. Họ sống ở một vùng trời đất băng giá để rèn luyện bản thân, huấn luyện con cái của họ và họ rèn luyện vừa nghiêm khắc lại vừa tàn nhẫn, ai nhìn vào cũng không tránh khỏi chạnh lòng.
Họ muốn rèn luyện con cháu của họ thành một thân hình bằng thép và cũng muốn rèn luyện cho con cháu của họ đều mang một trái tim băng giá. Nếu có mặt người mẹ Ở bên cạnh thì không thể nào rèn luyện được một con người sắt đá được.
Chỉ có một mình ta không còn nghĩ đến tất cả nên ta cũng tìm ra vùng biên ải. Vì vậy ta mới chứng kiến được như vậy. Ta cũng là một

người ác độc nhưng thấy tình cảnh như vậy cũng phải rơi nước mắt.
Âm Tần cũng ngạc nhiên hỏi:
- Đại tỷ cũng đuổi theo ra biên ải.
Âm Tố yên lặnh cúi đầu, nước mắt cứ trào ra :
- Ta đã ra ngoài đó tất cả đến bảy lần. Nhưng lần nào cũng bị vị chưởng môn đuổi về. Chỉ vì trái tim của ta chưa khô héo, dù cho gian khổ đến đâu, dù có bị kết tội như thế nào. Có khi ta đã bị đánh khắp người đầy vết thương. Nhưng sau khi vết thương bình phục, ta lại tìm ra.
Lương thực của họ không nhiều. Co được bao nhiêu đều dồn cho con trẻ để cho mau khôn lớn. Ta đã ra cái vùng trời đất băng giá ấy để tìm họ nhưng lại không thể nào tìm được một thứ gì đó để mà ăn. Có khi ta phải chịu đói đến hai ngày, đói đến nổi phải tìm bắt chuột già, hoặc rắn độc mang về nướng mà ăn.
Ta van xin họ đồng ý cho ta cùng đi theo, dù phải khốn đốn như thế nào ta cũng bằng lòng chấp nhận. Ta đã dùng mọi cách, nói hết lời. Thậm chí.. thậm chí quì xuống van xin. Nhưng … nhưng họ vẫn … không động lòng. Rồi họ vẫn đuổi ta.
Dị Băng Mai mà Linh Thanh Bình không ngờ rằng bà lão phụ đang đứng trước mặt họ, đã có một thời si tình đến như vậy. Dù cho một ai đó lòng dạ sắt đá như thế nào nghe cũng không khỏi rơi lệ.
Âm Tần như muốn khóc, nhưng không thể nào khóc được, run giọng nói:
- Hèn gì … hôm nay tỷ … già đến như thế … Âm Nghi vừa khóc vừa nói:
- Muội biết … muội biết tính tình của tỷ đã chịu quì trước người khác, thì nỗi đau đớn của tỷ đến chừng nào.
Bất chợt Âm Tần lớn tiếng:
- Đại tỷ đã chịu quá nhiều đau khổ, đáng lý phải quyết tâm dến cùng. Trừ phi.. trừ phi họ giết tỷ.
Âm Tố ngắt lời:
- Họ không giết ta. Nhưng đến lần sau cùng họ đã nói với ta. Nếu ta còn phiền hà đến họ thì họ.. sẽ giết !
Âm Tần hỏi:
- Từ đó, đại tỷ không còn tìm tới nữa ?
Âm Tố không nói gì chỉ gật đầu.
Âm Tần dậm chân:
- Tỷ đúng là …họ Vân ấy đã nhẫn tâm gây đau khổ cho tỷ, hà tất tỷ phải quan tâm gì đến việc sống chết của hắn.
Âm Tố nói:

- Người ấy … cũng không có cách nào, trừ hi người ấy phản bội sư môn.
Linh Thanh Bình giật nảy, nàng run giọng hỏi:
- Lão tiền bối họ Vân ấy, phải chăng là đệ tử của Đại Kỳ môn ?
Âm Tố ngạc nhiên hỏi:
- Vì sao ngươi lại biết?
Linh Thanh Bình cũng vừa khóc vừa đáp:
- Tỷ tỷ của cháu cũng không khác gì lão tiền bối. Chỉ sợ rằng còn đau đớn hơn.
Âm Tố hỏi:
- Thực … thực không ?
Linh Thanh Bình kể:
- Tỷ tỷ của cháu cũng cứu một người họ Vân đệ tử của Đại Kỳ môn, rồi cũng yêu người ấy mà còn có một hài nam.
Bây giờ đến lượt Âm Tố nôn nóng hỏi:
- Sau này như thế nào?
Linh Thanh Bình rơi nước mắt cho biết:
- Sau này sự việc này bị chưởng môn của Đại Kỳ biết được. Trượng phu của chị ấy liền bị họ áp dụng hình phạt năm ngựa phanh thây !
Linh Thanh Bình kể tiếp:
- Vị chưởng môn của Đại Kỳ là phụ thân của huynh ấy.
Nghe vừa xong Âm Tố giật mình, nhưng bà vẫn không nói gì.
Âm Tần đầy vẻ oán hận:
- Ngươ chưởng môn của Đại Kỳ đúng là con người không có con tim. Nếu ta mà gặp hắn ta sẽ mổ bụng lấy trái tim của hắn xem hắn như thế nào ?
Âm Tố chậm rãi nói:
- Huynh ấy cũng gặp nghịch cảnh như vậy, huynh ấy đã yêu một thiếu nữ nhưng thiếu nữ này lại có quan hệ với kẻ thù của huynh ấy.
Bất chợt Âm Tố nói ra những điều bí ẩn trong võ lâm mà xưa nay chưa có ai nói đến. Mọi người đều thất kinh hỏi:
- Thực không ?
Âm Tố mỉm cười chua xót:
- Việc ấy bị phụ thân biêt được, nhưng ông ta lại rất độc ác, mang thiếu nữ ấy thả xuống vực thẳm.
Linh Thanh Bình không nhẫn nại được nàng nôn nao hỏi:
- Còn lão … lão … - Ý trung nhân của ta chính là Vân Cửu Tiêu, là bào đệ của huynh ấy.
Linh Thanh Bình run giọng hỏi:
- Bản thân ông ấy cũng chịu nhiều đau khổ, tại sao ông ấy lại độc ác

với bào đệ mình như vậy ?
Âm Tố ngửa mặt nhìn trời rồi nói:
- Đó là truyền thống vô tình của Thiết Huyết Đại Kỳ. Truyền thống từ đời này sang đời khác, lúc nào cũng như vậy. Mà còn … Âm Tố nở nụ cười u ẩn rồi nói tiếp:
- Mà còn nghe nói cứ mỗi đời của Đại Kỳ môn đều xảy ra những trường hợp bi thảm như vậy cả !
Một hồi lâu, Âm Tần lại hỏi:
- Những sự việc như thế, muội chưa bao giờ nghe đến vì sao đại tỷ lại biết?
Sắc mặt của Âm Tố lại càng u ẩn bà chậm rãi nói:
- Tự nhiên là ta phải biết … sau này rồi các muội cũng sẽ biết mà còn biết rõ nhiều hơn bây giờ nữa.
Âm Tần thắc mắc:
- Vì sao ?
Âm Tố nói từng tiếng:
- Nhân vì Thường Xuân đảo chính là … Bất chợt nghe một hồi chuông từ trên đỉnh núi như ngân vọng lên tận trời cao.
Hai thiếu nữ mặc áo đen, tay xách giỏ tre, uốn éo theo tiếng chuông ngân đi tới, chưa kịp tới nơi đã gọi lớn:
- Bà bà, chúng cháu lại nhờ bà bà trao cơm đây.
Thấy vậy, Âm Nghi lấy làm lạ:
- Mang cơm cho người nào ?
Âm Tố chưa kịp trả lời, hai thiếu nữ đã nhảy lên thuyền nhanh miệng hỏi:
- Các vị vừa mới đến, sao lại biết đến bà bà ?
Hai thiếu nữ này không biết họ là chị em, Âm Tố cũng không nói.
Gương mặt bà trở lại lạnh lùng và chỉ nói thì thầm:
- Muốn ta đưa cơm thì các ngươi hãy đi.
Hai thiếu nữ đều cười :
- Đúng đấy, các vị hãy để cho bà bà mang cơm đi, khi trở về chúng ta sẽ còn nhiều thời gian. Nếuko thì người ta sẽ đói rồi chết mất và như vậy là không tốt.
Thiếu nữ thứ hai tươi cười nói:
- Các vị mới đến chưa được bao lâu, chúng ta sẽ rỗi rảng, chúng muội sẽ đưa các tỷ đi tham quan một vòng.
Âm Nghi và Âm Tần chỉ nhịn cười cám ơn hai thiếu nữ.
Trong bốn người. Ai cũng có nhiều nghi vấn. Thường Xuân đảo chính là …chính là gì mới được chứ ? Có quan hệ gì đến những sự kiện lịch sử bí ẩn của Đại Kỳ môn ?

Âm Tố thì vội vã mang cơm đi, rốt lại mang cơm cho ai ?
Trong giây phút này, cả bốn người còn rất nhiều nghi vấn. Chỉ còn đợi khi Âm Tố trở về mới có lời giải đáp.
Mặt biển phẳng lặng như tấm kiếng vĩ đại, ánh nắng phản ánh và mặt nước xanh, óng ánh một màu vàng tươi.
Bất chợt Linh Thanh Bình chạy về bãi cát gọi lớn:
- Bà bà … bà bà … - Có việc gì ?
Linh Thanh Bình vội vã nói:
- Ở bên kia bờ, có một người tên là Thiết Trung Đường cũng muốn đến đây, mong bà bà cho huynh ấy lên thuyền, xin bà bà chớ quên.
Khi ở trong chiếc hương thuyền của phong nữ, nàng cứ nghĩ rằng Thiết Trung Đường đã bị rơi xuống nước chết. Sau này, Linh Thanh Bình tháp tùng với Quỉ Mẫu đến đế cung của Ma Y Khách, nhưng nàng chỉ giữ bên ngoài vòng đai nên không nhìn thấy Thiết Trung Đường, nhưng nàng lại biết rõ tin tức về Thiết Trung Đường. Cho đến khi các thánh nữ áo đen cùng với Quỉ Mẫu và các cô trở lại Thường Xuân đảo. Linh Thanh Bình lại nghe tin Thiết Trung Đường cũng muốn đến Thường Xuân đảo.
Âm Tố nhíu mày hỏi:
- Hắn là ai ?
- Huynh ấy cũng là đệ tử của Đại Kỳ môn.
- Có phải hắn là nhị ca của cái thằng tiểu tử họ Vân ?
- Đúng vậy, sao bà bà lại biết huynh ấy ?
Âm Tố hừ một tiếng rồi nói:
- Hắn không muốn đến nữa.
Linh Thanh Bình lấy làm lạ:
- Vì sao huynh ấy lại không đến ?
Âm Tố cho biết:
- Hắn đã rơi xuống biển, không tìm thấy xác hắn !
Linh Thanh Bình hốt hoảng:
- Bà bà … nói sao ?
Âm Tần nói lớn:
- Hắn đã chết rồi !
Vừa nghe xong, Linh Thanh Bình giật nẩy, hai chân nàng không còn đứng vững, mắt hoa đầu váng ngã xuống bãi cát.
Âm Tố thấy Linh Thanh Bình ngã xuống bãi cát. Bà thở dài một tiếng rồi nói:
- May mà Thiết Trung Đường đã chết, còn không thì hắn phải chịu những ngày tháng tội lỗi. Rồi cũng đến một ngày hắn chịu hình phạt năm ngựa phanh thây.

Một hồi lâu Âm Tố thì thầm:
- Hắn cũng biết rõ đệ tử của Đại Kỳ môn đều là những con người vô tình bạc nghĩa.
Bà tuy mở miệng trách mắng đệ tử của Đại Kỳ môn đều là những người không có lương tâm, nhưng chỉ cần trong một phút bà lại quan tâm cho đệ tử của Đại Kỳ ? Phải chăng cậu họ Thiết cũng giống như thời trai trẻ của Vân Củu Tiêu đã làm mê mệt biết bao thiếu nữ. May mà Thiết Trung Đường đã chết … may thay đã chết rồi … Một hồi chuông từ trên đỉnh núi lại ngân vọng, đây là lệnh triệu tập toàn bộ môn hạ của Thường Xuân đảo.
Từ ngoài khơi xa thấp thoáng ẩn hiện một chấm đen, càng lúc càng lớn dần. Thì ra đó là một chiếc đại thuyền, khi đến gần bờ lại thấy rõ trên cột buồm cao có một lá cờ lớn bay phần phật trong gió biển. Trên khoang thuyền lố nhố một số người.
Lúc này trên bãi cát dọc bờ biển Nhựt Hậu và các môn đệ cũng có mặt. Thuyền còn cách bờ chừng mười trượng, chợt nghe tiếng phật hiệu vang rền, một bóng hoàng y như cánh chim đại bàng đã rời thuyền đáp xuống bờ. Vừa đặt chân xuống bãi cát lão tăng vận hoàng y đã lên tiếng:
- A di đà phật ! Nữ thí chủ vẫn mạnh khỏe.
Nhựt Hậu nương nương cười lớn:
- Thì ra Vô Sắc đại sư đã phá lệ rời Thiếu Lâm quang lâm đến Thường Xuân đảo này, hạnh hội, hạnh hội.
Một loạt người từ trên chiếc đại thuyền lúc này cũng lần lượt nhảy lên bờ, người cuối cùng là một tráng hán vận hắc y, khăn đen che kín mặt.
Nhựt Hậu đảo mắt nhìn quanh một lượt lên tiếng:
- Thiếu hoàng tử Dạ Đế cũng đến đây, hân hạnh được đón tiếp, chẳng hay tiên phụ và lệnh đường có mạnh giỏi ?
Một lão hán vận ma y màu tím chính là Ma Y Khách Châu Tháo, bên cạnh lão ta là một thiếu nữ, người này chính là Thủy Linh Quang, chỉ nghe Ma Y Khách cất tiếng:
- Đã nhiều năm không gặp, không ngờ nương nương vẫn như xưa. Tiên mẫu đã trở thành người thiên cổ còn phụ thân thì … Vô Sắc đại sư chợt cắt lời:
- Dạ Đế đã trở thành hòa thượng của Thiếu Lâm, người đã chán cảnh hồng trần, hiện tại người đang trấn giữ Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự.
Mọi người nghe xong đều ô lên tỏ vẻ ngạc nhiên. Một vị thánh trong võ lâm cuối cùng lại rời xa trần thế, sự đời quả nhiên có nhiều sự

thay đổi khó lường.
Lúc này Vô Sắc đại sư chợt nghiêm giọng nói:
- Lão nạp hôm nay cùng chư vị anh hùng của Đại Kỳ môn đến đây để diện kiến cùng nương nương chấm dứt một công án của võ lâm.
Thì ra nhóm người cùng đến với Vô Sắc thiền sư chính là Vân Dự, chưởng môn của Đại Kỳ môn, Vân Cửu Tiêu bào đệ của lão và một số huynh đệ khác.
Âm Nghi chợt nhìn Vân Cửu Tiêu trên khuôn mặt của lão bà long lanh giọt lệ, còn Vân Cửu Tiên hình như cũng nhận ra, lão cúi đầu thật thấp xuống đất.
Không khí lúc này như ngưng đọng, Vô Sắc thiền sư giọng rõ ràng từng tiếng một :
- Nương nương, người có nhớ chăng, người cũng là một phần của Đại Kỳ môn.
Nhựt Hậu biến sắc nói lớn:
- Không, đừng nhắc lại chuyện xưa … Giọng của Vô Sắc vẫn đều đều :
- Vân thí chủ, người có nhận ra hay không ?
Vân Dực khẽ thở dài:
- Những tiên nhân giờ đã không còn nữa, chỉ còn lại người xưa giờ hội tụ Ở chốn này, ta làm sao quên được. Ta chỉ xin lỗi nàng, Vân Kiên đã chịu thảm hình, còn Vân Tranh tì bị trục xuất khỏi sư môn…
Nhựt Hậu hét lớn:
- Bọn nam nhân Đại Kỳ môn các ngươi quả thật là những người không có lương tâm, cũng may mà Vân Tranh hài tử đã đến đây …
Chợt Nhựt Hậu xoay người nói:
- Đại Đại, hãy ra sa núi nơi “biệt cốc” dẫn Vân Tranh đến đây.
Lão hán Vân Dực buồn bã:
- Vì để trùng chấn môn phong, bất đắc dĩ ta phải làm như vậy, ta thành thật xin lỗi nàng !
Vô Sắc thiền sư chợt nói:
- Ân oán giang hồ tạm thời đã lắng dịu. Lão nạp đã thuyết phục Phong Cửu U và Trác tam nương thoái lui qui ẩn. Bọn Tư Đồ Tiếu, Hắc Bạch Song Tinh đã bị Dạ Đế phế bỏ võ công trước khi người lên Thiếu Lâm tự. Còn Linh Nhứt Phong vì luyện độc công nên bị “tẩu hỏa nhập ma”, hiện được Linh Thanh Sương săn sóc ở Linh gia trang.
Linh Thanh Bình nghe đến đây nước mắt chảy dài trên đôi má.
Vô Sắc thiền sư lại nói:
- Vân, Thiết nhị lão anh hùng ngày xưa đã một thời phát dương võ

học Trung Nguyên, ngày nay ta hy vọng các vị vì võ lâm Trung Nguyên gác bỏ chuyện xưa, trùng chấn Đại Kỳ môn để khỏi phụ lòng các vị tiền bối.
Vân Dực chợt nói:
- Nguyên Đại Kỳ môn tiền nhân có ghi lại chiến công trên một lá huyết kỳ, lá huyế tkỳ từ lâu đã bị thất lạc, trong Đại Kỳ môn có truyền rằng nếu người nào trong Đại Kỳ môn tìm được lá huyết kỳ thì người ấy là chưởng giáo của Đại Kỳ môn, hiện tại lá huyết kỳ ấy vẫn chưa tìm ra.
Âm Nghi nãy giờ đang đứng bên cạnh Âm Tố chợt lên tiếng:
- Ta đã gặp một người của Đại Kỳ môn có lá huyết kỳ này.
Mọi người đều hỏi:
- Là ai ?
Âm Nghi tiếp:
- Thiết Trung Đường. Truyền tôn của Thiết lão anh hùng.
Lúc này tráng hán vận hắc y che mặt bằng khăn đen bước ra giữa chợt quì xuống, chàng nhẹ nhàng tháo tấm khăn che mặt, thì ra đó chính là Thiết Trung Đường.
Nguyên chàng đã bị Vân Tranh đánh rơi xuống biển và được chiếc thuyền của Vô Sắc thiền sư cứu, vì muốn không lộ hành trang nên chàng đã dùng khăn che mặt. Lúc này vì sự tình đã rõ ràng nên chàng mới xuất hiện. Hai tay của chàng nâng cao tấm huyết kỳ nhuộm máu. Thủy Linh Quang chợt phóng tới la lớn:
- Đại ca ! Muội không thể nào sống thiếu đại ca !
Bất chấp mọi người có mặt, Thủy Linh Quang ôm chặt lấy Thiết Trung Đường.
Phía xa có một đôi nam nữ tung tăng đi tới. Đó là Ôn Đại Đại và Vân Tranh.
Vô Sắc thiền sư ngửa mặt lên trời cười lớn:
- Lành thay ! Lành thay ! Ngã Phật từ bi, giang hồ từ nay ắt bớt nhiều sóng gió.

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan & Mây Bốn Phương
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA